KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
Call No. 920.002 പ EO:J Acc.No. 81649
Author. ഡോ. ജോർജ്. കെ. എം
Title. ശിവചരിത്രസാഹിത്യം

1242

BOOK To READER

* Thank you for not tearing my pages.
* Grateful for not Writing Comments or putting unsightly markings.

CALLING URGENT ATTENTION

1. Tearing of pages causes permanent damage to the Book. Please think of the Reader who finds missing pages after reading that far. It is cruelty to the innocent.

2. Writing Comments and putting markings disfigure the Book. Please take care.

Secretary

ജീവചരിത്രസാഹിത്യം

DISTRIBUTING LIBRARY
No.
KOTTAYAM

ഡോ: കെ. എം. ജോർജ്

81649

ജീവചരിത്രസാഹിത്യം

വിതരണം

നാഷനൽ ബുക്ക് സ്റ്റാൾ

കോട്ടയം

(Malayalam)

JEEVACHARITRASAHITYAM

(A Study on Biographical Literature)

By Dr. K. M. GEORGE

First Published, 1964

© Dr. K. M. George

Published by K. G. Mathew

Printed at
Janatha Press, Madras-5

Price Rs. 7-00
Cloth Edition Rs. 8-50

Sole Distributors :
NATIONAL BOOK STALL
Kottayam, Kerala State, India

920.002
Geo-J
Kor.066

കൃതജ്ഞത

ഈ ഗ്രന്ഥരചനയിൽ എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ളവർ പലരാണു്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ശ്രീ. ഇ. കെ. പുരുഷോത്തമൻ, ശ്രീ. ജെ. മാത്യൂസ്, ശ്രീ. എസ്. ഗുപ്തൻ നായർ, ഡോ: എസ്. കെ. നായർ, ഡോ: കെ. എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ, ശ്രീ. ഡി. സി. കിഴക്കേമുറി, ശ്രീ. പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ, ശ്രീ. എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ എന്നിവരോടു് എനിക്കു പ്രത്യേകം കൃതജ്ഞതയുണ്ടു്. ഇതിന്റെ പ്രസാധനത്തിൽ ഇന്ത്യാ ഗവണ്മെന്റിന്റെ സാമ്പത്തികസഹായം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന വസ്തുതയും നന്ദിപൂർവ്വം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

കെ. എം. ജ

ആമുഖം

നോവൽസാഹിത്യമെന്നോ നാടകസാഹിത്യമെന്നോ പറയുന്നതുപോലെ അത്ര പ്രചാരമുള്ള ഒരു സമസ്തപദമല്ല 'ജീവചരിത്രസാഹിത്യം' എന്നതു്. 'ജീവചരിത്രം' എന്ന പദത്തിന്റെ കൂടെ 'സാഹിത്യം' എന്ന പദം സുഗമമായി ചേക്കാൻ കഴിയുമോ എന്നതന്നെ ചിലർക്കു സംശയം ഉണ്ടാവാം. കഥ, നാടകം, കവിത എന്നിവയെ ആസ്പദിച്ചാണല്ലോ സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങൾ ഏറിയ കൂറും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. ജീവചരിത്രം അതുപോലുള്ള വിസ്തൃതനിരൂപണങ്ങൾക്കു വിധേയമാകാതിരുന്നതിനു കാരണമില്ലാതില്ല. സർഗ്ഗാത്മകസാഹിത്യത്തിന്റെ പരിധിക്കുള്ളിൽ ജീവചരിത്രത്തെ ഉൾപ്പെടുത്താമോ എന്ന സന്ദേഹമാണു് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ജീവചരിത്രം ഒരു ചരിത്രമല്ലേ? അതു സാഹിത്യത്തിന്റെ, പ്രത്യേകിച്ചു സർഗ്ഗാത്മകസാഹിത്യത്തിന്റെ, ഒരു വിഭാഗമാകുന്നതെങ്ങനെ? ജീവചരിത്രകാരൻ വിദഗ്ധനായ ഒരു പത്രലേഖക(ജേർണലിസ്റ്റ്)നോ, ചരിത്രകാരനോ ആയിരിക്കണമെന്നല്ലാതെ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ (കലാകാരൻ) ആയിരിക്കണമെന്നുണ്ടോ? ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു രണ്ടുതരത്തിലും മറുപടിയുണ്ടാവാം. കാരണം, ചരിത്രത്തിനും സാഹിത്യത്തിനും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായുള്ള ശക്തീകരണങ്ങൾ ഉണ്ടു്. നാം ഏതിനാണു മുൻതൂക്കം കൊടുക്കുന്നതു് എന്നതനുസരിച്ചായിരിക്കും നമ്മുടെ മറുപടി രൂപംകൊള്ളുന്നതു്. ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങളെയും എങ്ങനെ യോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകാമെന്നതു് ഇന്നത്തെ സാഹിത്യനിരൂപകന്മാരുടെ സവിശേഷശ്രദ്ധയുള്ള വിഷയമായിട്ടുണ്ടു്.

ജീവചരിത്രത്തോടു് ഏറ്റവും അടുത്ത സർഗ്ഗാത്മകസാഹിത്യവിഭാഗം നോവലാണല്ലോ. അതിനാൽ ജീവചരിത്രവും നോവലും തമ്മിലുള്ള താരതമ്യം നമ്മുടെ അപഗ്രഥനചിന്തയ്ക്കു കൂടുതൽ ഉപകരിക്കുന്നതാണു്. ഈ രണ്ടുശാഖകളും തമ്മിൽ അടുത്തകാലത്തു കുറെ അടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നതിനു സന്ദേഹമില്ല. ഏതേതംശങ്ങളിലാണു് ഈ സാമീപ്യം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു ചിന്തിക്കുന്നതു രസാവഹമായിരിക്കും. ജീവചരിത്രത്തിലും നോവലിലും അവശ്യം വേണ്ട രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ സത്യപ്രകാശനവും കലാഭംഗിയും ആകുന്നു. സത്യത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ജീവിതത്തെക്കു

റിച്ചു മൊത്തത്തിലുള്ള സത്യവും വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള സത്യവും പരിഗണിക്കേണ്ടതാണു്. രണ്ടിനും, നോവലിലും ജീവചരിത്രത്തിലും സ്ഥാനമുണ്ടു്. എന്നാൽ നോവലിൽ പ്രായേണ ജീവിതസാമാന്യസത്യത്തിനും, ജീവചരിത്രത്തിൽ വ്യക്തിസത്യത്തിനും പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കണം. രണ്ടിലും വ്യക്തികളുണ്ടു്. അവരെക്കുറിച്ചു ലഭിക്കുന്ന വസ്തുതകളിൽ കൂടെ ജീവിതതത്ത്വങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാനാണു് വായനക്കാരൻ പ്രേരിതനാകുന്നതു്. പക്ഷേ രണ്ടും രണ്ടു വഴികളിൽക്കൂടെയുള്ള അന്വേഷണമാണെന്നതു പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

നോവലിൽ കഥയ്ക്കാണു പ്രധാനസ്ഥാനം. കഥയുടെ പൂർണ്ണതയ്ക്കാവശ്യമുള്ളതു പാത്രങ്ങൾ അതിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. അതിനാൽ ഒരു കഥാപാത്രത്തിനു മറ്റെല്ലാപ്പാത്രങ്ങളെയും അധഃകരിക്കത്തക്ക സ്ഥാനം ഉണ്ടായേ കഴിയൂ എന്നില്ല. ജീവചരിത്രത്തിലേ നടനായകം ഒരു വ്യക്തിയാണു്. അയാളുടെ അനുഭവത്തിലുള്ള കഥ മാത്രമേ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കയുള്ളൂ. ആ ജീവിതകഥ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിനു് അത്യാവശ്യമുള്ള മറ്റുവ്യക്തികൾ മാത്രമേ, അതും അത്യാവശ്യമുള്ള ഘട്ടങ്ങളിൽ മാത്രമേ, ഒരു ജീവചരിത്രത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയുള്ളൂ. ആ ജീവചരിത്രത്തിലേ നടനായകമായ വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചു ചരിത്രകാരൻ പലതും അറിയുന്നു: അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രവൃത്തികൾ, പ്രസംഗങ്ങൾ, സഞ്ചരിച്ച സ്ഥലങ്ങൾ, സ്നേഹിച്ച വ്യക്തികൾ, ചെയ്ത അബദ്ധങ്ങൾ, പ്രാപിച്ചവിജയങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ പലതും. പക്ഷേ, ഇവയെല്ലാം പുറമേയുള്ള വസ്തുതകളാണു്. ഇതിന്റെയൊക്കെ അടിയിൽ, വളരെ ആഴത്തിൽ അയാളെക്കുറിച്ചു അറിയേണ്ട പലതുമുണ്ടെന്നു നമുക്കു തോന്നുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തരംഗത്തിൽക്കൂടെ കടന്നുപോയ രഹസ്യചിന്തകളും, തീരുമാനങ്ങളും, പ്രതികരണങ്ങളും, പശ്ചാത്താപങ്ങളും, ഒക്കെ അറിയേണ്ടതല്ലേ? ഇവ അറിയാൻ എന്താണു മാർഗ്ഗം? ഡയറികളിൽ നിന്നും കത്തുകളിൽ നിന്നും കുറെയൊക്കെ അറിയാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. പക്ഷേ, പലപ്പോഴും കഥാനായകന്റെ ഉദ്ദേശവും പ്രവർത്തനവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം നമ്മെ അമ്പരപ്പിച്ചുവെന്നുവന്നേക്കാം. ബാഹ്യവസ്തുതകളിൽക്കൂടെ ഒരു വ്യക്തിയുടെ സത്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതു് എത്ര ദുഷ്കരമാണെന്നതു് ഇതിൽ നിന്നു തെളിയുന്നു. ഒരു നോവൽകർത്താവിനു ഈ വൈഷമ്യം ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ കഥാനായകന്റെ സ്വഭാവവും ജീവിതബോധവും നേരത്തേ നിശ്ചയിക്കുന്നു. അങ്ങനെ നിശ്ചിതമായ വ്യക്തിത്വത്തിനു ശരിക്കും ചേരുന്ന സംഭവങ്ങളും സംഭാഷണങ്ങളും മനഞ്ഞു ചേർക്കുന്നു. അതിനാൽ ബാഹ്യവസ്തുതകളും ആന്തരികസത്യവും തമ്മിൽ വൈപരീത്യം ഉണ്ടാകാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. ജീവചരിത്രകാരനു് തന്റെ കല്പനയനുസരിച്ചു് ചരിത്രവസ്തുതകളെയോ വ്യക്തിസ്വഭാവത്തെയോ രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ നിവൃത്തി

യില്ലായ്മയാൽ തന്റെ അവലോകനത്തിന്റെ സഹജമായ അപൂർണ്ണതമൂലം അങ്ങുമിങ്ങും ചേച്ചയില്ലായ്മ അനുഭവപ്പെട്ടും. ജീവചരിത്രകാരൻ നേരിടുന്ന ഈ വിഷമപ്രശ്നം നോവൽകർത്താവിനു് അജ്ഞാതമാണു്.

പക്ഷേ ഇതിനൊരു മറുപുറമുണ്ടു്. നോവലിലേ കഥാസാമഗ്രികൾക്കു നല്ല അടുക്കും ചിട്ടയും രൂപഭംഗിയും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഓരോ അവയവവും അതിവിദഗ്ധമായ മേൽനോട്ടത്തിൽ വാർത്തെടുക്കപ്പെട്ടവയാകയാൽ, മുഴച്ചോ ചതഞ്ഞോ ഇരിക്കയില്ല. ഈ ആകാരസൗഷ്ഠവത്തിൽ തന്നെയാണു് ഒരു ന്യൂനത ഒളിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നൂറു ശതമാനവും യഥാതഥമായ ഒരു കഥാപാത്രത്തെ സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ഒരു കാഥികനും കഴിയുന്നില്ല. വിരൂപനായ ഒരു ബാലനേ വടിവൊത്ത ഒരു പാവയോടു (ബാലന്റെ രൂപമുള്ള) താരതമ്യം ചെയ്യുക. അവിടെക്കാണുന്ന വ്യത്യാസം ഒരു ചെറിയ അളവിലെങ്കിലും ജീവചരിത്രത്തിലെയും നോവലിലെയും കഥാപാത്രങ്ങൾ തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. ചന്തുമേനോന്റെ സൂരിനമ്പൂരിപ്പാടു് ഒന്നാംതരമൊരു കലാസൃഷ്ടിയാണു്. ആ രൂപത്തിലെ അവയവസന്നിവേശം അസ്സലായിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ അതുപോലുള്ള ഒരു നമ്പൂരിപ്പാടിനെ ആരെങ്കിലും ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? ഇല്ലെന്നു തീർത്തുപറയാം. കാരണം അതു അത്ര കേമമായിപ്പോയതു തന്നെ. കല്പനയിലുള്ള സൂരിനമ്പൂരിപ്പാടിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ, യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള മൂന്നോ നാലോ മനുഷ്യരിൽ ദർശിച്ചുവെന്നു വരാം.

രചനാരീതിയും സംവിധാനവും എത്ര വിദഗ്ധമായാലും, അവസാനത്തെ അപഗ്രഥനത്തിൽ നോവലിൽ കൂടെ കൃത്രിമത കാണാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ജീവചരിത്രത്തിന്റെ കഥ വ്യത്യസ്തമാണു്. അതുകൊണ്ടാണു് ഒരു നോവലിലേ ഏറ്റവും സങ്കീർണ്ണതയുള്ള കഥാപാത്രത്തെക്കാൾ, യഥാർത്ഥജീവിതത്തിലെ ഒരു സാധാരണക്കാരൻ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണജീവിയായിരിക്കും എന്നു കലാതത്ത്വവേദികൾ പറയുന്നതു്. നമ്മുടെ മണ്ണിൽ ജീവിച്ച ഒരു വ്യക്തിയെ ഒരു പുസ്തകത്തിൽകൂടെ പുനർസൃഷ്ടിചെയ്യുമ്പോൾ ഗ്രന്ഥകാരൻ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു കൃത്യം നിവ്വഹിക്കാത്ത പക്ഷം, പ്രത്യേകമായ ഒരച്ചിൽ വാർത്തെടുത്ത ഒരു കൃത്രിമസൃഷ്ടിയായിരിക്കും ആവിഭവിക്കുന്നതു്. ഇതാണു ജീവചരിത്രകാരന്റെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം. ഗ്രന്ഥകാരനു പരിചയമുള്ള പല മൂശകളിൽ ഒന്നിൽക്കൂടി കഥാപുരുഷനെ കയറ്റി ഇറക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പ്രേരിതനായിപ്പോകും.

ഇനി നോവലും ജീവചരിത്രവും തമ്മിൽ അടുക്കുന്നതു് ഏതു കാര്യങ്ങളിലാണെന്നു ചിന്തിക്കാം. പ്രതിപാദ്യത്തിലും പ്രതിപാദനത്തിലും ഈ സമീപനം കാണാൻ കഴിയുമെന്നു മൊത്തത്തിൽ പറയാം. പ്രതിപാദ്യത്തിൽ നോവൽ ജീവചരിത്രത്തോടു ഒഴുകി

അടുക്കുമ്പോൾ, പ്രതിപാദനത്തിൽ ജീവചരിത്രം നോവലിനെ സമീപിക്കുന്നു. അല്പം കൂടെ വിസ്തരിച്ചു ഇക്കാര്യം വിശദമാക്കാം. ചരിത്രപുരുഷന്മാരെ നോവലിലേ കഥാപാത്രങ്ങളാക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കുറേ പഴക്കമുള്ളതുതന്നെ. സങ്കല്പവും ചരിത്രവസ്തുതകളും കൂടെ ഇടകലത്തിപ്പോകുന്ന ഒരു പദ്ധതിയാണ് ഇത്തരം നോവലുകളിൽ പിന്തുടരുന്നത്. ഓരോന്നിന്റെയും ശതമാനം എത്രയെന്നു നിണ്ണയിക്കുക പ്രയാസമുള്ള ഒരു കാര്യമാണ്. സങ്കല്പാംശം ഏറിയിരുന്നാലും ഒരു നല്ല കലാകാരന്റെ ശില്പചാതുരി, സംഭാവ്യമായ സത്യത്തെ വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതിൽ പിന്നോക്കമായി വരില്ല. വിശദാംശങ്ങൾ എടുക്കുമ്പോൾ എല്ലാം സംഭവിച്ചതായി പരിഗണിക്കരുതെന്നേയുള്ള. ചരിത്രവസ്തുതകളോട്ട കൂടി ഒരു പ്രധാനഘടകം കൂടെ ചേരുന്നുണ്ട്. അതു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മനോഭാവമാണ്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഈ വീക്ഷണകോണം ചരിത്രവസ്തുതകളെ സമൂലം പരിവർത്തനം ചെയ്യുവെന്നു വരാം. എങ്കിലും ഒമാത്തത്തിൽ പറയുന്നപക്ഷം ചരിത്രനോവലുകൾ, കഥാപാത്രങ്ങളോട്ട അനീതികാണിക്കാതെ, സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായി പ്രാധാന്യമുള്ള ചില ചരിത്രസന്ദർഭങ്ങളെ ഉജ്ജ്വലത്തായും സത്യപൂർണ്ണമായും ചിത്രീകരിക്കുന്നു.

ചില നോവലുകൾ വായിക്കുമ്പോൾ, അവയിലേ കഥാപാത്രങ്ങൾക്കു നോവൽ കർത്താക്കളുമായി വളരെ അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടെന്നു നമുക്കുതോന്നിപ്പോകും. 'ഡേവിഡ് കോപ്പർ ഫീൽഡ്' എന്ന സുപ്രസിദ്ധനോവലിലെ കഥാനായകന്റെ അനുഭവങ്ങൾ, ഏറിയ കൂറും തൽക്കർത്താവായ ചാൾസ് ഡിക്കൻസിന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ തന്നെയാണെന്നു കാര്യജ്ഞാനമുള്ളവർ പറയുന്നു. ഇങ്ങനെ, ആത്മകഥയാണെന്ന കാര്യം മറച്ചുപിടിച്ചുകൊണ്ട്, എഴുതപ്പെടുന്ന നോവലുകളിൽ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ചൈതന്യമാണു തുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഇവയ്ക്കു ആത്മചരിത്രനോവലുകൾ എന്നു പേരിടുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ഈ ഇനത്തിൽ പെടുന്ന പലകൃതികളും മിക്ക സാഹിത്യങ്ങളിലും ഉണ്ടായിരിക്കും. അവയിൽ ചിലതെല്ലാം നോവലിന്റെ പുറംചട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നു 'ആത്മകഥകൾ' ആയി തല വെളിക്കുകാണിക്കാതെ ഇന്നും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നുമുണ്ട്. ഇവയിലും അനുഭവവും സങ്കല്പവും നല്ലവണ്ണം ഇടകലർന്നിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നോവലുകളിൽ ഒരു ഭാഗം, പ്രതിപാദ്യത്തിൽ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിലേക്കു ഇറങ്ങിവരുന്നതായി നാം കാണുന്നു.

ആധുനികജീവചരിത്രം പ്രതിപാദനരീതിയിൽ നോവലിന്റെ സാങ്കേതികമാഗ്രത്തോട്ട വളരെ അടുത്തിട്ടുണ്ട്. സുപ്രസിദ്ധ ജീവചരിത്രകർത്താവായ ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചിയാണു നോവലിന്റെ രചനാശില്പം ജീവചരിത്രത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചു വമ്പിച്ച

വിജയം കൈവരിച്ചതു്. പ്രധാനങ്ങളും അപ്രധാനങ്ങളുമായ സംഭവങ്ങൾ ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനം കൂടാതെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു തടിയൻ വാല്യങ്ങളായി 'ജീവചരിത്രം'എന്ന പേരിൽ പുറത്തിറക്കുന്ന സമ്പ്രദായം വായനക്കാരിൽ വിരസതയുണ്ടാക്കിവന്നു. ചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ ന്യൂനതയോ തെളിച്ചക്കുറവോ കൊണ്ടല്ല, പ്രതിപാദനത്തിന്റെ അനാകർഷകതകൊണ്ടാണു് മേൽകാണിച്ച പ്രകാരം ജീവചരിത്രകൃതികൾ വൈരസ്യജനകങ്ങളായതു്. അവ കേവലം ചരിത്രകൃതികൾ മാത്രമായിരുന്നു. നോവലിലെ കഥാകഥനരീതി ആരെയും ആകർഷിക്കുന്നതാണല്ലോ. ചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ ഭാവത്തെ ബലികഴിക്കാതെ രൂപഭംഗി വർദ്ധിപ്പിച്ചു, നോവൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ സൗഗമ്യം ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ വരുത്താൻ കഴികയില്ലേ എന്നു ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചി, ആന്ദ്രേ മൗർവ്വാ ഉടങ്ങിയ ആധുനികന്മാർ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ചിന്തിച്ചു. (ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ അഞ്ചും ഏഴും അദ്ധ്യായങ്ങൾ പ്രത്യേകം നോക്കുക). തൽഫലമായി, ജീവചരിത്രശാഖയിൽ നോവൽപോലെ രസപ്രദങ്ങളും ആകർഷകങ്ങളുമായ പല കൃതികളും ഉണ്ടായി. അങ്ങനെ ജീവചരിത്രം തികച്ചും ഒരു സാഹിത്യശാഖയായി രൂപം കൊള്ളുകയും ചെയ്തു.

പക്ഷേ എല്ലാ ജീവിതങ്ങളും ഈ സാങ്കേതിക മാർഗ്ഗത്തിനു ശരിക്കും വിധേയമാകണമെന്നില്ല. ഒരു ജീവചരിത്രത്തിൽ, നോവലിലേപ്പോലെ രസാവഹമായ കഥാസാമഗ്രികൾ അനുസ്യൂതമായി പ്രവഹിച്ചു കൊള്ളണമെന്നില്ലല്ലോ. അതേ സമയം ഏതു ചരിത്രത്തിലും ഒരളവിൽ സാഹിത്യഭംഗി ചേർക്കുവാൻ കഴിയുമെന്നതും വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. ഷെല്ലി, ഡിസ്രെയിലിഎന്നീ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ജീവിതചരിതങ്ങൾ കഥാപരമായി പ്രതിപാദിക്കാൻ പറ്റിയതു് തന്നെ. സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ള, ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള എന്നിവരുടെ ജീവിതങ്ങൾ നോവലിന്റെ സാങ്കേതികമാർഗ്ഗം പ്രയോഗിക്കാൻ കൂടുതൽ സൌകര്യം നൽകുന്നുണ്ടു്. കലയുടെ കഴമ്പു വികാരസാന്ദ്രതയിലാണെന്നിരിക്കെ,വികാരപുഷ്ടലമായ ജീവിതം കലാസൃഷ്ടിക്കു കൂടുതൽ വിധേയമാവാതെ തരമില്ല. ഉള്ളൂരിന്റെയും ചങ്ങമ്പുഴയുടേയും ജീവിതം ഒന്നു താരതമ്യം ചെയ്തു നോക്കിയാൽ ഇക്കാര്യം വിശദമാകും. ചെറുപ്പകാലംമുതലേ ജീവിതപ്രലോഭനങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ചു, നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചു്, മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ പ്രീതിപ്പെടുത്തി ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗം നോക്കി, ബാക്കികിട്ടിയ സമയം ഒട്ടുംതന്നെ പാഴിലാക്കാതെ സാഹിത്യകാര്യങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ചു ക്രമേണ ഉയർന്നു പൊതുജനപ്രശംസയ്ക്കു പാത്രമായ ഉള്ളൂരിന്റെ ജീവിതത്തിൽ വികാരത്തിന്റെ വമ്പിച്ച വേലിയേറ്റങ്ങൾക്കു സ്ഥാനമില്ല. എന്നാൽ കൗമാരം മുറ്റുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ സാമൂഹികമർദ്ദനബോധം മൂലം കണ്ണീർ പൊഴിച്ചു, പ്രണയാദികളായ സ്നേഹങ്ങൾ കവിതകളിൽ കണ

ക്കില്ലാതെ പ്രവഹിപ്പിച്ചു, സ്വർഗ്ഗസുഖവും നരകയാതനയും ഒന്നിനു പുറകേ ഒന്നായി അനുഭവിച്ചു, വികാരത്തെ നിയന്ത്രിക്കുവാനാവാതെ ജീവിതത്തിന്റെ പല ആവശ്യങ്ങളിലും പതിച്ചശേഷം കൃതിച്ചുയർന്നു് മിന്നിപ്പൊലിഞ്ഞ ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ജീവിതം അതുപോലെയാണോ? അത്യന്തം വികാരതരംഗിതവും മോഹനവുമായ ഒരു കലാസൃഷ്ടിക്കു ആ ജീവിതം വിധേയമാകാതിരിക്കയില്ല. വിദഗ്ദ്ധമായ ഒരു തൂലികയ്ക്കു ഏതൊരു വ്യക്തിയുടെ ജീവചരിത്രവും ഒരു കലാസൃഷ്ടിയാക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നതു നിഷേധിക്കാതെ തന്നെ, കലാഭംഗിയുടെ കൂട്ടുതൽകുറവു്, തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ജീവിതത്തിന്റെ പ്രത്യേകസ്വഭാവത്തെ ഗണ്യമായി ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നു സമ്മതിക്കാവുന്നതാണു്.

ഓരോ വ്യക്തിക്കും പുറത്തെ സത്യവും അകത്തെ സത്യവും ഉണ്ടെന്നു ആദ്യം പറഞ്ഞുവല്ലോ. പുറത്തെ സത്യം മറ്റുള്ളവർ അറിയുന്ന സംഭവങ്ങളും സംഭാഷണങ്ങളുമാണു്. ഇവയെല്ലാം അകത്തെ സത്യത്തെ വെളിവാക്കുവാൻ സമർത്ഥങ്ങളായിരിക്കയില്ല. അവയിൽ ചിലതു സത്യം മറയ്ക്കുവാൻ ഉപയോഗപ്പെട്ട എന്നും വരാം. പക്ഷേ മറ്റു ചിലതു ആന്തരികസത്യത്തിൽ നല്ലവണ്ണം വെളിച്ചമടിക്കുന്നവയായിരിക്കും. ഇതു കാണുവാൻ കണ്ണുള്ളവനാണു് വാസ്തവത്തിൽ കലാകാരൻ. ചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ ശേഖരണം എത്രയും പൂർണ്ണമാക്കുവാൻ ജീവചരിത്രകാരൻ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. വീട്ടിലും വെളിയിലുമുള്ള (Indoor and outdoor) പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൊണ്ടേ ഈ കൃത്യം പൂർത്തിയാകയുള്ളു. ഡയറികളും ഇതരരേഖകളും പരിശോധിച്ചു അസ്ഥിപഞ്ജരം തയ്യാറാക്കുന്നതു് വീട്ടിനുള്ളിലേ ജോലിയാണു്. വെളിയിൽ നിന്നും അഭിപ്രായങ്ങളും ഉപകഥകളും മറ്റു ചരിത്രസാമഗ്രികളും ശേഖരിക്കുന്നതു് അതുപോലെ അത്യാവശ്യമായ കായ്മാണു്. കിട്ടുന്നിടത്തോളം സാമഗ്രികൾ ശേഖരിക്കുക ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഉത്തരവാദിത്വമാണെങ്കിലും, അവയെല്ലാം ഉപയോഗിക്കാനല്ല എന്നതാണു് പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതു്. ശേഖരിച്ച സാമഗ്രികൾ മുഴുവൻ ജീവചരിത്രത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കുക ആവശ്യമില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ബുദ്ധിശൂന്യതയാണെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പ്രയോജനമില്ലാത്ത ചരിത്രസാമഗ്രികൾകൊണ്ടു ചരിത്രകാരൻ വായനക്കാരനെ ഉപദ്രവിക്കരുതു്. പക്ഷേ കൊള്ളേണ്ടതും തള്ളേണ്ടതും ഏതൊക്കെയെന്നു നിശ്ചയിക്കുവാനുള്ള അടിസ്ഥാനം എന്താണു്? പ്രധാനസംഭവങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുക, നിസ്സാരസംഭവങ്ങൾ നിരാകരിക്കുക എന്നു വയ്ക്കാമോ? ഇതും കുഴപ്പമുള്ള കായ്മാണു്. സാധാരണ ദൃഷ്ടിയിൽ നിസ്സാരങ്ങളായ പല കായ്മങ്ങളും, കലാകാരനായ ഒരു ചരിത്രകാരന്റെ നോട്ടത്തിൽ അതിപ്രധാനങ്ങളായെന്നുവരും. വ്യക്തിമുദ്രയിലേക്കു വെളിച്ചമടിക്കുന്നതിനു സഹായകരമാണോ ഈ സംഭവം, ഈ സംഭാഷണം എന്നതാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ

ചിന്തിക്കേണ്ടതു്. ഇക്കായ്മത്തിൽ ശരിക്കു ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരൻ കലാകാരൻ തന്നെ.

മലയാളത്തിലെ പ്രസിദ്ധിയുള്ള പല ജീവചരിത്രങ്ങളിലും ആവശ്യമില്ലാത്ത ചരിത്രസാമഗ്രികൾ അവിടെയും ഇവിടെയും കെട്ടിത്തൂക്കിയിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം. ആവശ്യമുള്ള അനേകം വസ്തുതകളുടെ അഭാവത്തിലാണു് ഈ ദുർമ്മേദസ്സു കാണുന്നതെന്നോർക്കണം. യൗവ്വനോദയംവരെ കഥാപുരുഷന്മാരുടെ വ്യക്തിത്വം എങ്ങനെ വികസിച്ചു എന്നു കാണിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ചരിത്രകാരന്മാർ നമ്മുടെ ഇടയിൽ തീരെ ദുർല്ലഭമാണു്. അതു പ്രായേണ സാമഗ്രികളുടെ അലഭ്യതകൊണ്ടു് വന്നിട്ടുള്ള ഒരു ന്യൂനതയാണു്. കെട്ടിടം തീർന്നുകഴിഞ്ഞാലും, പണിക്കാർ ഉപയോഗിച്ച നിലത്തട്ടം, ഗോവണിയും, തടിക്കഷണങ്ങളും, കല്ലുകളും മാററിക്കളയാതിരുന്നാലത്തെ സ്ഥിതിയാണു്, ചരിത്രകാരൻ സംഭരിച്ച എല്ലാ സാമഗ്രിയും ഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്ഥാനം നൽകിയേ അടങ്ങൂ എന്ന മനോഭാവത്തിൽ കാണുന്നതു്.

കാലക്രമമനുസരിച്ചു സംഭവങ്ങൾ നിരത്തിവച്ചാൽ ചരിത്രമായെന്നു വരും. പക്ഷേ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിലെ സംഭവങ്ങൾ അങ്ങനെ നിരത്തിവെച്ചാൽ ജീവചരിത്രമാകയില്ല. ആളെ നമുക്കു മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ വ്യക്തിത്വം തുടിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ രശ്മികേന്ദ്രത്തിൽ കൊണ്ടുവരണം. ആ ദർശനമുള്ള ഒരു ചരിത്രകാരനേ നല്ല ജീവചരിത്രകാരനാകയുള്ളൂ. ഒരു ചിത്രകാരനും ഒരു ഗണിതവിദ്യാർത്ഥിയും ഒരാളുടെ ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നുവെന്നു സങ്കല്പിക്കുക. മുക്കു്, ചെവി, കണ്ണു് എന്നിത്യാദി അവയവങ്ങളുടെ അളവുകൾ എല്ലാം ശരിക്കെടുത്തു അനുപാതക്രമം തെററാതെ ആ വിദ്യാർത്ഥി ചിത്രം പൂർത്തിയാക്കുന്നു. പക്ഷേ ആളെ തിരിച്ചറിയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ചിത്രകാരൻ അത്രയൊന്നും കണക്കുകൾ എടുക്കാതെ ഏതാനും വരകളും അടയാളങ്ങളും കൊണ്ടു് ആളിന്റെ രൂപം വ്യക്തമായിക്കാണിക്കുന്നു. ഓരോ വ്യക്തിക്കും പ്രത്യേകമായുള്ള ചില ലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം മുഖത്തു ദൃശ്യമായിരിക്കും. അതു ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കി കടലാസ്സിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയാണു് ചിത്രകാരൻ ചെയ്യുന്നതു്. ഇതുപോലെ ബാഹ്യസത്യത്തിൽ നിന്നും ആന്തരികസത്യത്തിലേക്കു നയിക്കുന്ന വിഭവങ്ങൾ കാണുവാൻ കഴിവുള്ള ആളാണു് കലാകാരൻ. അതു കണ്ടുപിടിച്ചു വേണ്ടവിധത്തിൽ കോർത്തുചേർത്തു് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ജീവചരിത്രം സാഹിത്യസൃഷ്ടിയല്ലെങ്കിൽ പിന്നെന്താണു്?

ജീവചരിത്രപ്രതിപാദനത്തെക്കുറിച്ചു ഒന്നുരണ്ടു കാര്യങ്ങൾകൂടെ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുവാനുണ്ടു്. പ്രതിപാദനക്രമത്തിൽ പൗർവ്വാപര്യം ദീക്ഷിക്കുക ആവശ്യമാണു്. പഴയ ജീവചരിത്രകാരന്മാർ ഈ സമ്പ്രദായം വേണ്ടത്ര ആദരിച്ചിരുന്നില്ല. പ്രധാനപ്പെട്ട സംഭവ

ങ്ങളെല്ലാം ആദ്യം പറഞ്ഞുതീർത്തിട്ട പിന്നെ സ്വഭാവനിർണ്ണയത്തിനു സഹായിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുക എന്ന രീതിയാണു് പ്രായേണ അവർ അനുകരിച്ചുവന്നതു്. ചരിത്രനായകന്റെ വളച്ചു് സംഭവങ്ങളിലും മറുസാമഗ്രികളിലും കൂടി ക്രമേണ അനാവരണം ചെയ്യുകയാണു ആകർഷകമായ പ്രതിപാദനരീതി. നായകന്റെ അന്തം എങ്ങനെയെന്നു നേരത്തെ അറിയാവുന്ന വായനക്കാക്കുപോലും പ്രതിപാദനത്തിലെ പരിണാമഗുപ്തി രസജനകമായിരിക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല. ജിജ്ഞാസയുടെ വേരറുക്കുന്ന പ്രാരംഭം തീച്ചയായും അഭിലഷണീയമല്ല. 'കേരളവർമ്മദേവൻ' എന്ന ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിരൂപണം ഉദാഹരണമായി നോക്കുക. ലഘുചരിത്രങ്ങളിലോ, തൂലികാചിത്രങ്ങളിലോ ചരിത്രനായകന്റെ പ്രധാന സംഭാവനയെക്കുറിച്ചു ചില സൂചനകൾ പ്രാരംഭത്തിൽ നല്കിയതുകൊണ്ടു തരക്കേടില്ല.

ചരിത്രനായകന്മാക്കു പലപ്പോഴും പൊതുജന പ്രാധാന്യമുള്ള പല സംഭവങ്ങളോടും ദൃഢബന്ധം ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ അത്തരം സംഭവങ്ങൾ ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിലെപ്പോലെ ജീവചരിത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു് ഉചിതമല്ല. രാജാകേശവദാസന്റെ ജീവചരിത്രം ഒരാൾ എഴുതുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുക. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തെ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യചരിത്രം ആവർത്തിച്ചതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല. എന്നാൽ രാജാകേശവദാസന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വിവിധവശങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതായ ചരിത്രഭാഗങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു ചരിത്രനായകന്റെ സ്ഥാനത്തിനു കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു വ്യതിചലനം വരാതെ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു അഭിലഷണീയമെന്നു മാത്രമല്ല അനുപേക്ഷണീയം കൂടെ ആയിരിക്കും. 'Life and Times' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷിലും, അതിന്റെ ചുവടുപിടിച്ചു മലയാളത്തിലും (ജീവിതവും കാലവും) ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇവയിൽപ്പലതും വ്യക്തിചരിത്രവും സമുദായചരിത്രവും കൂട്ടിക്കലർത്തിയിട്ടുള്ള അവിയൽ കൃതികളായിട്ടാണു് പരിണമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ യഥാർത്ഥചിത്രം പശ്ചാത്തലം കൂടാതെ, അതായതു ചുറ്റുപാടുകളിൽ നിന്നും തികച്ചും വേർപെടുത്തി, പ്രതിഫലിപ്പിക്കുക ശക്യമല്ല. അപ്പോൾ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു ക്യാമറയുടെ 'ഫോക്കസ്' (രശ്മികേന്ദ്രം) എവിടെയാണു് എന്നതത്രേ. മലയാളത്തിലേ പല ജീവചരിത്രങ്ങളുടെയും ഫോക്കസ് കൂട്ടതലും പശ്ചാത്തലത്തിൽതന്നെയാണു് കാണപ്പെടുന്നതു്. സിനിമയിൽ ചെയ്യുന്നപോലെ, വല്ലപ്പോഴും ഒരു വലിയ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒരു ചെറിയ നിഴൽപോലെ നായകനെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു അസ്ഥാനത്താകയില്ല. പക്ഷേ ജീവചരിത്രത്തിൽ അതു എപ്പോ

ഴൊക്കെ എത്രത്തോളം ആകാമെന്നു ശരിക്കറിയുന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒന്നാംതരം കലാകാരനാണു്, സംശയമില്ല.

സാമാന്യതത്ത്വങ്ങളും കലാസൃഷ്ടിയും തമ്മിൽ ധ്രുവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള അന്തരം ഉണ്ടു്. കലയ്ക്കു പ്രത്യേക സത്യങ്ങളും വ്യക്തിതത്വവുമാണു വേണ്ടതു്. "അനുരാഗനദിക്കു വിഘ്നംകൂടാത്തൊഴുക്കനുവദിക്കുകയില്ല ദൈവം" എന്ന തത്ത്വം സാമാന്യമായി എത്രവിസ്തരിച്ചാല്യം അതു കലാസൃഷ്ടി ആകയില്ല. "ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധ'ന്റെ പ്രത്യേക കഥ പ്രതിപാദിച്ചപ്പോൾ ആ തത്ത്വത്തിനു ചൈതന്യം ലഭിച്ചു; ആ കൃതി കലാസൃഷ്ടിയുമായി. ജീവചരിത്രരചനയിൽ ഈ വസ്തുത പ്രത്യേകം സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. മഹാത്മാക്കളുടെ ആശയങ്ങൾ മനുഷ്യജാതിയുടെ പൊതുസ്വത്താണു്. പക്ഷേ അവരുടെ വിസ്മിതഭങ്ങളും പ്രത്യേകതകളും അവരുടെ സ്വന്തമാണു്. അവയെല്ലാം ഉചിതമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന കൃതി കലാസൃഷ്ടി ആകയും ചെയ്യും. ജോൺസന്റെ ജീവചരിത്രം രചിച്ചതിൽ ബോസ്വെലിനുണ്ടായ അസാമാന്യമായ വിജയത്തിന്റെ മർമ്മം ഇവിടെയാണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. ഉണങ്ങിയ നാരങ്ങത്തോട്ടു് പോക്കറ്റുകളിൽ ജോൺസൺ നിറച്ചുവച്ചിരുന്നതു് എന്തിനാണെന്നു ആക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും അതുപോലുള്ള കാര്യങ്ങൾ എത്ര രസത്തോടുകൂടിയാണു് ബോസ്വെലിന്റെ കൃതിയിൽ നിന്നും നാം വായിക്കുന്നതു്. ഇത്തരം പ്രത്യേകതകളെക്കുറിച്ചുള്ള അവലോകനം ഒരു ജീവചരിത്രകാരന്റെ അനുപേക്ഷണീയകർമ്മമാണു്. ഡോക്ടർ ജോൺസൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള 'കവികളുടെ ജീവിത'വും, ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചിയുടെ 'എമിനൻറു വിക്ടോറിയൻസു' തുടങ്ങിയ കൃതികളും ഇതിനുത്തമദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണു്. "പ്രസിദ്ധസംഭവങ്ങളിൽനിന്നു കണ്ണു തിരിച്ചു, വീട്ടിലെ സാധാരണ ജീവിതത്തിൽ പ്രകടിതമാകുന്ന അകൃത്രിമരംഗങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിക്കയെന്നതാണു ഒരു ജീവചരിത്രകാരന്റെ ലക്ഷ്യം" എന്നു് ഡോക്ടർ ജോൺസൺ തന്നെ ഒരിക്കൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു കഥാപുരുഷന്റെ കുടുംബചരിത്രവും പാരമ്പര്യവും, പ്രസിദ്ധരേഖകളും പരിശോധിക്കുന്നതിനെക്കാൾ വളരെ എളുപ്പമായി അയാളുടെ വ്യക്തിസ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുവാൻ തന്റെ വേലക്കാരനുമായി ഒരു സംഭാഷണം നടത്തിയാൽ മതി എന്നു പറയുന്നതിന്റെ രഹസ്യം അതാണു്.

ചരിത്രപുരുഷന്റെ ആന്തരികസത്യത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ബാഹ്യസത്യങ്ങൾ ചരിത്രകാരൻ തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ചിലപ്പോൾ ആന്തരികസത്യത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ പര്യാപ്തമായ ചില സങ്കല്പരംഗങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരനു അവകാശമുണ്ടോ എന്നതാണു് ചിന്താർഹമായ മറെറാരു വിഷയം. 'വിക്ടോറിയാ രാജ്ഞി' എന്ന ചരിത്രത്തിന്റെ അവസാനഭാഗത്തു്, ആസന്നമരണയായ രാജ്ഞിയുടെ

മനസ്സിൽക്കൂടെ കടന്നുപോയ രംഗങ്ങൾ സ്ഫുടമായി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. കവിത തുളുമ്പുന്ന മനോഹരമായ ഒരു ഭാഗമാണതു്. ആ ഘട്ടത്തിൽ ആ സ്ത്രീരത്നത്തിന്റെ വ്യക്തിസ്വഭാവമനുസരിച്ചു ആ വിധം ചിന്തിച്ചിരിക്കാം എന്നു അനുവാചകർ സമ്മതിക്കുന്നതാണു്. എങ്കിലും അങ്ങനെ ചിന്തിച്ചുവെന്നതിനു ഒരു തെളിവുമില്ലല്ലോ. ഇത്തരം സങ്കല്പങ്ങൾ, ഒരു ജീവചരിത്രത്തിനു ഭൂഷണമാണോ? ഒരതിർത്തിക്കുള്ളിൽ നിർത്തിയാൽ ഇതു ജീവചരിത്രത്തിന്റെ വിലകുറയ്ക്കാതെ ചൈതന്യം വർദ്ധിപ്പിക്കുമെന്നു സമ്മതിക്കണം. എന്നാൽ നിയന്ത്രണമില്ലാതെ സങ്കല്പരംഗങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുതുടങ്ങിയാൽ ജീവചരിത്രം ഒരു രണ്ടാംകിട നോവലായി അധഃപതിച്ചു പോകും. ചരിത്രനായകന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്കു നല്ല ഉൾക്കാഴ്ച ലഭിച്ച ഒരു തികഞ്ഞ കലാകാരനു മാത്രമേ ഈ വിഷയത്തിൽ വിജയം നേടുവാൻ കഴികയുള്ളു.

ജീവചരിത്രരചന ഏതു രൂപം കൈക്കൊണ്ടാലും അതു് എന്നും പ്രയാസമുള്ള ഒരു കലാവിഭാഗമായിത്തന്നെ ശേഷിക്കും. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ കൃത്യതയും, കലയുടെ ആകർഷകതയും, നോവലിന്റെ സൗഗമ്യവും, ചരിത്രത്തിന്റെ വിശ്വാസയോഗ്യതയും ഒരേ സമയത്തു നാം അതിൽ പ്രതീക്ഷിക്കുമ്പോൾ അങ്ങനെയാവാതിരിക്കുക സാധ്യമല്ലല്ലോ? "നല്ലവണ്ണം ജീവിച്ച ഒരു ജീവിതത്തെപ്പോലെ അപൂർവ്വമായിരിക്കും നല്ലവണ്ണം രചിക്കപ്പെട്ട ഒരു ജീവിതം." എന്നു കാർലൈൽ പറയുമ്പോൾ, രണ്ടു കായ്ങ്ങളിലുമുള്ള പ്രയാസം അദ്ദേഹം ഒരുപോലെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ ഒരു സുപ്രസിദ്ധജീവചരിത്രകാരനായ ആന്ദ്രേ മൗറ്വാ പറയുന്നതു ഇപ്രകാരമാണു്. "നല്ലവണ്ണം രചിക്കപ്പെട്ട ഒരു ജീവിതം, നല്ലവണ്ണം ജീവിക്കപ്പെട്ട ജീവിതത്തെക്കാൾ എത്രയോ അപൂർവ്വമാണു്". ജീവചരിത്രരചന എത്ര ദുഷ്കരമായിരുന്നാലും, പ്രസ്തുതരംഗത്തിൽ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പണിയെടുത്താൽ രസവും ഫലവും ലഭിക്കുന്നതാണെന്നു തീർത്തുപറയാം.

ജീവചരിത്രം എന്ന സാഹിത്യവിഭാഗത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളെക്കുറിച്ചും, അതിന്റെ വികാസത്തെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ടു്. അക്കൂട്ടത്തിൽ അതിനോടു ഒട്ടിച്ചേർന്നുനില്ക്കുന്ന ആത്മകഥാസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും കൃത്യമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾക്കുമുള്ള കോട്ടങ്ങളും നേട്ടങ്ങളും വിശദമാക്കുവാനും യഥാശക്തി ഉദ്യമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ബഹുജനങ്ങളുടെ അഭിരുചിക്കു് ഈ വിഷയം ഉത്തരോത്തരം വിധേയമാകുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

കെ. എം. ജോർജ്

ഉള്ളടക്കം

അദ്ധ്യായം		പുറം
1.	ജീവചരിത്രത്തിന്റെ സാമാന്യരൂപം	1
2.	ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പൂർവ്വരൂപങ്ങൾ	14
3.	ജോൺസനും ബോസ്വെല്ലും	26
4.	ആധുനികഘട്ടംവരെ	34
5.	ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചി	44
6.	ഗമാലിയേൽ ബ്രാഡ്ഫോർഡ്	54
7.	ആന്ദ്രേ മൗർവാ	63
8.	എമിൽ ലഡ്വിഗ്	76
9.	ജീവചരിത്രസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ	86
10.	ജീവചരിത്രശാഖയെ പോഷിപ്പിച്ച സംഘടിതയത്നങ്ങൾ	105
11.	നമ്മുടെ ചില ജീവചരിത്രകാരന്മാർ	111
12.	ഗണനീയങ്ങളായ ചില ജീവചരിത്രങ്ങൾ	183
13.	ആത്മകഥ	279
14.	മലയാളത്തിലെ ആത്മകഥകൾ	299

അദ്ധ്യായം ഒന്നു്

ജീവചരിത്രത്തിന്റെ സാമാന്യരൂപം

ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം

ജീവിതം എന്നു പറയുന്നതു 'നാലും മൂന്നും ഏഴു്' എന്നു പറയുന്നതുപോലെ ലഘുവും സുഗ്രഹവുമായ ഒരു പ്രമേയമല്ല. അടുക്കുംതോറും അകലുകയും അഴിക്കുംതോറും കുരുങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു നൂലാമാലയാണു് അതു്. ഒന്നോർത്താൽ ഈ സങ്കീർണ്ണത ഒരനുഗ്രഹമാണു്. ഏതു വിഷയത്തിലും രസമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ, കുറെ അറിയുകയും മുഴുവൻ അറിയാതിരിക്കുകയും വേണം. ഒരു നല്ല പാട്ടു കേട്ടാൽ, അല്പമൊക്കെ അനുകരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതുമുതൽ, മുഴുവൻ ഭംഗിയായി പഠിക്കുന്നതുവരെ എന്തൊരു രസലഹരിയാണു നമ്മെ വശീകരിക്കാറുള്ളതു്! മുഴുവൻ ശരിക്കു പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അതിലുള്ള ഉത്സാഹം കുറയുകയും മറെറാന്നിന്റെ നേക്കു ചെവി വട്ടംപിടിക്കുകയുമായി. എത്രയധികം ആഴത്തിലേക്കിറങ്ങി പഠിക്കുന്നുവോ, അത്രയധികം സങ്കീർണ്ണാനുഭൂതികളും അത്ഭുതവും നൽകുന്ന ഒരു വിഷയമാണു് ജീവിതം. ഈ സങ്കീർണ്ണതാബോധം വർദ്ധിക്കുന്തോറും, രസസമ്മിളിതമായ ജിജ്ഞാസയും വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. പല വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഒന്നും അറിയാൻ പാടില്ലാത്തവരും, ചില വിഷയങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവരും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ജീവിതം എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് ഒന്നും അറിയാത്തവരും മുഴുവൻ അറിഞ്ഞവരും ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എല്ലാ മനുഷ്യരും ജീവിതം

തുടർന്നുകൊണ്ടു പോകുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിന്റെ രഹസ്യം ഇതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

അത്യന്തം രസാവഹമായ ഈ മഹാവിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് കൂടുതൽ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു്, പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവുമായ പല മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടെ മനുഷ്യൻ എന്നും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിഫലനവും, വ്യാഖ്യാനവുമായ സാഹിത്യത്തിൽത്തന്നെ മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കാണാം. കല്പിതകഥകളിൽ സംഭാവ്യമായ സത്യമാണല്ലൊ പ്രതിപാദ്യം. അതിനാൽ പ്രായേണ പരോക്ഷമായ മാർഗ്ഗമാണു് അവിടെ സ്വീകരിക്കുന്നതു്. നേരെമറിച്ചു്, സംഭവിച്ച സത്യം രേഖപ്പെടുത്തുന്ന സാഹിത്യത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായ ജീവിതപഠനം നടക്കുന്നു. അങ്ങനെ ജീവചരിത്രം എന്ന സാഹിത്യവിഭാഗം ജീവിതപഠനത്തിനുള്ള പ്രത്യക്ഷമായ ഒരു മാർഗ്ഗമാണെന്നു തെളിയുന്നു.

ഒരു കല്പിതകഥയിലെ പാത്രങ്ങൾ എത്ര തന്നെ യഥാതഥങ്ങളായിരുന്നാലും കല്പിതങ്ങൾ തന്നെയാണു്. മനുഷ്യജീവിതത്തിൽ പ്രേരണ ചെലുത്തുന്നതിനു മായികലോകത്തിലെ അത്ഭുതസൃഷ്ടികളെക്കാൾ, റിയലിസ്റ്റിക് എന്നു ഗണിക്കപ്പെടുന്ന പാത്രങ്ങൾക്കു് ശക്തിയുണ്ടെങ്കിലും, ഈ ലോകജീവിതം വാസ്തവത്തിൽ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കളെപ്പോലെ, കല്പിതപാത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നില്ല. 'ഏട്ടിലെ പശു പുല്ലു തിന്നുകയില്ലെ'ന്നു പറയുന്നതിന്റെ സാരം ഇതാണു്. സംഭാവ്യമായിട്ടുള്ളതു് എത്ര തന്നെ കലാഭംഗിയോടും നിറപ്പകിട്ടോടുംകൂടി ചിത്രീകരിച്ചാലും, അതിനേക്കാൾ ഹൃദയത്തിന്റെ ആഴങ്ങളെ സ്പർശിക്കുന്നതു് സംഭവിച്ചതാണു്. അപ്പോൾ ജീവിതപ്രചോദനത്തിന്റെ അളവു് സത്യത്തിന്റെ ആധിക്യത്തെ, അഥവാ കൃത്രിമത്വത്തിന്റെ കുറവിനെ, ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ചിലപ്പോൾ കൃത്രിമത്വത്തിനു യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കാൾ രസികത്വം ഉണ്ടായി എന്നു വന്നേക്കാം. എങ്കിലും അതിന്റെ സ്വാധീനശക്തി പ്രായേണ ഉപരിപ്ലവമായിരിക്കുമെന്നു് വിചാരിക്കുന്നതിൽ അപാകമില്ല. ഈ ഒരു കാരണംകൊണ്ടുതന്നെ, മഹാന്മാരുടെ ജീവചരിത്രത്തിനു സാഹിത്യത്തിലും സാമാന്യമായുള്ള ജീവിതപഠനത്തിലുമുള്ള സ്ഥാനം എത്ര പ്രധാ

നവും ഉന്നതവുമാണെന്നു് കുറേയെല്ലാം വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ പ്രചാരം

ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം, വളരെക്കാലങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ ചിന്താശീലർക്കു വ്യക്തമായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഈ വിഷയത്തിൽ സാധാരണജനങ്ങൾക്കു ഗണ്യമായ ഉത്സാഹം ഉണ്ടായിട്ടു് അധികകാലം ആയിട്ടില്ല. പ്രത്യേകിച്ചു് ഈ അടുത്ത കാലത്തു് നോവൽസാഹിത്യത്തെപ്പോലും പിന്നണിയിലാക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള പ്രചാരമാണു് പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ ഈ സാഹിത്യശാഖയ്ക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മറ്റൊന്നും വായിക്കാത്ത ആളുകൾപോലും ജീവചരിത്രങ്ങൾ വായിക്കാറുണ്ടു്. നോവലും നാടകവും ഉപന്യാസവും മാത്രം എഴുതിവന്നിരുന്ന പല എഴുത്തുകാരും, ജീവചരിത്രം ശ്രദ്ധാർഹമായ ഒരു വിഷയമായി ഗണിച്ചുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. "ഇക്കൊല്ലത്തെ മികച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങൾ", "ഈ മാസത്തെ വിലപിടിച്ച പുസ്തകങ്ങൾ" എന്നിങ്ങനെ പത്രങ്ങളിലും മറ്റും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന പരസ്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചാൽ, അവയിൽ ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ ശതമാനം ഒട്ടും കുറവല്ലെന്നു കാണാം.

പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിലെ ജീവചരിത്രശാഖ

ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു ധാരാളം ലേഖനങ്ങളും പുസ്തകനിരൂപണങ്ങളും മാത്രമല്ല ലക്ഷണഗ്രന്ഥങ്ങളും പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. "ആധുനികജീവചരിത്രം", "ജീവചരിത്രം നോവലിലേക്കു ഒഴുകിച്ചേരുന്നു", "ജീവചരിത്രവും സ്തുതിപാഠകന്മാരും" എന്നിങ്ങനെ എത്ര തലക്കെട്ടുകളാണു് ഇംഗ്ലീഷുപത്രങ്ങളിൽ കാണാറുള്ളതു്. ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും അപൂർവ്വമല്ല. അഖിലലോകപ്രചാരം നേടിയിട്ടുള്ള "റീഡേഴ്സ് ഡൈജസ്റ്റ്" എന്ന അമേരിക്കൻ മാസികയിൽ എല്ലാ ലക്കങ്ങളിലും ഓരോ ജീവചരിത്രസംഗ്രഹമോ ജീവചരിത്രസ്പർശിയായ കഥയോ ചേർക്കുക പതിവാണു്. ലഘുജീവചരിത്രങ്ങളോ തൂലികാചിത്രങ്ങളോ സ്മരണകളോ ഇല്ലാത്ത പത്രങ്ങൾക്കു പ്രചാരം കുറയുന്നു.

ചില അമേരിക്കൻ സർവ്വകലാശാലകളിൽ, പഠനവിഷയങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ജീവചരിത്രത്തിന്നും സ്ഥാനം നല്കിയിട്ടുണ്ട്. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഈ വിഷയത്തിൽ താരതമ്യേന കൂടുതൽ താൽപര്യം ഉള്ളതായിക്കാണുകയാൽ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ അദ്ധ്യാപനം തങ്ങൾക്കു വേണമെന്നു് ഇംഗ്ലീഷ്, ചരിത്രം, മനഃശാസ്ത്രം എന്നീ വകുപ്പുകൾ അവകാശവാദം നടത്തിയത്രെ. ഈ പ്രശ്നത്തിന്നു ഒരു പരിഹാരമായി ജീവചരിത്രം ഒരു പുതിയ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറായി തിരിക്കുകയാണു് അവിടെ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാം പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ ആധുനികരുടെ വാസനാഗതി എപ്രകാരമെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ജീവിതകഥയിൽ ആധുനികർക്കുള്ള പ്രതിപത്തി വിളിച്ചുപറയുന്ന മറെറാരു കാര്യം ചരിത്രപുരുഷന്മാരെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ചലച്ചിത്രങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന പ്രചാരമാണു്. സാങ്കേതികമായും കലാപരമായും ചില ന്യൂനതകൾ ഉണ്ടായിരുന്നാൽത്തന്നെയും, ജീവചരിത്രബീജത്തിന്നുള്ള സഹജമായ സ്വാധീനശക്തിമൂലം, ഇത്തരം ചിത്രങ്ങൾക്കു അനായാസേന പ്രചാരം ലഭിക്കുന്നു

വിവിധലക്ഷ്യങ്ങൾ വച്ചുകൊണ്ടു എഴുതപ്പെടുന്ന ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ ആധിക്യം നിമിത്തം, ചരിത്രപുരുഷന്മാരെ ജീവചരിത്രകാരന്മാരിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുന്നതിന്നു നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണെന്നുപോലും ചില നിരീക്ഷകന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതായി പറയപ്പെടുന്നു. വാഷിങ്ടൻ, ലിങ്കൺ, നെപ്പോളിയൻ തുടങ്ങിയ മഹാന്മാരെക്കുറിച്ചു ഇനിയും എഴുതണമെങ്കിൽ വൻതുകകൾ ലൈസൻസ് ഫീസായി കെട്ടിവയ്ക്കണമെന്നാണു് അവരുടെ വാദം. ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ഇന്നത്തെ കമ്പോളത്തിലുള്ള 'പ്രിയം' എത്രമാത്രമെന്നു് ഈ വസ്തുതകളിൽനിന്നും വിശദമാകുന്നു.

മലയാളത്തിലെ നില

പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ, അതിലും പ്രത്യേകിച്ചു ഇംഗ്ലീഷു ഭാഷയിൽ, ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്നു ഈ ശതകത്തിൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള നവോത്ഥാനവും നവചൈതന്യവുമാ

ണ്ട് മുകളിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടതു്. മലയാള ഭാഷയിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ നില എന്തു് എന്ന ചോദ്യം ഇവിടെ സംഗതമാണു്. ജീവചരിത്രവിഷയകമായി മേൽക്കാണിച്ച പല കായ്ങ്ങളും മലയാളികളെയും സംബന്ധിക്കുന്നുവെങ്കിലും, അവ മലയാളഭാഷയെ അത്രതന്നെ സ്പർശിക്കുന്നില്ല. അഭ്യസ്തവിദ്യരായ മലയാളികൾ ജീവചരിത്രപാരായണത്തിൽ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അവർ പ്രായേണ ഇംഗ്ലീഷുപുസ്തകങ്ങളാണു തേടിപ്പോകുന്നതു്. വിദേശസാഹിത്യങ്ങളുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിന്റെ ഫലമായി ഭാഷയിൽ നോവൽ, ചെറുകഥ, നാടകം എന്നീ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ തഴച്ചുവളർന്നിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ജീവചരിത്രശാഖയുടെ കാര്യത്തിൽ നാം വളരെ ദരിദ്രരാണു്. എങ്കിലും പ്രസ്തുതശാഖയ്ക്കു് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ലോകമൊട്ടുക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള നവോത്ഥാനത്തിന്റെ തിരമാലകൾ നമ്മെയും ഒന്നിളക്കിയിട്ടുണ്ടു്. 1914-നു ശേഷമാണു് നമുക്കു് ഏതാനും ജീവചരിത്രങ്ങളെങ്കിലും ഉണ്ടായതു്. "ജീവചരിത്രവും നോവലും" "ആധുനിക ജീവചരിത്രവും ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചിയും" "ജീവചരിത്രരചന" എന്നു തുടങ്ങിയ ചില ലേഖനങ്ങൾ ഭാഷാപത്രങ്ങളിൽ പലരും കണ്ടിരിക്കും. ജീവചരിത്രശാഖയിൽതന്നെ ഉൾപ്പെട്ടുത്താവുന്ന തൂലികാചിത്രങ്ങളും സ്മരണകളും ഇക്കഴിഞ്ഞ കാൽ ശതാബ്ദത്തിനുള്ളിൽ ഭാഷാപത്രങ്ങളിൽ ധാരാളം സ്ഥലം പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "ജീവിതം-എന്റെ നോട്ടത്തിൽ" "ജീവിതം എന്നെ എന്തു പഠിപ്പിച്ചു?" എന്നു തുടങ്ങിയ ചില സ്ഥിരം പംക്തികളുടെ പ്രചാരവും ഈ ശാഖയുടെ സ്വാധീനശക്തിയെയാണു് കാണിക്കുന്നതു്. അങ്ങനെ ജീവചരിത്രശാഖയുടെ അഭൂതപൂർവ്വമായ പ്രചാരം കേരളീയരെയും കേരളഭാഷയെയും അസന്ദിഗ്ധമായി സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നു തെളിയുന്നു.

ഈ താൽപര്യത്തിനു കാരണം

അപരിമേയമായ ഈ ഉത്സാഹത്തിനും താൽപര്യപ്രകടനത്തിനും കാരണമെന്താണു് ? ഏതൊരുവന്റെയും ജീവിതത്തിൽ തന്നെത്താനറിയാനുള്ള ഒരു പരിശ്രമം അനസ്യൂത

മായി, ശാന്തമായി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആത്മപഠനത്തിനുള്ള വിലയും പ്രാധാന്യവും ഇക്കാലത്തു വളരെ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. ജീവിതവും, വ്യക്തിത്വവും ബാഹ്യമായ ശക്തികളെക്കാൾ ആന്തരികപ്രചോദനങ്ങൾക്കാണു് വിധേയമാകുന്നതെന്നു മനുഷ്യൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. "എന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ശത്രു ഞാൻതന്നെ ആയിരുന്നു" എന്നുള്ള നെപ്പോളിയന്റെ ആത്മനിരൂപണം വാസ്തവത്തിൽ മർമ്മസ്പർശിയാണു്. ഉള്ളിലെ പ്രവണതകളുടെ പൊരുത്തക്കേടുകൊണ്ടാണു്, അല്ലാതെ വെളിയിൽനിന്നുമുള്ള എതിർപ്പിനാലല്ല പരാജയം ഉണ്ടാകുന്നതു്. സാഹചര്യങ്ങൾ അനുസരിച്ചു ജീവിതം ക്രമവൽകരിക്കുന്നതു രണ്ടാംകായ്ച്ചം മാത്രമാകുന്നു. ചരിത്രം മനുഷ്യനെ ഉണ്ടാക്കുകയല്ല, മനുഷ്യൻ ചരിത്രത്തെ ഉണ്ടാക്കുകയാണു് എന്ന തത്ത്വത്തോടു ഇന്നത്തെ ചിന്താഗതി വളരെ സമീപിച്ചിരിക്കുന്നു. തൽഫലമായി മനുഷ്യജാതിയുടെ പഠനം ബാഹ്യമായ വീരകൃത്യങ്ങൾമൂലം ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ആളിനെക്കാൾ, സ്വയം വിജയത്തിലേക്കോ അപജയത്തിലേക്കോ നയിക്കുന്ന ആന്തരികമനുഷ്യനെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ നിന്നും കുറേക്കൂടി തൃപ്തികരമായി നടത്താവുന്നതാണു്. എന്നാൽ ആത്മപരമായുള്ള പഠനം അത്യന്തം ദുഷ്കരമാണു്. അതിനാൽ മറ്റു വ്യക്തികളുടെ ജീവിതത്തിൽക്കൂടെ, സ്വജീവിതത്തിന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ ആരായുന്നതിനു അവൻ ശ്രമിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ജീവചരിത്രപാരായണം ഏറ്റവും കൌതുകകരമായ ഒരു കർമ്മമായി കലാശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വായനക്കാരന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രത്യേകപ്രശ്നങ്ങളും, ആന്തരികമത്സരങ്ങളും ഒരു കണ്ണാടിയിലെന്നവണ്ണം ചരിത്രപുരുഷന്റെ ജീവിതത്തിൽ പലപ്പോഴും പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നതാണു്. പ്രശ്നസങ്കീർണ്ണമായ ഈ ലോകജീവിതത്തിൽ മേൽ കാണിച്ച ദർശനം ആനന്ദവും ആശ്വാസവും പ്രദാനംചെയ്യുന്നതുമാണു്.

ഒരു നല്ല തോഴനെ കണ്ടെത്തുന്നു

ചിന്തിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ, പ്രത്യേകിച്ചു ആത്മപഠനത്തിൽ ഉത്സാഹമുള്ള മനുഷ്യൻ, തന്റെ നൈസർഗ്ഗികമായ ഏകാന്തതയെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഒരു നല്ല ജീവിതകഥയിൽ

ഒരു നല്ല സഖാവിനെ അയാൾ കണ്ടെത്തുന്നു. അങ്ങനെ ജീവചരിത്രപാരായണം അയാളുടെ ഏകാന്തതയെ പരിഹരിക്കുന്നു. ജനനം മുതൽ മരണംവരെ ഒരു മനുഷ്യനോട്ടുകൂടെ കഴിയുക, അയാളെ കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്യുക, ലോകത്തോടും തന്നോടു തന്നെയും അയാൾ നടത്തുന്ന മത്സരങ്ങൾ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുക, വിജയത്തിന്റെ ഉല്ലാസവും പരാജയത്തിന്റെ വേദനയും അയാളോടു ചേർന്നനുഭവിക്കുക—എന്നു പറഞ്ഞാൽ അപകടം പിടിച്ച ഒരു വിജനമാർഗ്ഗത്തിൽ ഒരു ഉത്തമസ്നേഹിതനെ ലഭിക്കുക എന്നതാണ് അതിന്റെ സാരം. കല്പിതസാഹിത്യത്തിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾക്ക് ഇങ്ങനെയൊരു സഖിത്വം സമ്മാനിക്കുന്നതിനു ശക്തിയില്ല. കാരണം, അവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ ജീവിച്ചിട്ടില്ല എന്നതു തന്നെ. പല തരത്തിലുള്ള മഹാവ്യക്തികളുമായി സഹവസിക്കുവാൻ, ജീവചരിത്രം സൌകര്യം നല്കുന്നുവെന്നതും അതിന്റെ അസാമാന്യ പ്രചാരത്തിനു കാരണമാകുന്നു.

മഹാന്മാരുടെ ബലഹീനവശങ്ങൾ ഒട്ടും മറയ്ക്കാതെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അടുത്ത കാലത്തു് രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജീവചരിത്രങ്ങൾ പരസ്പരം മത്സരിക്കുകയാണോ എന്നു തോന്നിപ്പോകും. ഇതു അവരുടെ മനുഷ്യത്വത്തെ പ്രകടിമാക്കുന്നതോടൊപ്പം തുല്യബലഹീനതകളുള്ള അനുവാചകരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. "സ്വയം നീതീകരിക്കാനും ക്ഷമ നല്കുവാനും" ജീവിതകഥകൾ വായിക്കുമ്പോൾ സാധിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, അതു് വായനക്കാരനു് എത്രത്തോളം സ്വാഗതാർഹമായിരിക്കുമെന്നു് ആലോചിക്കുക!

മേൽക്കാണിച്ച കാരണങ്ങളെല്ലാം ആധുനികജീവചരിത്രങ്ങളുടെ പ്രചാരത്തെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയെക്കാൾ ഉപരിയായി മറെറാന്നു് എടുത്തുകാട്ടേണ്ടതുണ്ടു്. അതു് കല്പിതകഥകൾ പോലെ വായിച്ചു തീർക്കത്തക്ക പ്രതിപാദനസൌഖ്യം അവയിൽ കാണുന്നു എന്നതത്രേ. ഈ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു് ഉപരി ചിന്തിക്കുന്നതാകയാൽ ഇവിടെ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

എന്താണു് ജീവചരിത്രം?

ജീവചരിത്രത്തിന്റെ സർവ്വജനാഭിമുഖ്യത്തെപ്പററിയും

അതിന്റെ കാരണങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഇത്രവളരെ പറഞ്ഞതിന്റെശേഷം, ജീവചരിത്രം എന്നാൽ എന്ത് എന്ന ചോദിക്കുന്നതു അനുചിതമായി തോന്നിയേക്കാം. അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ ജീവചരിത്രം എന്നാൽ എന്ത് എന്ന സാധാരണ ആരും ചോദിക്കാറില്ല. അതിനു ശരിയായ ഉത്തരം പറയാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവരും വളരെ ചുരുക്കമാണു്. കവിത എന്നാൽ എന്ത് എന്ന ചോദ്യത്തിനു ഉത്തരം പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവരെ പ്രതിക്കൂട്ടിൽ കയറ്റി വിസ്തരിക്കുന്നപക്ഷം, ദണ്ഡി, ആനന്ദവർദ്ധനൻ, കുന്തകൻ, ഭാമഹൻ, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, മാത്യൂ ആർനോൾഡ്, ഷെല്ലി, സ്പെൻസർ തുടങ്ങി പൌരസ്ത്യരും പാശ്ചാത്യരും ആയ എത്ര മഹാന്മാരായിരിക്കും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടന്നതു്. ജീവചരിത്രത്തിനുവേണ്ടി സാക്ഷ്യം പറയാൻ ഒരൊറ്റ വ്യക്തിപോലും പൌരസ്ത്യദേശത്തുനിന്നു വരുന്നതല്ല. പാശ്ചാത്യദേശത്തുനിന്നുതന്നെ വളരെ കുറച്ചു ആളുകൾ മാത്രമേ ആഗതരാവുകയുള്ളു. അവർതന്നെ പുസ്തകങ്ങൾ നിരൂപണം ചെയ്തവേളയിലോ, ജീവചരിത്രങ്ങൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴോ യാദൃച്ഛികമായി ആ വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒന്നു പറഞ്ഞുപോയെന്നേയുള്ളു. ജീവചരിത്രം എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്താണെന്നു് എല്ലാവക്കും അറിയാമെന്ന സങ്കല്പം പണ്ടുതന്നേ അത്ര ശ്രുദ്ധമൂലമായിരുന്നു എന്നു സ്പഷ്ടമത്രെ. ഇതെല്ലാം ശരിതന്നെ; എങ്കിലും ഒരു നിർവ്വചനം കൊടുക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു് നിഷ്പ്രയോജനവും അനാവശ്യവുമാണെന്നു പറഞ്ഞുപേക്ഷിയ്ക്കേണ്ടതില്ല. നിർവ്വചിക്കാനുള്ള ഉദ്യമംതന്നെ, ചിന്താഗതിക്കു സ്പഷ്ടത കൊടുക്കുകയും പുനരാലോചനയ്ക്കു വഴി തെളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണു്.

അപ്പോൾ, ജീവചരിത്രം എന്നാൽ എന്ത്? ഈ പദത്തിൽനിന്നുതന്നേ ജീവികളുടെ ചരിത്രമെന്നോ ജീവിതത്തിന്റെ ചരിത്രമെന്നോ അർത്ഥമാക്കാവുന്നതാണു്.[1] മനുഷ്യനെ

---

1 ജീവനുള്ളവയുടെ അഥവാ ജീവന്റെ ചരിത്രം ജീവചരിത്രം എന്നാണു നേരിട്ടുള്ള അപഗ്രഥനം. ജീവിതകഥ എന്ന അർത്ഥം സ്പഷ്ടമാകണമെങ്കിൽ 'ജീവിതചരിത്രം' എന്നുവേണ്ടേ എന്നാശങ്കിക്കുന്നവരുണ്ടു്. ആ ആശങ്ക തീരെ അസ്ഥാനത്തല്ലതാനും. എങ്കിലും ശ്രുദ്ധമൂലമായ 'ജീവചരിത്ര'ത്തെ പിഴുതു മാറ്റേണ്ട ആവശ്യം കാണുന്നില്ല.

ക്കുറിച്ചുള്ള എല്ലാ ചരിത്രവും ജീവചരിത്രം എന്ന വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുകയില്ല. ജീവചരിത്രം എന്ന ഈ പദം ഇംഗ്ലീഷിലെ "ബയോഗ്രഫി" (Biography) എന്ന പദത്തിനു പകരമായിട്ടാണ് നാം ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. പാശ്ചാത്യരാണു ഇതിനെക്കുറിച്ചു ഗാഢമായി ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതിനാൽ ബയോഗ്രഫിക്കു നിർവ്വചനം കൊടുത്തിട്ടുള്ള ആംഗലേയരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ നമുക്കു ആദ്യമായി പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

പ്ലൂട്ടാക്കിന്റെ ജീവചരിത്രസമാഹാരത്തിൽ "പ്രസിദ്ധന്മാരുടെ ജീവിതമാണു ഞാൻ എഴുതുന്നതു്"എന്നും "മഹാന്മാരുടെ ജീവിതങ്ങൾ തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്തുകയാണ് എന്റെ ഉദ്ദേശ്യം"എന്നും മുഖവുരയായി അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ ജീവിതം എന്നതുകൊണ്ടു താൻ എന്താണു് ഉദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു പ്ലൂട്ടാക്കു എടുത്തുപറയുന്നില്ല. 1683-ൽ ജോൺ ഡ്രൈഡൻ എന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ "ബയോഗ്രഫി എന്നു പറയുന്നതു് വ്യക്തികളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ചരിത്രമാണു്" എന്നു വ്യാഖ്യാനിച്ചപ്പോഴാണു് ആദ്യമായി ഒരുനിർവ്വചനം ഉണ്ടായതു്.

ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ചരിത്രമാണു് ജീവചരിത്രം എന്നു പറയാൻ എളുപ്പമുണ്ടെങ്കിലും, ആ ചരിത്രത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം എന്തായിരിക്കണമെന്നു ഖണ്ഡിതമായി പറയുക പ്രയാസം തന്നെ. ആ ചരിത്രത്തിന്റെ വിഷയമായ ജീവിതം എന്താണെന്നു് വിശദമാക്കുക അതിനെക്കാൾ വിഷമമാണു്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതമെന്നു പറഞ്ഞാൽ നാം എന്താണു ധരിക്കുക ? എല്ലാവക്കും അറിയാവുന്ന, അല്ലെങ്കിൽ എല്ലാവരും അറിയുന്നുവെന്നു വിചാരിക്കുന്ന ഒന്നാണു് അതു്. പക്ഷേ ഇതിനെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ അന്നും ഇന്നും വളരെ വിഭിന്നങ്ങളാണു്. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള പരിണാമം, ജീവചരിത്രത്തിന്റെ നിർവ്വചനത്തിലും വന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ പരിണാമത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ചില നിർവ്വചനങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് പ്രയോജനകരമായിരിക്കും.

ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ സ്മരണയെ നിലനിർത്തുവാൻ മനുഷ്യനുള്ള സഹജപ്രേരണയുടെ സന്താനമാണു് ജീവചരിത്രം എന്നു് ഒന്നിലധികം പാശ്ചാത്യചിന്തകന്മാർ പ്രസ്താ

വിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവചരിത്രശാഖയുടെ ഏറ്റവും പ്രാചീന ചരിത്രം പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാലും ഈ ജന്മവാസനയുടെ മൗലികപ്രേരണ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയും. ശവകുടീരത്തിന്റെ അടയാളമായി കല്ലുകൾ കൂട്ടിവയ്ക്കുന്നതുമുതൽ, താജ് മഹൽ നിർമ്മിക്കുന്നതുവരെയുള്ള എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഇതേ ജന്മവാസന തന്നേയാണ് കാണുന്നതു്. ഇവയും രേഖയിലുള്ള സ്മാരകവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അറിയാൻ വലിയ സാമർത്ഥ്യമൊന്നും വേണ്ടാ. എഴുതപ്പെട്ടതോ മുദ്രണം ചെയ്യപ്പെട്ടതോ ആയ വാക്കിനു്, മാർബിളിനേക്കാൾ ശക്തിയുണ്ടെന്നു് മനുഷ്യൻ മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ, പ്രതിമാശില്പിയാകുന്നതിനേക്കാൾ ഗ്രന്ഥകാരനാകാൻ അയാൾ കൗതുകം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ഏതുപാധിയാണു് സ്വീകരിക്കുന്നതെങ്കിലും ജീവിതരേഖകളുടെ മൗലികോദ്ദേശ്യം സ്മരണയെ നിലനിർത്തുകയെന്നുള്ളതു തന്നേ എന്നത്രേ വാൾഡോ എച്ച്. ഡൺ എന്ന നിരൂപകന്റെ അഭിപ്രായം.

ജീവചരിത്രം ചരിത്രമോ ശാസ്ത്രമോ ധർമ്മസംഹിതയോ അല്ല

ആദ്യകാലത്തെ സ്മാരകരേഖകളിൽ പ്രായേണ കഥാപുരുഷന്റെ വീരകൃത്യങ്ങളും മഹനീയപ്രവർത്തനങ്ങളുമാണു് ആവിഷ്കരിച്ചുവന്നതു്. അങ്ങനെ അക്കാലത്തെ സ്മാരകങ്ങൾ സ്തുതികൾ കലർന്നുള്ള ചരിത്രപരങ്ങളായ ആഖ്യാനങ്ങളായിരുന്നു. വ്യക്തികളുടെ വീരാപദാനങ്ങൾ മാത്രമല്ല സ്വഭാവമാഹാത്മ്യവും ഭാവികാലത്തിലെ ജനങ്ങൾക്കു് ഉപകരിക്കണമെന്നുള്ള ചിന്തയ്ക്കു് അനന്തരം സ്ഥാനം ലഭിച്ചു. അങ്ങനെ ചരിത്രരേഖയെന്നതിനെക്കാൾ ധാർമ്മികോപദേശം കൊടുക്കുവാനുള്ള ഉപകരണം എന്ന നില ജീവചരിത്രത്തിനു ലഭിച്ചു. 'പരേതരുടെ ബഹുമാനാർത്ഥ'വും ഭാവിതലമുറകൾക്കു് മഹാമനസ്സുതയിൽ ഒരു പാഠമായും താൻ അഞ്ചു ജീവചരിത്രങ്ങൾ രചിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് പീയുസ് ഐസക് വാൾടൻ പറയുന്നതിൽ കാണുന്നതു് ഈ അഭിപ്രായത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിദ്ധ്വനിയാണു്. പക്ഷേ അതു് 1650-ൽ ആയിരുന്നു. മുക്തി നേടുന്നതിനോ, ദൃഷ്ടാന്തപൂർവ്വം തത്ത്വജ്ഞാനം നൽകുന്നതി

ന്നോ ഉള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായി ഇക്കാലത്തു ആരും ജീവചരിത്രത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നില്ല. ജീവചരിത്രങ്ങൾക്കു അനുവാചകരിൽ നല്ല സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്താൻ സാധിക്കുമെങ്കിലും അതു പ്രാസംഗികമായ ഒരു വ്യാപാരമായിമാത്രമേ ഗണിക്കാൻ പാട്ടുള്ളു. ശരിയായ ജീവചരിത്രകാരൻ നീതിശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രചാരകനല്ല.

ജീവചരിത്രത്തെ ശാസ്ത്രമണ്ഡലത്തിൽ പിടിച്ചുകയറ്റി ഒതുക്കിനിർത്തുന്നതിനും ഒരു ശ്രമം പത്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. നരവംശശാസ്ത്രവും പാരമ്പര്യസിദ്ധാന്തങ്ങളും പഠിക്കുന്നതിനു ഉപയോഗിക്കപ്പെടുന്ന ജീവിതരേഖകളാണ് പ്രയോജനമുള്ള ജീവചരിത്രങ്ങൾ എന്നു ചില ശാസ്ത്രകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. വംശപാരമ്പര്യങ്ങളും പ്രത്യേക സ്വഭാവഗതികളും ശരീരശാസ്ത്രസംബന്ധമായ പ്രത്യേകതകളും അപഗ്രഥിച്ചു പഠിച്ചു മനുഷ്യരെ പല തരങ്ങളായി തിരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ജീവചരിത്രകാരന്റെ സേവനം സ്വാഗതാർഹമായിരിക്കുമെന്നു അവർ സമർത്ഥിച്ചു. The Dictionary of National Biography എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ അധിപരായിരുന്ന സർ സിഡ്നീ ലീ ഇക്കൂട്ടരെ കർശനമായി വിമർശിക്കുന്നുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു : "യഥാർത്ഥജീവചരിത്രം സന്മാർഗ്ഗോപദേശം നടത്തുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമല്ല. അതിന്റെ ലക്ഷ്യം ചരിത്രപ്രധാനവുമല്ല. നരവംശശാസ്ത്രത്തെയോ ജന്തുവംശശാസ്ത്രത്തെയോ സഹായിക്കുന്നതിനുമല്ല അതു നിലക്കൊള്ളുന്നതു്. ചരിത്രപരവും സന്മാർഗ്ഗപരവും ശാസ്ത്രപരവും ആയ ഈ മൂന്നു താൽപര്യങ്ങളിൽ ഏതിനെയെങ്കിലും ജീവചരിത്രം സഹായിക്കുന്നു എങ്കിൽ അതു കേവലം യാദൃച്ഛികം മാത്രമാകുന്നു. അതു് അനിഷേധ്യമായ ഒരു ഘടകമല്ല. ജീവചരിത്രത്തിനു് അതിനേറെതായ, സർവ്വസ്വതന്ത്രമായ, ഒരു മണ്ഡലമുണ്ട്."

ഉജ്ജ്വലമായ ഈ വിമർശനത്തിൽ ജീവചരിത്രം എന്താകുന്നു എന്നു് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ലെങ്കിലും, എന്തല്ല എന്നതു തെളിച്ചുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്തു് എന്ന വിഷയത്തിലുള്ള വിചാരപുരോഗതിയാണു് മേൽക്കാണിച്ചതു്. മഹാപണ്ഡിതനും നിശിതനിരീക്ഷകനുമായ സർ

സിഡ്നി ലീ തന്റെ Principles of Biography (ജീവചരിത്രപ്രമാണങ്ങൾ) എന്ന പുസ്തകത്തിൽ കുറിക്കു കൊള്ളുന്ന ഒരു നിർവ്വചനം കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "വ്യക്തിപ്രഭാവത്തിന്റെ സത്യപൂർണ്ണമായ നിവേദനമാണ് ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം." ജീവചരിത്രരചനയിലെ പ്രശ്നങ്ങൾ മുഴുവൻ സ്പഷ്ടമായ രണ്ടു ഘടകങ്ങളിലായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന എത്ര ഭംഗിയേറിയ ഒരു വാചകമാണിതു്. ലീയെപ്പോലെ ഇത്രയധികം ജീവചരിത്രങ്ങൾ വായിക്കുകയും എഴുതുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരാൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതന്നെ പറയാം. നിറഞ്ഞു നിന്ന അവലോകനത്തിന്റെയും ഉറഞ്ഞുകൂടിയ അനുഭവത്തിന്റെയും ഫലമായി സത്യം, വ്യക്തിവൈഭവം എന്നീ രണ്ടു മർമ്മങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിരലുകൾ പതിയുന്നു. കരിങ്കല്ലുപോലെ ഉറച്ച സത്യവും, മഴവില്ലുപോലെ അവ്യക്തമായ വ്യക്തിവൈഭവും പരസ്പരം തിരിച്ചറിയാത്തവണ്ണം കലർത്തി ലയിപ്പിക്കുകയാണു് ജീവചരിത്രകാരന്റെ കടമയെങ്കിൽ, അതു് എത്രമേൽ കൃച്ഛ്രസാദ്ധ്യമാണെന്നു് ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. അതിനാലാണു് പല ജീവചരിത്രകാരന്മാരും പരാജയമടഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്.

ആത്മാവിഷ്കരണം

ബൈറൺ, ഷെല്ലി, ഡിസ്രെയലി എന്നിവരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ അതിമനോഹരമായി രചിച്ചു് പ്രസിദ്ധി നേടിയ ആന്ദ്രേ മൗർവ്വാ എന്ന ഫ്രഞ്ചു് സാഹിത്യകാരൻ, 'മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ പരിണാമകഥയാണു് ജീവചരിത്രം' എന്നു് സമർത്ഥിക്കുന്നു.

"മനുഷ്യാത്മാവു്" എന്ന പദം ലീയുടെ 'വ്യക്തിത്വ' (പേഴ്സനാലിറ്റി)ത്തിന്റെ ഒരു പ്രയോഗഭേദം തന്നെയാണു്. മൗർവ്വാ ശക്തികൊടുക്കുന്ന ആശയം 'പരിണാമകഥ' എന്ന പദത്തിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നു. ജീവചരിത്രത്തിന്റെ കലാത്മകത്വം ഉലച്ചിൽതട്ടാതെ ഉറപ്പിക്കണമെന്നുള്ള പ്രധാനലക്ഷ്യം ആ പ്രയോഗത്തിൽ അന്തർലീനമാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഒരു ചിത്രകാരനു തന്റെ കലാസൃഷ്ടിക്കു് ഒരു പശ്ചാത്തലമെന്നപോലെ മാത്രമേ, ഒരു ജീവ

ചരിത്രകാരന്റെ സ്വകർമ്മനിർവ്വഹണത്തിൽ ചരിത്രാംശം ഉപയുക്തമാകുകയുള്ളൂ.

ഇനിയും ഓക്സ്ഫോർഡ് നിഘണ്ടുവിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന നിർവ്വചനം കൂടെ നോക്കാം. "വ്യക്തികളുടെ ജീവിതകഥ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗമാണ് ജീവചരിത്രം" എന്നാണ് അതിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. ഇതു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം, 'ചരിത്രം', 'വ്യക്തി', 'സാഹിത്യം' എന്ന മൂന്നുഘടകങ്ങൾ അതിൽ സംയോജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണാം. ചരിത്രം (സത്യം), വ്യക്തി എന്നീ രണ്ടു ഘടകങ്ങളും ലീയുടെ നിർവ്വചനത്തിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ജീവചരിത്രം ഒരു സാഹിത്യസൃഷ്ടി ആയിരിക്കണമെന്നതു് അദ്ദേഹം ഊന്നിപ്പറയുന്നില്ല. എന്നാൽ മൗർവ്വാ അതു പരോക്ഷമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യത്തെയും പ്രതിപാദനത്തെയും ആസ്പദമാക്കി ചെയ്ത പരാമർശങ്ങളിൽനിന്ന്, ജീവചരിത്രം വളർന്നതോടുകൂടി അതിന്റെ നിർവ്വചനവും വിടർന്നുവന്നതായി വിശദമാകുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽനിന്നു് വ്യത്യസ്തമായോ, കൂടുകൂടി പൂർണ്ണമായോ ഉള്ള ഒരു നിർവ്വചനം ഇവിടെ ചേർക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അഴിച്ചു നിരത്തി വീണ്ടും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതു് ചിലപ്പോൾ കുറച്ചു പ്രയോജനത്തെ ചെയ്തേക്കാം. അങ്ങനെയൊന്നു നോക്കുന്നപക്ഷം, ആദർശയോഗ്യമായ ഒരു ജീവചരിത്രം ഇങ്ങനെയുള്ളതാണെന്നു പറയാം: കഥാപുരുഷന്റെ മാനസികമായ വളർച്ചയും, വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളും, വായനക്കാരന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ശക്തിയായി പതിയത്തക്കവണ്ണം, അയാളുടെ ബാഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളും ആന്തരികപ്രവണതകളും കലാസുഭാഗമായ രീതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ഒരു ജീവിതപുനഃസൃഷ്ടിയാണ് ജീവചരിത്രം.

അദ്ധ്യായം രണ്ട്

ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പൂർവരൂപങ്ങൾ

ക്രമികമായ പരിണാമം

ജീവചരിത്രം എന്നാൽ എന്ത്? എന്ന ചോദ്യത്തിനു ലഭിച്ച ഉത്തരങ്ങളുടെ വികാസത്തെക്കുറിച്ചാണല്ലോ കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ അവസാനം പ്രതിപാദിച്ചത്. ഈ വികാസം ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും അവിടെ സൂചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ സാഹിത്യവിഭാഗത്തിന്റെ ചരിത്രം അടിതൊട്ട മുടിവരെ പരിശോധിക്കുന്ന പക്ഷം, ജീവചരിത്രാംശങ്ങൾ കലന്നിട്ടുള്ള പലതരം രേഖകളിൽനിന്നും ക്രമേണയുള്ള ഒരു പരിണാമമാണ് കാണാൻ കഴിയുന്നത്. അനേകശതാബ്ദങ്ങളിലായി വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്ന ഈ പരിണാമചരിത്രത്തിന്റെ ഏതു ഘട്ടത്തിലാണ് ജീവചരിത്രം ലക്ഷണമൊത്ത ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗമായി രൂപംകൊണ്ടത് എന്ന ചോദ്യത്തിന് ശരിക്കു മറുപടി പറയുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. ഒരു ബാലൻ യുവാവായിത്തീർന്നത് ഏതു ദിവസമാണെന്നു പറയുന്നതിലുള്ള വൈഷമ്യം ആലോചിച്ചു നോക്കിയാൽ ആ പ്രശ്നത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഏറെക്കുറെ വിശദമാകും. എങ്കിലും നാം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന നിർവ്വചനങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ജീവചരിത്രശാഖയെ പരിശോധിക്കുന്ന പക്ഷം, അതു പ്രധാനലക്ഷണങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന നിഷ്കൃഷ്ടമായ ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗമായിത്തീർന്നത് പതിനെട്ടാം ശതകത്തിലാണെന്നു മൊത്തത്തിൽ പറയാൻ കഴിയും. ഈ ഘട്ടത്തിനു മുമ്പുള്ളതും ജീവചരിത്രാംശങ്ങൾ ഏതെങ്കിലും

തോതിൽ കലർന്നിട്ടുള്ളതുമായ കൃതികളെയാണ് പൂർവ്വരൂപങ്ങൾ എന്ന പദം കൊണ്ടിവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്.

"ഇംഗ്ലീഷ് ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ പരിണതി" (The Development of English Biography) എന്ന വിശിഷ്ട ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്താവായ ഹരോൾഡ് നിക്കോൾസൺ മേൽക്കാണിച്ച പൂർവരൂപങ്ങളെ അശുദ്ധജീവചരിത്രങ്ങൾ (Impure Biographies) എന്ന് വ്യവഹരിക്കുവാനാണ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടുന്നത്. അശുദ്ധം എന്ന പദത്തിനു് മിശ്രിതം എന്ന അർത്ഥമാണ് അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. വ്യക്തിമുദ്ര യെക്കാൾ ഗണനീയമായി മറ്റംശങ്ങൾ കലർന്നിട്ടുള്ള ചരിത്ര കൃതികളാണ് അശുദ്ധം എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നത്. അശുദ്ധിക്കു് കാരണമായിട്ട് നിക്കോൾസൺ രണ്ടുമൂന്നു് പ്രധാനകാരണങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും സ്തുതിഗീതങ്ങൾ പൊഴിച്ചു് മരിച്ചവരുടെ സ്മരണയെ നിലനിർത്തണമെന്ന നിർബ്ബന്ധമാണ് ഒന്നാ മത്തെ കാരണം. ചില പ്രത്യേകാദർശങ്ങളെയും മതങ്ങളെ യും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു് ജീവചരിത്രത്തെ ഒരു വാഹനമാ ക്കിത്തീർത്തു എന്നതാണ് അദ്ദേഹം രണ്ടാമതായി സൂചിപ്പി ക്കുന്നത്. എഴുത്തുകാരൻ താലോലിക്കുന്ന ചില തത്ത്വങ്ങളും ആദർശങ്ങളും തൂക്കിയിടുന്നതിനു് ഒരു അയക്കോലായി കഥാ പുരുഷനെ ഉപയോഗിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണിത്. അനാശാ സ്യമായ സമ്മിശ്രഭാവത്തിനു് മൂന്നാമത്തെ കാരണമായി അ ദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് എഴുത്തുകാരന്റെ അമിതമായ ആത്മപരതയാണ്. ഈ പ്രവണതകളുടെ വിപരീതമാണ് ശുദ്ധജീവചരിത്രത്തിനു് വഴി തെളിക്കുന്നത് എന്നു് നി ക്കോൾസൺ സമർത്ഥിക്കുന്നു. ചാരിത്രിക സത്യവും നിർമ്മാ ണൈദഗ്ധ്യവുമാണ് ശുദ്ധജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രധാന ഘടകങ്ങളെന്നു് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

മേൽകാണിച്ച തോതു വച്ചുകൊണ്ട് ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പൂർവരൂപങ്ങളായി ആറാം ശതകം മുതൽ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ യിൽ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ള ചില ക്ഷുദ്രകൃതികളെയും പല പ്രധാനകൃതികളെയും നിക്കോൾസൺ പരിശോധിക്കുന്നുണ്ട്. ജീവചരിത്രത്തെ മറ്റു ചില കാര്യങ്ങൾക്കായി മനഃപൂർവം അടിമപ്പെടുത്തിയതിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് അശുദ്ധജീവ

ചരിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായതെന്നു് ധരിച്ചുകൂടാ. ജീവചരിത്രം രചിക്കണമെന്നതല്ലായിരുന്നു അന്നത്തെ എഴുത്തുകാരുടെ ലക്ഷ്യം. ബയോഗ്രഫി എന്ന വാക്കുതന്നെ 17-ാംശതകത്തിലാണു് പ്രയോഗത്തിൽ വന്നതു്. ചില പ്രത്യേകോദ്ദേശ്യങ്ങൾ മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടു് ചില വ്യക്തികളെ സ്പർശിക്കുന്ന ചില രേഖകൾ ഉണ്ടാക്കിയപ്പോൾ അതിൽ സഹജമായി ജീവചരിത്രാംശം കലർന്നിരുന്നു എന്നതാണു് പരമാർത്ഥം. അവയെയാണു് നാം 'പൂർവരൂപങ്ങൾ' എന്നു് നാമകരണം ചെയ്യുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷിലെപ്പോലെ മറെറാരു ഭാഷയിലും ജീവചരിത്രശാഖ പുഷ്കലമായി വളർന്നിട്ടില്ല. അതിനാൽ ആ ഭാഷയിൽ പ്രസ്തുതശാഖയുടെ ഉത്ഭവവും പുരോഗതിയും പഠിക്കുകയാണു് നമുക്കു് ഏറെറവും പ്രയോജനപ്രദം. എന്നാൽ അതിനു മുമ്പു്, മറെറ ചിലഭാഷകളിൽ ജീവചരിത്രപരങ്ങളായ പ്രാചീനരേഖകളുടെ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു് ദിങ്മാത്രമായി ഒന്നു ചിന്തിക്കാം.

പ്രാചീനരൂപങ്ങൾ

ഭൂതകാലത്തിന്റെ നീണ്ടുനീണ്ടു കിടക്കുന്ന അറകൾ പരിശോധിക്കുന്ന പക്ഷം ജീവചരിത്രസ്പർശമുള്ള രേഖകളുടെ ഏറെറവും പ്രാചീനമായ രൂപം എന്നുണ്ടായി എന്നു പറയാൻ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ലെന്നു് മനസ്സിലാവും. വേദപുസ്തകത്തിലുള്ള ജോസഫിന്റെയും ശിംശോന്റെയും കഥകൾ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ദൃഢമായ തുടിപ്പുകൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. യിസ്രായേല്യരുടെ സഞ്ചാരചരിത്രത്തിൽ വാസ്തവത്തിൽ മോശെയുടെ ജീവിതകഥതന്നെയാണു് കാണുന്നതു്. അതുപോലെതന്നെ സുവിശേഷങ്ങളിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്ന യേശുവിന്റെ ചരിത്രവും, സോക്രട്ടീസിനെക്കുറിച്ചു് ക്സിനോഫോണും പ്ളേറോയും എഴുതിയിരിക്കുന്ന രേഖകളും വളരെ പഴയ രേഖകളായി പരിഗണിക്കാം. രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രതാപവും യുദ്ധപരാക്രമങ്ങളും വിജയങ്ങളും വിവരിക്കുന്ന ഹർഷചരിതം, രാജതരംഗിണി മഹാവംശം എന്നീ സംസ്കൃതകൃതികൾ പൗരസ്ത്യരുടെ വകയായി അക്കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിൽ തെറെറില്ല.

ഗ്രീക്ക്

യവനഭാഷയിൽ മൂന്നാംശതകത്തിൽ തന്നെ പലകൃതികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഫിലോസ്ട്രാറ്റസ് (Philostratus) എന്നദേഹം അപ്പളോണിയസ് (Appollonius of Tyana) എന്ന കൃതിയും സോഫിസ്റ്റുകളുടെ ജീവിതം (Lives of Sophists) എന്ന സമാഹാരവും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ഡയോജനിസ് ലേഷ്യസ് (Diogenes Laertius) എന്ന ദേഹമാണ് ദാർശനികന്മാരുടെ ജീവിതം (Lives of Philosophers) സമാഹരിച്ചത്. സൂയിഡാസ (Suiddas) എന്ന പണ്ഡിതൻ തന്റെ നിഘണ്ടുവിൽ ജീവചരിത്രപരങ്ങളായ ചില സംഗ്രഹണങ്ങൾ പത്താംനൂറ്റാണ്ടിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതായും രേഖയുണ്ട്.

ലാറ്റിൻ

വിശിഷ്ടവ്യക്തികൾ (Illustrious Men) എന്ന പേരിൽ കൊർണീലിയസ് നീപ്പോസ് (Cornelius Nepos) ലാറ്റിൻഭാഷയിൽ ഒരു കൃതി ചമച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ മാത്രമേ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ളു. കേർഷ്യസ് റൂഫസ് (Cartius Rufus) എഴുതിയ മഹനായ അലക്സാണ്ടരുടെ ജീവിതം (Life of Alexander the Great) പ്രായേണ ചരിത്രപരമായ ഒരു രേഖയാണ്. ഇവയെല്ലാം വളരെ പഴക്കമുള്ളവയാണ്. സ്യൂട്ടോണിയസി (Suetonius)ന്റെ പേരിലുള്ള 12 സീസറന്മാരുടെ ജീവിതങ്ങൾ എ. ഡി. 120-ൽ രചിച്ചതാണത്രെ. ബിബ്ലിയോത്തിക്ക യൂണിവേഴ്സാലിസ് (Bibliotheca Universalis) എന്ന ജീവചരിത്രനിഘണ്ടു സ്വിസ് ഭാഷയിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ കർത്താവ് കൊൺറാഡ് ഗെസ്നർ (Konrad Gesner) 1516-'65) ആണ്. ഇങ്ങനെയൊരു സമാഹാരം ലോകത്തിൽ ആദ്യം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത് ഈ ഭാഷയിലാണെന്നത് പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതാണ്. അതിന്റെ ശേഷം ലാറ്റിൻ, ഗ്രീക്ക്, ഹീബ്രൂ എന്നീ ഭാഷകളിലും ഇത് 16-ാംശതകത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ലോകാരംഭം മുതൽ ജീവിതത്തിൽ ഉന്നതി പ്രാപിച്ചവരുടെ ജീവിതങ്ങൾ എന്ന പേരിലാണ് 1573-ൽ പ്രോസോപ്പോഗ്രാഫിയ (Prosopographia)

എന്ന കൃതി വേർഡിയർ ഡി. വാപ്രിവാസ് (Verdier De Vauprivas) എന്ന ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്.

മദ്ധ്യകാലത്തും നിവോത്ഥാനകാലത്തും ഫ്രാൻസിൽ ചരിത്രങ്ങളും സ്മരണകളും ധാരാളമുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ബ്രാൻറോം (Brantome) വീരപുരുഷന്മാരെ പുരസ്കരിച്ചു് എഴുതിയിട്ടുള്ള കൃതിയാണു് അക്കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും പേരു കേട്ടതു്.

ഇറ്റാലിയൻ

ഇറ്റാലിയൻ ഭാഷയിൽ 15-ാംശതകത്തിനു് മുമ്പു് ജീവചരിത്രസ്പർശമുള്ള രേഖകൾ ഉണ്ടായതായി അറിവില്ല. ഫ്ളോറൻസിലെ പ്രശസ്തന്മാരെ ആസ്പദമാക്കി ഫിലിപ്പോ വില്ലാനി (Filippo iVllani) എഴുതിയ കൃതി (Lives of Illustrious Florentines) ആണു് ഏറ്റവും പ്രധാനമായുള്ളതു്. സമകാലികരുടെ ചരിത്രങ്ങൾ വെസ്പാസിയാനോ ഡാ ബിസ്റ്റിക്കി (Vaspasiano Da Bisticci) 15-ാംശതകത്തിൽതന്നെ സമാഹരിച്ചിരുന്നു. ജിയോജിയോ വസാരി (Gio Gio Vasari 1512-'74) കലാകാരന്മാരുടെ ജീവിതം സംഭവവിവരണങ്ങളാൽ പ്രസിദ്ധി നേടിയ ഒരു കൃതിയാണു്.

സ്പാനിഷ്

പതിനാലാംശതകത്തിൽ ഫെർണൻ പെറിസ് ഡി ഗുസ്മാൻ തൻെറ 'തലമുറകളും രൂപസാദൃശ്യങ്ങളും' Generations and likenesses) എന്ന കൃതി സ്പാനിഷ് ഭാഷയിൽ രചിച്ചിരുന്നു. നല്ല ഛായാചിത്രങ്ങളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണു് പ്രസ്തുതകൃതിയിൽ കാണുന്നതു്. 23 വാല്യങ്ങളായി നാഷ്യനൽ ബയോഗ്രാഫി നിഘണ്ടു സ്പാനിഷ് ഭാഷയിൽ 1835-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. 19-ാംനൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ 24 വാല്യങ്ങളായി ഡച്ചുഭാഷയിലും 35 വാല്യങ്ങളായി ആസ്ട്രിയൻ ഭാഷയിലും 45 ഭാഗങ്ങളിലായി ജർമ്മൻഭാഷയിലും നിഘണ്ടുക്കൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കാര്യം ഇവിടെ സ്മർത്തവ്യമാണു്.

ഇനിയും നമുക്ക് ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ ലഭിക്കുന്ന ജീവചരിത്രപൂർവ്വരൂപങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാം. ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും തീർച്ചയുള്ള സംഗതി മരണം ആണ്. എങ്കിലും ആത്മപരിത്രാണനത്തിനുള്ള ജന്മവാസന എല്ലാ മനുഷ്യരും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. ഈ ജന്മവാസനയിലാണ് ജീവചരിത്രബീജം മുളച്ചുവരുന്നത് എന്നതു നിർഭാഗ്യകരമായാലും സത്യം തന്നെ. സ്മരണയെ നിലനിർത്തുന്നതിനുള്ള അന്തഃപ്രേരണയുടെ ഫലമായി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ചില ശിലാലിഖിതങ്ങളിലും നാടോടിപ്പാട്ടുകളിലും വീരകഥകളിലും വിലാപകാവ്യങ്ങളിലുമാണ്, ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രഥമാങ്കുരങ്ങൾ കാണാൻ കഴിയുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യചരിത്രവും ഇക്കാര്യം തെളിയിക്കുന്നു.

നൂറാണ്ടുകളിലൂടെ

ആറാംശതകത്തോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷുജീവചരിത്രങ്ങളിൽ ഉപദേശപരമായ ഘടകം കലർന്നിട്ടുള്ളതായി നിക്കോൾസൺ പറയുന്നു. സന്മാർഗ്ഗപരവും വേദശാസ്ത്രപരവും ആയ ശിക്ഷണത്തിന്നായി വലിയ ആളുകളുടെ ചരിത്രം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ദുരുപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുവന്നു. അതോടുകൂടി "ഹേഗിയോഗ്രാഫി" അതായതു 'സിദ്ധോപാസന' ആരംഭിക്കുകയുമായി. ഉപാസനാചരിത്രങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ നിക്കോൾസന്റെ പുസ്തകത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുണ്ട്. അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രഥമഗണനീയമായ ഒരു കൃതിയാണ് അദമ്നന്റെ (Adamnan) വിശുദ്ധകൊളംബാചരിതം (Life of Saint Columba). ഇതെഴുതപ്പെട്ടതു 690-നോടടുത്താണ്. അതിന്റെ ശേഷം (709) പ്രശസ്തമാരായ പല കന്യകമാരുടെയും ചരിത്രങ്ങൾ ആൽഡെം (Aldhelm) എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

എന്നാൽ 735-ൽ ബീഡ് (Bede) എന്ന എഴുത്തുകാരൻ രംഗത്തിൽ വന്നപ്പോഴാണ് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ചരിത്രരേഖകൾക്കു സാഹിത്യത്തിന്റെ ചൈതന്യം ലഭിച്ചതു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളും സിദ്ധോപാസനകൾ തന്നെയെങ്കിലും ലാളിത്യവും ആകർഷകത്വവും ഉള്ള ഒരു രചനാരീതി തനിക്കു സ്വായത്തമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീരചരിതങ്ങൾക്കു

വലിയ പ്രചാരം ലഭിച്ചിരുന്നു. സഭാനായകന്മാരുടെ ചരിത്രങ്ങളായിരുന്ന അവയിലെ പ്രധാനവിഷയങ്ങൾ. വീരചരിതങ്ങളുടെയും സിദ്ധോപാസനകളുടെയും പാരമ്പര്യം പതിമ്മൂന്നാം ശതാബ്ദംവരെയും ഊർജ്ജിതത്തിൽ ഇരുന്നു. അവയിലെ താൽപര്യകേന്ദ്രം വ്യക്തികളല്ല, സ്ഥാപനങ്ങളായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യത്തിൽ എല്ലപ്പത്തിൽ എത്തുന്നതിനായി അതിമാനുഷസംഭവങ്ങളും അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളും സംഭവിച്ചതുതന്നെയോ എന്നു ശ്രദ്ധിക്കാതെ ധാരാളമായി എഴുത്തുകാർ സ്വകൃതികളിൽ തിരുകിച്ചേർത്തിരുന്നു.

സഭയിലെ ആചാര്യന്മാരെക്കുറിച്ചു, ആചാര്യന്മാർ തന്നെ എഴുതിവന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു അന്നത്തെ ജീവിതകഥകൾ. ഒൻപതാം ശതകത്തിൽ മഹാനായ ആൽഫ്രഡിന്റെ ജീവിതം (Life of Alfred the Great) പുറത്തുവന്നപ്പോഴാണു് ആചാര്യനല്ലാത്ത ഒരിംഗ്ലീഷുകാരന്റെ ജീവചരിത്രം ആദ്യമായി സൂര്യപ്രകാശം കണ്ടതു്. ഇതിന്റെ കർത്താവു് ബിഷപ്പു ആസ്സർ ആണെന്നു പറയപ്പെട്ടുവെങ്കിലും അതിനെക്കുറിച്ചു തർക്കമില്ലാതില്ല. ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ആരായിരുന്നാലും അദ്ദേഹത്തിനു ചരിത്രപുരുഷനുമായി അടുത്തിടപെടുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു് വ്യക്തമാണു്. സാധാരണജീവിതം ചിത്രീകരിക്കുവാനാണു് താൻ ഉദ്യമിക്കുന്നതെന്നു് ഗ്രന്ഥകർത്താവു പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും അക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം വേണ്ടത്ര വിജയിച്ചിട്ടില്ല. ഇതും പ്രായേണ സൂതിഗീതമായിട്ടതന്നെ കലാശിക്കുന്നു.

ഇതിന്റെ ശേഷം ഇംഗ്ലീഷുജീവചരിത്രം വൃത്താന്തകഥനങ്ങളിലേക്കു (Chronicle) മങ്ങിമറയുകയാണു്. സിദ്ധോപാസനയുടെ സ്വരം അപ്പോഴും തിരിച്ചറിയത്തക്കവണ്ണം കേൾക്കാൻ കഴിയും. പന്ത്രണ്ടാംശതകംവരെ തീരെ മോശമാകാതെയും നന്നാകാതെയും ഏതാണ്ടൊരു മദ്ധ്യനിലയിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനം നിലവിലിരുന്നു. അപ്പോഴാണു് എഡ്മരുടെ (Edamer) ഹിസ്റ്റോറിയ നോ വോറം (Historia no Vorum) വിറാ ആൻസെല്മി (Vita Anselmi) എന്നരണ്ടു ലാറ്റിൻകൃതികൾ ഉണ്ടായതു്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്കു ജീവചരിത്രനിഘണ്ടുവിൽ നല്ല പ്രശംസ ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. വായിക്കുമ്പോൾ കൺമുമ്പിൽ അനുവാചകനു്

എല്ലാം കാണത്തക്കവണ്ണം സമർത്ഥവും പ്രസന്നവുമായ ചിത്രീകരണങ്ങളാണ് പ്രസ്തുതകൃതികളിൽ കാണുന്നത്. തന്റെ പല പ്രസ്താവനകൾക്കും അടിസ്ഥാനമായി കത്തുകൾ എഡ്മർ അതാതു സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതു് പ്രസ്താവ്യമത്രേ. ജീവചരിത്രരചനയിൽ അക്കാലത്തുതന്നേ ഈ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചുവെന്നതു തീച്ചയായും പ്രശംസാർഹമാണ്. സംഭാഷണങ്ങളുടെ ഉചിതമായ ഉദ്ധാരണവും, നാടകീയമായ സംഭവവർണ്ണനയും ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനവും ഭാഷയിലുള്ള പ്രസാദവും എല്ലാംകൂടെ വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെ ഇംഗ്ലീഷിലെ ആദ്യത്തെ 'ശുദ്ധജീവചരിത്രങ്ങൾ' ആയി കണക്കാക്കാമെന്നതത്രെ നിക്കോൾസന്റെ മതം.

പന്ത്രണ്ടാം ശതകം

ജിജ്ഞാസയുടെ ജനനം 12-ാംശതകത്തിലാണെന്നു പറയപ്പെട്ടന്നതിൽ കുറച്ചു പരമാർത്ഥമുണ്ട്. ഈ മനോഭാവത്തിന്റെ വളർച്ചമൂലം, ചരിത്രവും അതോടുചേർന്ന ജീവചരിത്രവും, വൃത്താന്തകഥനങ്ങളുടെയും മതപാരമ്പര്യങ്ങളുടെയും മാമൂൽവലകളിൽ നിന്നും വിമുക്തമായിത്തുടങ്ങി. ഉദാഹരണമായി ചരിത്രരചന നിർമ്മാണപരമായ ഒരു കലയാണെന്നു വിശ്വസിച്ച ഒരു മഹാനാണ് മാസ്ബറിയിലേ വില്യം. ചരിത്രസാമഗ്രികൾ നല്ലവണ്ണം നിയന്ത്രിച്ചു അവയ്ക്കു ആകർഷകമായ രൂപവും മോഹനമായ ഭാവവും അദ്ദേഹം കൊടുത്തു. മോൺമത്തിലെ ഗ്രിഗറി എന്ന ചരിത്രകാരനും തന്റെ കൃതികൾക്കു ഭാവനയുടെ നിറം കൊടുക്കുകയുണ്ടായി.

പതിന്നാലാം ശതകം

പതിന്നാലാംശതകത്തോടുകൂടി രാജഭക്തിക്കു വേലിയിറക്കമാണുണ്ടായതു്. കല്പിതകഥകളുടെ സ്വാധീനശക്തി അമിതമായി വർദ്ധിക്കുകയും വാസ്തവകഥനങ്ങൾ പുറംതിണ്ണയിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈ താൽപര്യഭേദം നിമിത്തം എണ്ണപ്പെടാവുന്ന ജീവചരിത്രങ്ങൾ അക്കാലത്തുണ്ടായിട്ടില്ല. ജിജ്ഞാസയും വളരെ മന്ദീഭവിച്ചു. പതി

ന്നാലും പതിനഞ്ചും ശതകങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ താരതമ്യേന ഊഷരപ്രദേശങ്ങൾ തന്നേ.

പതിനാറാം ശതകം

പതിനാറാംശതകത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ജീവിതകഥകളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതു റോപ്പർ എഴുതിയ "സർ തോമസ് മൂറും", കാവെൻഡിഷ് എഴുതിയ "വൂൾസി"യും ആണു്. തോമസ് മൂറിന്റെ മകളെയാണു് റോപ്പർ വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്നതു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഇംഗ്ലീഷിലെ ഒന്നാമത്തെ ജീവചരിത്രമായി ചിലർ പരിഗണിച്ചുവരുന്നു. എങ്കിലും, അതിനു വേണ്ടത്ര അടിസ്ഥാനം കാണുന്നില്ല. പ്രസാദഗുണം തെളിഞ്ഞു കാണുന്നുവെങ്കിലും അമിതസ്തുതി, ബന്ധശൈഥില്യം, അപൂർണ്ണത എന്നീ കാരണങ്ങളാൽ ലക്ഷണമുള്ള ഒരു ജീവചരിത്രമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കലാപരമായി നോക്കുമ്പോൾ ഇതിനെക്കാൾ വളരെ മേന്മയുള്ളതാണു് ജോർജ് കാവൻഡിഷിന്റെ "കാർഡിനൽ വൂൾസി". ഭാഗ്യത്തിന്റെ അസ്ഥിരതയെ തെളിയിക്കുക എന്നതാണു് ഈ ചരിത്രംകൊണ്ടു പ്രധാനമായി സാധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ ലക്ഷ്യം പൊന്തിനില്ക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, അതുകൊണ്ടാണു് ശ്രദ്ധേജീവചരിത്രങ്ങളുടെ മറ്റു ഗുണങ്ങളുള്ള ഈ കൃതിയും അശ്രദ്ധേജീവചരിത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടുപോകുന്നതു്.

പിൽക്കാലത്തെ അധ:പതനം

ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും കല്പിതകഥകളിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗമായി ഇംഗ്ലീഷുജീവചരിത്രങ്ങൾ രൂപം പൂണ്ടതു റോപ്പരുടെയും കാവൻഡിഷിന്റെയും കൃതികൾ മുതലാണു്. അവയിൽ ഉപദേശപരതയും സിദ്ധോപാസനാഭ്രമവും കലർന്നിരുന്നുവെങ്കിലും, വ്യക്തിമുദ്രയിൽ അവരുടെ കണ്ണു ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പതിഞ്ഞിരുന്നു എന്നതു എടുത്തുപറയേണ്ടതാണു്. ഈ കൃതികളുടെ ചുവടു പിടിച്ചു ഇംഗ്ലീഷുജീവചരിത്രം പുരോഗമിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ 18-ാം ശതകത്തിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ അതു നല്ലവണ്ണം വികസി

ച്ചേനേ. എന്നാൽ പതിനേഴാംശതകത്തിൽ ഈ പ്രസ്ഥാനം ചില പ്രത്യേകകാരണങ്ങളാൽ അധഃപതിക്കുകയാണുണ്ടായതു്.

1640-നും 1670-നും ഇടയ്ക്കു ഐസാക്ക് വാൾട്ടൺ അഞ്ചു ജീവചരിത്രങ്ങൾ എഴുതി. അവ "ജീവിതങ്ങൾ" എന്ന പേരിൽ സമാഹരിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അതുപോലെ "ആധുനികദിവ്യന്മാരുടെ ജീവിതമരണങ്ങൾ" എന്ന പേരിൽ ഒരു സമാഹാരം 1651-ൽ തോമസ് ഫുള്ളറും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. വാൾട്ടന്റെ ചിത്രങ്ങൾക്കു കലാഭംഗിയുണ്ടു്. എങ്കിലും അവ കേവലം ഭാഗികചിത്രങ്ങൾ മാത്രം ആകയാൽ പൂർണ്ണസത്യം പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളല്ല. എന്നാൽ വിശേഷിച്ചൊരു ഭക്തിയോ കടപ്പാടോ കൂടാതെ മനഃപൂർവ്വം ജീവചരിത്രം രചിച്ച ആദ്യത്തെ ഇംഗ്ലീഷുകാരൻ എന്ന സ്ഥാനം വാൾട്ടനുണ്ടു്.

പതിനേഴാംശതകം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ മറെറാരു പ്രധാനവ്യക്തിയുടെ നാമം നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുന്നു. ഡയറി എഴുത്തുകാരുടെയും ആത്മകഥാകൃത്തുകളുടെയും മറ്റും നേതാവായ സാമുവൽ പെപ്പീസിനേക്കുറിച്ചാണിവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. 1633-ൽ ലണ്ടനിലെ ഒരു തയ്യൽക്കാരന്റെ മകനായി ജനിച്ച ഇദ്ദേഹം സെൻറ് പോൾസ് വിദ്യാലയത്തിലെ പഠനത്തിനു ശേഷം 1647-ൽ ഒരു ക്ലാർക്കായി ജീവിതം ആരംഭിച്ചു. അങ്ങനെ ക്രമേണ ഉദ്യോഗത്തിൽ ഉയർന്നു. 1688-ൽ അഡ്മിറൽറ്റി സിക്രട്ടറിയായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡയറിരേഖകൾ വളരെ വിലയുള്ള സാഹിത്യഖണ്ഡങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ദേശീയാന്തരീക്ഷം പ്രക്ഷുബ്ധമായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണു് പെപ്പീസ് ജീവിച്ചതു്. അതിന്റെ ഉജ്ജ്വലചിത്രങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഡയറിക്കുറിപ്പുകളിലുണ്ടു്. ഏറ്റവും നിസ്സാരങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ മുതൽ ഏറ്റവും ഗുരുതരങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ വരെ അവയിൽ കലർന്നിട്ടുണ്ടു്.

1641-മുതൽ 1706-വരെ എഴുതിവന്നിരുന്ന ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ ജോൺ എൽവിന്റെ വകയായിട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്റെ രചന വളരെ വിസ്തരിച്ചുള്ള ഒരു രീതിയിലാണു്. എങ്കിലും പെപ്പീസിന്റെ ഡയറിയോളം ഇതിനു സ്ഥാനം

ലഭിക്കുന്നില്ല. മറ്റു ചിലരുടെ പേരുകർക്കുടെ ഇക്കൂടത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാൻ കഴിയുമെങ്കിലും അവ താരതമ്യേന അപ്രധാനങ്ങളായി ഉപേക്ഷിക്കാവുന്നതാകുന്നു.

പതിനേഴും പതിനെട്ടും നൂറാണ്ടുകളിൽ

ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യത്തിൽ "ബയോഗ്രഫി" എന്ന പദം ആദ്യമായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു 1683-ൽ "പ്ലൂട്ടാർക്കു" എന്ന സമാഹാരം പ്രസാധനം ചെയ്തുകൊണ്ടു ഡ്രൈഡൺ എഴുതിയ ആമുഖോപന്യാസത്തിലാണു്. പ്രത്യേകവ്യക്തികളുടെ ചരിത്രമാണു ജീവചരിത്രം എന്നു് അതിൽ പറയുന്നുണ്ടു്. "നിറപ്പകിട്ടിൽ നിന്നും ആഡംബരങ്ങളിൽ നിന്നും വേർപെട്ട ദിവ്യത്വത്തിൽനിന്നും താഴെവന്ന ഒരു സാധാരണ ജീവിയായി മനുഷ്യൻ അതിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു" എന്നിങ്ങനെയാണു് ജീവചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു ഡ്രൈഡൺ അതിൽ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതു്.

പതിനെട്ടാം ശതകം പലതുകൊണ്ടും ഉൽബുദ്ധതയുടെ ഒരു കാലമാണു്. അച്ചടിച്ചെലവു് വളരെക്കുറഞ്ഞുവന്നതിനാൽ വായന ധാരാളമായി പ്രചരിച്ചു. മനുഷ്യക്കു കൂടുതൽ വിശ്രമം ലഭിച്ചു. ക്ലബ്ബുകളിലും കാഫിഹോട്ടലുകളിലും ആളുകൾ സമ്മേളിച്ചു് സല്ലാപങ്ങളും ചർച്ചകളും ചെയ്തുതുടങ്ങി. അക്കാലത്താണു് സ്വിഫ്റ്റു്, അഡിസൺ, സ്റ്റീൽ എന്നിവർ നർമ്മോപന്യാസങ്ങൾ മൂലം സാഹിത്യാന്തരീക്ഷം പിടിച്ചടക്കിയതു്. നാടകവും നോവലും പാരായണപരായണരുടെ പാല്പായസമായിത്തീർന്നു. കൃത്രിമത്വത്തിൽ ലയിച്ചിരുന്ന ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തെ ഈ പ്രവണതകൾ സാരമായി ബാധിച്ചു. സരസമായും യഥാതഥമായും കാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുവാനുള്ള ഉത്സാഹം പുതിയ എഴുത്തുകാരിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു.

മൂന്നു സഹോദരിമാരുടെ ജീവചരിത്രം റോജർ നോത്തു് അക്കാലത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. അതിനു കുറച്ചു മുമ്പു് ജോൺ ഓബ്രെയുടെ "പലവക" (Miscellanies) എന്ന സമാഹാരവും പുറത്തുവന്നു. ഉജ്ജ്വലങ്ങളായ ചില ലഘുചിത്രീകരണങ്ങളാണു് ഇവയുടെ ഉള്ളടക്കം. ഓബ്രെയുടെ ചി

81649

ത്രീകരണപാടവത്തെ ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചി പ്രശംസിക്കുന്നുണ്ട്.

ജീവചരിത്രനിഘണ്ടു (Biographia Britannica വിന്റെ രചന തുടങ്ങിയതും 18-ാംശതകത്തിലാണ്. റാലിയുടെ ജീവചരിത്രം എഴുതിയ വില്യം ഓൾഡിസാണ് അതിന്റെ ആദ്യത്തെ എഡിറ്റർ റായിരുന്നതു്.

സംവിധാനരീതി അടിസ്ഥാനമാക്കി നോക്കുമ്പോൾ ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കൃതിയാണ് ജോൺ മേസന്റെ (Mason) "ഗ്രേയുടെ ജീവിതം". സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങളെക്കാൾ കഥാപുരുഷന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ വെളിക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിനാണ് അതിൽ ഉദ്യമിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഗ്രേയുടെ കത്തുകൾ ധാരാളമായി ഉദ്ധരിച്ചാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താവു പ്രസ്തുതകായ്യം നിവ്വഹിക്കുന്നതു്. "ചരിത്രനായകനെക്കുറിച്ചു വായനക്കാർ സ്വന്തം അഭിപ്രായം രൂപവൽക്കരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ" എന്ന ചിന്താഗതി ജീവചരിത്രപ്രസ്ഥാനത്തിനു സമ്മാനിച്ചുവെന്നതാണ് മേസന്റെ അവിസ്മരണീയമായ സംഭാവന. ജീവചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ സാങ്കേതികരീതി ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിനുള്ള ബീജം അതിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നു എന്നതേ നിക്കോൾസൺ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു്.

ഈ വിഷയത്തിൽ ഒലിവർ ഗോൾഡ്സ്മിത്തു വാൾട്ടനേക്കാൾ ഒരു പടി മുമ്പോട്ടു പോയി. വോൾട്ടയർ, റിച്ചാർഡ് നാഷ്, ലോർഡ് ബോളി, ഗ്രബ്രോക്കു് എന്നിവരുടെ ജീവിതചിത്രീകരണം വാൾട്ടന്റെ ലേഖനങ്ങൾക്കു ശേഷമുള്ള ഏറ്റവും ഹൃദ്യമായ രേഖകളാകുന്നു. പതിനെട്ടാംശതകത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ സംഭവം, ഡാക്ടർ സാമുവൽ ജോൺസന്റെ ജീവിതവും ജീവിതകഥനവും ആകുന്നു. അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ അതിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശിക്കാം.

അദ്ധ്യായം മൂന്ന്

ജോൺസനും ബോസ്വെല്ലും

അസത്യത്തിന്റെയും സത്യത്തിന്റെയും നടുവിൽ

ഇംഗ്ലീഷ് ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ പരിണതിയിൽ പതിനെട്ടാംശതകം അതിപ്രധാനമായി ഭവിച്ചതിനു് മുഖ്യകാരണം ഒരു വ്യക്തിയാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതിശയോക്തിയല്ല. അതു ഡാക്ടർ സാമുവൽ ജോൺസൻ ആകുന്നു. പത്രങ്ങളുടെയും മാസികകളുടെയും പ്രചാരം, സാധാരണമനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തിൽ ജനിച്ച താൽപര്യം, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അഭൂതപൂർവ്വമായ വികാസം എന്നീ കാരണങ്ങളും അതോടു ചേർത്തു പറയാവുന്നതാണു്. എങ്കിലും ജോൺസന്റെ നേതൃത്വവും സംഭാവനയുമാണു് പതിനെട്ടാംശതകത്തിലെ ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യത്തിനു് മൊത്തത്തിൽ നിറവും ചൈതന്യവും പ്രദാനം ചെയ്തതു്.

ജീവചരിത്രശാഖയിൽ ഡാക്ടർ ജോൺസന്റെ സംഭാവന "കവികളുടെ ജീവിതങ്ങൾ" (Lives of Poets) എന്ന സമാഹാരമാണു്. നാടകസാഹിത്യത്തിൽ ഷേക്സ്പിയർ കൃതികൾക്കും പദ്യവിഭാഗത്തിൽ മിൽട്ടന്റെ കൃതികൾക്കുമുള്ള സ്ഥാനം, മാർഗ്ഗസൂചകമായ സ്ഥാനം, ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ "കവികളുടെ ജീവിതങ്ങൾക്കു്" കൊടുക്കാമെന്നാണു് ആൽബർട്ട് ബ്രിട്ടിന്റെ അഭിപ്രായം. ജോൺസൻ ഈ "ജീവിതങ്ങൾ" ജീവചരിത്രങ്ങളായി രചിച്ചതല്ല. കവിതകളുടെ മുഖവുരയായി അവയിലേക്കു് വെളിച്ചമടിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളും സ്വഭാവങ്ങളും കവികളുടെ ജീവിതങ്ങളിൽ നിന്നു് കടഞ്ഞെടുത്തു ചുരുക്കി, നിരൂപണദൃഷ്ടിയോടെ പ്രകാശിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. എന്നാൽ അക്കൂട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന കലാപാടവവും

സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണസാമർത്ഥ്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും, അസാധാരണം തന്നെയാണു്. അമ്പത്തിരണ്ടു കവികളെയാണു് ജോൺസൻ ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്. അവയെല്ലാം തന്നെ അതിശീഘ്രം എഴുതപ്പെട്ടതാണെങ്കിലും ജോൺസന്റെ പ്രതിഭാവിലാസം അടിമുടി അവയിൽ പ്രകടമാകുന്നുണ്ടു്. നിന്നു് കഥ പറയുന്ന ഗ്രളികപ്രമാണത്തിലുള്ള വാക്യങ്ങൾ ഡാക്ടർ ജോൺസന്റെ പ്രത്യേകമാഹാത്മ്യത്തെ വിളിച്ചുപറയുന്നു. പോപ്പിനെക്കുറിച്ചു് പറയുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഇങ്ങനെയൊരു വാക്യമുണ്ടു്: "അദ്ദേഹം ബഹുകേമനാണെന്നതു് നിഷേധിക്കാൻ കഴിയാത്തവർ അദ്ദേഹം അപൂർണ്ണനാണെന്നു കണ്ടു് സന്തോഷിക്കാതിരിക്കയില്ല." ഇത്തരം വാചകങ്ങൾ വീണ്ടും വായിച്ചു് ചിന്തിക്കാത്തവർ ആരാണു് !

ശുദ്ധജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവു് ഡാക്ടർ ജോൺസൻ ആണെന്നത്രേ നിക്കോൾസന്റെ മതം. ഈ അഭിപ്രായത്തിനു് ഉപോദ്ബലകമായി നിക്കോൾസൺ ഉദ്ധരിക്കുന്നതു് ജോൺസൻ ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങളും അവയിലെ നിസ്തുലനിരീക്ഷണങ്ങളുമാകുന്നു. ജീവചരിത്രത്തെ സാഹിത്യത്തിന്റെ വ്യക്തമായ ഒരു വിഭാഗമായി ആദ്യം നിർവ്വചിച്ചതു് ഡാക്ടർ ജോൺസൻ ആണു്. ജീവചരിത്രരചന നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതെങ്ങനെ എന്നു മാത്രമാണു് ജോൺസൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയതു്.

ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും രസാത്മകത്വവും വിശദമാക്കിയതു് ജോൺസൻ തന്നെ. ചരിത്രത്തിലുള്ള അവിശ്വാസവും കല്പിതകൃതികളിലുള്ള വിപ്രതിപത്തിയും നിമിത്തം ജോൺസനെ ഏറ്റവുമധികം രസിപ്പിച്ച സാഹിത്യവിഭാഗം ജീവചരിത്രമായിരുന്നു. മനുഷ്യജീവിതം തന്നെ അത്ര വളരെ ആകർഷിച്ചതിന്റെ കാരണമെന്തു് എന്ന ചിന്താഗതിയുടെ ആഴങ്ങളിലേക്കു് ജോൺസൻ പ്രവേശിച്ചു. 1750 ഒക്ടോബർ 13-ാംനു പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടുത്തിയ 'റാംബ്ലറി'ൽ ജോൺസൻ തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു: "നമുക്കു് ജീവിതത്തിൽ അനുഭവപ്പെട്ടുന്നതിനു തുല്യമായ സന്ദർഭങ്ങളും സമാനരൂപങ്ങളും ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ടാണു് നാം അവയിൽ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു്" എന്നീ അഭിപ്രായത്തോടുകൂടിയാണു് പ്രസ്തുതലേഖനം

തുടങ്ങുന്നതു്. പ്രധാനരാഷ്ട്രീയസംഭവങ്ങളോ വീരകൃത്യങ്ങളോ കലർന്നതായിരിക്കണം ജീവചരിത്രങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ അന്നു നിലവിലിരുന്ന ധാരണയെ ഡാക്ടർ ജോൺസൻ ശക്തിപൂർവം ആക്ഷേപിച്ചു. ജീവിതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മഭാവങ്ങളിലേക്കു് കണ്ണുകൾ അയയ്ക്കാനുള്ള ആഹ്വാനം അദ്ദേഹം നല്കി. "മരിച്ചവരുടെ സ്മരണയെ നിലനിർത്തുക എന്നതിനേക്കാൾ സത്യത്തെയും സൽഗുണത്തെയും അറിവിനെയും ആദരിക്കുകയാണു് നമ്മുടെ ധർമ്മം" എന്നത്രേ അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതു്. കല്പിതകഥകളിലെ കള്ളത്തരത്തിന്റെയും ചരിത്രത്തിലെ നിഷ്പ്രയോജനസത്യത്തിന്റെയും നടുവിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു സൃഷ്ടിവിശേഷമാണു് ജീവചരിത്രം എന്നു ജോൺസൺ സ്ഥാപിക്കുന്നു. ഒരു നല്ല ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഘടകം അതിലെ സത്യമാണു് എന്നദ്ദേഹം പല തവണ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ജോൺസന്റെ പേർ നിലനിർത്തിയ തൂലിക

പതിനെട്ടാംശതകത്തിലെ ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യത്തിലെ അമരക്കാരനായിരുന്ന ജോൺസന്റെ നാമത്തിനു് അമരത്വം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതു് സ്വന്തം കൃതികളേക്കാൾ പരോപജീവിയായ ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ കൃതി മൂലമാണു് എന്നതു് അത്ഭുതകരം തന്നെ. പക്ഷേ അതാണു് പരമാർത്ഥം. "ഒരു മുറിവക്കീലും അരസാഹിത്യകാരനുമായ ഒരു ഭോഷൻ" എന്നാണു് സ്കോട്ട്ലണ്ടുകാരനായ ജെയിംസ് ബോസ്വെല്ലിനെ പറ്റി ചിലർ പരിഹസിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇദ്ദേഹമാണു് സാമുവൽ ജോൺസന്റെ ജീവചരിത്രം എഴുതിയതു്. ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിലെ ഒരു വെളിച്ചമാളികയായിത്തന്നെ പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ട ഈ ഗ്രന്ഥം, ഒരു സാധാരണനായ ബോസ്വെൽ എങ്ങനെ രചിച്ചു എന്നതു് പല നിരൂപകന്മാരുടെയും തലച്ചോറു് ചൂട പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിഷയമാണു്.

ബോസ്വെൽ 1763-ലാണു് ആദ്യമായി ജോൺസനുമായി പരിചയപ്പെട്ടതു്. മഹാന്മാരും മഹതികളുമായി പരിചയപ്പെടുകയും സംസാരിക്കുകയും സൗകര്യപ്പെട്ടാൽ അവരുടെ ചെലവിൽ ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയും ചെയ്ക എന്നതു് ബോ

സ്വലിന്നു വലിയ ഭ്രമമുള്ള കാര്യം ആയിരുന്നു. ബോസ്വെൽ ഒരു ഭോഷനായിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതു് ശരിയല്ല. അദ്ദേഹം ഒരു കൊച്ചുമിടുക്കൻ തന്നെയായിരുന്നു. നോട്ടുബുക്കും പെൻസിലുമായി നിന്നു് സംഭാഷണങ്ങളും സംഭവങ്ങളും നിരീക്ഷണങ്ങളും അതാതു സമയത്തു് രേഖപ്പെടുത്തുകയും അവ കണക്കിനു ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത ആ രസികൻ ഒരു വിഡ്ഢിയെപ്പോലെ ഭാവിച്ചുവെങ്കിലും നല്ല നോട്ടമുള്ള ഒരു സമർത്ഥനായിരുന്നു എന്നതിനു് സംശയമില്ല. താൻ അനശ്വരനാക്കി പ്രതിഷ്ഠിച്ച കഥാനായകന്റെ തന്നെ നിശിതമായ പരിഹാസശരങ്ങൾ പലപ്പോഴും ഏല്ക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ബോസ്വെൽ തന്റെ കൃത്യത്തിൽ നിന്നും പിൻമാറിയില്ല. "എന്റെ ഉത്സാഹം അസാധാരണശക്തിയുള്ളതല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇത്തരമൊരു സ്വാഗതം ഈ ഉദ്യമത്തിൽ നിന്നു എന്നെ ഓടിച്ചുകളയുമായിരുന്നു" എന്നു ഡയറിയിൽ അദ്ദേഹം തന്നെ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. 1763-നു ശേഷം ഇരുപതിൽപരം വഷ്ങ്ങളോളം ബോസ്വെൽ ജോൺസന്റെ സ്നേഹിതനും ആശ്രിതനും സന്തതസഹചാരിയും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ജോൺസന്റെ ജീവിതത്തിൽ മൂന്നിൽരണ്ടു ഭാഗം അതിനു മുമ്പു് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എങ്കിലും ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ശേഖരിച്ച വസ്തുതകൾ ഒരു നിസ്തുല്യസൗധം പണിയുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നു.

ജോൺസനെപ്പോലെ ഒരു വിഷയം ലഭിച്ചതിൽ ബോസ്വെൽ ഭാഗ്യവാനാണെന്നു കരുതാം. എന്നാൽ 30 വഷ്ത്തെ ഏകാഗ്രമായ പ്രവത്തനത്തിന്റെ ഫലമാണു് ആ ജീവചരിത്രം എന്ന കാര്യം ഓക്കേണ്ടതാണു്. കഥാപുരുഷനെക്കൊണ്ടു് ധാരാളം സംസാരിപ്പിക്കുക, സ്നേഹിതരെയും ആശ്രിതരെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചുറ്റും വരുത്തിയിട്ടു് അവരുടെ ലഘുചിത്രങ്ങൾ വരയ്ക്കുക, ചരിത്രനായകൻ എഴുതിയതും അദ്ദേഹത്തിനു് ലഭിച്ചതും അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതുമായ കത്തുകൾ ഇഷ്ടം പോലെ ഉദ്ധരിക്കുക, ധാരാളം സംഭവങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുക, പ്രതിപാദനത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകകൗശലം ഉപയോഗിക്കുക, സംഭവങ്ങളും സംഭാഷണങ്ങളും നിരീക്ഷണങ്ങളും എല്ലാം കലത്തി സങ്കീർണ്ണമെങ്കിലും ഏകാഗ്രമായുള്ള ഒരു ഒഴുക്കിൽ ശില്പചാതുരി പ്രയോഗിക്കുക ഇങ്ങനെയൊക്കെ

യാണ് ആ വിശിഷ്ടശില്പം ബോസ്വെൽ പൂർത്തിയാക്കിയത്.

ജോൺസനേയും ജോൺ വിൽക്സ് (John Wilkes) എന്ന പത്രപ്രവർത്തകനെയും കൂട്ടിമുട്ടിക്കുവാൻ ബോസ്വെൽ നടത്തിയ കൗശലം അയാളുടെ ദൂരദൃഷ്ടിയെ വിളിച്ചുപറയുന്നുണ്ട്. ജോൺസൻ വിൽക്സിനെ കഠിനമായി ആക്ഷേപിച്ചുവന്നു. ബോസ്വെല്ലിന്റെ ആലോചനപ്രകാരം ഇവരെ രണ്ടു പേരെയും മിസ്റ്റർ ഡില്ലി ഒരത്താഴത്തിനു ക്ഷണിച്ചു. ആദ്യമായി ജോൺസനെ ക്ഷണിച്ചിട്ട് മറ്റു അതിഥികൾ ആരായിരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നു ബോസ്വെൽ ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ ജോൺസൻ പെട്ടെന്നു കോപം പൂണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: "നിങ്ങൾ എന്നെക്കുറിച്ചു് എന്തു വിചാരിക്കുന്നു? നമ്മുടെ ആതിഥേയനു് അതിഥികളെ പറഞ്ഞു കൊടുക്കത്തക്കവണ്ണം ലോകത്തെക്കുറിച്ചു് ഞാൻ അത്രയ്ക്കു് അജ്ഞനാണെന്നോ?" ഇങ്ങനെ ജോൺസനെ ബോസ്വെൽ ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തേക്കു് നയിക്കുന്നു. അവിടെ നടന്ന സംഭാഷണങ്ങൾ ബോസ്വെൽ, അതേപടി നാടകീയമായി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണു് ആ ജീവചരിത്രകാരൻ സ്വകൃത്യം നിർവഹിച്ചതു്.

"ജോൺസനെ ബോസ്വെല്ലുമായി കൂട്ടിമുട്ടിച്ച ആ യാദൃച്ഛികസംഭവം സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഭാഗ്യോദയമാകുന്നു" എന്നത്രേ വാൾട്ടർ റാലി എന്ന എഴുത്തുകാരൻ പറയുന്നതു്. ജോൺസനും ബോസ്വെല്ലും കൂടെ ആദ്യം പരിചയപ്പെട്ടതു് ഒരു യാദൃച്ഛികസംഭവമാണെന്നു് വേണമെങ്കിൽ പറയാം. എന്നാൽ ഇരുപതു വർഷത്തോളം കരുതിക്കൂട്ടി സന്ദർശനങ്ങൾ നടത്തി വേണ്ട സാമഗ്രികൾ ബോസ്വെൽ രേഖപ്പെടുത്തിയതു്, കേവലം ഭാഗ്യത്തിന്റെ തലയിൽ കെട്ടിവയ്ക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇക്കാലത്തും സസന്തോഷം വായിക്കുകയും രസിക്കുകയും ചെയ്യാവുന്ന ആ ജീവചരിത്രം രചനാസാമർത്ഥ്യത്തെ തീർച്ചയായും തെളിയിക്കുന്നു. ഈ വസ്തുത കൂടുതൽ വിശദമാകുവാൻ ബോസ്വെൽ മറ്റു കൃതികൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവയെങ്ങനെ, ജോൺസനേക്കുറിച്ചു് മറ്റു സാഹിത്യകാരന്മാർ എഴുതിയിട്ടുള്ളതെങ്ങനെ എന്നീ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് ഉത്തരം കണ്ടുപിടിച്ചാൽ മതി. ജോൺസന്റെ ജീവചരിത്രം എഴുതുമ്പോഴാണു് ബോസ്വെൽ

തന്റെ സാങ്കേതികരീതിയെക്കുറിച്ച് തീച്ച ചെയ്യുന്നത് എന്ന കാര്യം സംശയരഹിതമാണ്. എന്നാൽ ജോൺസന്റെ ജീവിതത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി മറ്റു പല കൃതികളും വിരചിതങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. 1784 ഡിസംബർ 13-ാംനു ജോൺസൻ മരിച്ചു. വില്യം കൂക്ക്, വില്യം ഷാ, ജോസഫ് ടൗവ്വേഴ്സ്, സർ ജോൺ ഹോക്കിൻസ് എന്നിങ്ങനെ പലരും ബോസെവലിനു മുമ്പായി ജീവചരിത്രസ്പർശികളായ കൃതികൾ രചിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ബോസെവലിന്റെ കൃതി 1791-ലാണ് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്. ബോസെവൽ എഴുതിയ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ സമീപത്തുപോലും വരുന്നതിനുള്ള യോഗ്യത മറ്റു ചരിത്രങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അപ്പോൾ കേവലം യാദൃച്ഛികത്വമല്ല ഈ ബൃഹത്കലാസൃഷ്ടിയുടെ പിന്നിൽ കിടക്കുന്ന ഘടകം തെളിയുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷ് ജീവചരിത്രം എന്നു പറഞ്ഞാലുടനെ സാധാരണമനുഷ്യരെല്ലാം ആദ്യം സ്മരിക്കുന്നതു് ബോസെവല്ലിന്റെ ജോൺസൻ എന്ന കൃതിയാണ്. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനമായ പ്രത്യേകതകളിലേക്ക് ഒന്നു കണ്ണോടിക്കാം.

ചില പ്രത്യേകതകൾ

ഏറ്റവും ആനന്ദത്തോടെ വായിച്ചുപോകത്തക്ക ഒരാകഷ്കത്വം ജോൺസന്റെ ജീവചരിത്രത്തിനുണ്ട്. കഥാപുരുഷനെ നേരിട്ട രംഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരിക എന്നതാണ് ഈ ആകഷ്കത്വത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനരഹസ്യം. ഇതിനെക്കുറിച്ച് ബോസെവൽ പറയുന്നതിങ്ങനെയാണു: "എനിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സാമാഗ്രികൾ ഒന്നിച്ചു ചേർത്തുരുക്കി കട്ടിയാക്കിയശേഷം എന്റെ അഭിപ്രായമായി കാര്യങ്ങൾ പറയുന്നതിനേക്കാൾ മി: മേസൺ ഉപയോഗിച്ച ആ പദ്ധതി വികസിതരൂപത്തിൽ ഉപയോഗിക്കണമെന്ന് ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. കാര്യങ്ങൾ ബന്ധിപ്പിക്കുവാനോ വിശദീകരിക്കുവാനോ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു് ഞാൻ എന്റെ പ്രാപ്തി അനുസരിച്ചു് ചെയ്യുന്നു. ജോൺസന്റെ കുറിപ്പുകളും സംഭാഷണങ്ങളും കത്തുകളും കാലക്രമം തെറ്റിക്കാതെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തെ നേരിട്ടു കണ്ടവരേക്കാൾ അധികമായി വായനക്കാർക്ക് പരിചയപ്പെട്ട

ത്തുക എന്ന സമ്പ്രദായമാണ് ഞാൻ സ്വീകരിച്ചത്. ഇതിനേക്കാൾ ഉത്തമമായ രീതിയിൽ ജീവചരിത്രം രചിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് എനിക്ക് വിചാരമില്ല." ഇങ്ങനെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ഭംഗിക്കോ അഭിമാനത്തിനോ വേണ്ടി കാര്യങ്ങൾ മറയ്ക്കുവാനോ മായ്ക്കുവാനോ ബോസ്വെൽ മുതിർന്നിട്ടില്ല. ജോൺസന്റെ മുൻകോപവും അട്ടഹാസങ്ങളും ആക്രോശങ്ങളും പരിഹാസവചനങ്ങളും ദൗർബല്യങ്ങളുമെല്ലാം യഥാതഥമായി ഗ്രന്ഥകാരൻ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബോസ്വെൽ കേൾക്കേണ്ടിവന്ന ചീത്തയും അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ട്. അവയെല്ലാം വിടാതെ രേഖപ്പെടുത്തത്തക്ക ധീരതയും ഉദ്ദേശ്യസ്പഷ്ടതയും ബോസ്വെല്ലിനുണ്ടായിരുന്നു എന്നു് ആരും സമ്മതിക്കുന്നതാണ്.

ബോസ്വെല്ലിന്റെ പ്രതിപാദനം ആകർഷകമാകാൻ മറെറാരു കാരണം ഫലിതരസമാണ്. ബോസ്വെല്ലിന്റെ ഫലിതബോധത്തെ സംശയിക്കുന്നവർ ഉണ്ടെങ്കിലും സാധാരണഗതിയിൽ ഫലിതം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും വീണ്ടും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനും ഉള്ള പ്രാപ്തി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. ജോൺസന്റെ ഫലിതങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു് അതിസൂക്ഷ്മമായ നർമ്മബോധം ആവശ്യമായിരുന്നില്ല എന്നതു ഒരു പരമാർത്ഥം തന്നെ. ഉത്തമസാഹിത്യസൃഷ്ടിക്കു വേണ്ട അഭിരുചി ബോസ്വെല്ലിനുണ്ടായിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുവാനുള്ള ശക്തി, നിരീക്ഷണപാടവം, സംഭരിച്ച സാമഗ്രികൾ കൊണ്ടു് സൃഷ്ടികർമ്മം നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള വാസന ഇതൊക്കെയാണു് ഒരു സാഹിത്യകാരനു വേണ്ട ഗുണങ്ങൾ. നിരൂപണവിഷയമായ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രത്യേകമാഹാത്മ്യം തന്നെ ഈ ഗുണങ്ങൾ തൽക്കർത്താവിൽ ലയിച്ചിരുന്നു എന്നു തെളിയിക്കുന്നു. പ്രത്യക്ഷമായി അക്കാര്യം വിളിച്ചുപറയുന്ന ഒരു ഭാഗം കൂടെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം: "ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുണസങ്കീർത്തനത്തിനല്ല, ജീവിതചിത്രീകരണത്തിനാണു് ഉദ്യമിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം മഹാകീർത്തിമാനും നല്ലവനുമായിരുന്നെങ്കിലും സമ്പൂർണ്ണനല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ ആയിത്തീരുക എന്നതിനേക്കാൾ വലിയ പ്രശസ്തി ഒരാൾക്കു് ലഭിക്കാനില്ല. എങ്കിലും ഏതു ചിത്രത്തിനും വെളിച്ചവും

നിഴലും ആവശ്യമാണ്. അങ്ങനെ യാതൊന്നും മറച്ചുവയ്ക്കാതെ ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ ചിത്രീകരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചതും ഉദാഹരിച്ചതും അനുകരിക്കുക മാത്രമാണു് ചെയ്യുന്നതു്." കലയുടെ ശാശ്വതമൂല്യം സത്യത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു എന്ന വസ്തുത ബോസ്വെൽ ശരിക്കു് ധരിച്ചിരുന്നു എന്നു് ഈ ഉദ്ധരണിയിൽ നിന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ.

മുമ്പേ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ബോസ്വെല്ലും ജോൺസനും തമ്മിലുള്ള പരിചയം 20 വർഷങ്ങൾ നീണ്ടുനിന്നു. എങ്കിലും ഇരുനൂറ്റിഎഴുപത്തിയാറു ദിവസങ്ങളിൽ മാത്രമാണു് അവർ പരസ്പരം സന്ദർശിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അക്കാലത്തു നടത്തിയ നിരീക്ഷണങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തിയ സംഭവങ്ങളും സംഭാഷണങ്ങളുമാണു് മഹത്തായ ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസാമഗ്രികൾ. ജോൺസന്റെ ആദ്യകാലത്തുള്ള മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു പരോക്ഷവും, തെളിച്ചം കുറഞ്ഞതുമായ അറിവുകൾ മാത്രമേ ബോസ്വെല്ലിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളു. എന്നുവരികിലും സമഗ്രതയ്ക്കു ഭംഗം വരാതെ ആ ശില്പം പൂർത്തിയാക്കിയതിൽ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ കലാബോധം പ്രകടമാകുന്നുണ്ടു്.

ബോസ്വെൽ ഒരു അസാധാരണപ്രതിഭാശാലിയാണെന്നുപറയാൻ പ്രയാസമാണു്. എങ്കിലും അസാമാന്യപ്രതിഭാശാലികൾക്കുതന്നെ ദുഷ്കരമായ ഒരു കൃത്യമാണു് അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ചതു്. ജോൺസന്റെ ശിക്ഷണവും ദൃഷ്ടാന്തവും അദ്ദേഹത്തെ പ്രസ്തുതവിഷയത്തിൽ വളരെ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ മറ്റു ജീവചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഭാഗികവിജയങ്ങൾക്കു കാരണമായിരുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളെല്ലാം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കി അവയെല്ലാം ഒരു കൃതിയിൽ സമർത്ഥമായി പ്രയോഗിച്ചു എന്നതും ബോസ്വെല്ലിന്റെ നിസ്തുല്യവിജയത്തിനു ഒരു പ്രധാനകാരണമായി നമുക്കു സങ്കല്പിക്കാം. അതിനാൽ "പിരിഞ്ഞയഞ്ഞ ഒരു പണ്ഡിതനെക്കുറിച്ചു, ഇമവെട്ടാതെ നോക്കിനിന്നു തഴമ്പിച്ച ഒരു ബഫൂൺ എഴുതി" എന്നതിനാൽ കൈവന്ന ഒരു യാദൃച്ഛികവിജയമല്ല ഈ ജീവചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നതു് എന്നു തെളിയുന്നു. ജോൺസനും ബോസ്വെല്ലും ചേർന്നപ്പോൾ ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ അതു് ഒരു മഹാചരിത്രമായി ഭവിച്ചു.

അദ്ധ്യായം നാല്

ആധുനികഘട്ടം വരെ

ഇംഗ്ലീഷുജീവചരിത്രങ്ങളുടെ പരിണതിയിൽ ആധുനികയുഗം തുടങ്ങുന്നതു് ലിററൺ സ്ട്രാച്ചിയുടെ "എമിനൻറു് വിക്ടോറിയൻസ്" (Eminent Victorians) എന്ന കൃതിയോടുകൂടിയാണു്. ഇതിൻെറ പ്രസിദ്ധീകരണം 1918-ലാണു്. അതിനാൽ ബോസ്വെല്ലിനുശേഷം ആധുനികഘട്ടം വരെയുള്ള പ്രധാനസംഭാവനകൾ പത്തൊമ്പതാംശതകത്തിലാണു് പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതെന്നു വരുന്നു.

പത്തൊമ്പതാംശതകത്തിലെ ഇംഗ്ലണ്ട്

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വമ്പിച്ച സാമൂഹികപരിവർത്തനങ്ങളും, രാഷ്ട്രീയവും സാഹിത്യപരവുമായ രംഗങ്ങളിൽ ഗണ്യമായ മുന്നേറ്റങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു കാലഘട്ടമാണു് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടു്. ബോസ്വെൽ, ഗിബ്ബൺ, ഫ്രാങ്ക്ളിൻ എന്നിവരുടെ നേതൃത്വം പ്രാരംഭത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ജീവചരിത്രശാഖ വളരെക്കാലത്തേക്കു് ശുഷ്കിച്ചിരുന്നതായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. 'സിദ്ധോപാസന'യുടെ സ്വാധീനശക്തി വീണ്ടും പ്രകടമായിത്തുടങ്ങി. ജീവചരിത്രകല വികാരപരതത്തിനു് കീഴ്വഴങ്ങിയെന്നതാണു് അതിൻെറ രഹസ്യം. ഭക്തി, സ്നേഹം, മതപരമായ വിശ്വാസങ്ങൾ എന്നിവ ജീവചരിത്രരചനയെ ആക്രമിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതിൻെറ പ്രധാനമൂല്യവും കലാപരമായ സൗഷ്ഠവവും നഷ്ടപ്പെടാതെ ഗതിയില്ലല്ലൊ. മതപരമായ ലക്ഷ്യംവച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു മാതൃകാജീവിതം രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോഴാണു് ജീവചരിത്രത്തിനു് ഏറ്റവുമധികം വൈകല്യം നേരിട്ടുന്നതു്. വിക്ടോറിയൻ കാലഘട്ടത്തിലെ മിക്ക ജീവചരിത്രങ്ങൾക്കും

പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പരാജയങ്ങൾക്കു കാരണവും ഇതാണ്. ബോസ്വെൽ തുടങ്ങിവെച്ച നല്ല പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ശക്തി 1840 വരെ നിലനിന്നു. എഡിൻബറോ റിവ്യൂവിൽ 1803-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ഒരു ലേഖനത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ഉപോദ്ബലകമായി ഉദ്ധരിക്കാം. "ബന്ധുക്കൾ കേൾക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെടാത്ത സത്യങ്ങൾ പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നു മറച്ചുവെയ്ക്കുന്നതു് അനുചിതമാണു്. ഇക്കാരണങ്ങളാൽ ബന്ധുക്കളുടെ മനോവേദനയ്ക്കു സ്ഥാനം കൊടുക്കുന്നതു വമ്പിച്ച ഒരനീതിയായി ഞങ്ങൾ ഗണിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ അവർക്കു യാതൊരു സ്ഥാനവും അനുവദിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല". ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ധർമ്മത്തെക്കുറിച്ചു വിശദവും വിദഗ്ദ്ധവുമായ ബോധമില്ലാതെ ഇങ്ങനെയൊരു വിമർശനം ഉണ്ടാകാൻ ഇടയില്ല.

മൂർ, സതേ

1800-നും 1840-നും ഇടയ്ക്കു കൊള്ളാവുന്ന പല ജീവചരിത്രങ്ങളും ഇംഗ്ലീഷിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. തോമസ് മൂർ 1815-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ "ഷെറിഡാന്റെ ജീവിത"വും 1830-ൽ പ്രസാധനംചെയ്ത "ബൈറന്റെ കത്തുകളും രേഖകളും" അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം പരിഗണന അർഹിക്കുന്നു. അസത്യം പറയാതെ കഴിക്കുന്നതിനുവേണ്ട ധൈര്യവും സാമർത്ഥ്യവും മൂർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നാണു് പ്രഫസർ നിക്കോൾസൺ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു്. നെൽസൺ (1813), വെസ്ലി (1820) എന്നീ മഹാന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ പ്രശംസനീയമാംവണ്ണം സതേ രചിച്ചു. അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനവും നാടകീയതാബോധവും ചിത്രീകരണപാടവവും ഭാഷാപ്രയോഗവൈഭവവും ഇന്നത്തെ വായനക്കാരുടെ അഭിനന്ദനത്തിനുപോലും പാത്രമാകുന്നുണ്ടു്. സതെയുടെ ജീവചരിത്രങ്ങൾക്കു കലാസൗഷ്ഠവം ഉണ്ടെങ്കിലും അനുവാചകന്റെ ആദരത്തെയും താൽപര്യത്തെയും അധികനാൾ ആകർഷിക്കുന്നതിനുള്ള ഉൾക്കരുത്തു് കൈവന്നിട്ടില്ല.

വിക്ടോറിയൻ ഘട്ടത്തിനു മുമ്പുള്ള മൂന്നു പ്രധാനചരിത്രകാരന്മാർ മൂർ, സതെ, ലോക്ക്ഹാർട്ട് എന്നിവരാണു്.

ഇവരിൽ ലോക്ക്ഹാർട്ടിന്റെ സംഭാവനയെക്കുറിച്ച് അല്പം വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനു മുമ്പു പ്രസ്തുതഘട്ടത്തിലെ മറ്റു ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പേരുകൾ കൂടെ ദിങ്മാത്രമായി ഒന്നു സ്പർശിച്ചുപോകുന്നതു നന്ന്. അതിൽ ഒന്നു വില്യം ഗോഡ്വിൻ 1803-ൽ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ചോസറുടെ ജീവചരിത്രമാണ്. ഒരു ഇംഗ്ലീഷു സാഹിത്യചരിത്രകാരനായ പ്രഫസർ ലൌൺസ്ബറി ഈ കൃതിയെ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിലെ ഏറ്റവും മോശപ്പെട്ട ജീവചരിത്രമായി കണക്കാക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും അതിൽ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും പരിശ്രമത്തിന്റെയും ഫലങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. മറ്റൊന്നു "ഡ്രൈഡന്റെ ജീവിതം" എന്ന പേരിൽ സ്കോട്ട് എഴുതിയിട്ടുള്ള ജീവചരിത്രമാണ്. 1808-ൽ പുറത്തു വന്ന ഈ കൃതിയിൽ ഡ്രൈഡന്റെ കാലത്തെ സാഹിത്യാന്തരീക്ഷം ശാസ്ത്രീയസ്പഷ്ടതയോടെ പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ട്. 1833-ൽ മോങ്കു എഴുതിയ "ബെൻറ്ലി"യുടെ ജീവിതകഥയും അല്പമെട്ടത്തിൽ ചേർക്കാവുന്നതാണ്. താൻ എടുത്തിരിക്കുന്ന കഥാപുരുഷന്റെ പണക്കൊതിയും അവിശ്വസ്തതയും തെളിവുകളോടെ തുറന്നുകാട്ടുന്നതിനു മോങ്കു ലേശം മടിച്ചിട്ടില്ല. 1825 ആഗസ്റ്റ് മുതൽ 1844 ഒക്ടോബർ വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ എഡിൻബറോ റിവ്യൂവിൽ ജീവചരിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കി മെക്കാളേ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള 27 ലേഖനങ്ങൾ ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയെ വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന വസ്തുത ഇവിടെ പ്രത്യേകം സ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. മെക്കാളേ ജീവചരിത്രങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടില്ല എങ്കിലും വളരെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥം വസ്തുതകളുടെ അനാകർഷകമായ ഒരു സംഭരണശാലയായിരിക്കരുത് എന്നു വ്യക്തമായി അദ്ദേഹം പൊതുജനങ്ങളെ ധരിപ്പിച്ചു.

ലോക്ക്ഹാർട്ട്

ജീവചരിത്രസാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിൽ ബോസെല്ലിന്റെ അത്യുന്നതമായ സ്ഥാനത്തിനു തൊട്ടു സമീപത്തു ഇരിക്കാൻ അർഹതയുള്ള ഒരെഴുത്തുകാരനാണ് ലോക്ക്ഹാർട്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് ജീവചരിത്രകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം

കൊടുക്കേണ്ടതു ലോക്ക്ഹാർട്ടിനല്ലേ എന്നുപോലും താൻ ചിലപ്പോൾ ശങ്കിക്കാറുണ്ട് എന്നാണ് നിക്കോൾസൺ പറയുന്നതു്. ലോക്ക്ഹാർട്ടിന്റെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ ജീവചരിത്രം സർ വാൾട്ടർ സ്കോട്ടിനെക്കുറിച്ചു എഴുതിയതാണ് (1836-38). നെപ്പോളിയന്റെ ജീവചരിത്രവും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്; എങ്കിലും അതിനു് ഉയർന്ന ഒരു സ്ഥാനം ലഭിച്ചിട്ടില്ല. സുപ്രസിദ്ധ നോവലെഴുത്തുകാരനായിരുന്ന സർ വാൾട്ടർ സ്കോട്ടിന്റെ ജാമാതാവും സഹവാസിയും ആരാധകനുമായിരുന്ന ലോക്ക്ഹാർട്ട്. മനുഷ്യജീവിതവും ലോകഗതിയും ശ്രദ്ധിച്ചു മനസ്സിലാക്കിവന്ന ഒരു ക്രാന്തദർശിയും നല്ല പരിശീലനം ലഭിച്ച ഒരെഴുത്തുകാരനുമായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം. തന്റെ ജാമാതൃത്വം, കലയുടെ ആദർശങ്ങൾക്കു വിഘാതമായി വർത്തിക്കുന്നതിനു ലോക്ക്ഹാർട്ടിനെ സമ്മതിച്ചില്ല എന്നതു പ്രത്യേകം പ്രശംസാർഹം തന്നെ. ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൌർബ്ബല്യങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാവുന്ന ഘട്ടങ്ങൾ എത്രയോ ചുരുക്കമാണ്. ഒരു തികഞ്ഞ ജീവചരിത്രകലാതത്ത്വവേദിയായ ആൽബർട്ട് ബ്രിട്ടിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ രണ്ടു ദോഷങ്ങളാണ് സ്കോട്ടിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ആരോപിക്കാവുന്നതു്. ഒന്നു്, അതിന്റെ ദൈർഘ്യം; രണ്ടു്, അതിൽ കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്ന സാമഗ്രികളുടെ അമിതമായ പൊലിപ്പു്. ഇന്നു് ഒരു ജീവചരിത്രകാരനു് സ്കോട്ടിന്റെ പുതിയ ഒരു ചരിത്രം നിർമ്മിക്കണമെങ്കിൽ, ഒരു ഗവേഷണവും നടത്തേണ്ടതില്ല; ലോക്ക്ഹാർട്ടിന്റെ ഗ്രന്ഥം ഉപയോഗിച്ചാൽ മതി എന്നുവരെ ബ്രിട്ടു് പറയുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ മുമ്പു് സൂചിപ്പിച്ചപോലെ നിക്കോൾസനു് ലോക്ക്ഹാർട്ടിനെ വലിയ ബഹുമാനമാണ്. അദ്ദേഹം സ്കോട്ടിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ കാണുന്ന പ്രത്യേകമേന്മകളാണ് താഴെ എടുത്തുകാട്ടുവാൻ പോകുന്നതു്.

സ്കോട്ടിന്റെ ജീവചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു് നിരൂപണം

ബോസെൽ സ്വീകരിച്ച സാങ്കേതികരീതി തന്നെയാണ് പ്രായേണ ലോക്ക്ഹാർട്ടും അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആമുഖത്തിൽ ഈ കാര്യം അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നതു നോ

ക്കുക. "കത്തുകൾ, ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ, സംഭാഷണങ്ങൾ ഇവ ഉപയോഗിച്ചു് സർ വാൾട്ടർ സ്കോട്ടിന്റെ വ്യക്തി സ്വഭാവത്തിലേക്കു കഴിയുന്നതും പ്രവേശിക്കുവാനാണു് ഞാൻ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വിമർശനങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചു വ്യക്തിത്വം സ്വാഭാവികമായി വികസിക്കാൻ അനുവദിക്കുക എന്നതായിരുന്നു എന്റെ അഭിലാഷം." ഈ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയം പ്രശംസാവഹമാണെന്നതിനു് സംശയമില്ല. ഗ്രന്ഥം കുറേ നീണ്ടതാണെന്നതു ശരി തന്നെ. പക്ഷേ ഈ പ്രത്യേകസാങ്കേതികമാർഗ്ഗം അവലംബിക്കുമ്പോൾ അതു ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായിത്തീരുന്നു. ആവശ്യത്തിലധികം അപ്രധാനങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ ഇതിൽ വാരിക്കൂട്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു വിമർശിക്കുന്നവരോടു നിക്കോൾസൺ യോജിക്കുന്നില്ല. ഇതു ജീവചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ ഒരു കലവറയാണു്, കലാശില്പമല്ല എന്നത്രേ കാർലൈൽ പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ വില സമ്മതിക്കുന്നതോടൊപ്പംതന്നെ അതിനെക്കുറിച്ചു വിമർശിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കലാസൃഷ്ടിയാണു് നിക്കോൾസൺ ഈ കൃതിയിൽ കാണുന്നതു്. താൽപര്യഭേദമാണു് ഈ അഭിപ്രായഭിന്നതയിൽ നമുക്കു കാണാൻ കഴിയുന്നതു്. സ്കോട്ടിന്റെ സാഹിത്യപരമായ വളർച്ചയെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകിച്ചു എടുത്തൊന്നും പറയാതെ ക്രമേണ സ്വാഭാവികമായി നമ്മെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിലുള്ള ചാതുര്യം നിക്കോൾസൺ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. സ്കോട്ടിന്റെ സ്വഭാവമഹിമയും ആകർഷകതയും ഇങ്ങനെ പരോക്ഷമായ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടെ ലോക്ക്ഹാർട്ട് അനുവാചകരെ ധരിപ്പിക്കുന്നു.

ബോസ്വെല്ലിനെപ്പോലെതന്നെ സംഭാഷണങ്ങളും സംഭവങ്ങളും നാടകീയമായ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിക്കാൻ ലോക്ക്ഹാർട്ടിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ ബോസ്വെല്ലിന്റെ കഥാനായകനായ ജോൺസനെപ്പോലെ അസാധാരണ സംഭാഷണചാതുര്യം സ്കോട്ടിനില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു്, ലോക്ക്ഹാർട്ട് ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള രംഗങ്ങൾക്കു മറ്റതുപോലെ ഉജ്ജ്വലത ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നു സമ്മതിക്കണം. ഇക്കാരണം മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടുവേണം ഈ വിഷയത്തിൽ താരതമ്യനിരൂപണം ചെയ്യുന്നതു്.

ചരിത്രസാമഗ്രികൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിലും ക്രമവൽക്കരിക്കുന്നതിലും ലോക്ക്ഹാർട്ട് പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഔചിത്യബുദ്ധി അഭിനന്ദനാർഹം തന്നെ. സ്കോട്ടിന്റെ പ്രൌഢിയും ഗൗരവവും ചിത്രീകരിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽത്തന്നെ ആഢ്യതയുടെ അനാശാസ്യഭാവങ്ങളെയും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ജാമാതാവായ ചരിത്രകാരൻ മടിക്കുന്നില്ല. ഏതു വശവും കണക്കിലധികം ഉയർച്ചയിൽ വരുന്നതിനു മുമ്പേ മറുവശത്തുള്ള ഒരു ചിത്രം സൂചിപ്പിക്കാൻ ലോക്ക്ഹാർട്ട് പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ചരിത്രത്തിനു മൊത്തത്തിൽ നല്ല സമതോലനം (ബാലൻസ്) കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.

ജീവചരിത്രരചനയിൻ പിൻവലിവു്

1840-ാമാണ്ടു് ആയപ്പോഴേക്കും ബോസെൽപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രേരണ നഷ്ടപ്പെട്ടു. വിക്ടോറിയൻ ജീവചരിത്രങ്ങളിലെ പശ്ചാദ്ഗമനം പ്രകടീഭവിച്ചു. 1838 മുതൽ 1882 വരെ, അതായതു് ലോക്ക്ഹാർട്ടിന്റെ സ്കോട്ട് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു മുതൽ ഫ്രൂഡിന്റെ കാർലൈൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുവരെ, ഗണനീയമായ ഒരു ജീവചരിത്രംപോലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ അശ്രദ്ധങ്ങളായ ജീവചരിത്രങ്ങൾ ശതക്കണക്കിനു മുദ്രണം ചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. 1844ൽ ഡീൻ സ്റ്റാൻലിയുടെ "ആർനോൾഡിന്റെ ജീവിതം" പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതോടുകൂടി സിദ്ധോപാസനപ്രവണത പൂർവ്വാധികം ശക്തിയോടെ പ്രവഹിച്ചുതുടങ്ങി.

ജീവചരിത്രപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ

അക്കാലത്തെ ചരിത്രങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ പ്രധാനനേട്ടങ്ങൾ എന്തെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു് ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കും. ഒന്നാമതു ജീവചരിത്രകാരന്മാർക്കു് അക്കാലത്തു ധാരാളം വായനക്കാരെ ലഭിച്ചിരുന്നു. പാണ്ഡിത്യം പരിലസിക്കുന്ന തടിയൻ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവർ സംഭാവനചെയ്തു. വിദേശങ്ങളിലെ ജീവചരിത്രങ്ങളെ നല്ല വണ്ണം ഉപജീവിച്ചു അവർ കൃതികൾ ചമച്ചു. അട്ടത്തതായി "വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായുള്ള ജീവചരിത്രം" എന്ന പുതിയ

പ്രസ്ഥാനം അവർ ആരംഭിച്ചു. ചരിത്രാത്മകമായ ഈ കൃതികളാണ് 1882നും 1891നും ഇടയ്ക്ക് ലെസ്‌ലീ സ്റ്റീഫന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ "ദേശീയജീവചരിത്രനിഘണ്ടു" (The Dictionary of National Biography) ആയി പരിവർത്തനം ചെയ്തത്. ഇതോടുകൂടി ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ജീവചരിത്രപ്രസ്ഥാനത്തിന് ഒരു നല്ല നിലയും അംഗീകാരവും സിദ്ധിച്ചു. അതു ഇന്നും അഭംഗമായി തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

കാർലൈലിന്റെ ജീവചരിത്രം

ഇനിയും, ഫ്രൂഡ് എഴുതിയ കാർലൈലിന്റെ ജീവചരിത്രമാണ് നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ അർഹിക്കുന്നതു്. 1882നും 1884നും ഇടയ്ക്ക് ഈ ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം ഉണ്ടായതോടുകൂടി ജീവചരിത്രശാഖ വീണ്ടും തളിർത്തു ശോഭിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉപാസനയും സ്തുതിഗീതങ്ങളും ചൊരിയുന്നതിനു ഫ്രൂഡ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ലോക്ക്ഹാർട്ടിന്റെ 'സ്കോട്ട്' എന്ന ചരിത്രം നിരൂപണം ചെയ്തപ്പോൾ കാർലൈൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച പ്രമാണങ്ങൾ അല്പംപോലും വ്യത്യാസം കൂടാതെ "കാർലൈലി"ന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഫ്രൂഡ് ഉപയോഗിച്ചു. 1881നും 1884നും ഇടയ്ക്ക് 9 വാല്യങ്ങളായിട്ടാണ് പ്രസ്തുതചരിത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്. അതിൽ കാർലൈലിന്റെ അതുല്യപ്രതിഭയും വളയാത്ത സത്യബോധവും മാത്രമല്ല, അഹംഭാവവും ക്രൌര്യവും പരപരിഹാസവും വെളിച്ചത്തുവരുന്നുണ്ട്. സങ്കല്പശക്തിയുടെ പ്രയോഗത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ചില തെറ്റുകൾ ഫ്രൂഡു് വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവ കാതലായ വ്യക്തിത്വത്തെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല എന്നതു പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ശവക്കല്ലറയിൽ ലയിക്കേണ്ടതായ പല രഹസ്യങ്ങളും, അസുഖകരങ്ങളായ പല ന്യൂനതകളും വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവന്നതിനാൽ ഫ്രൂഡിനെ പലരും ദുഷിക്കാറുണ്ട്. അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും അമർഷപ്രകടനങ്ങളും വളരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇംഗ്ലീഷുജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു പുയിയ ഘടകം പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഫ്രൂഡിനു കഴിഞ്ഞുവെന്നതു് വിസ്മ

രിച്ചുകൂടാ. അതു പ്രച്ഛന്നനിന്ദ (Satire) എന്ന ഘടകമാണു്.

ഇരുപതാംശതകം

അങ്ങനെ നാം ഇരുപതാംശതകത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ പുതിയ യുഗം ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചിയോടുകൂടിയാണു് ആരംഭിക്കുന്നതെന്നു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനയെക്കുറിച്ചു അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതാണു്. അതിനുമുമ്പു് ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ഈ സാഹിത്യശാഖയ്ക്കു വിലപിടിച്ച ഒരു കൃതി സമ്മാനിച്ച സർ എഡ്മൺഡ് ഗോസ്സിനെക്കുറിച്ചു ചില കാര്യങ്ങൾ പറയേണ്ടതുണ്ടു്.

എഡ്മൺഡ് ഗോസ്സ്

എഡ്മൺഡ് ഗോസ്സു് പേരെടുത്ത ഒരു ജീവചരിത്രകാരൻ ആയിരുന്നുവെന്നതു് കൂടാതെ ജീവചരിത്രപ്രസ്ഥാനത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി പല ലേഖനങ്ങളും എഴുതിയിട്ടുള്ള ആളുമാണു്. ഈ വിഷയം അധികരിച്ചു് അദ്ദേഹം "എൻസൈക്ലോപ്പീഡിയാ ബ്രിട്ടാനിക്ക" എന്ന വിശ്വവിജ്ഞാനകോശത്തിലേക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ലേഖനം, ശുദ്ധമായ ജീവചരിത്രം എന്താണെന്നു് നല്ലവണ്ണം സ്പഷ്ടമാക്കിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടത്തിൽ "ജീവിതപഥത്തിൽ ഒരാത്മാവിന്റെ സാഹസികപര്യടനത്തിന്റെ യഥാതഥചിത്രമാണു് ജീവചരിത്രം". രൂപത്തെക്കാൾ ഭാവത്തിനാണു് അദ്ദേഹം പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. വ്യക്തിത്വവും യാഥാർത്ഥ്യവും ഒരു കൃതിയിൽ മങ്ങാതെ പററാതെ കലർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ സാഹിത്യഗുണത്തെക്കുറിച്ചു് എഡ്മൺഡ് ഗോസ്സു് ഉദാസീനനാണു്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച കൃതിയായ 'പിതാവും പുത്രനും' (Father and Son) ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യത്തിലെ ഏറ്റവുമധികം സാഹിത്യഗുണം തിളങ്ങുന്ന ജീവചരിത്രങ്ങളിലൊന്നായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ഇദ്ദേഹം മറ്റു പല ജീവചരിത്രങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിലെല്ലാം മനോഹരങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്ന

തിനു് അദ്ദേഹത്തിനു് കഴിഞ്ഞിട്ടുമുണ്ടു്. എങ്കിലും അവയെ ജീവചരിത്രത്തിനു് മാതൃകകളായി ആരും ഗണിക്കുന്നതല്ല.

'പിതാവും പുത്രനും'

"പിതാവും പുത്രനും" എന്ന കൃതിവച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കും ഒരു ജീവചരിത്രകാരൻ എന്ന നിലയിൽ എഡ്മൺഡ് ഗോസ്സിന്റെ സ്ഥാനവും നിലയും നിർണ്ണയിക്കുന്നതു്. ഈ കൃതിയിൽ അദ്ദേഹം അസാമാന്യമായ ധീരതയും അതുല്യമായ മനോധർമ്മവും പ്രതിഭാവിലാസവും കലാഭംഗിയും കലർത്തിയിട്ടുണ്ടു്. തന്റെയും തന്റെ പിതാവിന്റെയും മനോഭാവങ്ങളും ആദർശങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യം പ്രകടിപ്പിക്കയാണു് ഈ കൃതിയിലൂടെ എഡ്മൺഡ് ഗോസ്സു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ആധുനികശാസ്ത്രവുമായുള്ള സംഘട്ടനത്തിൽ പൂർവികരുടെ വിശ്വാസം തകർന്നു തുടങ്ങുന്ന ചിത്രമാണു് അതിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ ഇതു് സ്വന്തം ജീവിതത്തിൽനിന്നും എടുത്തുകാട്ടാൻ അസാധാരണധീരത അനുപേക്ഷണീയമാണു്. 1907-ൽ ഈ നിസ്തുല്യഗ്രന്ഥം പൊതുജനങ്ങളുടെ കൈയ്യിൽ എത്തിയപ്പോൾ അതു് ഒരുതരം വിക്ഷോഭംതന്നെ ഉത്പാദിപ്പിച്ചു. കാരണം, അത്തരമൊരു വിപ്ലവസാമഗ്രി സ്വീകരിക്കുന്നതിനു് വിക്ടോറിയൻ ഘട്ടത്തിൽനിന്നു് വിമുക്തമാകാത്ത സാധാരണജനം തയ്യാറായിരുന്നില്ല.

അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെയും മാമൂലുകളെയും തല്ലിത്തകർത്തുകൊണ്ടുള്ള ഈ മുന്നേറ്റത്തിൽ തീർച്ചയായും പ്രതിഭാപ്രസരം കാണാൻകഴിയും. ഇതു സാധാരണഗതിയിലുള്ള ഒരു ജീവചരിത്രമല്ല. എന്നാൽ യഥാർത്ഥജീവിതത്തിൽനിന്നും ചീന്തിയെടുത്ത ഒരു കഷണമാണെന്നു് പറയാം. തന്റെ പിതാവായ ഫിലിപ്പു് ഗോസ്സിന്റെ സ്വഭാവം ഇരുപതു വഷ്ത്തെ കുടുംബജീവിതത്തിൽകൂടെ ഈ കൃതിയിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 1870 മുതൽ 1888 വരെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തെക്കുറിച്ചു ഗ്രന്ഥകാരൻ മൗനം ദീക്ഷിക്കുകയാണു് ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഇതു് ഒരാത്മകഥയോ സാധാരണജീവചരിത്രമോ അല്ല. രണ്ടിന്റെയും കലർപ്പുള്ള ഒരു നവീനപരീക്ഷണമാണെന്നു വേണം ഗണിക്കാൻ. ധാർമ്മികവും ബുദ്ധിപരവുമായ ആശയങ്ങൾ അവയുടെ ശൈശ

വദശയിൽ എങ്ങനെ പുരോഗമിച്ചുവെന്നു് ഈ കൃതിയിൽ അപഗ്രഥിച്ചുകാണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതായതു്, സംഭവിച്ച ആ കഥയുടെ ഉള്ളിൽ ഉഗ്രമായ ഒരു വൈരുദ്ധ്യം തുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു ദുരന്തനാടകത്തിന്റെ കെട്ടും മട്ടുമുള്ള ഈ കഥ, ശാന്തമായി, ഫലിതസമ്മിശ്രമായി, അമർഷമോ വികാരാവേഗമോ കൂടാതെ സമചിത്തതയോടെ ചിത്രീകരിക്കാൻ സർ എഡ്വ്മൺഡ് ഗോസ്സിനു് കഴിഞ്ഞുവെന്നതു നിസ്തുല്യമായ് ഒരു വിജയം തന്നെയാണു്. ശാസ്ത്രീയമായ് ഒരു ജീവിതകഥയുടെ ഉൾക്കനവും പ്രയോജനവുമുള്ള ഈ കൃതിക്കു് നല്ല ഒരു സാഹിത്യസൃഷ്ടിയുടെ മാർദ്ദവവും സൗന്ദര്യവും കൈവന്നിട്ടുമുണ്ടു്. നല്ല കൂഷ്യനിട്ടു മയപ്പെട്ടുത്തിയ ഒരു ചാരുകസേരയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് ഭ്രതക്കണ്ണാടി ഉപയോഗിച്ചു് ജീവിതരഹസ്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാനുള്ള സജ്ജീകരണങ്ങളാണു് ഈ കൃതിയിലുള്ളതെന്നു് നിക്കോൾസൺ ഇതിനെ പ്രശംസിക്കുന്നു.

അദ്ധ്യായം അഞ്ച്

ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചി

ഏതൊരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാലും പരിണാമാത്മകമായ പുരോഗതിയാണ് സാധാരണ കാണുന്നത്. എങ്കിലും ചില പ്രധാനസംഭവങ്ങൾ നാഴികക്കല്ലുകളായി ഉയർന്നുനിൽക്കുന്നതായും കാണാൻ കഴിയും. ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ 1918 എന്ന വർഷം അതിപ്രധാനമായ ഒന്നുതന്നെയാണ്. ആധുനിക ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രഥമസന്താനം അന്നാണ് ജനിച്ചത്. എമിനൻറു വിക്ടോറിയൻസ് (Eminent Victorians) എന്ന പേരിൽ ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചി എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഗ്രന്ഥമാണ് ഈ വിശിഷ്ടാവതാരം. മാനിംഗ്, തോമസ് ആർനോൾഡ്, ഫ്ളോറൻസ് നൈറ്റിംഗെയിൽ, ജനറൽ ഗോർഡൻ എന്നിങ്ങനെ, അസാമാന്യപ്രശസ്തിയോ പ്രാമാണ്യമോ ഇല്ലാത്ത നാലു വ്യക്തികളുടെ ജീവിതചിത്രീകരണമാണ് പ്രസ്തുതപുസ്തകത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. പിന്നെ എന്താണ് ഈ കൃതിക്കുള്ള അസാമാന്യമായ പ്രത്യേകത? ആധുനികജീവചരിത്രങ്ങൾക്കു വഴി തെളിച്ച എന്തെല്ലാം സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യങ്ങളാണ് ഈ ചിത്രീകരണത്തിൽ കാണുന്നത്?

ജീവചരിത്രരചനയിൽ ഒരു വിപ്ലവം

1918-നു് വളരെ മുമ്പുതന്നെ മറ്റു പല സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കും നവോത്ഥാനവും നവചൈതന്യവും ലഭിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, ജീവചരിത്രപ്രസ്ഥാനം പുതിയ മാർഗ്ഗങ്ങളും രീതികളും ലഭിക്കാതെ പ്രായേണ പുരാതനരീതിയിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടി വന്നു. പരേതന്റെ അപദാന

ങ്ങളെ പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ട് സപ്രമാണങ്ങളായ രണ്ടു തടിച്ച വാല്യങ്ങൾ സമർപ്പിക്കുന്ന യാഥാസ്ഥിതിക സമ്പ്രദായം തന്നെയാണ് 1918 വരെ നിലനിന്നിരുന്നതു്. ചരിത്രനായകന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തെ ഹൃദ്യമായും ശക്തമായും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിൽ അക്കാലത്തെ ചരിത്രകാരന്മാർ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. തന്മൂലം സാധാരണജനങ്ങൾക്കു്, അവയിൽ പറയത്തക്ക താൽപര്യവും ഇല്ലായിരുന്നു. കഥാപുരുഷനോടുള്ള ബന്ധം നിമിത്തമോ, ചരിത്രപരമായ കാര്യങ്ങളോടുള്ള പ്രത്യേകപ്രതിപത്തികൊണ്ടോ താൽപര്യം ജനിച്ചിട്ടുള്ള കുറെ ആളുകൾമാത്രം അത്തരം ജീവചരിത്രങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്തുവന്നു. താൽപര്യം ഉണ്ടായശേഷം വായിക്കുന്നതും വായിച്ചു താൽപര്യം ഉണ്ടാകുന്നതും രണ്ടാണു്. അതായതു് പുസ്തകം വായിച്ചശേഷം കഥാപുരുഷനിലും വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പ്രതിപാദനരീതിയിലും പ്രതിപത്തി തോന്നിക്കത്തക്ക ആകർഷകത്വം പഴയ പല ചരിത്രങ്ങൾക്കും ഇല്ലായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ മന്ദിച്ചു ചൈതന്യശൂന്യമായി ശാന്തമായി കിടന്നിരുന്ന ജീവചരിത്രതടാകത്തിൽ "എമിനന്റ് വിക്ടോറിയൻസ്" എന്ന കഴമ്പുള്ള കൃതി വലിച്ചെറിഞ്ഞു് വമ്പിച്ച തിരമാലകൾ ഇളക്കിവിട്ട മഹാനാണു് ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചി. ഇന്നും അതിന്റെ തരംഗങ്ങൾ നിശ്ശേഷം നശിച്ചിട്ടില്ല. ചില കായ്ങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം എന്ന നില വിട്ടു്, ജീവചരിത്രം അതിൽതന്നെ ഒരു ലക്ഷ്യമായിത്തീർന്നു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ജീവചരിത്രപാരായണം ആനന്ദകരമായ ഒരനുഭവമാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം സ്ട്രാച്ചി പ്രയോഗപദ്ധതിയിൽ കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

എമിനൻറു് വിക്ടോറിയൻസു്

ജീവചരിത്രരചനയിൽ അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ച ആദർശങ്ങൾ എന്താണെന്നു് 'എമിനൻറു് വിക്ടോറിയൻസു്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ടു്. രസശൂന്യമായ ശൈലി, അസുഖകരമായ അമിതസ്തുതി, അസുന്ദരമായ പ്രതിപാദനം, ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനമില്ലായ്മ, ദഹിച്ചു ചേരാതെ കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ചരിത്രസാമ

ഗ്രികൾ ഇവയൊക്കെയാണ് പഴയതരം ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ സ്ട്രാച്ചി കാണുന്നതു്.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പരേതരെ ഉദ്ദേശിച്ചു് ശേഷക്രിയ ചെയ്യുന്നതുപോലെ, പാശ്ചാത്യർ പരേതരെ ഉദ്ദേശിച്ചു് ചെയ്യുന്ന അന്ത്യക്രിയായി ജീവചരിത്രപ്രസിദ്ധികരണം പലപ്പോഴും അധഃപതിച്ചിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതു് അതിശയോക്തിയല്ല. കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന കായ്ങ്ങളിൽ കാതലായുള്ളതും, എണ്ണമില്ലാത്ത സംഭവങ്ങളിൽ സാരമായുള്ളതും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനമാണു് ഒരു ജീവചരിത്രകാരനു വേണ്ട അതിപ്രധാനമായ ഗുണം. എന്നു് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. സ്ട്രാച്ചിയുടെ സംക്ഷേപണസാമർത്ഥ്യം സുവ്യസമാരാദ്ധ്യം തന്നെയാണു്. രണ്ടാമതായി അദ്ദേഹത്തിനു പറയാനുള്ളതു് ചരിത്രകാരന്റെ ആത്മസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു് യാതൊന്നും ബാധകമായി നിൽക്കാൻ പാടില്ല എന്ന തത്ത്വമത്രേ. "പക്ഷപാതമോ കക്ഷിഭേദമോ കൂടാതെ, ഉള്ള കാര്യം ഉള്ളതുപോലെ പ്രകാശിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതാണു് എന്റെ ഉദ്ദേശം"—എന്നു് സ്ട്രാച്ചി പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയുന്നുണ്ടു്.

സ്ട്രാച്ചിയുടെ ശില്പവൈഭവം

ഈ പ്രമാണങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം പുതുതായി ആവിഷ്കരിച്ചതാണെന്നു് വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല. ചിത്രകാരന്മാരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ (Lives of Painters) എന്ന പേരിൽ 1565 ജോർജിയോ വസാരി (Georgio vasari) എന്ന ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ലഘുചരിതസമാഹാരത്തിൽ പ്രായേണ ഈ ആദർശങ്ങൾ തന്നെയാണു് ആദരിച്ചു കാണുന്നതു്. പക്ഷേ മേൽക്കാണിച്ച രൂപത്തിലുള്ള തടിയൻപുസ്തകങ്ങളുടെ ആധിക്യത്തിൽ ഈ സത്യം വിസ്മരിച്ചുപോയിരുന്നുവെന്നു് വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. അങ്ങനെ സ്ട്രാച്ചിയുടെ ഉദ്ദേശപ്രസ്താവനയ്ക്കു് പുതുമയും, ശരിയായുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കുകയായാൽ ഉപപത്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. സംഗ്രഹണം, വർജ്ജനം. ഉദ്ഗ്രഹണം, ഈ മൂന്നു് ഗുണങ്ങളാണു് ഈ പ്രതിഭാശാലിയിൽ പ്രകടമായിരിക്കുന്നതു്. മഹായുദ്ധാനന്തരം, സമയത്തിന്റെ വിലയെക്കുറിച്ചു് പണ്ടത്തെക്കാൾ കൂട്ട

തൽ ബോധം ആളുകൾക്കുണ്ടാകയാൽ ഈ അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങൾ കാലോചിതങ്ങളായിരുന്നു എന്നു് വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അസാമാന്യമായ പ്രതിഭാവിലാസംകൂടെ ഇതോടു ചേർന്നതിന്റെ ഫലമായി തികഞ്ഞ കലാസൃഷ്ടികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികയിൽനിന്നു് പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ ഒരു വക അഭിനിവേശത്തോടെ അവയെ അനുകരിക്കുന്നതിനു് ചരിത്രരചയിതാക്കൾ കൗതുകം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ഇനിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിപാദനത്തെക്കുറിച്ചു്, മികച്ച സാഹിത്യനിരൂപകന്മാർ പറയുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾ പരിശോധിക്കാം.

ശൈലീവല്ലഭൻ

സ്ട്രാച്ചിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തിനു് ഒരു പ്രധാനാസ്പദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിവിശിഷ്ടമായ ഗദ്യശില്പമാണെന്നു് നിരൂപകന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. വിക്ടോറിയ മഹാരാജ്ഞിയുടെ ജീവചരിത്രം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതോടുകൂടെ ആംഗലേയഗദ്യസാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിലെ ചക്രവർത്തിപദത്തിലേക്കു് അദ്ദേഹം അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള പ്രതിപാദ്യങ്ങൾക്കോ ആദരിച്ചിരുന്ന ജീവിതാദർശങ്ങൾക്കോ വിശേഷിച്ചൊരു മെച്ചം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് പറഞ്ഞുകൂടാ, 'എമിനൻറു് വിക്ടോറിയൻസി'ൽത്തന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തിട്ടുള്ള നാലു കഥാപുരുഷന്മാരും വന്ദ്യന്മാരോ അതിപ്രസിദ്ധന്മാരോ അല്ല. വ്യാജസ്തുതി (irony) സ്ട്രാച്ചിയുടെ പ്രതിപാദനരീതിയുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയായി എല്ലാവരും ഗണിക്കുന്നുണ്ടു്. എങ്കിലും അതു ചില മിനുക്കുപണികൾക്കു് ഉപയോഗിക്കാമെന്നല്ലാതെ പ്രതിപാദനത്തിന്റെ പ്രധാനമായ ഒരു ഘടകമായി ഭവിക്കുന്നില്ല എന്നത്രേ പ്രസിദ്ധനിരൂപകനായ മാക്കർ ലോംഗേക്കർ പറയുന്നതു്. കറയറ്റ സൗകുമാര്യത്തോടും കൂറിക്കൊള്ളുന്ന സൂക്ഷ്മതയോടും മാദകമായ മാധുര്യത്തോടും കൂടിയ ആ ഗദ്യരീതി അനുഭവൈകവേദ്യമാണു്. വലിയ പണ്ഡിതന്മാരെ വശീകരിക്കുകയും സാധാരണക്കാരെ സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അഴകും ആഴവും ആ ഗദ്യത്തിനുണ്ടു്. "എമിനൻറു് വിക്ടോറിയൻസ്" എഴുതുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേ

ഹത്തിന്റെ ഗദ്യരീതി മേൽക്കാണിച്ച വിധത്തിൽ രൂപപ്പെട്ടിരുന്നു.

ലാളിത്യത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തിൽ അടിയുറച്ച വിശ്വാസിയായിരുന്ന സ്ട്രാച്ചി, അസാധാരണപദങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ വളരെ സാധാരണമായുള്ള പദങ്ങൾ ഉചിതസ്ഥാനങ്ങളിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ച് ആകർഷകമായ വൈവിധ്യം കൈവരുത്തുന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലയുടെ മർമ്മം. 'ഉള്ളിൽ ഔജ്ജ്വല്യം ഉറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ, പ്രതിപാദനത്തിന് മൂർച്ചയും ശക്തിയും ഉണ്ടാകുന്നതും സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്'.

കലയുടെ ആത്മാവു ധ്വനിയാണെന്നു ഘോഷിച്ചതു ഭാരതീയാചാര്യന്മാരാണ്. പാശ്ചാത്യസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ സ്ട്രാച്ചിയെപ്പോലെ മറ്റാരും ഈ അഭിപ്രായത്തെ ആദരിച്ചിട്ടില്ല. വ്യംഗ്യത്തിന് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതാണ് കലയുടെ ശക്തിയെന്ന് സ്ട്രാച്ചി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിലെ വ്യംഗ്യഭംഗി പാശ്ചാത്യലോകത്തു വളരെ കൗതുകം ഉളവാക്കി. ഭാഷകൊണ്ട് അത്ഭുതകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഒരു മന്ത്രവാദിയായി സ്ട്രാച്ചിയെ ചില നിരൂപകന്മാർ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ മാന്ത്രികനു ഒരു കഥാപാത്രത്തെ ജീവനോടുകൂടെ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അന്യാദൃശശക്തിയുണ്ട്. മാന്ത്രികൻ തന്റെ സൃഷ്ടിയുടെ പിമ്പിൽ മറഞ്ഞിരിക്കയേയുള്ളൂ. ആ കാഴ്ച നാം ഒരു കാലത്തും വിസ്മരിക്കുകയില്ല. ആകെക്കൂടെ നോക്കുന്നപക്ഷം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യസരണി ലളിതമെങ്കിലും സൂക്ഷ്മഭാവങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും, നിയന്ത്രിതമെങ്കിലും ശക്തിപൂർണ്ണവും, സംക്ഷേപണം മൂലം ഈടുള്ളതെങ്കിലും ഒഴുക്കിനു കുറവില്ലാത്തതും ആണെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം.

സ്ട്രാച്ചി ജീവചരിത്രശാഖയിലെ ആചാര്യനായിത്തീർന്നതു ഗദ്യശില്പത്തിന്റെ വൈശിഷ്ട്യം കൊണ്ടുമാത്രമല്ല. അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യേകമായ ഒരു പ്രതിപാദനരീതിയുണ്ടെന്നതു് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നു. ഈ വിഷയം പല നിരൂപകന്മാരുടെയും വിമർശനത്തിനു വിധേയമായിട്ടുള്ളതാണ്. ചെറുതും വലുതുമായി അൻപതോളം ജീവിതകഥ

കൾ അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയെല്ലാം തന്നെ ഒരു പ്രത്യേകപ്രതിപാദനരീതിയാണു് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. എങ്കിലും നിയതമായ ഒരു ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്ന വ്യക്തികളെമാത്രമേ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചുള്ളുഎന്നു വിചാരിക്കുന്നതു് ശരിയല്ല. പല വീക്ഷണകോണങ്ങളിൽനിന്നും ചരിത്രനായകന്മാരെ സമീപിക്കുന്നതിനു് ഈ പ്രതിഭാശാലിക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചില ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ അങ്ങിങ്ങായി പാകപ്പിഴകളും ഇല്ലാതില്ല. എന്നുവരികിലും ഒരു പ്രത്യേകമൂശയിൽ ഇട്ടു് കഥാപാത്രങ്ങളെ ഞെക്കുകയും ഞെരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം അദ്ദേഹത്തിനു് അപരിചിതം ആയിരുന്നു.

സ്ട്രാച്ചിയുടെ ടെക്നിക്കു്

ആന്ദ്രേമൗർവ്വാ, ബ്രാഡ്ഫോർഡ് എന്നീ പ്രസിദ്ധ ജീവചരിത്രകാരന്മാർ അവരുടെ പ്രതിപദനരീതിയെക്കുറിച്ചു വിസ്തരിച്ചുപന്യസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ സ്ട്രാച്ചി "എമിനൻറു വിക്ടോറിയൻസ്" എന്ന കൃതിയുടെ ആമുഖത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന ആ ചെറിയ പ്രസ്താവന മാത്രമേ ആകെ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. ഈ ഉദ്ദേശപ്രസ്താവനയിൽ തൻറെ പ്രതിപാദനകൗശലം വിശദീകരിക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചിട്ടില്ല. പല ചിന്തകന്മാരും വിശകലനം ചെയ്യുകയും വിമർശിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള രണ്ടു പ്രത്യേകതകൾ ഇവിടെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. കല്പിതമായ സാഹിത്യത്തിൻറെ പ്രത്യേകമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു കഥാപാത്രം അനുഭവിച്ചതും ചിന്തിച്ചതും ആവിഷ്കരിക്കുകയും, അത്രയും സാധിച്ചതിനു ശേഷം നിഷ്കരുണം അയാളെ ആക്രമിക്കുകയും ചെയ്കയെന്നുള്ളതാണു് അതിൽ പ്രധാനമായതു്. മറ്റതു മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ച പ്രച്ഛന്നനിന്ദയുടെ പ്രഗല്ഭമായ പ്രയോഗമാണു്. സാങ്കല്പികാംശം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ, കലാപരമായ ഓജസ്സും ഔൽകൃഷ്ട്യവും രചനയ്ക്കു സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും വളരെ സൂക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ അപകടത്തിൽ കലാശിക്കുന്ന ഒരു പദ്ധതിയാണു് അതു്. ചരിത്രസാമഗ്രികൾ മറയ്ക്കുന്നതിനും തിരിക്കുന്നതിനും, ഭാവനയിൽനിന്നും ചില പുതിയ നിറങ്ങൾ കൊടുത്തു സത്യത്തെ രൂപഭേദപ്പെടുത്തുന്നതിനും ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രേരിതനാകുന്നതു് ഇതുമൂലമാണു്. ലിറ്റൺ സ്ട്രാ

ച്ചി ഇപ്രകാരമുള്ള അപാകതയിൽ പതിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില അനുയായികൾക്ക് ഈ പ്രമാദം പറ്റിയിട്ടുണ്ട്. പ്രതിപാദ്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ചരിത്രസത്യത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കാതെ പ്രതിപാദന രീതിയിൽമാത്രം സങ്കല്പത്തിന്റെ സുന്ദരഭാവം കലർത്തിയതിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.

മറ്റു ചില ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ നിന്നുമാണ് സ്ട്രാച്ചി തന്റെ പാത്രങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നത്. ജീവിതമാകുന്ന ആ കെട്ടിടം മുൻപുതന്നെ നാം കണ്ടിട്ടുള്ളതാണ്. പക്ഷേ സ്ട്രാച്ചി നമ്മെ ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥലത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. അവിടെനിന്നും അദ്ദേഹം തന്റെ ടോർച്ചുലൈറ്റ് അതിശക്തിയായി ആ കെട്ടിടത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേകഭാഗങ്ങളിലേക്കു മാറിമാറി അടിക്കുന്നു. നാം മുമ്പു കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത പലതും കണ്ട അത്ഭുതസ്തബ്ധരാകുന്നു. സാധാരണജീവചരിത്രകാരന്മാർ വീട്ടിന്റെ അലങ്കരിച്ച പൂമുഖത്തേക്കു നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ, സ്ട്രാച്ചി പിൻഭാഗത്തുകൂടെ കയറി അടുക്കളയിൽ മാത്രമല്ല കുളിമുറിയിൽപോലും തന്റെ ടോർച്ചു അടിച്ചു നമ്മെ ചില പുതിയ രഹസ്യങ്ങൾ കാണിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു ദുഷ്ടമായ ചില പക്ഷപാതങ്ങളും മുൻവിധികളും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവർ പലരുമുണ്ട്. അതു കുറെയൊക്കെ ശരിയാണെങ്കിൽ തന്നെയും, മഹാന്മാരുടെ ചില പ്രത്യേകപക്ഷപാതങ്ങൾ ആവിഷ്കൃതമാകുമ്പോൾ അതിനു ഏതോ ഒരു ആകർഷകത്വമുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ മതിയാവൂ. ആ വെളിച്ചത്തിന്റെ ശക്തിമൂലം ചില രഹസ്യമുറികളിലും നമ്മുടെ ദൃഷ്ടി പ്രവേശിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ ബലഹീനതകൾ നഗ്നമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ ഉത്സാഹമാണ്. കഥാനായകൻ ഒട്ടും തയ്യാറെടുക്കാതെ നില്ക്കുന്ന ബലഹീനസന്ദർഭം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടാണ് സ്ട്രാച്ചി തന്റെ ടോർച്ചു പെട്ടെന്നു അങ്ങോട്ടടിച്ചു കാണിക്കുന്നത്. ഭാഷയുടെ ഉള്ളറയിൽ ഒളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന മൂർച്ചയേറിയ ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചു മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെ നിർഭയവും, പലപ്പോഴും നിർദ്ദയവും ആയി ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്യുന്നതു കാണണമെങ്കിൽ, ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചിയുടെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ വായിക്കുകതന്നെ വേണം.

ഈ ശസ്ത്രക്രിയയിൽ ചില പാത്രങ്ങൾ മരണത്തോട്ട വളരെ അടുത്തുപോകുന്നു. എന്നാലും ഇവക്കു ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ ജീവൻ ലഭിക്കുന്നു. ഈ ആക്രമണമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രകടമായ പ്രത്യേകത. ഇതാണദ്ദേഹത്തിന്റെ കലയുടെ കാതൽ.

ഭാവനാസുന്ദരമായ പ്രതിപാദനം

ഇപ്രകാരമുള്ള അപഗ്രഥനം അരോചകമായിത്തീരാത്ത വണ്ണം അദ്ദേഹം ഭാവനയുടെ ഭാസുരരശ്മികൾ ആദ്യവസാനം ചിതറുന്നു. വിക്ടോറിയാ രാജ്ഞിയുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ അവസാനത്തെ അദ്ധ്യായം ഒന്നാന്തരം ഒരുദാഹരണമാണ്. ഇത്ര മനോഹരമായ ഒരു ഗദ്യഭാഗം ഇംഗ്ലീഷിൽ ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. അതു വായിക്കുന്ന ഏതൊരു സഹൃദയനും വികാരപരവശനാകാതിരിക്കയില്ല. വികാരത്തിന്റെ ഭാഷയാണു കല എന്നു നല്ലവണ്ണം അറിയുന്ന സ്ട്രാച്ചി, കലാസൗഭഗത്തിനുവേണ്ടി വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുമൂലമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ ചൈതന്യപൂർണ്ണങ്ങളും രസനിഷ്യന്ദികളുമായിരിക്കുന്നതു്. അല്ലാതെ അദ്ദേഹം ലോകൈകവന്ദ്യന്മാരെ കഥാപാത്രങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചു്, അങ്ങനെ വായനക്കാരുടെ താൽപര്യത്തെ ആർജ്ജിച്ചിട്ടല്ല.

സംക്ഷേപണവൈഭവം

സാങ്കല്പികാംശവും പ്രച്ഛന്നനിന്ദയും സ്ട്രാച്ചിയുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ പ്രകടമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാശില്പത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയ്ക്കു മറ്റു ചില നിദാനങ്ങൾകൂടെ ഇല്ലാതില്ല. സ്ട്രാച്ചിയുടെ സർവ്വാദരണീയമായ സംക്ഷേപണസാമർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചു മുമ്പുതന്നെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിപാദനസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനാംശം തന്നെയാണ്. ജീവചരിത്രരചന കേവലം ചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ ഒരു ക്രമവൽകരണമല്ല, ഒരു സൃഷ്ടികർമ്മം തന്നെയാണ്. ഒരു കെട്ടിടം നിർമ്മിക്കുന്നതിനായി തടി, ഇഷ്ടിക, കല്ല്, കുമ്മായം, മണൽ ആദിയായ പല വസ്തുക്കളും ധാരാളമായി ശേഖരിക്കുന്നു. കുന്നുപോലെ

കൂട്ടിയിരിക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ മുഴുവൻ ഉപയോഗിച്ചേ അടങ്ങൂ എന്നു ഒരു ശില്പിയും വിചാരിക്കയില്ല. പ്ലാനിൽ ഉള്ള കെട്ടിടത്തിനു ചേരുന്ന വിധത്തിൽ ഉപയോഗമുള്ള വസ്തുക്കൾ മാത്രമേ അയാൾ സ്വീകരിക്കയുള്ളൂ. കലാമർമ്മജ്ഞനായ ഒരു ചരിത്രകാരനും സംഭരിച്ച ചരിത്രസാമഗ്രികളിൽ കൊള്ളേണ്ടതു കൊള്ളുകയും തള്ളേണ്ടതു തള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്ട്രാച്ചിയുടെ പല കൃതികളിലും ഈ ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനം അതിന്റെ പരമകാഷ്ഠയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സംക്ഷേപണത്തിനുള്ള അമിതശ്രദ്ധയിൽ ബാഹ്യമായിട്ടുള്ള ചില വസ്തുതകൾ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയുന്നതിനും അദ്ദേഹം ചിലപ്പോൾ പ്രേരിതനായിട്ടുണ്ട്. ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഉദ്ഗ്രഹണംമൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാസൃഷ്ടി ആകൃതിയിൽ ചെറുതെങ്കിലും നല്ല ഉറപ്പും ബലവും ഉള്ളതായിത്തീരുന്നു.

പക്ഷേ, എല്ലാ ജീവിതത്തിനും ഒരേ അളവില്ലുള്ള സംക്ഷേപണം യോജിക്കുകയില്ല. എല്ലാ കെട്ടിടങ്ങൾക്കും മൂന്നു മുറി മാത്രമേ ആകാവൂ എന്നു ശഠിക്കരുതല്ലോ. ജോൺസൺ, കാർലൈൽ മുതലായവരുടെ സങ്കീർണ്ണസ്വഭാവം, സ്ട്രാച്ചിയുടെ സംക്ഷേപണസാമർത്ഥ്യത്തിനു വേണ്ടവിധത്തിൽ വഴങ്ങിയിട്ടില്ല. അതുപോലെ വിക്ടോറിയാമഹാരാജ്ഞിയുടെ വിപുലജീവിതം അമ്പതു പുറത്തിൽ നിൽക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നതും ഉചിതമല്ല. അവിടെ സ്ട്രാച്ചി അല്പം മട്ടുമാറി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. എൺപത്തൊന്നു വർഷത്തെ സംഭവബഹുലമായ ജീവിതമാണ് അവിടെ ചിത്രീകരിക്കാനുള്ളതു്. അതിനുവേണ്ടി മുന്നൂറു പുറം ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുതന്നെ അദ്ദേഹം മുതിർന്നു. 1921-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ കൃതിയാണ് അദ്ദേഹം രചിച്ച ഏറ്റവും ദീർഘവും മനോഹരവുമായ ജീവചരിത്രം.

വ്യക്തിമുദ്രയെ ആവിഷ്കരിക്കുക

ഒരു കഴഞ്ചു വ്യാഖ്യാനം, ഒരു റാത്തൽ ചരിത്രസാമഗ്രിയേക്കാൾ നല്ലതാണ് എന്നർത്ഥം വരുന്ന ഒരു വാചകം ഏതോ ഒരു ആംഗലേയനിരൂപകൻ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഓർക്കുന്നു. സ്വഭാവവിശകലനത്തിൽ ഏറ്റവും കൌതുകം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന സ്ട്രാച്ചി, വ്യക്തിമുദ്രയെ തുറന്നു കാട്ടുന്നതി

നാണ് തന്റെ ചുരുങ്ങിയ സ്ഥലം ഉപയോഗിച്ചത്. പക്ഷേ ജീവചരിത്രം കേവലം സ്വഭാവവിശകലനം മാത്രമല്ല, ജീവിതരീതിയുടെ വിവരണം കൂടെയാണെന്നുള്ളത് ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. Portraits in Miniature എന്ന സമാഹാരത്തിൽ സ്ട്രാച്ചി വിവരണത്തിനു വേണ്ടത്ര സ്ഥാനം കൊടുക്കാതെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ പ്രധാനമായി ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു അത്രത്തോളം അപൂർണ്ണത അവയ്ക്കുണ്ടുതാനും. അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കുന്നതു മറ്റുചില ജീവചരിത്രങ്ങളിലെ കഥാനായകന്മാരെ ആകയാൽ അവയിൽ ഒരു പ്രത്യേകവശം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കേണ്ട ആവശ്യമേയുള്ള എന്നു പറഞ്ഞു ഒരു വിധത്തിൽ ന്യായീകരിക്കാവുന്നതാണ്. ഏതായാലും അവ പൂർണ്ണജീവചരിത്രത്തിനു മാതൃകകളല്ല.

"വിക്ടോറിയാരാജ്ഞി" എഴുതി ഏഴു വർഷം കഴിഞ്ഞ ശേഷമാണ് "എലിസബത്തും എസ്സക്സും" (Elizabeth and Essex-1928) എന്ന ചരിത്രം സ്ട്രാച്ചി എഴുതിയതു്. ഇതു സാധാരണജീവചരിത്രങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ചരിത്രമല്ല.

ആ കാലഘട്ടത്തിലുള്ള മറ്റു ചില ജീവചരിത്രങ്ങൾകൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികയിൽനിന്നും വരാതെ പോയതു നിർഭാഗ്യമെന്നേ പറയേണ്ടൂ. പലപ്പോഴായി എഴുതിയിട്ടുള്ള തൂലികാചിത്രങ്ങളാണ് 1931-ൽ Portraits in Miniature (ലഘുചിത്രണങ്ങൾ) എന്ന പേരിൽ സമാഹരിച്ചതു്.

ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു വലിയ വിപ്ലവം ഉണ്ടാക്കിയ ഈ പ്രതിഭാശാലി 1932 ഫെബ്രുവരിയിൽ, തന്റെ 52-ാമത്തെ വയസ്സിൽ, ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. ചൂലിനെക്കുറിച്ചെഴുതിയാലും, രസാവഹമാക്കുന്നതിനു കെല്പുള്ള ഒരു തൂലികയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേതു്. സംക്ഷേപണത്തിന്റെ ന്യൂനത വ്യംഗ്യഭംഗിയാൽ പരിഹരിക്കുകയും സൂക്ഷ്മമായ വിശകലനം, ഹൃദ്യമായ വ്യാഖ്യാനം, തീക്ഷ്ണമായ വിമർശം എന്നീ ഉപാധികൾ സ്വീകരിച്ചു ചൈതന്യപൂർണ്ണങ്ങളും പ്രയോജനകരങ്ങളുമായ ചരിത്രങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുകയും ചെയ്ത ഈ ദേഹം ഒരു കലാകാരൻ മാത്രമല്ല, ഒരു തത്ത്വചിന്തകനും ചരിത്രകാരനും നിരൂപകനും കൂടെയായിരുന്നുവെന്നതു് അനന്യസാധാരണമായ ഒരു മേന്മ തന്നെയാണ്.

അദ്ധ്യായം ആറ്

ഗമാലിയേൽ ബ്രാഡ്ഫോർഡ്

അമേരിക്കയുടെ രാഷ്ട്രതന്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് സംശയവും വിപ്രതിപത്തിയും ഉള്ളവർപോലും, അവരുടെ കുതിച്ചുപായുന്ന ബഹുമുഖപുരോഗതിയെ ആശ്ചര്യപൂർവ്വം പ്രശംസിക്കാതിരിക്കയില്ല. സാഹിത്യരംഗത്തിലാണ് ഈ പുരോഗതി താരതമ്യേന മന്ദമായിരുന്നതെങ്കിലും അവിടെയും ഈ ശതകത്തിൽ വിലപിടിച്ച നേട്ടങ്ങൾ അവക്ക് അവകാശപ്പെട്ടവാനുണ്ട്. ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചാണല്ലോ ഇവിടെ നമുക്കു ചിന്തിക്കേണ്ടതു്. 1918-ൽ ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചിയുടെ എമിനന്റു വിക്ടോറിയൻസ് പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടുത്തിയതോടുകൂടിയാണ് ജീവചരിത്രസാഹിത്യം ആധുനികദശയിലേക്ക് പ്രവേശിച്ചതു് എന്നു് പറകയുണ്ടായല്ലോ. അതിനുമുമ്പും അമേരിക്കയിൽ ജീവചരിത്രകൃതികൾ വളരെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ബോസ്വെൽ, ലോക്ക്ഹാർട്ട, കാർലൈൽ എന്നീ മഹാരഥന്മാരുടെ നിരയിൽവരുന്ന ഒറ്റവ്യക്തിപോലും അവിടെയുണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ ആധുനികദശയിലെ കഥ അങ്ങനെയല്ല.

ആധുനികജീവചരിത്രപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉയന്ന പീഠത്തിലിരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരനായ ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചി, ഫ്രാൻസുകാരനായ ആന്ദ്രേമൗവ്വാ, ജർമ്മൻകാരനായ എമിൽ ലഡ്വിഗ് എന്നീ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരമേരിക്കനേയും കാണുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹമാണ് ഗമാലിയേൽ ബ്രാഡ്ഫോർഡ്.

ബ്രാഡ്ഫോർഡും സ്ട്രാച്ചിയും

ഗമാലിയേൽ ബ്രാഡ്ഫോർഡിനെ അമേരിക്കൻ

"സ്ട്രാച്ചി"യായി പലരും സങ്കല്പിക്കാറുണ്ട്. ഇവർ തമ്മിൽ തൊലിപ്പുറത്തുള്ള ചില സാമ്യങ്ങളുണ്ടെന്നല്ലാതെ കാതലായ കാര്യങ്ങളിൽ ഒരാൾ മറെറാരാളെ അനുകരിച്ചുവെന്നു പറയുന്നതു് ശരിയായിരിക്കുകയില്ല. സ്ട്രാച്ചിയുടെ 'എമിനെന്റ് വിക്ടോറിയൻസ' എന്ന കൃതി പുറത്തുവരുന്നതിനുമുമ്പു തന്നേ ജീവചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബ്രാഡ്ഫോർഡിന്റെ ആദർശം രൂപപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഉപരിപ്ലവബുദ്ധികളെ ഇങ്ങനെയൊരു സാമ്യബോധത്തിലേക്കു് നയിച്ച ചില കാര്യങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനം, സംക്ഷേപണവൈഭവം, സ്വഭാവവിശകലനത്തിനു കൊടുത്ത പ്രാമാണ്യം എന്നീ പ്രത്യേകതകൾ രണ്ടുപേരുടെ കൃതികളിലും തെളിഞ്ഞുകാണുന്നു. ഉള്ളിലെ മനുഷ്യനിലാണു് രണ്ടുപേരും ശ്രദ്ധചെലുത്തിയതു് എന്നതോടുകൂടി ഈ സാമ്യം അവസാനിക്കുന്നു.

രണ്ടുപേരുടെയും ലക്ഷ്യമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ വ്യക്തമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അനുഭാവപൂർവ്വമായ മനോഭാവം ഒരു ദൗർബ്ബല്യമായി സ്ട്രാച്ചി കണക്കാക്കുമ്പോൾ, ബ്രാഡ്ഫോർഡ് അനുഭാവവും മൃദുലതയും സ്പഷ്ടമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. സ്ട്രാച്ചി പ്രച്ഛന്നനിന്ദ എന്ന ഉപകരണം വിജയഹർഷത്തോടേ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ, ബ്രാഡ്ഫോർഡ് മഹാമനസ്കതയും ദയയും വാക്കുകളിൽ കൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. മൂർച്ചയും ഉജ്ജ്വലതയും ഉള്ള ഒരു ശൈലിയിൽ സ്ട്രാച്ചി തന്റെ വിഷയത്തെ സമീപിക്കുമ്പോൾ, താരതമ്യേന ശാന്തവും മൃദുലമോഹനവുമായ ഒരു ശൈലിയിൽ ബ്രാഡ്ഫോർഡ് തന്റെ രചന നിർവ്വഹിക്കുന്നു. സ്ട്രാച്ചി കൂടുതൽ ആത്മപരമായ വീക്ഷണം സ്വീകരിക്കുന്നു. ബ്രാഡ്ഫോർഡ്കൂടെക്കൂടെ നിഷ്പക്ഷവും അമർഷരഹിതവുമായ രീതി സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. സ്ട്രാച്ചിയിൽ വ്യാഖ്യാനത്തിന്റെ അംശം കൂടുതൽ കാണുമ്പോൾ ബ്രാഡ്ഫോർഡിൽ വർണ്ണന മുന്നിട്ടു നില്ക്കുന്നു. സ്ട്രാച്ചിയുടെ "എമിനൻറു വിക്ടോറിയൻസ്" "പോർട്രേറുസ് ഇൻ മിനിയേച്ചർ" എന്നീ കൃതികൾ ബ്രാഡ്ഫോർഡിൽെറ "യൂണിയൻ പാടിയേറസ്", "ഡാമേജ്ഡ് സോൾസ്" എന്നീകൃതികളുമായി താരതമ്യം ചെയ്താൽ മേൽക്കാണിച്ച കാര്യങ്ങൾ തെളിയുന്നതാണു്.

ആദ്യത്തെ ഉദ്യമങ്ങൾ

1912-ലാണ് ബ്രാഡ്ഫോർഡിനു് സാഹിത്യത്തിൽ അചഞ്ചലമായ ഒരു സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു്. അന്നു അദ്ദേഹത്തിനു അമ്പതുവയസ്സുണ്ടു്. അതുവരെ കഥകളും കവിതകളും വഴിയായി തന്റെ കലാപരമായ കഴിവുകൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനാണു് ബ്രാഡ്ഫോർഡ് തുനിഞ്ഞതു്. ലീ ദി അമേരിക്കൻ (Lee the American) എന്ന ജീവചരിത്രകൃതി 1912-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതോടുകൂടിയാണു് തനിക്കേറെറവും അഭിരുചിയുള്ള സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിൽ അദ്ദേഹം അസന്ദിഗ്ധമായി സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചതു്. 1895-ൽ മുദ്രണം ചെയ്ത "ടൈപ്പ്സ് ഓഫ് അമേരിക്കൻ ക്യാരക്ടർ" (Types of American Character) എന്ന കൃതി അദ്ദേഹത്തിനു പണ്ടുതന്നേ ജീവിതകഥയിലുള്ള താൽപര്യം വിശദമാക്കിയിരുന്നുവെന്നേയുള്ളു. 1935-ലാണു് ബ്രാഡ്ഫോർഡ് മരിച്ചതു്. 1912-മുതൽ 1933-വരെയുള്ള ഇരുപതിൽ പരം വഷ്ങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ജീവചരിത്രശാഖയെ ഗണ്യമായി പുഷ്ടിപ്പെടുത്തുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. നാതിദീർഘങ്ങളായ ചിത്രങ്ങളാണു് അവയിൽ മിക്കതും. Confederate Portraits, Union Portraits, Portraits of Women, Bare Souls, Damaged Souls, The Quick and the Dead, എന്നീ സമാഹാരങ്ങളാണു് അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ. ഇവയ്ക്കു ഇതുവരെ ഇന്ത്യയിൽ വേണ്ടത്ര പ്രചാരം ലഭിച്ചിട്ടില്ല. പേരുകൊണ്ടുതന്നെ ഇവയെല്ലാം ഒരു പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള തൂലികാചിത്രങ്ങളാണെന്നു ധ്വനിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇവയോടുകൂടിത്തന്നെ റോബർട്ട് ലീ, മൂഡി, ഡാർവിൻ, സാമുവൽ പെപ്പിസ് എന്നീ മഹാന്മാരുടെ പൂർണ്ണജീവചരിത്രങ്ങളും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ വിഷയങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേട്ടങ്ങളെല്ലാം ഇവിടെ എടുത്തുകാട്ടുക സാദ്ധ്യമല്ല. എങ്കിലും മനുഷ്യരുടെ ജീവിതവും വ്യക്തിപ്രഭാവവുമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തയെ ഏറെറവും അധികം ആകഷ്ിച്ചിരുന്നതു് എന്നതിനു മറുതെളിവുകൾ ആവശ്യമില്ല.

ജീവചരിത്രനിരൂപണങ്ങൾ

ഒന്നാംകിട ജീവചരിത്രങ്ങൾ എഴുതിയ ആളാണെങ്കിലും ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചി ജീവചരിത്രകലയെ സംബന്ധിച്ചു താൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ആദർശങ്ങൾ വേണ്ടത്ര ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ബ്രാഡ്ഫോർഡാവട്ടെ, ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമൂല്യാദികളെക്കുറിച്ചും രചനയെക്കുറിച്ചും പല ഉപന്യാസങ്ങൾ എഴുതി തന്റെ ചിന്താഗതി വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ജീവചരിത്രം എന്ന കല, ജീവചരിത്രവും മനുഷ്യഹൃദയവും, ഒരു ജീവചരിത്രകാരന്റെ ഉറന്ന സമ്മതം, ജീവചരിത്രം ദർപ്പണത്തിലൂടെ, എന്നീ തലക്കെട്ടിലുള്ള ഉപന്യാസങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണത്തെ വ്യക്തമാക്കുകയും അതിനെ നീതീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പല കാലങ്ങളിലായി എഴുതപ്പെട്ട ഈ ഉപന്യാസങ്ങളിൽ ആവർത്തനം വളരെയുണ്ട്. ജീവചരിത്രരചനയിൽ താൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രത്യേകമാർഗ്ഗം എന്താണെന്നു അദ്ദേഹം ഏറ്റവും വ്യക്തമായി സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതു് സൈക്കോഗ്രാഫി (Psychography) എന്ന ഉപന്യാസത്തിലാണു്.

സൈക്കോഗ്രാഫി എന്ന പദം ഗമാലിയേൽ ബ്രാഡ്ഫോർഡിനു് മുമ്പുതന്നേ പ്രയുക്തമായിരുന്നുവെങ്കിലും ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകാർത്ഥത്തിൽ ആ പദം ആദ്യം ഉപയോഗിക്കുകയും ലക്ഷണഗ്രന്ഥങ്ങൾ കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തതു് അദ്ദേഹമാണു്. മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചുവയുള്ള ഈ ദുർഗ്രഹപദംകൊണ്ടു ബ്രാഡ്ഫോർഡ് എന്താണു് വിവക്ഷിക്കുന്നതെന്നു ശരിക്കു ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളും നമുക്കു തെളിവായി മനസ്സിലാക്കാം. എന്താണു് ഈ സൈക്കോഗ്രാഫി? ശരി തർജ്ജമയായി ഒരു പദം കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽതന്നെ അതു ആശയത്തെ കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ ഈ പദം തന്നേ പ്രയോഗത്തിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാതിരിക്കും ഭേദം.

സൈക്കോഗ്രാഫി

'സൈക്കോഗ്രാഫി'യെ നിർവ്വചിക്കുവാൻ അതു എന്താണെന്നു പറയുകയല്ല, എന്തല്ലെന്നു പറയുകയാണ് ബ്രാഡ് ഫോർഡ് ചെയ്യുന്നതു്. ഒന്നാമതായി അതു സാഹിത്യചിത്രമല്ല എന്നദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ചിത്രം എന്ന പദം സ്വീകാര്യമല്ല. കാരണം ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേക വശം മാത്രം പ്രതിഫലിപ്പിക്കാനേ ചിത്രത്തിനു കഴിവുള്ളൂ. ഈ വാദം സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കത്തക്കതാണെങ്കിലും സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠലഭിച്ചിട്ടുള്ള പല ചിത്രങ്ങളിലും ഒരുവശം മാത്രമല്ല കാണുന്നതു്. ചിത്രീകരണത്തിന്റെ അംശം പോലും കലരാത്ത എത്രയോ സ്വഭാവവിശകലനങ്ങൾ "തുലികാചിത്രങ്ങൾ" എന്ന പേരിൽ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാതെ നിലക്കൊള്ളുന്നു. എങ്കിലും പലതരം സന്ദർഭങ്ങളിലും ഭാവങ്ങളിലും ലഭിക്കുന്ന ചിത്രങ്ങളിൽക്കൂടെ ലഭിക്കുന്ന സമഗ്രഭാവത്തിനു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുമ്പോൾ കേവലം 'ചിത്രം' എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ എന്നു ഒരുകലാമർമ്മജ്ഞൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുമ്പോൾ, മർക്കടമുഷ്ടിപിടിച്ചു നില്ക്കേണ്ട കാര്യവുമില്ല.

ഒരു മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ ജ്വലിപ്പിക്കുന്നതായ പലതരം ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചുകാട്ടുന്ന സമ്പ്രദായം ബ്രാഡ് ഫോർഡിനു വളരെ മുമ്പതന്നെ പ്രയോഗത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ അവയുടെ പ്രയോക്താക്കൾ കലാനുകൂലമായ രീതിയിൽ പ്രസ്തുത ചിത്രങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതിൽ നിഷ്പാലിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ സ്വഭാവമർമ്മങ്ങൾ വെളിച്ചത്തുവരുത്തുന്നതിനു പറ്റിയ ഒരു പ്രത്യേകക്രമത്തിൽ അവശ്യം ആവശ്യങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ മാത്രം രേഖപ്പെടുത്തുവാനാണ് അദ്ദേഹം ഉദ്യമിച്ചതു്.

"സൈക്കോഗ്രാഫി" എന്നപദം കേൾക്കുമ്പോൾത്തന്നെ മനഃശാസ്ത്രപരമായ ഒരു പഠനമാണെന്നാണു് തോന്നുക. പക്ഷേ മനഃശാസ്ത്രപഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഇതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമാണു്. ചില പൊതുപ്രമാണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാനും വിശദീകരിക്കുവാനുമാണു് മനഃശാസ്ത്രം വ്യക്തികളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ സൈക്കോഗ്രാഫിക്കു

വ്യക്തികളെ പഠിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യമല്ലാതെ മറെറാന്നുമില്ല. അതിനാൽ മനഃശാസ്ത്രപരീക്ഷണവുമായി തനിക്ക് ഇടപെടാനൊന്നുമില്ല എന്നു് ബ്രാഡ്‌ഫോർഡ് തെളിച്ചു പറയുന്നു. പൊതുപ്രമാണങ്ങൾ, ഭ്രമികകൾ എന്നിവയിൽ കൂടി സത്യത്തിലേക്കു് കടക്കുവാനല്ല സൈക്കോഗ്രാഫി ഉദ്യമിക്കുന്നതു്. വ്യക്തിസ്വഭാവത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലങ്ങളും സൂക്ഷ്മങ്ങളുമായ പ്രവണതകൾ മനസ്സിലാക്കി വേണ്ടപോലെ ചായംകൂട്ടിയും കുറച്ചും സമഗ്രമായ ഒരു ചിത്രസമാഹാരം സമർപ്പിക്കുകയാണതിന്റെ ലക്ഷ്യം.

"വ്യക്തിസ്വഭാവത്തെ അതിന്റെ പ്രധാനമങ്ങൾ മാത്രം സ്വീകരിച്ചു സംഗ്രഹിച്ചു കലാപരമായി പ്രതിപാദിക്കുകയാണു്" സൈക്കോഗ്രാഫി ചെയ്യുന്നതു് എന്നത്രേ ബ്രാഡ്‌ഫോർഡ് പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കുന്നതു്. ഇതിനു് വിലയുണ്ടെന്നതിനെക്കുറിച്ചു് ആർക്കും സന്ദേഹമുണ്ടാകയില്ല. എന്നാൽ സാധാരണയുള്ള ഒരു നീണ്ട ജീവചരിത്രത്തിനു് പകരമായി നില്ക്കുമോ സൈക്കോഗ്രാഫി എന്നതാണു് ചിന്ത്യമായിട്ടുള്ളതു്. വളരെയധികം ആവത്തിച്ചെട്ടുക്കുന്ന സത്തുകളും എസ്സെൻസുകളും വായസ്സും വയറിനും തൃപ്തികരമായിരിക്കയില്ലെന്നു് നമുക്കറിയാമല്ലൊ. കഥാപാത്രത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ ചുറുപാട്ടുകൾ തെല്ലും അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത അനുവാചകർക്കു് സൈക്കോഗ്രാഫി ഉപയോഗപ്രദമാകുമെന്നിരുന്നാലും അതുകൊണ്ടു് വിടവില്ലാത്ത ഒരു പുനർസൃഷ്ടി നടത്തുവാൻ അവർക്കു വലിയ പ്രയാസം നേരിടാതിരിക്കയില്ല. നേരേ മറിച്ചു് ഒരു നല്ല ജീവചരിത്രം വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു് ഒരു സാധാരണ സൈക്കോഗ്രാഫി വായിച്ചതുകൊണ്ടു് വലിയ പ്രയോജനവും ഉണ്ടാവുകയില്ല. പക്ഷേ സൈക്കോഗ്രാഫിയിലെ അപഗ്രഥനം കൂടെക്കൂടി സൂക്ഷ്മവും തീവ്രവും, ചിത്രീകരണം കൂടെക്കൂടി ഉജ്ജ്വലവും ആയിരിക്കുന്നപക്ഷം അതു തീച്ചായയും ആർക്കും രസാവഹമായിരിക്കും. ഇത്രയും കൊണ്ടു് സംക്ഷേപണത്തിനു് ഒരു പരിധിക്കപ്പുറം വില കല്പിക്കുന്നതു ആശാസ്യമല്ലെന്നു് തെളിയുന്നു. വിശിഷ്ടനായ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതകഥ മുപ്പതുപുറം കൊണ്ടു് ചിത്രീകരിച്ചാൽ ഒരു പൂണ്ണജീവചരിത്രം നൽകുന്ന ആ സഖിത്വം, ക്രമേണയുള്ള വളർച്ചയിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന നീണ്ട സൗഹൃദം അനുവാ

ചകനു് എങ്ങനെ ലഭിക്കും? അതേ സമയം തന്നേ എത്ര നാൾ നാം ഒരാളെ അറിഞ്ഞു എന്നതിനേക്കാൾ എങ്ങനെ അറിഞ്ഞു എന്നതിനാണു് പ്രാധാന്യം കൽപിക്കേണ്ടതു് എന്നതും ഇവിടെ സ്വീകരിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമായിരിക്കുന്നു. അവിടെയാണു് സൈക്കോഗ്രാഫി കൂടുതൽ മാർക്കു് വാങ്ങുന്നതു്.

സംക്ഷേപണസാമർത്ഥ്യം

രണ്ടോ മൂന്നോ വാല്യങ്ങളിലായി കാണുന്ന ജീവചരിത്രം ചുരുക്കി ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ വായിക്കാവുന്ന ഒരു ചെറുകൃതിയാക്കുമ്പോൾ പരാജയപ്പെടാതിരിക്കണമെങ്കിൽ ഗ്രന്ഥകാരനു് നല്ല സംക്ഷേപണസാമർത്ഥ്യം കൂടിയേ തീരൂ. ഇങ്ങനെയുള്ള കേവലസംക്ഷേപണമല്ല സൈക്കോഗ്രാഫി എങ്കിലും അതിൽ സംക്ഷേപണം ഒരനുപേക്ഷണീയ ഘടകമായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ സംക്ഷേപണമെന്നതു് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മനസ്സിനെ അമിതമായി നിയന്ത്രിക്കുമ്പോൾ, ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷ്യമായ വ്യക്തിത്വപുനർസൃഷ്ടിയിൽ അയാളുടെ ശ്രദ്ധ സഹജമായി മങ്ങിപ്പോകുന്നു. പിന്നെ, സ്വീകരിക്കുന്ന വസ്തുതകളുടെ വൈശിഷ്ട്യമനുസരിച്ചാണു് സ്വഭാവാവിഷ്കരണം നന്നാകുന്നതു്.

ബ്രാഡ്ഫോർഡിന്റെ സൈക്കോഗ്രാഫികൾ പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം, ഒരു പുതിയ വെളിച്ചം നൽകാത്തവ അധികമില്ലെന്നു് തീർത്തുപറയാം. മുമ്പുള്ള ജീവചരിത്രകാരന്മാർ വികലമാക്കി വെച്ചിരുന്നതും തിരസ്കരിച്ചിരുന്നതുമായ അനേകം ജീവിതങ്ങൾക്കു് വ്യക്തതയും ചൈതന്യവും സമഗ്രതയും അദ്ദേഹം പ്രദാനം ചെയ്തുവെന്നു് ആരും സമ്മതിക്കും. ഈ ചിത്രങ്ങളാണു് അദ്ദേഹത്തിനു് സാഹിത്യത്തിൽ രാശ്വതികത്വം നൽകാൻ ഇടയുള്ളതു്.

നിഷ്പക്ഷനിരീക്ഷണം ഒരു ജീവചരിത്രകാരനു് ഭൂഷണമാണെന്നു് സമ്മതിക്കാമെങ്കിലും അതു് ആ പ്രത്യേകകഥാപാത്രത്തിൽ നിന്നുമുള്ള അകൽച്ചയിൽ നിന്നു് സഞ്ജാതമാകുന്നതാണെങ്കിൽ ഒരു ഗുണമായി കരുതുവാൻ പാടില്ല. ഈ അകൽച്ച ബ്രാഡ്ഫോർഡിൽ പലപ്പോഴും കാണുന്നുണ്ടു്. ഏഴുത്തുകളിൽകൂടി മാത്രമേ വ്യക്തികളെക്കാണുവാൻ പലപ്പോ

ഴം അദ്ദേഹത്തിനു് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നതാണു് അതിന്റെ കാരണം. വ്യക്തികളുമായി നേരിട്ടിടപെടുന്നതിൽ നിന്നും ജനിക്കുന്ന മൈത്രീബന്ധത്തിന്റെ ചൂടും ചൈതന്യവും അത്തരം ചരിത്രങ്ങളിൽ എങ്ങനെയാണു് കാണുക? ബ്രാഡ്ഫോർഡിന്റെ ജീവിതകഥകളിൽ വസ്തുപരമായ നിഷ്പക്ഷതയുണ്ടെങ്കിലും ക്രാന്തദർശനം മൂലം സ്വഭാവത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്കു് പ്രവേശിച്ചു് ലയിക്കുന്ന ആ പ്രത്യേകഗുണം തീരെ ഇല്ലെന്നതന്നെ പറയണം.

സഹാനുഭൂതിയോടുകൂടി സമീപിക്കുന്നു

പഴയ കാലത്തു് അമിതസ്തുതിയിലും അന്ധമായ വീരാരാധനയിലും ആണ്ടുകിടന്നിരുന്ന ജീവചരിത്രപ്രസ്ഥാനം, ഇക്കാലത്തു് കഥാനായകന്റെ ന്യൂനതകളും ദൗർബല്യങ്ങളും അപഹാസപൂർവ്വം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക എന്ന സ്ഥിതിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഈ പ്രസ്ഥാനം 'ആശാന്റെ നെഞ്ചത്തുനിന്നും കളരിക്കു് പുറത്തു' കടന്നിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്തു്, മഹാമനസ്കതയും സഹാനുഭൂതിയും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ബ്രാഡ്ഫോർഡിനെപ്പോലുള്ള ജീവചരിത്രകാരന്മാർ തികച്ചും സ്വാഗതാർഹരാണു്. "ഇതേവരെ ചിത്രീകരിച്ച വ്യക്തികളിലെല്ലാം ദോഷത്തെക്കാൾ ഗുണം കാണുന്നതിനാണു് ഞാൻ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മനുഷ്യഹൃദയം സ്നേഹാർഹമല്ലെങ്കിൽ എന്റെ തൂലികയുടെ പ്രവൃത്തിയും അനർഹമാണെന്നു് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു." ഇങ്ങനെയത്രേ ബ്രാഡ്ഫോർഡ് പറയുന്നതു്.

രചനാരീതി

ബ്രാഡ്ഫോർഡ് തന്റെ ചരിത്രരചന നിർവഹിച്ചതെങ്ങനെയാണു്? ചരിത്രനായകന്റെ ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ, കത്തുകൾ, ആത്മകഥകൾ, സ്മരണകൾ ആദിയായ രേഖകൾ മുഴുവൻ പരിശോധിച്ചു്, സ്വഭാവസ്പർശികളായവ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുക്കുക എന്നതാണു് ആദ്യത്തെ കൃത്യം. വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ മൃദുലതന്ത്രികളെക്കുറിച്ചു് നല്ല ബോധമുള്ള ഒരു കലാകാരനു് മാത്രമേ ഈ കൃത്യം ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിക്കാനുള്ള

വിവേചനം ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. തിരഞ്ഞെടുത്ത വസ്തുതകൾക്കു അവശ്യം ആവശ്യമായ പരിഷ്കരണങ്ങളും മിനുക്കുപണികളും നിർവ്വഹിച്ചശേഷം, കഥാഗാത്രത്തിൽ അവയ്ക്കുള്ള സ്ഥാനം നിണ്ണയിക്കുന്നു. ഓരോ കഥയുടെയും ഘടന ഓരോ തരത്തിലായിരിക്കുമെന്നും അതു് പ്രകൃതി തന്നേ അതാതു സമയത്തു് കലാകാരനു് നിർദ്ദേശിച്ചുകൊടുക്കുമെന്നുമത്രേ ബ്രാഡ്ഫോർഡ് പറയുന്നതു്. ഇങ്ങനെയൊക്കെയാണു് സൈക്കോഗ്രാഫി രൂപപ്പെടുന്നതു്. ഈ വിഷയത്തിൽ ബ്രാഡ്ഫോർഡ് അസാധാരണവൈദഗ്ദ്ധ്യമാണു് പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഗദ്യശില്പത്തിൽ ബ്രാഡ്ഫോർഡ് ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചിയെപ്പോലെ ഒരു മഹാവിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നില്ല. പദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ ഒരുവക ഭയം തന്നേ ബ്രാഡ്ഫോർഡിനുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. കുറഞ്ഞ പദങ്ങൾ കൊണ്ടു് കൂട്ടത്തൽ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന സ്ട്രാച്ചിയുടെ ശില്പം ബ്രാഡ്ഫോർഡിനു് വശമായിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അദ്ദേഹം സാധിച്ചതു് വസ്തുതകളുടെ വിദഗ്ദ്ധമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പു മൂലമാണു്. സ്ട്രാച്ചിയുടെ ഗദ്യത്തിന്റെ ഔജ്ജ്വല്യം ബ്രാഡ്ഫോർഡിന്റെ ഗദ്യത്തിൽ കാണുകയില്ലെങ്കിലും അതു് തികച്ചും സരസവും ആകർഷകവുമാണു്.

നീതിപീഠത്തിൽ കയറിയിരുന്നു് ചരിത്രനായകന്മാരെക്കുറിച്ചു വിധി പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഒരു സ്വേച്ഛാധിപതിയല്ലായിരുന്നു ബ്രാഡ്ഫോർഡ്. ജനാധിപത്യസിദ്ധാന്തങ്ങൾ തുടിക്കുന്ന വിരലുകളുടെ മധ്യേ സ്ഥിതിചെയ്ത ആ തൂലിക, ചിന്തിക്കാനുള്ള അവകാശവും സ്വാതന്ത്ര്യവും വളർത്തുന്ന ഒരു പരിതഃസ്ഥിതിക്കു് പറ്റിയ വിധത്തിൽ മാത്രമാണു് ചലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു്.

അദ്ധ്യായം ഏഴ്

ആന്ദ്രേ മൗർവാ

ഏരിയൽ–ഷെല്ലിയുടെ ജീവചരിത്രം

ജീവചരിത്രകൃതികളോട്ട് ഒരു വക വൈമുഖ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന നോവൽ വായനക്കാരെ പിടിച്ചുകുലുക്കുന്ന ഒരു സംഭവം 1923–ൽ ഉണ്ടായി. അതു ആന്ദ്രേ മൗർവ്വായുടെ 'ഏരിയൽ' (Ariel) എന്ന കൃതിയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണമാണു്. ആംഗലേയമഹാകവി ഷെല്ലിയുടെ ജീവചരിത്രമാണു് 'ഏരിയൽ' എന്ന പേരിൽ പുറത്തുവന്ന ഈ കൃതി. ആന്ദ്രേ മൗർവ്വാ ഈ ചരിത്രം ആദ്യം എഴുതിയതു് ഫ്രഞ്ചു ഭാഷയിലാണു്. പക്ഷേ ഫ്രാൻസിൽ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു വേണ്ട പരിഗണനയും പ്രചാരവും ലഭിച്ചില്ല. എന്നാൽ, 1923–ൽ ഇതിന്റെ ഇംഗ്ലീഷുവിവർത്തനം വെളിയിൽ വന്നപ്പോൾ അതിനു ലഭിച്ച സ്വീകരണം ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ അഭൂതപൂർവ്വമായിരുന്നു. ഡൗഡൻ, ചെക്കു എന്നിവർ ഷെല്ലിയുടെ സുവിസ്തൃത ജീവചരിത്രങ്ങൾ നേരത്തെതന്നെ എഴുതിയിരുന്നു. ഈ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചോ, ഷെല്ലിയുടെ കവിതകളെക്കുറിച്ചോ കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ലാതിരുന്ന അനേകം ആളുകൾ, ഒരു ചെറിയനോവൽ മാതിരി തോന്നിച്ച ഏരിയൽ വായിച്ചു രസിച്ചുതുടങ്ങി. അധികം താമസിയാതെ ഷെല്ലി ഏറ്റവുമധികം ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ട ആംഗലേയ കവിയായിത്തീർന്നു. അതോടൊപ്പം ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ ആന്ദ്രേ മൗർവ്വായുടെ പ്രത്യേക സംഭാവനയും സംഭാഷണവിഷയമായി.

ചരിത്രാഖ്യായിക യാതൊരു പുതുമയും കൂടാതെ 19-ാം ശതകത്തിലെ നിലയിൽത്തന്നെ കിടന്നിരുന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിലാണു് ഒരു പുതിയ ആവിഷ്കാരസമ്പ്രദായവും വഹിച്ചുകൊണ്ടു് ഏരിയൽ പുറത്തുവന്നതു്. നോവലിൽ കാണുന്ന

ചരിത്രപുരുഷന്മാരെപ്പോലെയാണ് ഷെല്ലി അനുവാചകർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടത്. വാസ്തവസംഭവങ്ങൾ കല്പിതകഥകളേപ്പോലെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം കേവലം പുതിയതാണെന്നു ധരിക്കേണ്ടതില്ല. ഉദാഹരണങ്ങൾ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ അങ്ങുമിങ്ങും കാണാൻ കഴിയും. ജീവചരിത്രത്തിൽ കല്പിതകഥകളുടെ പ്രതിപാദനം എങ്ങിനെ സമർത്ഥമായി ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയുമെന്നതു ഏരിയൽ പ്രത്യക്ഷമാക്കി.

രചനയുടെ പ്രത്യേകസ്വഭാവം

ജീവചരിത്രശാഖയുടെ നോവലിലേക്കുള്ള പ്രയാണത്തെ ഗണ്യമായി ത്വരിതപ്പെടുത്തിയ ഒരു വ്യക്തിയാണ് ആന്ദ്രേ മൗർവ്വാ. ഏരിയലിന്റെ പ്രത്യേക സാങ്കേതികമാർഗ്ഗം ഉപയോഗിച്ചു 'ഡിസ്രേലി'യുടെ ജീവചരിത്രം മൗർവ്വാ 1927-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ജീവചരിത്രം നോവൽപോലെ ആനന്ദകരമായി വായിക്കാൻ കഴിയണം എന്ന അഭിപ്രായത്തിനു പ്രചാരം വരുത്തിയ രണ്ടു കൃതികളാണ് "ഏരിയലും" "ഡിസ്രേലിയും". എല്ലാ രേഖകളും പ്രമാണങ്ങളും ക്രോഡീകരിച്ചു എഴുതപ്പെട്ടുന്ന തടിയൻ കൃതികൾ മാത്രമേ ജീവചരിത്രങ്ങളാകയുള്ളു എന്ന അഭിപ്രായത്തിനു പ്രസക്തി കുറയുകയും ജീവിതചരിതരചന ഒരു സൂക്ഷ്മകലയാണ് എന്ന ചിന്താഗതിക്കു അംഗീകാരം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ജീവചരിത്രമൂല്യത്തിന്റെ എല്ലാവശങ്ങളും ചേർത്തു ആലോചിക്കുമ്പോൾ മേൽകാണിച്ച രണ്ടു കൃതികളെക്കാൾ മാഹാത്മ്യമുള്ള ഒരു കൃതി (ബൈറൺ) മൗർവ്വാ തന്നേ രചിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. എങ്കിലും ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലും മൗർവ്വായുടെ സാഹിത്യജീവിതത്തിലും ഏരിയൽ എന്ന പ്രഥമകൃതിക്കു അതുല്യമായ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൗർവ്വായ്ക്കു ഇതുയധികം ആരാധകന്മാർ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു, "ഏരിയൽ" വഴിയാണ്. ഈ കൃതിയാണ് ജീവചരിത്രത്തിൽ കല്പിതകഥയുടെ സാങ്കേതികമാർഗ്ഗം എത്ര സമർത്ഥവും വിജയപൂർവ്വവും ആയി പ്രയോഗിക്കാമെന്നു ലോകത്തിനാദ്യം കാട്ടിക്കൊടുത്തതു. മൗർവ്വായുടെ അഭിപ്രായഗതി കാലക്രമത്തിൽ

കുറെയെല്ലാം വ്യത്യാസപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ജീവചരിത്രരചനാമാഗ്ഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകസംഭാവന തികച്ചും പ്രകടമാക്കുന്ന കൃതി ഷെല്ലിയുടെ ജീവചരിത്രം തന്നെയാണു്. *

മൗർവ്വയുടെ ആദർശങ്ങൾ

'ഏരിയ'ലിൽ കാണുന്ന പ്രത്യേകസാങ്കേതികമാഗ്ഗത്തിന്റെ മഹത്ത്വം ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ ആന്ദ്രേ മൗർവ്വ പറയുന്നതു് നേരിട്ടു കേൾക്കുകയാണു നല്ലതു്. 1928-ൽ കേംബ്രിഡ്ജ് സർവ്വകലാശാലയുടെ ക്ഷണം അനുസരിച്ചു ജീവചരിത്രസാഹിത്യം ആസ്പദമാക്കി അദ്ദേഹം ആറു പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്തു. ആ പ്രസംഗങ്ങൾ സമാഹരിച്ചതാണു് Aspects of Biography എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായിട്ടുള്ള പുസ്തകം. ഇതിൽ നിന്നും ഷെല്ലിയുടെ ജീവചരിത്രം എഴുതുന്നതിനു പ്രേരിപ്പിച്ച ചിന്താഗതിയെയും പാശ്ചാത്തലത്തെയും കുറിച്ചു നമുക്കറിയാൻ കഴിയുന്നു. ഫ്രാൻസുകാരനായ മൗർവ്വ 'ഏരിയൽ' എഴുതുന്നതിനു മുൻപേ ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിൽ ചില നോവലുകൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ നോവൽ ആത്മാവിഷ്കാരത്തിനു തികച്ചും പറ്റിയ ഒരുപാധിയായി അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നിയില്ലത്രേ. അവയിലെ പാത്രങ്ങൾ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ആന്തരികമത്സരങ്ങളെ കുറെയെല്ലാം വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതു വേണ്ടത്ര തൃപ്തികരമായി അദ്ദേഹത്തിനു അനുഭവപ്പെട്ടില്ല. അദ്ദേഹം സ്വാനുഭവത്തെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "എന്റെ മനസ്സു അസ്വസ്ഥമായിരുന്നു. പലതരം വിഷയങ്ങൾ ഞാൻ ഒന്നിനു പുറകെ ഒന്നായി പരിശോധിച്ചു. ഞാൻ ഒരിക്കൽ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ളതും അപ്പോഴും എന്നെ ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതുമായ വികാരങ്ങൾ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനു ഷെല്ലി എന്നെ സഹായിച്ചേക്കുമെന്നു കരുതി ഞാൻ വളരെ നാൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ

---

* ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു സംക്ഷിപ്തരൂപം അഞ്ചാറു ഖണ്ഡങ്ങളായി ലോകവാണി മാസികയിൽ ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ 1948-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.'' അങ്ങനെ 'ഏരിയൽ' മോചനത്തിന്റെ ഒരു സൃഷ്ടിയായിട്ടാണ് ആ വിഭാവിച്ചതു്. ''ഏതൊരു കലാസൃഷ്ടിയും തൽകർത്താവിനു മറെറന്തിനെക്കാളുമധികം ഒരു മോചനമാണു് നല്കുന്നതു്'' എന്നു മൗർവ്വ പറയുന്നതു ഇതുമൂലമാണു്. ഷെല്ലിയുടെ ജീവചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം പറയുന്നതു് കുറച്ചുകൂടെ നമുക്കു പരിശോധിക്കാം. ''ആദർശവും അനുഭവവും തമ്മിലുള്ള ഭയങ്കരമായ മത്സരം എന്നിലുണ്ടാക്കിയ വേലിയേറ്റം ഞാൻ അതേ വിധത്തിൽ ഷെല്ലിയുടെ ജീവിതത്തിലും കണ്ടു. ഷെല്ലി കാണിച്ചിട്ടുള്ള ആവേശങ്ങൾ ആ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഞാനും കാണിച്ചേനേ... പുരുഷപ്രായത്തിൽ ഷെല്ലിയുടെ കഥ പറയുന്നതുതന്നെ എന്നെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഒരാത്മവിമോചനമായിത്തീരുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നി. ഷെല്ലിയുടെയും ഹാരിയറിന്റെയും മേരിയുടെയും കഥകൾ നവീനരീതിയിൽ സങ്കലനം ചെയ്ത ഒരു നോവൽ എഴുതാമെന്നു ആദ്യം തോന്നി. വാസ്തവത്തിൽ നോവലെഴുതുകതന്നെ ചെയ്തു. പക്ഷേ അതൊരു നല്ല നോവലായിരുന്നില്ല. ഷെല്ലി എന്നെ വീണ്ടും ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ക്രമേണ, ഞാൻ ഷെല്ലിയെക്കുറിച്ചു ലഭിക്കാവുന്ന സാമഗ്രികളെല്ലാം പരിശോധിച്ചു. ഒടുവിൽ മുമ്പോട്ടെടുത്തു ചാടുകതന്നെ ചെയ്തു. ഞാൻ ചെയ്തതു ശരിയോ? എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അങ്ങനെ ഞാൻ കരുതുന്നില്ല. ഞാൻ ആ പുസ്തകം ഇപ്പോൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. നല്ലതായാലും തിയ്യതായാലും ആ പുസ്തകം സന്തോഷത്തോടെ, എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ, സ്തോഭാവേശത്തോടെ ആണു ഞാൻ എഴുതിയതു്.''

ഡിസ്രേലി

ഇനിയും ഡിസ്രേലിയുടെ ജീവചരിത്രം എഴുതിയ പരിതഃസ്ഥിതികളെക്കുറിച്ചു നമുക്കു നോക്കാം. ഷെല്ലിയുടെ റൊമാൻറിസിസം (വികാരപരത) ഒരു യുവാവിന്റെ റോമാൻറിസിസം ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ഷെല്ലിയെപ്പോലെ 30-ാമത്തെ വയസ്സിൽ പരലോകം പ്രാപിക്കാത്ത ഒരു റോമാൻറിക്കിന്റെ ജീവിതം എങ്ങനെയിരിക്കും എന്ന ചിന്ത ആന്ദ്രേ മൗർവ്വയെ പിന്നീടു അലട്ടിത്തുടങ്ങി. പ്രായമാകു

മ്പോൾ സ്വപ്നങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ചു പ്രവർത്തനങ്ങൾ കൈയ്യൊള്ളുക അനുപേക്ഷണീയമാണല്ലോ. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു കഥാപാത്രത്തെ തേടിപ്പിടിക്കുന്നതിനാണ് അദ്ദേഹം പിന്നെ ഉദ്യമിച്ചതു്. അതിനെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം പറയുന്നതു് ഉദ്ധരിക്കാം: "പത്തൊൻപതാംശതകത്തിലെ ഏറ്റവും രസാവഹമായ ജീവിതം ഡിസ്രേലിയുടേതാണെന്നു ഞാൻ എവിടെയോ വായിച്ചു. എനിക്കു ഡിസ്രേലിയെക്കുറിച്ചു ചിലതെല്ലാം അറിയാമായിരുന്നു. ഫ്രൂഡ്, മോനിപ്പെന്നി, ബക്കിൾ മുതലായവർ ഡിസ്രേലിയെ അവലംബമാക്കി എഴുതിയിരുന്ന ജീവിതകഥകളും, കഥാപുരുഷന്റെ സ്മരണകളും കത്തുകളും എല്ലാം ഞാൻ വായിച്ചു. എത്രയധികം വായിച്ചുവോ അത്രയുമധികം താൽപര്യമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു കഥാപുരുഷനായി ഡിസ്രേലിയെ ഞാൻ കണ്ടു. പ്രവൃത്തിനിരതനും അതേസമയം തന്നെ സ്വപ്നജീവിയുമായ ഒരു പുതിയ കഥാപാത്രത്തെ—ലൗകികപരിഗണനയിൽ വിജയിക്കുമെങ്കിലും ആത്മികവീക്ഷണത്തിൽ പരാജയമടയുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെ — എനിക്കഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. കൂടാതെ ഡിസ്രേലിയിൽക്കൂടെ എനിക്കഭിമതമായുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രീയതത്ത്വം പ്രകാശിപ്പിക്കാമെന്നും തോന്നാതിരുന്നില്ല. പാരമ്പര്യത്തെ ആദരിച്ചുകൊണ്ടു് ജനാധിപത്യപരമായ മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെ ശാന്തമായ പുരോഗതിയിലേക്കു നയിക്കുന്ന ആ മാർഗ്ഗമാണു് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്."

ആത്മാവിഷ്കാരം ജീവചരിത്രത്തിലൂടെ

ജീവചരിത്രത്തിന്റെകൂടെ ആത്മാവിഷ്കാരം എങ്ങനെ സാധിക്കുമെന്നതു വീണ്ടും വിശദമാക്കുന്ന ഒരുദാഹരണമാണല്ലോ മേൽകൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ എഴുതപ്പെട്ടുന്ന ജീവചരിത്രത്തിൽ സ്വാഭാവികമായ വികാരസാന്ദ്രത ഉണ്ടായിരിക്കും. കാരണം, ചരിത്രകാരനു് കഥാപുരുഷന്റെ അനുഭവങ്ങളോടു താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ വിശേഷിച്ചൊരു യത്നമേ ആവശ്യമില്ല. മറ്റൊരുവിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ആത്മകഥയുടെ അംശങ്ങളാണു് ഇവിടെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ മൂശയിൽ ഒഴുകിച്ചേരുന്നതു്. എന്നാൽ ഈ 'നോവൽമാർഗ്ഗ'ത്തിനു സ്വതസ്സിദ്ധമായ ചില ബലഹീനതകൾ

ഇല്ലാതില്ല. അവയെ ലോംഗേക്കർ എന്ന അമേരിക്കൻഗ്രന്ഥകാരൻ യുക്തിപൂർവ്വം എടുത്തുകാണിക്കുന്നുണ്ട്.

ഷെല്ലിയുടെ ചരിത്രം എഴുതിയപ്പോൾ മൂർവ്വയുടെ യഥാർത്ഥ്യബോധം ഒരു നോവൽഎഴുത്തുകാരനേറെതായിരുന്നു. കവിയുടെ ചിത്രം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനു അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചതു തന്റെ സഹാനുഭൂതിയും സഹജാവബോധവും (Intuition) ആയിരുന്നു. ഇതു അപകടം പിടിച്ച ഒരു മാർഗ്ഗമാണെന്നു മർവ്വ തന്നേ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. "അതു ഒരപകടം കലർന്ന മാർഗ്ഗം തന്നേ. വളരെ ശ്രദ്ധയോടും സത്യപൂർണ്ണമായും, ഒരു നിസ്സാരസംഭവം പോലും വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുന്നതല്ല എന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയത്തോടും കൂടെ ആ കർമ്മം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതാണു്. ഇതിനു താങ്ങായി ഒരു ന്യായം മാത്രമേയുള്ളു. പക്ഷേ അതു അതിശക്തമായുള്ള ഒന്നാണു്. മറ്റൊരു മാർഗ്ഗവും ഇല്ലെന്നതു തന്നേ. അപഗ്രഥനംകൊണ്ടും ഉദ്ഗ്രഥനംകൊണ്ടും നമുക്കു ഒരു ശാസ്ത്രസത്യം അറിയാൻ കഴിയും. പക്ഷേ ഒരു മനുഷ്യജീവിയെ എത്ര വളരെ ചരിത്രസാമഗ്രികൾ ശേഖരിച്ചു പ്രകടിപ്പിച്ചാലും അറിയാൻ കഴിയുകയില്ല. സങ്കീർണ്ണമായ മനുഷ്യസത്യത്തെ നൂറാണ്ടുകണക്കായുള്ള ജീവിതത്തിൽനിന്നു പോലും അറിയാൻ കഴിയുകയില്ല. പിന്നെ നാം അറിയുന്നതു ഒരു സഹജാവബോധം (Coup d' etat)കൊണ്ടുമാത്രമാണു്." ഈ Coup d' etat എന്ന പദപ്രയോഗം മൂർവ്വയുടെ പ്രസംഗസമാഹാരത്തിൽ പല തവണ കാണുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകസാങ്കേതികമാർഗ്ഗത്തിന്റെ താക്കോൽ അതാണു്.

സഹജാവബോധമാർഗ്ഗം

ഒരു പ്രത്യേകസന്ദർഭത്തിൽ ഷെല്ലിയുടെ ചിന്തയും വികാരവും ഏതു വിധമായിരുന്നുവെന്നു് എങ്ങനെയാണു നിശ്ചയിക്കുക? സഹജാവബോധം കൊണ്ടു തന്നേ. ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമായ അപഗ്രഥനം, അനുഭാവപൂർവ്വമായ ചിന്ത എന്നിവയെക്കൂടാതെ പെട്ടെന്നു ലഭിക്കുന്ന വെളിച്ചം, അല്ലെങ്കിൽ സഹജാവബോധം, മുഖേന ഒരു ഗ്രന്ഥകാരൻ സത്യം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ ചുരുക്കമല്ല. നോവലുകളിൽ ഇത്തരം സഹജാവബോധം മൂലം ചില ചരിത്രപുരുഷന്മാർ

ശരിയായ വെളിച്ചത്തിൽ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ സാധാരണ അവലോകനങ്ങളിൽ തന്നേ ഇത്തരമൊരു 'ദിവ്യജ്ഞാനം' ചിലപ്പോൾ ലഭിക്കാറില്ലേ? ഉണ്ട്. പക്ഷേ ഒരു ജീവചരിത്രകാരൻ ഈ ആറാം ഇന്ദ്രിയത്തെ എത്രത്തോളം ആശ്രയിക്കാം എന്നതാണ് പ്രധാനപ്രശ്നം. കഴിയുന്നത്ര തെളിവുകൾ ഹാജരാക്കി അവയുടെ തൂക്കവും വിലയും തിട്ടപ്പെടുത്തി ചില സൂചനകൾ നല്കി വായനക്കാരൻ സ്വന്തമായ ഒരു സഹജാവബോധത്തിൽ വരുന്നതിനു സഹായിക്കുകയല്ലേ ഭേദമായിട്ടുള്ളതു് എന്നു ലോംഗേക്കർ ചോദിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ബുദ്ധിയും വിവേചനസാമർത്ഥ്യവുമുള്ള വായനക്കാരുടെ മനസ്സിലാണ് സത്യപൂർണ്ണമായ ജീവചരിത്രം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. എന്നാൽ തെളിവുകളും ചരിത്രസാമഗ്രികളും ശേഖരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തി കൊടുക്കുക മാത്രമാണ് ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെങ്കിൽ അതിനു കലയുടെ മണ്ഡലത്തിൽ സ്ഥാനമേ ലഭിക്കുകയില്ല. ഏറ്റവും ആത്മനിഷ്ഠ (Subjective)മായുള്ള ഈ സഹജാവബോധമാണ് ചിലപ്പോൾ വളരെ വിലപ്പെട്ട സംഭാവനകൾ നല്കിയിട്ടുണ്ട്. അതുപോലെ തന്നെ താരതമ്യേന വസ്തുനിഷ്ഠമായുള്ള രീതിയിൽ തെളിവുകൾ തൂക്കിനോക്കി ഹാജരാക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും ഒന്നാംതരം കൃതികൾ പ്രസ്തുതസാഹിത്യശാഖയ്ക്കു സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു മാർഗ്ഗം മറ്റതിനെക്കാൾ നല്ലതു എന്നു സാമാന്യമായി പറയുന്നതു ശരിയല്ല; കാരണം സത്യം പല മനുഷ്യർക്കു പല വിധത്തിലാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്.

ജീവചരിത്രരചനയിൽ ഒരാദർശമായി സ്വീകരിക്കേണ്ടതു് ഈ രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളും പരസ്പരാശ്രയത്വേന വർത്തിക്കുന്ന ഒരു സംയുക്തമാർഗ്ഗമാണ്. വസ്തുനിഷ്ഠമായ പ്രതിപാദനമാണ് ശരിക്കു വിലപ്പോകുന്നതു എന്ന അഭിപ്രായമുള്ളവർ, "പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ പ്രതിഭയുടെ സഹജാവബോധം അവിടെ ചെന്നെത്തുന്നതാണ്" എന്ന മഹദ്വചനം ഓർക്കുന്നതു കൊള്ളാം. എന്നാൽ സഹജാവബോധം കൊണ്ടു ലഭിക്കുന്ന വെളിച്ചം ചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ പിൻബലത്തോടുകൂടി പ്രകടിതമാകുമ്പോൾ കിട്ടുന്ന ഫലം എല്ലാവിധത്തിലും ആശാസ്യമായിരിക്കും. ജീവചരിത്രം ഒരു കലാസൃഷ്ടിയാ

കുവാൻ തെളിവുകളുടെയും മറ്റു സാമഗ്രികളുടെയും പ്രകാശനം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള അഭിപ്രായം കേവലം അടിസ്ഥാനരഹിതമാകുന്നു.

ചരിത്രസാമഗ്രികൾ വേണ്ടത്ര സമൃദ്ധമായി ഉപയോഗിക്കാതിരുന്നതിനാൽ മൗർവ്വയുടെ ഷെല്ലിക്കു രൂപഭദ്രത ശരിക്കു വന്നിട്ടില്ല എന്ന മതക്കാരനാണ് ലോംഗേക്കർ എന്ന നിരൂപകൻ. മൗർവ്വ തന്റെ സഹജാവബോധത്തെ, അല്ലെങ്കിൽ ദിവ്യജ്ഞാനത്തെ, കണക്കിലധികം ആശ്രയിച്ചിരുന്നു എന്നതാണ് വിമർശനത്തിന്റെ സാരം. പലപ്പോഴും ഉൽകൃഷ്ടത സ്ഫുരിക്കുന്ന കണ്ണുകളിൽകൂടിയാണു മൗർവ്വ ഷെല്ലിയെക്കാണുന്നതു്. ഈ കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടായിരിക്കും "എനിക്കു ആ കൃതി ഇപ്പോൾ ഇഷ്ടമില്ല" എന്നു 1928-ൽ അദ്ദേഹം തുറന്നുപറഞ്ഞതു്.

ഷെല്ലിയുടെ കവിതകളുടെ മേന്മയെക്കുറിച്ചു ഏറിയലിൽ കാര്യമായ പരാമർശങ്ങൾ ഒന്നുമില്ല. അതൊക്കെ വായനക്കാക്കു അറിയാമെന്ന ധാരണയിലാണു് ചരിത്രകർത്താവു് രചന നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ബോസ്വെല്ലിന്റെയും ലോക്ക്ഹാർട്ടിന്റെയും ജീവചരിത്രകൃതികൾ വായിച്ചു രസിക്കുന്നവക്കു ഏരിയലിനെക്കാൾ സംതൃപ്തി പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു് ഡൗഡന്റെ തൂലികയിൽനിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഷെല്ലിയുടെ ചരിത്രം തന്നേ. എന്നാൽ ഏരിയൽ ഒറ്റ ഇരിപ്പിനു വായിച്ചുതീർക്കാവുന്ന മഹത്തായ ഒരു കാലസൃഷ്ടിയാണു്. മൗർവ്വയുടെ ഔജ്ജ്വല്യം ഡൌഡന്നില്ലാത്തപോലെ, ഡൗഡന്റെ പൂർണ്ണത മൗർവ്വയ്ക്കുമില്ല. ആത്മാവിഷ്കാരത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തതുകൊണ്ടു് വന്നുചേർന്ന ചില ബലഹീനതകളാണു് ഇവിടെ കാണിച്ചതു്. മൗർവ്വ തന്നേ രണ്ടു രീതികളുടെയും ഗുണദോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു ആഴത്തിലേക്കിറങ്ങി ചിന്തിച്ചിരുന്നു എന്നതു Aspects of Biography എന്ന കൃതിയിൽ നിന്നും മനസ്സിലാകുന്നതാണു്. അദ്ദേഹം അമിതമായ ആത്മപരതയെക്കുറിച്ചു ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "ജീവചരിത്രം എന്ന പേരിൽ ഒരു കൃതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുമ്പോൾ ചരിത്രവസ്തുക്കൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സത്യമാണു് ഗ്രന്ഥകാരനിൽ നിന്നും വായനക്കാർ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു്. നോവലിന്റെ കാര്യത്തിൽ അങ്ങനെയല്ല. സ്വന്തം ആവശ്യവും ആഗ്ര

ഹവും അനുസരിച്ചു ഒരു കഥാപുരുഷനെ നിർമ്മിക്കുവാൻ ജീവചരിത്രകാരനു അവകാശമില്ല. സംഭവങ്ങളും സംഭാഷണങ്ങളും സങ്കല്പത്തിൽ നിന്നു സൃഷ്ടിക്കാനും അവകാശമില്ല. മനഃശാസ്ത്രഘടനയനുസരിച്ചുള്ള തന്റെ സങ്കല്പരൂപത്തിൽ ചേരാത്ത സംഭവങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുവാനും ഗ്രന്ഥകാരനു അധികാരമില്ല. എങ്കിലും ചരിത്രകാരനും ചരിത്രപുരുഷനും തമ്മിൽ നല്ലവണ്ണം താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കുവാൻ ഇടയാകുകയും അങ്ങനെ സത്യപൂർണ്ണവും അതേസമയം ഉജ്ജ്വലവുമായ ജീവിതചിത്രണങ്ങൾ പുറത്തു വരികയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളും വളരെ കുറവല്ല''

മൗർവ്വയുടെ ശില്പരീതിയെക്കുറിച്ചു വിമർശനം

ഏരിയലും ഡിസ്രേലിയും ഒരേ മാതൃകയിലെഴുതപ്പെട്ട കൃതികളാണെങ്കിലും ഡിസ്രേലി ഏരിയലിനെപ്പോലെ അപൂർണ്ണമല്ല. നിരൂപകന്മാരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നും ഖണ്ഡനവും മണ്ഡനവും ധാരാളം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും സാധാരണ വായനക്കാരെ ഈ കൃതികൾ വല്ലാതെ ഇളക്കിക്കളഞ്ഞുവെന്നതിനു സംശയമില്ല. ''ഡിസ്രേലി''യെക്കുറിച്ചു പത്രക്കാരും നിരൂപകന്മാരും പറഞ്ഞ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ ചിലതു താഴേ ചേർക്കുന്നു: ''ഒന്നാംതരം ഒരു നോവൽപോലെ സർഗ്ഗചൈതന്യമുള്ളതു്.'' ''അതു പൂർണ്ണമായും ഒരു കലാസൃഷ്ടിയാണു്.'' ''ഡിസ്രേലിയും മറ്റു ഒരു ഡസൻ ആളുകളും നമ്മുടെ കണ്ണിനു മുമ്പിൽ വന്നു ജീവിക്കുകയും ചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാകുന്നു മൗർവ്വ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു്.'' ഇതേ സമയം തന്നെ മൗർവ്വായുടെ സാങ്കേതികമാർഗ്ഗത്തോടു അസംതൃപ്തി തോന്നിയ ചില നിരൂപകന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. കാലക്രമേണ അവരുടെ സംഖ്യ കൂടിവരികയും ചെയ്തു. അതിൽ ഒരാൾ കാവ്യചൗരിത്യം വരെ ഗ്രന്ഥകാരനിൽ ആരോപിക്കുകയുണ്ടായി. ''ഷെല്ലിയുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ചെയ്തതുപോലെ സകലജോലിയും ഒരു പുസ്തകം മുമ്പിൽ വച്ചുകൊണ്ടദ്ദേഹം നിർവഹിച്ചു. കാവ്യചോരണം ഒരു സുന്ദരകലയാക്കിത്തീർക്കുകയാണു് അദ്ദേഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഡൌഡന്റെ ഷെല്ലിയിൽ നിന്നു കവർച്ച നടത്തി പരിചയിച്ച ആ കരങ്ങൾ, 'മോനിപ്പെന്നി'യും 'ബക്കിളും' എഴു

തിയിട്ടുള്ള 'ഡിസ്രേലീ' ചരിത്രങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം ആക്രമിച്ചു" ഡൌഡന്റെ ചരിത്രത്തിലും ഏരിയലിലും ഉള്ള സമാന ഭാഗങ്ങൾ ആ ലേഖകൻ ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇത്തരം ആരോപണങ്ങൾക്കു മറുപടി പറയുവാൻ മൗർവ്വ അധികം ബുദ്ധിമുട്ടിയിട്ടില്ല. കാവ്യചോരണം അദ്ദേഹത്തിൽ ആരോപിക്കുന്നതു് ഒരു കടന്ന കൈ തന്നെയാണു്. എങ്കിലും ചരിത്രസാമഗ്രികൾ പുതിയതായി തേടിപ്പിടിക്കാനും ഉള്ളതു ശരിക്കു ക്രോഡീകരിക്കാനും അദ്ദേഹം ഉത്സാഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടില്ല എന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. വിമർശനങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം തുറന്ന മനസ്സോടുകൂടെ ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിച്ചു. ജീവചരിത്രരചനയിലുള്ള പ്രയാസം അനുഭവത്തിൽനിന്നും ആലോചനയിൽനിന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതിനാൽ അതിന്റെ ഉയർന്ന പീഠത്തിൽ താൻ പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞു എന്ന മൗഢ്യം അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. പ്രശംസയും വിമർശവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളെ അന്ധമാക്കിയില്ല. അങ്ങനെ വീണ്ടും പ്രസ്തുത വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ആലോചിക്കുവാനും പരീക്ഷണം നടത്തുവാനും മൗർവ്വ മുതിർന്നു. ഏറ്റവും വേഗം ചെലവാകുന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ കർത്തൃത്വമല്ല തൃപ്തികരമായിട്ടുള്ളതെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. മൗർവ്വയുടെ ചിന്താഗതിയിൽ വന്ന ഈ പരിവർത്തനം 1928-ൽ ചെയ്ത പ്രസംഗപരമ്പരയിൽ നിന്നും കൂടുതലെല്ലാം വിശദമാകുന്നുണ്ടു്.

അടുത്ത പടി — ബൈറൺ

ജീവചരിത്രപരമായ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിൽ ആത്മവിമോചനത്തിനു മൗവ്വ് കല്പിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥാനം ഷെല്ലിയിൽനിന്നു ഡിസ്രേലിയിൽ വന്നപ്പോഴേക്കും അല്പം കുറഞ്ഞുപോയി. കൂടുതലായി സൂക്ഷ്മമായി പ്രസ്തുത വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ചിന്തിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ജീവചരിത്രരചനയ്ക്കു ഒരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളു എന്ന അഭിപ്രായം അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ചു. ഏരിയലിന്റെ അപൂർണ്ണതയെക്കുറിച്ചു ആംഗലേയനിരൂപകന്മാർ പറഞ്ഞതു ഏറെക്കുറെ പ്രസക്തമാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു ബോധപ്പെടുകയും ചെയ്തു. 1930-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതമായ ബൈറന്റെ ജീവചരിത്രം, പൂർണ്ണതയെക്കുറിച്ചു മൗർവ

യുടെ മനസ്സിലുണ്ടായ പരിവർത്തനത്തെ പ്രകടമാക്കുന്നു. വളരെ നാൾ അദ്ദേഹത്തെ ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വിഷയമാണ് ബൈറൺ. ഡിസ്രേലിയെക്കുറിച്ചു അറിയുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം ബൈറനെക്കുറിച്ചു നല്ല വണ്ണം അറിഞ്ഞിരുന്നു. ആ കവിക്കു മൗർവയുടെമേൽ അപ്രതിഹതമായ ഒരാകർഷണശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. ഇക്കാര്യം 1928-ലേ പ്രസംഗങ്ങളിൽ പല ഘട്ടങ്ങളിലും പ്രകടമായിട്ടുണ്ട്. ഗ്രന്ഥരചന തുടങ്ങുന്നതിനു വളരെ മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം ജോലിയുടെ വൈഷമ്യം മനസ്സിലാക്കി. ബൈറന്റേതു പോലെ സംഭവബഹുലമായൊരു ജീവിതം നോവലാക്കുവാൻ ആക്കം കുറെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാവും. ബൈറന്റെ ജീവിതത്തിലെ ആന്തരമായ ഏകാഗ്രത കണ്ടുപിടിക്കാൻ മൗർവ വളരെ പണിപ്പെട്ടു. ഏതാനും വരകൾകൊണ്ടു പ്രകാശിപ്പിക്കാവുന്ന ഒരു ലളിതചിത്രമായിരുന്നില്ല അതു്. ബൈറനെക്കുറിച്ചുള്ള സകലസാമഗ്രികളും കത്തുകളും ഡയറികളും ചരിത്രകൃതികളും സ്മരണകളും ഇതരരേഖകളും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധയോടെ പഠിക്കുകയും വിവേചനത്തോടെ പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമായിട്ടു പുറത്തു വന്ന കൃതി മൗർവയുടെ ഒരു സാധാരണചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഇരട്ടി വലുപ്പമുള്ളതായിരുന്നു. ബൈറൺ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിനു് 560 പുറങ്ങളുണ്ടു്. എന്നുമാത്രമല്ല ഓരോ അദ്ധ്യായത്തിന്റെയും അവസാനത്തിൽ അതിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിച്ച സാമഗ്രികൾ എവിടെ ലഭിക്കുന്നുവെന്ന കുറിപ്പുകളും ചേർത്തിരിക്കുന്നു. തെളിവുകളും പ്രമാണങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ എത്ര ഗണ്യമായ മാറ്റമാണു് മൗർവയിൽ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞതു് എന്നു് ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമല്ലേ? കൈയ്യിൽ കിട്ടിയ ഒരു ജീവചരിത്രമെടുത്തു 'നോവലീകരിക്കുക' മാത്രമാണു് മൗർവ ചെയ്തതെന്നു പറയുന്നവർക്കു നല്ല ഒരു മറുപടിയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബൈറൺ. കഥാകഥനത്തിന്റെ ഒഴുക്കിനെ സ്പർശിക്കാത്തവണ്ണം അറിവിന്റെ ആധിക്യം ഉപദ്രവമുണ്ടാക്കുന്നതുമില്ല. "ബൈറൺ" ഒന്നാംതരം ഒരു ജീവചരിത്രകൃതിയാണു്. അതിൽ കഥാപുരുഷന്റെ ജീവിതത്തിന്റെയോ ബഹുമുഖവ്യക്തിത്വത്തിന്റെയോ ഏതെങ്കിലും ചില വശങ്ങൾ വളച്ചുലഭിക്കാതെ ശ്രദ്ധിച്ചു ശേഷിക്കുന്നില്ല.

സാമഗ്രികളുടെ ആധിക്യത്തിൽ വക്തിമുദ്ര മറഞ്ഞുകിടക്കുന്നതുമില്ല. ചരിത്രഗ്രന്ഥം നല്ല വലിപ്പമുള്ളതു തന്നെയെങ്കിലും മൗർവ്വയുടെ ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനം ഏറ്റവും ആദരണീയമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു.

രണ്ടു വീക്ഷണകോണങ്ങൾ

ഏരിയലും ബൈറണും ജീവചരിത്രരചനയെപ്പറ്റി ഗണ്യമായ വ്യത്യസ്തതയുള്ള രണ്ടു വീക്ഷണകോണങ്ങളാണ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതു്. കഴമ്പും പൂഞ്ഞതയുമുള്ള കൃതികൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവർ ബൈറണിലെ സാങ്കേതികമാഗ്രം ഇഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ, വികാരസാന്ദ്രമായ ഒരു കൃതി വായിച്ചു രസിക്കണമെന്നുള്ളവർ 'ഏരിയൽ' സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ ജീവചരിത്രരചനയിൽ ഒന്നിലധികം മാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ട് എന്നു മൗർവ്വ-ഒരു പക്ഷേ തനിക്കുതന്നെ-കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നുമുണ്ട്. ബൈറണിൽ സഹജാവബോധവും 'ദിവ്യജ്ഞാനവും' വളരെ കുറവാണ്. ചരിത്രസാമഗ്രികൾ ബുദ്ധിപൂർവ്വം വിവേചനം ചെയ്തതിൽനിന്നും ലഭിച്ച ഒരു ചിത്രമാണ് മൗർവ്വയുടെ അവലംബം. നോവൽമാർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും ജീവചരിത്രരചന കുറെ ഒഴുകി അകന്നിരിക്കുന്ന ഈ കൃതിയിൽ. 'ബൈറനു'ശേഷം ലിയോട്ടേ (Lyautey), വോൾട്ടയർ (Voltaire) എന്നീ കൃതികൾ മൗർവ്വ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. രണ്ടും ഒന്നാംകിടയിൽ എണ്ണുന്ന കൃതികളല്ല. പ്രസിദ്ധീകരണസംഘക്കാരുടെ പ്രേരണ ആത്മാവിന്റെ പ്രേരണയേക്കാൾ പൊന്തിനിന്നുവെന്നാണ് ഇതിൽനിന്നും ഊഹിക്കേണ്ടതു്.

'ബൈറന്റെ' മാനദണ്ഡമുള്ള വളരെ കൃതികൾ രചിക്കാൻ ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനു സാദ്ധ്യമാകുമോ? കഥാപുരുഷനിൽ അടങ്ങാത്ത താൽപര്യം ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ ഒന്നാംകിടയിലുള്ള ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥം നിർമ്മിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു. ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ രണ്ടു തരത്തിലുള്ള സ്ഥാനം ആന്ദ്രേമൗർവ്വയ്ക്കുണ്ട്. ബൈറന്റെ ജീവിതകഥകളിൽ മാത്രമല്ല, ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ മൊത്തത്തിലും ഉയർന്ന ഒരു സ്ഥാനത്തിനു അർഹമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ "ബൈറൺ." നോവലും ജീവചരിത്രവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമെന്താണെന്നു സൂക്ഷ്മമായി പ്രകാശിപ്പിച്ചതും മൗർവ്വതന്നെ.

''ഏരിയൽ'', ''ഡിസ്രേലി'' എന്നീ കൃതികൾക്കുള്ള പ്രത്യേകമേന്മയാണിതു്. ജീവചരിത്രരചനയ്ക്കു നോവൽമാർഗ്ഗമാണു് ഏകമാർഗ്ഗം എന്നു അദ്ദേഹം ആദ്യകാലത്തു് പരിഗണിച്ചുവെങ്കിലും അതു സുഭദ്രമായ ഒരഭിപ്രായമല്ലെന്നു് ഒട്ടുവിൽ മനസ്സിലാക്കി. അതേ സമയംതന്നേ അതു നിഷ്പ്രയോജനമായ ഒരു പരീക്ഷണമാണെന്നു് പറഞ്ഞുകൂടാ. ചരിത്രപുരുഷന്റെ വ്യക്തിത്വവും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പ്രാപ്തിവൈഭവങ്ങളും ജീവചരിത്രരചനാമാർഗ്ഗം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിൽ പ്രധാനഘടകങ്ങളാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം എട്ട്

എമിൽ ലഡ്വിഗ്

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിനു് അത്ഭുതകരമായ ചൈതന്യം നൽകിയ മൂന്നുനാലു സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'എമിൽ ലഡ്വിഗ്' എന്ന ഒരു ജർമ്മൻകാരൻ ഉൾപ്പെട്ടുന്നു. എന്നാൽ ജർമ്മൻകാരേക്കാൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ആസ്വദിക്കുകയും അവയെ ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു് അമേരിക്കരാണു്. ഇതിനു ചില കാരണങ്ങളുണ്ടു്. ജർമ്മനിക്കു ജീവചരിത്രപരമായ ഒരു പാരമ്പര്യമുണ്ടു്. ധാരാളം പ്രമാണങ്ങളും ആധാരങ്ങളും നിബന്ധിച്ചു് പണ്ഡിതോചിതമായി രചിക്കപ്പെട്ടുന്ന പ്രൌഢ ജീവചരിത്രങ്ങൾ, ഗവേഷണത്തിനു പണ്ടേ പേരെടുത്തിട്ടുള്ള ജർമ്മൻ ജനതയുടെ സ്വത്തായിത്തീർന്നതിൽ അത്ഭുതത്തിനു് അവകാശമില്ല. എന്നാൽ ലഡ്വിഗിന്റെ പ്രതിപാദനം ഈ പാരമ്പര്യത്തിനു യോജിച്ചതായിരുന്നില്ല. "സദുദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടിയ സാധാരണക്കാരായ യുവജനങ്ങളെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടാണു് ഞാൻ ജീവചരിത്രം രചിക്കുന്നതു്" എന്നത്രേ ലഡ്വിഗ് ഒരു ഘട്ടത്തിൽ പറയുന്നതു്. പ്രായോഗികബുദ്ധിയും ജ്ഞാനവും ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം ചില മാതൃകാജീവിതങ്ങളാണു് അമേരിക്കയിലെ ചെറുപ്പക്കാർ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്. അതു ലഡ്വിഗിന്റെ കൃതികൾ മുഖേന അവക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾക്കു ലഭിച്ചുവന്ന പ്രചാരത്തിന്റെ ആ കാരണവും ഇതാകുന്നു.

ലഡ്വിഗിന്റെ ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ പ്രചാരം

ലഡ്വിഗിന്റെ ജീവചരിത്രകൃതികൾ ലോകമൊട്ടാകെ പ്രചരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇരുപത്തഞ്ചുരാജ്യങ്ങളിലായി നാല്പ

ത്തിരണ്ടു പ്രസാധകന്മാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുസ്തകങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. അമേരിക്കയിൽത്തന്നെ അഞ്ചു പ്രസിദ്ധീകരണശാലക്കാർ അദ്ദേഹവുമായി കരാറിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നെപ്പോളിയൻ, മനുഷ്യപുത്രൻ എന്നീ രണ്ടു ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഇരുപതോളം ഭാഷകളിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേധ എത്രമാത്രം ഫലപുഷ്ടലമാണെന്നറിവാൻ, ആണ്ടുതോറും എഴുതിത്തള്ളുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ വലിപ്പം കണക്കാക്കിയാൽ മതിയാകും. പത്തുകൊല്ലംകൊണ്ടു പന്ത്രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ; ഓരോ പുസ്തകവും അഞ്ഞൂറിൽപരം പേജുകളുള്ളതു്. ലഡ്വിഗിന്റെ സർഗ്ഗശക്തിയുടെ അക്ഷീണതയും വിപുലതയും ഇതിൽനിന്നു കുറെയെല്ലാം ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതിപ്രധാനകൃതികളെക്കുറിച്ചു ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ചില വിവരങ്ങൾ ചേർക്കാൻ ശ്രമിക്കാം. അതിനുമുമ്പേ ജീവചരിത്രപ്രസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ചു അദ്ദേഹം ആദരിച്ചിരുന്ന പ്രമാണങ്ങൾ എന്താണെന്നു അല്പമൊന്നാരായുന്നതു് ഉപയോഗപ്രദമായിരിക്കും.

ലഡ്വിഗിന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾ

നിരൂപകന്മാർ പല വശങ്ങളിൽനിന്നും ആക്രമണം തുടങ്ങിയപ്പോഴാണു് ജീവചരിത്രരചനയിൽ താൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന തത്ത്വങ്ങളെക്കുറിച്ചു അഗാധമായി ചിന്തിക്കുവാനും ചിന്താഫലങ്ങളെ രേഖപ്പെടുത്തുവാനും ലഡ്വിഗ് തുനിഞ്ഞതു്. ചരിത്രസാമഗ്രികൾ അട്ടക്കിനു് അലങ്കരിച്ചുവയ്ക്കുന്ന സാധാരണ ജീവിതകഥകളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായ ഒരു രീതി ലഡ്വിഗിനുണ്ടെന്നു അദ്ദേഹം അഭിമാനിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ അതിനു മാർഗ്ഗദർശനം ചെയ്തതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹജാവബോധം (Intuition) മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ നിരൂപകന്മാർ ഈ സമ്പ്രദായത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തു തുടങ്ങിയപ്പോൾ തന്റെ കൃതികളെല്ലാം പരിശോധിച്ചു് അവയിൽനിന്നും ചില പൊതു പ്രമാണങ്ങൾ ക്രോഡീകരിച്ചു കാട്ടുക എന്നതു ലഡ്വിഗിനു് ഒരാവശ്യമായിത്തീർന്നു. "ഉത്തരം ശരിക്കു കിട്ടി; 'തെളിവും' 'വഴിപ്രകാര'വും മാത്രമാണു് ഇനി വേണ്ടതു്" എന്നു പറയുമ്പോലെ സ്വകൃതികൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ

തന്റെ മനസ്സിന്നിണങ്ങിയ ചില പൊതുപ്രമാണങ്ങൾ കണ്ടെത്തിടിക്കാൻ ലഡ്വിഗിനു കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും ഓരോ കൃതിക്കും ഓരോ പ്രത്യേക സ്വഭാവമുള്ളതായും അക്കൂട്ടത്തിൽ തെളിഞ്ഞുവന്നു. അതിനെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: "ഓരോ ഗ്രന്ഥകാരനും ഓരോ പ്രത്യേക സാങ്കേതിക രീതിയുണ്ട്, എന്നാൽ ഓരോ പുസ്തകം എഴുതുമ്പോഴും അതുകൂടെയെല്ലാം മാറുന്നതിനു് അയാൾ നിബ്ബന്ധിതനായിത്തീരുന്നു."

ജീവചരിത്രരചനയിൽ എമിൽ ലഡ്വിഗ് സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ആദർശങ്ങളും തത്ത്വങ്ങളും രണ്ടുമൂന്നു ഉപന്യാസങ്ങൾ മുഖേന അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. Genius and Character എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ ഉപോദ്ഘാതമായി ജീവചരിത്രരചനയെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണു് അവയിൽ ഒന്നു്. ന്യൂയോർക്ക് ടൈംസ് എന്ന പത്രത്തിൽ 'നെപ്പോളിയൻ' എന്ന ജീവചരിത്രത്തെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് "ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പരീക്ഷണശാലയിലെ ജീവചരിത്രം" എന്ന പേരിൽ എഴുതിയ ലേഖനം ശ്രദ്ധേയമാണു്. Gifts of Life എന്ന കൃതിയിലുള്ള 'എന്റെ പണിപ്പുര' (My Work-shop) എന്ന ലേഖനത്തിൽ ലഡ്വിഗ് തന്റെ ജീവചരിത്രരചനാരീതിയെ വിദഗ്ദ്ധമായി വിശകലനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മേൽക്കാണിച്ച ഉപന്യാസങ്ങളിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന തത്ത്വങ്ങളും, ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പ്രധാന താൽപര്യങ്ങളും എന്താണെന്നു നോക്കാം.

വലിയ ആളുകൾ—കഥാനായകന്മാർ

ആദ്യമായി എടുത്തുകാണിക്കാനുള്ളതു ചരിത്രനായകന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ലഡ്വിഗ് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന മനോഭാവമാണു്. വായനക്കാർക്കു നേരത്തേതന്നെ താൽപര്യം തോന്നിയിട്ടുള്ള മഹാന്മാരെക്കുറിച്ചു എഴുതുവാനാണു് അദ്ദേഹം ഉത്സാഹം കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഗൊഥേ, ബിസ്മാർക്ക്, നെപ്പോളിയൻ, ലിങ്കൺ, യേശു എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചരിത്രനായകന്മാരെക്കുറിച്ചു ആർക്കാണു താൽപര്യം തോന്നാത്തതു്! ലിറ്റൺ സ്ട്രാച്ചിയും ആന്ദ്രേമൗറ്റ്സും തങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരരീതിക്കു പറ്റിയ കഥാനായകന്മാരെ സ്വീ

കരിച്ചപ്പോൾ, ലഡ്വിഗ് വലിയ ആളുകളെ കഥാനായകന്മാരായി സ്വീകരിച്ചു തന്റെ പ്രതിപാദനം വിഷയത്തിന്നനുസരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തുകയാണു് ചെയ്തതു്. ലഡ്വിഗിന്റെ പ്രധാനലക്ഷ്യം മനുഷ്യഹൃദയമാണു്. മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ മൗലികചലനങ്ങൾ വിഭിന്നവ്യക്തികളിലും സമാനമായിരിക്കുമെന്നതാണു് ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഗമനം. സാമൂഹികജീവിതത്തിൽ പ്രധാനസ്ഥാനം വഹിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തികൾക്കു ഒരു ഭാഗം അഭിനയിക്കേണ്ടിവരുന്നതിനാൽ അവരുടെ ജീവിതം താരതമ്യേന സങ്കീർണ്ണത കുറഞ്ഞതും ലൂജുവും ആയിരിക്കും. സ്ട്രാച്ചിയെപ്പോലെ തീവ്രമായി വിമർശിക്കുവാൻ ലഡ്വിഗ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടന്നില്ല. ബഹുമാനപൂർവ്വം വീക്ഷിക്കുകയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനസികഘടനയ്ക്കു ചേർന്നതു്. അതിനാൽ സഹജമായി അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധവ്യക്തികളെ കഥാപുരുഷന്മാരായി സ്വീകരിക്കുന്നു.

ചിത്രവും ജീവചരിത്രവും

"ഒരു മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം അയാളുടെ ചിത്രത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നു വിശ്വസിച്ച ഒരാളത്രെ ലഡ്വിഗ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചെറുതും വലുതുമായുള്ള എല്ലാ ജീവചരിത്രങ്ങളും ചിത്രത്തോടുകൂടിയാണു് തുടങ്ങുന്നതു്. മറ്റു സാമഗ്രികളിൽ കൈവയ്ക്കുന്നതിനുമുമ്പു അദ്ദേഹം കഥാനായകന്റെ ചിത്രങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിക്കുന്നു. അതിൽനിന്നും തന്റെ സഹജാവബോധത്തിന്റെ ഫലമായി കഥാപുരുഷന്റെ വ്യക്തിത്വം അദ്ദേഹത്തിനു തെളിഞ്ഞുകാണുമാറാകുന്നുവത്രെ. കത്തുകളും സംഭാഷണങ്ങളും, ഡയറിക്കുറിപ്പുകളുമെല്ലാം പഠിച്ചതിന്റെ ശേഷം മുമ്പു തോന്നിയ അഭിപ്രായം ദുർല്ലഭം ചിലഘട്ടങ്ങളിൽ മാത്രമേ പരിഷ്കരിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളു എന്നാണു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്. അതിനാൽ ഒരു ചിത്രത്തിന്റെ സഹായം കൂടാതെ ജീവചരിത്രകാരനു തന്റെ കൃത്യം ശരിക്കു നിർവ്വഹിക്കാൻ സാധ്യമല്ല എന്നും ലഡ്വിഗ് അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ബാഹ്യാകാരചിത്രണം ഇല്ലെങ്കിൽ വ്യക്തിത്വം അത്രത്തോളം അപൂർണ്ണമായിരിക്കാനേ നിവൃത്തിയുള്ളു. പക്ഷേ മുഖഭാവം ചിലപ്പോഴെല്ലാം യഥാർത്ഥമനസ്ഥിതിയെ മറച്ചുവയ്ക്കുന്നതായി നാം അനുഭവത്തിൽ കാണുന്നു

ണ്ട്. അതിനാൽ ഇക്കാര്യത്തിന്നു് ഒരു പരിധിക്കപ്പുറം വില കല്പിക്കുന്നതു അത്ര ബുദ്ധിപൂർവ്വമായിരിക്കുകയില്ല.

സഹജാവബോധം എങ്ങനെ സഹായിക്കുന്നു?

ജീവചരിത്രസംവിധാനവും രചനയും ലഡ്വിഗ് എങ്ങനെയാണു് നിർവ്വഹിക്കുന്നതെന്നു് ഇനി നമുക്കു നോക്കാം. കഥാപുരുഷന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചു ആത്മാവബോധം മുഖേന വ്യക്തമായ ചില ദർശനങ്ങൾ ലഭിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം നിർമ്മാണത്തിന്നാരംഭിക്കുന്നു. മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ തോൽവിയിലേക്കും വിജയത്തിലേക്കും നയിക്കുന്ന പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ രണ്ടു ശക്തികൾ മത്സരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നാണു് ലഡ്വിഗിന്റെ വിശ്വാസം. ഈ ചിന്താഗതിയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രങ്ങൾക്കു നാടകീയമായ ഒരു രൂപം കൊടുക്കുന്നതു്. "മൂന്നോ അഞ്ചോ അങ്കങ്ങളായി ഒരു കഥയെ സംവിധാനം ചെയ്യാനേ എനിക്കു കഴിയൂ. നാല്യ ഭാഗങ്ങളിലായി ഒരു നാടകമോ ചരിത്രമോ എഴുതുക എന്റെ ചിന്താഗതിക്കു ചേർന്നതല്ല. അതിനാൽ ഞാൻ നോട്ടു കുറിക്കുന്നതുതന്നേ ഇങ്ങനെ മൂന്നോ അഞ്ചോ അങ്കങ്ങളായി വിഷയവിഭജനം ചെയ്തശേഷമാണു്." എന്നിങ്ങനെയാണു് അദ്ദേഹം ഈ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. ഈ വിഷയവിഭജനത്തിനുള്ള പ്രധാനാടിസ്ഥാനം തന്റെ സഹജാവബോധശക്തിയാണെന്നു ലഡ്വിഗ് തുറന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ഇത്രയും ചെയ്തശേഷമാണു് അദ്ദേഹം സാമഗ്രികൾ ശേഖരിക്കാൻ പുറപ്പെടുന്നതു്.

പ്രധാനപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥശേഖരങ്ങളിൽനിന്നു് കഥാപുരുഷനെ സംബന്ധിക്കുന്ന കത്തുകളും, ഉപന്യാസങ്ങളും പുസ്തകങ്ങളും മറ്റും വരുത്തി പരിശോധന തുടങ്ങുന്നു. വായിച്ചുപോകുന്നതോടൊപ്പം ഒരു നോട്ടുബുക്കിൽ ചുരുക്കെഴുത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഇവയെല്ലാം മനഃശാസ്ത്രപരമായ തലക്കെട്ടുകളുടെ കീഴിലാണു് ചെന്നു ലയിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെ ഒന്നോ രണ്ടോ നോട്ടുബുക്കുകളിൽ വേണ്ട സാമഗ്രികൾ ശേഖരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ പുസ്തകങ്ങളും മറ്റു രേഖകളും മടക്കി അയയ്ക്കുന്നതാണു്. ഒരു ഉപന്യാസമോ, ചരിത്രഗ്രന്ഥമോ എന്തെഴുതിയാലും ഈ നോട്ടുബുക്കല്ലാ

തെ മറെറാന്നും മേശപ്പുറത്തു കാണാൻ പാടില്ല എന്നതു ലഡ്വിഗിനു നിർബ്ബന്ധമാണു്. സാമഗ്രികൾ ശേഖരിക്കുന്ന കാര്യത്തിലും അവയുടെ മൂല്യനിർണ്ണയനത്തിലും ഭാര്യ അദ്ദേഹത്തെ ഗണ്യമായി സഹായിച്ചുവന്നിരുന്നു. മൂലഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുന്നതു സാവധാനവും ഒരുവക മടിയോടും ആണെന്നു ലഡ്വിഗ് സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. ചരിത്രപരമായ ഗവേഷണം ചെയ്യുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു താൽപര്യമില്ല. "എന്റെ ലക്ഷ്യം ജീവിതചിത്രീകരണം മാത്രമാണു്" എന്നദ്ദേഹം പറയാറുണ്ടു്. എങ്കിലും നീണ്ടുകിടക്കുന്ന മാനവചരിതത്തിലെ ജീവിതത്തുടിപ്പുകൾ ശരിക്കു ഗ്രഹിക്കണമെങ്കിൽ പശ്ചാത്തലത്തിൽത്തന്നെ കുറെ ഗവേഷണം ചെയ്യാതെ തരമില്ല. കഥാപാത്രങ്ങളെ പശ്ചാത്തലബന്ധത്തിൽനിന്നും വേർപെടുത്തി നാടകത്തിന്റെ രംഗപീഠത്തിൽ കൊണ്ടുവരികയാണു് ലഡ്വിഗ് ചെയ്യുന്നതെന്നു മാക്ക് ലോംഗേക്കർ തുടങ്ങിയ സാഹിത്യകാരന്മാർ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടു്.

മനഃശാസ്ത്രമാണു് പ്രധാനം

ജീവചരിത്രകാരൻ ഒന്നാമതു് ഒരു മനഃശാസ്ത്രജ്ഞൻ ആയിരിക്കണമെന്നാണു് ലഡ്വിഗിന്റെ മതം. അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും ചരിത്രത്തിൽ താൽപര്യം കാണിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യപ്രകൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭ്രമം തന്നെയായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. നെപ്പോളിയന്റെ കാലത്തെ മനുഷ്യപ്രകൃതി ഇന്നത്തേതിൽനിന്നും ഭിന്നമല്ല എന്നതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ന്യായം. അതിനാൽ ചരിത്രത്തിനും സാഹചര്യത്തിനും വലിയ സ്ഥാനം കല്പിക്കേണ്ടതില്ലത്രേ. പക്ഷേ ലഡ്വിഗ് ഒരു തരം ജീവിതത്തെ മാത്രമേ പരിഗണിക്കുന്നുള്ളു. ഒരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ നമുക്കൊക്കെ രണ്ടു തരത്തിലുള്ള ജീവിതം ഉണ്ടു്. ഒന്നു ശാശ്വതവും മൌലികവുമായ ആന്തരികജീവിതമാണു്. മറ്റതു് താരതമ്യേന ഉപരിപ്ലവവും കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രതിഫലനവുമായ ഒന്നത്രേ. പാരമ്പര്യവും ചുറുപാടുകളും നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ കുറെയെല്ലാം രൂപപ്പെടുത്തുന്നുവെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. അപ്പോൾ കേവലം ആന്തരികജീവിതത്തെ മാത്രമേ ഒരു ജീവചരിത്രകാരൻ ചിത്രീകരിക്കുന്നുള്ളുവെങ്കിൽ, ആ കാലഘട്ടവും പാര

മ്പത്തും ആ വ്യക്തിയുടെമേൽ ചെലുത്തിയിട്ടുള്ള സ്വാധീന ശക്തി, മറ്റുള്ള പിന്നിൽ തള്ളപ്പെട്ടിരിക്കും. അത്രത്തോളം ആ ജീവിതചിത്രണം അപൂർണ്ണവുമായിരിക്കും. ഈ ന്യൂനത ലഡ്വിഗിന്റെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്.

ലഡ്വിഗിന്റെ ക്രാന്തദൃഷ്ടി കഥാപുരുഷന്റെ ആന്തരികജീവിതത്തിലേക്കാണു പതിക്കുന്നതെന്നു് പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ആന്തരികജീവിതത്തിൽ നിരന്തരസമരം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ദ്വൈതഭാവത്തെ ഏതു ജീവിതത്തിലും അദ്ദേഹം കാണുന്നു. ദേവനും രാക്ഷസനും ആയുള്ള പലതരം യുദ്ധങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വ്യക്തമായി കാണാൻ കഴിയും. ഇങ്ങനെയൊന്നുമുണ്ടാകാതെ നിവൃത്തിയില്ല എന്ന ചിന്താഗതി ചിലപ്പോൾ അനാശാസ്യമായ അതിശയോക്തിയിലേക്കു അദ്ദേഹത്തെ നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്തായാലും വ്യക്തിസ്വഭാവത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്കു ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുവാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹജവൈഭവം ആദരണീയം തന്നെ; സംശയമില്ല.

പ്രധാനകൃതികൾ

എമിൽ ലഡ്വിഗിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതികളിലൂടെ ഒരു സിംഹാവലോകനം നടത്തുവാനേ സ്ഥലം അനുവദിക്കുന്നുള്ളൂ. നീണ്ട ചരിത്രങ്ങൾ എഴുതുന്നതിനു മുമ്പു് അദ്ദേഹം ധാരാളം ജീവചരിത്രങ്ങൾ എഴുതിയിരുന്നു. ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സാങ്കേതികരീതിതന്നെ അവയിലും കാണപ്പെടുന്നു. ഒന്നുകിൽ ഒരു നാടകത്തിന്റെ കെട്ടുപാടു്, അല്ലെങ്കിൽ മനഃശാസ്ത്രപരമായ ഒരുപന്യാസത്തിന്റെ ഗതി — ഇതാണു് അവയുടെ പ്രത്യേകമുദ്ര. ബിസ്മാർക്കിന്റെ ജീവിതകഥയിൽ ലഡ്വിഗിനു താൽപര്യം തോന്നിയതു 1911-ലാണു്. Gifts of Life (ജീവിതത്തിന്റെ ദാനങ്ങൾ) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ, പ്രസ്തുത ചരിത്രം എഴുതാൻ ഇടയാക്കിയ സന്ദർഭങ്ങളെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്നു: "ബിസ്മാർക്കു് തന്റെ ഭാര്യക്കു് അയച്ച ഒരു കത്തു് ഒരു ദിനപത്രത്തിൽ കണ്ടതു എന്നെ സവിശേഷം ആകർഷിച്ചു. അതു് ഒരു കവിയുടെ കത്തുപോലെ തോന്നി; അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു ഞാൻ വീട്ടിൽ വച്ചു കേട്ടിട്ടുള്ള കഥകളിൽനിന്നു്, അതിശക്തനെങ്കി

ലും ഭീരുത്വമുള്ളവനാണ് താൻ എന്നാണ് എനിക്കു തോന്നിയതു്. പക്ഷേ ജർമ്മൻ പാരമ്പര്യപ്രകാരം അതു അസാദ്ധ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ കത്തു് എന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ച ഒരു ചിത്രം ഉറപ്പിച്ചു കാട്ടി. ഞാൻ ബിസ്മാർക്കിന്റെ കത്തുകളെല്ലാം വരുത്തി വായിച്ചു.....ഒടുവിൽ ബിസ്മാർക്കിന്റെ സ്വഭാവം വിശകലനം ചെയ്യാൻ ആരംഭിച്ചു." മാനസികാപഗ്രഥനം ഒരു ശാസ്ത്രമായി രൂപം പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്ത അക്കാലത്തു് കേവലം ആത്മാവബോധശക്തിയെ അവലംബിച്ചു് ലഡ്വിഗ് മനുഷ്യഹൃദയത്തെ തുക്കിനോക്കാൻ സമർത്ഥമായി പരിശ്രമിച്ചു. ആദ്യം അദ്ദേഹം ബിസ്മാർക്കിന്റെ സ്വഭാവം അപഗ്രഥനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് ഒരുപന്യാസം തയ്യാറാക്കി. അതിന്റെ ശേഷം കുറേ വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു് നാടകീയമായ ആ ജീവചരിത്രവും (യോദ്ധാവായ ബിസ്മാർക്കു്) അദ്ദേഹം വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ എഴുതിത്തീർത്തു.

ലഡ്വിഗിന്റെ നിർമ്മാണശക്തി ഭംഗിയായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ ജീവചരിത്രം 1920-ലാണ് പ്രസിദ്ധീകൃതമായതു്. "ഗൊഥേ: ഒരു മനുഷ്യന്റെ ചരിത്രം" എന്ന കൃതിയാണതു്. തന്റെ നാടകങ്ങളിലും മനഃശാസ്ത്രപരമായ ഉപന്യാസങ്ങളിലും കൂടെ അദ്ദേഹം ലക്ഷ്യമാക്കിയിരുന്ന ജീവചരിത്രപരമായ ചിത്രണം, നിർമ്മാണത്തിന്റെ ഉറപ്പോട്ടം സംവിധാനത്തിന്റെ ഭംഗിയോട്ടം കൂടെ രൂപം പ്രാപിച്ചതു് "ഗൊഥേ" മുതലാണു്. ഇവിടെ അപഗ്രഥനത്തിനും പരിശോധനയ്ക്കും ഉള്ള വൈഭവം മാത്രമല്ല, പുനർനിർമ്മാണത്തിനുള്ള കുശലതയും പ്രകടമായി കാണുന്നുണ്ടു്. ഒരു ബാലനായിരിക്കുമ്പോൾ ലഡ്വിഗിന്റെ ആരാധനാമൂർത്തി ഗൊഥേ ആയിരുന്നു. ഗൊഥേയുടെ 177 ചിത്രങ്ങൾ വളരെ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഗൊഥേയുടെ വ്യക്തിമുദ്രയെ സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടു് പത്തുപേജുള്ള ഒരു ഉപന്യാസം അദ്ദേഹം രചിച്ചു. പിന്നെ പത്തു് വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമാണു് ജീവചരിത്രം എഴുതുന്നതു്. അതിനുള്ളിൽ ഗൊഥേ എഴുതിയിട്ടുള്ള കൃതികളും അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള രേഖകളും എല്ലാം പഠിച്ചു. തൽഫലമായുണ്ടായ ജീവചരിത്രവും മുമ്പെഴുതിയ ഉപന്യാസവും തമ്മിൽ തട്ടിച്ചുനോക്കിയ

പ്പോൾ കാതലിൽ യാതൊരു മാറ്റവും കാണപ്പെട്ടില്ല എന്നു് ലഡ്വിഗ് തന്നെ പറയുന്നു. ഒരു മനുഷ്യനു് 65 വർഷങ്ങളായി തന്നോടുതന്നെ നടത്തേണ്ടിവന്ന സമരത്തിലെ മുട്ടലും തട്ടലും, ചുറ്റലും ചീറ്റലും എല്ലാം ഈ കൃതിയിൽക്കൂടെ വ്യക്തമായി കേൾക്കാൻ കഴിയും. ഈ ആന്തരികസമരത്തിന്റെ തീവ്രത വെളിപ്പെടുത്തുവാനായി നാടകീയത കുറെ അധികമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഇത്തരം ദേവാസുരയുദ്ധം കാണാനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകദൃഷ്ടി ലഡ്വിഗിനുള്ളതായി മുമ്പുതന്നെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

നെപ്പോളിയന്റെ ജീവചരിത്രം

ലഡ്വിഗിന്റെ ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒന്നാംസ്ഥാനം കൊടുക്കേണ്ടതു് നെപ്പോളിയന്റെ ചിത്രീകരണത്തിനാണു്. നെപ്പോളിയനെക്കുറിച്ചു എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള അനവധിഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഈ ജീവചരിത്രത്തിനു ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നുമുണ്ടു്. നെപ്പോളിയൻ ജീവിച്ചതായ കോഴ്സിക്കാ, എല്ബാ, സെൻറ് ഹെലീനാ മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുപോലുമില്ലാത്ത ലഡ്വിഗിന്റെ ചിത്രീകരണം വ്യക്തമായിരിക്കുന്നതിൽ കുറച്ചത്ഭുതത്തിനു വകയുണ്ടു്. തന്റെ ഇരുപത്തിനാലാമത്തെ വയസ്സിൽ ലഡ്വിഗ് നെപ്പോളിയനെ ആസ്പദമാക്കി ഒരു നാടകം രചിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ വീണ്ടും ഇരുപതു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണു് ജീവചരിത്രം എഴുതുവാനുള്ള പ്രേരണയുണ്ടായതു്. അതിനുവേണ്ടി കത്തുകൾതന്നെ അറുപതിനായിരത്തോളം അദ്ദേഹം പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തന്റെ രാജ്യത്തോടും കാലഘട്ടത്തോടും അവിഭക്തമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു ജീവിതമാണു് നെപ്പോളിയന്റേതെങ്കിലും, ഗ്രന്ഥകാരൻ ചരിത്രസംബന്ധമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽനിന്നും കഥാനായകനെ കഴിയുന്നതും മാറ്റിനിർത്തിയാണു് ചിത്രണം ചെയ്യുന്നതു്. ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ അതു അദ്ദേഹത്തിനു് അസാദ്ധ്യമായും വന്നിട്ടുണ്ടു്. മൊത്തത്തിൽ അതുയും അപൂർണ്ണത ആ ചരിത്രത്തിനുണ്ടു്. എങ്കിലും നെപ്പോളിയന്റെ താഴെ ചേർക്കുന്ന പ്രസ്താവന ലഡ്വിഗിനെ അല്പമൊന്നു് നീതികരിക്കുന്നുണ്ടു്: "എന്റെ പരാജയത്തിനു് ഞാനല്ലാതെ മറ്റാരും ഉത്തരവാദിയല്ല. എന്റെ ഏറ്റ

വും വലിയ ശത്രു ഞാൻ തന്നെയായിരുന്നു—എന്റെ വിധി വൈപരീത്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥകാരണവും". ഈ ചരിത്രത്തിൽ നാടകീകരണം അമിതമായിട്ടില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നും പ്രത്യേകിച്ചു എടുത്തു പറയാവുന്നതാണു".

ചരിത്രത്തിൽനിന്നും വ്യതിരിക്തമായി യേശുവിന്റെ മനുഷ്യത്വത്തെ അപഗ്രഥിക്കുന്നതിനു് ലഡ്വിഗ് ചെയ്ത പരിശ്രമം വിജയിച്ചിട്ടില്ല. റെനാൻ, സ്ട്രോസ് എന്നിവർ അനേക വർഷങ്ങൾ ചിലവഴിച്ചു് പശ്ചാത്തലചരിത്രവും, വ്യക്തിമാഹാത്മ്യവും മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. അവക്കുതന്നെ വേണ്ടത്ര വിജയം കൈവരാതിരുന്ന പ്രസ്തുതവിഷയത്തിൽ ഒരു വർഷംകൊണ്ടു ഗണ്യമായ ഒരു നേട്ടമുണ്ടാക്കാമെന്നു് ലഡ്വിഗ് വിചാരിച്ചതു് ഒരുവക വ്യാമോഹമായിപ്പോയി.

ചുരുക്കത്തിൽ

ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ പേരെടുത്തിട്ടുള്ള പലരെയുംപോലെ സാമഗ്രികളുടെ ത്യാജഗ്രാഹ്യവിവേചനത്തിൽ നല്ല പാടവം ലഡ്വിഗ് പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. Genius and Character എന്ന സമാഹാരത്തിലെ ലഘുചിത്രങ്ങൾ രസാവഹമാണു്. ഇതുകൂടാതെയും പല കൃതികളുണ്ടു്; എങ്കിലും ഗെഥേ, ബിസ്മാർക്ക്, നെപ്പോളിയൻ എന്നീ മൂന്നു വലിയ ജീവചരിത്രങ്ങളാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു് സാഹിത്യലോകത്തു് അനശ്വരമാക്കുന്നതു്. ജീവചരിത്രത്തിൽ മാനസികാപഗ്രഥനം എങ്ങനെ ഉപയോഗിക്കാമെന്നു് ഈ കൃതികൾ വിശദമാക്കുന്നതോടൊപ്പം, ചരിത്രപരമായ സാങ്കേതികരീതിയിലുള്ള ജീവിതകഥകളിലെ വിടവുകൾ ഈ രീതികൊണ്ടു് എങ്ങനെ പരിഹരിക്കാമെന്നു് അവ പരോക്ഷമായി കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

അദ്ധ്യായം ഒൻപതു്

ജീവചരിത്രസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ

പുതിയ സാങ്കേതികമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉദാഹരിക്കുന്ന ഉത്തമ കൃതികൾ മൂലം ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിനു് ഗണ്യമായ സംഭാവന നൽകിയിട്ടുള്ള പ്രധാനവ്യക്തികളെക്കുറിച്ചാണല്ലോ കഴിഞ്ഞ ഏതാനും അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിച്ചതു്. അവിടെയെങ്ങും ഭാരതീയരുടെ ഒരു നാമം പോലും വന്നിട്ടില്ലെന്നതു് പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണു്. ഇതു കേവലം യാദൃച്ഛികമാണെന്നു ഗണിച്ചുകൂടാ. ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള വളർച്ചയിൽ ഭാരതീയർക്കു് അഭിമാനപൂർവ്വം അവകാശപ്പെടാൻ എന്താണുള്ളതു്? ഗണ്യമായിട്ടൊന്നും തന്നെയില്ല. ഇതിനു് ചില പ്രത്യേകകാരണങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു ഭാരതീയരുടെ ഒരു പ്രത്യേകവീക്ഷണകോടിയാണു്. 'ജ്ഞാനമാണു് പ്രധാനം, ഉപജ്ഞാതാവല്ല; കൃതിയാണു് പ്രധാനം, കർത്താവല്ല' എന്ന വീക്ഷണഗതി ഭാരതീയചിന്തകന്മാരുടെ ഇടയിൽ ശ്രുദ്ധമൂലമായിരുന്നു. ദേവന്മാരുടെ ഉപകരണങ്ങളായ വ്യക്തികൾക്കു് ചില പ്രത്യേകവൈഭവങ്ങൾ ലഭിക്കുമ്പോഴും പ്രശംസയ്ക്കുള്ള അർഹത ദേവന്മാർക്കു തന്നേയെന്നു് അവർ വിശ്വസിച്ചുപോന്നു. അതിനാൽ വ്യക്തികളുടെ ചരിതങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നമ്മുടെ പൂർവന്മാർ ഉത്സുകരായിരുന്നില്ല. തൽഫലമായി അതിവിശിഷ്ടങ്ങളായ പല ജീവിതകഥകളും നമുക്കു് നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. കർത്തൃത്വം നിർണ്ണയിക്കാൻ പ്രയാസമുള്ള അനേകം കൃതികൾ എല്ലാ ഭാരതീയഭാഷകളിലും കാണുന്നതും മറ്റൊരു കാരണത്താലല്ല.

ഗദ്യസാഹിത്യം അർവ്വാചീനം

പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽ ഈ സാഹിത്യവിഭാഗം 16-ാം ശതകത്തോടെ രൂപം പ്രാപിച്ചതായി രണ്ടാംഅദ്ധ്യായത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാരതീയഭാഷകളിൽ 19-ാംശതകത്തിനു മുമ്പ് ഈ ശാഖയിൽ ഗണ്യമായ ഒരു പ്രവർത്തനവും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു കാണുന്നു. മലയാളഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം പരിശോധിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ 1900-ത്തിനു മുമ്പ് ജീവചരിത്രം എന്നു പറയുന്ന ഒരു കൃതിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതു കൊണ്ടുകൂടെയാണ് ഈ സാഹിത്യശാഖ ഇന്നും അങ്കുരാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്നതേയുള്ളു എന്ന് ഒന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചതു്. കൃത്രിമത്വംകുറഞ്ഞതും, ഓജസ്സും ഒഴുക്കുമുള്ളതും. വ്യവഹാരസമർത്ഥവുമായ ഒരു ഗദ്യരീതിതന്നെ മലയാളത്തിൽ പ്രചരിച്ചിട്ട ഒരു ശതകത്തിലധികമായിട്ടില്ല. അതിനാൽ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ വിഭാഗങ്ങളായ നോവൽ, നാടകം, ഉപന്യാസം, ജീവചരിത്രം ഇവയ്ക്കൊന്നിനും നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ നീണ്ട പൂർവ്വചരിത്രമില്ല. അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രായവും പുഷ്ടിയും നോക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങേയറ്റത്തു നില്ക്കുന്നതു ജീവചരിത്രമാണു്. മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചതു കൂടാതെ ഇതിനു ചില പ്രത്യേകകാരണങ്ങൾ ഉണ്ടോ എന്നു ആലോചിക്കുന്നതു കൊള്ളാം.

നമ്മുടെ കുറവുകൾ

ജീവചരിത്രത്തിനു വിഷയമാക്കത്തവണ്ണം ഗണനീയരായ അനേകം വ്യക്തികൾ കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ അറിവു വെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ വലിയ ഒരു പട്ടിക നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതല്ല. പഴശ്ശിരാജാവു്, മാത്താണ്ഡവർമ്മ എന്നിങ്ങനെ രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലത്തിലും, എഴുത്തച്ഛൻ. കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ, ചെറുശ്ശേരി, ചിത്രമെഴുത്തു കോയിത്തമ്പുരാൻ എന്നിങ്ങനെ കലാസാമ്രാജ്യത്തിലും ഉയർന്നുനില്ക്കുന്ന ചില വ്യക്തികളുണ്ട്. അവരിൽ പലരുടെയും ജീവചരിത്രം നമുക്കു് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഈ മഹാന്മാരുടെ ചരിത്രം കേരളത്തിനു വെളിയിലുള്ളവരെ വിസ്മൃതമായതോതിൽ ആകഷിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമല്ല. ശങ്കരാചാര്യരെപ്പോലെ ഭാരതത്തെ മുഴുവൻ ചലിപ്പിക്കുന്ന സംഭാവനയോടു

കൂടിയ എത്ര പേർ കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടുണ്ട്? വിരലിൽ എണ്ണാൻ പോലുമില്ല എന്നതു് സത്യം മാത്രമാണു്. പടിഞ്ഞാറെ കടലും കിഴക്കേ മലയും നമ്മുടെ വളർച്ചയെ സാരമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ, കുമാരനാശാൻ, സി. വി. രാമൻ പിള്ള എന്നിവക്കു് അത്രത്തോളം സംഭാവനകൾ ഉണ്ടായതിന്റെ ഒരു കാരണം വിദേശസഞ്ചാരം ആണെന്നു പറയാം. വീക്ഷണവിശാലത വിദേശസഞ്ചാരത്തെയും വിസ്തൃതപഠനത്തെയും വളരെയധികം ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇന്നു തന്നെ സർദാർ കെ. എം. പണിക്കർ, വി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ എന്നിവരെ ലോകം അറിയുന്നതു്, അവർ ലോകം കാണുകയും അറിയുകയും ചെയ്തതുകൊണ്ടല്ലേ? അത്ര തന്നെ ബുദ്ധിയും ലീനസാമർത്ഥ്യവും ഉള്ള പലർ സഹ്യപർവതം കടക്കാതെ ഇന്നും കേരളത്തിൽ ജീവിക്കുന്നുണ്ടു്. അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ ചരിത്രം എഴുതിയാൽ വായിക്കാൻ ആളുണ്ടാവില്ല. കാരണം അവർ വിസ്തൃതമായ ഒരു സമൂഹത്തെ സ്പർശിച്ചിട്ടില്ല. വിദേശസഞ്ചാരം ലേശം പോലും ചെയ്യാതെ ചില കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ കൊണ്ടു് ലോകത്തെ മുഴുവൻ സ്പർശിച്ചിട്ടുള്ള മഹാന്മാർ ഉണ്ടെന്ന കാര്യം ഇവിടെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ അതിനുള്ള ചുറ്റുപാടുകളും കേരളത്തിലില്ല. ഇങ്ങനെ പല പരിമിതികളും മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രനിർമ്മിതിയെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പിറന്നു സമുദായസേവനം നിർവഹിച്ചിട്ടുള്ള പല വിശിഷ്ടവ്യക്തികളെക്കുറിച്ചും വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായ ചരിത്രസാമഗ്രികൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല എന്നതു് ജീവചരിത്രരചനയ്ക്കു് വിഘാതമായി നിന്ന മറെറാരു കാരണമാണു്.

പ്രഥമാങ്കുരങ്ങൾ

ഇനിയും ജീവചരിത്രങ്ങൾ എന്ന പേരിനു് അർഹതയില്ലെങ്കിലും, ജീവചരിത്രസ്പർശികളായ ഏതെല്ലാം കൃതികളാണു് മലയാളത്തിലുള്ളതെന്നു് പരിശോധിക്കാം. വിദേശഭാഷകളിലും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ പൂർവരൂപങ്ങളുടെ സ്ഥിതി അങ്ങനെ തന്നെയായിരുന്നുവെന്നു് രണ്ടാംഅദ്ധ്യായത്തിൽ വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. നിക്കോൾസന്റെ നിർവ

ചനപ്രകാരം 'അശുദ്ധ'മെന്നോ മിശ്രിതമെന്നോ കണക്കാക്കാവുന്ന ചില കൃതികൾ നമുക്കും ഉണ്ട്. കൂടാതെ ജീവചരിത്രാംശങ്ങൾ കലർന്നിട്ടുള്ള ഏതാനും കൃതികളും ഭാഷയിൽ ഇല്ലാതില്ല. തച്ചോള്ളി ഒതേനൻ, ചന്തു ആദിയായ വീരന്മാരുടെ കഥകൾ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന വടക്കൻപാട്ടുകളിലും മതിലകത്തുകഥ, ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളപ്പോരു തുടങ്ങിയ തെക്കൻപാട്ടുകളിലും ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രഥമാങ്കുരങ്ങൾ തന്നെയാണ് കാണുന്നത്. കൂടാതെ രാജാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചും പ്രഭുക്കന്മാരെക്കുറിച്ചും മറ്റുമുള്ള പഴയ രേഖകളിലും ഐതിഹ്യജടിലങ്ങളായ ചില കഥകളിലും എഴുത്തുകളിലും ജീവചരിത്രത്തിന്റെ അംശങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങായി ചിതറിക്കിടക്കുന്നതു് ഗവേഷണകുതുകികളെങ്കിലും കണ്ടിട്ടുണ്ടാവും. ഇവയൊക്കെ അശുദ്ധജീവചരിത്രങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെടുവാൻപോലും അർഹങ്ങളല്ല. ഒരു വിശിഷ്ടവ്യക്തിയുടെ സ്മരണയെ നിലനിർത്തുന്നതിനു് മനഃപൂർവമായി നടത്തിയിട്ടുള്ള ഉദ്യമത്തെ മാത്രമേ നാം ജീവചരിത്രശാഖയിൽ ഉൾപ്പെട്ടത്തേണ്ടതുള്ളൂ. മേൽക്കാണിച്ച തരം പ്രാസംഗികപരാമർശങ്ങൾക്കു് ഒരിക്കലും ആ നില ലഭിക്കുന്നതല്ല.

വിശാഖംതിരുനാളിന്റെ സംഭാവന

ഭാരതത്തിലെ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ ഉന്നതസ്ഥാനം അർഹിക്കുന്ന ഒരു മഹാനും തന്റെ സംസ്ഥാനത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതിക്കായി വളരെ യത്നിച്ച ഒരു ദേഹവുമായ ശ്രീ വിശാഖംതിരുനാൾമഹാരാജാവാണ് ജീവചരിത്രവൃക്ഷത്തിന്റെ വിത്തു പാകിയതു് എന്നു തോന്നുന്നു. മഹാരാജാവു തന്നെ മാൻഡരുടെ 'മഹച്ചരിതഭാണ്ഡാഗാര'ത്തിൽനിന്നു് അലക്സാണ്ടർ, അരിസ്റ്റോട്ടിൽ, ആക്കിമിഡിസ്, ആൽഫ്രഡ്, ബേക്കൺ എന്നിവരുടെ ലഘുജീവിതകഥകൾ തർജ്ജമ ചെയ്തു. ഈ തർജ്ജമകളോടുകൂടി ഒരു കത്തും ചേർത്തു് 1880-ൽ കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാനു് അയച്ചുകൊടുത്തതായിക്കാണുന്നു. അതുപോലെ കൂടുതൽ ചരിത്രങ്ങൾ വിവർത്തനം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയാൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് അതൊരനുഗ്രഹമായിരിക്കും എന്ന നിർദ്ദേശം പ്രസ്തുതകത്തിൽ അടങ്ങിയിരുന്നു. കേരളവർമ്മ തർജ്ജമ

ചെയ്ത അഞ്ചു ചരിത്രങ്ങൾ കൂടെ ചേർത്തു 1050 മുതൽ വിദ്യാവിലാസിനി(തിരുവനന്തപുരം)മാസികയിൽ തുടർച്ചയായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി.

223 പുറങ്ങളിലായി 107 ജീവചരിത്രങ്ങളുള്ള മഹച്ചരിതസംഗ്രഹം 1070-ാമാണ്ടു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. കേരളവർമ്മയും മറ്റു ചില പണ്ഡിതന്മാരുമാണു് പരിഭാഷ നിർവഹിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതു് ഒരു പരിഭാഷയാണെങ്കിലും നമ്മുടെ ജീവചരിത്രപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഗണനീയമായ ഒരു സംഭവം തന്നെ.

ശ്രീവിക്ടോറിയാചരിതസംഗ്രഹം

ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു് ഒരു ജീവചരിത്രം എന്നു പരിഗണിക്കപ്പെടുവാൻ അർഹമല്ലെങ്കിലും ജീവചരിത്രവിഷയകമായി മലയാളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ കൃതികളിൽ ഒന്നാണു് ശ്രീവിക്ടോറിയാചരിത്രസംഗ്രഹം. ഇതു് 1889-ൽ കോട്ടയം ചർച്ചുമിഷ്യൻ അച്ചുകൂടത്തിൽ മുദ്രണം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണു്. ഗ്രന്ഥകർത്താവു് കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാനാണു്. 'പദ്യത്തിൽ പറയുന്ന കാര്യത്തിനു മാത്രമേ മാന്യതയും വിലയുമുള്ളൂ' എന്ന അഭിപ്രായത്തിനു് അന്നും പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു. സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളായാൽ കാര്യം ഗംഭീരവുമായി. അതിനാൽ ചരിത്രം ശ്ലോകത്തിലാക്കിയേക്കാം എന്നു തമ്പുരാൻ തീരുമാനിച്ചു. അങ്ങനെ 108 സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളിലായി വിക്ടോറിയാരാജ്ഞിയുടെ ചുരുങ്ങിയ ചരിത്രം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ ശ്ലോകത്തിനും അതിവിസ്തരമായ വ്യാഖ്യാനവും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. പദ്യത്തിന്റെ മാതൃക മനസ്സിലാക്കാനായി ചിലതു താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു:

ശ്രീമത്യശേഷജഗതീതിലകായിതേയാ
ദേശേ വിഭാതി യശസാ വിശദീകൃതാശാ
വിഖ്യാതനീതിഭൃതഭാരതഭൃതലാ ശ്രീ
വിക്ടോറിയാ വിജയതാം ശരദാം ശതം സാ. 1

ഭർത്താരമുച്ചൈരിതരേപി പദേ സ്ഥിതാ യാ
ഭക്ത്യാദരാതിഭരഭാഗനുവർത്തതേസ്മ

വിജ്ഞേന തേന ബഹുധാ വിഹിതാഹണ ശ്രീ
വിക്കോറിയാ വിജയിതാം ശരദാം ശതം സ്വാ. 14

ഭർത്തുഃഭയങ്കരവിപത്തിവിമുക്തഹൃഷ്ടാ
ഭൂയോഭവൽ ബലവദാമയബാധിതാ യാ
വിശ്രമ്യ വീതഗദതാം ദ്രുതമീയുഷി ശ്രീ
വിക്കോറിയാ..... 82

ശ്രീപൂരിതോ ജയതി ദൂരിതവൈരിബാധോ
യദ്രാജ്യഭാര ഇഹ ഭാരതവർഷ ഏഷഃ
വിസ്മാര്യമാണജനതാകുലശാനിശം ശ്രീ
വിക്കോറിയാ..... 108

കേരളീയരുടെ സംസ്കൃതാദരപാരമ്പര്യത്തെ തികച്ചും പ്രകടമാക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണ് ഈ വിക്കോറിയാചരിതം.

ഇതു കൂടാതെ പദ്യത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള രണ്ടുമൂന്നു ജീവചരിത്രങ്ങൾ കൂടെ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ ഇല്ലാതില്ല. അതിൽ പ്രധാനമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണ് പി. താണുപിള്ളയെക്കുറിച്ച് പി. ഏ. ഗോപാലപിള്ള എഴുതി 1902-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കൃതി. മറെറാന്നാണ് വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാനെ ആസ്പദമാക്കി മടവൂർ സി. നാരായണപിള്ള എഴുതിയിട്ടുള്ള ചരിത്രം. ഇതിൻെറ പ്രസിദ്ധീകരണം 1914-ൽ ആണ്. കൂടാതെ ശങ്കുണ്ണിയുടെ കേശവദാസചരിതവും, ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം, വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെക്കുറിച്ച് എഴുതിയ കൃതിയും പദ്യത്തിലുള്ള ചരിത്രങ്ങളായി സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

രാജാ സർ ടി. മാധവരായർ

തിരുവിതാംകൂർരാജ്യചരിത്രത്തിൽ ഭരണശേഷികൊണ്ടും പ്രജാക്ഷേമാസ്പദങ്ങളായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ കൊണ്ടും അവിസ്മരണീയമായ രേഖകൾ സൃഷ്ടിച്ച സർ ടി. മാധവരായരെക്കുറിച്ച് ഒരു ലഘുചരിതം 1893-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇതിൻെറ കർത്താവു സഖാ രാമരായർ ലക്ഷ്മണരായർ എന്നൊരു ദേഹമാണ്.

മാധവരായർ പൂനയിലുള്ള ഒരു കുടുംബത്തിൽ പിറന്നവനാണെങ്കിലും ബാല്യകാലം കുംഭകോണത്താണ് കഴിച്ചുകൂ

ട്ടിയതു്. 1004 വൃശ്ചികം 4-ാംതിയ്യതി (1829) ആണു് അ ദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനം. സ്വഭാഗിനേയരെ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാ ഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുന്നതിനായിട്ടാണു് മഹാരാജാവു് മാധവരാ യരെ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു വരുത്തിയതു്. എന്നാൽ അദ്ദേ ഹത്തിന്റെ അസാധാരണപ്രാപ്തിയും സ്വഭാവമഹിമയും ഹേ തുവായി ക്രമേണ സർക്കാർ സേവനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ക്രമേണ പേഷ്കാരായി, മുറജപംസ്പെഷൽആഫീസറായി അങ്ങനെ ഒടുവിൽ ദിവാൻപദം അലങ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു. കേവലം 29 വയസ്സുമാത്രമുള്ളപ്പോഴാണു് മാധവരായർ ആദ്യം ദിവാൻപദത്തിൽ എത്തിയതു്. 43-ാം വയസ്സുവരെ അദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തെ സേവിച്ചു. അ തിന്റെ ശേഷം ഇൻഡോറിലും ബറോഡയിലും മന്ത്രിയായി സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഈ പുസ്തകത്തിലെ ഭാഷ പഴയ മട്ടിലാണു്. അതി ന്റെ അച്ചടി അതിനേക്കാൾ പഴയതാണു്. ഓരോ പേജും ബോർഡറിട്ടാണു് അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. 'േ' വേണ്ട സ്ഥാ നത്തു് 'െ' എന്ന ലിപിയും 'ു' എന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ചിലപ്പോൾ 'ൊ' എന്ന ലിപിയുമാണു് കാണുന്നതു്. ഭാഷാ രീതി കാണിക്കാൻ ഒരു വാചകം ഉദ്ധരിക്കാം. നാഗരുകോ വിലിൽ നിന്നും ഒരാൾ ഇപ്രകാരം മാധവരായരെക്കുറിച്ചു് എഴുതിയതു്: "പകലും രാത്രിയും ഞാനും എന്റെ ആളുകളും കള്ളന്മാരെ ഭയപ്പെട്ടു ഉണ്ട ഇട്ട തോക്കിനേ നിറച്ചു വെച്ചു കൊള്ളുന്നതു കൂടാതെ ആഹാരം കഴിക്കുന്ന സമയം പോലും ആയുധം ഇല്ലാതെയിരിപ്പാൻ പാടില്ലാതെയിരുന്ന സ്ഥിതി വിട്ടു." പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും കൂടാതെ കാര്യം പറഞ്ഞുപോ കുന്ന ഒരു രീതിയാണു് ഇതിൽ കാണുന്നതു്. സാഹിത്യത്തി ന്റെ ഒരു നിഴലാട്ടം പോലും അതിൽ കാണാനില്ല.

ദേവജി ഭീമജി

ഈ പേരു കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നേ ഒരു വിദേശീയനാ ണു് ആൾ എന്നതു് സ്പഷ്ടമാകുന്നു. പക്ഷേ കേരളീയജീവി തവുമായി അഭേദ്യബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന ഒരു മഹാനാ ണു് ദേവജി ഭീമജി. ഇദ്ദേഹം ബോംബെസംസ്ഥാനത്തു കച്ചു് എന്ന പ്രദേശത്തു് 1829-ൽ ജാതനായി. 14-ാമത്തെ

വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിൽ വന്നു. ഒരു ചെറിയ നിലയിൽ വ്യാപാരം തുടങ്ങി. അധികനാൾ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പു പേരു കേട്ട ഒരു വ്യാപാരിയായി തെളിഞ്ഞു. ഒരു പരദേശക്ഷത്രിയനായിരുന്ന ഭീമജി ഒരു വ്യാപാരിയെന്നതിനെക്കാൾ ഒരു പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തനും സാമൂഹികജീവിയും ആയിരുന്നു. കൊച്ചിശീമയിൽ കേരളമിത്രം എന്ന അച്ചുകൂടത്തിന്റെയും പത്രത്തിന്റെയും സ്ഥാപകൻ ഇദ്ദേഹമായിരുന്നു. 1879 മുതൽ 14 വർഷം കേരളമിത്രം പത്രം നടന്നു. കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി കല്ലച്ചു് (Lithographic Press) പ്രവർത്തനത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതു് ഭീമജി ആണെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഏതായാലും മലയാളത്തിലെ പത്രപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ദേവജി ഭീമജിയുടെ നാമധേയം വിസ്മരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. 1894 ഒക്ടോബർ 27-ാംതിയ്യതി ഭീമജി നിര്യാതനായി. മരണപത്രം (Will) അനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തു് ശ്രീ നടവാർ കൃഷ്ണസ്വാമിദേവസ്വത്തിലേക്കു വച്ചുകൊടുത്തു. ഭീമജി മരിച്ചപ്പോൾ കേരളപത്രിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ അഭിപ്രായത്തിൽ കാണുന്ന ഒരു വാചകം ഉദ്ധരിക്കുന്നു: "കേരളത്തിൽ വിദ്യാഭ്യാസതൽപരന്മാരായി അനേകം പേർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ഒന്നാമതായി ഒരു വർത്തമാനപത്രം കേരളഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു് ഇദ്ദേഹമഹാകയാൽ കേരളീയർ ആബാലവൃദ്ധം ഒരുപോലെ ദേവജി ഭീമജി അവർകൾക്കു് കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരാകുന്നു." മലയാളമനോരമയും ഇദ്ദേഹത്തെ പ്രശംസിച്ചു് ലേഖനം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്.

ഈ ലഘുചരിത്രം എഴുതിയിരിക്കുന്നതു 'കേരളമിത്രം' പത്രാധിപരായിരുന്ന എം. ടി. കുഞ്ഞുണ്ണി അവർകളാണു്. ഭാഷാരീതി ലളിതവും, പ്രതിപാദനം കാര്യമാത്രപ്രസക്തവുമാണു്.

പ്രാരംഭകൃതികളെക്കുറിച്ചു്

1900-മാണ്ടിനുമുമ്പു് മലയാളഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മൂന്നു ജീവചരിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചുരുങ്ങിയ ചില വിവരണങ്ങളാണു മുകളിൽ കൊടുത്തതു്. ഇവ കൂടാതെ മറ്റു ചരിത്രങ്ങൾ ഉള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. ഇവയിൽ വിക്ടോറിയാ

രാജ്ഞിയെക്കുറിച്ചുള്ള ചരിത്രം, മലയാളലിപിയിൽ ഒരു കേരളീയൻ രചിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ കൃത്യമായി പറയുമ്പോൾ ഭാഷപോലും മലയാളമല്ല. വിക്ടോറിയാരാജ്ഞി ഇന്ത്യയുടെ ചക്രവർത്തിനി എന്നുള്ള ബന്ധമല്ലാതെ, കേരളീയരെ പ്രത്യേകം സ്പർശിക്കുന്നതായി പ്രതിപാദ്യത്തിലും ഒന്നും എടുത്തുപറയാനില്ല. മാധവരായരും ഭീമജിയും ജനനംകൊണ്ടു വിദേശീയരെങ്കിലും കേരളീയജീവിതത്തോടു അവിഭാജ്യവും ദൃഢവുമായ ബന്ധം പുലർത്തിയിട്ടുള്ളവരാണ്. അവരുടെ ജീവിതചിത്രീകരണം ചെറുതാണെങ്കിലും മറ്റു കൃതികളുടെ ആശയാനുവാദങ്ങളോ തർജ്ജമകളോ അല്ല. അതിനാൽ മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഈ രണ്ടു കൃതികൾക്കും പ്രാരംഭകൃതികൾ എന്ന പ്രത്യേകസ്ഥാനത്തിനു് അർഹതയുണ്ട്.

ഇരുപതാംശതകം മുതൽ മാത്രം

മലയാളഭാഷയിലുള്ള ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ മിക്കവാറും എല്ലാംതന്നെ ഈ ശതകത്തിലേ കൃതികളാണ്. എന്നു മാത്രമല്ല, 1914നു ശേഷമുള്ള കൃതികളാണെന്നുതന്നെ പറയാം. കാരണം 1914നു മുമ്പുള്ള കൃതികൾ രണ്ടോ മൂന്നോ മാത്രമേയുള്ളു. ഭാഷയിൽ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ എണ്ണം വളരെക്കുറവാണെന്നു ഇതിനകം രണ്ടോ മൂന്നോ പ്രാവശ്യം സൂചിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഒരർത്ഥത്തിൽ ഈ അഭിപ്രായം അത്ര ശരിയല്ല. ജീവചരിത്രപരങ്ങളായ ലഘൂപന്യാസങ്ങൾ, സ്മരണകൾ, തുലികാചിത്രങ്ങൾ, തർജ്ജമകൾ, ഇവയെല്ലാം ശരിക്കുള്ള ജീവചരിത്രകൃതികളോടു ചേർത്തുവെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ എണ്ണം അത്ര കുറവല്ല എന്നു കാണാവുന്നതാണ്. അതായതു മലയാളഭാഷയിൽ ഇന്നു ജീവചരിത്രത്തിന്റെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളും ചേർത്തു ഗണിക്കുമ്പോൾ അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്ന കൃതികളുടെ സംഖ്യ 350-ൽ അധികമുണ്ട്. ഇതിൽ മുപ്പതിൽപ്പരം സ്മരണകളും ആത്മകഥകളുമാണ്. തുലികാചിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾതന്നെ ഒരു ഡസനിൽ കുറയാതുണ്ട്. ബാക്കി മുന്നൂറിൽപ്പരം പുസ്തകങ്ങൾ ഒരുതരത്തിൽ ജീവചരിത്രവിഭാഗത്തിൽ പരിഗണിക്കാം.

വരട്ടെ; മലയാളഭാഷയിൽ ആകപ്പാടെയുള്ള പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾതന്നെ വളരെ പരിമിതമായിരിക്കുമ്പോൾ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഭാഗത്തിൽ 300 കൃതികളുണ്ടെങ്കിൽ അതു വളരെ ദരിദ്രമാകുന്നതെങ്ങിനെ? ഇങ്ങനെ ഒരു ചോദ്യം ന്യായമായി ഉയർന്നുവരാവുന്നതാണു്. ഇവിടെ അല്പം വിശദീകരണം അത്യാവശ്യമാണു്. ജീവചരിത്രസ്പർശികളായി മുന്നൂറിൽപ്പരം കൃതികൾ ഉണ്ടെന്നതു വാസ്തവമാണെങ്കിലും അവയെ വീണ്ടും വിശകലനം ചെയ്യ ഉപവകുപ്പുകളിൽ പെടുത്തുമ്പോഴാണു് യഥാർത്ഥസ്ഥിതി വ്യക്തമാകുന്നതു്. ഈ കൃതികളെ മൊത്തത്തിൽ മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാം.

മൂന്നു വിഭാഗങ്ങൾ:

വിദ്യാർത്ഥികൾക്കായുള്ള ചരിത്രസംഗ്രഹങ്ങൾ

(1) വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആവശ്യത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിയും മറും പത്തും ഇരുപതും പുറങ്ങളിൽ നില്ക്കുന്ന ചരിത്രസംഗ്രഹങ്ങൾ തർജ്ജമകളായും ആശയാനുവാദങ്ങളായും ഭാഷയിൽ ധാരാളം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്.

ഉദാഹരണം:

ഇന്ത്യയിലെ മഹതികൾ	:	പ്രസാ: നാരായണമേനോൻ
ഇന്ത്യയിലെ വീരാത്മാക്കൾ	:	എസ്. വി. നായർ
ഇന്ത്യയിലെ മഹാന്മാർ (2 ഭാഗങ്ങൾ)	:	ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോൻ
ഇന്ത്യയിലെ മുസ്ലീം മഹാറാണിമാർ	:	പ്രസാ: വള്ളത്തോൾ ഗ്രന്ഥാലയം
ഇന്ത്യയുടെ നേത്രങ്ങൾ	:	പി. മാധവപ്പണിക്കർ
ഉജ്ജ്വലതാരങ്ങൾ	:	എ. പി. പരമേശ്വരൻ പിള്ള
കവിരത്നമാല	:	ചെന്നിത്തല കൃഷ്ണയ്യർ
കെടാവിളക്കുകൾ	:	കൈനിക്കര കുമാരപിള്ള
ജീവചരിത്രസഞ്ചിക (3 ഭാഗങ്ങൾ)	:	പ്രസാ: വെങ്കും പരമേശ്വരൻപിള്ള

തേജഃപുഞ്ജങ്ങൾ	:	പാറയിൽ ഷാംസുദീൻ
നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ (15 ഭാഗങ്ങൾ)	:	പള്ളിപ്പാട്ട് കുഞ്ഞുകൃഷ്ണൻ
നവരത്നങ്ങൾ	:	എൻ. ഭാർഗ്ഗവിയമ്മ
നക്ഷത്രങ്ങൾ	:	കെ. കൃഷ്ണൻനായർ
പ്രശസ്തവ്യക്തികൾ	:	കെ. പി. കരുണാകര മേനോൻ
ഭാരതകേസരികൾ	:	പി. മാധവപ്പണിക്കർ
ഭാരതീയവനിതാരത്നങ്ങൾ	:	പ്രസാ: രാമചന്ദ്രപബ്ളിഷിങ്ങ് ഹൌസ്
ഭാരതീയമഹാന്മാർ	:	എം. ഉദയവർമ്മതമ്പുരാൻ
മലയാളത്തിലെ മഹിതകൾ	:	വെള്ളാപ്പള്ളി നാരായണ മേനോൻ
മലയാളത്തിലെ തലയാളികൾ	:	(ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പേരു കൊടുത്തുകാണുന്നില്ല.)
മഹച്ചരിതമഞ്ജൂഷ	:	പി. എസ്. ദീന
മഹച്ചരിതമഞ്ജൂഷ	:	കെ. പി. കരുണാകര മേനോൻ
ലോകമഹാന്മാർ	:	ജി. രാമകൃഷ്ണപിള്ള
ലോകമഹാചാര്യന്മാർ	:	ജെ. സി. പാലക്കി
ലോകോപകാരികൾ	:	കെ. ഗോമതിയമ്മ
വി. 4 ഭാഗങ്ങൾ	:	എസ്. കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ
ശാസ്ത്രജ്ഞലോകം	:	പ്രസാ: വിജ്ഞാനപോഷിണിപ്രസ്സ്
ശാസ്ത്രലോകത്തിലെ മണിപ്രദീപങ്ങൾ	:	പി. കെ. കൃഷ്ണപിള്ള
ശാസ്ത്രശില്പികൾ	:	ഡോ: ആർ. കേശവൻ നായർ
സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ	:	ഉള്ളാട്ടിൽ ഗോവിന്ദൻകുട്ടി നായർ
സുചരിതകൾ	:	കെ. നാരായണമേനോൻ
സാഹിത്യപ്രണയികൾ (5 ഭാഗങ്ങൾ)	:	പ്രസാ. തോമസ്പോൾ

മേൽക്കാണിച്ച സമാഹാരങ്ങളിൽ ചുരുക്കം ചില സ്വതന്ത്രകൃതികളും ഇല്ലാതില്ല. ഇതു കൂടാതെ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ സംഭാവനകളെക്കുറിച്ചു ചർച്ച ചെയ്യുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ജീവചരിത്രസംബന്ധമായ ചില കുറിപ്പുകളും ചേർക്കാറുണ്ട്. ഇവയിൽ പലതിന്റെയും തലക്കെട്ടുകൾ കണ്ടാൽ പൂർണ്ണദൈർഘ്യമുള്ള ജീവചരിത്രങ്ങളാണെന്നേ തോന്നുകയുള്ളൂ.

ഉദാഹരണം:

കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ
കണ്ണശ്ശന്മാരും എഴുത്തച്ഛനും
തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ
രാമാനുജനെഴുത്തച്ഛൻ
ഉണ്ണായിവാര്യർ

2. വിദേശികളെക്കുറിച്ച്

ജീവചരിത്രത്തിന്റെ കെട്ടും മട്ടുമൊത്ത കൃതികളെക്കുറിച്ചാണ് ഇനി ചിന്തിക്കേണ്ടതു്. അവതന്നെ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാം. ഒന്നു്, വിദേശികളെക്കുറിച്ചുള്ളവ. രണ്ടു്, കേരളീയരെക്കുറിച്ചുള്ളവ. ഈ ഖണ്ഡത്തിൽ വിദേശികളെക്കുറിച്ചു നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ വന്നിട്ടുള്ള ചരിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചാണു് ചില കാര്യങ്ങൾ പറയാൻ പോകുന്നതു്. കേരളീയരല്ലാത്ത ഭാരതീയരേയും വിദേശികളേയും സംബന്ധിക്കുന്ന പല കൃതികളും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടു്. ഇവയെ സ്വതന്ത്രജീവചരിത്രങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇംഗ്ലീഷിലോ മറു ഭാഷകളിലോ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ചില ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ പരിഭാഷകളാണു ഇവയിൽ ഒരു നല്ല പങ്കു്. ഒന്നോ അതിലധികമോ ജീവചരിത്രങ്ങൾ വായിച്ചു പരിശോധിച്ചതിനുശേഷം ഔചിത്യനിഷ്ഠയോടെ ചെയ്തിട്ടുള്ള അനുവാദങ്ങളും ഒട്ടും കുറവല്ല. ഏതായാലും നമ്മുടെ എഴുത്തുകാർ വിദേശങ്ങളിൽ പോയി ചരിത്രപുരുഷന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള രേഖകൾ സമ്പാദിച്ചു, രചനാപദ്ധതി ആസൂത്രണം ചെയ്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കൃതികളല്ലല്ലോ അവ. അതിനാൽ ഇവയെ പഴവിലപ്പുസ്തകങ്ങൾപോലെ

ഒരു രണ്ടാംതരമായി ഗണിക്കുന്നതിൽ ആക്ഷേപത്തിനു വക യുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ചരിത്രനായകന്മാരുടെ ജീവിതമണ്ഡലത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ജീവചരിത്രങ്ങളെ പലതായി തിരിക്കാം. സാഹിത്യകാരന്മാർ, ലളിതകലാകുശലന്മാർ, യുദ്ധവീരന്മാർ, രാജ്യഭരണവിദഗ്ധർ, ശാസ്ത്രകാരന്മാർ, തത്ത്വചിന്തകന്മാർ, വ്യവസായചതുരന്മാർ, ലോകസഞ്ചാരികൾ, സമുദായപരിഷ്കർത്താക്കൾ, വ്യാപാരപ്രമുഖന്മാർ ഇങ്ങനെ പലതും അതിലുൾപ്പെടുത്തണം. എന്നാൽ ഇവിടെ മൊത്തത്തിൽ നാലായി തിരിക്കുന്നതേയുള്ളു: കലാകാരന്മാർ, മതപ്രവർത്തകന്മാർ, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, സാമൂഹികരാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകർ. വിദേശചരിത്രങ്ങളുടെ പ്രവാഹം ഈ മണ്ഡലങ്ങളിൽ എങ്ങനെയുണ്ടായിരിക്കുന്നുവെന്നു നോക്കാം.

(i) കലാകാരന്മാർ*

നീലകണ്ഠദീക്ഷിതർ
മാക്ലിംഗോർക്കി
മിൽട്ടൺ
മോണിയർ വില്യംസ്
രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ (3)
ഇഖ്ബാൽ
ടോൾസ്റ്റോയ്
ഡോക്ടർ ജോൺസൺ
വോൾട്ടയർ (2)

(ii) മതപ്രവർത്തകന്മാർ

അന്തോനിപദ്വാ
അരവിന്ദയോഗി
കർദിനാൽ മിൻസെന്ത
ഗുരുനാനാക്ക്
ജോർജ് വില്യംസ്
ജോർജ് മുള്ളർ

---

* വലയത്തിലുള്ള അക്കം കൃതികളുടെ എണ്ണത്തെക്കുറിക്കുന്നു.

ഡേവിഡ് ലിവിങ്സ്റ്റൺ
ദയാനന്ദസരസ്വതി
നീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദർ
പുണ്യവാളനായ ശബരിയാർ
ഫാദർ ഡാമിയൻ
ഫ്രാൻസിസ് അസീസി
ബോധാനന്ദസ്വാമികൾ
മഹമ്മദ് നിബി (3)
യേശുക്രിസ്തു (3)
രാമകൃഷ്ണദവൻ (5)
വിവേകാനന്ദൻ (2)
വിശുദ്ധമോനിക്കാ
വി. ലൂയിഹോൺ സംഗാ
ശ്രീരമണമഹർഷി
ശ്രീസദാശിവേന്ദ്രസരസ്വതി
സുന്ദരസിംഗ്
സ്വാമി രാമതീർത്ഥൻ (3)
സ്വാമി വിവേകാനന്ദൻ
സായിബാബാ

(iii) ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ

തോമ്മസ് എഡിസൺ
ചാറല്സ ഡാർവിൻ
സി. വി. രാമൻ
മാഡം ക്യൂറി

(iv) രാഷ്ട്രീയസാമൂഹികപ്രവർത്തകർ

അലക്സാണ്ടർ (2)
അക്ബർ (3)
അശോകൻ (3)
അറംഗസീബു
ആചാര്യകൃപലാനി
ആസാദ്

ആനി ബസൻറ്
കാറൺവാലീസ്
ഗോഖലെ
ചേംബർലേൻ
ജവഹർലാൽ നെഹ്രൂ (4)
ജിന്ന
ജോവാൻ ആഫ് ആർക്ക്
ടിപ്പുസുൽത്താൻ
ട്രോട്സ്കി
നെപ്പോളിയൻ ബോണപ്പാർട്ട
നേതാജി സുബാഷ്
പൌരസ്ത്യകോകിലം
(സരോജിനിനായിഡു) (3)
പ്രസിഡണ്ട് ലിങ്കൺ
പ്രേമഗൗതമൻ (എഡ്വേർഡ് എട്ടാമൻ)
ബഞ്ചമിൻ ഫ്രാൻക്ലിൻ
ബാബു രാജേന്ദ്രപ്രസാദ്
ബുക്കർ ടി. വാഷിങ്ടൺ
ഭാരതജനനി
മാഡം ചിയാങ്ങ്കൈഷേക്ക്
മുസ്സോലിനി
മോട്ടിലാൽ നെഹ്റു
മഹാത്മാഗാന്ധി (4)
മാർഷൽ ടിറ്റോ
മാവോ സേതുംഗ്
രാജാജി
രാജാറാം മോഹൻറോയി
വല്ലഭ്ഭായി പട്ടേൽ (3)
വിൻസ്റ്റൺ ചർച്ചിൽ
വിജയലക്ഷ്മി പണ്ഡിറ്റ് (2)
വെല്ലസ്ലി
ശിവാജി
സി. പി. രാമസ്വാമിഅയ്യർ

സ്റ്റാലിൻ
ഹിറ്റ്ലർ

മതപ്രവർത്തകരും രാഷ്ട്രീയസാമൂഹികമണ്ഡലങ്ങളിലെ നേതാക്കന്മാരുമാണ് പൊതുജനങ്ങളെ കൂടുതൽ ആകഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു മുകളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പട്ടികകൾ വിളിച്ചുപറയുന്നു.

3. കേരളീയരെക്കുറിച്ച്

അഖിലലോകപ്രശസ്തി നേടിയിട്ടുള്ള മഹാന്മാരുടെ ചരിത്രം ആദരപൂർവ്വം ആരും പഠിക്കേണ്ടതു തന്നെ. എങ്കിലും മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ കേരളീയരെക്കുറിച്ചു കേരളീയർ എഴുതിയിട്ടുള്ള ജീവിതകഥകൾ തന്നെയാണ് സവ്വപ്രധാനമായിട്ടുള്ളതു്. ഇവയെക്കുറിച്ചു ഇനിയും വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണെങ്കിലും ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഒരു വിഹഗവീക്ഷണം നടത്തുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ മൊത്തത്തിലുള്ള സ്വഭാവം അറിയുന്നതിനു മുൻഖണ്ഡത്തിൽ ചെയ്തതുപോലെ ചരിത്രപുരുഷന്മാരെ അവരുടെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലം അടിസ്ഥാനമാക്കി തരംതിരിച്ചുനോക്കാം.

(i) മതപ്രവർത്തകന്മാർ

ഐപ്പുതോമ്മാകത്തനാർ
ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ (3)
ഡോക്ടർ ഏബ്രഹാം മാർത്തോമ്മാ (2)
ശ്രീനാരായണഗുരു (4)
ശങ്കരാചാര്യർ
സാധു കൊച്ചുഞ്ഞു
നിധിയിരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ
മാർളയിസ് പഴേപറമ്പിൽ
ശ്രീ നീലകണ്ഠ തീർത്ഥപാദസ്വാമി

(ii) രാഷ്ട്രീയസാമൂഹികപ്രവർത്തകർ

അമ്മ മഹാറാണി

ഇരവീക്കുട്ടിപ്പിള്ള
ഈ. എം. എസ്സ്
സി. കൃഷ്ണപിള്ള
ചിന്നമ്മ കെ.
ചങ്ങനാശ്ശേരി പരമേശ്വരൻപിള്ള
ചൈത്രരാജരത്നം (2)
ജസ്റ്റീസ് ശങ്കരൻനായർ
ജീ. പി.
ടി. എം. നായർ
ടി. കെ. മാധവൻ
ദിവാൻ നാണുപിള്ള
പി. താണുപിള്ള
ധർമ്മരാജാവു് (3)
പാറുക്കുട്ടിനേത്യാരമ്മ
പനമ്പിള്ളി ഗോവിന്ദമേനോൻ
പാലിയത്ത് ഗോവിന്ദൻ വല്യത്താൻ
മാത്തുത്തരകൻ
മുത്തുസ്വാമി അയ്യർ
രാജാകേശവദാസ് (4)
രാമവർമ്മമഹാരാജാവു്
വിശാഖം തിരുനാൾ
വീരമാർത്താണ്ഡദേവൻ
വേലുത്തമ്പിദളവാ (2)
കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള (വ്യാഴവട്ടസ്മരണകൾ)
ശങ്കരൻതമ്പുരാൻ

(iii) കലാകാരന്മാർ

കുമാരനാശാൻ (3)
എം. ആർ. നായർ
കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിള
കൃഷ്ണൻതമ്പി
കാളവാശാൻ
കേരളവർമ്മ (3)

ഗോപാലപ്പണിക്കർ സി. എസ്.
സി. പി. അച്യുതമേനോൻ
ചിത്രമെഴുത്തു കോയിത്തമ്പുരാൻ
ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാർ
തരവത്തു അമ്മാളുഅമ്മ
പുന്നശ്ശേരി നീലകണ്ഠശർമ്മ
ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള
മഹാകവി ഉള്ളൂർ
കെ. സി. കേശവപിള്ള
മേല്പുത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരി (2)
രാജാരവിവർമ്മ (2)
വള്ളത്തോൾ (2)
കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയർ
വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ
പി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ
ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം പത്മനാഭപിള്ള
സരസകവി മുലൂർ
സാഹിത്യപഞ്ചാനൻ പി. കെ. നാരായണ പിള്ള
സി. വി. രാമൻപിള്ള (2)
സ്വാതിതിരുനാൾ
ഉണ്ണായിവാരിയർ
ഒട്ടവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ
ഒയ്യാരത്തു ചന്തുമേനോൻ
റവ: ജോർജ് മാത്തൻ
ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ (2)

ഈ പട്ടികകളിൽനിന്നു നമുക്കു പലതും മനസ്സിലാക്കാനുണ്ട്. കേരളത്തിന്റെ വകയായി ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനെയും എടുക്കാനില്ല. ആ മണ്ഡലത്തിൽ നമ്മുടെ ദയനീയദാരിദ്ര്യം സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ജീവചരിത്രം എഴുതപ്പെടാൻ അർഹതയുള്ള പല കേരളീയരും വിസ്മൃതകോടിയിൽ പെട്ടുപോയി എന്നതു തീർച്ചതന്നെ. എങ്കിലും നമ്മുടെ സംഭാവനകൾ ഏറിയകൂറും സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിലാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. രാഷ്ട്രീയസാമൂഹികമണ്ഡലങ്ങളിൽ പ്രശസ്തിനേടിയവ

ട്ടുള്ള ഏതാനും വ്യക്തികളുടെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ നമുക്കുണ്ട്. അവയിൽ പകുതിയോളം അധികാരത്തിലിരുന്ന ചരിത്രപുരുഷന്മാരെ പ്രീണിപ്പിക്കുവാൻ ചില സേവകന്മാർ എഴുതിയിട്ടുള്ള കൃതികളാണ്. അവയ്ക്ക് പൊതുജനങ്ങൾ അത്രയ്ക്കുള്ള വിലയേ കല്പിക്കുന്നുമുള്ളു. എന്നാൽ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കഥ അങ്ങനെയല്ല. അവരെ പ്രശംസിച്ചതുകൊണ്ട് ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾക്കു ആദായം ഒന്നും ലഭിക്കാനില്ല. മതപ്രവർത്തകരെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയും ഏറെക്കുറെ ഇതുപോലെയാണ്.

മലയാളത്തിൽ ജീവചരിത്രശാഖയുടെ ചരിത്രം എങ്ങനെ ആരംഭിച്ചുവെന്നും അതിന്റെ സാമാന്യസ്വഭാവം എന്താണെന്നും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ മാത്രമേ ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ സാധിച്ചിട്ടുള്ളു. ഈ സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വികാസത്തെക്കുറിച്ച് അടുത്തുള്ള ചില അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നതാണ്.

അദ്ധ്യായം പത്തു്

ജീവചരിത്രശാഖയെ പോഷിപ്പിച്ച സംഘടിതയത്നങ്ങൾ

മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രശാഖയെ പോഷിപ്പിച്ച ചില സംഘടിതയത്നങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ചില വിവരങ്ങൾ ചുരുക്കമായി താഴെ ചേർക്കുന്നു.

സാഹിത്യപ്രണയികം, കേരളഭാഷാപ്രണയികം

ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ വിലയറിഞ്ഞ പല വ്യക്തികളും കേരളത്തിൽ അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ടു് എന്നതിനു സംശയമില്ല. എന്നാൽ പ്രസ്തുതശാഖയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള സംഘടിതയത്നങ്ങൾ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വളരെ വിരളംതന്നെയായിരുന്നു. പ്രസാധകന്മാരിൽ നിന്നുമാണു് ഇത്തരം കാര്യങ്ങളിൽ ഭദ്രമായി ആസൂത്രണം ചെയ്യപ്പെട്ട പദ്ധതികൾ നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ നമ്മുടെ പ്രസാധകരിൽ പലരും ദൂരദൃഷ്ടിയില്ലാതെ തൽക്കാലലാഭത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രവർത്തിച്ചുപോരുന്നവരായിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ സ്പൃഹണീയമായ ഒരു വ്യതിയാനമാണു് തോമസ് പോൾ എന്ന പ്രസാധകനിൽ കാണുന്നതു്. ഇദ്ദേഹം വിദ്യാവിലാസം പ്രസിദ്ധീകരണശാലയുടെ ഉടമസ്ഥനായിരുന്നു. "സാഹിത്യപ്രണയികൾ" എന്ന പേരിൽ ഒരു ഗ്രന്ഥപരമ്പര അദ്ദേഹം തുടങ്ങി. ആറു പുസ്തകങ്ങളാണു് ആ പരമ്പരയിൽ ആസൂത്രണം ചെയ്തിരുന്നതു്.

ഒന്നാംഭാഗം : വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ, ഓ. ചന്തുമേനോൻ, കൈക്കുളങ്ങര രാമവാര്യർ, ഡോക്ടർ ഗുണ്ടർട്ട്.

രണ്ടാംഭാഗം : കുമാരനാശാൻ, കെ. സി. കേശവപിള്ള, കോട്ടയം കേരളവർമ്മപുരാൻ, വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാൻ.

മൂന്നാംഭാഗം : കേരളവർമ്മ, കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞുക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ, ഒട്ടവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ

നാലാംഭാഗം : കാത്തുള്ളിൽ അച്യുതമേനോൻ, കവിതിലകൻ വരവൂർ രാമുമേനോൻ, ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ, നടുവത്തു അച്ഛൻ നമ്പൂതിരി.

അഞ്ചാംഭാഗം: എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, കോട്ടയത്തു വിദ്വാൻതമ്പുരാൻ, മൂലൂർ എസ്. പത്മനാഭപ്പണിക്കർ.

ആറാംഭാഗം : (ഈ ഭാഗം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നാണ് അന്വേഷണത്തിൽനിന്നും അറിയുന്നതു്)

ആകെപ്പാടെ 22 സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ലഘുജീവചരിത്രങ്ങളാണ് ഈ പരിപാടിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു്. ഈ പരമ്പരയ്ക്കു ലേഖനങ്ങൾ എഴുതിക്കൊടുത്തതു് ആരൊക്കെയാണെന്നുപോലും വ്യക്തമല്ല. ഒരു നല്ല ഭാഗം എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ എഴുതിയതാണെന്നതിനു് തെളിവുണ്ടു്. ഇവയെ ജീവചരിത്രങ്ങളായി പരിഗണിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല; ജീവചരിത്രക്കുറിപ്പുകൾ എന്നു മാത്രമേ പറയേണ്ടതുള്ളു.

ഇംഗ്ലീഷിൽ വലിയ പ്രചാരം നേടിയിട്ടുള്ള Men of Letters എന്ന പരമ്പരയുടെ മാതൃകയിൽ 'കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ' എന്ന പേരിൽ എട്ടു ജീവചരിത്രങ്ങളും തോമസ് പോളിന്റെ ഉദ്യമംകൊണ്ടു കൈരളിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ചരിത്രപുരുഷൻ:	ഗ്രന്ഥകർത്താവു്:
1. കുഞ്ഞുക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ	—കോയിപ്പിള്ളിൽ പരമേശ്വരക്കുറുപ്പു്
2. ഒട്ടവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ	—എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ
3. ഓ. ചന്തുമേനോൻ	—മൂക്കോത്തു കുമാരൻ
4. വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ	—കുന്നത്തുജനാർദ്ദനമേനോൻ
5. പന്തളത്തു കേരളവർമ്മ തമ്പുരാൻ	—എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ

6. കുമാരനാശാൻ —കുന്നത്തുജനാർദ്ദനമേനോൻ
7. ഉണ്ണായിവാര്യർ —ടി. കെ. രാമൻമേനോൻ
8. വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞുരാമൻ
നായനാർ (കേസരി)—മൂക്കോത്തു കുമാരൻ

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കും മേന്മയ്ക്കും ജീവചരിത്രകൃതികൾ എത്രത്തോളം അത്യാവശ്യമാണെന്ന ദൂരദൃഷ്ടിയും മനോധർമ്മവുമുള്ള ആ വ്യവസായനിപുണൻ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഈ രണ്ടു ഗ്രന്ഥപരമ്പരകൾ മുഖേന പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചരിത്രപുരുഷന്മാരിൽ ചിലരെയെല്ലാംകൂറിച്ചു താരതമ്യേന സമ്പൂർണ്ണങ്ങളായ ജീവചരിത്രങ്ങൾ അടുത്ത കാലത്തു വെളിയിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കർത്താക്കൾക്കു ഈ പരമ്പര ഉപകരിച്ചിട്ടുള്ളതായും കാണുന്നു. ബാക്കിയുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരെക്കുറിച്ചു ജീവചരിത്രപരമായ അറിവുകൾ മറ്റൊരിടത്തുനിന്നും ലഭിക്കുവാൻ ഇന്നു നിവൃത്തിയില്ലാതെയാണിരിക്കുന്നത് എന്നുകൂടെ ഓർക്കുമ്പോൾ ഈ സംഘടിതയത്നത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്.

സാഹിത്യപ്രണയികളിലെ ലേഖനങ്ങളെ ജീവചരിത്രക്കുറിപ്പുകൾ എന്നുമാത്രം ഗണിക്കുമ്പോൾ 'കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ' ജീവചരിത്രസ്വരൂപത്തോടു കുറെക്കൂടെ സമീപിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയണം. ഒരു ചുരുങ്ങിയ പരിധിയിൽ ഒരു സാഹിത്യകാരനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനസാഹിത്യസംഭാവനകളെയും അവതരിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ Men of Letters എന്ന മാതൃകാപദ്ധതിയുടെ പ്രത്യേകസ്വഭാവം. ഇത്തരം കൃതികളെ സമ്പൂർണ്ണജീവചരിത്രങ്ങളായി ആരും ഗണിക്കുകയില്ല. അങ്ങനെയൊരു അവകാശവാദവുമില്ല. ജീവചരിത്രപരാമർശങ്ങൾ നടത്തുന്നതുതന്നെ ചരിത്രപുരുഷനെ സാഹിത്യകാരനായി രൂപപ്പെടുത്തിയ സന്ദർഭങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടായിരിക്കും. ഈ നിലവാരം വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ 'കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ' എന്ന പുസ്തകപരമ്പര വിലയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരുദ്യമമാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ജീവചരിത്രസഞ്ചിക

മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രശാഖയെ വളർത്തുന്നതിനു് ആത്മാർത്ഥമായി പ്രയത്നിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളാണു് വെങ്കുളം ജീ. പരമേശ്വരൻപിള്ള. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകോത്സാഹത്തിൽ സമാരംഭിച്ചതാണു് 'ജീവചരിത്രസഞ്ചിക' എന്ന പരമ്പര. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപദേശകസമിതിയിൽ സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ പി. കെ. നാരായണപിള്ള, ഏ. ഗോപാലമേനോൻ, വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി, ഡോക്ടർ ഗോദവർമ്മ എന്നീ പണ്ഡിതന്മാർ അംഗങ്ങളായിരുന്നു. ഈ നാലുപേരും ഇന്നു കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇവരേക്കാൾ മുമ്പുതന്നെ 'ജീവചരിത്രസഞ്ചിക' യും തിരോധാനം ചെയ്കയാണുണ്ടായതു്. അതുകൊണ്ടു ചെയ്ത ജോലിക്കു വിലയില്ലാതെ വരുന്നില്ല. ഈ സഞ്ചികയുടെ മൂന്നു പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമേ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളു. അത്യന്തം ശ്ലാഘനീയമായ ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടിയാണു പ്രസ്തുതസഞ്ചിക ആരംഭിച്ചതു്. ഇതിന്റെ ആവിർഭാവത്തെക്കുറിച്ചും അല്പകാലജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും, അന്തർദ്ധാനത്തെക്കുറിച്ചും ചില കാര്യങ്ങൾ അറിയുന്നതു്, നമ്മുടെ ആളുകളുടെ മനോഭാവത്തെയും പ്രസാധകവിദ്യയിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളെയുംകുറിച്ചു വിലയുള്ള ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കു വഴി തെളിക്കുന്നതാണു്.

തിരുവനന്തപുരം ചിത്രാപബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ് എന്ന സ്ഥാപനത്തിലെ ശ്രീ എസ്. ജ്ഞാനസുന്ദരമാണു് ഈ പുസ്തകങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധകൻ. കൊല്ലവർഷം 1111-ൽ 1000 പ്രതികൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിൽ ഒരു ചെറിയഭാഗം ഇന്നും ചെലവാകാതെ കിടക്കുകയാണു്. ഡെമ്മി വലുപ്പത്തിൽ 125 പുറങ്ങളുള്ള ഒരു പുസ്തകത്തിനു് അന്നു കേവലം അഞ്ചണ മാത്രമാണു് വില വച്ചിരുന്നതു്. ജീവചരിത്രസഞ്ചിക ഒന്നാംപുസ്തകത്തിൽ പ്രാരംഭമായി ഒരു പ്രസ്താവന ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ ഈ പരമ്പരയുടെ ലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ചും, പ്രവർത്തനപരിപാടിയെക്കുറിച്ചും, ജീവചരിത്രശാഖയുടെ മൂല്യത്തെക്കുറിച്ചും സാമാന്യം വിസ്തരിച്ചു് ഉപന്യസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചില ഭാഗങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

"ഉൽക്കർഷം പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉത്തമമാർഗ്ഗം ആദർശപുരുഷന്മാരുടെ മഹച്ചരിതങ്ങൾ പാരായണം ചെയ്യുകയാകുന്നു. ജീവിതചരിതങ്ങൾ പഠനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരാളിനു, ഏതെങ്കിലും ഒരു മഹാനെപ്പോലെ തന്റെയും ജീവിതം നയിക്കണമെന്നു തോന്നാവുന്നതാണ്. ആ തോന്നലാകട്ടെ മനോരാജ്യം, ആഗ്രഹം, ദൃഢവിചാരം, അചഞ്ചലത, നിശ്ചയം എന്നീ അവസ്ഥാന്തരങ്ങൾ തരണം ചെയ്തു ജീവിതോദ്ദേശ്യം എന്ന ഘട്ടത്തിൽ എത്തുമ്പോഴേക്കും, സ്വാശ്രയശക്തിക്കു അയാൾ പരമപ്രാധാന്യം നല്കും; ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കായി വിശ്രമം കൂടാതെ പരിശ്രമിക്കുന്നതിനു സന്നദ്ധനാകും; മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ വന്നുചേരുന്ന പ്രതിബന്ധസഹസ്രങ്ങളോടു സധൈര്യം എതിരിട്ടു പോരാടും; അപജയങ്ങളും ആപത്തുകളും അടിക്കടി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നാലും അവയിലൊന്നിലും മനംകലങ്ങാതെ ഭഗ്നാശനായി പിന്തിരിയാതെ മുന്നോട്ടു മുന്നോട്ടുതന്നെ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കും."

ജീവചരിത്രസഞ്ചികാപ്രസ്ഥാനം മുന്നോട്ടു നയിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഈ ഉദ്ധരണിയിൽ കാണിച്ചിരിക്കുംവിധം, പ്രതിബന്ധസഹസ്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു; തീർച്ചതന്നെ. പക്ഷേ തൽപ്രവർത്തകന്മാർ ഭഗ്നാശരാകാതെ മുന്നോട്ടുതന്നെ പോയതായി കാണുന്നില്ല. അതിന്റെ കാരണങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായിരുന്നാലും, അവർ ജീവചരിത്രങ്ങൾ ശരിക്കു പഠനം ചെയ്യാഞ്ഞതുകൊണ്ടാണെന്നു് ആരും വിധിക്കയില്ല.

എത്ര സ്പൃഹണീയമായ ഒരു പദ്ധതിയായിരുന്നു ഇതിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാർ അഭിലഷിച്ചതു എന്നതു താഴെ ചേർക്കുന്ന വിജ്ഞാപനത്തിൽനിന്നും അറിയാൻ കഴിയും.

"ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി 2500 വർഷത്തിനിടയ്ക്കു ജീവിച്ചിരുന്നിട്ടുള്ള 600 വീരാത്മാക്കളുടെ ഉജ്ജ്വലചരിതങ്ങൾ 5 വർഷംകൊണ്ടു 7200 പുറമുള്ള 60 പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു നവീനഗ്രന്ഥപരമ്പരാപ്രസ്ഥാനം. സ്വരാജ്യാഭിമാനികൾ, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ, യുദ്ധവിദഗ്ധന്മാർ, സാഹിത്യകാരന്മാർ, കവികോകിലങ്ങൾ, സംഗീതജ്ഞന്മാർ, കലാകുശലന്മാർ, ഉൽകൃഷ്ടചിന്തകന്മാർ, മഹാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ, ലോകസഞ്ചാരികൾ, സുപ്രസിദ്ധനേതാക്കന്മാർ, സന്യാസിവരേണ്യന്മാർ തുടങ്ങി സകലവിധ

ചിന്താപരിധികളിലും പ്രവർത്തനപന്ഥാവുകളിലും ജീവിതം നയിച്ചു പ്രഖ്യാതി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള വീരാത്മാക്കളാണ് പത്തുപേർ വീതം മാസന്തോറും കേരളീയരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു അവരെ ആദർശസമ്പന്നരും പരിശുദ്ധഹൃദയരും പ്രബുദ്ധമതിമാരും ആക്കിത്തീർക്കാൻ സന്നദ്ധരായിരിക്കുന്നതു്. 1500 പുറത്തിലായി 120 മഹച്ചരിതങ്ങൾ അടങ്ങിയ 12 പുസ്തകമെങ്കിലും വരുത്തി വായിക്കുമ്പോൾതന്നെ ഈ ഗ്രന്ഥപരമ്പര പല പ്രകാരത്തിലും പ്രയോജനം ചെയ്യുമെന്നു് ആക്ഷം അനുഭവപ്പെട്ടുന്നതാണു്....”

ഇതിൽ ചേരുന്നവർ മുടക്കേണ്ട തുകയോ ഏറ്റവും നിസ്സാരമാണുതാനും. അഞ്ചു വഷ്ത്തേക്കു ഒന്നിച്ചു മുൻകൂർ പതിനഞ്ചു രൂപാ. വാഷ്ികമൂല്യം മൂന്നര രൂപാ. ഓരോ പുസ്തകത്തിനും പ്രത്യേകം അഞ്ചെണ. എന്നിട്ടും ഈ പ്രസ്ഥാനം മൂന്നു മാസത്തിനകം തകൻപോയി എന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കാൻ പ്രയാസമായി തോന്നിയേക്കാം.

പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടുിയ മൂന്നു പുസ്തകങ്ങളിലായി 29 ലഘുജീവചരിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ത്യാഗരാജൻ, ഹാനിബാൾ, ജോവാൻ, സ്വാമി രാമതീർത്ഥൻ, ഏബ്രഹാം ലിങ്കൺ, ജോൺസൺ, ബേബർ, ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ, ശ്രീനിവാസരാമാനുജൻ, ക്യാപ്റ്റൻ കുക്കു്, സ്കോട്ടു്, റോബർട്ടു് ബ്രൂസ്, ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള, ഗലീലിയോ, സർ വാൾട്ടർ റാലി, സർ ടി. മുത്തുസ്വാമി അയ്യർ, അലക്സാണ്ഡർ, കെൽവിൻ, ജെ. എഫ്. മില്ലെ, മീരാബായി എന്നിവർ അക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നു. വിഷയവിവരം നോക്കിയാൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ പല നല്ല എഴുത്തുകാരും ഈ പരിശ്രമത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നും അറിയാൻ കഴിയും. സി. ഐ. ഗോപാലപിള്ള, വെങ്കുളം, മയ്യനാട്ടു് ദാമോദരൻ, പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ, പി. കെ. നാരായണപിള്ള, എം. പി. അപ്പൻ. പി. അനന്തൻപിള്ള, ശ്രീരാമനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ള, ഏ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള എന്നിവരാണു് അക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രധാനികൾ.

അദ്ധ്യായം പതിനൊന്ന്

നമ്മുടെ ചില ജീവചരിത്രകാരന്മാർ

ജീവചരിത്രസാഹിത്യം മലയാളത്തിൽ എങ്ങനെ പൊട്ടിക്കിളിർത്തുവെന്നും അതിന്റെ ആദ്യകാലപുരോഗതി എങ്ങനെയായിരുന്നുവെന്നുമാണല്ലോ ഒൻപതാം അദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചതു്. അതോടു ചേർത്തു ചില സംഘടിതയത്നങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവയുടെ വിജയപരാജയങ്ങളെക്കുറിച്ചും ഒരു വഹഗവീക്ഷണം നടത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ രംഗത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള എല്ലാ പരിശ്രമങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിവരിക്കുക എളുപ്പമല്ലല്ലോ. പൊന്തി നില്ക്കുന്ന ചില കായ്വങ്ങൾ എടുത്തുകാട്ടുക മാത്രമേ പരിമിതമായ ഈ പ്രയത്നത്തിൽ സാദ്ധ്യമാവുകയുള്ളു. മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിനു ഗണ്യമായ സംഭാവനകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള ചില സാഹിത്യകാരന്മാരെക്കുറിച്ചാണു് ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ ചില കായ്വങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ പോകുന്നതു്. ഇവിടെയും ഏതാനും ചില വ്യക്തികളെ മാത്രമേ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ നിർവ്വാഹമുള്ളു.

എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ

പഴയ കവികളെപ്പററി ആധുനികനിരൂപകന്മാർ വാഗ്വാദം നടത്തുന്നതുപോലെ, ആധുനികസാഹിത്യകാരന്മാരെപ്പററി ഭാവിതലമുറക്കാർ വടംവലി നടത്തുവാൻ ഇടവരാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം കഴിവുള്ളതു ചെയ്യണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി, മുപ്പതു വർഷത്തിലധികമായി ജീവചരിത്രരംഗ

ത്തു പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പണ്ഡിതനാണ് സാഹിത്യകുശലൻ എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ. ഒട്ടവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ, പന്തളത്തുതമ്പുരാൻ, കേ. സി. കേശവപിള്ള, കേരളവർമ്മ, എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസ് മാപ്പിള മുതലായി അതിപ്രശസ്തന്മാരായ പല കേരള സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയും ജീവിതകഥകൾ അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ ജീവചരിത്രരചനയിലും അദ്ദേഹത്തിനു ഗണ്യമായ പങ്കുണ്ട്. കൂടാതെ ഈശ്വരചന്ദ്രവിദ്യാസാഗർ, ഗോപാലകൃഷ്ണഗോഖലെ, ബങ്കിം ചന്ദ്രചാറ്റർജി, രാജാറാം മോഹൻറായി, 11-ാം മാർ പീയൂസ് പാപ്പാ എന്നീ വിദേശികളെ ശർമ്മ നാട്ടുകാർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രമണ്ഡലത്തിൽ ഇത്രയധികം സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാർ ചുരുക്കമാണ്.

1105 കന്നിലക്കം 'ദീപ'ത്തിൽ കുമാരനാശാനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ജീവചരിത്രസംക്ഷേപമാണ് ഈ രംഗത്തിൽ ഹരിശർമ്മയുടെ ആദ്യത്തെകാൽവയ്പ്. അപ്രതീക്ഷിതമായ പ്രശംസയും പ്രോത്സാഹനവുമാണ് അദ്ദേഹത്തിനു ഈ ലേഖനപ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ നിന്നും ലഭിച്ചതു്. തൽഫലമായി ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ ശർമ്മ ദത്താവധാനനായിത്തീർന്നു. അതോടുകൂടെ സുപ്രസിദ്ധപ്രസാധകനായിരുന്ന തോമസ് പോൾ നടത്തിയിരുന്ന 'ദീപം'പത്രത്തിൽ ജോലി സ്വീകരിച്ചു. 'സാഹിത്യപ്രണയികൾ' എന്ന ശിഷ്കൃത്തിലെ മിക്ക ചരിത്രങ്ങളും എഴുതിയതു് ഹരിശർമ്മയാണ്. മേൽ പേർ ചേർത്തിരിക്കുന്ന കേരളസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ പ്രതാപകാലത്താണ് ഹരിശർമ്മയുടെ ജിജ്ഞാസയും നായകപ്രതിപത്തിയും മൊട്ടിട്ടു വികസിച്ചു തുടങ്ങിയതു്. മാസികകൾ, പത്രങ്ങൾ, കത്തുകൾ, ഡയറികൾ ഇവയിലൂടെ ലഭിക്കുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട രേഖകളുടെ മൂല്യം പണ്ടേ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുകയും അവ സുരക്ഷിതമായി സൂക്ഷിക്കയും ചെയ്യുവരുന്ന ഒരു ദേഹവുമാണ് ശർമ്മ. മഹത്വം കണ്ടറിയാനും മഹാന്മാരെ ബഹുമാനിക്കാനും സഹജവൈഭവമുള്ള ഇദ്ദേഹം ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ വിലയും സ്ഥാനവും അറിഞ്ഞു പ്രവർത്തിച്ചതിൽ അദ്ഭുതത്തിനു വകയില്ല.

ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ

ഹരിശ്രീ ആദ്യംപുസ്തകാകൃതിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ജീവചരിത്രമാണ് 'ഒടുവിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ (1332) 'കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ' എന്ന പരമ്പരയിലെ രണ്ടാം പുസ്തകമാണ് ഇതു്. ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും ആചാര്യന്മാർ അരുളിചെയ്തിട്ടുള്ള അതുല്യചിന്താശകലങ്ങൾ കോർത്തിണക്കിയിട്ടുള്ള ഒരു പീഠികയോടുകൂടിയാണ് ശ്രീ, ഗ്രന്ഥം ആരംഭിക്കുന്നതു്. പിന്നെ, സ്വദേശവും ജനനവും, ബാല്യവും വിദ്യാഭ്യാസവും, സാഹിത്യപരിശ്രമം ചെറുകഥകൾ, പത്രപ്രവർത്തനം, സാഹിത്യപ്രോത്സാഹനം എന്നീ ഖണ്ഡങ്ങളിലായി ജീവിതത്തെയും കൃതിപഥത്തെയും അവലംബമാക്കി ക്രമേണ ചരിത്രം പുരോഗമിക്കുന്നു. ഒടുവിൽ പലശാഖകളിലായി ചിതറിക്കിടക്കുന്ന അനുഭവങ്ങൾ, 'ചില ലീലാകലഹങ്ങൾ', 'പൊടിക്കൈകൾ', 'ഉദ്യോഗജീവിതം' എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ക്രോഡീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും' എന്ന പേരിൽ പ്രത്യേകം ഒരദ്ധ്യായംതന്നെ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു് ശ്രദ്ധേയമാണ്. "വിശാലമായ നെറ്റി, പ്രകാശമേറിയ കണ്ണു്, നീളംകൂടിയ മൂക്കു്, ഭംഗിയുള്ള പല്ലുകൾ, കണ്ണാടിയൊത്ത കവിൾത്തടങ്ങൾ, ഏതാണ്ടു് വൃത്താകൃതിയായ സ്മേരമുഖം, തല നിറച്ചു കൂട്ടമ, ഫലിതമയമായവാക്കു്, സ്നേഹമസൃണമായ നോക്കു്, ഒത്ത ശരീരം അതിനു് ചേർന്ന പുഷ്ടി, വെളുത്ത നിറം, വൃത്തിയായ വസ്ത്രധാരണം എന്നിവയാണ് ഒടുവിന്റെ ആകൃതിയെപ്പറ്റി ഓർക്കുമ്പോൾ ആദ്യമായി ഓർമ്മയിൽ വരുന്നതു്." ഇവിടെ ആകൃതി മാത്രമല്ല പ്രകൃതികൂടി സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സംഭവങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങളിൽക്കൂടെ പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങൾ ലയിപ്പിച്ചു പ്രതിപാദിക്കയാണ് ജീവചരിത്രത്തിനു കുറെക്കൂടി യോജിച്ച രീതി. ഒരു ജീവിതപഠനത്തിൽനിന്നു വായനക്കാരനു ലഭിക്കേണ്ട ഗുണപാഠങ്ങൾ സൗകര്യാർത്ഥം വ്യക്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന രീതിയെക്കുറിച്ചും അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിനു വഴിയുണ്ട്.

നഷ്ടപ്രായങ്ങളായിരുന്ന ചരിത്രാംശങ്ങൾ തേടിപ്പിടിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തി സുഗ്രഹമായ ഭാഷയിൽ ദൃഢമായ ലക്ഷ്യ

ത്തോടുകൂടി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ഈ സാഹിത്യ ജീവിതചരിതം തികച്ചും പ്രയോജനപ്രദമാണെന്നതിനു സംശയമില്ല.

പന്തളത്തു കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ

ഈ ചരിത്രം തോമസ് പോളിന്റെ പ്രേരണപ്രകാരം എഴുതിയിട്ടുള്ളതും 'കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ' എന്ന ശീർഷകത്തിൽ അഞ്ചാംനമ്പരായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. കെട്ടും മട്ടും 'ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോൻ' എന്ന ഗ്രന്ഥം പോലതന്നെ. പീഠികസ്വരൂപകരം ഇവിടെയും 'ആരംഭം' എന്ന പേരിൽ ഒരദ്ധ്യായം ഉണ്ട്. ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ വിലയെയും പ്രയോജനത്തെയും കുറിച്ചാണ് അതിൽ പ്രതിപാദനം നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. കുടുംബചരിത്രം, പാണ്ഡിത്യപാരമ്പര്യം എന്നീ രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങൾ കഴിഞ്ഞശേഷം ജീവചരിത്രത്തിന്റെ കാതലിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. പതിവുപോലെ ജനനം, ബാല്യവും വിദ്യാഭ്യാസവും, ബാല്യകവിതകൾ എന്നങ്ങനെ ചരിത്രരചന പുരോഗമിക്കുന്നു. പിന്നെ, മലയാളകവിതയുടെ പശ്ചാത്തലം വിവരിക്കയും, കവനകൗമുദിവഴിയുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ വിവരിച്ചശേഷം പ്രധാനകൃതികളെക്കുറിച്ചുള്ള നിരൂപണങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ വിദഗ്ധമായി പ്രവേശിക്കയും ചെയ്യുന്നു. സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യം എന്ന പേരിൽ ഇതിൽ പ്രത്യേകം ചേർത്തിരിക്കുന്ന അദ്ധ്യായം 'ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോന്റെ' ചരിത്രത്തിലെ 'ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും' എന്ന അദ്ധ്യായത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. സഹൃദയരെ രസിപ്പിക്കുവാൻ പോരുന്ന അനവധി വിശിഷ്ടശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിൽ ഹരിശർമ്മ എപ്പോഴും ഉത്സാഹം കാണിക്കാറുണ്ട്.

കെ. സി. കേശവപിള്ള

മഹാകവി കെ. സി. കേശവപിള്ള അന്തരിച്ചതു് 1914-ൽ ആണെങ്കിലും മുപ്പതുകൊല്ലത്തോളം, അതായതു് 1947 വരെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ജീവചരിത്രം കൈരളിക്കു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാരുടെ ഉപോദ്

ഘാതവും, ജീ. ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ ആമുഖവും ഈ കൃതിക്കു ഭൂഷണമായിട്ടുണ്ട്. നമ്പ്യാരുടെ ഉപോദ്ഘാതം പതിവുപോലെ ശ്ലോകത്തിലാണ് കലാശിക്കുന്നത്. അതിലൊരെണ്ണം താഴെചേർക്കുന്നു.

"മുറ്റും ജീവചരിത്രനായകനെഴും
സാഹിത്യപശ്ചാത്തലം
ചെറ്റും മങ്ങലിയന്നിടാതിതുവിധം
ചിത്രീകരിച്ചീടുവാൻ
മറ്റുള്ളോർക്കെളുതല്ല; നല്ല
മലയാളത്തിൽ പഠിപ്പിക്കുവാൻ
പറ്റും കോമളഗദ്യമെഴുതുന്നോരും
പരം ദുർലഭം"

വിഷയാനുക്രമണിക പരിശോധിച്ചാൽത്തന്നെ സാധാരണ ഗതിയിലുള്ള ഒരു ജീവചരിത്രമല്ല പ്രസ്തുതകൃതി എന്നു വ്യക്തമാകും. 'സമാരംഭം' എന്ന ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായം ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗങ്ങൾ മിക്കവാറും ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. കാവ്യാദ്ധ്വസഞ്ചാരം, ഉൽക്കർഷോപാനം കെ. സി. കവിസംഘത്തിൽ എന്നീ മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങളിലായി അദ്ദേഹം ഒരു സാഹിത്യകാരനായി വളർന്നുവന്ന പരിതഃസ്ഥിതികൾ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. പിന്നെയുള്ള നാലദ്ധ്യായങ്ങൾ, (ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവാദം, കവിതാനിരൂപണം, പലവക, ഉപസംഹാരം) പ്രായേണ സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങളെന്നതന്നെ പറയാം. വാസ്തവത്തിൽ ഈ കൃതിയെ ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിലുള്ള Men of Letters എന്ന പ്രസ്ഥാനത്തിലാണ് ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതു്. കഥാനായകന്റെ ജീവിതകഥയെക്കാൾ അയാളുടെ കാലത്തെയും കർമ്മത്തെയും വിമർശനരീതിയിൽ വിചിന്തനം ചെയ്യുന്ന ഒരു പദ്ധതിയാണല്ലൊ ഇതു്. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കെ. സി. കേശവപിള്ള ഒരു വിജയമാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. ഗ്രന്ഥപ്രാരംഭം കഥാനായകന്റെ വ്യക്തിമുദ്രയിലേക്കു വെളിച്ചമടിക്കുന്ന ഒരു നാടകീയവിവരണമാണെന്നുള്ളതു് പ്രത്യേകം എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാർ

കേരളകാളിദാസനെന്നു പേരുകേട്ട വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെയും, കേരളപാണിനി എന്ന അപരനാമത്തിൽ പ്രഖ്യാതനായിരുന്ന എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മത്തമ്പുരാന്റെയും ജീവചരിത്രസംക്ഷേപങ്ങളും മുഖ്യമായ സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളുമാണ് ഈ കൃതിയിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. 1937-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ കൃതിക്കു് ഇതിനകം ഏഴെട്ടു പതിപ്പുകൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു എന്നു പറയുമ്പോൾ അതിന്റെ പ്രചാരത്തെക്കുറിച്ചു ഗ്രഹിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ലല്ലൊ. രണ്ടു ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ഒരു ഗ്രന്ഥമായി വിരചിക്കുവാൻ കാരണം എന്തു് എന്നു ചിലർ സംശയിച്ചേക്കാം. കഥാനായകന്മാർ അമ്മാവനും അനന്തിരവനുമായതുകൊണ്ടോ, അവർ രണ്ടും ഏകകാലത്തു ജീവിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടോ, ഒരേ രംഗത്തു പ്രവർത്തിച്ചതുകൊണ്ടോ ആണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതു അത്ര ശരിയല്ല.

കേരളവർമ്മ 1915-ൽ ഇഹലോകവാസം വെടിയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു 70 വയസ്സുണ്ടു്. രാജരാജവർമ്മ അന്തരിച്ചതു് 1918-ലാണു്. അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു് 56 വയസ്സു പ്രായമേയുള്ളൂ. 1875 മുതൽ നാല്പതോളം വർഷങ്ങൾ മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ഘനകേന്ദ്രം ഈ രണ്ടു സാഹിത്യകാരന്മാർ വിഹരിച്ചിരുന്ന മണ്ഡലമായിരുന്നു. ഇവരുടെ പരസ്പരനിബദ്ധവും, പൂരകവുമായ സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പ്രതിപാദനം, അക്കാലത്തെ ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനഭാഗം തന്നെയാണു്. ഇതു വ്യക്തമാക്കുവാനുള്ള ഒരു പശ്ചാത്തലമായിട്ടുമാത്രമാണു് ജീവചരിത്രപരാമർശങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെട്ടുന്നതു് എന്ന വസ്തുത പുസ്തകം ഒരു കുറി വായിക്കുമ്പോൾ സ്പഷ്ടമാകും.

ജീവചരിത്രപരാമർശങ്ങൾക്കു് ഗ്രന്ഥത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള സ്ഥാനം വിഷയാനുക്രമണികയിൽനിന്നു തന്നെ ഏതാണ്ടു കാണാൻ കഴിയും. ആരംഭം, ജീവചരിത്രസംക്ഷേപം, (32 പുറങ്ങൾ), സാഹിത്യപരിശ്രമം, ഗദ്യത്തിന്റെ വളർച്ച, പദ്യസാഹിത്യം, ശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ, പ്രോത്സാഹനം, പലവക (തർജ്ജമ, വ്യാഖ്യാനം, വാസനയെപ്പററി), ദ്വിതീയാക്ഷ

രപ്രാസം, താരതമ്യപഠനം, സംസ്കൃതകൃതികൾ ഇങ്ങനെ 11 അദ്ധ്യായങ്ങളിലായിട്ടാണ് പുസ്തകം പൂർത്തിയായിട്ടുള്ളതു്. 'ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം' എന്ന അദ്ധ്യായം ഏതാണ്ടു് ഇതേ രൂപത്തിൽ 'കേ. സി. കേശവപിള്ള' എന്ന പുസ്തകത്തിലും ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതിലെ സാഹിത്യപഠനങ്ങൾ വളരെ പ്രയോജനകരമാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. ഉത്തമകൃതികളുടെ രചന നിർവ്വഹിച്ച പശ്ചാത്തലം, സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ച, അഭിപ്രായഭിന്നതകൾമൂലം സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ ഉരുണ്ടുകൂടിയിട്ടുള്ള മേഘപടലങ്ങൾ പെയ്തമന്ദ കഥകൾ, വിശിഷ്ടകാവ്യഭാഗങ്ങളുടെ ഉദ്ധാരണം എന്നിങ്ങനെ സഹൃദയസമാകർഷകങ്ങളായ പലതും ഹരിശ്രീയുടെ മറ്റുകൃതികളിലെന്നപോലെ ഇതിലും കാണാൻ കഴിയും. ആകെക്കുടെ നോക്കുന്ന പക്ഷം ഇതൊരു സാഹിത്യസേവനചരിതമാണെന്നു വേണം പറയുവാൻ.

പതിനൊന്നാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ

കേരളത്തിലെ സാഹിത്യാചാര്യന്മാരുടെ ജീവചരിത്രം എഴുതുവാൻ ഹരിശ്രീ തയ്യാറാകുന്നതിന്റെ കാരണങ്ങൾ നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നതാണു്. എന്നാൽ വിഭിന്നമതസ്ഥനും എങ്ങനെ നോക്കിയാലും വിദൂരസ്ഥനുമായ ഒരു മഹാന്റെ ജീവിതത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥം ചമയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചതു് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു് പലർക്കും സംശയം തോന്നിയേക്കാം. ഹരിശ്രീയുടെ പ്രസ്താവന തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ ഈ ചോദ്യത്തിനുള്ള ഒരു മറുപടിയോടുകൂടിയാണു്. "കേരളീയസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ ചിലരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ എഴുതിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, കേരളത്തിനു പുറമെയുള്ള മഹാന്മാരെപ്പറ്റിയും എന്തെങ്കിലും എഴുതിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള മോഹം എന്നിലങ്കുരിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി 'ഈശ്വരചന്ദ്രവിദ്യാസാഗര'നും 'ഭാരതീയകുസുമങ്ങളും' പുറത്തുവന്നു. ദേശകാലങ്ങളോ ജാതിമതാദികളോ മഹത്ത്വത്തിന്റെ നിയാമകങ്ങളല്ലല്ലോ. ഭാരതീയനല്ലാത്ത ഏതെങ്കിലും ഒരു മഹാനെപ്പറ്റി എഴുതാനുള്ള മോഹമാണു് പിന്നീടു് എന്നിലുദിച്ചതു്." ഗ്രന്ഥകാരന്റെ താൽപര്യ

മണ്ഡലത്തിന്റെ വികസനം മാത്രമാണ് കത്തോലിക്കാസമുദായത്തിന്റെ പരമാദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന പതിനൊന്നാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പയുടെ ജീവചരിത്രരചനയ്ക്കു കാരണമായതെന്നു വിചാരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇതിലേ ആമുഖോപന്യാസങ്ങളുടെയും അഭിനന്ദനങ്ങളുടെയും പ്രളയവും സമപ്പണവും അക്കാര്യം പരോക്ഷമായിട്ടെങ്കിലും വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. വരാപ്പുഴമെത്രാപ്പോലീത്താ ജോസഫ് അട്ടിപ്പെററിയുടെ അവതാരിക, മോൺ. ജോർജ്ജ് വല്യാറമ്പത്തിന്റെ അഭിനന്ദനം, ഫാദർ ജേക്കബ്ബ് നടുവത്തുശേരി. ഡോക്ടർ പി. ജെ. തോമസ്, എലിസബത്തു് ഉതുപ്പ്, കെ. എ. പോൾ എന്നിവരുടെ അഭിനന്ദനങ്ങൾ, ഇതിനെല്ലാം പുറമേ എറണാകുളം മെത്രാപ്പോലീത്തായുടെ ചിത്രം ചേർത്തുവച്ചുള്ള സമപ്പണവുംകൂടെ ആയപ്പോൾ, 'പതിനൊന്നാംപീയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ'യിലേക്കു പ്രവേശിക്കാനുള്ള അകമ്പടിയും പരിവാരവും പൂത്തിയായി എന്നു ഗ്രന്ഥകാരനു് ഉറപ്പു കിട്ടിയിരിക്കണം.

ഈ ചരിത്രഗ്രന്ഥം നാലു ഖണ്ഡങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു (1937). പ്രഥമഖണ്ഡത്തിനു ചരിത്രനായകന്റെ ജീവിതവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. മാർപ്പാപ്പാ ആരു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരം എത്രത്തോളം, വത്തിക്കാൻഭരണകൂടത്തിന്റെ പ്രത്യേകത ഇവയെ വിവരിക്കുന്ന മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങളാണ് അതിലുള്ളതു്. ദ്വിതീയഖണ്ഡത്തിലുള്ള ആറദ്ധ്യായങ്ങളും ജീവചരിത്രസ്പർശികളാണ്. 'പാപ്പായുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ്' എന്ന ആറാമദ്ധ്യായം ഏറിയകൂറും തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുവാനാണ് വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മൂന്നും നാലും ഖണ്ഡങ്ങളിൽ പകുതിയോളം ചരിത്രനായകന്റെ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രസ്താവങ്ങളും, ബാക്കിയുള്ളതു സഭാസംബന്ധമായ ചിട്ടകളുടെ വിവരണവും ആകുന്നു.

ഈ കൃതി ചമയ്ക്കുന്നതിൽ തനിയ്ക്കു ഏററവുമധികം ഉപകരിച്ച പുസ്തകം റവ: ബെനഡിക്ട് വില്യംസൺ എന്ന വൈദികൻ ഇംഗ്ലീഷിലെഴുതിയിട്ടുള്ള ജീവചരിത്രം (The Story of Pope Pius XI) ആണെന്നു് ഹരിശർമ്മ പ്രസ്താവനയിൽ പറയുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഇതിലേ ജീവചരിത്രഭാഗങ്ങളെല്ലാംതന്നെ ആ കൃതിയുടെ ഒരു സ്വതന്ത്രതർജ്ജമ

മാത്രമാണ്. ബാക്കിയുള്ള കാര്യങ്ങൾ കത്തോലിക്കാ സമുദായത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതും ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിനു ദുർമ്മേദസ്സു് വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതുമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അത്തരം ഭാഗങ്ങൾ കൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ലെന്നു ധരിച്ചുകൂടാ. ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ശ്രുപഭദ്രതയ്ക്കു് അവ ഹാനി വരുത്തുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ.

പതിനൊന്നാംപിയൂസ് മാർപ്പാപ്പാ ലോകസമാധാനത്തിനും ജനക്ഷേമത്തിനുംവേണ്ടി വളരെയധികം പ്രവർത്തിച്ച ഒരു മഹാത്മാവായിരുന്നുവെന്നതിനു സംശയമില്ല. ഹരിശർമ്മയ്ക്കു ആ വ്യക്തിയോടു അകൈതവമായ ബഹുമാനം തോന്നിയിരുന്നുവെന്നതിനും സംശയമില്ല. പക്ഷേ ഈ ഗ്രന്ഥരചനയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പരിപൂർണ്ണമായ ആത്മാർത്ഥത പുലർത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മാർപ്പാപ്പാ ആരു് എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നതു നോക്കുക: 'ലൗകികമായി ഇൻഡ്യാവൈസ്രായി എപ്രകാരം ബ്രിട്ടീഷ് ചക്രവർത്തിയുടെ പ്രതിപുരുഷനായിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെ പ്രകൃത്യതീതമായി മാർപ്പാപ്പാ ദൈവത്തിന്റെ പ്രതിപുരുഷനായിരിക്കുന്നു..... ദൈവപുത്രനായ യേശുക്രിസ്തു ലൗകികരാജ്യത്തിൽനിന്നും തന്റെ ദൃശ്യമായ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ പിൻവലിച്ചപ്പോൾ തന്റെ പ്രതിനിധിയായി പാപ്പായുടെ സ്ഥാനത്തിൽ ഒരു പിൻഗാമിയെ നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു.'' ഈ വാക്കുകൾ തികച്ചും ഹരിശർമ്മയുടേതാണോ? അതോ അദ്ദേഹം തത്തയെപ്പോലെ പറയുന്നതാണോ? ഗ്രന്ഥം മുഴുവൻ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഇതുപോലെ പല ഭാഗങ്ങളും കാണുവാൻ കഴിയും. ഈ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ മലയാളഭാഷ മാത്രമേ ശർമ്മയുടേതായിട്ടുള്ളുവെന്നും ആശയവും ആത്മാവും മറ്റുള്ളവരുടേതാണെന്നും ഗണിക്കുകയാണു് യുക്തം.

കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിള

ഭാഷാപോഷിണിയുടെയും മലയാളമനോരമയുടെയും ജീവനാഡിയായിരുന്നു് മലയാളസാഹിത്യത്തെ വികസിപ്പിക്കുകയും സാഹിത്യകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസുമാപ്പിളയുടെ ജീവിതത്തെയും സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെയും അടിസ്ഥാനമാക്കി

ഹരിശർമ്മ 1951-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ കൃതിയെക്കുറിച്ചാണ് ഇനി ചിലതു പറയാനുള്ളതു്. മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിനു് ഹരിശർമ്മ നല്കിയിട്ടുള്ള ഒട്ടവിലത്തെ സംഭാവനയാണു് ഇതെന്നു തോന്നുന്നു. എങ്കിലും ഇതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രവിഷയകമായ പ്രഥമപരിശ്രമങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്നാണു് കാണുന്നതു്. മുഖവുരയിൽ ശർമ്മ പറയുന്നതു നോക്കുക: "കണ്ടത്തിൽ വറുഗീസു് മാപ്പിളയുടെ ജീവചരിത്രമെഴുതുന്നതിനുള്ള എന്റെ ശ്രമത്തിനു് മുപ്പതു കൊല്ലത്തോളം പഴക്കമുണ്ടു്. കേരളകാളിദാസന്റെയും കേരളപാണിനിയുടെയും ജീവചരിത്രങ്ങൾ—രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാർ—എഴുതുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ വറുഗീസുമാപ്പിളയെപ്പറ്റി ഞാൻ അന്വേഷിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. മനോരമആഫീസായിരുന്ന എന്റെ അഭയസ്ഥാനം. മനോരമയുടെ പഴയ വാല്യങ്ങളിൽ നിന്നു കിട്ടിയ വെളിച്ചത്തിൽ അനേകം വ്യക്തികളെ കാണേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ടു്" ഇങ്ങനെ കാണപ്പെട്ട വ്യക്തികളിൽ നിന്നും മിക്കവാറും ഇച്ഛാഭംഗം ഉണ്ടായെന്നതോ പോകട്ടെ, സഹായിക്കാൻ കഴിവുള്ള പലരും തങ്ങൾ ജീവചരിത്രം എഴുതുവാൻ പോകുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു ശർമ്മയെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകയും ഉണ്ടായി. ഇതു നമ്മുടെ ദേശത്തു് സാധാരണമായുള്ള ഒരു സമ്പ്രദായമാണു്. അങ്ങനെ ഏതാണ്ടു് മുപ്പതു കൊല്ലത്തോളം കാത്തിരുന്ന ഹരിശർമ്മ, പലപ്പോഴായി ശേഖരിച്ച സാമഗ്രികൾ ഉപയോഗിച്ചു മനോരമയുടെ വജ്രജൂബിലിസന്ദർഭത്തിൽ പുത്തിയാക്കിയ പുസ്തകമാണു് ഈ ജീവചരിത്രം.

വിഷയാനുക്രമണിക പരിശോധിച്ചാൽ 'ഹരിശർമ്മാമുദ്ര'യെന്നു തന്നെ പറയപ്പെടേണ്ട സമീപനവും സമവലോകനവും ക്രമവൽകരണവുമാണു് ഇതിലും കാണപ്പെട്ടുന്നതു്. ഭാഷാപോഷിണീരംഗത്തു് വിഹരിച്ചിട്ടുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ പ്രമുഖരെ ഇവിടെയും ഗ്രന്ഥകാരൻ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥമദ്ധ്യത്തിലുള്ള നാലഞ്ചദ്ധ്യായങ്ങൾ വാസ്തവത്തിൽ ഇരുപതാംശതകത്തിന്റെ പിറവിക്കുതൊട്ടു മുമ്പും പിമ്പും ഉള്ള ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം തന്നെയാണു്. ഈ കൃതിക്കു ഒന്നുരണ്ടു പ്രത്യേകതകൾ എടുത്തു

പറയത്തക്കതായുണ്ട്. കേരളസാഹിത്യപ്രണയികളായമിക്ക സാഹിത്യകാരന്മാരും അവരുടെ കൃതികളിൽക്കൂടെയാണ് പ്രധാനമായും അറിയപ്പെടുന്നത്. സാഹിത്യനിർമ്മാണം സ്വയം ചെയ്യുയെന്നതിനെക്കാൾ അതിനു മറ്റുള്ള വരെ പ്രേരിപ്പിക്കയും കഴിയുന്നിടത്തോളം സൗകര്യം ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതു് ജീവിതവ്രതമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ഒരു വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചു് ഗണ്യമായി വല്ലതും അറിയണമെങ്കിൽ ജീവചരിത്രത്തെ അഭയം പ്രാപിക്കുകയല്ലാതെ ഗതിയില്ല. അക്കാരണത്താൽ വടുഗീസുമാപ്പിളയുടെ ജീവചരിത്രം എത്ര ആവശ്യമായിരുന്നുവെന്നു തെളിയുന്നു. പ്രമാണരേഖകൾ അവിടവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിൽ സാധാരണ ശ്രദ്ധിക്കാറുള്ള ഹരിശർമ്മ, അതുകൂടാതെ ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഗ്രന്ഥസൂചിയും, ഉപയോഗമുള്ള ചില അനുബന്ധങ്ങളും ചേർത്തിരിക്കുന്നതു് വിശിഷ്യ പ്രയോജനപ്രദമായിരിക്കുന്നു.

സാമാന്യനിരീക്ഷണം

സാമാന്യമായി നോക്കുമ്പോൾ ഹരിശർമ്മയുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളെല്ലാം ഏതാണ്ടു് ഒരേ മൂശയിൽ വാർത്തെടുത്തിട്ടുള്ള കൃതികളാണെന്നു പറയാം. ജീവചരിത്രക്കുറിപ്പുകൾ സാഹിത്യപഠനം ഇങ്ങനെ രണ്ടു പ്രധാനവിഭാഗങ്ങളാണു് അവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു്. വിഷയസമീപനം ഒരേ തരത്തിലാണെന്നതുകൊണ്ടു് ഓരോന്നിൻറെയും പ്രതിപാദനത്തിൽ അല്പം ചില വൈചിത്ര്യങ്ങൾ ഇല്ലെന്നു ധരിക്കരുതു്. മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചപോലെ ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള Men of Letters എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ രചനാസമ്പ്രദായമാണു് ഹരിശർമ്മ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. വേണ്ടത്ര ജീവചരിത്രസാമഗ്രികൾ സംഭരിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഘട്ടങ്ങളിൽ സമ്പൂർണ്ണമായ ജീവചരിത്രരചന അസാദ്ധ്യവുമാണു്. കത്തുകൾ, ഡയറികൾ തുടങ്ങിയുള്ള ജീവചരിത്രപ്രധാനങ്ങളായ രേഖകൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ വിമുഖരായിരുന്ന നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാരെക്കുറിച്ചു്, കിട്ടിയ രേഖകൾ ഊതി വീർപ്പിച്ചും, ഊഹാപോഹങ്ങളും കേട്ടുകേൾവികളും തിരുകിച്ചേർത്തും ജീ

വചരിത്രത്തിന്റെ ആകൃതിയിൽ തടിയൻഗ്രന്ഥങ്ങൾ പടച്ചുവിടുന്നതിൽ ഹരിശർമ്മയ്ക്ക് വിശ്വാസമില്ല. പഴയ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ജീവിതത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായ രേഖകൾ വളരെയൊന്നും ലഭ്യമാകാത്തതിനാൽ സാധാരണഗതിക്കു ഒരു അമ്പതു പുറത്തിനകമായുള്ള ജീവചരിത്രസംക്ഷേപം മാത്രമേ രചിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. അതിന്റെ കൂടെ കഥാപുരുഷന്റെ സാഹിത്യസേവനത്തെ ക്രോഡീകരിച്ചുകൊണ്ടു സാമാന്യം ദീർഘമായ പഠനങ്ങൾ കൂടെ ചേർക്കുമ്പോൾ ഉപയോഗമുള്ള ഒരു പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുവാൻ കഴിയുന്നു. മൊത്തത്തിൽ പറയുന്ന പക്ഷം ഇതായിരുന്നു, ഹരിശർമ്മയുടെ ലക്ഷ്യം.

നല്ല അടുക്കും ചിട്ടയും അച്ചടക്കബോധവുമുള്ള ഒരു എഴുത്തുകാരനാണ് ഹരിശർമ്മ എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു കൃതിയും വെളിപ്പെടുത്തും. പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളെ ചരിത്രബോധത്തോടു കൂടി ക്രമീകരിച്ചു വിഭജിക്കുകയും, നിവൃത്തിയുള്ള ഘട്ടങ്ങളിലെല്ലാം പ്രമാണങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ച് വിശ്വസനീയത വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും വിക്ഷോഭത്തിനു വശംവദനാകാതെ കാര്യങ്ങളെ ശാന്തതയോടും സമചിത്തതയോടുംകൂടി വീക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുക ഹരിശർമ്മയുടെ സാധാരണസ്വഭാവമാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷ ഋജുവും ലളിതവും കാര്യമാത്രപ്രസക്തവുമാണ്. ആശയം ഗ്രഹിക്കാനായി ഒന്നു കൂടെ വായിക്കേണ്ടിവരുന്ന വാചകങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. പക്ഷേ പ്രതിപാദനത്തിൽ കലാവൈഭവം കഷ്ടിയാണ്. പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും വച്ചു ഭംഗി പിടിപ്പിക്കുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം ശർമ്മയ്ക്കില്ല. ഭാവനാധനികനായ ഒരു കലാകാരനെയല്ല, നിഷ്പക്ഷമതിയായ ഒരു നിരൂപകനെയും സത്യവാദിയായ ഒരു ചരിത്രകാരനെയുമാണ് നാം അദ്ദേഹത്തിൽ ദർശിക്കുന്നത്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണചാതുര്യത്തിന് ഉദാഹരണമായി ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം:

"അഭിപ്രായത്തിൽ കേരളപാണിനി വാസനയ്ക്കു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്ന ഒരാളായിരുന്നു എന്ന് ഊഹിക്കേണ്ടി

യിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനുഭവത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി നോക്കുകയാണെങ്കിൽ, അഭ്യാസത്തിനും വ്യൽപത്തിക്കുംതന്നെ പ്രാമാണ്യം കല്പിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്'" (രണ്ടുസാഹിത്യനായകന്മാർ-പേജ് 160)

മൺമറഞ്ഞ മഹാന്മാരെ സ്നേഹാദരങ്ങളോടുകൂടിയേ സ്മരിക്കാവൂ എന്നാണല്ലോ പൗരസ്ത്യരായ നമ്മുടെ ആദർശം. എങ്കിലും മനുഷ്യരെ മനുഷ്യരായിത്തന്നെ കാണേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. ഹരിശർമ്മ തന്റെ കഥാനായകന്മാരെ ബഹുമാനത്തോടും ആദരത്തോടുംകൂടിയാണു് സമീപിക്കുന്നതു്. ബഹുമാനം അർഹിക്കുന്ന ആളുകളെ മാത്രമേ, അദ്ദേഹം നായകന്മാരായി സ്വീകരിക്കാറുള്ളൂ എന്നു വേണമെങ്കിൽ സമ്മതിക്കാം. എങ്കിലും അവരുടെ വ്യക്തിത്വത്തിലെ ദൗർബ്ബല്യങ്ങൾ നോക്കി മനസ്സിലാക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഉത്സാഹിക്കാറില്ല. പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ ശമ്പയുടെ മനോഭാവത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതു ഇപ്രകാരമാണു്. "മഹത്ത്വത്തിന്റെ കണികകളെ—വിശിഷ്യ സാഹിത്യത്തിൽ—എവിടെ കണ്ടാലും ഉള്ളഴിഞ്ഞാരാധിക്കുന്ന നിഷ്കളങ്കഹൃദയമാണു് ശ്രീമാൻ ഹരിശർമ്മയ്ക്കുള്ളതു്.... നന്മ എവിടെക്കണ്ടാലും അതുമായി തന്മയത്വം പ്രാപിക്കുക, അന്യന്റെ ഉൽക്കർഷത്തിൽ ആനന്ദിക്കുക, സ്തുത്യമായ ഗുണാംശത്തിൽ ലയിക്കാറാവുക ഇത്യാദി ഗുണവിശേഷങ്ങൾ ഒരു ഉത്തമ ജീവചരിത്രകാരനു നേട്ടങ്ങൾ തന്നെയായിരിക്കും". ജോൺസന്റെ ജീവചരിത്രമെഴുതിയ ബോസ്വലിന്റെ നായകഭക്തിയെക്കുറിച്ചു് മുമ്പൊരദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചുവല്ലൊ. നായകഭക്തിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നോക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിൽ ബോസ്വലിന്റെ ഛായ കൂട്ടുതലായിക്കാണുന്നതു് ഹരിശർമ്മയിലാണെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ ആ സമഗ്രത ഇവിടെ പ്രതീക്ഷിക്കരുതു്.

കഥാനായകന്റെ പേഴ്സണാലിറ്റിയല്ല, പ്രവർത്തനരംഗമാണു് തന്റെ ചിന്തയ്ക്കും അന്വേഷണത്തിനും മുഖ്യലക്ഷ്യമായിരുന്നിട്ടുള്ളതു് എന്നു ഹരിശർമ്മ എഴുതിയ എല്ലാ ജീവചരിത്രങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നു. പേഴ്സണാലിറ്റിയിൽ അല്ലെങ്കിൽ വ്യക്തിമുദ്രയിൽ വെളിച്ചമടിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളും സംഭാഷണങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഇല്ലെന്നല്ല ഇതിൽ

നിന്നും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതു്. അദ്ദേഹം പ്രധാനമായി വിരൽ ചൂണ്ടിയിട്ടുള്ളതു് മികച്ച സാഹിത്യസംഭാവനകളിലേക്കാണു്. തനിക്കു ഏറ്റവും പ്രിയംകരമായ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ എങ്ങനെ, എത്രത്തോളം വിഹരിച്ചു കഥാനായകൻ എന്നതാണു് ഹരിശർമ്മയ്ക്കു അറിയേണ്ടതും അറിയിക്കേണ്ടതുമായ കാര്യം. ചുരുക്കത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ 'സാഹിത്യജീവിതചരിത'ങ്ങളായി പരിഗണിക്കുകയായിരിക്കും കൂടുതൽ ശരിയായിട്ടുള്ളതു്.

പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ

മലയാളത്തിലെ ചില പ്രധാനജീവചരിത്രങ്ങളുടെയും രണ്ടു ലഘുസാഹിത്യചരിത്രങ്ങളുടെയും കർത്താവായ പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ ഒരെഴുത്തുകാരനായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതുതന്നെ ഹൃദയഹാരിയായ ഒരു ജീവിതകഥയുമായിട്ടാണു്. അതാണു് 'നെപ്പോളിയനും ജോസഫയിനും' എന്ന ലഘുകൃതി. അതിന്റെശേഷം നെപ്പോളിയന്റെ ജീവിതസായാഹ്നം, എഡ്വേർഡ് എട്ടാമന്റെ സിംഹാസനത്യാഗത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള 'പ്രേമഗൗതമൻ', വോൾട്ടയർ, സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ, സി. വി. രാമൻപിള്ള, മഹാത്മാഗാന്ധി എന്നീ കൃതികൾ രചിച്ചു അദ്ദേഹം ജീവചരിത്രമണ്ഡലത്തിൽ തന്റെ സ്ഥാനം സുപ്രതിഷ്ഠിതമാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്നു മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ പരമേശ്വരൻനായരുടെ സംഭാവന ആർക്കും വിസ്മരിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല.

നെപ്പോളിയനും ജോസഫയിനും

'നെപ്പോളിയനും ജോസഫയിനും' എന്ന കൃതി സരസസാഹിത്യകാരനായ ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ അവതാരികയോടുകൂടെ പരമേശ്വരൻനായർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു് 1932-ൽ ആണു്. അമേരിക്കൻഗ്രന്ഥകാരനായ ആബട്ടിന്റെ 'നെപ്പോളിയൻ ബോണപ്പാർട്ട്' ആണു് പരമേശ്വരൻനായർ ആലംബമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതിൽ ഏതു

പ്രത്യേകസന്ദർഭമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു വിഷയമാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്നും അതിന്റെ പ്രത്യേകഗുണങ്ങൾ ഏവയെന്നും വിശദമാക്കുവാൻ അവതാരികയിൽ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കുകയാണ് എളുപ്പം.

"വെടിയുണ്ടകൾ പെരുമാരിപോലെ തലസ്സുമുകളിൽ വഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽപ്പോലും ക്ഷീണചിത്തനായിട്ടില്ലാത്ത നെപ്പോളിയൻചക്രവത്തിയെ കേവലം ശിശുവിനെപ്പോലെ വിലപിപ്പിച്ച ഏകഘട്ടമാണ് ഈ യുവസ്നേഹിതൻ പ്രബന്ധവിഷയമാക്കിയിട്ടുള്ളത്. ഇതിൽ കൂടുതൽ ഹൃദയാവർജ്ജകമായ ഒരു രംഗം ഭാവന ചെയ്യുന്നതിനുപോലും ആക്കും സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അപ്രസിദ്ധിയിലും ദാരിദ്ര്യത്തിലും നിന്നു്, ആപന്നിബിഡമായ വിഷമമാർഗ്ഗങ്ങൾ കടന്നു് സർവ്വോന്നതമായ ഐശ്വര്യപ്രസാദത്തിൽ എത്തുന്നതുവരെ തന്നോടുകൂടി ഒത്തുനിന്ന സകലകഷ്ടതകളും സഹിച്ചു് തന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചനുഗ്രഹിച്ച ജീവിതേശ്വരിയായ ജോസഫയിനെ ദുർഘടങ്ങൾ ഒഴിഞ്ഞ പ്രഭാവോദയത്തിൽ യാതൊരു കാരണവും കൂടാതെ, എല്ലാവരുടെയും മനസ്സിനു വിപരീതമായി ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു്, പരന്ത്രീസ്സുസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ശാശ്വൽസ്ഥിതിക്കുവേണ്ടി പിന്നീട്ടുള്ള സകലപ്രതാപങ്ങളും ആസ്വദിക്കുന്നതിനു മാത്രമായി, ഒരു രാജകന്യകയെ വിവാഹം ചെയ്യേണ്ടിവന്ന ആ ഘട്ടം രസസ്ഫൂർത്തിക്കു യാതൊരു ഭംഗവും വരാതെ മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതിനു് ഈ യുവഗ്രന്ഥകാരനെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ളതു്, അദ്ദേഹത്തിനു ബാല്യം മുതൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി മാദൃശന്മാക്കു ബോദ്ധ്യമായിട്ടുള്ള സഹൃദയസമ്പത്തും ഔചിത്യത്തികവും അദ്ദേഹത്തിനു യഥേഷ്ടം വശമായിട്ടുള്ള വാചകരീതിയുടെ സാരള്യവും കാവ്യമാധുരിയുമാണെന്നു് കാണാവുന്നതാണു്."

ജോസഫയിനിന്റെ മഹാമനസ്കതയും അവൾക്കു നെപ്പോളിയനോടുണ്ടായിരുന്ന പ്രേമത്തിന്റെ ദൃഢതയും സ്പഷ്ടമാക്കുന്ന ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം. നെപ്പോളിയനു മേരിയാലൂയിസാ എന്ന പുതിയ ഭാര്യയിൽ ഒരു പുത്രനുണ്ടായി. കുറെക്കാലം കഴിഞ്ഞു മാത്രമാണു് ജോസഫയിനു് ഈ കുട്ടിയെ കാണാൻ സാധിച്ചതു്. അന്നത്തെ കൂടിക്കാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം

ജോസഫയിൻ നെപ്പോളിയനു് ഇപ്രകാരമെഴുതി: "എനിക്കു ഒരു കുട്ടിയെ ലാളിക്കുന്നതിനുള്ള അത്യാശകൊണ്ടുമാത്രമല്ല ഞാൻ കുമാരനെ കാണുന്നതിനു ഇത്ര മോഹിച്ചതു്. അവന്റെ ഛായ എന്റെ മനസ്സിൽ പതിക്കുന്നതിനും പിതാവിന്റെ സ്വരത്തോടു സാമ്യമുള്ള അവന്റെ മധുരസ്വരം ഒന്നു കേൾക്കുന്നതിനും അങ്ങു് ഒരു കുട്ടിയെ ഓമനിക്കുന്ന മനോഹരകാഴ്ച കാണുന്നതിനും എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളോടു് അവിടന്നു കാണിച്ചിട്ടുള്ള അതിരറ്റ വാത്സല്യത്തെ സ്വല്പമെങ്കിലും അനുകരിക്കുന്നതിനും, ഇങ്ങനെ പല കാര്യത്തിനും കൂടിയാണു് ഞാൻ അവനെ കാണുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചതു്. അവിടത്തെ കൈയിൽ എടുത്തിരുന്ന ആ ചെറുനെപ്പോളിയനെയുംകൊണ്ടു് അങ്ങു കയറിവന്ന ആ നിമിഷമായിരുന്നു എന്റെ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും ആനന്ദപ്രദമായ സമയം." ഇതുപോലെ മർമ്മസ്പൃക്കായ അനേകം ഭാഗങ്ങൾ പ്രസ്തുതകൃതിയിൽ കാണുന്നുണ്ടു്.

നെപ്പോളിയന്റെ ജീവിതസായാഹ്നം

സംഭവബഹുലവും അത്യന്തം അസാധാരണവുമായ നെപ്പോളിയന്റെ ജീവിതം ഏതു സഹൃദയനെയും വശീകരിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമാണല്ലോ. ആ ജീവിതകഥ പരമേശ്വരൻ നായരെ അടിമുടി ചലിപ്പിച്ചുവെന്നതിനു സംശയമില്ല. വീണ്ടും അദ്ദേഹം അതിൽതന്നെ നിമഗ്നനാകുന്നു. തൽഫലമായുണ്ടായ മറെറാരു ചെറുകൃതിയാണു് 'നെപ്പോളിയന്റെ ജീവിതസായാഹ്നം' എന്നതു്. പ്രേമസാന്ദ്രമായ ജോസഫയിൻ കഥപോലെ ഹൃദയാവർജ്ജകമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥവും. ലോകത്തിലെ മഹാരാഷ്ട്രങ്ങളെയും സിംഹാസനങ്ങളെയും കിടുകിടെ വിറപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നെപ്പോളിയന്റെ സെൻറ് ഹെലീനാ ദ്വീപിലെ തടവിൽ കിടന്നുകൊണ്ടുള്ള ജീവിതാന്ത്യമാണു് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം. അന്നത്തെ അനുഭവങ്ങൾ എത്ര ശോകപൂരിതമായിരുന്നുവെന്നു് കാണിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗം മാത്രം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. 1820 നവംബർ 20-നു് ശയ്യയിൽനിന്നു എഴുനേൽക്കുവാൻപോലും കഴിയാതിരുന്ന നെപ്പോളിയൻ തന്റെ ഡോക്ടറോടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:

"അല്ലയോ ഡോക്ടർ, വിശ്രമത്തിന്റെ ആനന്ദം ഒന്നു വെറെതന്നെയാണ്. ശയ്യ ഇപ്പോൾ എനിക്കനുഗ്രഹമായിത്തീന്നിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിലെ സകല സിംഹാസനങ്ങളും ലഭിച്ചാലും ഞാൻ ഇതിനെ ഉപേക്ഷിക്കയില്ല. എന്തൊരു വലുതായ മാറ്റം? ഞാൻ എത്രമാത്രം അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നു... നാലോ അഞ്ചോ സെക്രട്ടറിമാക്ക് വിവിധവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരേസമയത്തു് വാചകങ്ങൾ പറഞ്ഞുകൊട്ടക്കുവാൻ എനിക്കു ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. നിങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നതിനെക്കാൾ വേഗത്തിൽ എഴുതുവാൻ എനിക്കു കഴിയുമായിരുന്നു. അന്നു ഞാൻ സാക്ഷാൽ നെപ്പോളിയനായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഇന്നാവട്ടെ ഞാൻ യാതൊന്നുമല്ല. എന്റെ ശക്തിയും എന്റെ മനോബലവും എന്നെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു. ഞാൻ ഇപ്പോൾ ജീവിക്കുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ കിടക്കുന്നുവെന്നുമാത്രം."

ഈ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ ചേർത്തുവച്ചാലും അതിമാനുഷനായ നെപ്പോളിയന്റെ ജീവിതകഥ പൂർത്തിയാകുന്നില്ല. എങ്കിലും ആ ചരിത്രത്തിൽ ഏറ്റവും ആകർഷകങ്ങളും മർമ്മഭേദകങ്ങളുമായ ഭാഗങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു് ഉചിതമായ ഭാഷയിൽ പ്രതിപാദിച്ചു സഹൃദയരെ രസിപ്പിക്കുവാൻ പരമേശ്വരൻനായക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. മേൽചേർത്തിരിക്കുന്ന ഉദ്ധരണികളെപ്പോലെ ഭാവശബളങ്ങളും വ്യക്തിത്വപ്രകാശകങ്ങളുമായ ഭാഗങ്ങൾ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നും തേടിപ്പിടിച്ചു്, സരസവർണ്ണനകൾകൊണ്ടും സംക്ഷിപ്തവ്യാഖ്യാനങ്ങൾകൊണ്ടും അവയെ കണ്ണി വിടാതെ ചേർത്തു് കഥനം നടത്തുന്ന ഒരു രീതിയാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. 'പ്രേമഗൌതമൻ', 'വോൾട്ടയർ' എന്നീ കൃതികളിലും പ്രായേണ ഈ രീതിതന്നെയാണു് അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

പ്രേമഗൌതമൻ

മലയാളമനോരമ ആഴ്ചപ്പതിപ്പു് ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ കേരളീയസഹൃദയരെ സമാകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തു് 'പ്രേമഗൌതമൻ' എന്ന പേരിൽ ഒരു ലേഖനപരമ്പര പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കഥ ഇന്നും സ്മരിക്കുന്ന പലരുമുണ്ടാവും. അന്നു സർവ്വ ലോകരുടെയും ഉത്കണ്ഠാപൂ

വ്വമായ താൽപര്യത്തെ ആകഷ്ിച്ചിരുന്ന ബ്രിട്ടീഷ് ചക്ര വർത്തി എഡ്വേർഡ് അഷ്ടമന്റെ പ്രേമകഥയും, തൽഫല മായുണ്ടായ സ്ഥാനത്യാഗവുമാണ് ഈ ലേഖനങ്ങളിലെ പ്ര തിപാദ്യം. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ സാമ്രാജ്യം ഒരു വശത്തും, ഒരു സ്ത്രീയുമായുള്ള പ്രണയത്തിന്റെ പാവനത മറു വശത്തും വച്ചു തൂക്കിനോക്കി ഒരുഭാഗത്തേക്കു ചേരുവാൻ എഡ്വേർഡ്അഷ്ടമനെ നയിച്ച പരിതഃസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു മാത്രമല്ല, ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണഘടനയെക്കുറിച്ചും ജനതയുടെ അസാധാരണമായ അച്ചടക്കത്തെക്കുറിച്ചും, പാർലമെന്റ് അംഗങ്ങളുടെ ഉയന്ന സാംസ്കാരിക നിലവാരത്തെക്കുറിച്ചും വ്യക്തമായ ബോധം നൽകുവാൻ ഇതുമൂലം പരമേശ്വരൻനാ യർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പ്രേമലേഖനചതുരയായ മിസ്സ് വാ ലീസ് വാർഫീൽഡ് എന്ന തരുണി പ്രഥമദർശനത്തിൽ രാജകുമാരനെ ആകഷ്ിക്കുന്നതുമുതൽ, വിവാഹാഘോഷം നടക്കുന്നതുവരെയുള്ള ചരിത്രം ഒൻപതു് അദ്ധ്യായങ്ങളിലാ യി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പരമ്പര പ്രസിദ്ധ പ്പെട്ടത്തിവന്ന കാലത്തു് മനോരമ ആഴ്ചപ്പതിപ്പിന്റെ പ്രചാ രം അസാമാന്യമായി വർദ്ധിച്ചുവെന്നതു് വിഷയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യംകൊണ്ടു മാത്രമല്ല പ്രതിപാദനത്തിന്റെ ആകഷ് കതകൊണ്ടുകൂടെയാണു്. ഈ കൃതിയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം 1948-ലാണു്.

വോൾട്ടയർ

തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാലയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണ വകുപ്പിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം 1947-ൽ പരമേശ്വരൻനാ യർ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു ജീവചരിത്രമാ ണു് 'വോൾട്ടയർ'. 18-ാം ശതകത്തിലെ ഫ്രഞ്ചുസാഹിത്യകാ രന്മാരിൽ ഏറ്റവും തലയെടുപ്പുള്ള ഒരു ദേഹമാണല്ലോ വോൾട്ടയർ. കാലം, ദേശം, ഇവയിലുള്ള അകൽച്ചമൂലം പരമേശ്വരൻനായക്കു് സ്വന്തമായി ഒരു ജീവചരിത്രം രചി ക്കുവാൻ പറ്റിയ ഒരു വിഷയമല്ല ഇതെന്നതു വ്യക്തമാണ ല്ലോ. അതിനാൽ ഇംഗ്ലീഷിൽ ലഭിക്കുന്ന ജീവചരിത്രങ്ങ ളും നിരൂപണങ്ങളും അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു് ഇതു് അദ്ദേ ഹം രചിച്ചിട്ടുള്ളതു് എന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു. ഇതുവരെ പരാ

മശിക്കപ്പെട്ട കൃതികളും ഈ കാര്യത്തിൽ തുല്യത വഹിക്കുന്നുവെങ്കിലും അവയും ഈ കൃതിയും തമ്മിൽ ഗണ്യമായ വ്യത്യാസമുണ്ട്. അവയെല്ലാം ജീവിതത്തിന്റെ ഭാവശബളമായ ഒരു ഘടകം മാത്രം ഉപജീവിച്ചു് എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കുമ്പോൾ, വോൾട്ടയർ ജീവിതത്തിന്റെ സമഗ്രചിത്രമാണു് സംഭാവന ചെയ്യുന്നതു്. പായസം കുടിക്കുന്ന ഒരു സുഖമാണു് ചെറുകൃതികൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതെങ്കിൽ, പായസം കൂടെയുള്ള ഒരു നല്ല സദ്യ ഉണ്ണുന്നതിന്റെ സംതൃപ്തിയാണു് ഈ ചരിത്രം നൽകുന്നതു്. അതിൽ എരിയും പുളിയും എല്ലാം ഉണ്ടാവും. ആറു ജീവചരിത്രങ്ങളുൾപ്പടെ വോൾട്ടയറെ സംബന്ധിക്കുന്ന പതിനൊന്നിലധികം വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിച്ചു പഠിച്ച ശേഷമാണു് ഈ ചരിത്രരചന പരമേശ്വരൻനായർ സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഈ രചനയിൽ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ലക്ഷ്യം എന്തായിരുന്നുവെന്നു നോക്കാം. "പല ജീവചരിത്രങ്ങളും വിമർശനങ്ങളും വായിച്ചതിനുശേഷമാണു് ഇതെഴുതിയിട്ടുള്ളതെങ്കിലും, കഴിയുന്നതും സ്വന്തവും സ്വതന്ത്രവുമായ ഒരു രീതിയിൽതന്നെ മുന്നോട്ടുപോകുവാൻ ഇവിടെ യത്നിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നാമതായി, ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ഇംഗ്ലീഷ് വായനക്കാക്കു് ഒരു യൂറോപ്യൻ സാഹിത്യനായകനെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതിയിലല്ല, ഒരു മലയാളി, മലയാളവായനക്കാക്കു് ആ വിദേശീയനായകനെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതെന്നു തോന്നി. പ്രതിപാദനത്തിന്റെ രീതിയിലായാലും, പ്രതിപാദ്യത്തിന്റെ പരിധിയിലായാലും നമ്മുടെ സ്വന്തം വീക്ഷണകോടികളും വിവേചനോപാധികളും തന്നെ പരിപാലിക്കയാണു വേണ്ടതെന്നുള്ള ഉറച്ച വിശ്വാസക്കാരനാണു് ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ. കഥാകഥനത്തിലായാലും സാഹിത്യവിമർശനത്തിലായാലും ഇവിടെ പ്രധാനമായി ദീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതു് നായകന്റെ സത്വവിശേഷം, വ്യക്തിത്വം ഇവ വിശദമാക്കുകയാണു്." ഇതു് ഒരു നല്ല തോതിൽ സഫലമായിട്ടുണ്ടെന്നും ഗ്രന്ഥകാരനു ചാരിതാർത്ഥ്യത്തിനു തികച്ചും അവകാശമുണ്ടെന്നും നിരൂപകദൃഷ്ടിയോടുകൂടെ വായിക്കുന്നവർ സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല.

സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ

വൈയാകരണനും വാഗ്മിയും സരസസാഹിത്യകാരനുമായിരുന്ന പി. കെ. നാരായണപിള്ളയുടെ ജീവചരിത്രമാണ് പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായരുടെ 'സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ'. ഈ കൃതിയുടെ ആദ്യത്തെ പതിപ്പ് 1944-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതോടുകൂടെയാണ് ഒരു ജീവചരിത്രകാരൻ എന്ന നിലയ്ക്ക് പരമേശ്വരൻനായർക്ക് അംഗീകാരം ലഭിച്ചതു്. ജീവചരിത്രവിഷയകമായി അതിനു മുമ്പ് ശ്രീ. നായർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സ്വതന്ത്രകൃതികളായിരുന്നില്ല. നാലു കൊല്ലത്തെ അന്വേഷണത്തിന്റെയും പരിശ്രമത്തിന്റെയും ഫലമായിട്ടാണ് ഗ്രന്ഥകാരനു് പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കുള്ള സാമഗ്രികൾ ലഭിച്ചതു്.

ഈ ചരിത്രരചനയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള രീതിയെക്കുറിച്ചു് പ്രസ്താവനയിൽ ചില സൂചനകൾ ഉണ്ടു്. അവയിൽ ഇവിടെ പ്രസക്തമെന്നു തോന്നുന്ന ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം: "ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു വിഷയമായ വ്യക്തി, ഷെല്ലിയെയോ ബൈറനെയോ പോലെ വികാരാവിഷ്ടനോ സാഹസശീലനോ ആയിരുന്നില്ല. ഭാവനാസമ്പത്തിൽ അദ്ദേഹം അദ്വിതീയനായിരുന്നു. എന്നാൽ അതേ സമയം തന്നെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ നിഷ്ണാതനായ ഒരു യുക്തിസമ്പന്നൻ കൂടിയായിരുന്നു. സംഭവങ്ങളുടെ ബാഹുല്യതയെയും ത്വരിതഗതിയിലുള്ള പ്രയാണത്തെയും കാൾ കാര്യകാരണപരവും ശിക്ഷണാത്മകവുമായ ഒരു നിയമിതഗതിയായിരുന്നു ആ ജീവിതത്തിൽ തെളിഞ്ഞു കണ്ടതു്. അതിനാൽ ഭാവനാപ്രധാനവും വികാരനിർഭരവുമായ സംഭവചിത്രീകരണങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് ഉപപാദനപരവും വിമർശനപ്രധാനവുമായ ഒരു പ്രതിപാദനരീതിയാണ് ഇവിടെ അവലംബമാക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുള്ളതു്."

നെപ്പോളിയന്റെയും എഡ്വേർഡു് എട്ടാമന്റെയും ജീവിതഭാഗങ്ങൾ റൊമാൻറിക് രീതിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചശേഷം, ഈ ജീവചരിത്രത്തിൽ വിഭിന്നമായ ഒരു രീതി അവലംബമാക്കേണ്ടിവന്നതിന്റെ കാരണമാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ വ്യക്തമാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്. എങ്കിലും ഈ കൃതി

യിൽ ഉപന്യാസങ്ങളും സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങളും ഒരു ജീവചരിത്രത്തിനു് ഭാരമായിരിക്കത്തക്കവണ്ണം തടിച്ചുകൂടിയിട്ടുണ്ടു് എന്നു് ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉൾപ്പെടെ പലരും നിരൂപണം ചെയ്തിരുന്നു. 1957-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ രണ്ടാംപതിപ്പിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പല ഭേദഗതികളും വരുത്തി പ്രസ്തുതകൃതിയുടെ സംവിധാനഭദ്രതയും കലാസൗഷ്ഠവവും വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ജീവിതകഥയുടെ പിന്നിൽ ഒരു സാമാനവണ്ടിപോലെ ഘടിപ്പിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യപഠനങ്ങളായ ഏതാനും അദ്ധ്യായങ്ങൾ പുതിയപതിപ്പിൽ ഉപേക്ഷിച്ചതും ഉചിതമായി.

പി. കെ. യുടെ പ്രതിപാദനം ബഹുമാനസ്ഫുരിതമാണെങ്കിലും, അതൊരിക്കലും അന്ധമായ ആരാധനയായി അധഃപതിക്കുന്നില്ല. കഥാനായകനെയും സമകാലികരായ പല വ്യക്തികളെയും വിമർശിക്കുന്നുവെങ്കിലും, അധിക്ഷേപിക്കുവാനും അപഹസിക്കുവാനുമുള്ള ഒരു വാസന അദ്ദേഹത്തിനില്ല. ക്ലേശം സഹിച്ചു സാമഗ്രികൾ സമ്പാദിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പരമേശ്വരൻനായർ ഒരു നല്ല മാതൃകയാണു് മലയാളത്തിലെ ചരിത്രകർത്താക്കൾക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതെന്നു് എടുത്തു പറയേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്.

അവതാരികാകാരനായ സർദ്ദാർ കെ. എം. പണിക്കർ ഈ ജീവചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു് പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ബഹുമുഖസ്പർശിയായ അഭിപ്രായം ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുണ്ടു്. "സാഹിത്യപഞ്ചാനനന്റെ ജീവിതചരിത്രം മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ എല്ലാ വശങ്ങളെയും സ്പർശിക്കുന്നു എന്നതിനെന്നു വ്യക്തമാണല്ലൊ. കൂടാതെ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ആധുനികചരിത്രത്തെയും നായർസമുദായത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ഒരു കാൽശതാബ്ദമായി ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പരിവർത്തനത്തെയും പരാമർശിക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകഥ എഴുതുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. പരമേശ്വരൻനായരുടെ പല വർഷത്തെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായ ഈ പുസ്തകം ഈ വൈഷമ്യങ്ങളെ ജയിച്ചു. പി. കെ. യുടെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യത്തിനും, സാഹിത്യലോകത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഉന്നതസ്ഥാനത്തിനും അനുരൂപമായ ഒരു പ്രൌഢ

ജീവചരിത്രമായിത്തീന്നിട്ടുണ്ടെന്നു നിഷ്പക്ഷമതികൾ സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല,"

സി. വി. രാമൻപിള്ള

മലയാളഭാഷയിൽ ഇന്നുവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള ഏറ്റവും നല്ല ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് പരമേശ്വരൻനായരുടെ സി. വി. രാമൻപിള്ള. മലയാളനോവൽസാഹിത്യത്തിന്റെ അടിത്തറ കെട്ടിയുറപ്പിച്ച ഈ മഹാരഥന്റെ ജീവിതകഥ ശരിക്കു ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാഹിത്യപ്രണയികൾ എത്രകാലം നോക്കിയിരുന്നു! 1947-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടുത്തിയ ഈ ജീവചരിത്രമാണ് ആ ന്യൂനത പരിഹരിച്ചത്.

സി. വി.യുടെ ബാല്യകാലജീവിതം, അദ്ദേഹം വളർന്നുവന്ന പരിതഃസ്ഥിതികൾ, ഒരു മികച്ച സാഹിത്യകാരനായിത്തീരാനുള്ള കാരണങ്ങൾ, വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ, സമുദായത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനം ഇവയെക്കുറിച്ച് വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായ സാമഗ്രികൾ ഭൂതകാലത്തിന്റെ ഇരുണ്ട ഗുഹകളിൽ നിന്നു സംഭരിച്ച് സംസ്കരിച്ച് പരമേശ്വരൻനായർ ഈ ഗ്രന്ഥംമുഖേന നമുക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്നു.

ഒരു ജീവിതത്തെ സാധാരണഗതിയിൽ മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളായി തിരിക്കാം. വിശദീകരണസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി അതിനെ ഒരു ചെടിയുടെ വളർച്ചയോട് ഉപമിക്കുകയും ചെയ്യാം. ആദ്യമായി വിത്തു മുളച്ചു നാമ്പു കുമ്പി ഏതാനും ഇലകളുമായി ഉയർന്നുവരുന്നു. അങ്ങനെ കുറേ വളർന്നശേഷമാണ് ശാഖകൾ പൊട്ടി പല ഭാഗങ്ങളിലേക്കു ചെടി വികസിക്കുന്നതു്. അതു കഴിഞ്ഞാലുടനെ പൂക്കാനുള്ള വട്ടമാണ്. അങ്ങനെ ശാഖകൾ തിരിഞ്ഞു പുഷ്പിക്കാനുള്ള ആരംഭം വരെയാണ് ഒന്നാംഘട്ടം. രണ്ടാംഘട്ടത്തിൽ ശാഖകൾ വളർന്നു ധാരാളം പുഷ്പങ്ങളും ഫലങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. ഫലപൂർണ്ണമായ ആ ഭാഗത്തു എത്തിക്കഴിഞ്ഞശേഷമാണ് മൂന്നാംഘട്ടം തുടങ്ങുന്നതു്. പിന്നെ ക്രമേണ പൂർവ്വാർജ്ജിതമായ ശക്തിയിൽ കഴിയുകയും, ക്രമേണയോ പെട്ടെന്നോ നശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യജീവിതത്തെയും ഇങ്ങനെ മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളായി തിരിക്കുന്നതു് ജീവചരിത്രകാരന്റെ

അവലോകനത്തെ സഹായിക്കുന്നതാണ്. ഓരോ ഘട്ടത്തിലും ഏറെക്കുറെ ഭിന്നങ്ങളായ സാങ്കേതികമാർഗ്ഗം അവലംബിക്കുന്നതു് ജീവചരിത്രരചനയെ ആകർഷകവും പ്രയോജനപ്രദവും ആക്കുന്നതുമാണു്.

വ്യക്തിത്വം രൂപപ്പെട്ടു ഉറയ്ക്കുന്നതുവരെയുള്ള ഒന്നാം ഘട്ടത്തിൽ, പ്രായേണ കാലാനുക്രമമായുള്ള പ്രതിപാദനം തന്നെയാണു് നല്ലതു്. കഥാനായകന്റെ ശാരീരികവും, അതിലും പ്രത്യേകമായി, മാനസികവുമായുള്ള വളർച്ച കണ്ടു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാണു നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. ഭാവിയിലെ സാഹിത്യകാരനെ പ്രസവിച്ചു വളർത്തിയ രംഗങ്ങൾ മുഴച്ചു വരാമെന്നല്ലാതെ വളരെ സ്പഷ്ടമായിക്കൂടാ. അവിടെ താരതമ്യത്തിനും വിമർശനത്തിനും പ്രസക്തിയില്ല. അനുസ്യൂതമായി, ഒരു കഥ പറയുന്നതുപോലെ, ആ ജീവിതത്തിലെ തുടിപ്പുകൾ വികസിച്ചുവരികയാണു വേണ്ടതു്. ഇവിടെ ഒരു കലാകാരന്റെ സൃഷ്ടിപാടവമാണു് വെളിപ്പെടേണ്ടതു്. പരമേശ്വരൻനായർ പ്രായേണ ചരിത്രകാരന്റെ കാലാനുക്രമമായ പ്രതിപാദനമാണു് സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും, ആദ്യഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം താരതമ്യത്തിനും വ്യക്തിത്വനിരൂപണത്തിനും കുറെയെല്ലാം തുനിയുന്നുണ്ടു്. തന്മൂലം രണ്ടാംഘട്ടത്തിലേക്കു ഒന്നു എത്തിനോക്കിയിട്ടു മടങ്ങുന്നതിനും അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധനായിത്തീരുന്നു. ഇതു പ്രസ്തുതകൃതിയുടെ കലാപരമായ സൗഷ്ഠവത്തിനു് അല്പം ഹാനി വരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്

കമ്പ്രഹലമായ രണ്ടാംഘട്ടത്തിൽ കാലാനുക്രമമായി ഓരോ സംഭവവും പറഞ്ഞുതീർക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഇവിടെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങൾ നിഷ്കൃഷ്ടിച്ചു പഠിച്ചു ഓരോ ശാഖയായി തിരിച്ചു ഓരോന്നിന്റെയും കനവും തൂക്കവും ആകൃതിയും പ്രകൃതിയും നിർണ്ണയിക്കുകയാണു വേണ്ടതു്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും, ഇടത്തോട്ടും വലത്തോട്ടും മാറിമാറി പല തവണ നോക്കുക അനുപേക്ഷണീയമാണു്. ഇവിടെ സൃഷ്ടിചാതുര്യമുള്ള ഒരു കലാകാരനെക്കാൾ, തരംതിരിപ്പും മൂല്യനിർണ്ണയനവും പരിചയമുള്ള ഒരു നിരൂപകനെയാണു് ആവശ്യമുള്ളതു്.

ഒന്നാംഘട്ടത്തിൽ കഥാപുരുഷനോട് താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ച കലാകാരൻ, മൂന്നാംഘട്ടത്തിൽ കുറച്ചകലെ മാറിനിന്നു കഥാപുരുഷന്റെ മൊത്തത്തിലുള്ള വിജയാപജയങ്ങളെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ മനോഭാവത്തോടുകൂടെ വീക്ഷിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ആ ചെടിയുടെ ചുവട്ടു മുതൽ മേലത്തെ അറ്റംവരെ ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ കാണുന്നു. അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ചരിത്രകാരൻ അടിക്കുന്ന ഈ വെളിച്ചം, സൂര്യപുരുഷന്റെ ശൈശവകാലം വരെ പുറകോട്ടു പോകുന്നു. ഈ പ്രത്യവലോകനം ചുരുങ്ങിയിരിക്കുമെങ്കിലും ചരിത്രനായകന്റെ വ്യക്തിത്വം അതിന്റെ പരിണതരൂപത്തിൽ അവിടെയാണു പ്രകാശിതമാകുന്നത്. പ്രസ്തുതചരിത്രരചനയിൽ പരമേശ്വരൻനായർ രണ്ടും മൂന്നും ഘട്ടങ്ങളിൽ സാമാന്യാധികം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സി. വി.യുടെ ജീവിതകഥയാകുന്ന സാഹിത്യസൗധത്തിലേക്കു പരമേശ്വരൻനായർ നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. ജിജ്ഞാസയോടും പ്രതീക്ഷകളോടും പ്രവേശിക്കുന്ന നമുക്കു പി. കെ., കഥാനായകന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തെ ചില ചിത്രങ്ങൾ കാട്ടിത്തരുന്നു. ആദ്യകാലസാഹചര്യങ്ങൾ, കോളേജ് ജീവിതം, അരക്കിറുക്കനായി വിദേശത്തു് അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞതു് ഇങ്ങനെ പല ചിത്രങ്ങളും നമ്മെ ആകർഷിക്കുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞയുടനെ നാം പോകുന്നതു് ആപ്പീസുമുറിയിലേക്കാണു്. അവിടെ സാമുദായികകാര്യങ്ങളാണു് നാം കേൾക്കുന്നതു്. സി. കൃഷ്ണപിള്ള, താണുപിള്ള എന്നിവരുടെ ചിത്രങ്ങൾ സി. വി.യുടെ ചിത്രത്തെ പശ്ചാത്തലത്തിലേക്കു തള്ളിമാറ്റിയിരിക്കുന്നതുപോലെ നമുക്കു തോന്നും. നമുക്കു ഈ മഹാനുഭാവന്മാരെക്കുറിച്ചു് തൽക്കാലം വലിയ താത്പര്യമില്ലെന്നതു് പി. കെ. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞുമാത്രമേ അറിയുന്നുള്ളു. പിന്നെ അടുക്കളഭാഗത്തുകൂടെ പോയി ഭാഗീരഥി അമ്മയെ അല്പനേരം സന്ദർശിച്ചശേഷം 'മാത്താണ്ഡവമ്മ' ഇരിക്കുന്ന മുറിയിലേക്കു നാം പ്രവേശിക്കുന്നു. അടുക്കളഭാഗത്തു കുറെ നേരം കൂടെ നിന്നു കുട്ടികളുടെ മട്ടകളും കളികളും കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ എന്നു നമുക്കു തോന്നുമെങ്കിലും, പെട്ടെന്നു നാം 'മാത്താണ്ഡവമ്മ' എഴുതിയ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ ദത്തമനസ്കരാകുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കു

മ്പോൾ വീണ്ടും പി. കെ. നമ്മേ താണുപിള്ളയുടെ സവിധത്തിലേക്കു നിബ്ബന്ധിച്ചു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. മലയാളിമെമ്മോറിയൽ, പൊതുക്കാര്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയവടംവലികൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ചു നാം പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതിലധികം വിവരണങ്ങൾ നമ്മെ കേൾപ്പിക്കുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞു 'ധർമ്മരാജാ' തുടങ്ങിയ ആഖ്യായികകളും 'കുറുപ്പില്ലാക്കളരി' തുടങ്ങിയ പ്രഹസനങ്ങളും എഴുതപ്പെട്ട ചുറ്റുപാടുകൾ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. സി. വി. യുടെ വ്യക്തിത്വത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന ഇത്തരം ചിത്രണങ്ങൾ നമ്മേ വളരെ രസിപ്പിക്കുന്നു. എങ്കിലും നിരൂപണരൂപത്തിലുള്ള പ്രതിപാദ്യങ്ങൾ ഇത്ര വേണ്ടിയിരുന്നുവോ എന്നു സംശയിച്ചുപോകുന്നു. ഒടുവിൽ വികാരസമ്പൂർണ്ണങ്ങളായ അവസാനരംഗങ്ങൾ നാം കാണുന്നു. അവിടെ സി. വി. യുടെ ഒരു സമഗ്രചിത്രം വരച്ചു കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു് തികച്ചും ആസ്വാദ്യമായിരിക്കുന്നു. ആകപ്പാടെ ഈ സാഹിത്യഗേഹത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യത്തിൽ നമുക്കു അഭിമാനം തോന്നുന്നു. എങ്കിലും മറ്റൊരു വീട്ടകൂടെ പണിയുന്നതിനു മതിയാകുന്നത്ര സാമഗ്രികൾ അവിടവിടെ ശേഖരിച്ചുവച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്തിനെന്നു നാം സംശയിക്കുന്നു. അതു കെട്ടിടത്തിന്റെ ഭംഗിയെയും ഒതുക്കത്തെയും കുറെയെല്ലാം ബാധിക്കുന്നതായും നമുക്കു തോന്നുന്നു.

മഹാത്മാഗാന്ധി

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം 1949-ലാണു്. എന്നാൽ ഗാന്ധിജിയെപ്പറ്റി മലയാളവായനക്കാർക്കു് ഉപകരിക്കത്തക്ക ഒരു ഗ്രന്ഥം എഴുതണമെന്ന ഉദ്ദേശം ഗ്രന്ഥകാരനിൽ ഏറെ നാളായി കുടികൊണ്ടിരുന്നു. ആ ഗ്രന്ഥം ഒരു ജീവചരിത്രം തന്നെയാകട്ടെയെന്നു് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചതു് ഗാന്ധിജിയുടെ മരണത്തോടുകൂടെയാണു് (1948 ജനുവരി 30). അതിനു ശേഷം, മുമ്പു് അത്ര ശ്രദ്ധയോടെ വായിക്കാൻ കഴിയാതിരുന്ന പല ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഗാഢമായി പഠിക്കുവാൻ സാധിച്ചുവെന്നു് ഗ്രന്ഥകാരൻ മുഖവുരയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. മഹാത്മാഗാന്ധിയെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും തൂലികകളിൽനിന്നു വെളിയിൽ വന്നിട്ടുള്ള മുപ്പതിലധികം ഇംഗ്ലീഷുഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരമേശ്വരൻനായർ

പരിശോധിച്ചുവെന്ന് ഗ്രന്ഥസൂചികയിൽനിന്ന് അറിയാൻ കഴിയും. അങ്ങനെ തയ്യാറെടുത്തു ഗ്രന്ഥരചന ആരംഭിച്ചു് അഞ്ചാറദ്ധ്യായങ്ങളോളം ആയപ്പോൾ, ഈ രചനോദ്യമത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു സംഭവം ഉണ്ടായി. ഗാന്ധിജിയുടെ സമഗ്രമായ ഒരു ജീവചരിത്രം പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യാനുള്ള ഒരു പരിപാടി സ്വീകരിക്കണമെന്നു തിരുവനന്തപുരം റേഡിയോനിലയം ആവശ്യപ്പെട്ടുവെന്നതാണു് അതു്. അവരുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ഗാന്ധിജയന്തി മുതൽ ജനുവരിയിലെ ചരമവാർഷികംവരെയുള്ള നാലു മാസത്തിനിടയ്ക്കുള്ള എല്ലാ വെള്ളിയാഴ്ചകളിലുമായി പതിനെട്ടു പ്രഭാഷണങ്ങളായി അങ്ങനെ ആ ജീവചരിത്രം പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യപ്പെട്ടു. പൊതുജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയെ നല്ലവണ്ണം ആകർഷിച്ച ഒരു നീണ്ട പരിപാടിയായിരുന്നു അതു്.

സാഗരംപോലെ ആഴവും പരപ്പുമുള്ള ഒരു മഹാജീവിതത്തെ ഏതാനും ലഘുപ്രഭാഷണങ്ങളിൽ ഒതുക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ വളരെ പണിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ആ പ്രഭാഷണങ്ങൾ കൂറെയെല്ലാം വികസിപ്പിച്ചതാണു് മഹാത്മാഗാന്ധി എന്ന പേരിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഈ ജീവചരിത്രം. 28 ചെറിയ അദ്ധ്യായങ്ങളായിട്ടാണു് ഈ വിശിഷ്ടകൃതി ചമച്ചിരിക്കുന്നതു്. സത്യസന്ധനായ ബാലൻ, കൗമാരം, വിദേശയാത്ര, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ-എന്നു തുടങ്ങിയ അദ്ധ്യായങ്ങളിലൂടെ പുരോഗമിക്കുന്ന ആ വ്യക്തിചരിത്രം നിയമലംഘനം, നിസ്സഹകരണം, ബന്ധനത്തിൽ, ദണ്ഡിയാത്ര, വട്ടമേശസമ്മേളനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ എത്തുമ്പോൾ ഒരു രാഷ്ട്രചരിത്രവുമായി ഒത്തുചേരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ആധുനികഭാരതത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവുമായ ചരിത്രം ഗാന്ധിജിയുടെ ജീവിതകഥ കൂടാതെയോ, ആ മഹാത്മാവിന്റെ ജീവചരിത്രം നമ്മുടെ രാഷ്ട്രീയചരിത്രം കലർത്താതെയോ രചിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. അത്രമാത്രം അവ രണ്ടും അവിഭക്തമായിലയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ജീവചരിത്രം ചെറുതെങ്കിലും, പ്രധാനകാര്യങ്ങളൊന്നും ത്യജിക്കാതിരിക്കുവാൻ പരമേശ്വരൻ നായർ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും കാണാൻ കഴിയും.

നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലെ പ്രധാനസംഭവങ്ങളും അതിന്റെ സമുന്നതനേതാവായിരുന്ന മഹാത്മാവിന്റെ വ്യ

കൃതിത്വത്തിന്റെ പ്രത്യേകമർമ്മങ്ങളും ആകർഷകമായ രീതിയിൽ, ഗൗരവം വിടാതെ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പ്രക്ഷേപണം ഉദ്ദേശിച്ചു എഴുതപ്പെട്ടതാകയാൽ ഇതിലെ ഭാഷാരീതി സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞു ലളിതവും അവക്രവുമായിട്ടുണ്ട്. ഒരോ അദ്ധ്യായവും വികാരസുന്ദരവും ചിന്താബന്ധുരവുമായ ഒരു മഹാകഥയുടെ ഓരോ മുദ്രലേഖകളുമാണു്. ഒരു മഹാജീവിതത്തിനു യോജിച്ച ഒരു മഹാചരിത്രമാണു് പരമേശ്വരൻനായരുടെ 'മഹാത്മാഗാന്ധി'. ശ്രദ്ധയോടും ബഹുമാനത്തോടും കൂടി ഈ കൃതി വായിക്കുന്നവർക്കു് ജീവിതമൂല്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പുതിയ ബോധത്തോടെ കുറെക്കൂടെ നല്ല പൌരന്മാരായി ജീവിക്കാൻ കഴിയും. ഇതൊരു വലിയ നേട്ടം തന്നെയല്ലേ?

സാമാന്യനിരീക്ഷണം

അനുവാദജീവിതകഥകളായി അഞ്ചും, സ്വതന്ത്രജീവചരിത്രങ്ങളായി രണ്ടും കൃതികളെക്കുറിച്ചു് ഇതിനകം പ്രതിപാദിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ശബ്ദതാരാവലി എന്ന സുപ്രസിദ്ധനിഘണ്ടുവിന്റെ കർത്താവായ ശ്രീകണ്ഠേശ്വരം ജി. പദ്മനാഭപിള്ളയെ ആസ്പദമാക്കി പരമേശ്വരൻനായർ എഴുതിയ ഒരു ലഘുജീവചരിത്രവും സ്വതന്ത്രചരിത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പരിഗണിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. ഇതരഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചരിത്രസാമഗ്രികളായി ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ പരമേശ്വരൻനായർ ഒന്നാംതരം ഒരു രസികനും കലാധർമ്മമർമ്മജ്ഞനുമാണെങ്കിൽ, സ്വതന്ത്രകൃതികളുടെ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം സത്യനിഷ്ഠനായ ഒരു ചരിത്രകാരനായിരുപം കൊള്ളുന്നു. അവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനശക്തിയുടെ മൂർച്ച, സാമഗ്രിശേഖരണത്തിൽ അനുഭവിച്ച കഷ്ടപ്പാടുകൾമൂലം, അല്പം കുറഞ്ഞുപോകുന്നു.

പരമേശ്വരൻനായർ ഒരു ജീവചരിത്രമെഴുതാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ രണ്ടുമൂന്നു പുസ്തകങ്ങൾക്കു വേണ്ടത്ര സാമഗ്രികൾ സജ്ജീകരിക്കുന്നു. 'സാഹിത്യപഞ്ചാനനി'ൽ രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കലർപ്പു നാം കണ്ടതാണല്ലോ. 'സി. വി. രാമൻപിള്ള'യിൽ ഇത്തരം സങ്കലനം അത്രത്തോളം പ്രകടമല്ല. എങ്കിലും ഒരു ജീവിതകഥ, ഒരു സമുദായചരിത്രം, ഒരു സാഹി

ത്യനിരൂപണം എന്ന മൂന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഫലം അതിൽ കാണുന്നു. ജീവചരിത്രം—ഒരു കാലസൃഷ്ടി,എന്ന നിലപാടിൽ നോക്കുമ്പോൾ ചില സ്ഥാനങ്ങളിൽ മേദസ്സു ക്രമാധികം വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതായിത്തോന്നും. കഥാനായകന്റെ വ്യക്തിവൈഭവത്തെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന സാമുദായികചരിത്രങ്ങളും ഗ്രന്ഥവിമർശങ്ങളുമെല്ലാം ആവശ്യം തന്നെ. എങ്കിലും ഒരു ജീവചരിത്രത്തിൽ അത്തരം പരാമർശങ്ങൾ പരിമിതമായിരിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. ബുദ്ധിമുട്ടി സംഭരിച്ച സാമഗ്രികൾ തള്ളിക്കളയുന്നതിൽ ചരിത്രനിഷ്ണാതനായ പരമേശ്വരൻ നായ്ക്ക് വളരെ പ്രയാസം തോന്നിയിരിക്കും.

ആകപ്പാടെ നോക്കുന്ന പക്ഷം, മേൽ പ്രതിപാദിച്ച ചരിത്രങ്ങളിൽ സത്യം കടഞ്ഞെടുക്കുന്ന സമർത്ഥനായ ഒരു ചരിത്രകാരനെയും, നിഷ്പക്ഷപാതിയായ ഒരു നിരൂപകനെയും കാണാൻ കഴിയും. എങ്കിലും ഒരു കലാകാരന്റെ സൃഷ്ടിപാടവത്തെക്കാൾ ഒരു നിരൂപകന്റെ അപഗ്രഥനവൈഭവമാണ് അവയിൽ മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരൂപണങ്ങൾ നിർദ്ദയങ്ങളാണെങ്കിലും നിശിതങ്ങളല്ല. ശസ്ത്രക്രിയയല്ല, കിഴിതിരുമ്മലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചികിത്സാക്രമം. വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ, ലളിതഗദ്യത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിക്കുന്നു. സി. വി. രാമൻപിള്ളയും, സാഹിത്യപഞ്ചാനനും നമ്മുടെ ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിന്റെ മികച്ച നേട്ടങ്ങളാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. 'സാഹിത്യപഞ്ചാനനു', മാർത്താണ്ഡവർമ്മപ്രൈസും 'സി. വി. രാമൻപിള്ള'യ്ക്ക് മലയാളമനോരമ ഡയമൺഡുജൂബിലിപ്രൈസും ലഭ്യമായി എന്നതും ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാണ്. ഈ രണ്ടു കൃതികൾ കൊണ്ടുതന്നെ പരമേശ്വരൻ നായർ മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രകാരന്മാരുടെ മുൻപന്തിയിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു എന്നതിനു സംശയമില്ല.

എൻ. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ

മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിനു ഗണ്യമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുള്ള ഒരു വ്യക്തിയാണ് ശ്രീ. എൻ. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ. അഞ്ചു ജീവചരിത്രങ്ങളാണ്

അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായി ഇതിനകം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. സാഹിത്യനായകരായ വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി, സി. വി. രാമൻപിള്ള എന്നിവർ, കലാകാരനായ രാജാ രവിവർമ്മ, സാമൂഹ്യപ്രവർത്തകയായ കെ. ചിന്നമ്മ, രാഷ്ട്രചരിത്രപ്രഖ്യാതനായ വേലുത്തമ്പി എന്നിവരാണു് ജീവചരിത്രവിഷയങ്ങളായി അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. കേരളീയജീവിതത്തിന്റെ വിവിധമണ്ഡലങ്ങളിൽ ഈ വിശിഷ്ടവ്യക്തികൾമൂലമുണ്ടായിട്ടുള്ള സംഭാവനകൾ വസ്തുനിഷ്ഠതയോടുകൂടി ബാലകൃഷ്ണൻനായർ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിപാദനത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളെക്കുറിച്ചു സാമാന്യമായി പരിശോധിക്കുന്നതിനു മുമ്പു ഓരോ ജീവചരിത്രത്തെയും കുറിച്ചു ചില വിവരങ്ങൾ ചേർക്കുന്നു.

വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി

തന്റെ 'അഭിവന്ദ്യ ഗുരുഭൂത'നായ വി. കൃഷ്ണൻതമ്പിയെ ആസ്പദമാക്കിയാണു് ബാലകൃഷ്ണൻനായർ ജീവചരിത്രരചന ആരംഭിച്ചതു്. ഈ കൃതിയുടെ ഒന്നാമത്തെ പതിപ്പു് 1940-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടുത്തി. ഏഴു അദ്ധ്യായങ്ങളായി എഴുതപ്പെട്ട ഈ ലഘുചരിത്രത്തിനു ശ്രീ. ടി. കെ. കൃഷ്ണമേനോന്റെ അവതാരികയും റാവുബഹദൂർ കെ. നാരായണൻപണ്ടാലയുടെ 'ഭൂമിക'യും ഭൂഷണങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്.

ഒന്നാംഅദ്ധ്യയത്തിൽ 'പ്രാരംഭം' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ പ്രധാനമായി ഗ്രന്ഥകാരൻ ചിന്തിക്കുന്നതു്, എന്തുകൊണ്ടു് കൃഷ്ണൻതമ്പി ജീവചരിത്രത്തിനു വിഷയമായി എന്ന പ്രശ്നത്തെക്കുറിച്ചാണു്. തന്റെ മറുപടി ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇങ്ങനെയാണു് വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുന്നതു്.

"നമ്മുടെ രാജ്യത്തിലെ ഒരു വ്യക്തിക്കു ആശിക്കാവുന്നതിൽ അത്യുന്നതമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് ഒരു രാജസ്യാലന്റേതു്. ആ സ്ഥാനത്തെ അധിരോഹണം ചെയ്തിരുന്നുകൊണ്ടു, ദുഃഖപരിപൂരിതമായ താഴ്ന്നപടികളിൽ അധിവസിക്കുന്നവരുടെ ഇടയിൽ നടന്നുപോരുന്ന സംഭവങ്ങൾ ആരായുകയും അവരെ സ്നേഹിക്കുകയും സഹായിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന മഹാത്മാവാണു് ഈ പുസ്തകത്തിലെ പ്രതിപാദ്യപുരുഷനായ വടശ്ശേരിഅമ്മവീട്ടിൽ ശ്രീമാൻ

കൃഷ്ണൻ തമ്പി അവർകൾ. സാധുസംരക്ഷണമാണ് ആ അന്തഃകരണത്തിൽ കാഹളം ഊതിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്; ആ ഹൃദയം അതിനൊത്തവണ്ണം സഹതപിച്ചു.....ബഹുലക്ഷം പാവങ്ങളുടെ സുഖം ഏതാണോ, അതാണു തന്റെ സുഖം എന്നിങ്ങനെ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മഹാതത്ത്വജ്ഞാനിയാണു് നമ്മുടെ തമ്പി അവർകൾ."

ശ്രീ മൂലംതിരുനാൾ മഹാരാജാവിന്റെ സ്യാലൻ, മഹാരാജാസ് കോളജിലെ പൗരസ്ത്യഭാഷാവകുപ്പിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ, സംസ്കൃതകോളേജ് പ്രിൻസിപ്പാൾ എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം സമ്പൂജ്യനായിരുന്ന കൃഷ്ണൻതമ്പിയുടെ ജീവിതകഥ വായിക്കുമ്പോൾ നമ്മേ ഏറെറവുമധികം സ്പർശിക്കുന്ന ചിന്താഗതി മേൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന വാക്കുകളിൽ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ജനനം, വിദ്യാഭ്യാസം, വിവാഹം, കെ. സി. കേശവപിള്ളയുമായുള്ള സഹവാസം, വിദേശയാത്ര, ബേലിയൽ കോളേജും ഓക്സ്ഫോർഡ് ജീവിതവും, കാവ്യരചന, കഥകളിക്ലബ്ബിന്റെ സംസ്ഥാപനം എന്നിങ്ങനെ തന്റെ ഗുരുനാഥന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനസംഭവങ്ങളെല്ലാം അടുക്കും ക്രമവും തെറ്റാതെ ബാലകൃഷ്ണൻനായർ വിവരിച്ചുതരുന്നു. ശ്രീ. തമ്പി 48-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. ഒരു മണിക്കൂർ പോലും രോഗിയായി അദ്ദേഹം കിടന്നില്ല. ആർട്ട്സ് കോളജ് പ്രിൻസിപ്പാലായിരുന്ന എ. ഗോപാലമേനോന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽനടന്ന യോഗത്തിൽ, താമസിയാതെ ബിരുദധാരികളാകുവാൻ പോകുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് തമ്പി അവർകൾ ചില ഉപദേശങ്ങൾ കൊടുക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണു് പെട്ടെന്നു് ഒരു ചുമയോടുകൂടി അദ്ദേഹം കഴുത്തിറച്ചതു്. അപ്പോപ്ലക്സി എന്ന രോഗംമൂലം രക്തം ശിരസ്സിൽ കയറി സിരകൾ തകർന്നു തുടങ്ങി. അങ്ങനെയാണു് ആ മഹാത്മാവു മൃതിയടഞ്ഞതു്. ഈ രംഗം ഗ്രന്ഥകാരൻ മർമ്മസ്പൃക്കായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ശ്രീ. ഇ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഒരു കത്തിലെ ചില വാചകങ്ങൾ സൂര്യപുരുഷന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ വെളിച്ചം വിതറുന്നു. "എന്തേതുപോലെ എത്രപേരുടെ ജന്മമാണു് തമ്പിയദ്ദേഹം സഫലമാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. ഔദാര്യത്തിന്റെ പാരമ്യം, സൗഹാർദ്ദത്തിന്റെ മഹാശോഭ, വിനയത്തിന്റെ ഔന്നത്യം. സ്നേഹത്തിന്റെ

അവർണ്യഗരിമ, ഈ മഹാപുരുഷനിൽ കണ്ട മനുഷ്യത്വത്തിനു ശ്രുതിക്കുവാൻ കഴിവുള്ള മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി ആനന്ദമുൾക്കൊണ്ടിട്ടുള്ള എത്രയെത്ര ആളുകളാണ് ആ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നു വെളിയിലേക്കു കടന്നിട്ടുള്ളതു്."

അവസാനത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ കഥാനായകൻ സംഗീതത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും കേരളത്തിനു നല്കിയിട്ടുള്ള സംഭാവനകളുടെ വിലയിരുത്തുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആകപ്പാടെ സുഖമായി വായിച്ചുപോകാവുന്ന ഒരു നല്ല ജീവചരിത്രമാണ് 'കൃഷ്ണൻതമ്പി' എന്നു തീർത്തുപറയാവുന്നതാണ്.

കെ. ചിന്നമ്മ

അറിയപ്പെടേണ്ട ഒരു മഹിളാരത്നമാണ് മഹിളാമന്ദിര സ്ഥാപകയായ ശ്രീമതി കെ. ചിന്നമ്മ. എങ്കിലും മലയാളം വായനക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും അവരെ അറിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ശ്രീമതി വിജയലക്ഷ്മിപണ്ഡിറിനു സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു് 1947-ൽ ആണ്. ഗ്രന്ഥരചനയുടെ ഒരു നീതീകരണം എന്ന മട്ടിലാണ് ഒന്നാംഅദ്ധ്യായം ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതു്. "സ്ത്രീക്കു ഗൃഹകാര്യങ്ങൾ ഒഴിച്ചാൽ മറെറാന്നിലും പങ്കെടുക്കാൻ പ്രാഭവമില്ലെന്നു വിശ്വസിച്ചു പോരുന്നവർ ഇന്നും കുറവല്ല. ഇന്നേക്കു മുപ്പതു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു് മുതൽ തുടങ്ങി ത്യാഗവും സേവനവും കൊണ്ടു കർമ്മപഥത്തെ പ്രകാശമയമാക്കി, ഉന്മേഷവതിയായി കേരളത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരേ ഒരു മഹതിയും ഒരേ ഒരു മഹാമനസ്വിനിയുമാണ് ശ്രീമതി കെ. ചിന്നമ്മ".

ജീവചരിത്രത്തിനാവശ്യമായുള്ള സാമഗ്രികൾ സംഭരിക്കുവാനായി ഗ്രന്ഥകാരൻ പലയിടത്തും സഞ്ചരിക്കുകയും പലരേയും കണ്ടു സംസാരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്നതു സ്പഷ്ടമാണ്. രണ്ടാംഅദ്ധ്യായത്തോടുകൂടിയാണ് ചിന്നമ്മയുടെ ജീവിതകഥ ശരിക്കും ആരംഭിക്കുന്നതു്. അതിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു പോയി ബ്ലാംഫോർഡുമദാമ്മയുടെ സ്കൂളിൽ പഠിക്കാൻ ഇടയാക്കിയ ചുറുപാടുകളും ബി. എ. വരെ പഠിച്ച കഥയും വിവരിക്കുന്നു. മൂന്നാംഅദ്ധ്യായത്തിൽ ഇൻസ്പെക്ടസ്സുജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതും സ്ത്രീസമാജസ്ഥാപനം സം-

ബന്ധിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതും ആണ് പ്രധാനവിഷയങ്ങൾ. അടുത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ചിന്നമ്മയുടെ ജീവിതഗതി ക്രമേണ മാറുന്നതായിക്കാണുന്നു. അതിനു പ്രധാനപ്രേരണ നൽകിയതു് തീർത്ഥപാദസ്വാമികളാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽവച്ചാണു് ചിന്നമ്മ, സ്ത്രീയ്ക്കുവേണ്ടി തന്റെ സർവ്വശക്തികളും സമർപ്പിച്ചതു്. ബുദ്ധിമുട്ടി പണം സമ്പാദിച്ചു, വളരെ ത്യാഗങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടാണു് അവർ പരിഷ്കൃതമായ ഗുരുകുലമാതൃകയിൽ മഹിളാമന്ദിരം നടത്തിപ്പോന്നതു്. 106-കക്കിടകമാസത്തിൽ തിരുവല്ലായിൽവച്ചു കഥാനായികതന്റെ സംരക്ഷണയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടിയ അനേകം മക്കളോടും സഹോദരിമാരോടും യാത്രപറഞ്ഞു. ഒരു ഇടത്തരം ജീവചരിത്രമാണു് ഇതെന്നേ ചുരുക്കിപ്പറയാനുള്ളൂ.

സാക്ഷാൽ സി. വി.

സി. വി. എന്ന രണ്ടക്ഷരം സുപ്രസിദ്ധനോവൽകർത്താവായ സി. വി. രാമൻപിള്ളയെ ആണു് കുറിക്കുന്നതു് എന്നറിയാത്ത മലയാളികൾ ചുരുങ്ങും. പക്ഷേ, 'സാക്ഷാൽ സി. വി.' എന്ന നാമകരണത്തിന്റെ ഔചിത്യം എന്തു് എന്നു പുസ്തകം കയ്യിലെടുക്കുമ്പോൾ സാധാരണവായനക്കാർ സംശയിച്ചു പോകും. ബാലകൃഷ്ണൻനായരുടെ മുഖവുര ആ സംശയത്തിനു നിവൃത്തിയുണ്ടാക്കുന്നതാണു്. ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

"ചരിത്രാഭിമാനത്തിന്റെ സജീവനാമമാണു് സി. വി. രാമൻപിള്ള. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആ വസ്തുത വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയുമാണു്. എന്നാൽ ചരിത്രാഭിമാനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം അറിയുന്നതിനു കേരളത്തിന്റെയും വഞ്ചിരാജ്യത്തിന്റെയും ചരിത്രപരമാർത്ഥങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരേകദേശജ്ഞാനം കൂടി നേടിയേ തീരൂ എന്നു എനിക്കു തോന്നി. അതിന്റെ ശേഷം ചരിത്രജ്ഞാനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സി. വി. കൃതികൾ ഞാൻ വായിച്ചുനോക്കി. അപ്പോഴാണു് 'ചരിത്രപുരുഷന്റെ ജീവിതകാലത്തെ രാഷ്ട്രീയസംഭവങ്ങൾ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കാതെ സാക്ഷാൽ സി. വി. യെ കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല' എന്നു് ഹൈസ്കൂൾഹെഡ്മാസ്റ്ററായിരുന്ന ശ്രീ. എ. ശങ്കരപ്പിള്ള അവർകൾ പറഞ്ഞിട്ടു

ള്ള കാര്യം ഞാൻ ഓത്തതു്..... 1122 അവസാനത്തിൽ ഞാൻ ഈ പുസ്തകം എഴുതിത്തുടങ്ങി. 1123 ആദ്യപാദം ആയപ്പോൾ ഏതാനും അദ്ധ്യായങ്ങൾ എഴുതുകയും, എന്നാൽ എന്റെ സമീപനം തൃപ്തികരമല്ലെന്നു കണ്ടു അന്വേഷണങ്ങൾ തുടരാൻ നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴേക്കും എന്റെ സ്നേഹിതൻ ശ്രീ. പി. കെ. പരമേശ്വരൻനായർ 'സി. വി. രാമൻപിള്ള' എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടുത്തി. ഞാൻ അതിൽ സന്തോഷിച്ചു. എന്റെ ശ്രമം വേണ്ടെന്നു വയ്ക്കുവാൻ അതു് എന്നെ സഹായിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു.... സാക്ഷാൽ സി. വി.യെ എനിക്കതിൽ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു ഖേദപൂർവ്വം പറയേണ്ടിവന്നു." തുടർന്നു പരമേശ്വരൻനായർക്കു പറ്റിയ കുഴപ്പങ്ങളുടെ ഒരു പട്ടിക ഈ മുഖവുരയിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇത്രയുംകൊണ്ടു പരമേശ്വരൻനായരുടെ 'സി. വി. രാമൻപിള്ള' സാക്ഷാൽ സി. വി.യെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്നും, അതു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ മാത്രമാണു കാണുവാൻ കഴിയുന്നതെന്നും ബാലകൃഷ്ണൻനായർ വിചാരിക്കുന്നുവെന്നും, തന്മൂലമാണു് ഗ്രന്ഥനാമകരണം ഇങ്ങനെ വന്നതെന്നും സ്പഷ്ടമായിക്കാണുമല്ലൊ.

കേവലം ജീവചരിത്രം മാത്രമായിരിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ മറെറാരു ജീവചരിത്രത്തെ വിമർശിക്കുന്നതും, ആ വിമർശനം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുംവിധം അതിനു പേരു കൊടുക്കുന്നതും എത്രത്തോളം ഉചിതമാണു് എന്നതിനെക്കുറിച്ചു് അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടാകാതിരിക്കുകയില്ല. പരമേശ്വരൻനായരുടെ പുസ്തകത്തിൽ എന്തെല്ലാം തെറുകൾ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, മഹത്തായ ആ ജീവിതത്തെ ബൃഹത്തായ തോതിൽ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനുള്ള ആദ്യത്തെ ശ്രമമാണു് അതു്. അതിനു ചില പ്രത്യേകയോഗ്യതകളെല്ലാം ഉണ്ടുതാനും. ശ്രീ. ബാലകൃഷ്ണൻനായരുടെ 'സാക്ഷാൽ സി. വി.' (1951) അതിന്റെ ഒതുക്കംകൊണ്ടും ചരിത്രപരമായി കുറേക്കൂടെ ഭദ്രമായ കാഴ്ചപ്പാടുകൊണ്ടും വില പിടിച്ച ഒരു നേട്ടമാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. ഒരു വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചു് ഒരു ജീവചരിത്രമേ ആകാവൂ എന്നോ, ഒരു ജീവചരിത്രമേ നല്ലതായി എഴുതാൻ കഴിയൂ എന്നോ, ചിലർക്കു വിചാരമുണ്ടു എന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. ഇതു് അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ഒരു ചിന്താഗതിയാണെ

ന്നറിയാൻ ഇംഗ്ലീഷിലെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഒന്നു പരിശോധിച്ചാൽ മതി.

പന്ത്രണ്ടു് അദ്ധ്യായങ്ങളിലായി പ്രതിപാദിതമായിരിക്കുന്ന ഈ ജീവചരിത്രത്തിൽ കെട്ടുറപ്പുള്ള ഒരു രൂപവും, വിദഗ്ദ്ധമായ ആസൂത്രണവും കാണാൻ കഴിയും. 'നവോത്ഥാനത്തിന്റെ കിരണങ്ങളോ' 'ഗൃഹസ്ഥന്റെ പൗരുഷമോ' 'സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുമായുള്ള ബന്ധമോ' എന്തുതന്നെയാകട്ടെ ഗ്രന്ഥകാരൻ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിഷയം, എല്ലാം ഒരേ കേന്ദ്രബിന്ദുവിലേക്കു് അയത്നം ചലിക്കുന്നതായി സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്കു് അനുഭവപ്പെടും. 'തികച്ചും ജനകീയതയുടെ പ്രവാചകനായിരുന്ന സി. വി.' എന്നതാണു് ആ കേന്ദ്രം. ഒടുവിലത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ, ഒളിഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന ആ കേന്ദ്രബീജം ഗ്രന്ഥകർത്താവു തെളിയിച്ചുകാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സങ്കീർണ്ണമുദ്രയുള്ള സി. വി.യുടെ പേഴ്സനാലിറ്റിയിൽ വിദഗ്ദ്ധമായി സ്പർശിക്കുവാൻ ബാലകൃഷ്ണൻനായർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് എന്നതു് അഭിമാനാവഹമാണു്. 'ഒരിക്കലും കുനിയരുതു്' എന്ന ഗുരുപദേശം അന്ത്യംവരെ സി. വി. പാലിച്ചു എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്.

രാജാ രവിവർമ്മ

ഭാരതത്തിന്റെ വകയായി ലോകരംഗത്തു മുദ്ര പതിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ചുരുക്കം ചില കേരളീയരിൽ ഒരാളാണു് രാജാരവിവർമ്മ. അഖിലഭാരതപ്രശസ്തിയും ചിത്രലോകത്തിന്റെ അംഗീകാരവും നേടിയ ഈ കേരളപുത്രനെക്കുറിച്ചുള്ള സമഗ്രമായ ഒരു ജീവചരിത്രമാണു് ബാലകൃഷ്ണൻനായരുടെ ഈ കൃതി. മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ഈ വിശിഷ്ടകലാകാരന്റെ ജീവിതത്തെ ആസ്പദമാക്കി ചില ലഘുകൃതികൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ Ravi Varma-the Indian Artist എന്ന ആംഗലേയ ഗ്രന്ഥമാണു ബാലകൃഷ്ണൻനായർക്കു കൂടുതൽ ഉപയോഗപ്രദമായി തോന്നിയതു്. മടവൂർ സി. നാരായണപിള്ള എന്ന ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ള കുറിപ്പുകളും ചിത്രമെഴുത്തു ശ്രീ. കെ. ആർ. രവിവർമ്മ (ചരിത്രനായകന്റെ ഭാഗിനേയൻ) നൽകിയ കുടുംബരേഖകളും ഈ ചരിത്രനിർമ്മാണത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരനു വളരെ ഉപയോഗപ്രദമായിരുന്നു. അങ്ങ

ൻ 1953-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട വിലപിടിച്ച ഒരു ജീവചരിത്രകൃതിയാണു 'രാജാരവിവർമ്മ'.

ഇരുപത്തൊന്നു അദ്ധ്യായങ്ങളിലായിട്ടാണു് ജീവചരിത്രരചന ഗ്രന്ഥകാരൻ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിനു മുമ്പായി 'പ്രാരംഭം' എന്നൊരു ഖണ്ഡം ചേർത്തിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു് കിളിമാനൂർ കൊട്ടാരത്തിന്റെ പൂർവ്വചരിത്രവും കലാപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് അവിടെ ലഭിച്ചിരുന്ന പ്രോത്സാഹനവും ഒരു പശ്ചാത്തലമായി നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. കേവലം ബാലനായിരിക്കുമ്പോൾതന്നേ, രവിവർമ്മ തന്റെ നിസ്സീമമായ വാസനാവൈഭവം ഭിത്തികളിൽ കരികൊണ്ടും ചെങ്കല്ലുകൊണ്ടും പ്രകടമാക്കിയ കഥ സരസമായി ഗ്രന്ഥകാരൻ വിവരിക്കുന്നു. അമ്മാവന്റെ അഭിനന്ദനത്തിനു പാത്രമായ ഈ ബാലനു ക്രമേണ ചിത്രരചനാമണ്ഡലത്തിൽ ഉയരാൻ കഴിഞ്ഞു. "പിതാവിന്റെയും അഭിജ്ഞന്മാരായ മാതുലസ്ഥാനീയരുടെയും അടുക്കൽനിന്നു സാഹിത്യവും, മാതാവിന്റെ ഗാനാലാപങ്ങളിൽനിന്നു സംഗീതവും, മാതുലന്റെ ചിത്രശാലയിൽനിന്നും ചിത്രമെഴുത്തും ഒരേ അവസരത്തിൽ വശമാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന രവിവർമ്മയ്ക്കു രാമായണാദിപുരാണകാവ്യങ്ങളിലെ കഥകൾ എത്ര കേട്ടാലും മതിവരികയില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ വ്യാകരണം പഠിക്കുക തീരെയും ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ഒരു കാര്യമായിരുന്നു." (പുറം 20). ഇതിൽനിന്നും ചരിത്രപുരുഷന്റെ വ്യക്തിവിലാസം ഏറെക്കുറെ വിശദമാകുന്നുണ്ടു്.

എത്ര വാസനാശാലിയായിരുന്നാലും ഒരു കലയിൽ ഉയർച്ചയും പ്രസിദ്ധിയും നേടണമെങ്കിൽ ഉഗ്രമായ അഭ്യാസവും നിഷ്കർഷയോടുള്ള പരിശീലനവും ഏതൊരുവനും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണു്. ആദ്യകാലപരിശീലനത്തിനുവേണ്ട സൗകര്യങ്ങളെല്ലാം രവിവർമ്മയ്ക്കു ലഭിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, ഉയർന്നരത്തിലുള്ള ശിക്ഷണത്തിനുവേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ അന്നു തിരുവിതാംകൂറിൽ മാത്രമല്ല, തെക്കേ ഇൻഡ്യയിൽതന്നെ ലഭിക്കുമായിരുന്നില്ല. 1868-ൽ തിയോഡോർ ജൻസൻ എന്ന ഒരു ചിത്രകാരൻ അന്നത്തെ ഇന്ത്യാവൈസ്രോയിയുടെ ഒരു കത്തുമായി ആയില്യംതിരുനാളിനെ സന്ദർശിക്കയുണ്ടായി. ഈ പാശ്ചാത്യചിത്രകാരൻ കൊട്ടാരത്തിൽ വച്ചു മഹാരാജാവി

ന്റെയും പത്നിയുടെയും ചിത്രങ്ങൾ എഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴാണ് എണ്ണച്ചായത്തിന്റെ സംയോജനരീതി രവിവർമ്മ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കിയതു്. രവിവർമ്മയുടെ അസാധാരണസാമർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കിയ സായ്പു്, ചിത്രരചനയുടെ സാങ്കേതികതത്ത്വങ്ങൾ പഠിപ്പിക്കുവാൻ തയ്യാറായില്ല. പക്ഷേ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കേണ്ട ആവശ്യം മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളു നമ്മുടെ വാസനാശാലിക്കു്.

പടിപടിയായി ചിത്രരചനയിൽ പ്രാഗല്ഭ്യവും പ്രസിദ്ധിയും രവിവർമ്മ നേടിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലും വിദേശത്തും എത്തെല്ലാം ബഹുമതിമുദ്രകളും സമ്മാനങ്ങളുമാണു് അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിയതു് എന്നു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ ഈ പ്രതിഭാശാലിയെക്കുറിച്ചു നമുക്കു അഭിമാനം മാത്രമല്ല അത്ഭുതംതന്നെ തോന്നിപ്പോകും. പ്രമാണങ്ങളും തെളിവുകളും ഉപയോഗിച്ചു് അടുക്കു തെറ്റിക്കാതെ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ജീവചരിത്രമാണു് ഇതു്. കഥാപുരുഷന്റെ കലാസൃഷ്ടികളിൽ ഏതാനും എണ്ണങ്ങൾ ആർട്ടുപേപ്പറിൽ മുദ്രണം ചെയ്തു ചേർത്തിരിക്കുന്നതു് ഈ കൃതിയുടെ മൂല്യം ഒന്നുകൂടെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു.

സ്വരാജ്യാഭിമാനി

കേരളസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി 18-ാംശതകത്തിൽത്തന്നെ പോരാടിയ ഒരു മഹാപുരുഷനാണു് വേലുത്തമ്പിദളവാ. 1765-ൽ ജനിച്ച അദ്ദേഹത്തിനു് 44 വയസ്സു മാത്രമേ വിധി അനുവദിച്ചുള്ളു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീരചരിതമാണു് 'സ്വരാജ്യാഭിമാനി' എന്ന പേരിലുള്ള ഈ കൃതി. 1955-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ജീവചരിത്രരചനയിൽ ബാലകൃഷ്ണൻനായർക്കു് പഴക്കവും തഴക്കവും വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തെളിയിക്കുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു മുഖവുരയായി സർദാർ കെ. എം. പണിക്കർ എഴുതിയിട്ടുള്ള പ്രൗഢോപന്യാസത്തിൽ വേലുത്തമ്പിയുടെ ജീവചരിത്രമെഴുതുന്നതിനുണ്ടായിരുന്ന തടസ്സങ്ങളെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുന്നു. "ബ്രിട്ടീഷധികാരത്തിൻകീഴിൽ പുലർന്നുവന്ന രാജവാഴ്ചയിൽ ആ അധികാരത്തോടു പടവെട്ടി വീരസ്വർഗ്ഗം പ്രാപിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷന്റെ അപദാനങ്ങ

ളെ വണ്ണിക്കുവാൻ ആരു ഒരുമ്പെട്ടും? മഹാരാജാക്കന്മാരെല്ലാം രാജഷ്ടികളും അവരുടെ ചെയ്തികളെല്ലാം ധർമ്മത്തെ അനുസരിച്ചുള്ളവയുമെന്നു് വാഴ്ത്തിയിരുന്ന കാലത്തു് ബാലരാമവർമ്മയുടെ ഭരണത്തിന്റെ സത്യസ്വരൂപം വണ്ണിക്കുവാൻ ആർ ധൈര്യപ്പെട്ടും?'' ഈ പ്രതിബന്ധങ്ങളെല്ലാം മാറിക്കിട്ടാൻ ഒന്നര ശതാബ്ദത്തോളം എടുത്തു. അപ്പോഴേക്കും ചരിത്രസാമഗ്രികളിൽ പലതും മങ്ങി മറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും ബാലകൃഷ്ണൻനായർ വളരെ ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചു രേഖകൾ തേടിപ്പിടിച്ചും അറിവുള്ളവരെക്കണ്ടു സംസാരിച്ചും ഒരു നല്ല ജീവചരിത്രം രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ട സാമഗ്രികൾ സംഭരിച്ചുവെന്നതു് തികച്ചും ചാരിതാർത്ഥ്യജനകമായിരിക്കുന്നു.

സർദാർ പണിക്കരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ വേലുത്തമ്പിയുടെ ചരിത്രം നാലു വീക്ഷണകോണങ്ങളിൽ നിന്നു നിരൂപണം ചെയ്യാവുന്നതാണു്. ''പ്രജാശക്തിയിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു ജനനേതാവു്, നിപുണനായ ഒരു ധനകാര്യമന്ത്രി, നയകോവിദനായ ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻ, എല്ലാറ്റിലും മീതെ കേരളധർമ്മത്തിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും വേണ്ടി സർവ്വത്യാഗം ചെയ്യാൻപോലും സന്നദ്ധനായിരുന്ന ഒരു ദേശാഭിമാനി, ഇങ്ങനെ നാലു രൂപത്തിലാണു് അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നതു്.'' അന്യോന്യവൈപരീത്യമില്ലാത്ത ഈ ഗുണങ്ങളെല്ലാം 'സ്വരാജ്യാഭിമാനി' എന്ന നാമധേയത്തിൽ അടങ്ങുന്നതാകയാൽ ഗ്രന്ഥനാമകരണം ഏറ്റവും ഉചിതമായിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കണം.

26 അദ്ധ്യായങ്ങളിലും 360 വശങ്ങളിലുമായി അട്ടക്കിനു പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ ചരിത്രം മലയാളത്തിലെ ഒന്നാംകിട ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണെന്നു് നിസ്സംശയം പറയാം. ആദ്യത്തെ നാലഞ്ചദ്ധ്യായങ്ങളിൽ കീർത്തിയുടെ കവാടത്തിലേക്കു കടന്നുവരുന്ന കഥാനായകന്റെ ജീവിതാരംഭത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ പരമാധികാരമാണു് രാഷ്ട്രതന്ത്രത്തിന്റെ പരമലക്ഷ്യം എന്ന അഭിപ്രായം മൊട്ടിട്ടു വികസിക്കുന്നതാണു് അടുത്തതായി നാം കാണുന്നതു്. ഈ ആശയത്തിന്റെ വികാസം അക്കാലത്തു് സമരത്തിൽ കലാശിച്ചതിൽ അത്ഭുതത്തിനവകാശമില്ല.

വേലുത്തമ്പിദളവ ഈ സമരത്തിലെ രക്തസാക്ഷിയായിത്തീർന്ന കഥയാണ് ഒട്ടുവിലുള്ള ഏതാനും അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിക്കുന്നത്. ബാലരാമവർമ്മമഹാരാജാവും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവർമെൻറും കൈക്കൊണ്ട ക്രൂരനയം വേണ്ടതെളിവുകളോടുകൂടെ ഗ്രന്ഥകാരൻ വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട്. ജീവനുള്ള വേലുത്തമ്പിയോട് പക വീട്ടുവാൻ കഴിവില്ലാതിരുന്ന മെക്കാളിയും കൂട്ടരും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ മൃതശരീരത്തോടാണ് തങ്ങളുടെ ശക്തി പ്രകടിപ്പിച്ചത്. ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യവാദി എന്നു തന്നെ പരിഗണിക്കാവുന്ന ഈ ജനനേതാവിൻെറ ജീവിതകഥ പുളകം അണിയിക്കുമാറു പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ബലകൃഷ്ണൻനായക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

മഹഷ്ിചട്ടമ്പിസ്വാമിതിരുവടികൾ

കൊല്ലവർഷം 1029 ചിങ്ങമാസം 11-ാംതീയതി തിരുവനന്തപുരത്തു ജനിച്ചു 1099 മേടം 23-ാംതീയതി പത്മനാഭപുരത്തു മരിച്ച ഒരു മനുഷ്യൻെറ ജീവിതകഥയാണ് മേൽക്കാണിച്ച തലക്കെട്ടിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ജനിച്ചപ്പോൾ, ദാരിദ്ര്യത്തിൽ മുഴുകിയിരുന്ന ഒരു നായർകുടുംബത്തിലെ കുഞ്ഞൻപിള്ള മാത്രമായിരുന്ന ആൾ മരിക്കുമ്പോഴേക്കും മഹഷ്ിയും സ്വാമിയും തിരുവടികളും എല്ലാമായി പരിവർത്തനം ചെയ്ത ചരിത്രം ഈ കൃതിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മികമണ്ഡലത്തിൽ ഉയർന്നു വിഹരിച്ച ഒരു മഹാത്മാവാണ് ഇദ്ദേഹമെന്നു തലക്കെട്ടിൽ നിന്നു ഉദ്ധരിച്ച പദങ്ങൾകൊണ്ടുതന്നെ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. പക്ഷേ അക്ഷരത്തിൽ 'ചട്ടമ്പി' എന്ന പദം കയറിക്കൂടിയതെങ്ങനെ എന്ന സംശയം ചില വായനക്കാർക്കുണ്ടായേക്കാം. 'റൌഡി' എന്ന അർത്ഥത്തിലാണല്ലോ 'ചട്ടമ്പി' എന്ന പദം ഇപ്പോൾ പ്രയോഗിക്കാറുള്ളത്. ബലിഷ്ഠഗാത്രനും കായികാഭ്യാസവിദഗ്ധനും, സാധാരണനോട്ടത്തിൽ നിയന്ത്രണമില്ലാതെ അലഞ്ഞു നടക്കുന്ന സ്വഭാവക്കാരനുമായിരുന്ന കുഞ്ഞൻപിള്ളയ്ക്ക് 'ചട്ടമ്പി' എന്ന വിശേഷണപ്പേരു യോജിക്കായ്കയില്ല. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിനു ആ പേരു ലഭിച്ചതു എഴുത്തുപള്ളിക്കൂടത്തിൽനിന്നാണ്. വിദ്യാർത്ഥികളുടെ

ഇടയിൽ നേതൃത്വം വഹിക്കുന്ന 'ചട്ടംപിള്ള' യാണ് (മോണിറർ) ചട്ടമ്പി ആയതെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്. ഏതായാലും ഈ ഗ്രന്ഥനാമത്തിനു് ഒരസാധാരണത്വമുണ്ട്. പലതുകൊണ്ടും ഈ അസാധാരണത്വം അതിനു യോജിക്കയും ചെയ്യും. വളരെ അസാധാരണമായ ജീവിതവൃത്തിയോടുകൂടിയ ഒരു വ്യക്തിയാണു് ചരിത്രവിഷയം എന്നതു് അവയിലൊന്നുമാത്രം. ഈ ജീവിതകഥയെ സമീപിക്കുമ്പോൾ ബാലകൃഷ്ണൻനായർക്കുണ്ടായിരുന്ന ദൗർബ്ബല്യം ഈ നാമകരണത്തിൽ ധ്വനിച്ചുകാണുന്നു. ചരിത്രസാമഗ്രികളെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ രീതിയിൽ അവലോകനം ചെയ്യുവാനും അതിശയോക്തിപരങ്ങളായ പരാമർശങ്ങളിൽനിന്നു ഒഴിഞ്ഞുനില്ക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടത്ര കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'സ്വാമികൾ'കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാതെ 'മഹർഷിയും' 'തിരുവടികളും' കൂടെ തലക്കെട്ടിൽ തന്നെ ചേർത്തുവച്ചിരിക്കുന്നതു് ഇക്കാര്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ട്.

ഈ ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിച്ച ചുറ്റുപാടുകളെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കുമ്പോൾ ഇതിൽ ആശ്ചര്യം തോന്നുകയുമില്ല. യുക്തിചിന്തയും വസ്തുനിഷ്ഠവിചാരവും ദൂരെ മാറിപ്പോകയും ആദ്ധ്യാത്മികാനുഭൂതി കലവറ കൂടാതെ സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ഘട്ടമാണല്ലോ രോഗാവസ്ഥ. "അങ്ങനെ എന്റെ രോഗശയ്യയിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു ഞാൻ വായിച്ച ഗ്രന്ഥങ്ങളാണു് അനേകവർഷം മുമ്പു എന്റെ മനസ്സിൽ ശുദ്ധമൂലമായിത്തീർന്നിരുന്ന ചട്ടമ്പിസ്വാമിതിരുവടികളുടെ ഒരു ജീവിതചരിത്രം എഴുതണമെന്ന ആശയത്തെ സാക്ഷാത്കരിക്കുവാൻ സഹായിച്ചതെന്ന വസ്തുതയെ ഞാനിവിടെ അനുസ്മരിച്ചുകൊള്ളുന്നു." (പ്രസ്താവന). ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുടെ അത്ഭുതജീവിതത്തിലെ പല കാര്യങ്ങളും ഓർമ്മയുള്ള പലരും ഇന്നു ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ട്. അവരിൽനിന്നും പല കാര്യങ്ങളും ഗ്രന്ഥകാരൻ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുള്ള രേഖകളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു കൂടുതൽ ഉപയോഗപ്രദമായിരുന്നതു് പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ളയുടെ 'ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥവും, 'ശ്രീചട്ടമ്പിസ്വാമി ശതാബ്ദസ്മാരകപ്രസിദ്ധീകരണ'ത്തിലെ ചില ലേഖനങ്ങളുമാണു്. ഈ ജീവചരിത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു് 1959-ൽ

ആണ്. ഒരു വിഷയസൂചി കൊടുക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല എന്നതു ദുഃഖകരമാണ്.

മുമ്പെ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ചിന്തയിലും പ്രവൃത്തിയിലും വളരെ അസാധാരണത്വം പ്രദർശിപ്പിച്ച ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു കുഞ്ഞൻപിള്ളച്ചട്ടമ്പി. പത്തു വയസ്സു കഴിഞ്ഞപ്പോഴും കൗപീനം പോലും ധരിക്കാതെ വെറും നഗ്നനായി കുഞ്ഞൻ ഓടിക്കളിച്ചു നടന്നപ്പോൾ അമ്മ ശകാരിച്ചുവത്രെ. പതിമ്മൂന്നു വയസ്സുവരെ എഴുത്തുപള്ളിയുടെ അകം കാണാൻ കുഞ്ഞനു സാധിച്ചില്ല. അത്രയ്ക്കു ദാരിദ്ര്യമായിരുന്നു അയാളുടെ വീട്ടിൽ. ചെറുപ്പകാലത്തു എഴുത്തുപള്ളിക്കു വെളിയിൽ നിന്നു കേട്ട പലതും അദ്ദേഹം പഠിച്ചിരുന്നുവത്രെ. അല്പകാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം കുഞ്ഞൻപിള്ള ഗുമസ്തവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ഇദ്ദേഹമാണ് സംസ്കൃതം, തമിഴ്, മലയാളം എന്നീ ഭാഷകളിൽ അസാമാന്യമായ വ്യുത്പത്തി നേടുകയും, പല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെയും കർത്താവാകയും ചെയ്തതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം പ്രചാരമുള്ളതു 'പ്രാചീന മലയാളം' എന്ന കൃതിയാകുന്നു. സംഗീതം, സാഹിത്യം, തത്ത്വജ്ഞാനം, ചിത്രകല, മർമ്മവിദ്യ എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിജ്ഞാനശാഖകളിലെല്ലാം സ്വാമികൾ പാടവം നേടിയിരുന്നു. ജാതിപരമായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളെ അങ്ങേയറ്റം അവജ്ഞയോടുകൂടി കരുതിവന്ന ഒരു മഹാനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളും, ശ്രീനീലകണ്ഠതീർത്ഥപാദരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യപ്രമുഖരാണ്. സ്വാമികളുടെ സ്നേഹം മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിൽ പരിമിതപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ജന്തുക്കളെയും അദ്ദേഹം ഭേദബുദ്ധികൂടാതെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു. എറുമ്പും നായ്ക്കളും പാമ്പുകളും, പക്ഷികളും ഒക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞാനുവർത്തികളായിരുന്നുവത്രെ. ഇതു സംബന്ധിച്ചു അനേകം അത്ഭുതകഥകൾ ഈ ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്, അവയിൽ കുറേയെല്ലാം അതിശയോക്തി കലർന്നിരിക്കും. എങ്കിലും ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ ആദ്ധ്യാത്മികരംഗത്തു ഉയർന്നു പരിലസിച്ച ഒരു മഹായോഗി ആയിരുന്നുവെന്നതിനു സംശയമില്ല. വലിയ കൈമുതലൊന്നും കൂടാതെ തന്നെ ഏകാഗ്രതയും ഈശ്വര

വിശ്വാസവും കഠിനപ്രയത്നവും കൊണ്ട് ഏതൊരു വ്യക്തിക്കും വളരെയധികം ഉയരാൻ സാധിക്കുമെന്നു സ്വാമികളുടെ ജീവിതം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

ശ്രീസ്വാതിതിരുനാൾ

ചിത്രകലയിൽ രവിവർമ്മയെന്ന പോലെ, സംഗീതകലയിൽ കേരളത്തിനേറെയായി ഭാരതത്തിനു മാത്രമല്ല ലോകത്തിനുതന്നെയും അഭിമാനപൂർവ്വം കാഴ്ച വയ്ക്കുവാനുള്ള ഒരു അപൂർവ്വവ്യക്തിയാണ് സ്വാതിതിരുനാൾമഹാരാജാവു്. ഏഴു ഭാഷകളിലായി അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുള്ള ഗാനങ്ങൾ, ഭാരതത്തിലെ, പ്രത്യേകിച്ചു തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ, സംഗീതകലാവിശാരദന്മാരുടെ ആസ്വാദനത്തിനും പ്രശംസയ്ക്കും പാത്രമായിട്ടു ഒരു ശതാബ്ദത്തിലധികമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ബാലകൃഷ്ണൻനായരുടെ താൽപര്യത്തിനു വിധേയമാകുംവരെ ആ മഹാവ്യക്തിയുടെ ജീവചരിത്രം രേഖപ്പെടാതെ കിടന്നു പോയി. സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ ജനനം 1813 ലാണ്. ഈ ജീവചരിത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടതുന്നതു് 1962-ലും. ദീർഘമായ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ചരിത്രപുരുഷന്റെ ജീവിതത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ചില രേഖകളെല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്നതു വിസ്മരിക്കുന്നതല്ല. എങ്കിലും താരതമ്യേന പൂർണ്ണവും വിശ്വാസയോഗ്യവുമായ ഒരു ജീവചരിത്രം ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. കാലം വളരെ കഴിഞ്ഞു പോയി എന്നതുകൊണ്ടും, മഹാരാജാവായിരുന്നുവെങ്കിലും ജീവിതം കലാപ്രധാനമായിരുന്നതുകൊണ്ടും ആവശ്യമായ ജീവചരിത്രസാമഗ്രികൾ ശേഖരിക്കുവാൻ ബാലകൃഷ്ണൻനായക്കു വളരെ പ്രയാസങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്.

മുഖവുരയിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "രാഷ്ട്രീയമായി രാജ്യത്തിനു ശബ്ദം ഇല്ലാതായിപ്പോയ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ഒരു മഹാരാജാവായി ജനിച്ചു, അവശ്യം ബഹുജനങ്ങളിൽ നിന്നും അകന്നു്, കൊട്ടാരത്തിനുള്ളിൽ ഒതുങ്ങുന്ന ജീവിതം നയിച്ച ഒരു മഹാപുരുഷനാണ് സ്വാതിതിരുനാൾ. ഞാൻ ആ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടതു 1959-ലായിരുന്നു. ആ യത്നം തൽക്കാലം എനിക്കു നിർത്തിവയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. കാരണം, ആശിച്ചതുപോലെ എന്നെ

മുന്നോട്ട നീക്കത്തക്കവിധത്തിൽ അന്വേഷണത്തിൽനിന്നു വ ലുതായൊന്നും കിട്ടാത്തതുതന്നെയായിരുന്നു." പക്ഷേ തീരെ ഭഗ്നാശനാകാതെ രണ്ടു കൊല്ലത്തിനുശേഷം വീണ്ടും അന്വേ ഷണം തുടർന്നു. തൽഫലമായി വിലയുള്ള പല സാമഗ്രി കളും. അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചുവെന്നതു ജീവചരിത്രം ഓടി ച്ചുവായിച്ചാൽ പോലും തെളിയുന്നതാണ്.

പതിമ്മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങളിലായി വിരചിതമായിരിക്കുന്ന ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ നാലദ്ധ്യായങ്ങൾ, ഈ അത്ഭുതപുരുഷനെ രൂപപ്പെടുത്തിയ പരിതഃസ്ഥിതികൾ വി ശദമാക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗർഭ ശ്രീമാനായി അവതരിച്ച സ്വാതിതിരുനാൾ 34-ാമത്തെ വയസ്സിൽ മൃതിയടയുന്നു. ജനനവും പരിചരണവും മാത്ര മല്ല വിദ്യാഭ്യാസവും രാജ്യഭാരവും പോലും അസാധാര ണത്വം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. 16-ാമത്തെ വയസ്സിൽതന്നെ രാജ്യഭാരം ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിവന്ന ചരിത്രപുരുഷനു് അവ സാനകാലംവരെ ബ്രിട്ടീഷ് പ്രതിനിധികളുടെ ശരിയായ സഹകരണം ലഭിക്കുകയുണ്ടായില്ല. ദിവാന്റെ നിയമനത്തിലും മറ്റും നല്ല തന്റേടമുള്ള ഒരു ഭരണാധിപനാണു് താൻ എന്നു സ്വാതിതിരുനാൾ വെളിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ താൽപര്യം മുഴുവനും സംഗീതസാഹിത്യാ ദികളിൽ അടിയുറച്ചിരുന്നു. ജനനം മുതലേ അതിനു പ റ്റിയ അന്തരീക്ഷം സഞ്ജാതമായിരുന്നു. ഇരയിമ്മൻതമ്പി യുടെ സുപ്രസിദ്ധമായ "ഓമനത്തിങ്കൾക്കിടാവോ"....എന്ന താരാട്ടുപാട്ട ശിശുവായിരുന്ന സ്വാതിതിരുനാളിനെ പാടി യുറക്കുവാൻ വേണ്ടി രചിക്കപ്പെട്ടതാണത്രേ. ശ്യാമാശാസ്ത്രി, മുത്തുസ്വാമിദീക്ഷിതർ, ത്യാഗരാജൻ എന്നീ അത്ഭുത ചരി തന്മാരായ ഗാനകർത്താക്കളുടെ ഗീതങ്ങൾ തെക്കേ ഇൻഡ്യ മുഴുവനും അലയടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലം. ത്യാഗരാജനേ പ്പോലും അത്ഭുതവിവശനാക്കിയ ഗോവിന്ദമാരാർ (ഷട് കാലഗോവിന്ദമാരാർ) സരസകവിയായ ഇരയിമ്മൻതമ്പി, മഹാകവി ചെറുശ്ശേരി കോയിത്തമ്പുരാൻ എന്നിവരുടെ സ ഹവാസത്തിൽ, സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ നിസ്തുല്യമായ ജന്മ വാസന അത്യത്ഭുതകരമാംവണ്ണം വികസ്വരമായ തൽഫ ലമായി സാഹിത്യമൂല്യമുള്ള അനേകം ഗാനങ്ങൾ ആറേഴ

ഭാഷകളിലായി രൂപംകൊണ്ടു. ഒരു ഭാഷയിൽ തന്നെ ശാസ്ത്രീയഗാനങ്ങൾ രചിച്ചു അംഗീകാരം നേടുക പ്രയാസം. അനേകം ഭാഷകളിൽ എന്നു മാത്രമല്ല, വിഭിന്നശാസ്ത്രസങ്കേതങ്ങളോടുകൂടിയ കണ്ണാററിക്കു്, ഹിന്ദുസ്ഥാനി എന്നീ രണ്ടു രീതികളിലും അദ്ദേഹം എഴുതി പ്രസിദ്ധി നേടിയെന്നതു് എത്രയോ ആശ്ചര്യകരമായിരിക്കുന്നു.

സാധാരണഗതിയിൽ നോക്കുമ്പോൾ സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ ജീവിതം സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. രാഷ്ട്രീയമായ വടംവലികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൃദുലമനസ്സിനെ, സംസ്ക്കാരം നിറഞ്ഞ ആ മോഹനഹൃദയത്തെ കാന്നു തിന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈശ്വരഭക്തിയുടെ ചൈതന്യം കൊണ്ടാണു് 1846 ഡിസംബർ വരെയും ആ ഹൃദയം തുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതെന്നുവേണം കരുതുവാൻ. നൂറു ശതമാനവും കലാകാരനായ ഒരു മഹാപ്രതിഭാശാലിക്കു രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു വിജയിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നുമാത്രമല്ല, കഴിഞ്ഞുകൂടുവാൻ തന്നെ പ്രയാസമാണെന്നു സ്വാതിതിരുനാളിന്റെ അനുഭവം തെളിയിക്കുന്നു. പക്ഷേ അത്തരം പ്രതിഭാശാലികൾ ഒരു തലമുറയ്ക്കോ, ഒരു ദേശത്തിനോ വേണ്ടിയുള്ളവരല്ല എന്നതാണു നമുക്കു് ആശ്വസിക്കാനുള്ള ഒരു ചിന്താഗതി. വേലുത്തമ്പിദളവ എത്ര വീരപരാക്രമശാലിയായിരുന്നാലും ഒരു പ്രദേശത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ആളാണു്. രവിവർമ്മയും സ്വാതിതിരുനാളും കാലത്തെയും ദേശത്തെയും അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. തൂലികയ്ക്കു വാളിനെക്കാൾ ശക്തിയുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു ശരിയാകുന്നതു ഒരർത്ഥത്തിൽ മാത്രമാണു്. വാളും തൂലികയും അടുത്തടുത്തു വയ്ക്കുക. പ്രയോഗക്ഷണത്തിൽ വാളിനായിരിക്കും ശക്തി. തൂലികയുടെ ശക്തി അറിഞ്ഞുവരുവാൻ കാലം കുറെ വേണ്ടിവരും. തോക്കിന്റെ ശക്തി ക്ഷയിച്ചു വരുമ്പോൾ, വാക്കിന്റെ ശക്തി വർദ്ധിച്ചു വരുന്നു. ശബ്ദത്തിലും അർത്ഥത്തിലും കൂടെ പൊതുജനസേവനം നിർവ്വഹിച്ച ഒരു കലാവല്ലഭനാണു് സ്വാതിതിരുനാൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഗീതസംഭാവനകൾ പ്രചരിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടേയുള്ളു. ഈ പ്രശസ്തിയുടെ പ്രചാരത്തിനു ബാലകൃഷ്ണൻനായരുടെ സപ്രമാണമായ ഈ ജീവചരിത്രം ഒരു മാർഗ്ഗംകൂടെ തെളിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതു പ്രശംസാവഹമാണു്.

ഈ കൃതി ഇംഗ്ലീഷു തുടങ്ങിയുള്ള ഭാഷകളിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

സാമാന്യനിരീക്ഷണം

മലയാളത്തിൽ ജീവചരിത്രരചനയുടെ ശാസ്ത്രീയസ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള ചുരുക്കം ചിലരിൽ ഒരാളാണ് ബാലകൃഷ്ണൻനായർ. ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ മനുഷ്യസേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തികളെ, പുതിയ തലമുറയ്ക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം അതീവ തൽപരനാണ്. തന്റെ ശ്രദ്ധയും ആദരവും കവർന്നിട്ടുള്ള ഒരു വ്യക്തിയെ ബാലകൃഷ്ണൻനായർ ജീവചരിത്രത്തിനു് ആധാരമായി സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ, ആ മഹാപുരുഷനെക്കുറിച്ചു ലഭിക്കാവുന്ന എല്ലാ വിവരങ്ങളും സംഭരിക്കുന്നു. ദേശാടനം ചെയ്ത രേഖകൾ പരിശോധിക്കുക, പ്രസക്തങ്ങളായ ജീവിതകഥാംശങ്ങൾ അറിയാവുന്നവരെ കണ്ടുപിടിച്ചു സംഭാഷണം നടത്തുക, സംഭരിച്ച ചരിത്രസാമഗ്രികൾ ക്രമപ്പെടുത്തി തന്റെ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അസ്ഥിപഞ്ജരം തയ്യാറാക്കുക, ആ ജീവിതത്തിൽ കണ്ടറിയേണ്ട മർമ്മഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചു ധ്യാനനിമഗ്നനായി അതിൽ ലയിച്ചു രചനയ്ക്കു കൊഴുപ്പും മിഴിവും കൊടുക്കുക, ഇതൊക്കെയാണ് ബാലകൃഷ്ണൻനായരുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ സാധാരണ കാണുന്നതു്. ഈ ഗുണങ്ങൾ ഒട്ടുവിലത്തെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ കൂടുതലായി കാണുന്നുണ്ട്.

പ്രാരംഭമായി തന്റെ ചരിത്രനായകന്റെ പ്രധാനനേട്ടങ്ങളെ വായനക്കാരുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുക ശ്രീനായർ എല്ലാ കൃതികളിലും അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നയമാണ്. ഈ പരിപാടിയെക്കുറിച്ചു് അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിനു സ്ഥാനമില്ലായ്കയില്ല. ഒരു കഥപോലെ ക്രമേണ അനാവരണം ചെയ്യുവരേണ്ട ഒരു ചരിത്രത്തിലെ പ്രധാനമർമ്മങ്ങൾ വായനക്കാരന്റെ കൈവശം നേരത്തെ ഏല്പിക്കുന്നതു് അത്ര ഉചിതമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഭാഷാപരമായ ചില ന്യൂനതകൾ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചു ആദ്യകാലസൃഷ്ടികളിൽ, കാണുന്നുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്നപക്ഷം

ബാലകൃഷ്ണൻനായരുടെ കൃതികൾക്കു കുറേക്കൂടി ഉയർന്ന രീതിയിൽ അംഗീകാരം സിദ്ധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. സാമൂഹ്യവും രാഷ്ട്രീയവും മതപരവും കലാപരവുമായ മേഖലകളിൽ ഉയർന്നുനിന്നിട്ടുള്ള കുറേ വ്യക്തികളുടെ ജീവിതകഥകൾ അദ്ദേഹം മലയാളഭാഷയ്ക്കു കാഴ്ചവച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവയിൽ ചിലതു്, പ്രത്യേകിച്ചു കലാരംഗത്തു പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള മഹാത്മാക്കളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ളവ, വിദേശികളുടെ താൽപര്യത്തിനു വിധേയമാകുമെന്നാണു് ഈ ലേഖകന്റെ അഭിപ്രായം.

മൂക്കോത്തു കുമാരൻ

ആധുനികഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ വികാസപരിണാമങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ മുൻപന്തിയിൽ എത്തുന്ന ചില പേരുകളിൽ ഒന്നാണു് മൂക്കോത്തു കുമാരൻ എന്നതു. ഗദ്യസാഹിത്യത്തിൽ പൊതുവെയും ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും പല സംഭാവനകൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു വ്യക്തിയാണു് അദ്ദേഹം. കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ എന്ന പരമ്പരയിൽ ഒയ്യാരത്തു ചന്തുമേനോൻ, വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻനായനാർ എന്നിവരെക്കുറിച്ചു എഴുതിയിട്ടുള്ളതുകൂടാതെ, നാരായണഗുരുസ്വാമിയുടെ ബൃഹത്തായ ഒരു ജീവചരിത്രവും മൂക്കോത്തിന്റെ തൂലികയിൽ നിന്നു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ചന്തുമേനോനെക്കുറിച്ചുള്ള ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ തൽകർത്താവു ചേർത്തിട്ടുള്ള മുഖവുര ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്നു. 'കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ പശ്ചാത്തലചരിത്രം കുറിക്കുന്ന ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. "മഹാമഹിമശ്രീ കൊച്ചി അപ്പൻ തമ്പുരാൻതിരുമനസ്സിലെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന 'സാഹിത്യസമാജ'ത്തിന്റെ ഒരു കമ്മിറ്റിയോഗത്തിൽ ചെയ്തിരുന്ന നിശ്ചയങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നു്, കേരളത്തിലെ പരേതരായ സാഹിത്യപ്രണയികളുടെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ, Men of Letters Series എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ സമ്പ്രദായത്തിൽ മലയാളഭാഷയിൽ എഴുതി പരസ്യം ചെയ്യണമെ

ന്നായിരുന്നു. പലരും ഓരോരുത്തരുടെ ജീവചരിത്രം എഴുതാമെന്നു് അന്നു ഏൽക്കുകയുണ്ടായി. അക്കൂട്ടത്തിൽ ചന്തുമേനോന്റെ ജീവചരിത്രം എഴുതാമെന്നു ഞാനും ഏറ്റിരുന്നു, അതു കഴിഞ്ഞിട്ടു കൊല്ലം വളരെയായി. അതിൽ വേണ്ടുന്ന പ്രോത്സാഹനം കിട്ടുമെന്നുള്ള ആശയുടെ വഴി കാണായ്കയാലും സമാജം പിന്നെ അതിനു കായ്മായി പ്രവർത്തിച്ചു കാണായ്കയാലും ഞാൻ അതിന്നായി ശ്രമിച്ചില്ലെന്നു പറയേണ്ടതുള്ളൂ. ഇങ്ങനെയുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുകയും, അവയുടെ വിലയും സാധുത്വവും സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടു പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്കയും അവയ്ക്കനുസരിച്ചു പ്രമേയങ്ങൾ പാസ്സാക്കുകയും ചെയ്കയെന്നതു് നമ്മുടെ സാഹിത്യപരമായ സമ്മേളനങ്ങളിൽ സർവ്വസാധാരണമായി നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളാണല്ലോ. അവയെ നിറവേറ്റുവാൻ പിന്നീടു ആരും ഒന്നും പ്രവർത്തിക്കാതിരിക്കുകയും സർവ്വസാധാരണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഈ മുഖവുരയിൽ ഈ സംഗതികളെ ഉദ്ധരിച്ചുപറയുവാൻ ഒരു പ്രത്യേക കാരണം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഈ പുസ്തകം അപൂർണ്ണവും ദോഷസങ്കലിതവും ആയിരിക്കാമെങ്കിലും ഇതിനെ ഈ നിലയിലെങ്കിലും എഴുതിത്തീർക്കുവാൻ എനിക്കു സാധിച്ചതു്, തിരുവനന്തപുരത്തെ വി. വി. പബ്ലിഷിംഗ് ഹൗസ് ഉടമസ്ഥനായ ശ്രീമാൻ തോമസ് പോൾ (ബി. ഏ.) അവർകളുടെ പ്രോത്സാഹനത്താൽ മാത്രമാകുന്നു. പ്രോത്സാഹനം എന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ; അദ്ദേഹം നിരന്തരമായും നിർബന്ധമായും ഉത്സാഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ ഈ പുസ്തകം ഈ വിധം മുഴുമിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതല്ലായിരുന്നു." (106, 107 ഈ പുറങ്ങൾ നോക്കുക.) വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാരെക്കുറിച്ചുള്ള ജീവചരിത്രത്തിന്റെ രചനയ്ക്കും ശ്രീ തോമ്മസ് പോളിന്റെ ഹൃദ്യമായ പ്രേരണയുണ്ടായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു ജീവചരിത്രങ്ങളുടെയും കെട്ടും മട്ടും ഒരുപോലെതന്നെയാണു്

ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമികളുടെ ജീവചരിത്രമാണു് ഈ ശാഖയിൽ മൂക്കോത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ കൃതി. ഈ കൃതി രചിക്കാനുള്ള പ്രചോദനം മറ്റൊരു മണ്ഡലത്തിൽ നിന്നുമാണുണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. മതത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും ഒരുപോലെ തൽപരനായിരുന്ന ഗ്രന്ഥകാരനുതന്നെയും കുറച്ചു പ്രോത്സാ

ഹനം ആവശ്യമായിരുന്നു. തികഞ്ഞ പ്രതിഭാശാലിയും ഉജ്ജ്വല ഗദ്യകാരനുമായ മൂക്കോത്തിനു ജീവചരിത്രരചനയിൽ പ്രചോദനം ലഭിച്ചതു് മലയാളസാഹിത്യത്തിനു ഒരു നേട്ടമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ആദ്യമായി നാരായണഗുരുവിന്റെ ജീവചരിത്രം തന്നെ നിരൂപണവിഷയമാക്കാം.

ശ്രീനാരായണഗുരുസ്വാമി

ജീവചരിത്രരചനയിൽ പിന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന മലയാളികളുടെ മധ്യത്തിൽ ഒരാളെക്കുറിച്ചുതന്നെ രണ്ടു വ്യാഴവട്ടങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നാലഞ്ചു ജീവചരിത്രങ്ങൾ വിരചിതങ്ങളാകണമെങ്കിൽ, അയാൾ അസാധാരണനായിരിക്കണമെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. 1857-ൽ ജനിച്ചു 1928-ൽ സമാധിയടഞ്ഞ നാരായണഗുരുവാണു് പ്രസ്തുത ചരിത്രങ്ങൾക്കു് വിഷയമായ ആ മഹാപുരുഷൻ. ആ ചരിത്രങ്ങളിൽ പേരുകേട്ട ഒന്നാണു് മൂക്കോത്തു കുമാരൻ എഴുതി 1930-ൽ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഈ കൃതി. എന്നാൽ മുഖവുരയിലും ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളിലും സാധാരണ പത്രാധിപന്മാർ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളതുപോലെ, 'ഞങ്ങൾ'ക്കു് ഉത്തരവാദിത്വം വിട്ടുകൊടുത്തിരിക്കുന്നതായിക്കാണുന്നു. കുമാരൻ കൂടാതെ ആരൊക്കെയാണു് ഈ 'ഞങ്ങളി'ൽ ഉൾപ്പെടുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ഒരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല. ഈ ഗ്രന്ഥപ്രണയനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ, സാമഗ്രിശേഖരണത്തിൽ മാത്രമല്ല ഉപദേശവ്യാഖ്യാനങ്ങളിലും, പലരും സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു ശരി തന്നെയെങ്കിലും കർതൃത്വത്തിൽ പങ്കു ചേരത്തക്കവണ്ണം ആരെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

നാരായണഗുരുസ്വാമികൾ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരുന്നു: "ബുദ്ധന്റെ കാലത്തു ഹിംസ കലശലായിരുന്നു; അതിനാൽ അഹിംസാധർമ്മത്തിനു ബുദ്ധൻ മുഖ്യത കല്പിച്ചു. നബിയുടെ കാലത്തു അറബിയായിൽ സാഹോദര്യത്തിനു മുഖ്യത കല്പിക്കേണ്ടുന്ന ആവശ്യം നേരിട്ടിരിക്കാം. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മതത്തിൽ സാഹോദര്യത്തിനു മുഖ്യത കാണുന്നു. ഇന്നു് ഇന്ത്യയുടെ ആവശ്യം എന്താണു്? ജാതികൾ തമ്മിലും മതങ്ങൾ തമ്മിലും ഉള്ള മത്സരങ്ങൾക്കു മോചനം". ഈ മോചനം സാധിക്കുവാനുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗത്തെ

യാണ സ്വാമികൾ ഉപദേശിച്ചത്. അതുകൊണ്ടാണ് ''ഞങ്ങൾക്കാകട്ടെ നാരായണഗുരുസ്വാമി കേരളത്തിൽ ഇന്ന് അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്തുവാനുള്ള ഏറ്റവും യുക്തമായ മാർഗ്ഗങ്ങൾ കാണിച്ചുകൊട്ടുപ്പാൻ ഉണ്ടായ ഒരു അവതാരമാണ്'' എന്ന കുമാരൻ മുഖവുരയിൽ പറയുന്നത്.

മതപരിഷ്കാരത്തിനും സമുദായപരിഷ്കാരത്തിനും വേണ്ടി പത്തൊൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഉണ്ടായ ഒരു 'അവതാര'മായിട്ടാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ ചരിത്രപുരുഷനെ ദർശിച്ചിട്ടുള്ളതും അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതും. ഈ കേന്ദ്രബിന്ദുവിനു യോജിച്ച തരത്തിലുള്ള ചരിത്രപ്രതിപാദനമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമായിരുന്നത് എന്നതിൽ സംശയമില്ല. ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ, ജീവചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത് 69-ാംപുറത്തുമാത്രമാണ്. അതുവരെയുള്ള സ്ഥലം ഈ ജീവചരിത്രത്തിലെ, അവിശ്വസനീയങ്ങളെന്നു തോന്നിക്കുന്ന, യോഗാഭ്യാസഫലങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ചില വിശദീകരണങ്ങൾക്കായി വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. മതാചാര്യൻ, ശരീരശാസ്ത്രം, ഒരു ഹഠയോഗി, യോഗശാസ്ത്രത്തിൽ, എന്താണ യോഗം, യോഗാഭ്യാസക്രമങ്ങൾ, ഉപസംഹാരം എന്നീ തലക്കെട്ടുകൾ തന്നെ മേൽക്കാണിച്ച പശ്ചാത്തലത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നവയാണ്. ജനനവും കുട്ടിക്കാലവും, വിദ്യാഭ്യാസം, സംസാരസമുദ്രതരണം, താപസൻ, അരുവിപ്പുറം, ചില അനുഭവങ്ങൾ. ഇത്രയും കൊണ്ടു ജീവിതകഥയുടെ ഒരു നല്ല ഭാഗം പൂർത്തിയായിക്കഴിഞ്ഞു. ചരിത്രത്തിന്റെ രണ്ടാംഭാഗം തന്നെ രണ്ടുപവിഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു സഞ്ചാരം, മതപരിഷ്കാരം, ആചാരപരിഷ്കാരം, സുഖക്കേട്ടും സമാധിയും എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങൾകൊണ്ടു ചരിത്രം പൂർത്തിയാകുന്നു. അവയിൽ തന്നെ മതപരിഷ്കാരവും ആചാരപരിഷ്കാരവും ജീവചരിത്രത്തിന്റെ തായിത്തടിയിൽ നിന്നും പൊട്ടിക്കിളിർത്തിട്ടുള്ള ഉപശാഖകളാണ്. ഇനിയുള്ള നാലഞ്ചദ്ധ്യായങ്ങൾ സ്വാമികളുടെ പദ്യകൃതികളും സ്തോത്രങ്ങളും സൂക്തിശകലങ്ങളും ഉപദേശങ്ങളും രേഖപ്പെട്ട

ത്തുവാൻ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവയെല്ലാം ഉപയോഗമുള്ള വസ്തുതകളാണെന്നതിനെക്കുറിച്ചു സന്ദേഹമില്ല. പക്ഷേ ശരിക്കുള്ള ജീവചരിത്രത്തിന്റെ തൊട്ടടുത്തുള്ള 'പുറംപോക്കുകൾ' ആയിട്ടാണു് അവയെ ഗണിക്കേണ്ടതു്.

സാധാരണത്വത്തിന്റെയും അസാധാരണത്വത്തിന്റെയും ആശ്ചര്യകരമായ ഒരു സമ്മേളനമാണു് ഈ ലേഖകൻ സ്വാമിയിൽ കാണുന്നതു്. അതിൽ അസാധാരണത്വത്തെ വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരുന്നതിലാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ബാലനായിരിക്കുന്ന നാണുവിനെപ്പോലും 'സ്വാമി' എന്നും 'തൃപ്പാദങ്ങൾ' എന്നും സംബോധനചെയ്യുകയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രീതി. ഒരു അവതാരമെന്ന രീതിയിൽ കഥാപുരുഷനെ സമീപിക്കുമ്പോൾ, മറ്റൊരു തരത്തിൽ പരാമർശിക്കുന്നതു് അവിനയമായി അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നിരിക്കണം. നാരായണഗുരുവിനു ലഭ്യമായിരുന്ന ദിവ്യസിദ്ധികൾ സാധാരണജനങ്ങളെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തുന്നവയാണു്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിലെ മനുഷ്യത്വത്തിനു അല്പം കൂടെ പ്രകാശം ലഭിക്കേണ്ടതായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. പരിഷ്കർത്താക്കൾ പലപ്പോഴും, വിപ്ലവത്തിന്റെ ചൂടുള്ള മേഖലകളിൽക്കൂടെയാണു് ബഹുജനങ്ങളെ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നതു്. സ്വാമികളാവട്ടെ, ഏറ്റവും ശാന്തവും യുക്തിയുക്തവും ആർഭാടരഹിതവുമായുള്ള സംഭാഷണങ്ങളിൽക്കൂടിയാണു് പല പരിവർത്തനങ്ങളും നടപ്പിലാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. തീരെ ചൂടില്ലാത്ത നല്ല വെളിച്ചമാണു് നമുക്കു് അവിടെ ദൃശ്യമാകുന്നതു്. നല്ല ആത്മവിശ്വാസമുള്ളവർക്കു് മാത്രമേ ഈ മാർഗ്ഗം സ്വീകരിയ്ക്കുമാകയുള്ളു. ഈ ആത്മവിശ്വാസമാകട്ടെ, ഈശ്വരചൈതന്യത്തിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്നതുമാകുന്നു. പാവപ്പെട്ട ഒരു കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു, വലിയ വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ വളർന്നുവന്ന ഒരു യുവാവിനു് ഇത്ര വളരെ ഉയരാൻ സാധിച്ചതു് 'പ്രാഗ്ജന്മവാസനയാൽ' ആണെന്നു സൂചിപ്പിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ (പുറം 371) ജീവചരിത്രം കുറെക്കൂടെ യഥാതഥമാകുമായിരുന്നു.

നാരായണഗുരുവിന്റെ ബാല്യകാലജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും ഗാർഹികജീവിതത്തിലുണ്ടായ മത്സരങ്ങളെപ്പറ്റിയും

കുറെക്കൂടെ വിവരങ്ങൾ അറിയാൻ നമുക്കു ആഗ്രഹം തോന്നും. കാരണം, ഒരു സാധാരണബാലൻ അത്ഭുതസിദ്ധികളുള്ള ഒരു യോഗിവര്യനായി പരിണമിച്ചതിന്റെ പ്രകാരങ്ങൾ അറിയുന്നതാണല്ലൊ അതിലെ രസം. നിർബ്ബന്ധത്തിന്റെ ഫലമായി വിവാഹം കഴിക്കുന്നതും അതപ്പാടെ അവഗണിച്ചു മറുവഴിക്കു തിരിയുന്നതുമായ ഒരു രംഗം ചലച്ചിത്രത്തിലെന്നവണ്ണം ഒന്നു കാണിച്ചശേഷം, പകുമതിയായ കഥാപുരുഷനെയാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്. തൈമാവു് പൊട്ടെന്നു ഫലങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഒരു വരിക്കമാവായിക്കാണുന്ന ഒരു പ്രതീതിയാണു് അനുവാചകനു് അവിടെ ലഭിക്കുന്നതു്.

"ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം മനുഷ്യനു്" എന്നതായിരുന്നുവല്ലോ സ്വാമികളുടെ ഏറ്റവും വലിയ മുദ്രാവാക്യം. ജാതിചിന്തകൊണ്ടു ശിഥിലീകൃതമായിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഹിന്ദുസമുദായത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇങ്ങനെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു: "ഇങ്ങനെ ഹിന്ദുമതമാകുന്ന തോട്ടത്തിന്റെ രക്ഷയെ ഉദ്ദേശിച്ചു ആദ്യകാലം കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു പക്ഷേ വിശ്വസിക്കാവുന്ന ജാതിവേലിയുടെ സ്വഭാവവും ഘടനാസമ്പ്രദായവും കേവലം ഭേദിച്ചു അതു മുൾച്ചെടികളായി പടർന്നു പിടിച്ചു, തോട്ടത്തെ അതിക്രമിച്ചു പ്രവേശിച്ചു അതിലെ വിശിഷ്ടതരുക്കളെയും ബാധിച്ചു ചുറ്റിപ്പടർന്നു, കണ്ടാൽ തിരിയാത്ത വിധത്തിൽ അവയെ അലംകോലപ്പെടുത്തി അവയുടെ സവ്വ്ഗുണങ്ങളും അപഹരിച്ചു ആകപ്പാടെ നോക്കിയാൽ പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ആരാമത്തെ പെരുവഴി മുടങ്ങി ദുർഗ്ഗമമായ കഠിനകണ്ടകങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഭയങ്കരമായ കൊട്ടംകാടാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു." മൂക്കോത്തിന്റെ ഈ ചിത്രീകരണത്തിന്റെ മൂച്ചും ഉജ്ജ്വലതയും ശ്രദ്ധേയമായിരിക്കുന്നു. മുപ്പതു കൊല്ലം മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന മലയാളഗദ്യത്തിന്റെ പ്രൗഢിയും ലാളിത്യവും ഈ പുസ്തകത്തിൽതന്നെ കാണാൻ കഴിയും. ഇതിലെ വർണ്ണനകളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും സംഭവചിത്രീകരണങ്ങളും സംഭാഷണോദ്ധാരണങ്ങളും ആസ്വാദ്യങ്ങളാണെന്നു മാത്രമല്ല, ചരിത്രപുരുഷനിൽ അനുവാചകന്റെ ബഹുമാനം വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ പര്യാപ്തങ്ങളുമാണു്. ദിവ്യസിദ്ധികളുള്ള

ഒരു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം ഒരാൾക്കു് നിസ്സംഗനായി രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിയും; അവതാരപുരുഷനായ ഒരു മഹാഗുരുവിന്റെ ജീവിതകഥ ഒരു ശിഷ്യന്റെ നിലയിൽ രേഖപ്പെടുത്തുവാനും കഴിയും. ഇതിൽ രണ്ടാമത്തേതാണു് ഈ ജീവചരിത്രം.

ഒയ്യാരത്തു ചന്തുമേനോൻ

ഇരുന്നൂറിലധികം പുറങ്ങളുള്ള ഈ ലഘുഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം എന്താണെന്നു് ആദ്യമായി നോക്കാം. മലയാളത്തിലെ 'ഗദ്യകാവ്യത്തിന്റെ വളച്ചു'യെക്കുറിച്ചു 16 പുറങ്ങളുള്ള ഒരുപന്യാസമാണു് ആദ്യം കാണുന്നതു്. കൗടില്യന്റെ അർത്ഥശാസ്ത്രത്തിന്റെ വിവർത്തനം മുതൽ 'ശാരദ' വരെയുള്ള ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ അവലോകനം ഇതിലുണ്ടു്. ചരിത്രപ്രസിദ്ധങ്ങളായ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും ഉദ്ധരണികളും ഗ്രന്ഥകാരൻ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ പ്രമാണസഹിതം ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്റെ വികാസപരിണാമങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു നോവൽ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ കൊണ്ടെത്തിച്ചിട്ടു് തന്റെ കഥാപുരുഷനെ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു:

"അതുകൊണ്ടു കിളിപ്പാട്ടിനു എഴുത്തച്ഛനും, ഗാഥയ്ക്കു ചെറുശ്ശേരിക്കും, കഥകളിക്കു കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാനും ഓട്ടൻതുള്ളലിനു കുഞ്ചൻനമ്പിയാക്കും ഉള്ളതുപോലെ നോവലിനു ജനകസ്ഥാനം ഉള്ളതു ചന്തുമേനോനാകുന്നു." ഈ വാചകം മാത്രമാണു് ചന്തുമേനോനേ കുറിക്കുന്നതായിട്ടുള്ളതു്.

ഒരു ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ, അതു 'Men of letters' (സാഹിത്യകാരന്മാർ)മട്ടിൽ എഴുതപ്പെട്ടതായാൽ തന്നെയും, ഇത്തരമൊരു പ്രാരംഭം ഉചിതമാണോ എന്നു തോന്നാൻ പാടില്ലായ്കയില്ല. സാഹിത്യചരിത്രസംബന്ധികളായ അധികം പുസ്തകങ്ങൾ പ്രചരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു കാലത്തു് (ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം 1932-ലാണു്) സാധാരണവായനക്കാക്കു പ്രയോജനപ്പെടുന്ന ഒരു പശ്ചാത്തലവിവരണമാണു് ഇതെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു അക്കാര്യം വിടുന്നു.

അടുത്ത മൂന്നുനാലദ്ധ്യായങ്ങൾ തികച്ചും ജീവചരിത്രസ്പർശികൾ തന്നെ. കുട്ടിക്കാലവും വിദ്യാഭ്യാസവും, സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥൻ, ഗൃഹസ്ഥൻ, സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെയുള്ള തലക്കെട്ടുകളിൽ നിന്നു് മൂർക്കോത്തിന്റെ സമീപനരീതി വിശദമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ഇത്രയും അദ്ധ്യായങ്ങൾക്കു 52 പുറങ്ങളാണു് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ബാക്കിയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങൾ ചന്തുമേനോന്റെ സാഹിത്യസംഭാവനകളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ളവയാണു്. അങ്ങനെ പുസ്തകത്തിന്റെ മുക്കാൽ ഭാഗവും സാഹിത്യചർച്ചകൾകൊണ്ടു നിറച്ചിരിക്കുന്നതായി തെളിയുന്നു. ഒന്നും നാലും അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ നിന്നു് ജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട എടുകകൾ, അതായതു് ജനനവും (1022 ധനു മാസം), മരണവും (1075 തുലാമാസം) ഗ്രന്ഥകാരൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അഞ്ചാമദ്ധ്യായത്തിന്റെ തലക്കെട്ടു് 'സാഹിത്യകാരൻ' എന്നാണു്. ചന്തുമേനോന്റെ സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു സാമാന്യാവലോകനമാണു് ഇതിൽ കാണുന്നതു്. അതു കഴിഞ്ഞു 'നോവൽസാഹിത്യ'ത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു ചെറിയ അദ്ധ്യായം ഉണ്ടു്. പിന്നത്തെ രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങൾ 'ഇന്ദുലേഖ', 'ശാരദ'എന്നീ നോവലുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള ദീർഘനിരൂപണങ്ങളാണു്. ഇത്രയും കൊണ്ടു പുസ്തകം അവസാനിക്കുന്നതായി കല്പിക്കാം. എങ്കിലും രണ്ടു് അനുബന്ധങ്ങൾ കൂടി ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നു കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ മയൂരസന്ദേശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരാസ്വാദനവും മറ്റതു ഉത്തരരാമചരിതം തർജ്ജമയെ ആസ്പദമാക്കി ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാക്കു് ചന്തുമേനോൻ അയച്ച ഒരു നീണ്ട കത്തും ആകുന്നു. രണ്ടും വിലപ്പെട്ട രണ്ടു രേഖകൾ തന്നെ.

ഒരു കലാസൃഷ്ടി എന്ന നിലയിൽ അംഗോപാംഗസംയോജനത്തെക്കുറിച്ചു നോക്കാതെ, വായനക്കാക്കു് പ്രയോജനമുള്ള കാര്യങ്ങൾ, ശാഖാചംക്രമണമെന്നതു ഗണ്യമാക്കാതെ പ്രതിപാദിച്ചു പോകുന്ന ഒരു രീതിയാണു് ഈ കൃതിയിൽ കാണുന്നതു്. ചന്തുമേനോൻ സംസ്കൃതവ്യാകരണശുദ്ധിയെ ആദരിക്കാതെ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചതിനെ നീതീകരിക്കുവാനായി കേരളപാണിനിയുടെ ഒരു നീണ്ട ഉദ്ധ

രണിപോലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തുകാണുന്നു. (പുറം 80, 81) ഇവയെല്ലാം കേവലം അപ്രസക്തങ്ങളാണെന്നു വിധിച്ചുകൂടാ. ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ ജീവചരിത്രം രചിക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങൾക്കു ഗണ്യമായ പ്രസക്തിയുണ്ടല്ലോ.

വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ

കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ എന്ന ശീർഷകത്തിൽ എട്ടാമത്തെ ഗ്രന്ഥമാണ് ഇതു്. ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം 1933-ലാണ്. 'ചന്തുമേനോൻ' എന്ന ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചു മലയാളവായനക്കാരുടെ ഇടയിൽ നല്ലമതിപ്പുണ്ടായി. അതിനെക്കുറിച്ചുണ്ടായ ഒരു വിമർശം എന്താണെന്നു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. "ഈ പുസ്തകവും ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള Men of letters എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ സമ്പ്രദായത്തിൽ എഴുതുവാനാണ് ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ആ വക പുസ്തകങ്ങൾക്കു വിഷയമായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കാവ്യങ്ങളെയും അവയുടെ വിശേഷവിധഗുണങ്ങളേയും അവയിൽ ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടു് വിവരിച്ചുകാണാം. ആ വിവരം അറിയാത്തവരും ആ വക പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കാത്തവരും 'കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ ഉദ്ദേശത്തെ തെറ്റിദ്ധരിച്ചതായി കാണുന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു." ഇത്രയും കൊണ്ടു ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ രചനയിലും അതേ സമീപനം തന്നെയാണു് മൂക്കോത്തു അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു വിശദമാകുന്നു.

'കേസരി' എന്ന തൂലികാനാമത്തിൽ പ്രഖ്യാതനായിരുന്ന വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാരെ നേരിട്ടു പരിചയപ്പെടാൻ സാധിച്ച ഒരു വ്യക്തിയാണു് മൂക്കോത്തുകുമാരൻ. കേസരിയെക്കുറിച്ചും ചന്തുമേനോനെക്കുറിച്ചും ഈ ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിൽ എഴുതാമെന്നു അദ്ദേഹം ഏറ്റതും നേരിട്ടു പരിചയപ്പെടാൻ സംഗതി വന്നതിനാലാണെന്നു് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്.

വലിയ ധനപുഷ്ടിയുള്ള വേങ്ങയിൽതറവാട്ടിൽ ജനിച്ച കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ ഒരു സാഹിത്യകാരനായിത്തീർന്നു

റുപാട്ടകളെ ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. അടുത്തഅദ്ധ്യായത്തിൽ ജീവചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ജനിച്ചതു ക്രിസ്താബ്ദം 1861-ൽ ആണു്. ആംഗലഭാഷയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസവും, തുടർന്നു കാഷ്ഠികകോളേജിലെ അദ്ധ്യയനവും കഴിഞ്ഞ നായനാർ പൊതുജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. 1912-ൽ അദ്ദേഹം മദിരാശിനിയമസഭയിലെ അംഗമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. പൊതുജീവിതത്തിലും പത്രപ്രവർത്തനമണ്ഡലത്തിലും അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളെ ഗ്രന്ഥകാരൻ വിവരിക്കുന്നു. മൂന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ പതിവുപോലെ സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ ആണു് പ്രതിപാദ്യം. 'സാഹിത്യപ്രണയി' എന്ന തലക്കെട്ടിലുള്ള അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിലെ ആദ്യത്തെ വാചകത്തിൽ നായനാരുടെ പ്രധാനസംഭാവനകൾ ഒതുക്കിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു. "കേരളത്തിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധനായർ തറവാട്ടിലെ തലവനെന്നോ ധനാഢ്യനായിരുന്ന ഒരു ഇടപ്രഭുവിനെന്നോ വലിയ ഒരു കൃഷിക്കാരനെന്നോ" നല്ലൊരു പരിഷ്കാരിയുടെയോ, ഡിസ്ട്രിക്ട് ബോർഡു് മെമ്പരുടെയോ, നിയമസഭയിലെ ബഹുമാനപ്പെട്ട അംഗത്തിനെന്നോ നിലയിൽ അറിയപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ, സരസനും ധീരനുമായിരുന്ന ഒരു പത്രലേഖകനെന്ന നിലയിലാണു് വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാരുടെ പേർ കേരളത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നതു്. ആ നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിനെന്ന പേർ നിലനിർത്തുവാൻ സഹായിക്കുന്ന അനേകം രേഖകൾ ഈ ലഘുഗ്രന്ഥത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ സങ്കലനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

പ്രകൃതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ ഭാഗങ്ങളിൽ നായനാരുടെ ഫലിതം, ഗദ്യരീതിയുടെ സ്പഷ്ടത, സരളത, ഉജ്ജ്വലത മുതലായ ഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ ഈ ഗുണങ്ങളെല്ലാം ഗ്രന്ഥകർത്താവിനും ഉള്ളതായിട്ടു നമുക്കു തോന്നാതിരിക്കുകയില്ല.

സാമാന്യാവലോകനം

മൂക്കോത്തു ജീവചരിത്രരചനയ്ക്കു വിഷയമാക്കിയ വ്യക്തികൾ എല്ലാം ഏതാണ്ടു ഒരേ കാലഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരാണു്. കഴിഞ്ഞ ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ

ജനിച്ച ഈ മഹാന്മാരെക്കുറിച്ചു ചരിത്രവസ്തുതകൾ ശേഖരിക്കുന്നതു് അസാദ്ധ്യമായ കാര്യമല്ല. അദ്ദേഹം ഉപയോഗമുള്ള വസ്തുതകൾ പലതും ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ടുതാനും. എങ്കിലും വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ വികാസത്തെക്കാൾ, കഥാപുരുഷന്മാരുടെ പ്രധാനപ്രവൃത്തിമണ്ഡലത്തിൽ അവരുടെ നേട്ടങ്ങൾ എത്രത്തോളം എന്നു കാണിക്കുവാനാണു് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ആ നേട്ടങ്ങളുടെ വിലയിരുത്തുന്നതിനും അവയുടെ മാഹാത്മ്യം വായനക്കാർ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും ഉപകരിക്കും വിധത്തിൽ ചില ശാഖാചംക്രമണങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. അന്നത്തെ വായനക്കാരുടെ മാനദണ്ഡം വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, ഇതു തികച്ചും ക്ഷന്തവ്യമാണെങ്കിലും, ജീവചരിത്രത്തിന്റെ രൂപസൗഭാഗ്യത്തെ ഇവ കുറെയെല്ലാം ബാധിക്കുന്നുവെന്നുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രങ്ങൾക്കു ഏതാണ്ടൊരു രൂപം കൈവരുത്തിയ ആ തലമുറയിലെ മുൻപന്തിയിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരാളാണു് മൂക്കോത്തു കുമാരൻ എന്ന പരമാർത്ഥം വിസ്മരിക്കാവതല്ല.

ടി. കെ. രാമൻ മേനോൻ

ഒരു നല്ല പണ്ഡിതനായ വിദ്വാൻ ടി. കെ. രാമൻ മേനോൻ അനേകം ഗദ്യകൃതികളുടെ കർത്താവാണു്. ഈ കൃതികളിൽ ഒരു നല്ലഭാഗം ജീവചരിത്രവിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഉണ്ണായിവാരിയർ, ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയർ, കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയർ, സി. എസ്സ്. ഗോപാലപ്പണിക്കർ എന്നീ കേരളസാഹിത്യകാരന്മാരുടേതുകൂടാതെ സോക്രട്ടീസ്, സരോജിനി നായിഡു, ജവഹർലാൽ തുടങ്ങിയ മഹാത്മാക്കളുടെ ജീവിതകഥകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൂലികയിൽനിന്നും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മാത്രമല്ല, ജീവചരിത്രസ്പർശികളായ രണ്ടു ഗ്രന്ഥപരമ്പരകളും അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ഭാരതീയമഹാന്മാർ (നാലു ഭാഗങ്ങൾ) ഭാരതീയവനിതാരത്നങ്ങൾ (മൂന്നു ഭാഗങ്ങൾ) എന്നീ പേരുകളിൽ വെളിയിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഈ കൃതികളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു വി

ദ്യാത്ഥികർക്കായുള്ള ലഘുജീവചരിത്രങ്ങളാണ്. "മനുഷ്യ ജീവിതം പോലെ സന്തോഷാസ്പദമായ മറെറാന്നും ലോകത്തിലില്ല" എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരാളാണ് രാമൻമേനോൻ. ജീവചരിത്രവിഷയകമായ അദ്ദേഹത്തിൻെറ എല്ലാ കൃതികളും അവലോകനം ചെയ്യുവാൻ ഇവിടെ നിവൃത്തിയില്ലായ്കയാൽ, കേരളസാഹിത്യകാരന്മാരെ ആസ്പദമാക്കി രചിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികൾ മാത്രം എടുക്കാം.

ഉണ്ണായിവാരിയർ

'കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിൽ ഏഴാമതായി ചേത്തിരിക്കുന്ന കൃതിയാണ് ഉണ്ണായിവാരിയർ (പത്താം അദ്ധ്യായം നോക്കുക: പുറം 107). വി. വി. പ്രസിദ്ധീകരണശാലയുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഈ കൃതി ആദ്യം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു് 1936-ലാണ്. ഇതിൻെറ രണ്ടാം പതിപ്പു് സാഹിത്യപ്രവർത്തകസഹകരണസംഘം 1955-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ജീവിതവും സാഹിത്യപ്രവർത്തനവും ഇടകലത്തി, ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങളും തമ്മിലുള്ള പരസ്പരബന്ധത്തെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടു രചിക്കപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സാഹിത്യനിരൂപണത്തിനു ഗണ്യമായ സ്ഥാനമുണ്ടെന്നതു ശരിതന്നെയെങ്കിലും, ജീവചരിത്രഭാഗം ശുഷ്കമോ പ്രമാണരഹിതമോ ആയാൽ ക്ഷന്തവ്യമാകുമെന്നുവരുന്നില്ല. പക്ഷേ, പഴയ എഴുത്തുകാരെ അവലംബിച്ചു എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മലയാളകൃതികളിലെല്ലാം ഈ ന്യൂനത കാണുന്നുണ്ട്. രാമൻമേനോനു് ഈ ദൌർബ്ബല്യബോധം ശരിക്കും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് പ്രസ്താവനയിലെ ചിലവാചകങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. "വാരിയരെക്കുറിച്ചു എന്തെങ്കിലും ചിലതു് അറിയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവർക്കു് ഈ പുസ്തകം പ്രയോജകീഭവിച്ചേക്കാമെന്നല്ലാതെ ഒരു ജീവചരിത്രംകൊണ്ടു സാധിക്കേണ്ടതു് എന്തോ അതിൽനിന്നു് എത്രയും വിദൂരമാണു് ഇതിൻെറ നില." എന്നു് അദ്ദേഹം തുറന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. 16 അദ്ധ്യായങ്ങളുള്ള ഈ കൃതിയിൽ 'ജനനവും ബാല്യവും', 'ചില സംഭവങ്ങൾ' എന്നീ രണ്ടു് അദ്ധ്യായങ്ങൾ മാത്രമാണു് ജീവചരിത്രസ്പർശിയായിട്ടുള്ളതു്. അവയിൽത്തന്നെ മുക്കാലേഅരയ്ക്കാൽ ഭാഗവും, ഊഹാപോഹ

ങ്ങളോ അവിശ്വസനീയങ്ങളായ ഐതിഹ്യങ്ങളോ ആണ്ടാനും. ഇരുനൂറു വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന ഉണ്ണായിവാരിയരെക്കുറിച്ചു നമുക്കു ഉപയോഗപ്രദമായ രേഖകളൊന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. ഐതിഹ്യങ്ങൾപോലും ചുരുക്കമാണെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ പരാതിപ്പെടുന്നുണ്ട്.

"ഉണ്ണായിയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ പേർ പോലും നമുക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. അലസന്മാരും ചരിത്രാന്വേഷണവിമുഖന്മാരുമായ അന്നത്തെ മലയാളികളുണ്ടോ അതെല്ലാം ആരായുന്നു?" എന്നു പറയുന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ, "ആ ഭാഗ്യവാന്മാരായ ദമ്പതിമാരുടെ വാത്സല്യപൂർണ്ണങ്ങളായ പരിചയ്യകൾക്കും, സ്നേഹോദ്ദീപ്തങ്ങളായ ശുശ്രൂഷകൾക്കും ഉണ്ണായി പാത്രീഭൂതനായിത്തീർന്നു" എന്നു ഉറപ്പിച്ചുതന്നെ പറയുമ്പോൾ, സത്യവും സങ്കല്പവും തമ്മിലുള്ള വരമ്പു തകർന്നുപോയതായി നമുക്കു തോന്നിപ്പോകും. ഊഹാപോഹങ്ങളും, ഐതിഹ്യങ്ങളും ഇടകലർത്തിയാൽ ചരിത്രമാകുന്നതല്ല. ഇത്തരം രേഖകൾ ഈ കൃതിയിൽ വളരെയുണ്ട്. ഇവ ഭാവിചരിത്രകാരന്മാരെ വഴിതെറ്റിക്കയും ചെയ്യും.

'കവിയുടെ നിലയിൽ', 'നളചരിതം', 'വാരിയരുടെ കവിതാരീതി', 'കവിയുടെ നിരങ്കുശത്വം', 'ചില പ്രത്യേകതകൾ' എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങൾ ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ സാഹിത്യകൃതികളുടെ ആസ്വാദനങ്ങളാണ്. നല്ല കവിതാഭാഗങ്ങൾ ധാരാളമായി ഉദ്ധരിക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ഒട്ടേറെ ശാഖാചംക്രമണങ്ങളും ഈ പുസ്തകത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. 'ആട്ടക്കഥ അല്ലെങ്കിൽ കഥകളി' 'ആട്ടക്കഥകളിലെ സാഹിത്യം' എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങളും, കാവ്യത്തിന്റെ ജീവൻ എന്താകുന്നു എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയും ഈ കൃതിയിൽ അത്ര പ്രസക്തങ്ങളല്ല. എങ്കിലും, ഉണ്ണായിവാരിയരെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസംഭാവനകളെക്കുറിച്ചും മൊത്തത്തിൽ ഒരു രൂപം നൽകുന്ന കൃതിയാണ് ഇതു്.

ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ

പത്തൊൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ജീവിച്ചു സാഹിത്യസേവനം നടത്തിയ ചാത്തുക്കുട്ടിമന്നാടിയാ

രുടെ ജീവിതകഥ ചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ അഭാവംമൂലം ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ ജീവചരിത്രംപോലെ അപൂർണ്ണമാകേണ്ട കാര്യമില്ല. വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായ രേഖകൾകൊണ്ട് വളരെ ഭേദപ്പെട്ടനിലയിൽ എത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു ജീവചരിത്രമാണ് ഇതു്. ഇതിന്റെ ഒന്നാംപതിപ്പു് എന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുവെന്നു, 1939-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ രണ്ടാംപതിപ്പിൽനിന്നു് (കലാവിലാസിനി പ്രസിദ്ധീകരണശാല, തിരുവനന്തപുരം) കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. 158 പുറങ്ങളുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഒരുള്ളടക്കം ചേർത്തിട്ടില്ല എന്നതുകൊണ്ടു വളരെ അസൗകര്യങ്ങളുണ്ടു്. അദ്ധ്യായങ്ങൾക്കു അക്കങ്ങളല്ലാതെ തലക്കെട്ടുകൾപോലും കൊടുത്തിട്ടില്ല. ഗ്രന്ഥകാരൻ ആദ്യം ചേർത്തിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവനയിൽ രചനോദ്ദേശം വിശദമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. "ഈ ചരിത്രപുരുഷനെക്കൊണ്ടു ഭാഷയ്ക്കും, സമുദായത്തിനും, സാഹിത്യത്തിനും, നാട്ടിനും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമാണെന്നും എത്രത്തോളമുണ്ടെന്നും അറിയുകയാണു് നമുക്കിന്നാവശ്യം."

ചിറ്റൂരിന്റെ മാഹാത്മ്യം വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടാണു് ഗ്രന്ഥം തുടങ്ങുന്നതു്. കൊല്ലവർഷം 1032-ാമാണ്ടു മീനമാസത്തിലാണു് ചാത്തുക്കുട്ടി ജനിച്ചതു്. മലയാളവും, സംസ്കൃതവും പഴയമട്ടിൽ പഠിച്ച കഥാപുരുഷൻ ഇരുപത്തൊന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ, തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെൻറുവകയായി നടത്തപ്പെട്ടിരുന്ന വക്കീൽ പരീക്ഷ (Pleadership) യിൽ ചേർന്നു ജയിച്ചു; മുവാറ്റുപുഴ വക്കീലായി പ്രാക്ടീസും ആരംഭിച്ചു. അങ്ങനെ തുടങ്ങിയ ജീവിതം സാഹിത്യത്തെ വിസ്മരിച്ചില്ല. ഹാലാസ്യമാഹാത്മ്യം, ജാനകീപരിണയം, ഉത്തരരാമചരിതം എന്നീ സംസ്കൃതകൃതികൾ അദ്ദേഹം മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തു. ഇവയിൽ ഉത്തരരാമചരിതവിവർത്തനം, ഓജസ്സു്, സൗകുമാര്യം, ലാളിത്യം എന്നീ ഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു് അസാധാരണപ്രശസ്തി നേടിയ ഒരു കൃതിയാണല്ലോ. 'മന്നാടിയാർ ഒരു വിവർത്തകൻ മാത്രമാണു് കവിയല്ല' എന്നു പറയുന്നവർക്കു് നല്ല ഒരു മറുപടിയായിട്ടുണ്ടു് ഇതിലെ സാഹിത്യാവലോകനം.

കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയർ

1940-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു കൊച്ചു ജീവചരിത്രമാണു് ഇതു്. ഇതിൽ ഉള്ളടക്കം കൊടുത്തിട്ടില്ലെങ്കിലും, അദ്ധ്യായങ്ങൾക്കു തലക്കെട്ടുകൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. ജീവചരിത്രത്തിനുമുമ്പായി ചേർത്തിരിക്കുന്ന പീഠിക പ്രത്യേക പരാമർശം അർഹിക്കുന്നു. "ഒരു സാഹിത്യകാരന്റെ ജീവചരിത്രം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യങ്ങളെ അഭിനന്ദിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ എത്രമാത്രം സഹായമായിരിക്കും?" എന്ന ചോദ്യംകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്ന പീഠികയിൽ നാലുപുറങ്ങളോളം കാവ്യനിവ്വചനങ്ങളാണു് എഴുതിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഷെല്ലിയും, ഡ്രൈഡനും, കാർലൈലും, എമേഴ്സനും ജോൺസനും ഒക്കെ വരുന്നുണ്ടു്. ഒരു ജീവചരിത്രത്തിൽ ഇത്തരം നിവ്വചനങ്ങൾ ചേർക്കുന്നതെന്തിനു് എന്നു ന്യായമായി ആരും സംശയിച്ചുപോകും. കാവ്യമീമാംസയിലാണു് അവയ്ക്കു് തികച്ചും സ്ഥാനമുള്ളതു്.

കൈക്കുളങ്ങര രാമവാരിയർ ജനിച്ചതു 1833-ലാണു്. 64-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം മരിക്കയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹം ഒരു മഹാകവിയോ ആഖ്യായികാകർത്താവോ ആയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അനേകം ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ നിപുണവ്യാഖ്യാനംകൊണ്ടു് കൈരളിയെ സേവിച്ച ഒരു മഹാനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സാധാരണഗതിയിൽ കുറവുകളായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന പലതും രാമവാരിയരുടെ ജനനത്തിലും ജീവിതത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്നതു് ഗ്രന്ഥകാരൻ പൊടിയിട്ടമിനുക്കി ഭംഗിപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അർദ്ധരാത്രിയിൽ സ്നാനത്തിനിറങ്ങിയ ഒരു ഭട്ടതിരിക്കു നാരായണി എന്ന വാരസ്യാരിൽ യാദൃച്ഛികമായി കൗതുകംതോന്നുകയും, ആ സമ്മേളനത്തിന്റെ ഫലം ഒരുണ്ണിയുടെ ജനനത്തിൽ കലാശിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെയുണ്ടായ സന്താനമാണു് രാമവാരിയർ. ഈ ഹീനജനനം നീതീകരിക്കുവാനായി ഒന്നാംതരമൊരു സങ്കല്പസംഭാഷണം എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുള്ളതു കൂടാതെ, മുക്കുവസ്ത്രീയിൽ വ്യാസൻ ജനിക്കുവാനുണ്ടായ സാഹചര്യം പശ്ചാത്തലമായി വണ്ണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത്തരം നീതീകരണവും വിശദീകരണവും ഈ നൂറാണ്ടിൽ

ലേശവും ആവശ്യമുള്ളതല്ല. നടന്ന കാര്യം ചേരുവകൂടാതെ അറിയുവാനാണ് വായനക്കാക്ക് താൽപര്യം.

സി. എസ്സ്°. ഗോപാലപ്പണിക്കർ

അതിശയോക്തിയും സങ്കല്പവും ഇളകിയാടാൻ അനുവാദം ലഭിക്കാത്ത ഒരു ജീവചരിത്രമാണ് ഇതു് എന്നതു് എടുത്തുപറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 1949-ലാണ് ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം. 1872-ൽ ജനിച്ച ഗോപാലപ്പണിക്കർ 1896-ൽ ബി. എ. പരീക്ഷ ജയിക്കുകയും അതിന്റെശേഷം ഗ്രമസ്ഥൻ, ശിരസ്തദാർ, തഹശീൽദാർ തുടങ്ങിയ ഗവണ്മെൻറുദ്യോഗങ്ങൾ വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. പദ്യരചനയിൽ അസാമാന്യസാമർത്ഥ്യമുണ്ടായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം മഹാകാവ്യമോ ഖണ്ഡകാവ്യമോ എഴുതിയിട്ടില്ല. വളർന്നുവരേണ്ട ഗദ്യശാഖയിലേക്കു സവ്ശ്രദ്ധയും പതിച്ചതായിരിക്കണം അതിനു കാരണമെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ഊഹിക്കുന്നു.

"സ്വയം പ്രകാശമുള്ള ചില ജന്തുക്കൾ", "ആകാശഗമനം", "ഒരു മുതല നായാട്ടു്", "ജപ്പാൻകാരും അവരുടെ ചക്രവർത്തിയും" എന്നു തുടങ്ങിയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യോപന്യാസങ്ങൾ വളരെ പ്രശസ്തങ്ങളാണ്. നല്ല ഗദ്യത്തിന്റെ മാതൃകകളായി അവ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഷയാവതരണരീതിയും, പ്രസന്നമായ ശൈലിയും വിശദമാക്കുവാനായി ഈ ചരിത്രത്തിൽ ധാരാളം ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുഖമായി വായിച്ചുപോകാവുന്ന നല്ല ഒരു ജീവചരിത്രമാണ് ഇതു്.

സാമാന്യാവലോകനം

ടി. കെ. രാമൻമേനോന്റെ ജീവചരിത്രസ്പർശികളായ കൃതികൾ ശുദ്ധജീവചരിത്രങ്ങളല്ല; ജീവിതവും സാഹിത്യപ്രവർത്തനവും (Life and Letters) സങ്കലനം ചെയ്തു രചിച്ചിട്ടുള്ള നിബന്ധങ്ങളാണ് എന്നു മേൽചേർത്ത വിവരണങ്ങളിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ഈ രണ്ടു ഘടകങ്ങളിൽ തന്നെ സാഹിത്യാവലോകനങ്ങൾക്കാണ് അദ്ദേഹം കൂടുതൽ സ്ഥാനം നൽകിയിട്ടുള്ളതെന്നുകാണാം. പലപ്പോഴും

അതു ജീവചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ ദുർലഭ്യംകൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ള ഒരു പ്രത്യേകതയാണതാനും. സാഹിത്യകൃതികളിൽനിന്നു് ഉദ്ധരണികൾ ധാരാളമായി ചേർത്തിട്ടുള്ളതു ഉപയോഗപ്രദമാണെങ്കിലും അംഗോപാംഗസൗകുമാര്യത്തിനു ഹാനി തട്ടുന്നതരത്തിൽ അവ അധികമായിട്ടുണ്ടു്. അതുപോലെ തന്നെ ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിലും, പിന്നെ സൗകര്യം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെയും വിജ്ഞാനപ്രദങ്ങളായ പല ചർച്ചകളും ചേർക്കുന്നകാര്യത്തിൽ ഒരു ഭ്രമംതന്നെ രാമൻ മേനോനുണ്ടു്. ഇവയൊക്കെ ജീവചരിത്രത്തിനു് താങ്ങാൻ പ്രയാസമുള്ള ഭൂഷണങ്ങളാണു്.

തന്റെ നിഗമനം സമർത്ഥിക്കുവാനായി പല ഉദ്ധരണികളും സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ മൂലം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രദ്ധിച്ചുകാണുന്നില്ല എന്നതു എടുത്തുപറയത്തക്ക ഒരു കുറവാണു്. ജീവചരിത്രരചനയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മറെറാരു സവിശേഷത, സങ്കല്പസംഭാഷണങ്ങളുടെ അവതരണമാണു്. സന്ദർഭങ്ങൾക്കനുകീയത വരുത്താൻ നല്ലവണ്ണം ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു പദ്ധതിയാണു് ഇതെങ്കിലും, ഒരതിർത്തിക്കപ്പുറം ഇതുപയോഗിച്ചാൽ ജീവചരിത്രം 'ചരിത്ര'മെന്ന നിലവിട്ടു് 'കഥ'യെന്ന നിലയിൽ താണുപോകും. നാരായണിവാരസ്യാരും ഭട്ടതിരിയും തമ്മിലും, (കൈക്കുളങ്ങര രാമവാര്യർ പുറം 9), മന്നാടിയാരും ജഡ്ജിയും തമ്മിലും (ചാത്തുക്കുട്ടി മന്നാടിയാർ പുറം 39), ഉണ്ണായിയും മഹാരാജാവും തമ്മിലും (ഉണ്ണായിവാരിയർ പുറം 44-45) നടന്നതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സംഭാഷണങ്ങൾ തികച്ചും രസാവഹങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ അവയുത്തരവാദിമിക്കവാറും രാമൻമേനോൻ തന്നെയാണെന്നതാണു് ഓർക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം. ഇതുപോലെ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മനോധർമ്മത്തിൽനിന്നു സഞ്ജാതങ്ങളായ ചില കഥകളും ഈ ചരിത്രങ്ങളിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടു്. ഇങ്ങനെ ചില പ്രത്യേകതകളും ദുർബ്ബല്യങ്ങളും എടുത്തുകാട്ടാനുണ്ടെങ്കിലും, ഇത്രയും സാഹിത്യകാരന്മാരെക്കുറിച്ചു ഇത്രയും വിവരങ്ങൾ ശേഖരിച്ചു സരസവും പണ്ഡിതോചിതവുമായ ഭാഷയിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന രാമൻമേനോൻ മലയാളവായനക്കാരുടെ കൃതജ്ഞത അർഹിക്കുന്നുണ്ടു്.

കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ

മുപ്പതിൽപ്പരം കൃതികൾ കൊണ്ടു് മലയാളസാഹിത്യത്തിനു് മുതൽക്കൂട്ടു് വർദ്ധിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരെഴുത്തുകാരനാണു് കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ. ഇവയിൽ ഗണ്യമായ ഒരു ഭാഗം ജീവചരിത്രശാഖയിൽ ഉൾപ്പെടുത്താവുന്ന കൃതികളത്രെ. അരവിന്ദയോഗി, സിദ്ധാർത്ഥൻ, മഹാവീരൻ, ശ്രീയേശു, രാമാനുജാചാര്യർ, വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ, കുമാരനാശാൻ എന്നീ കൃതികൾ മുൻചൊന്ന വിഭാഗത്തിൽപെടുന്നുവെങ്കിലും ഒടുവിൽപ്പറഞ്ഞ രണ്ടു കൃതികളെക്കുറിച്ചു മാത്രമേ ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നുള്ളൂ. കാരണം കേരളീയരായ അവരുടെ ചരിത്രനിർമ്മാണത്തിലാണു് സ്വന്തമായ സാമഗ്രീശേഖരണവും സ്വതന്ത്രമായ രചനയും കാണുന്നതു്.

വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ

പത്താംവയസ്സിൽ തന്നെ പദ്യകർത്താവായി, പന്ത്രണ്ടാം വയസ്സിൽ പത്രലോകത്തിലൂടെ കവിരംഗത്തു് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു്, പതിനാറാം വയസ്സിൽ നാടകകൃത്തും പതിനെട്ടാംവയസ്സിൽ പത്രാധിപരും ആയിത്തീർന്നു്, ഇരുപത്താറു കഴിയുന്നതിനു മുമ്പു് ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞുവെങ്കിലും അതിനുള്ളിൽ വിഖ്യാതകവിയും, ഭീകരനായ പത്രാധിപരും, ഉജ്ജ്വലനായ ഗദ്യകാരനും ആയിത്തീർന്ന ഒരു അപൂർവ്വവ്യക്തിയാണു് വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ. ഭാഷാസാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ ഒരു കൊള്ളിമീൻ പോലെ മിന്നി മറഞ്ഞ ഇദ്ദേഹമാണു് പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പിടിയിൽ കെട്ടിക്കിടന്ന മലയാളകവിതയെ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന്റെ പുതുവഴിയിലേക്കു് തിരിച്ചുവിട്ടതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിപ്ലവോജ്ജ്വലമായ ചിന്താഗതിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ലേഖനഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം: "പഴയ കഥകളെ ചവച്ചു ചവച്ചു് പലവിധരൂപഭേദങ്ങളോടുകൂടി കുറേ അക്ഷരങ്ങളിൽ തിരിച്ചും മറിച്ചും വാർത്തെടുത്തു് നാടകങ്ങളെന്നോ, തുള്ളലുകളെന്നോ, കിളിപ്പാട്ടുകളെന്നോ, വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളെന്നോ പേരിട്ടു് പുറത്തു വിടുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ ഇനി മേൽ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു് വലിയ ശാപങ്ങളായിട്ടു മാത്രമേ വിചാരിക്കാൻ പാടുള്ളൂ." ഈ ലേഖനം

എന്നാണ് എഴുതിയതെന്ന് തീർത്തു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും 1910–നോടടുത്താണെന്ന് വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 1889-ൽ ആണ് ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരുടെ ജനനം. 1905 മുതൽ ഒൻപതോ പത്തോ വർഷങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ സേവിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചതു്. പക്ഷേ അതിനുള്ളിൽ ഒരു മായാത്ത മുദ്ര പതിക്കുന്നതിനു് ആ പ്രതിഭാശാലിക്കു കഴിഞ്ഞു.

കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ എന്ന ജീവചരിത്രപരമ്പരയിലെ നാലാം ഭാഗമായിട്ടാണ് കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ എഴുതിയ "മഹാകവി വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ" വെളിയിൽ വന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം 1932-ൽ ആണ്. ഗ്രന്ഥകർത്താവു് പണിക്കരുടെ ഒരു സമകാലികനും സ്നേഹിതനും ആയിരുന്നു. അനുകൂലമായുള്ള ഈ ചുറ്റുപാടുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും സമഗ്രമായ ഒരു ജീവചരിത്രം രചിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല എന്നതു് ദുഃഖകരമായിരിക്കുന്നു. 144 പുറങ്ങളുള്ള ഈ കൃതിയിൽ നാലദ്ധ്യായങ്ങളും രണ്ടനുബന്ധങ്ങളും ഉണ്ട്. രണ്ടാമത്തെ അനുബന്ധം ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ പുരോഗതിയെക്കുറിച്ചു് ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരുപന്യാസമാണ്. ഒന്നാമത്തെ അനുബന്ധമാകട്ടെ, ജനാർദ്ദനമേനോൻ തന്നെ 'ദീപ'ത്തിൽ പണിക്കരെ ആസ്പദമാക്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന ഒരു ലേഖനവുമാണ്. ജീവചരിത്രസ്പർശികളായ നല്ല ചില അവലോകനങ്ങൾ ഇതിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഇവ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ശരീരത്തിൽ ചേക്കേണ്ടിടത്തു ചേക്കുകയും ഈ അനുബന്ധം ഉപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുവെങ്കിൽ എത്ര നന്നാകുമായിരുന്നു എന്നു് ഓർത്തുപോവുകയാണ്. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തു് പ്രധാനപ്പെട്ട ജീവചരിത്രാംശങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതു കഴിഞ്ഞു്, ഈ പരമ്പരയിലെ മറ്റു കൃതികളിൽ എന്നതുപോലെ, സാഹിത്യാസ്വാദനങ്ങളാണ് കാണുന്നതു്. ചരിത്രപുരുഷൻ സാഹിത്യകാരനായി വളർന്നുവന്ന പരിതഃസ്ഥിതികളെക്കുറിച്ചും, സാഹിത്യപ്രവർത്തനം തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ എങ്ങനെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി എന്നതിനെക്കുറിച്ചും ഗ്രന്ഥകാരൻ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിച്ചു കാണുന്നില്ല.

വിലാപം, വിശ്വരൂപം എന്ന രണ്ടേ രണ്ടു ഖണ്ഡകൃതികൾ കൊണ്ടു് മഹാകവിയായിത്തീർന്ന ദേഹമാണു് ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ. ഈ കൃതികളിൽ നിന്നു് ഗ്രന്ഥകാരൻ ധാരാളമായി ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു കൂടാതെയുള്ള സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സ്വരൂപവും സ്വഭാവവും വരച്ചുകാട്ടുന്നതിനും ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുണ്ടു്; ആ ഉദ്യമം ഫലപ്രാപ്തിയിൽ എത്തിയിട്ടുമുണ്ടു്. ആകെപ്പാടെ നോക്കുമ്പോൾ ചരിത്രപുരുഷൻ ആരെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസംഭാവനകൾ എങ്ങനെയുള്ളവയെന്നും മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉപകരിക്കുന്ന വിലപെറ്റ ഒരു കൃതിയാണു് ഇതെന്നു് സമ്മതിക്കണം. ജനാർദ്ദനമേനോന്റെ ഗദ്യരീതി കാണിക്കുവാനായി ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം: "വിത്തമദം കൊണ്ടു് പിത്തളമാവാത്ത സാമാന്യജനതയിൽ, അനൃകൃതി കൊണ്ടു് ലോഭിതമാവാത്ത പരമ്പരാചാരത്തിൽ, ആലസ്യത്താൽ പരവശമാവാത്ത നിസർഗ്ഗജപ്രകൃതിയിൽ ബാലകൃഷ്ണൻ വിളയാടി.....പൈതൃകമായി നാണ്യമല്ല പുണ്യമാണു് ബാലകൃഷ്ണൻ സംപ്രീതിയോടെ ഭുജിച്ചുപോന്നതു്" ഇതുപോലുള്ള ശബ്ദഭ്രമവും കൃത്രിമപ്രൗഢിയും പല ഘട്ടങ്ങളിലും കാണുന്നുണ്ടു്. ജനാർദ്ദനമേനോൻ ഈ കൃതി രചിച്ച കാലത്തു് ഈ ശൈലിക്കു് ഏറെക്കുറെ അംഗീകാരമുണ്ടായിരുന്നു എന്നതു ശരിതന്നെയെങ്കിലും, ഋജുവായ ഗദ്യത്തിനും അന്നു പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നറിയാൻ ചരിത്രപുരുഷന്റെ ഗദ്യം ഇതിൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു താരതമ്യം ചെയ്തു നോക്കിയാൽ മതിയാകും.

കുമാരൻ ആശാൻ

കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിൽ തന്നെ ഉൾപ്പെടുന്ന മറെറാരു ജീവചരിത്രമാണു് 'കുമാരൻ ആശാൻ.' (1933) അപ്പോൾ കെട്ടും മട്ടും ഏതു തരത്തിലായിരിക്കുമെന്നു് ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളു. പക്ഷേ ഇതിൽ ചില പ്രത്യേകതകൾ കാണാനുണ്ടു്. ഒന്നോ രണ്ടോ അദ്ധ്യായങ്ങൾ ജീവചരിത്രക്കുറിപ്പുകളായി ചേർത്ത ശേഷം സാഹിത്യാവലോകനത്തിലേക്കു് പ്രവേശിക്കുകയാണല്ലോ ഈ ശീർഷകത്തിലെ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ സാധാരണ ചെയ്യാറുള്ളതു്. എ

ന്നാൽ ഇവിടെ ജീവചരിത്രക്കുറിപ്പുകൾ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു അവസാനത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ മാത്രമാണു്.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഏഴു കളങ്ങളായിട്ടാണു് ജനാർദ്ദനമേനോൻ തിരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അദ്ധ്യായം എന്നതിനു പകരം 'കളം' എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതിന്റെ ഔചിത്യം വിശദമാകുന്നില്ല. ഏതായാലും ഈ കളങ്ങൾക്കൊന്നും തലക്കെട്ടുകൾ ഇല്ല. 25 പുറങ്ങളുള്ള ആദ്യത്തെ കളത്തിന്റെ മൂന്നിലൊരു ഭാഗം കവിതയുടെ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിസ്തൃതമായ ചർച്ചയ്ക്കു ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ബാക്കി ഭാഗത്തു് വീണപൂവു്, സിംഹപ്രസവം എന്നീ ഖണ്ഡകൃതികളുടെ ആസ്വാദനമാണു് കാണുന്നതു്. ഈ കളത്തിന്റെ അവസാനത്തെ മൂന്നു നാലു വാചകങ്ങൾ കുമാരനാശാന്റെ ജീവിതത്തിലെ ചില പ്രധാനസംഭവങ്ങൾ കുറിക്കുന്നവയാണു്. പിന്നെ 170 പുറങ്ങളോളം ജീവചരിത്രസ്പർശകമായി യാതൊന്നും തന്നെ കൊടുത്തിട്ടില്ല. രണ്ടാം കളം 'നളിനി'യുടെയും മൂന്നാം കളം 'ലീല'യുടെയും സവിസ്തരനിരൂപണത്തിനായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. നാലാം കളത്തിൽ 'ഗ്രാമഹൃദയത്തിലെ കുയിൽ', 'പ്രരോദനം' 'ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത' എന്നിവയാണു് പ്രതിപാദ്യം. അഞ്ചിൽ 'ബുദ്ധചരിതം, 'ദുരവസ്ഥ', 'ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി' എന്നീ മൂന്നു കൃതികളെ നിരൂപണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ബാക്കി ശേഷിച്ചിട്ടുള്ള ചില കവിതകളുടെ നിരൂപണത്തിനായിട്ടാണു് ആറാം കളം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഏഴാമത്തേതും അവസാനത്തേതുമായ അദ്ധ്യായത്തിൽ മുമ്പേ പറഞ്ഞതുപോലെ ആശാന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനകാര്യങ്ങൾ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ അദ്ധ്യായം ആരംഭിക്കുന്നതു് ഇങ്ങനെയാണു്; "ഇതുവരെ നാം കുമാരനാശാന്റെ കൃതികളിൽകൂടെയാണു് ചരിച്ചുപോന്നിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം എങ്ങനെയാണു് വളർന്നിരിക്കുന്നതെന്നു് ആകെപ്പാടെയൊന്നു നോക്കുകകൂടിയും ഇനിയും ചെയ്യേക്കാം." ഇതിൽ നിന്നും ജീവചരിത്രം എന്ന ഘടകം അത്ര പ്രധാനമായി ഗ്രന്ഥകാരൻ കരുതിയിട്ടില്ലെന്നു തെളിയുന്നു.

കവിതാനിരൂപണത്തിനായിട്ടാണു് ഗ്രന്ഥം രചിച്ചതെങ്കിൽ 'കുമാരനാശാന്റെ കവിത' എന്നു പേരിടുകയായിരുന്നു ഉചിതം. വാസ്തവത്തിൽ ഈ കൃതിക്കു ആ പേരാണു് യോ

ജിക്കുന്നതു്. അവസാനത്തെ അദ്ധ്യായം ഒരു അനുബന്ധം എന്ന മട്ടിൽ പരിഗണിക്കുകയും ചെയ്യാം. ആശാന്റെ കൃതികളിൽ നിന്നു് ധാരാളമായി ഉദ്ധരിച്ചു് കവിതാമാഹാത്മ്യം വിശദമാക്കുന്ന ഒരു രീതിയാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അതിശയോക്തി കുറെയെല്ലാം ഉണ്ടെങ്കിലും അവ അക്ഷന്തവ്യമായ തോതിൽ എത്തിയിട്ടില്ല. 'വീണപൂവു്' തന്നെ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ പരിണാമചരിത്തെ ധ്വനിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കൃതിയായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു് ശരിപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മനോധർമ്മവിലാസം കാണാൻ കഴിയും. കവിതാസ്വാദനം എന്ന നിലയിൽ കൊള്ളാവുന്ന ഒരു കൃതിയാണു് ഇതു്. പക്ഷേ അങ്ങുമിങ്ങും അരുചി തോന്നിക്കുന്ന ചില അവലോകനങ്ങളുമുണ്ടു്, "നായരിൽ എഴുത്തച്ഛൻ എന്ന പോലെ ഈഴവരിൽ ആശാനും മലയാണ്മയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയിരിക്കുന്നു." (പുറം 181) സാഹിത്യത്തിലെങ്കിലും സാമുദായികചിന്ത ഉപേക്ഷിച്ചുകൂടെങ്കിൽ 'ഈശ്വരൻ തന്നെയാണു് സാക്ഷാൽ കവിത' (പുറം 1) എന്നു തുടങ്ങിയ തത്ത്വജ്ഞാനമെല്ലാം കൂഴിച്ചുമൂടുകയല്ലേ ഭേദം?

പള്ളിപ്പാട്ടു കുഞ്ഞുകൃഷ്ണൻ

"നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ" എന്ന പേരിൽ ഒരു ലഘുജീവചരിത്രപരമ്പര തുടരെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിവരുന്നതു് വായനക്കാക്കു് അറിവുള്ളതാണല്ലൊ. പൂർണ്ണജീവചരിത്രങ്ങൾ എന്നു പരിഗണിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത പല കൃതികളും ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ പരാമൃഷ്ടങ്ങളാകയാൽ, ഈ ലഘുജീവചരിത്രങ്ങളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ഈ പരമ്പരയിലെ ഒന്നാം വാല്യം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു് 1954-ൽ ആണു്. ഇതിനകം പതിമ്മൂന്നു ഭാഗങ്ങൾ വെളിയിൽ വന്നിട്ടുണ്ടു്. ഈ ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ കർത്താവായ പള്ളിപ്പാട്ടു കുഞ്ഞുകൃഷ്ണൻ സാഹിത്യലോകത്തിന്റെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടതു് ഈ പ്രസിദ്ധീകരണം കൊണ്ടാണെങ്കിലും, കവിതകളും കഥകളും ഉൾപ്പെട്ടുന്ന ചില സമാഹാരങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വകയായിട്ടുണ്ടു്. ഒന്നാംഭാഗത്തിന്റെ 'മുഖ

മൊഴി'യിൽ കുഞ്ഞുകൃഷ്ണൻ തന്റെ ലക്ഷ്യവും സമീപന രീതിയും വ്യക്തമാക്കുന്നു: "പൂർവ്വസൂരികളെ മറക്കാതിരിക്കാൻ അവരുടെ ചെയ്തികളെ രേഖപ്പെടുത്തിയിടേണ്ടതു് അനന്തര ഗാമികളുടെ കടമയാകുന്നു. ആ കർത്തവ്യബോധത്തിൽനി ന്നും ഉടലാന്തതാണു് ഈ ലഘുപ്രസിദ്ധീകരണം.....പൂർവ്വ സൂരികളായ സാഹിത്യപുംഗവന്മാരുടെ തലയിൽ കയറി നിന്നു് അവർ ചെയ്ത പ്രവൃത്തികളെ പുച്ഛമായും തുച്ഛമായും എണ്ണി വിമർശിക്കുവാനല്ല, പ്രത്യുത അവരെ ഗുരുകല്പന്മാരായി കരു തി തദീയസേവനങ്ങളെ മാനിക്കാനും കീർത്തിക്കാനുമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥദ്വാരാ ഞാൻ തുനിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്."

'ഉള്ളൂരിന്റെ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചി ട്ടില്ലാത്തവരായിരിക്കണം ഈ പരമ്പരയിൽ വരേണ്ടതു്" എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ കരുതിയിരുന്നതായി ഏഴാം ഭാഗത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ഈ പരിമിതി അത്ര നിഷ്കർഷയോടെ പാലിച്ചിട്ടില്ലെന്നു താഴെ ചേർക്കുന്ന പട്ടികയിൽ നിന്നു് തെളിയും. പ്രായേണ കഴിഞ്ഞ തലമുറ യിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരെയാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ ചരിത്രവി ഷയങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സാഹിത്യചരിത്ര ങ്ങളിലെ ജീവചരിത്രപരാമർശങ്ങളുടെയും, ശരിക്കുള്ള ജീവ ചരിത്രങ്ങളുടെയും ഇടയ്ക്കുള്ള ഒരു പദ്ധതിയാണു് ഇവിടെ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. Men of Letters എന്ന ശീർഷക ത്തോടെ ഇവയ്ക്കു സാമ്യമുണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ ഒരു ചുരുങ്ങി യ മാതൃക മാത്രമായിട്ടാണു് ഇതിനെ ഗണിക്കേണ്ടതു്. എം. ആർ. ബാലകൃഷ്ണവാരിയർ ഒന്നാംഭാഗത്തിന്റെ ആമുഖമാ യി പറയുംപോലെ, 'ഓരോരുത്തരുടെ ജീവിതപ്രവാഹത്തി ന്റെയും സാഹിത്യസപര്യയുടെയും പോക്കിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വിഹഗവീക്ഷണം' മാത്രമേ ഇതിൽ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഒരു ചെറിയ തോതിൽ തുടങ്ങിയ ഈ ചരിത്രരചനോദ്യമം എത്രത്തോളം വിപുലമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സി ലാക്കുവാനായി, പതിമൂന്നു ഭാഗങ്ങളിലായി പരിഗണിക്ക പ്പെട്ട ചരിത്രപുരുഷന്മാരുടെ പട്ടിക താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ഒന്നാംഭാഗം

ഉള്ളൂർ മഹാകവി

കൃഷ്ണപിള്ള കെ. ആർ.
കൃഷ്ണവാര്യർ എം. ആർ.
നാരായണമേനോൻ നാലപ്പാട്ട്
രാമയ്യർ പി. ജി.
ശങ്കരപ്പിള്ള കെ.
സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റി സി. എസ്സ്.

രണ്ടാംഭാഗം

കൃഷ്ണവാര്യർ പി. വി.
ഗോപാലമേനോൻ എ.
രവിവർമ്മ ഡാക്ടർ എൽ. എ.
രാജരാജവർമ്മ എം.
രാമൻ പള്ളത്തു്

മൂന്നാംഭാഗം

കണ്ണൻ ജനാർദ്ദനൻ
കുഞ്ഞുരാമൻ സി. വി.
കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി ആർ.
ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ പി.

നാലാംഭാഗം

കുമാരൻ മൂക്കോത്തു
ചാക്കോ ഐ. സി.
സുകുമാരൻ കെ.

അഞ്ചാംഭാഗം

കൃഷ്ണമേനോൻ ടി. കെ.
ഗോദവർമ്മ ഡോക്ടർ കെ.
വേലുപ്പിള്ള ടി. കെ.

ആറാംഭാഗം

കല്യാണിയമ്മ ടി. സി.

പോൾ എം. പി.
രാമലിംഗം പിള്ള റ്റി.
വേലുപ്പിള്ളശാസ്ത്രി എം. ആർ.

ഏഴാംഭാഗം

അച്യുതമേനോൻ ഡാക്ടർ സി.
അനന്തൻപിള്ള പി.
ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ഏ.

എട്ടാംഭാഗം

അമ്മാളുവമ്മ തരവത്തു്
കേശവൻ നായർ കുറിപ്പുറത്തു്
ചെറിയാൻ ഓ. എം.
പരമേശ്വരമേനോൻ കുനേഴത്തു
രാമകൃഷ്ണപിള്ള ജി.

ഒൻപതാംഭാഗം

ഈശ്വരപിള്ള ആർ.
കല്യാണിയമ്മ ബി.
പരമേശ്വരക്കുറുപ്പു് കോയിപ്പിള്ളി
ബാലകൃഷ്ണവാര്യർ എം. ആർ.
രാമകൃഷ്ണപിള്ള ശാസ്തമംഗലം

പത്താംഭാഗം

പരമുപിള്ള കെ.
പരമേശ്വരൻ പിള്ള നന്ത്യാർവീട്ടിൽ
മാമ്മൻ മാപ്പിള കെ. സി.
രാമൻ മേനോൻ ജി.
ശങ്കുണ്ണിനായർ വിദ്വാൻ സി.
ശ്രീനിവാസശാസ്ത്രി ടി. വി.

പതിനൊന്നാംഭാഗം

കുറുപ്പു് ബി. ജി.

ഗോവിന്ദൻ തമ്പി കെ.
നാരായണപ്പണിക്കർ ആർ.
പരമേശ്വരൻ പിള്ള സി. പി.
ശാസ്ത്രികൾ വാരനാട്ട് കെ. പി.

പന്ത്രണ്ടാംഭാഗം

രാമൻ നമ്പൂതിരി, ഈ. വി.
ഗോവിന്ദപ്പിള്ള സുബ്ബുധി പി.
ബ്രഹ്മവിദ്യാഭ്രഷണൻ പി. കെ. പണിക്കർ
നമ്പ്യാർ വി. വി. കെ.

പതിമ്മൂന്നാംഭാഗം

കണ്ണമ്പ്ര കുഞ്ഞുണ്ണിനായർ
നാരായണപിള്ള എം. ആർ.
കൃഷ്ണപ്പിള്ള ഡോക്ടർ സി. ആർ.
മഹാകവി കട്ടക്കയം
കുറിപ്പുറത്തു കിട്ടുണ്ണിനായർ

മേൽചേർത്തിരിക്കുന്ന പട്ടികയിൽനിന്നും ചില കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയും. 13 ഭാഗങ്ങൾകൊണ്ട് 59 സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ജീവിതകഥകളിലേക്കു നമുക്കു പ്രവേശം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരിൽ ആറോ ഏഴോ ആളുകൾ ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ ജനിച്ചവരും ബാക്കിയുള്ളവർ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ളവരുമാണ്. തൊണ്ണൂറുശതമാനം ചരിത്രപുരുഷന്മാരും മൺമറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ജീവചരിത്രത്തിലെ പ്രധാനകാര്യങ്ങൾ ശേഖരിക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ വളരെ പ്രയാസം സഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു വ്യക്തമാണ്. എങ്കിലും ചരിത്രപുരുഷന്മാരുടെ സാഹിത്യപ്രവർത്തനഘട്ടം ഇക്കഴിഞ്ഞ 75 വർഷങ്ങളായിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമം ഗണ്യമായ തോതിൽ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. മഹാകവികളും, ഗദ്യകാരന്മാരും, വ്യാഖ്യാതാക്കളും, പണ്ഡിതന്മാരും, വൈയാകരണന്മാരും, ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും, പത്രപ്രവർത്തകരും എല്ലാം ഇക്കൂട്ടത്തിൽ

ഉൾപ്പെടുന്നു. പല രംഗങ്ങളിൽ, പല നിലവാരങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിച്ച മഹത്തുക്കളാണ് അവർ.

അന്വേഷണകുശലനും വിനയസമ്പന്നനുമായ ഒരു ചരിത്രകാരനാണ് പള്ളിപ്പാട്ട കുഞ്ഞുകൃഷ്ണൻ എന്നു ഈ പരമ്പരയിലെ ഓരോ ലേഖനവും തെളിയിക്കുന്നു. തികച്ചും വിശ്വസനീയങ്ങളായ ചരിത്രസാമഗ്രികൾ ശേഖരിച്ചു, ഒരു മാറ്റവും വരുത്താതെ രേഖപ്പെടുത്തുകയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാധാരണപരിപാടി. ശേഖരിച്ച സാമഗ്രികൾ ഉപയോഗിച്ചു കലാ സൗഭഗമുള്ള ഒരു ജീവിതഖണ്ഡം മിനഞ്ഞെടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ലഘുജീവിതചിത്രീകരണങ്ങളിലും അതു സാദ്ധ്യമാണ്. ചരിത്രപുരുഷന്മാരുടെ സാഹിത്യകൃതികൾ മനസ്സിലാക്കുവാനും ആസ്വദിക്കുവാനും വായനക്കാരെ സഹായിക്കുക എന്ന പ്രധാനോദ്യമത്തിൽ അദ്ദേഹം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കണം. പ്രാരംഭത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ, ബഹുമാനത്തോടുകൂടിയാണ് അദ്ദേഹം ഓരോ കഥാപുരുഷനെയും സമീപിക്കുന്നതു്. വസ്തുതപ്രധാനങ്ങളായ ഇത്തരം ലഘുജീവചരിത്രങ്ങളിൽ, വിമർശനത്തെക്കാൾ ആസ്വാദനമാണല്ലോ പ്രസക്തം. ഓരോ ലേഖനവും തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് ചരിത്രപുരുഷന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്കു വെളിച്ചമടിക്കുന്ന ഒരു ഖണ്ഡികയുണ്ടായിരിക്കും. ലേഖനം വായിച്ചുകഴിഞ്ഞും ഈ 'കിളിവാതി'ലിൽകൂടി ഒന്നു നോക്കുന്നതു് രസാവഹമായിരിക്കും. ഈ ഗ്രന്ഥപരമ്പര ജീവചരിത്ര സാമഗ്രികളുടെ ഒരു നല്ല കലവറയാണ്. ആ വീക്ഷണകോണത്തിൽകൂടെ നോക്കുമ്പോൾ കാലം കഴിയുന്തോറും ഇതിന്റെ വില വർദ്ധിച്ചുവരികയേയുള്ളു. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണന്റെ ഭാഷാരീതി കായ്മമാത്ര പ്രസക്തമാണ്. അമ്പതുകൊല്ലം മുമ്പു് പാണ്ഡിത്യദ്യോതകമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതും, ഇന്നത്തെ ഗദ്യകാരന്മാർ മിക്കവാറും ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ 'യാവച്ഛക്യം', 'അസമീക്ഷ്യകാരിത്വം', 'യശസ്കാമം', 'വിമർദ്ദഹൃദ്യം', 'അധികവിളംബംവിനാ', 'രോമന്ഥനം' തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഇതിൽ കുറച്ചൊന്നുമല്ല ഉള്ളതു്.

* * * *

'നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാർ' എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ മാതൃകയിൽ മറ്റു ചില കൃതികൾ മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ പ്രാധാന്യം പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ 'മൺമറഞ്ഞ സാഹിത്യകാരന്മാർ' എന്ന ഗ്രന്ഥവും, കോയിപ്പിള്ളിൽ പരമേശ്വരക്കുറുപ്പിന്റെ 'കഴിഞ്ഞ തലമുറയും' ചെന്നിത്തല കൃഷ്ണയ്യരുടെ 'കവിരത്നമാലയും' ആകുന്നു. ജീവതത്തെക്കാൾ സാഹിത്യത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുക എന്ന നമ്മുടെ മൗലികസ്വഭാവം അവയിലൊക്കെ കാണാവുന്നതാണ്.

അദ്ധ്യായം പന്ത്രണ്ട്

ഗണനീയങ്ങളായ ചില ജീവചരിത്രങ്ങൾ

കഴിഞ്ഞ മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങളിലെ പ്രധാന പ്രതിപാദ്യം മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ ആയിരുന്നു. ഒൻപതും പത്തും അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ഈ സാഹിത്യശാഖയുടെ ആരംഭവും ആദ്യകാലപരിണതിയുമാണ് വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഗണ്യമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുള്ള ചില എഴുത്തുകാരുടെ സംഭാവനകളെ മൊത്തത്തിൽ വിലയിരുത്തുവാൻ പതിനൊന്നാം അദ്ധ്യായത്തിൽ ഉദ്യമിച്ചിരിക്കുന്നു. കേരളീയരായ ഒന്നിലധികം വ്യക്തികളെ ആസ്പദമാക്കി ജീവചരിത്രങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുള്ളവരും, ഈ ശാഖയിൽ ഒരു പ്രതിപാദനരീതി ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരുമായ ഏതാനും ചരിത്രകാരന്മാരെ മാത്രമേ അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളൂ. അവരിൽ ചിലർ അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സാങ്കേതികരീതി, ആധുനിക ജീവചരിത്രരചനാസമ്പ്രദായം അനുസരിച്ചുള്ളതല്ലെന്നിരുന്നാലും, നമ്മുടെ ജീവചരിത്രശാഖയുടെ വികാസത്തിൽ അവക്കുള്ള പങ്കു നിഷേധിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. അങ്ങനെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ചരിത്രകാരന്മാർ വിദേശികളെക്കുറിച്ചു എഴുതിയ കൃതികളും പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

ഗണനീയങ്ങളായ ചില ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ നിരൂപണമാണ് ഈ അദ്ധ്യായത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം. ഏതെങ്കിലുമൊരു മണ്ഡലത്തിൽ പ്രശസ്തിനേടിയിട്ടുള്ള കേരളീയരെക്കുറിച്ചു എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചരിത്രങ്ങൾ മാത്രമേ ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ചരിത്രവിഷയം പോലെ ചരിത്രകാരന്റെ നിലയും പരിഗണനയ്ക്കു വിധേയമായിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ പരാ

മർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള എഴുത്തുകാരിൽ പലരും സാഹിത്യത്തിന്റെ പല ശാഖകളിലും പ്രവർത്തിച്ചു പേരെടുത്തിട്ടുള്ളവരാണ്. ഒറ്റ ജീവചരിത്രംകൊണ്ടുതന്നെ ആ സാഹിത്യശാഖയെ ഗണ്യമായി പോഷിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ചില സാഹിത്യകാരന്മാരും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടെന്നു എടുത്തുപറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. വിദേശികളായ മഹാന്മാരേ വിദഗ്ധമായി മലയാളത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള പല എഴുത്തുകാരും നമ്മുടെ ഇടയിലുണ്ട്. അവരെയും അവരുടെ കൃതികളെയും ഈ പരിഗണനയിൽ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതായിട്ടാണു വന്നിരിക്കുന്നതു്.

കാലികമായ പ്രതിപാദനം കഴിഞ്ഞ അദ്ധ്യായത്തിൽ സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ നിരൂപണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കൃതികൾ പ്രസിദ്ധീകരണകാലം അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണു് ക്രമപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. കൊള്ളാവുന്ന എല്ലാ കൃതികളും ഇവിടെ നിരൂപണവിധേയമായിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ജീവചരിത്രശാഖയിൽ നമുക്കുള്ള കുറവും മേന്മയും അറിയാൻ ഉപകരിക്കുന്ന മിക്ക കൃതികളും ഇതിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുകയായിരിക്കും കൂടുതൽ ശരി. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ചരിത്രവിഷയം, ചരിത്രകാരൻ, പ്രതിപാദനരീതി എന്നീ മൂന്നു ഘടകങ്ങളും അടിസ്ഥാനമാക്കിവച്ചുകൊണ്ടാണു് ഇതിൽ കൃതികൾ തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്നതു്.

വ്യാഴവട്ടസ്മരണകൾ 1916

ബി. കല്യാണിയമ്മ

സ്വഭർത്താവായ സ്വദേശാഭിമാനി കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ബി. കല്യാണിയമ്മ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ 'വ്യാഴവട്ടസ്മരണകൾ', പേരുകൊണ്ടു 'സ്മരണകൾ' മാത്രമാണെങ്കിലും മലയാളത്തിലെ ഒന്നാമത്തെ ജീവചരിത്രമാണെന്നതു രസാവഹമായ ഒരു പരമാർത്ഥമാണു്. ഇതിന്റെ പ്രഥമ പ്രസിദ്ധീകരണം 1916-ൽ ആണു്. അതിനു മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ളതും ജീവചരിത്രശാഖയിൽ പെടുത്താവുന്നതുമായ

കൃതികൾ കേവലം പ്രഥമാങ്കുരങ്ങളായി മാത്രമേ ഗണിക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ള എന്നു് ഒൻപതാം അദ്ധ്യായത്തിൽ നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ആദർശത്തിലും അഭിരുചിയിലും, വിദ്യയിലും വീക്ഷണത്തിലും സ്വഭത്താവുമായി അങ്ങേയറ്റം താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ച ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്ന കല്യാണിയമ്മ. അങ്ങനെ എല്ലാ വിധത്തിലും കഥാനായകനെ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുകയും അടുത്തു പെരുമാറുകയും ചെയ്ത ഒരാളിന്റെ സ്മരണകൾ, ജീവചരിത്രമായിത്തന്നെ രൂപംകൊണ്ടതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. ഈ കൃതിയുടെ രചനയോ ഒരു പ്രതിജ്ഞാനിർവ്വഹണമാണുതാനും. "ഞങ്ങളുടെ ദാമ്പത്യജീവിതത്തിന്റെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ വിവരണം ദാമ്പത്യാവസാനത്തിൽ ആരാണോ അവശേഷിക്കുന്നതു് ആ ആൾ എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നു ഭർത്താവു് പലപ്പോഴും കളിയായിട്ടും കാര്യമായിട്ടും പറഞ്ഞിരുന്നു.....എത്രയോ വ്യസനകരമായ ഈ കടമ ഭർതൃശാസനമായതുകൊണ്ടു നിർവ്വഹിക്കാതിരിപ്പാൻ ഗത്യന്തരമില്ലാതായി." എന്നാണു് ഗ്രന്ഥകർത്രി മുഖവുരയിൽ പറയുന്നതു്. 'ക്രിസ്റ്റഫർ കൊളംബസ്', 'ബഞ്ചമിൻ ഫ്രാങ്ക്ലിൻ' എന്ന ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ കർത്താവായ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ 'ശാസന'ത്തിൽനിന്നും ഉണ്ടായ 'ഗത്യന്തരമില്ലായ്മ'യാണു് തികച്ചും മലയാളത്തിനേറ്റതായ ജീവചരിത്രശിശുവിനെ-കടിഞ്ഞൂൽപ്രജയെ-ഉത്പാദിപ്പിച്ചതു് എന്നതു് രസാവഹമായ ഒരു വസ്തുതയത്രേ.

'വ്യാഴവട്ടസ്മരണകൾ' രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആദ്യഭാഗം ജീവചരിത്രസംഗ്രഹവും രണ്ടാംഭാഗം സ്മരണകളും ആണു്. ഈ തലക്കെട്ടുകൾ അല്പം തെറ്റിദ്ധാരണകൾ ഉളവാക്കുന്നവയാണു്. ആദ്യഭാഗത്തു ജീവിതകഥ മുഴുവൻ ചുരുക്കി പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുമെന്നും രണ്ടാമത്തേതിൽ ചില സ്മരണകൾ മാത്രമാണെന്നും തോന്നാവുന്നതാണു്. എന്നാൽ വാസ്തവം അതല്ല. രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലുമായി ആ ജീവിതകഥ ക്രമേണ പുരോഗമിച്ചു മൂർദ്ധന്യത്തിൽ എത്തുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ആദ്യഭാഗത്തു ഗ്രന്ഥകർത്രി മറ്റുള്ളവരിൽനിന്നും അറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ, രേഖപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ നേരിട്ടറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ സ്മരണകളായി പ്രതി

പാദിക്കുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ. ഈ രണ്ടിന്റെയും ഇടവരമ്പായ ചരിത്രസംഭവം 1904-ൽ നടന്ന ഇവരുടെ വിവാഹമാണു്.

തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ നെയ്യാറിൻകരതാലൂക്കിൽ കൊല്ലവർഷം 1053-ാമാണ്ടു് (1878) ജാതനായ രാമകൃഷ്ണപിള്ള വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ പത്രാധിപത്യത്തിലൂടെ സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ ഒരു ശക്തികേന്ദ്രമായിത്തീർന്നു. അധികം താമസിയാതെ അദ്ദേഹത്തെ തിരുവിതാംകൂറിൽ നിന്നു നാടുകടത്തി. അതിന്റെ ശേഷം പലവിധത്തിലുള്ള തിക്താനുഭവങ്ങളിൽക്കൂടെ കടന്നുപോയ ചരിത്രപുരുഷൻ ഒരു ക്ഷയരോഗിയായിത്തീർന്നു; ഒടുവിൽ കണ്ണൂരിൽവെച്ചു ഇഹലോകവാസംവെടിയുകയും ചെയ്തു.

സംഭവബഹുലമായ ഈ ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ ഹൃദയസ്പർശകമാംവിധം വ്യാഴവട്ടസ്മരണകളിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇത്രയധികം പ്രചാരം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ജീവചരിത്രം മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ചരിത്രനായകന്റെ ത്യാഗപൂർണ്ണവും, ആദർശോജ്ജ്വലവുമായ പൗരജീവിതമാണു് അതിനു ഒരു കാരണം. അതുപോലെ പ്രധാനമായ മറെറാരു കാരണമാണു് ഈ ചരിത്രകൃതിയുടെ പ്രതിപാദനസൗകുമാര്യവും വികാരതീവ്രതയും. സ്മരണകളിൽക്കൂടെ ഒരു ജീവിതകഥ വികസിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതു് പ്രത്യേകം ആസ്വാദ്യമായിരിക്കും; ആത്മീയാംശം പൊന്തിനില്ക്കുന്ന പരാമർശങ്ങൾ കഴിയുന്നതും ഒഴിച്ചു നിർത്തണമെന്നേയുള്ളൂ. ഇക്കാര്യത്തിൽ നല്ലൊരു മാതൃകയാണു് കല്യാണിയമ്മ കാട്ടിയിരിക്കുന്നതു്. ഗ്രന്ഥകർത്രിയുടെ ജീവിതം ചരിത്രനായകന്റെ ജീവിതവുമായി പിരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവണ്ണം ചുററിപ്പിണഞ്ഞു കിടക്കുന്നുവെങ്കിലും, ആത്മീയാംശം കഴിയുന്നതും അകററിനിർത്തുന്നതിനു അവർ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഒരു പശ്ചാത്തലമായി ഗൃഹരംഗങ്ങൾ അവിടെയും ഇവിടെയും ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, എപ്പോഴും രശ്മികേന്ദ്രം രാമകൃഷ്ണപിള്ളതന്നെയാണു്. ഇതൊരു ആത്മകഥയാണെന്നു അഭിപ്രായപ്പെടുന്ന നിരൂപകന്മാരും ഇല്ലാതില്ല. സൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ചാൽ ഇതൊരു ജീവചരിത്രം തന്നെയാണെന്നു തെളിയും. ഗ്രന്ഥകർത്രി ആദ്യവസാനം പശ്ചാത്തലത്തിൽ നില്ക്കുന്നതേ

യുള്ള. സ്മരണകളിൽക്കൂടെ കഥ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈ സാങ്കേതികമാർഗ്ഗം മൂലം ഇതിന്നു് ആത്മകഥയുടെ ആകർഷകത്വവും മാധുര്യവും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതാണു് പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതു്.

കല്യാണിയമ്മയുടെ ആത്മാർത്ഥതയും സത്യസന്ധതയും അങ്ങേയറ്റം പ്രശംസാർഹമായിരിക്കുന്നു. അന്തസ്സിനും അഭിമാനത്തിനും ചേരുന്നതാണോ എന്നു പരിശോധിച്ചതിനു ശേഷമല്ല അവർ കാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. ഹൈസ്കൂൾ ക്ലാസ്സുകളിൽവച്ചു കഥാനായകനു 'മന്ദൻ' എന്ന ബിരുദം ലഭിച്ചതും, തലയിണശീല പോലുള്ള കുപ്പായം ധരിക്കയാൽ ആക്ഷേപശരങ്ങൾ ഏറ്റതും, മൂന്നുകൊല്ലം എഫ്. എ. പരീക്ഷയിൽ തോറ്റതും, പ്രണയസന്ദേശങ്ങൾ അഭിനിവേശത്തോടെ എഴുതി അയച്ചതും മറ്റും മറയ്ക്കാനുള്ള പ്രേരണപോലും അവർക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. പരാജയങ്ങൾക്കു കനം കുറയ്ക്കുന്നതിനോ, വിജയങ്ങൾക്കു തെളിച്ചം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനോ ഗ്രന്ഥകർത്രി ഒരിക്കലും ഒരുമ്പെട്ടുന്നില്ല. ഈ ഗുണം ഇത്രത്തോളം തെളിഞ്ഞുകാണുന്ന മറ്റു ജീവചരിത്രങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം.

ജീവിതത്തിന്റെ മർമ്മഭാഗങ്ങളിൽ വിരൽ ചൂണ്ടുവാൻ ഗ്രന്ഥകർത്രിക്കു നല്ല പാടവമുണ്ടു്. ഇതിൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കത്തുകളും, ചരിത്രപുരുഷന്റെ ആത്മകഥാഭാഗങ്ങളും ഗ്രന്ഥത്തെ കൂടുതൽ ആകർഷകമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. കരുണരസത്തിന്റെ തിരത്തള്ളൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന അനേകം ചിത്രീകരണങ്ങൾ ഇതിൽ കാണാം. ഉടുത്ത വസ്ത്രത്തോടെമാത്രം നാട്ടകത്തപ്പെട്ട രാമകൃഷ്ണപിള്ള സ്വഭാര്യയേയും കുഞ്ഞുങ്ങളേയും സ്വീകരിക്കുന്നതിനായി, തിരുനെൽവേലി സ്റ്റേഷനിൽ മലിനവസ്ത്രധാരിയായി വന്നുനിന്ന കഥ പറയുന്നതുനോക്കുക: "മുഖത്തു വളർന്നുനിന്ന ശ്മശ്രുശകലങ്ങൾ മുഖശോഭയെ ഏതാണ്ടു മറച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ആ കണ്ണുകൾ! ഹാ! ആ തേജോഗോളങ്ങളുടെ പ്രഭയെ കുറയ്ക്കുന്നതിനു യമദൂതന്മാക്കുപോലും കഴിയും! ധൈര്യവും, സ്ഥൈര്യവും, സ്നേഹവും കരുണയും ഒന്നുപോലെ പ്രതിബിംബിച്ചിരുന്ന ആ പുണ്യനേത്രങ്ങളാൽ ചെയ്ത ഒരൊറ്റക്കടാക്ഷത്താൽ, എന്റെ സകല ഭയങ്ങളും ആശങ്കകളും, സൂര്യസാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ഇരുളെന്നതുപോലെ ഓടിയൊളിച്ചു".

രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകനും പത്രാധിപരുമായ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ നാം ഈ ജീവചരിത്രത്തിൽ അത്ര മിഴിവോട്ട കാണുന്നില്ല. ഇവിടെ അദ്ദേഹം നല്ല ഭർത്താവും പിതാവുമായ ഒരു ഗൃഹജീവിയാണു്. സുന്ദരമായ ഈ ജീവിതചിത്രീകരണത്തിൽ തീക്ഷ്ണവികാരത്തിന്റെ പ്രവാഹമാണു് നാം കാണുന്നതു്. സംഗതികളുടെ ഇരുവശവും പ്രകാശിപ്പിച്ചുവ്യക്തിസ്വഭാവത്തിന്റെ മൂല്യനിർണ്ണയനത്തിനു വായനക്കാരെ സഹായിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ ഇതിൽ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെക്കുറിച്ചു അപ്രകാരം സമഗ്രമായ ഒരുഗ്രന്ഥം ചമയ്ക്കുന്നതിനു കല്യാണിയമ്മയ്ക്കു് സാധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അതായിരിക്കും അത്ഭുതം. ഭർതൃസ്നേഹപരവശയായ ഒരു സ്ത്രീക്കു, സ്വകാന്തന്റെ ഗുണദോഷങ്ങൾ സമർത്ഥമായി വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിനും, സമഗ്രമായി വിശദീകരിക്കുന്നതിനും, നിഷ്പക്ഷമായി വിമർശിക്കുന്നതിനും പ്രാപ്തിയുണ്ടാകുന്നതെങ്ങനെ! വ്യാഴവട്ടസ്മരണകളിൽ ഒരു വികാരാത്മകജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളും തെല്ലു ദോഷങ്ങളും കാണാൻ കഴിയുമെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കാം.

ശ്രീ നാരായണഗുരുസ്വാമി 1929

മയ്യനാട്ടു കെ. ദാമോദരൻ

മയ്യനാട്ടു കെ. ദാമോദരൻ എഴുതിയ ഈ ലഘുജീവചരിത്രം (178 പുറം) ശ്രീ നാരായണഗുരുവിന്റെ ആദ്യ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണു്. ഇതിനുമുമ്പു വിരചിതമായ ഒരു ജീവചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു ഈ കൃതിയിൽ പരാമർശങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ആ ഗ്രന്ഥം ആരുടേതെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല. "പാവനചരിതനായ ശ്രീ നാരായണഗുരുസ്വാമിയുടെ ജീവചരിത്രം പൂർണ്ണമായി ഇതുവരെ ആരും എഴുതിയിട്ടില്ല... ആരെഴുതിയാലും പൂർണ്ണമാകാത്ത ഒരു മഹച്ചരിതമാണു് സ്വാമിക്കുള്ളതു്" എന്നു മുഖവുരയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു. വളരെ വിനയത്തോടും ഭക്ത്യാദരങ്ങളോടുമാണു് ദാമോദരൻ സ്വാമിയുടെ ജീവിതവൃത്താന്തം രേഖപ്പെടുത്തു

മ്പോൾ തുലിക ഉപയോഗിക്കുന്നതു് എന്നു ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏതുഭാഗവും തെളിച്ചുകാട്ടുന്നുണ്ടു്. അപൂർണ്ണമെങ്കിലും ഉപയോഗപ്രദമായ ഒരു ജീവിതാവിഷ്കരണമാണു് ഇതു്.

സാധാരണ പരിതഃസ്ഥിതികളിൽ ജനിച്ചു വളർന്നു നാണു എന്ന ബാലൻ നാനാജാതിമതസ്ഥരായ അനേകലക്ഷം ജനങ്ങളുടെ അത്ഭുതാദരങ്ങൾക്കു പാത്രമാകും വിധം അസാധാരണസിദ്ധികളുള്ള ഒരു മഹാത്മാവായി പരിണമിച്ചതിന്റെ വിധവും രഹസ്യവും ഈ കൃതിയിൽ വേണ്ടത്ര വ്യക്തമായിട്ടില്ല. അതു ഏറ്റവും പ്രയാസമുള്ള ഒരു കർമ്മമാണു്. ഒരു സങ്കീർണ്ണവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അന്തർദ്ധാരകളിലേക്കു് പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രയാസത്തെക്കുറിച്ചാണു് മുഖവുരയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അവതാരികാകാരനായ ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെ മറെറാരുവശംചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. "വിജനങ്ങളായ ഗിരിഗഹ്വരങ്ങളിലും നദീതീരങ്ങളിലും ചിരകാലം ധ്യാനനിരതരായി കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്ന താപസോത്തമന്മാരുടെയും, അനാചാരാണ്ണവത്തിൽ ആമഗ്നരായി നാട്ടിൻ പുറങ്ങളുടെ ഒഴിഞ്ഞ മൂലകളിൽ മൃഗീയജീവിതം അനുവർത്തിക്കുന്ന വ്യക്തികളോടു ഇടപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്ന യഥാർത്ഥസമുദായസേവകന്മാരുടെയും ജീവചരിതം അവശ്യമായി അപ്രസിദ്ധയവനികയാൽ ആച്ഛാദിതമായിരിക്കുവാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ." പ്രസിദ്ധിയിൽ നിന്നും അകന്നു നില്ക്കുവാൻ അഭിലഷിച്ച സ്വാമികളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു നല്ല ഭാഗം ആച്ഛാദിതമായിരുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കണം. "ചോരനപഹരിക്കാത്ത ശാശ്വതശാന്തിധനവും, മാരനെയ്താൽ മുറിയാത്ത മനഃശോഭയും" ആണല്ലൊ അദ്ദേഹം അഭിലഷിച്ചതു്. അവതാരികാകാരൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ 'സമഷ്ടിയായ ഒരു ജീവചരിത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനപ്പണിയായി' ഈ കൃതി തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

ഈ കൃതിയുടെ അവസാനഭാഗത്തായി സ്വാമികളുടെ പ്രധാനപദ്യകൃതികളും, ചിതയും ഫലിതവും നിറഞ്ഞ സംഭാഷണങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കൂടാതെ സമാധിക്കു ശേഷം അന്നത്തെ മലയാളപത്രങ്ങൾ ചരിത്രപുരുഷനെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതിയിട്ടുള്ള ചരമലേഖനങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചു കാണുന്നു. ഇവ

യൊക്കെ ജീവചരിത്രത്തിനു വിലയുള്ള സാമഗ്രികളാണു്; സംശയമില്ല. പക്ഷേ, ജീവചരിത്രഗാത്രത്തിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അവയ്ക്കു കുറെക്കൂടെ ചൈതന്യവും പ്രസക്തിയും ലഭിക്കുമായിരുന്നു. ഈ സാമഗ്രികളിൽ പലതും മറ്റു ചില സാഹിത്യകാരന്മാർ പകർത്തി ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതും ഇവിടെ പ്രസ്താവ്യമാണു്. "ഒരു ജാതി ഒരു മതം ഒരു ദൈവം മനുഷ്യനു്" എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തെ ആസ്പദമാക്കി സി. വി. കുഞ്ഞിരാമൻ സ്വാമിയുമായി നടത്തിയ ഒരു സംവാദം ഇവിടെ പ്രത്യേകം ഒരദ്ധ്യായമായി ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. സ്വാമിയുടെ ഉപദേശത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവിൽ വെളിച്ചമടിക്കുന്ന ഈ സംവാദം ഉദ്ധരിച്ചതു ഉചിതമായി. ദാമോദരന്റെ ഗദ്യശൈലി കെട്ടുറപ്പുള്ളതാണു്. ഭംഗിയും ഓജസ്സുമുള്ള വർണ്ണനകൾ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലും കാണാൻ കഴിയും. ഒരു സമുദായപരിഷ്ക്കർത്താവെന്ന നിലയിൽ നാരായണഗുരുസ്വാമി നിർവ്വഹിച്ച മഹനീയസേവനത്തിലാണു് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ കണ്ണുകൾ പ്രത്യേകം പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ആ നിലയ്ക്കു ഈ കൃതി ഒരു വിജയവുമാണു്.

സരസകവി മൂലൂർ 1930

കുമ്പളം ചിറയിൽ വാസവപ്പണിക്കർ

1869-ൽ ജനിച്ചു് അറുപത്തൊന്നാമത്തെ വയസ്സിൽ അന്തരിച്ച ഒരു സാഹിത്യകാരനാണു് സരസകവി മൂലൂർ എസ്സു്. പത്മനാഭപ്പണിക്കർ. കുമ്പളംചിറയിൽ സി. വാസവപ്പണിക്കർ എഴുതിയ ഈ ജീവചരിത്രം എന്നാണു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതെന്നു പുസ്തകത്തിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കവിയുടെ മരണത്തിനുതൊട്ടുടനാണു് ഈ കൃതി വെളിയിൽ വന്നതെന്നു മുഖവുരയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നും 1930-ൽ ആയിരിക്കണം ഇതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം എന്നു അനുമാനിക്കാം.

പലതുകൊണ്ടും അസാധാരണമായ ഒരു ജീവചരിത്രമാണിതു്. 197 പുറങ്ങളുള്ള ഈ കൃതിയിൽ പകുതിയോളം

പദ്യമാണ്. നാലഞ്ചു ചരായാപദ്യങ്ങളോട്ട കൂടിയാണ് ആരംഭം തന്നെ. മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യരുടെ അവതാരികയിൽ മൂലൂരിന്റെ ജാതകം കുളംവരച്ചു രേഖപ്പെട്ടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു ജീവചരിത്രത്തിൽ എന്തൊക്കെയാണ് വേണ്ടതെന്നും, എന്തൊക്കെയാണ് വേണ്ടാത്തതെന്നും വലിയ നിശ്ചയമില്ലാത്ത ഒരാളാണ് വാസവപ്പണിക്കർ. കഥാപുരുഷനോട്ട വലിയ ബഹുമാനമുള്ളവനും അന്നത്തെ സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചു വിവരമുള്ള ഒരു സഹൃദയനുമാണ് അദ്ദേഹമെന്നു സമ്മതിക്കണം.

കെ. സി. കേശവപിള്ള, കുമാരനാശൻ, വള്ളത്തോൾ, നടുവത്തച്ഛൻ നമ്പൂതിരി, ഒട്ടുവിൽ കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ മുതലായ കവികളുടെ പ്രശംസയ്ക്കു പാത്രമായ ഒരു വാസനാകവിയായിരുന്നു മൂലൂർ. അദ്ദേഹം അനേകം കൃതികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയിൽ കൂട്ടതൽ ഉൽകൃഷ്ടമായവ 'ഹരിശ്ചന്ദ്രോപാഖ്യാന'വും 'ധർമ്മപദ'വും ആകുന്നു. മൂലൂരിന്റെ കൃതികൾ കൂടാതെ, അക്കാലത്തു സാഹിത്യക്കളരിയിൽ പയറ്റിയിരുന്ന പലരുടെ സംഭാവനകളും ഈ ചരിത്രകൃതിയിൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിനു തൊട്ടു മുമ്പും പിമ്പും, കേരള സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ ജാതിചിന്തയ്ക്കും കൃത്രിമപദ്യനിർമ്മിതിക്കും എത്ര സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു കാണിക്കുവാനാണ് ഈ കൃതി ശ്രമിക്കും ഉപകരിക്കുന്നതു്. 'പണിക്കർ' എന്ന സ്ഥാനപ്പേരിൽ അസഹിഷ്ണുവായ ഒരു സവർണ്ണ ഹിന്ദു പരിഹസിക്കുവാനായി കവനകലയെ അധഃപതിപ്പിക്കുന്നതു നോക്കുക.

"പണിക്കനേയൊന്നു പരിഷ്കരിച്ചാൽ
പണിക്കരാമെന്നു നിനച്ചിടേണ്ടാ
നിനയ്ക്കുടോ കാക്കകുളിച്ചുനന്നായ്
മിനുക്കിയാൽ ഹംസമാതാകുമെന്നോ?"

ഉരുളയ്ക്കുപ്പേരിയെന്നവിധം മൂലൂർ മറുപടികൊട്ടുക്കുന്നു:

ഭീഷ്മൻ ഭീഷ്മരുമാം, കൃപൻ കൃപരുമാം ദ്രോണൻ
തഥാ ദ്രോണരാം
വൈദ്യൻ വൈദ്യരുമാം വരൻ വരരുമാം ഭോ!
വാരിയൻ വാര്യരാം

ചാന്നാർ, നായർ, പണിക്കർ, അയ്യർ അതുപോ
ലാചായ്വരെന്നൊക്കെയും
ചൊന്നീടാമതുഹേ! മഹാരസിക താനോക്കാതി
രിക്കുന്നുവോ!

ഈ ഉദാഹരണം മാത്രം മതി ഈ കൃതിയുടെ നിറവും മണവും ഗ്രഹിക്കുവാൻ. ഇതിൽ ജീവചരിത്രമൂല്യം കുറച്ചു കമ്മിയാണെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല.

ഐപ്പ് തോമ്മാ കത്തനാർ 1931

സി. കുഞ്ഞൻ

ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ പേര് 'വികാരി ജനറാൾ കോവൂർ ഐപ്പ് തോമ്മാ കത്തനാർ' എന്നാണ്. മാർത്തോമ്മാ സഭയിലെ ആദ്യകാല വൈദികശ്രേഷ്ഠന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനെന്നതന്നെ പറയേണ്ട ഒരാളാണ് ഈ കത്തനാർ. ഇദ്ദേഹത്തെ സാധാരണ 'കോവൂരച്ചൻ' എന്നാണ് സംബോധന ചെയ്യാറുള്ളത്. തിരുവല്ലാ സിറിയൻ ക്രിസ്ത്യൻ സിമ്മനാരിയിലെ മലയാളപണ്ഡിതരായിരുന്ന സി. കുഞ്ഞൻ ആണ് ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ കർത്താവ്. സഭാചരിത്രത്തിൽ ചരിത്രനായകന്നുള്ള സ്ഥാനം ഡോക്ടർ ഏബ്രഹാം മാർത്തോമ്മായുടെ ആമുഖത്തിലെ ചില വാചകങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ''മലങ്കര സഭയിലെ നവീകരണോദ്യമത്തിൽ അബ്രഹാം മല്പാനച്ചന്റെ സാക്ഷാൽ അനന്തരഗാമിയായി തീക്ഷ്ണതയോടെ പ്രയത്നിക്കയും, ഈ നവീകരണത്തിന്റെ ഭവിഷ്യൽഫലമായിതന്നെ ഉളവായ സിമ്മനാരി വ്യവഹാരം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴും അതവസാനിച്ചശേഷവും സഭയുടെ രക്ഷയേയും ഏകയോഗക്ഷേമത്തേയും കരുതി ത്യാഗപൂർവ്വം പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്ത ഈ ധീരാത്മാവിന്റെ ജീവചരിത്രം, വായനക്കാർക്കു ഏറ്റവും രസാവഹമായിരിക്കുന്നതും മലങ്കര സഭാചരിത്രത്തിലെ അതിപ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു കാലഘട്ടത്തെ വിശേഷവിധിയായി പ്രദീപിപ്പിക്കുന്നതും ആയിരിക്കുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല.''

മലയാളത്തിലെ ആദ്യജീവചരിത്രങ്ങളിൽ ഒന്നായി ഗ ണിക്കപ്പെടേണ്ട ഈ കൃതിയുടെ രചനയിൽ തൽകർത്താവു് ഊഹാപോഹങ്ങളും അതിശയോക്തികളും വെടിഞ്ഞു ഉറപ്പു ള്ള രേഖകൾതന്നെ ശരണമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഡയറികൾ, പ ത്രലേഖനങ്ങൾ, എഴുത്തുകൾ, ബഹുജനമദ്ധ്യേ പ്രചരിച്ചിരി ക്കുന്ന ചരിത്രകഥകൾ ഇവയിൽ നിന്നെല്ലാം വേണ്ടസാമഗ്രി കൾ ഔചിത്യബുദ്ധിയോടെ ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കു ന്നു. പതിനഞ്ചു് അദ്ധ്യായങ്ങളിലായി പ്രതിപാദിതമായിരി ക്കുന്ന ഈ ചരിത്രകൃതിയിൽ ബുദ്ധിമാനായ കോവൂരച്ചന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം വ്യക്തമായിക്കാണാൻ കഴിയും.

ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകത സംഭവകഥ നങ്ങളുടെ ധാരാളതയാണു്. നാടകീയസന്ദർഭങ്ങളുടെ ചിത്രീ കരണവും സരസസംഭാഷണങ്ങളുടെ ഉദ്ധാരണവും വായന യുടെ രസം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു. സി. കുഞ്ഞന്റെ ഭാഷാരീതി പ്ര സന്നവും സന്ദർഭത്തിനു യോജിക്കുന്നതുമാണു്. ചുറുപാട്ടക ളിൽനിന്നു നിർമ്മുക്തമായുള്ള വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ എപ്പോ ഴും പരിപൂർണ്ണമായ ഏകാഗ്രത പാലിക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സഭാചരിത്രവുമായി ഇടകലർന്നുപോകുന്ന ഈ സമ്പ്രദായം മിക്ക മലയാളജീവചരിത്രങ്ങളിലും കാണു ന്ന ഒരു ദോഷമാണു്.

കേരളപാണിനി 1934

പി. അനന്തൻപിള്ള

സുപ്രസിദ്ധമലയാളവ്യാകരണമായ 'കേരളപാണിനീ യം' രചിച്ചതോടുകൂടി തൽക്കർത്താവായ എ. ആർ. രാജരാജ വർമ്മതമ്പുരാനു് പൊതുജനങ്ങൾ നൽകിയ പേരാണു് 'കേര ളപാണിനി' എന്നതു് സർവ്വവിദിതമാണല്ലോ. രാജരാജ വർമ്മയുടെ പ്രിയശിഷ്യനും, രാജകീയകലാലയത്തിൽ അ ദ്ധ്യാപകനായി ഗുരുവിനെ പിന്തുടർന്നവനും, സരസസാഹി ത്യകാരനുമായ പി. അനന്തൻപിള്ള സ്വഗുരുവിനെ ആസ്പ ദമാക്കി രചിച്ച ലഘുജീവചരിത്രമാണു് ഇവിടെ നിരൂ പണവിഷയം. ഈ ചരിത്രകൃതി എഴുതപ്പെട്ട ചുറുപാട്ട

കൾ മുഖവുരയിൽ വിവരിച്ചുകാണുന്നു. രാജരാജവർമ്മയുടെ സ്മരണയെ നിലനിർത്തുവാനായി കൊല്ലത്തുനിന്നും 'കേരളപാണിനി' എന്ന നാമധേയത്തിൽ ഒരു മാസിക തുടങ്ങുകയും ലേഖനസഹായത്തിനു് അനന്തൻപിള്ളയോടു് മാസികാധികൃതർ അപേക്ഷിക്കയും ചെയ്തു. അന്നു് എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ സ്മരണകൾക്കു് ലഭിച്ച സ്വീകാരം ജീവചരിത്രരചനയ്ക്കു് അടിസ്ഥാനപ്രേരണയായി ഭവിക്കയും ചെയ്തു. മാസിക അല്പായുസ്സായിരുന്നു. പക്ഷേ ഗ്രന്ഥകാരൻ, രാജരാജവർമ്മയുടെ പുത്രനും സ്വശിഷ്യനുമായ എം. രാഘവവർമ്മ രാജാവിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ഒരു ലഘുജീവചരിത്രത്തിനുവേണ്ട സാമഗ്രികൾ ശേഖരിച്ചു. അങ്ങനെ എഴുതിപ്പൂർത്തിയാക്കിയ ജീവചരിത്രമാണു് 'കേരളപാണിനി'.

ഈ ജീവചരിത്രത്തിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകത ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ആത്മകഥാംശങ്ങൾ അവിടവിടെ ഇതിൽ ധാരാളമായിക്കാണുന്നു എന്നതാണു്. രാജരാജവർമ്മയുടെ സാഹിത്യജീവിതത്തിന്റെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ, അടുത്തിടപെടാൻ കഴിഞ്ഞ ഒരു ശിഷ്യന്റെ സ്മരണകൾ അപ്രസക്തങ്ങളാണെന്നു് ആരും വിധിക്കയില്ല. പക്ഷേ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആത്മാംശം അല്പംകൂടെ ഒതുക്കിവയ്ക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് ശ്രമിക്കേണ്ടതായിരുന്നു എന്നു നിരൂപക്കു് തോന്നാവുന്നതത്രെ. സ്വകൃതിയുടെ ഈ പ്രത്യേകസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചു് ഗ്രന്ഥകാരൻ ബോധവാനായിരുന്നു എന്നു മുഖവുരയിലെ ചില വാചകങ്ങൾ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. "സാഹിത്യവിഷയമായ അനേകം കാര്യങ്ങളിൽ തിരുമേനിയുമായി ഇടപെടേണ്ടിവരികയാലും, അക്കാര്യങ്ങൾ ഒരു പ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാവുന്നവ അല്ലായ്കയാലും, പരമാത്ഥത്തിൽനിന്നു ലേശമെങ്കിലും വ്യതിചലിക്കാത്ത ഈ സ്മരണകൾ അനന്യഥാമായി ലേഖനം ചെയ്യുന്ന പക്ഷം ജീവചരിത്രമായിപ്പരിണമിക്കുമെന്നു് മുമ്പേതന്നേ എനിക്കറിയാമായിരുന്നു." കൂടാതെ ഇത്തരം ജീവചരിത്രങ്ങൾക്കുണ്ടാകാവുന്ന മേന്മകൂടെ അദ്ദേഹം സകാരണം പറഞ്ഞുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു: "ജീവചരിത്രം കേവലമായ വസ്തുതാകഥനത്താൽ ചിത്രമെഴുത്തിൽ ശരിപ്പകർപ്പുപോലെ ആയാൽ പോരെന്നും, പരമാത്ഥസംഗതികളുടെ ഒരു മനോ

ഹരമായ ചിത്രമാണ് പ്രദാനം ചെയ്യേണ്ടതെന്നും, ഈ തോ തനുസരിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ആയതു ഹൃദ്യകലാവൈചിത്ര്യപ്ര യോഗത്തിൽ അത്യന്തം സമർത്ഥന്മാരായ വിദ്വാന്മാരുടെ മാ നസസൃഷ്ടികളായി ഗണിക്കേണ്ടതാണെന്നും മറ്റുമുള്ള പാ ശ്ചാത്യപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായവും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്." പ്രതിപാദനവൈശദ്യവും വൈ ചിത്ര്യവും മൂലം അനുവാചകനെ ആദ്യന്തം ആകർഷിക്കുന്ന ഒരു മനോഹരകൃതിയാണ് 'കേരളപാണിനി'. എങ്കിലും ആത്മാംശത്തിന്റെ ആധിക്യം സംബന്ധിച്ചു മുമ്പു സൂചി പ്പിച്ച വിമർശനം അസ്ഥാനത്താകുന്നില്ല.

സാഹിത്യകാരന്മാരെ ആസ്പദമാക്കി മലയാളത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള മിക്ക ജീവചരിത്രങ്ങളിലും കാണുന്ന ഒരു ദോഷം ഈ കൃതിയിൽ കാണുന്നില്ല എന്നതു് എടുത്തുപറ യേണ്ട ഒരു കാര്യമാണ്. സാഹിത്യകൃതികളുടെ നിരൂപണം കൊണ്ടു് ചരിത്രത്തിനു മേദസ്സു വർദ്ധിപ്പിക്കുക എന്നതാ ണല്ലോ ആ ദോഷം. അനന്തൻപിള്ള ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏ റ്റവും ഉചിതജ്ഞതയോടെ പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ജീവ ചരിത്രങ്ങളിൽ എന്താണ് പ്രധാനലക്ഷ്യമായിരിക്കേണ്ട തെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്നറിയാമായിരുന്നു. വിസ്തൃതമായ സാ ഹിത്യചർച്ചകൾ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതിനെക്കുറിച്ചു പറയുന്ന ഭാഗം നോക്കുക: "എന്നാൽ സാഹിത്യലോകത്തിലെ ഒര വഹാരപുരുഷനായി ഗണിക്കത്തക്ക മാഹാത്മ്യമുള്ള ഒരാൾ എങ്ങനെയെല്ലാമാണ് ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നറിയുവാനായിരി ക്കും വായനക്കാർക്കാഗ്രഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിനകൃത്യ ങ്ങൾ, സുഹൃത്സമ്മേളനം, കുടുംബസൗഭാഗ്യം, സംഭാഷണം, വിനോദം മുതലായവ ഗ്രഹിക്കാൻ ജനങ്ങൾ അത്യന്തം ഉത്സു കരായിരിക്കും."

'പ്രാരംഭ'വും 'ഉപസംഹാര'വും അതായതു് ആദിയും അന്തവും ഉപേക്ഷിച്ചാൽ ഈ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഏഴദ്ധ്യാ യങ്ങളാണുള്ളതു്. സംഭവബഹുലമായ ആ ജീവിതത്തെ ഋജുവായി ഏഴു ഖണ്ഡങ്ങളായി ഗ്രന്ഥകാരൻ തിരിച്ചിരി ക്കുന്നു. ജനനവും ബാല്യവും, വിദ്യാഭ്യാസം, വിവാഹവും ഉദ്യോഗസ്വീകരണവും എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങൾ എവിടെയും പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. നാട്ടഭാഷാപര്യവേക്ഷണം, പ്രൊ

ഫസറുദ്യോഗം, മഹാപാഠശാലാദ്ധ്യക്ഷ്യം, ചരമം എന്നിങ്ങനെ ആ ചക്രം പൂർത്തിയാകുന്നു. 1081 കുംഭമാസത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി തിരുവനന്തപുരം രാജകീയ കോളേജിൽ എത്തിച്ചേർന്ന ഗ്രന്ഥകാരൻ കഥാനായകനെ ആദ്യമായി സന്ദർശിക്കുന്ന രംഗത്തിന്റെ വർണ്ണോജ്ജ്വലമായ ഒരു ചിത്രീകരണമാണ് 'പ്രാരംഭ'ത്തിൽ കാണുന്നതു്. നാലും അഞ്ചും അദ്ധ്യായങ്ങൾ കൂടുതൽ ഉജ്ജ്വലങ്ങളായിക്കാണുന്നതു്, അവയിൽ വിവരിക്കുന്ന കായ്ങ്ങളിൽ പലതിനും ഗ്രന്ഥകാരൻ സാക്ഷിയും ചിലതിനൊക്കെ കാരണക്കാരനും ആയിരുന്നതിനാലാവാം.

ഈ കൃതി ഒരു ലഘുജീവചരിത്രമാണെന്നു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. മൂന്നു വാല്യങ്ങളിലായി രാജരാജവർമ്മയുടെ ഒരു സമ്പൂർണ്ണജീവചരിത്രം കഥാനായകന്റെ മകളും മകനും ചേർന്നു് രചിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഈയിടെ വെളിയിൽ വന്നിട്ടുണ്ടു്. അതിനുമുമ്പു് ഏ. ഡി. ഹരിശർമ്മ 'രണ്ടു സാഹിത്യനായകന്മാർ' എന്ന പേരിൽ ഒരു കൃതി ചമച്ചിട്ടുള്ളതിനേക്കുറിച്ചു നിരൂപണം ചെയ്യുവല്ലൊ. അതിൽ പ്രായേണ ഈ കൃതിയിലുള്ള ചില കായ്ങ്ങൾ തന്നെയാണു് പ്രതിപാദ്യം. നമ്മുടെ ആദ്യജീവചരിത്രങ്ങളിൽ ഒന്നു്, രാജരാജവർമ്മയെക്കുറിച്ചുള്ള നമ്മുടെ ആദ്യത്തെ ജീവചരിത്രം, ഇന്നും ആ മഹാത്മാവിന്റെ സംഭാവനകളെക്കുറിച്ചും ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും മൂന്നു നാലു് മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ വായിച്ചറിയണമെന്നുള്ള വർക്കു് ഏകാവലംബം-എന്നിങ്ങനെ പലതും അനന്തൻപിള്ളയുടെ ഈ കൃതിയേക്കുറിച്ചു പറയാനുണ്ടു്.

ചട്ടമ്പിസ്വാമിതിരുവടികൾ 1935

പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ള

ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മലയാളത്തിൽ പല ജീവചരിത്രങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ടു് അക്കൂട്ടത്തിൽ ആദ്യത്തെ കൃതി പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ളയാൽ വിരചിതവും 1935-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതവുമായ ഈ കൃതിയാണു്. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ നാമം 'പാദഭട്ടാരശ്രീ ചട്ടമ്പി

സ്വാമിതിരുവടികൾ' എന്നാണ്. ഡമ്മിവലിപ്പത്തിൽ 431 പുറങ്ങളുള്ള ഈ കൃതി പത്തു് അദ്ധ്യായങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ അദ്ധ്യായങ്ങൾക്കു് മുമ്പിൽ ഒരു പ്രാരംഭവും പിമ്പിൽ ഗ്രന്ഥനിരൂപണങ്ങളും ചില അനുബന്ധങ്ങളുമുണ്ടു്.

ജീവചരിത്രം തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പുള്ള പ്രാരംഭാദ്ധ്യായത്തിൽ, ഭാരതമാഹാത്മ്യം, നാസ്തികന്മാരുടെ വളച്ചു്, സനാതനധർമ്മലക്ഷ്യം, ഭാരതമാഹാത്മ്യമറിഞ്ഞ പാശ്ചാത്യർ, ചരിത്രപുരുഷന്റെ അവതാരകാലം എന്നിവയാണു് പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങൾ. ഒന്നാംഅദ്ധ്യായത്തിൽ കുറേക്കൂടെ ചുരുങ്ങിയ മണ്ഡലത്തിലേക്കു് ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രവേശിക്കുന്നു. മലയാളരാജ്യമാഹാത്മ്യം, മഹാത്മാക്കളുടെ ലക്ഷണം എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി കുറെയല്ലാം പ്രതിപാദിച്ച ശേഷം ചരിത്രപുരുഷനെക്കുറിച്ചു് ജി. രാമൻമേനോൻ പുറപ്പെട്ടുവിച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. അതു കഴിഞ്ഞു് ജനനം, ഗൃഹനില, ജാതകം, പാരമ്പര്യം, ശൈശവകാലം എന്നിവയിലേക്കു് അദ്ദേഹം പ്രവേശിക്കുകയായി. അടുത്ത അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ചരിത്രനായകൻ അക്ഷരവിദ്യകരസ്ഥമാക്കുന്നതും ക്രമേണ അപൂർവസിദ്ധികളുള്ള ഒരു യോഗിവര്യനായിത്തീരുന്നതും ശിഷ്യന്മാരെ സ്വീകരിക്കുന്നതും, ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുന്നതും എല്ലാം വിസ്തരിച്ചിരിക്കുന്നു. സ്വാമികളുടെ പ്രത്യേകസിദ്ധികളെയും അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ച അത്ഭുതകൃത്യങ്ങളെയും വിവരിക്കുവാൻ ഒരദ്ധ്യായം മുഴുവനും (അദ്ധ്യായം 6) മാറ്റിവച്ചിരിക്കുന്നു. ഏഴാം അദ്ധ്യായമാകട്ടെ ഷഷ്ടിപൂർത്തിമഹാമഹത്തിന്റെ വിവരങ്ങൾക്കായി വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. അടുത്ത അദ്ധ്യായം സ്വാമിയുടെ സമാധിയെക്കുറിച്ചും പത്രങ്ങളിൽ വന്ന അനുശോചനത്തെക്കുറിച്ചും വായനക്കാരനു വേണ്ട വിവരങ്ങൾ നൽകുന്നു. അടുത്ത രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ചരിത്രപുരുഷന്റെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവതാരകാര്യങ്ങളും എങ്ങനെ സാധിച്ചുവെന്നതാണു് പ്രതിപാദ്യം.

ക്രി.സുമതച്ഛേദനം, പ്രാചീനമലയാളം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ സവിസ്തരനിരൂപണം ഒടുവിലായി ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇതു കൂടാതെ ചില ഉദ്ധരണങ്ങളും പതിനെട്ടു സ്മരണകളും

അനുബന്ധങ്ങളായി ചേർത്തപ്പോൾ അതു തന്നെ 100 പുറത്തോളമായിക്കഴിഞ്ഞു. യോഗ്യത തികഞ്ഞ ഒരു ജീവചരിത്രം നിർമ്മിക്കുക എന്നതിനെക്കാൾ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ച് പൊതുജനങ്ങൾക്കു് ശ്രദ്ധേയങ്ങളായിത്തീരുന്ന കാര്യങ്ങൾ സമാഹരിച്ചു് പുസ്തകരൂപത്തിലാക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഗോപാലപിള്ളയുടെ ലക്ഷ്യം. അക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനുള്ള ചില ദോഷവശങ്ങൾ അതിന്റെ മുഖവുരയിൽത്തന്നെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നതു് ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു വസ്തുതയാണു്. "സാഹിത്യശാസ്ത്രദൃഷ്ട്യാ നോക്കുമ്പോൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു വേണ്ടത്ര ഗുണങ്ങളുണ്ടു് എന്നഭിമാനിക്കുവാൻ സമ്പാദകനു് അവകാശമില്ല. അനവധാനതനിമിത്തം പല ദിക്കിലും ആവർത്തനങ്ങളും വൃഥാസ്ഥൂലമെന്ന അഭിപ്രായത്തിനു വഴി നൽകുന്ന ഭാഗങ്ങളും വന്നു കൂടീട്ടുണ്ടാകാം." ഗ്രന്ഥകാരൻ വിനയമനസ്സുനാണെന്നതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. 'മുല്ലപ്പൂവിന്റെ ഗുണത്താലെ വാഴനാരിനു മോക്ഷം' എന്നപോലെ ചട്ടമ്പിസ്വാമികളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതിനാൽ തനിക്കു കുറച്ചു് മേന്മ ലഭിക്കുന്നു എന്നദ്ദേഹം വ്യക്തമായിപ്പറയുന്നു. ചില നിരീക്ഷണങ്ങൾ സങ്കുചിതബുദ്ധിയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയാണു്. "ശില്പം, കലകൾ, സാഹിത്യം ഇവയിൽ മലയാളികളോളം ഉയർന്നിട്ടുള്ളവർ ഭാരതത്തിലും അപൂർവ്വമാകുന്നു" എന്ന നിരീക്ഷണം ഉദാഹരണമായി എടുക്കുക. ഈ കൃതിയിലെ ഭാഷാരീതി അന്നത്തെ നിലവച്ചു നോക്കുമ്പോൾ നന്നെന്നു പറയണം. പിന്നീടു് ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെ ആസ്പദമാക്കി എഴുതപ്പെട്ട ജീവചരിത്രങ്ങളെല്ലാം പറവൂർ ഗോപാലപിള്ളയുടെ ഈ കൃതിയെ ധാരാളമായി ഉപജീവിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നതും വിസ്മരിച്ചുകൂടാ.

മാർ ളയിസ് പഴേപറമ്പിൽ 1937

ഐ. സി. ചാക്കോ

1847 മാച്ചു് മാസത്തിൽ കേരളത്തിലെ ഒരു പുരാതന സിറിയൻകത്തോലിക്കാ കുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചു ക്രമേണ

മെത്രാൻപദവിവരെ ഉയർന്ന ഒരു പുണ്യശ്ലോകനാണ് ളയിസ് പഴേപറമ്പിൽ. 750 പുറങ്ങളുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥം കേവലം ഒരു ജീവചരിത്രം മാത്രമല്ല, 'ജീവിതവും കാലവും' എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ട ഒരു മഹാകൃതിയാണ്. സുപ്രസിദ്ധസംസ്കൃതഭാഷാപണ്ഡിതനും 'പാണിനീയപ്രദ്യോത'കാരനുമായ ഐ. സി. ചാക്കോയാണ് ഇതിന്റെ കർത്താവ്. ഈ ഗ്രന്ഥരചനയുടെ പ്രേരണയെന്തായിരുന്നുവെന്നു മുഖവുരയിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "ഈ ജീവചരിത്രമെഴുതുന്നതിനു് എന്നെ പ്രഥമമായി പ്രേരിപ്പിച്ചതു പല കാരണങ്ങളാലും എനിക്കു മാർളയിസിനോടുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹമാണെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ച പല പഴയ രേഖകളും വായിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ എന്റെ സ്നേഹത്തിൽ മാത്രമല്ല സമുദായസ്വാതന്ത്ര്യം മുതലായ ഉന്നതാദർശങ്ങളിൽ പ്രണയികളായ സകലരുടെയും ബഹുമാനത്തിലും പ്രതിഷ്ഠയേ അർഹിക്കുന്ന ഒരു മഹാപുരുഷനായിരുന്നു അദ്ദേഹമെന്നു് പ്രത്യക്ഷമായി. അചാല്യമായ നിശ്ചയത്തോടുകൂടെ വളരെ പീഡകൾ സഹിച്ചു ബഹുജനങ്ങളുടെ ഉൽക്കർഷത്തിനു വേണ്ടി നിരന്തരം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരുവൻ മഹാത്മാവെന്നുള്ള ഉപാധിയേ അർഹിക്കുന്നു. ഈ മാനദണ്ഡം വച്ചുനോക്കിയാൽ മലങ്കരസുറിയാനിസമുദായത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടുള്ള മഹാന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യൻ മാർ ളയിസ് ആയിരുന്നു എന്നു കാണാവുന്നതാണ്." പൊതുജനോപകാരപ്രദങ്ങളായ ജീവിതം നയിച്ചിട്ടുള്ള ഇത്തരം മഹാത്മാക്കളെക്കുറിച്ചു അവർ പ്രതിനിധാനം ചെയ്ത പ്രത്യേകസഭാവിഭാഗത്തിനു വെളിയിലുള്ളവർക്കു് വേണ്ട അറിവില്ലെങ്കിൽ, അതു നമ്മുടെ സങ്കുചിതബുദ്ധിയെന്നല്ലാതെ എന്താണ് പറയുക.

കഥാനായകൻ 1919-ൽ 72-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഇഹലോകവാസം വെടിഞ്ഞു. അപ്പോൾതന്നെ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ജീവചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തണമെന്ന ആഗ്രഹം ഗ്രന്ഥകാരനിൽ അങ്കുരിച്ചുവെങ്കിലും പല കാരണങ്ങളാൽ അതു് 1937-വരെ താമസിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. ചരിത്രനായകന്റെ ജീവിതവും കാലവും, പലതരത്തിലും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പരിചയസീമയിൽ തന്നെ നില്ക്കുന്നതാണ്. മാർ ളയിസിന്റെ അമ്മ ഐ. സി. ചാക്കോയുടെ കുടുംബത്തിലെ ഒരംഗമാണ്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനകാലം പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യഘട്ടവും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ ഭാഗവും ആകുന്നു. എന്നാൽ അക്കാലത്തെ ചരിത്രഗതികൾ മാത്രമല്ല ഗ്രന്ഥകാരന്റെ അവലോകനത്തിനു വിഷയമായിട്ടുള്ളതു്. 1653 മുതൽ 1863 വരെയുള്ള കേരളകത്തോലിക്കാസുറിയാനിസഭയുടെ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുവാനായി അദ്ദേഹം 5 അദ്ധ്യായങ്ങൾ തന്നെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനായും, ജീവചരിത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനായും അദ്ദേഹം ധാരാളം ചരിത്രകൃതികളും രേഖകളും പരിശോധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെ ഭദ്രമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വരച്ചുകാട്ടിയിട്ടുള്ള ഒരു ജീവചരിത്രമാണു് നിരൂപണവിഷയമെങ്കിലും, കേവലം ജീവചരിത്രം എന്ന നിലയിൽമാത്രം നോക്കുമ്പോൾ അതു സഭാചരിത്രവുമായി കലർന്നുപോയിരിക്കുന്നു എന്നു പറയാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ഈ വലിയ ഗ്രന്ഥം മുപ്പത്തുനാലു അദ്ധ്യായങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ നാലും ഒടുവിലത്തെ രണ്ടും അദ്ധ്യായങ്ങൾ വ്യക്തിജീവിതത്തെ മാത്രം ബന്ധിക്കുന്നവയാണു്. ബാക്കിയുള്ളവയിൽ അഞ്ചദ്ധ്യായങ്ങൾ, മുമ്പേ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ പശ്ചാത്തലചിത്രീകരണത്തിനായി വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ശേഷമുള്ളവ മാർ ളയിസിന്റെ പൊതുജനസേവനത്തെ ആസ്പദിച്ചുള്ളവയാണു്. സഭയ്ക്കുവേണ്ടി സർവ്വസ്വവും സമർപ്പിച്ച ഒരു ത്യാഗിവര്യന്റെ ജീവചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അതനുപേക്ഷണീയവുമാണല്ലൊ.

ചാക്കോയുടെ പ്രതിപാദനം കായ്മാത്രപ്രസക്തമാണു്. അതിശയോക്തിയുടെ സ്പർശം പോലും എങ്ങും കാണുകയില്ല. സ്പഷ്ടതയും ഉറപ്പും ഭംഗിയുമുള്ള വാചകങ്ങൾ ആ ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ശൈലിയുടെ നിസർഗ്ഗസ്വഭാവമാണു്. ബുദ്ധിവിശേഷം, മനഃസ്ഥൈര്യം, കായ്ക്ഷമത, ഭരണതന്ത്രജ്ഞത, ഒതുക്കജീവിതം എന്നീ സ്വഭാവമഹിമകളുള്ള ഒരു അപൂർവ്വ വ്യക്തിയുടെ സത്യസന്ധമായ ജീവചരിത്രമാണു് ഇവിടെ നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു്.

കേരളവർമ്മദേവൻ 1939

എം. ആർ. ബാലകൃഷ്ണവാര്യർ

മലയാളത്തിൽ നാമമാത്രമായിപ്പോലും ജീവചരിത്രകൃതികൾ ഇല്ലാതിരുന്ന കാലത്തു്, യുവജനങ്ങൾക്കു് സൽപ്രേരണ നൽകുവാനായി 'മഹച്ചരിതസംഗ്രഹം' എന്നൊരു സമാഹാരത്തെ കാഴ്ചവെച്ച നിസ്തുല്യപ്രതിഭാശാലിയായ കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ മൃതിയടഞ്ഞതു 1915-ൽ ആണെങ്കിലും, 1939 വരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമഗ്രമായ ഒരു ജീവചരിത്രം കൈരളിക്കു ലഭിക്കുകയുണ്ടായില്ല, 1939-ൽ 'കേരളവർമ്മദേവൻ' എന്ന പേരിൽ എം. ആർ. ബാലകൃഷ്ണവാര്യർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രസ്താവനയിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധാരണയോഗ്യമാണു്. "കേരളവർമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻതിരുമനസ്സിലെ ജീവചരിത്രം ചുരുക്കമായും അസമഗ്രമായും ഇതിനു മുമ്പു് പലരും രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കേരളപാണിനി, ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ, കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണി, കെ. സി. കേശവപിള്ള എന്നു തുടങ്ങിയവർ അവിടത്തെക്കുറിച്ചു ചില കവനങ്ങളും ഉപന്യാസങ്ങളും ചരിത്രഖണ്ഡങ്ങളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.....സവിസ്തരമായ ജീവചരിത്രം എഴുതണമെന്നു് സാഹിത്യപരിഷത്‌യോഗങ്ങളിൽ നിശ്ചയം ചെയ്തു." പക്ഷേ ഇത്തരം നിശ്ചയങ്ങളും പ്രമേയങ്ങളും പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരിക എളുപ്പമല്ല. അതു സാമാന്യം ഭംഗിയായവിധത്തിൽ സാധിച്ച ബാലകൃഷ്ണവാര്യരോടു് കൈരളി കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കഥാനായകനെ ഒന്നു കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ അദ്ദേഹവുമായി പരിചയം പുലർത്താൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നില്ല വാര്യർ. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈമുതലു് എന്തെന്നു് തന്റെ വാചകത്തിൽ തന്നെ വ്യക്തമാക്കാം: "സാമഗ്രികൾ സംഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ ഉദാസീനത കാണിച്ചിട്ടില്ല. ഭക്തിക്കു ഒട്ടും കുറവുമില്ല. അതു മാത്രമേ സാഹസമാണെങ്കിൽ ഈ സംരംഭത്തിനു സമാധാനമായി എനിക്കു പറയുവാനുള്ളൂ." ഒരു ജീവചരിത്രകാരനു് അനുപേക്ഷണീയമായിട്ടുള്ള രണ്ടു കായ്മുകളാണു് ഈ ഉദ്ധരണിയിൽ തെളിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതു്: ചരിത്രനായ

കനോടുള്ള ബഹുമാനവും, ചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ ശേഖരണവും.

ഈ ജീവചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകമായിപ്പറയുവാനുള്ള രണ്ടുമൂന്നു് കായ്ങ്ങളിൽ ചിലതു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നുതന്നെ വന്നു കഴിഞ്ഞു. ചരിത്രനായകനോടു് ചരിത്രകാരനു ബഹുമാനം ഉണ്ടായിരിക്കണം എന്നതിനു് സംശയമില്ല. എങ്കിലും അല്പം അകന്നു നിന്നു ഒരുതരം 'നിസ്സംഗത'യോടെ കഥാനായകനെക്കാണാൻ അയാൾക്കു കഴിയേണ്ടതാണു്. 'ഭക്തിക്കു ഒട്ടും കുറവുമില്ല' എന്നേ അദ്ദേഹം പറയുന്നുള്ളു. എങ്കിലും ഭക്തി കുറച്ചു കൂടിപ്പോയി എന്നാണു് വായനക്കാരനു തോന്നുക. 'കേരളവമ്മദേവൻ' എന്ന തലക്കെട്ടുമുതൽ അവസാനത്തെ പുറം വരെ ഈ ഭക്തിയുടെ ആധിക്യം ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും കാണാൻ കഴിയും. 'ദേവൻ', 'തിരുമേനി', 'അവിടുന്നു്' മുതലായ പ്രയോഗങ്ങൾ പിച്ച വച്ചു നടക്കുന്ന കുട്ടിക്കും പ്രൗഢനായ സാഹിത്യനായകനും ഒരുപോലെ ഉദാരമായി സമ്മാനിക്കുന്നു. ജീവചരിത്രം തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ എങ്ങനെയാണെന്നു നോക്കുക: "കേരളകാളിദാസനെന്ന അപരനാമധേയത്താൽ അതിപ്രസിദ്ധനായ പണ്ഡിതശിരോമണി കേരളവമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ സി. എസ്. ഐ. തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് 1020-ാമാണ്ടു് കുംഭമാസം 10-ാംനു പൂയം നക്ഷത്രത്തിൽ ചങ്ങനാശ്ശേരി ലക്ഷ്മീപുരത്തുകൊട്ടാരത്തിൽ ജാതനായി." ഇനിയും ജീവചരിത്രം വായിക്കുന്നതെന്തിനു്? പണ്ഡിതശിരോമണിയും സി എസ്. ഐ. ബിരുദധാരിയുമാണോ ജനിച്ചതു്! എന്താണു് ചരിത്രകാരനു ഇത്ര ക്ഷമയില്ലാതായിപ്പോയതു്? അന്നു ജനിച്ച ശിശു നേടിയ പ്രതാപങ്ങളും മാഹാത്മ്യങ്ങളും വിവരിക്കുവാൻ നീണ്ട മുന്നൂറു പുറങ്ങൾ മുമ്പിലുണ്ടെന്നതു് അദ്ദേഹം ഓർക്കേണ്ടതല്ലേ? ഈ ആരാധനാവ്യഗ്രത, മറ്റു പലതരത്തിലും മേന്മയുള്ള ഈ കൃതിക്കു കുറെയെല്ലാം മങ്ങൽ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാതിരിക്കാൻ നിവ്വാഹമില്ല.

ചരിത്രസാമഗ്രികൾ ശേഖരിക്കുന്നതിൽ നല്ലൊരു മാതൃകയാണു് ബാലകൃഷ്ണവായ്പൂർ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്. രാമവമ്മവലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ, എം. രാഘവമ്മതമ്പുരാൻ (കേരളപാണിനിയുടെ രേഖകൾ സംബന്ധിച്ചു്) കെ. എൻ.

ഗോപാലപിള്ള (കെ. സി. കേശവപിള്ളയുടെ രേഖകൾ സംബന്ധിച്ച്) ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ എന്നിവരാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഇക്കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ സഹായിച്ചത്. രേഖകൾ പലതും ഉചിതസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉപയോഗിച്ചു ചരിത്രത്തിനു വിശ്വസനീയത വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എം. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാന്റെ സുദീർഘമായ ഒരു ആമുഖവും ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യരുടെ നാതിദീർഘമായ ഒരു മുഖവുരയും ഉണ്ട്. ഈ രണ്ടു മഹാന്മാരും ന്യൂനതയായി ഗണിക്കുന്ന ഒരു കാര്യത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഇനി ചിലതു പറയാനുള്ളതു്. "കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ പേരു കേൾക്കുമ്പോൾ ഉടൻ മനസ്സിലുദിക്കുന്ന ബോധം ഒരു മഹാകുലപ്രസൂതനായ വിദ്വൽകുഞ്ജരനും കവിശ്രേഷ്ഠനുമായിട്ടാണ്. അപ്രകാരമുള്ള മഹാന്റെ ജീവചരിത്രം വായിക്കുന്നവർക്ക് അവിടത്തെ കവനങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയാനായിരിക്കും വലുതായ കൗതുകം. അതിനു സമാധാനമുണ്ടാക്കാൻ ശ്രീ വായ്പൂർ വേണ്ടുംവണ്ണം യത്നിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് പ്രസ്തുതപുസ്തകത്തിനു ഒരു കുറവാണ്.....കേരളവർമ്മസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു് നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതു പണ്ഡിതൈകസാധ്യവും ശ്രമാവഹവുമാണെന്നുള്ള കാരണമായിരിക്കണം ഗ്രന്ഥകർത്താവിനെ പിന്തിരിച്ചതു്" (എം. രാജരാജവർമ്മ തമ്പുരാൻ)—"വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ വിശ്വതോമുഖമായ സാഹിത്യവ്യവസായത്തെപ്പറ്റി വേണ്ട വിവരങ്ങൾ എല്ലാം ബാലകൃഷ്ണവാരിയരുടെ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു് ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ഗ്രന്ഥങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരണവും വിമർശനവും കൂടെക്കൂടെ ദീർഘമാക്കേണ്ടതായിരുന്നു എന്നു് 'ശ്രേയസി കേന തുപ്യതേ' എന്ന ആപ്തവാക്യത്തെ അനുസ്മരിച്ചു അദ്ദേഹത്തെ ഉൽബോധനം ചെയ്യുവാൻ എന്റെ മനസ്സു് ത്വരിക്കുന്നു."(ഉള്ളൂർ). ഇതിനെക്കുറിച്ചു ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു പറയുവാനുള്ളതും ഉദ്ധരിക്കാം. "English Men of Letters" എന്ന ഗ്രന്ഥാവലിയുടെ തോതു പിടിച്ചു് കേരളവർമ്മജീവിതചരിത്രം എഴുതണമെന്നു് ആഗ്രഹിച്ചതിന്റെ ഫലമാണു് പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം. കൃതികളുടെ നിരൂപണത്തെക്കാൾ ജീവിതസംഭവങ്ങളുടെ കഥന

ത്തിനു പ്രാധാന്യം നൽകിയിട്ടുണ്ട്''. ഒരു ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷ്യം എന്തായിരിക്കണം എന്നതിനേക്കുറിച്ച് ബാലകൃഷ്ണവാര്യർക്ക് അവതാരകന്മാരേക്കാൾ കൂടുതൽ ഭദ്രവും വ്യക്തവുമായ ധാരണയുണ്ടായിരുന്നു എന്നതാണ് ഇതിൽ നിന്നും മനസ്സിലാകുന്നത്. സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങളാകുന്ന വലിയ ഭാണ്ഡങ്ങൾ കെട്ടിയിട്ടുന്നതിനുള്ള അയക്കോലായി, സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ജീവചരിത്രത്തെ അധഃപതിപ്പിക്കുന്ന സമ്പ്രദായമാണ് മലയാളത്തിൽ ധാരാളമായിക്കാണുന്നത്. 'കേരളവർമ്മദേവ'നിൽ സാഹിത്യനിരൂപണം കുറവാണെന്നുള്ളതു് വാസ്തവത്തിൽ ഒരു മേന്മയായിട്ടാണ് ഗണിക്കേണ്ടതു്.

കഥാനായകനോടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബത്തോടുമുള്ള ബഹുമാനത്തിന്റെ ആധിക്യം കൊണ്ട് നിഴലിന്റെ അംശം ഇതിൽ അല്പം കുറവായിട്ടാണ് കാണുന്നതു്. ചില കാര്യങ്ങൾ മനഃപൂർവ്വം അവ്യക്തമായി വിട്ടിട്ടുമുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി 'ദുരവസ്ഥ' എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ, കേരളവർമ്മയെ ജയിലിൽ അയയ്ക്കുവാനുണ്ടായ യഥാർത്ഥകാരണം എന്തെന്നു് വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ല. അതു് സ്പഷ്ടമാക്കുവാനുള്ള ധൈര്യം ഗ്രന്ഥകാരനുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു വേണം വിചാരിക്കുവാൻ.

വാര്യരുടെ ഭാഷാരീതി വിഷയത്തിനു യോജിച്ചതും പ്രൗഢസുന്ദരവുമാണ്. ആകെപ്പാടെ നോക്കുന്ന പക്ഷം, സംഭവങ്ങളെ ശരിയായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സമഗ്രമായി ചിത്രണം ചെയ്തിട്ടുള്ള നല്ല ഒരു ജീവചരിത്രമാണ് ഇതു്.

റവറൻഡ് ജോർജ്ജു മാത്തൻ 1940

കെ. എം. മാത്തൻതരകൻ

മലയാളക്രൈസ്തവസാഹിത്യസമിതി പ്രസാധനം ചെയ്തതും 1940-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതുമായ ഒരു ലഘുജീവചരിത്രമാണ് റവ: ജോർജ്ജു മാത്തൻ. ഇതിന്റെ കർത്താവു് സരസഗായകകവി കെ. എം. മാത്തൻ തരകൻ ആണ്. ഒരു ക്രൈസ്തവപുരോഹിതൻ മാത്രമാണ് ചരിത്രപുരുഷൻ

എന്നു് ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷേ മലയാള ഭാഷയ്ക്കു് മലയാളത്തിൽതന്നെ എഴുതപ്പെട്ട വിപുലവും ശാസ്ത്രീയവുമായ ആദ്യത്തെ വ്യാകരണത്തിന്റെ കർത്താവും ആധുനികഗദ്യരീതിയുടെ ഉൽഘാടകന്മാരിൽ ഒരാളുമായിരുന്ന ജോഷ്വാ മാത്തൻ.

മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ വ്യാകരണം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ "മലയാണ്മയുടെ വ്യാകരണം" ആണോ എന്നു പലർക്കും സംശയം തോന്നിയേക്കാം. പതിന്നാലാംശതകത്തിലെ 'ലീലാതിലകം' അമൂല്യമായ ഒരു കൃതിയാണെങ്കിലും അതു് മലയാളവ്യാകരണമാണെന്നു ഗണിക്കുന്നതു വിവരക്കേടാണു്. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണം 1851-ലാണു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു്. അതിന്നുമുമ്പു് വ്യാകരണസംബന്ധമായി ചില ലഘുകൃതികളെല്ലാം പുറത്തു വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയൊന്നും ശാസ്ത്രീയമോ സമ്പൂർണ്ണമോ ആയിരുന്നില്ല. ഡ്രമ്മണ്ടു് 1749-ലും സ്പ്രിംഗു് 1841-ലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ കൃതികളാണു് അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ. ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ പൂർത്തിയായ വ്യാകരണം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു് 1868-ൽ ആണു്. ജോർജ്ജുമാത്തന്റെ വ്യാകരണമാകട്ടെ, പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു് 1863-ൽ ആണെങ്കിലും അതിന്റെ കയ്യെഴുത്തുപ്രതി 1851-ന മുമ്പുതന്നെ തയ്യാറായിരുന്നു എന്നതിനു വേണ്ടത്ര തെളിവുകൾ ഉണ്ടു്. ഇന്നു് മലയാളത്തിലെ എല്ലാ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളെയും കേരളപാണിനീയം അധ:കരിച്ചിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും, ചിലചില അംശങ്ങളിൽ ജോഷ്വാമാത്തന്റെ വ്യാകരണം അതിനെയും ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വ്യാകരണത്തെയും അതിശയിക്കുന്നുവെന്നു് ഗവേഷകന്മാർ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. നൂറു് കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു് സഹായകൃതികൾ ഒന്നുമില്ലാതിരിക്കുമ്പോൾ, ഇത്ര വിശിഷ്ടവും ശാസ്ത്രീയവുമായ ഒരു വ്യാകരണഗ്രന്ഥം രചിക്കുവാൻ ചരിത്രനായകനു് സാധിച്ചുവല്ലോ എന്നോർക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാമാന്യമായ ബുദ്ധിയെക്കുറിച്ചും പാണ്ഡിത്യത്തെക്കുറിച്ചും നമുക്കു് അത്ഭുതം തോന്നിപ്പോകും.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും സാമൂഹികപരിഷ്കാരത്തിലും എത്ര ദൂരദൃഷ്ടിയുള്ളവനായിരുന്നു ജോഷ്വാ മാത്തൻ എന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യലേഖനങ്ങളിൽനിന്നും

ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. (1) "ബാലാഭ്യസനത്തി നുള്ള സത്തമഭാഷ ഓരോരുത്തന്റെയും ജന്മഭാഷയാകുന്നു.... ജന്മഭാഷയിൽ ഒരു സാധാരണയറിവു് മനുഷ്യക്കു് വിശേ ഷാൽ പഠനം കൂടാതെ പരിജ്ഞാനത്തിൽ നിന്നു് തന്നേ ഉ ണ്ടാകുന്നതാകയാൽ അതിനേപ്പറ്റി പ്രത്യേകം അദ്ധ്യയനം ചെയ്തിട്ടു് കാര്യമില്ലെന്നു ഒരു ദുശ്ചിന്ത ഈ നാട്ടിലെ മനുഷ്യ രുടെ ഇടയിൽ പരന്നിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ വിദ്വാന്മാരാകു വാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവരെല്ലാം സംസ്കൃതം പഠിക്കുന്നു. ചി ലർ ആ സാധ്യത്തിന്നായിട്ട തന്നെ ഇംഗ്ലീഷിലും പഠിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭാഷകളുടെ അറിവിനാൽ മാത്രം ഒരുവൻ വിദ്വാ നായിത്തീരും എന്നുള്ള വിചാരം അബദ്ധമാകുന്നു." (2) "ഇതിന്റെ (മരുമക്കത്തായത്തിന്റെ) മൂലവും ജാത്യവും ഫ ലവും ദോഷകരമാകുന്നു എന്നു ശോധനചെയ്തു നോക്കുമ്പോൾ തെളിയുന്നതാകുന്നു...ശൂദ്രരുടെ ഇടയിൽ വിവാഹവും പാതി വ്രത്യവും അറിയപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പിൽ ഇതിൻവണ്ണം നിയ മിച്ചതായിരിക്കണം...ഇങ്ങനെയുള്ള പട്ടതിയിൽ പുരുഷ ന്മാക്കു് സ്വന്തമക്കൾ എന്നു പറവാൻ ആരും ഇല്ലായ്കകൊണ്ടു് പെങ്ങന്മാരുടെ കുട്ടികളെ കൂടെ പാർപ്പിച്ചു രക്ഷിച്ചു തങ്ങ ളുടെ മുതൽക്കായ്ങ്ങളൊക്കെയും അവക്കു് കൊടുക്കുന്നതാ കുന്നു." ഇന്നു കായ്ങ്ങൾ വളരെ വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു. എ ങ്കിലും 100 വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ഇത്തരത്തിൽ ചിന്തിക്കയും ഉപദേശിക്കയും ചെയ്ത മഹാൻ അസാമാന്യനാണെന്നു് ആ രാണു് സമ്മതിക്കാത്തതു്!

ഈ അപൂർവ്വവ്യക്തിയുടെ ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ട ന്നതു് എത്ര സ്വാഗതാർഹമായ ഒരു കായ്മാണെന്നു തെളി യിക്കുവാനാണു് ഇത്രയും വിസ്തരിച്ചതു്. കുടുംബം, ബാല്യം വിദ്യാഭ്യാസം, സമുദായസേവനം, സാഹിത്യപരിശ്രമം, മല യാണ്മയുടെ വ്യാകരണം, ഭാഷാന്തരീകരണം, സമുദായപരി ഷ്കരണം, ഉപസംഹാരം എന്നീ ഒൻപതദ്ധ്യായങ്ങളിലായി മാത്തൻ തരകൻ ഈ മഹാന്റെ ചരിത്രം ചുരുക്കി പ്രതി പാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണരംഗങ്ങ ളിലേക്കു് പ്രവേശിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഉദ്യമിച്ചിട്ടില്ല. ല ളിതസുന്ദരമായ ഗദ്യത്തിൽ വിരചിതമായ ഈ കൊച്ചു

ജീവചരിത്രം വിലയുള്ള ഒരു രേഖയായി ഭാവിതലമുറ കരുതുമെന്നതിനു സന്ദേഹമില്ല.

ശക്തൻതമ്പുരാൻ 1941

പുത്തേഴത്തു രാമമേനോൻ

റോയൽ വല്യുപ്പത്തിൽ 755 പുറം, ഉപശീർഷകങ്ങളുള്ള 55 അദ്ധ്യായങ്ങൾ, 49 ചിത്രങ്ങൾ – അങ്ങനെ ബാഹ്യാകാരംകൊണ്ടുതന്നെ മലയാളത്തിലെ മികച്ച ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് 'ശക്തൻതമ്പുരാൻ'. ചരിത്രവിഷയം-കഴിഞ്ഞ നാനൂറ് കൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ കൊച്ചിസിംഹാസനത്തെ അലങ്കരിച്ചിട്ടുള്ള മുപ്പത്തിയെട്ട് രാജാക്കന്മാരിൽ ഏറ്റവും പ്രതാപശാലിയും ശക്തൻതമ്പുരാൻ എന്നു പ്രഖ്യാതനുമായ രാമവർമ്മരാജാവ്. ചരിത്രകാരൻ–ഒരു മികച്ച സാഹിത്യകാരനും അന്നത്തെ (1941) സർവ്വാധികാരിയുമായ പുത്തേഴം. എഴുതിയതോ–ധാർമ്മികചക്രവർത്തിയായ ശ്രീമൂലം തിരുനാൾ കൊച്ചിമഹാരാജാവിന്റെ അനുജ്ഞയും പ്രോത്സാഹനവും സഹായസഹകരണങ്ങളും നിമിത്തം. ഇതിൽപരം എന്തു ഭാഗധേയമാണ് ഒരു പുസ്തകത്തിനു ലഭിക്കുക!

ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന മഹാരാജാവിന്റെ തൂക്കൈ വിളയാട്ടം രസമുള്ള ഒരു രേഖയാണ്: "നമ്മുടെ സർവ്വാധി രാമനെന്നാൽ

ശക്തൻവലിയതമ്പുരാന്റെ ഒരു ജീവചരിത്രം എഴുതിക്കാണുവാൻ നാം വളരെ കാലമായി ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നു. നാം തന്നെ അവിടത്തെ കുറിച്ചുള്ള പല കഥകളും ശേഖരിച്ചു എഴുതിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ അഭിലാഷമറിഞ്ഞും നമ്മുടെ കൈയ്യെഴുത്തു പുസ്തകങ്ങളും ഹജൂർറിക്കാട്ടുകളും മറ്റും നോക്കിയും രാമൻ ഇപ്പോൾ "ശ്രീശക്തൻതമ്പുരാൻ" എന്ന ഒരു വലിയ പുസ്തകം തയ്യാറാക്കീട്ടുള്ളതിൽ നാം വളരെ സന്തോഷിക്കുന്നു...." ചരിത്രനായകൻ ഒന്നര ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തെക്കുറിച്ചും പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിശ്വസനീയങ്ങളായ പല രേഖകളും സമ്പാദിക്കു

വാൻ ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്നതു് പുസ്തകം ഒന്നോടിച്ചു വായിച്ചാൽത്തന്നെ വിശദമാകുന്നതാണു്. മുമ്പേ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ ഇത്ര ബൃഹത്തായ ജീവചരിത്രങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വേറേ രണ്ടോ മൂന്നോ മാത്രമേയുള്ളു. രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ രംഗങ്ങളിലെല്ലാം അധീശത്വം നിലനിർത്തിയ ഒരു വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം സമഗ്രമാകണമെങ്കിൽ അതിനു തക്ക വലിപ്പവും അനുപേക്ഷണീയമാണല്ലോ. വൈവിധ്യസന്ദായകങ്ങളായ ഏതെല്ലാം രംഗങ്ങളിലാണു് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞിട്ടുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ചില അദ്ധ്യായശീർഷകങ്ങൾ നോക്കിയാൽ മതി: പെരുമ്പടപ്പിൽ സ്വരൂപം, ഡച്ചുകാർ, കൊച്ചുവടക്കുപുല്യം, ടിപ്പുസുൽത്താൻ, ആംഗ്ലേയസന്ധി, കമ്പനിദിവാന്മാർ, കോഴിക്കോട്ട്, കവളപ്പാറ, തിരുവിതാംകൂർ, ക്രിസ്ത്യാനികൾ, കൊങ്കിണികൾ, ജൂതന്മാർ, ഈഴവർ, തച്ചുടയക്കൈമൾ, രാജനീതി, സാഹിത്യാഭിവൃദ്ധി—ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ഈ വിജ്ഞാനഭാണ്ഡാഗാരത്തിന്റെ വാതിലുകൾ. വിലപിടിച്ച ഈ ചരിത്രവസ്തുതകളുടെ ഇടയിൽ ചരിത്രനായകൻ ചിലപ്പോൾ ഒളിഞ്ഞും ചിലപ്പോൾ തെളിഞ്ഞും കാണുമാറാകുന്നു. ശക്തൻതമ്പുരാനേപ്പോലെ ബഹുമുഖമണ്ഡലങ്ങളിൽ ഗംഭീരമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുള്ള വ്യക്തികളുടെ ജീവിതകഥ വിവരിക്കുമ്പോൾ, അതാതു മണ്ഡലങ്ങളുടെ ചരിത്രവും ഒരളവിൽ പ്രതിപാദിക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. പക്ഷേ അവയെ പശ്ചാത്തലസീമയിൽ നിർത്തുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കാതിരിക്കുന്ന പക്ഷം ചരിത്രനായകന്റെ ചിത്രം രശ്മികേന്ദ്രത്തിൽനിന്നും മാറി മങ്ങിമറഞ്ഞുപോകും. ഒരു ജീവചരിത്രം എന്ന വീക്ഷണകോടിയിൽ കൂടെ ഈ കൃതിയെ ദർശിക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെയൊരു ആക്ഷേപം പറഞ്ഞുകൂടായ്കയില്ല. വാസ്തവത്തിൽ ഈ പുസ്തകത്തിനു ചേരുന്ന തലക്കെട്ട് "കൊച്ചിരാജ്യവും ശക്തൻതമ്പുരാനും" എന്നതാണു്. പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാരുടെ അവതാരികയിലെ ആദ്യത്തെ വാചകം ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിയാൽ ഈ അഭിപ്രായം അതിന്റെ ഉള്ളിൽ തുടിക്കുന്നതായിക്കാണാൻ കഴിയും. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "ഗംഗാ

പ്രവാഹംപോലെ അപ്രതിഹതമായ വാഗ്ധോരണിയിൽ അനുവാചകപ്രജ്ഞയേ ഒഴുക്കിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം ജീവചരിത്രമോ രാജ്യചരിത്രമോ ഐതിഹ്യമാലയോ ഗദ്യകാവ്യമോ എല്ലാം കൂടിയതോ എന്തെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളട്ടെ, മലയാളസാഹിത്യത്തിനു് ഒരു മികച്ച നേട്ടം തന്നെയാണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു യാതൊരഭിപ്രായ വ്യത്യാസത്തിനും വഴിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല."

ചരിത്രകാരനും കലാകാരനുമായ പുത്തേഴത്തിനെ ഈ കൃതിയിൽ കണാൻ കഴിയും. പ്രമാണപ്പെട്ട ഏതു രേഖകളും തലമുറകളായി താഴോട്ടു വന്നിട്ടുള്ള ഏതു ഐതിഹ്യങ്ങളുമാണു് അദ്ദേഹം വസ്തുനിഷ്ഠതയോടെ ഇതിൽ കൈകാര്യം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്! പക്ഷേ ബഹുലങ്ങളായ ഈ ചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ മധ്യത്തിൽ കലാകാരനായ പുത്തേഴത്തിനു യാതൊരു മങ്ങലും ഭവിക്കുന്നില്ല—പ്രത്യേകിച്ചും പ്രതിപാദനരീതിയിൽ. പ്രതിപാദ്യത്തിന്റെ അവയവസംയോഗത്തിൽ കുറേക്കൂടെ ഒതുക്കവും മിനുസവും ഉണ്ടാക്കാമായിരുന്നു എന്നതു വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ ആ ഗദ്യത്തിന്റെ സ്വാരസ്യത്തിലും ശക്തിയിലും അനുവാചകൻ എല്ലാം വിസ്മരിച്ചുപോകും. പുത്തേഴം പദവിഷയത്തിൽ ഒരു കുബേരനും ധാരാളിയുമാണു്. ശബ്ദസൗകുമാര്യത്തിൽ ദത്തശ്രദ്ധനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യത്തിൽ സജാതീയശബ്ദങ്ങളുടെ താളം തുള്ളൽ എങ്ങനെയെന്നു നോക്കുക: "ഒരു രാജ്യത്തു് ഒരു രാജാവു് എന്ന ശരിയായ അഭിപ്രായത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടി അവിടുന്നു് വണങ്ങേണ്ടവരെ വണങ്ങി; പിണങ്ങേണ്ടവരോടു് പിണങ്ങി; പഴിക്കേണ്ടവരെ പഴിച്ചു; പിഴിയേണ്ടവരെ പിഴിഞ്ഞു; തുണയ്ക്കേണ്ടവരെ തുണച്ചു; തുലയ്ക്കേണ്ടവരെ തുലച്ചു." പദവിഷയത്തിലുള്ള ഈ ലഹരി, ചിലപ്പോൾ ഒറ്റശ്വാസത്തിൽ കുറേയങ്ങു് തട്ടിവിടുവാനും മറ്റു ചിലപ്പോൾ അളന്നു കുറിച്ചു കൊച്ചുവാചകങ്ങൾകൊണ്ടു് കായ്യം നിർവ്വഹിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചുകാണുന്നു. ചിലപ്പോൾ മൈതാനപ്രസംഗം, ചിലപ്പോൾ ഗദ്യകവിത, ചിലപ്പോൾ കൃത്രിമപ്രൗഢി, ചിലപ്പോൾ അതീവസരളത—ഇതെല്ലാം ഈ കലാകാരന്റെ ഗദ്യപ്രപഞ്ച

ത്തിന്റെ സവിശേഷതകളാണ്. സങ്കല്പസംഭാഷണങ്ങളും വർണ്ണനകളും വസ്തുകഥനങ്ങളും എല്ലാം ഇതിലുണ്ട്.

ചരിത്രത്തിന്റെ അമൂല്യമായ സത്യസന്ധതയും, കലയുടെ മോഹനതയും അതിന്റെ മറുപുറമായ അതിശയോക്തിയും അല്പം അവിശ്വസ്തതയും കലർന്ന കിടക്കുന്ന ഒരു വിലപിടിച്ച ഗ്രന്ഥമാണ് ശക്തൻതമ്പുരാൻ. അതു വായിച്ചാൽ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്ക്കാരികവുമായ പരിണാമത്തിന്റെ ഉള്ളുകള്ളികൾ നമുക്ക് എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും.

പുന്നശ്ശേരി നമ്പി നീലകണ്ഠശർമ്മാ 1941

കോട്ടയ്ക്കൽ പി. വി. കൃഷ്ണവാര്യർ

ഈ കൊച്ചു ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ പേരു് "പണ്ഡിതരാജൻ പുന്നശ്ശേരിനമ്പി നീലകണ്ഠ ശർമ്മാ" എന്നാണു്. സംസ്കൃതസാഹിത്യപാരംവാരപാരംഗതൻ, കവി, ഉപന്യാസകാരൻ, പ്രശസ്തഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രസാധകൻ, വൈദ്യശാസ്ത്രവിശാരദൻ, ജ്യോതിഷികൻ, ആരാധ്യനായ അദ്ധ്യാപകൻ, പ്രഭാഷണചതുരൻ എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം നീലകണ്ഠശർമ്മാ സുപ്രസിദ്ധനായിരുന്നുവെങ്കിലും, പാണ്ഡിത്യമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശേഷമുദ്ര. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം 'പണ്ഡിതരാജൻ' എന്ന ബിരുദം ഗ്രന്ഥനാമകരണത്തിൽ തന്നെ കൃഷ്ണവാര്യർ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. 1850-ൽ പട്ടാമ്പിക്കു സമീപമുള്ള ഈണ്ടയൂർ ദേശത്താണു് കഥാനായകൻ ജനിച്ചതു്. സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരായ അനേകം ശിഷ്യന്മാരെ ഭാരതത്തിനുകാഴ്ചവെച്ചശേഷം അദ്ദേഹം 1935-ൽ കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മറഞ്ഞു.

84 പുറങ്ങളുള്ള ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിന്റെ ഒട്ടവിലുള്ള 30 പുറം കവിതകളുടെ ഒരനുബന്ധമാണു്. അയായതു്, 54 പുറങ്ങൾകൊണ്ടു ജീവചരിത്രരചന പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നു സാരം. ഈ ചരിത്രത്തിന്റെ സ്ഥലപരിമിതി കരുതിയായിരിക്കണം പ്രത്യേകം അദ്ധ്യായങ്ങളായി തിരിക്കാതെ ചെറിയ തലക്കെട്ടുകൾ മാത്രം അതിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. ഉപ

ക്രമത്തിനു ശേഷം, തറവാട്ടം ജനനവും, പാരമ്പര്യവും, ബാല്യവും വിദ്യാഭ്യാസവും, പ്രഥമപരിശ്രമം, സംസ്കൃത കോളേജ് അദ്ധ്യാപനരീതി—ഇങ്ങനെപോകുന്നു ആ ക്രമവൽക്കരണം. ഓരോ കൊച്ചുതലക്കെട്ടിലും കായ്മാത്രപ്രസക്തങ്ങളായ രണ്ടോ മൂന്നോ ഖണ്ഡികകൾ ഉണ്ടാവും. അങ്ങനെ നല്ല അട്ടക്കിലും ചിട്ടയിലും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണ് ഇതു്.

ചരിത്രനായകനു 34-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ഉണ്ടായ ഒരു സംഭവം ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വാക്കുകളിൽ തന്നെ പകർത്തുന്നു: "1067-ൽ കോട്ടയത്തുവെച്ചു കൂടിയിരുന്ന കവിസമാജത്തിൽ ഈ മഹാനും ക്ഷണനപ്രകാരം ഹാജരായിരുന്നു. സഭ ആകെ മൂന്നു ദിവസം ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളായിരുന്നു ഒന്നാംദിവസം അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നതു്. നമ്മുടെ ചരിത്രനായകൻ ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ചു ഒരുപന്യാസം എഴുതിക്കൊണ്ടു പോയിരുന്നതു വായിക്കുവാൻ ആദ്യം സമ്മതം കിട്ടിയില്ല... എങ്കിലും മാവേലിക്കര ഉദയവർമ്മത്തമ്പുരാൻ അവർകൾ മുതലായ ചില മാന്യന്മാരുടെ ശ്രമംകൊണ്ടു് ഒടുവിൽ കഷ്ടിച്ചതു വായിക്കുവാൻ അനുവാദം കിട്ടി. അതു വായിച്ചു കേട്ടപ്പോൾ, പിറേറ ദിവസം ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രസംഗംകൂടെ വേണമെന്നു എല്ലാവരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അതുപ്രകാരം രണ്ടാംദിവസത്തെ സഭയിൽ ഈ മഹാൻ അനർഗ്ഗളമായ വാഗ്വിലാസത്തോടുകൂടി രണ്ടു മണിക്കൂർ നേരം അതിഗംഭീരമായി പ്രസംഗിച്ചു. അന്നവിടെ കൂടിയിരുന്നവരൊക്കെ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. എന്നല്ല, അതിന്റെ പിറേറദിവസത്തേക്കു അദ്ദേഹത്തെ അദ്ധ്യക്ഷനായി തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്തു." കാമ്പും കഴമ്പും നല്ലവണ്ണമുണ്ടെങ്കിലും മുൻപന്തിയിൽ വലിഞ്ഞുകയറുന്ന സ്വഭാവക്കാരനല്ലായിരുന്ന പുന്നശ്ശേരി എന്നു് ഈ സംഭവത്തിൽ നിന്നു തന്നെ തെളിയുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഋജുവും സരളമധുരവുമായ ഭാഷാരീതിയും വായനക്കാർക്കു വിശദമായിരിക്കുമല്ലോ.

ചങ്ങനാശേരി 1942

സി. നാരായണപിള്ള

'ചങ്ങനാശേരി' എന്നുപറഞ്ഞാൽ ഇന്നു് അതൊരു സ്ഥലനാമം മാത്രമാണു്. പക്ഷേ കാൽശതാബ്ദത്തിനു് മുമ്പു് 'ചങ്ങനാശേരി' എന്നു പറഞ്ഞാൽ രാജ്യാഭിമാനിയായ ഒരു ദേശീയപ്രവർത്തകനും, പ്രക്ഷോഭകാരിയായ ഒരു പൊതുക്കായ്യ പ്രസക്തനുമായ പരമേശ്വരൻപിള്ള എന്നാണു് ആളുകൾ മനസ്സിലാക്കിവന്നതു്. അതുകൊണ്ടാണു് 1942-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഈ ജീവചരിത്രത്തിനു കേവലം 'ചങ്ങനാശേരി' എന്നു മാത്രം നാമകരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ചങ്ങനാശേരി വാഴപ്പള്ളി ഗ്രാമത്തിൽ ഒരു ദരിദ്രകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ച പാച്ചു (പരമേശ്വരൻ) പലവിധത്തിലുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടുകളും വിഷമതകളും നിന്ദകളും സഹിച്ചു ജീവിതത്തോടുപടവെട്ടി, വിശ്രുതിയിലേക്കും സേവനനിഷ്ഠമായ ഒരു ജീവിതത്തിലേക്കും ഉയർന്നു വന്ന ഹൃദയഹാരിയായ കഥയാണു് ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ മാംസളമായ ഭാഗം.

ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ രചയിതാവു് സി. നാരായണപിള്ളയാണെങ്കിലും, ഇതിന്റെ ത്രുപസംവിധാനങ്ങൾക്കുള്ള പൂർണ്ണമായ ഉത്തരവാദിത്വം തനിക്കില്ലെന്നു പ്രസ്താവനയിൽ അദ്ദേഹം വിശദമാക്കുന്നു: "ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള സാമുദായികവും ചരിത്രപരവുമായ സംഭവങ്ങൾ ചങ്ങനാശേരിയുടെ മേൽനോട്ടത്തിൽ അധികൃതമായും സൂക്ഷ്മമായും ശേഖരിച്ചു വെച്ചിരുന്ന രേഖകളെയും, തുടച്ചയായി അദ്ദേഹം ലിഖിതപ്പെടുത്തി സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന കഴിഞ്ഞ ഏതാനും വർഷങ്ങളിലെ ഡയറിയെയും ആസ്പദമാക്കി എഴുതിയിട്ടുള്ളവയാണു്....ഇങ്ങനെയൊരു ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കാവശ്യമായ കരുക്കൾ ശേഖരിക്കുവാനും അധികൃതമായ രേഖകൾ സൂക്ഷിക്കുവാനും ചങ്ങനാശേരിയെ ആദ്യമായി പ്രേരിപ്പിക്കയും, അതിലേക്കു വേണ്ട സഹകരണങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്ത പരേതനായ ചങ്ങനാശേരി കൊറയാട്ട പത്മനാഭപിള്ളയുടെ നാമധേയം ഈ അവസരത്തിൽ ഇവിടെ അനുസ്മരിപ്പിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു്. ചങ്ങനാശേരി സ്വതന്ത്രനിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രൈവറ്റു് സിക്രട്ടറിയായിരുന്ന മി.

ആർ. പരമേശ്വരൻപിള്ളയെക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെയൊരു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനാവശ്യമായ വസ്തുതകളും ചരിത്രവിവരങ്ങളും ശേഖരിച്ചു സൂക്ഷിച്ചിരുന്നതു് എന്റെ ശ്രമങ്ങളെ വളരെ ലഘൂകരിച്ചിട്ടുണ്ട്". ഇതിൽനിന്നും, വസ്തുതകൾ ശേഖരിക്കുകയും ക്രമീകരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്ന അതിപ്രധാനമായ കൃത്യത്തിനു പല ഉത്തരവാദികൾ ഉള്ളതായി തെളിയുന്നു. ചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ സ്വീകരണതിരസ്കാരങ്ങളിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, അവലോകനവ്യാഖ്യാനങ്ങൾ, ഭാഷ ഇതൊക്കെയാണു് നാരായണപിള്ളയുടെ വകയായി ഇതിൽ നാം കണക്കാക്കേണ്ടതു്. കയ്യിൽകിട്ടിയ നല്ല സാമഗ്രികൾ ശരിക്കു സംവിധാനം ചെയ്യ ഉചിതങ്ങളായ തലകെട്ടുകളോടുകൂടിയ അദ്ധ്യായങ്ങളായി തിരിക്കുവാൻപോലും ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉദ്യമിച്ചുകാണുന്നില്ല എന്നതു ദുഃഖകരമായിരിക്കുന്നു. 556 പുറങ്ങളുള്ള ഈ വലിയ ഗ്രന്ഥം 53 ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ ഭാഗത്തിലേയും ഉള്ളടക്കം, ഭാഗം മുഴുവൻ വായിച്ചു നോക്കാതെ അറിയാൻ മാർഗ്ഗമില്ല.

ജി. രാമചന്ദ്രൻ ഈ കൃതി അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ചിന്തോദ്ദീപകവും, അത്യന്തം പ്രസക്തവുമായ ഒരു മുഖവുര എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ കൃതിയുടെ മർമ്മസ്ഥാനത്തു് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നതായ ചില വാചകങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം: "ഇതു് ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതവിവരണം മാത്രമല്ല; പിന്നയോ, തിരുവിതാംകൂറിന്റെ കഴിഞ്ഞ നാല്പതുവഷത്തെ തുടർച്ചയായ ചരിത്രമാണെന്നു് ഗ്രന്ഥകർത്താവു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു തികച്ചും പരമാർത്ഥമാണു്. അങ്ങനെ ആയിരിക്കുവാനേ വഴിയുള്ളൂ....അനുനിമിഷം വളരുന്ന പരിവർത്തനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന തിരുവിതാംകൂറിലെ നാനാമുഖമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഗാഢമായി സ്പർശിച്ചു, ആധുനികകാലത്തിനും ചിന്താഗതിക്കും അനുരൂപമാംവണ്ണം അവയെ രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ ചങ്ങനാശേരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിൽ വളരെയൊക്കെ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്." രാജ്യചരിത്രത്തിൽ എത്ര പ്രധാനമായപങ്കു വഹിച്ച ഒരു വ്യക്തി ആയാലും, വ്യക്തിചരിത്രവും രാജ്യചരിത്രവും രണ്ടായിക്കാണേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്, ഒന്നു മറ്റതിൽ ലയിക്കുകയോ, ഒന്നിന്റെ പശ്ചാത്തലമായി മറ്റതു തീരുകയോ ചെയ്യുമെന്നതിനെ എ

തിക്കുന്നില്ല. ജീവചരിത്രകാരന്റെ ദൃഷ്ടി രണ്ടിലും പ്രവേശിക്കേണ്ടതുണ്ടെങ്കിലും, രശ്മികേന്ദ്രം വ്യക്തിജീവിതംതന്നെ ആയിരിക്കണം. അക്കാര്യത്തിൽ നമ്മുടെ ചരിത്രകാരൻ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിച്ചു കാണുന്നില്ല. അദ്ദേഹം രാജ്യചരിത്രം ധാരാളമായി ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ചങ്ങനാശേരി കൂടാതെ പലതും പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നു. അതിനുള്ള നീതീകരണമാണ് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പ്രസ്താവനയിലും അവതാരികാകാരന്റെ വാക്കുകളിലും നാം കേൾക്കുന്നത്.

ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വിമർശനരാഹിത്യം അവതാരികാകാരന്റെ ശ്രദ്ധയിൽപെടുന്നു: "ഒരു കലാകാരനെപ്പോലെ, നിരൂപകനെക്കാൾ വ്യാഖ്യാതാവെന്ന നിലയിലാണ് അദ്ദേഹം ചരിത്രവിഷയത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു." ഇതു വളരെ ശരിയാണ്, ഉഗ്രവും രൂക്ഷവുമായ വിമർശനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിൽ ഉത്സാഹം പ്രദർശിപ്പിക്കാറുള്ള ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇവിടെ പ്രായേണ വസ്തുതകൾ നിരത്തിവെച്ചു തൃപ്തിയടയുന്നതായിക്കാണുന്നു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനേറെതായി ചില അവലോകനങ്ങൾ ഇതിലില്ലെന്ന് ധരിക്കരുതു്. ഒരുദാഹരണം മാത്രം ഉദ്ധരിക്കാം. "തിരുവിതാംകൂറിലെ അത്യന്നതമായ ന്യായാധിപപദം പ്രലോഭനീയമായി അദ്ദേഹം കരുതിയില്ലെന്നു പറയുന്നതു് തികച്ചും അവാസ്തവമായിരിക്കും. എന്നാൽ ന്യായാധിപപദത്തിലിരുന്നുകൊണ്ട് പ്രതാപവും അധികാരവും പ്രയോഗിച്ചു നീതി നടത്തുമ്പോഴല്ല, പിന്നയോ ജനസമ്മതിയുള്ള ഒരു നായകനെന്ന നിലയിൽ പ്രക്ഷോഭണരംഗത്തുനിന്നുകൊണ്ട് അനുയായികൾക്കു് ഉപദേശങ്ങളും നിർദ്ദേശങ്ങളും നൽകിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം യഥാർത്ഥമായ ജീവിതസുഖം അനുഭവിച്ചിരുന്നതെന്നു പറയുമ്പോൾ അതിലതിശയോക്തിപരമായി യാതൊന്നുംതന്നെയില്ല."

സപ്രമാണമായ രേഖകളും ഉദ്ധരണികളും ധാരാളമുള്ള ഒരു നല്ല ചരിത്രകൃതിയാണ് ഇതു്. ഇതിൽ എന്താണുള്ളതെന്നും ഇല്ലാത്തതെന്നും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പ്രൗഢസുന്ദരമായ വാക്കുകളിൽ തന്നെ വ്യക്തമാക്കാം: "ഒരതിമാനുഷന്റെ വിഭ്രമജനകമായ പരാക്രമങ്ങളോ ഒരു ദിവ്യപുരുഷന്റെ മായാശക്തിയോ, ഒരു സമരധീരന്റെ സാഹസികതപോ ഈ

ഗ്രന്ഥത്തിലാക്കും കാണുവാൻ കഴികയില്ല. ജീവിതത്തിൽ വിജയം നേടുവാൻ നിശ്ചയിച്ചുറച്ച ഒരു ദരിദ്രബാലന്റെ അപ്രാപ്യങ്ങളായ ജീവിതാഭിലാഷങ്ങളും അശരണനായ ഒരു യുവാവിന്റെ ഉൽക്കർഷേച്ഛു കലന്ന പരിശ്രമശീലവും, ജനസേവനോൽസുകനായ ഒരു മദ്ധ്യവയസ്കന്റെ നിശ്ചയദാർഢ്യവും ഇതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്."

സാധു കൊച്ചുഞ്ഞു്

1947

കെ. എം. ജോർജ്

ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തിൽ ഈ ഗ്രന്ഥകാരനു പ്രത്യേകതാൽപര്യം തോന്നിയതു് 1946-ൽ ആണു്. ഈ വിഷയത്തിൽ പഠനങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന അക്കാലത്തു് ഒരു ജീവചരിത്രം എഴുതാനുള്ള സന്ദർഭവും പ്രചോദനവും ഉണ്ടായി. അങ്ങനെ എഴുതപ്പെട്ടതും 1947-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതുമായ ജീവചരിത്രമാണു് "സാധു കൊച്ചുഞ്ഞു്". അതിന്റെ ശേഷം ഈ ഗ്രന്ഥകാരനേറെതായി സർദാർ പട്ടേൽ, എഡ്വേർഡു് ജന്നർ, ഹെൻറി തോറോ, ടാഗോർ എന്നു നാലു ജീവചരിത്രങ്ങൾകൂടെ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായീട്ടുണ്ടു്. ജന്നറും തോറോയും ടാഗോറും വിവർത്തനങ്ങളാണു്. സർദാർ പട്ടേൽ പല ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അടിസ്ഥാനമാക്കി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയുമാണു്. അവയൊന്നും സ്വതന്ത്രകൃതികളല്ലായ്കയാൽ, 'സാധു കൊച്ചുഞ്ഞു്" എന്ന ജീവചരിത്രത്തെ മാത്രമേ ഇവിടെ നിരൂപണവിഷയമാക്കുന്നുള്ളു.

'നിരൂപണവിഷയമാക്കുന്നു' എന്ന പ്രസ്താവന പരിമിതാർത്ഥത്തിൽ മാത്രമേ എടുക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു- ഒരു എഴുത്തുകാരന്റെ കൃതി അയാൾ തന്നെ നിരൂപണം ചെയ്യുന്നതെങ്ങനെ? രചന നിർവ്വഹിച്ച ആൾതന്നെയാണു് ആ കൃതിയെ ഇന്നു് ഒരു നിരൂപകന്റെ മട്ടിൽ വിലയിരുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതെങ്കിലും, ഇക്കഴിഞ്ഞ 16 വർഷങ്ങൾകൊണ്ടു് അയാൾക്കുറെയെല്ലാം വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കും. അയാളുടെ ഭാഷാശൈലിയും, അഭിരുചിയും ഇതിനകം ഒട്ടൊക്കെ മാറിയിരിക്കും. തന്നിമിത്തം ഒരു നിരൂപകനുവേണ്ട നിസ്സംഗത്വം ഒരു ചെറി

യ തോതിലെങ്കിലും അയാൾക്കു് ലഭിക്കാൻ പാടില്ലായ്കയില്ല. ഏതായാലും പതിനാറുകൊല്ലക്കാലം സ്പർശിക്കാതെ കിടന്ന ആ ജീവചരിത്രം വീണ്ടും ഒന്നു വായിച്ചു നോക്കാൻ തന്നെ ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ തീരുമാനിച്ചു. അതു രസമുള്ള ഒരനുഭവമായിരുന്നു. പ്രതിപാദനത്തിലും ഭാഷാശൈലിയിലും ചില പരിഷ്കാരങ്ങൾ വരുത്താവുന്നതാണെന്നു തോന്നിയെങ്കിലും, ഈ ജീവചരിത്രം മൊത്തത്തിൽ തൃപ്തികരമായിത്തോന്നിയെന്നു പറയട്ടെ. മുമ്പു രചിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ കൃതികളെക്കുറിച്ചും ഇങ്ങനെ സാക്ഷ്യം പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നതും ഓർക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

"ജീവിതരംഗത്തിൽ ഒരാത്മാവിന്റെ പയ്യടനത്തിന്റെയും പരിശ്രമത്തിന്റെയും യഥാർത്ഥചിത്രം രേഖപ്പെടുത്തണമെന്നും, വ്യക്തിമുദ്രയെ ഉള്ളതുപോലെ അനാവരണം ചെയ്തു കാണിക്കണം എന്നുമായിരുന്നു എന്റെ ആദർശം" എന്നു പ്രസ്താവനയിൽ കാണുന്നു. ഈ ആദർശം നല്ലതുതന്നെ. ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടോ എന്നു നിരൂപകന്മാർ വിധിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. വീണ്ടും വായിച്ചപ്പോഴും ഔത്സുക്യം ജനിപ്പിക്കത്തക്ക ഒരു അപൂർവ്വവ്യക്തിയായിരുന്നു സാധു കൊച്ചുണ്ണി. അസാധാരണമായ ആ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഉള്ളറകളിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതിലുള്ള താൽപര്യംതന്നെയായിരുന്നു ഈ ഗ്രന്ഥപ്രണയനത്തിനുള്ള പ്രധാനപ്രേരണ.

ആരാണു് ഈ അത്ഭുതപ്രഭാവനായ കൊച്ചുണ്ണി? ഇടയാറന്മുള ദേശത്തു് ഒരിടത്തരം കർഷകഭവനത്തിൽ ജനിച്ചു് അഞ്ചോ ആറോ ക്ലാസ്സുകൾമാത്രം വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്ത ഒരു സാധാരണയുവാവു്, - സാധാരണഗതിയിൽ കരിമ്പിനു കിളച്ചു കാലയാപനം കഴിച്ചു് ആരുമാരുമറിയാതെ തന്റെ ചുറുപാട്ടമുള്ള അനേകായിരങ്ങളെപ്പോലെ കാലയവനികയിൽ മറയേണ്ട ഈ മനുഷ്യൻ എങ്ങനെയാണു് പൊതുജനശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചതെന്നാണല്ലോ നമുക്കറിയേണ്ടതു്. അതാണു് ഈ ചരിത്രത്തിൽ വിശദമാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. 1059-ലാണു് കൊച്ചുണ്ണി ജനിച്ചതു്. 1121-ൽ ഇഹലോകവാസം വെടിയുകയും ചെയ്തു. ഏതാണ്ടു് ഈ കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ (1058—1119) മറെറാരു മഹാപുരുഷനും ഇടയാറന്മുളദേശത്തുതന്നെ ജീവിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹമാണു് മഹാകവി കെ. വി. സൈമൺ. (അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്ര

ത്തെക്കുറിച്ചു ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽതന്നെ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്.) സുവിശേഷഘോഷണതാൽപര്യം, ജീവിത ലാളിത്യം, പര സഹായം കൂടാതെയുള്ള ജ്ഞാനസമ്പാദനം, സ്വതന്ത്രചിന്ത, വിശ്വസിക്കുന്ന സത്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അങ്ങേയറ്റംവരെ ത്യാഗം സഹിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധത എന്നീ സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ രണ്ടുപേരിലും തെളിഞ്ഞു കണ്ടിരുന്നു. രണ്ടുപേരും ഭാരതീയസംസ്കാരം തികച്ചും ദ്യോതിപ്പിക്കുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു എന്നു എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ട്. സൈമൺ ഭാരതീയ ഭാഷകളിലും സാഹിത്യങ്ങളിലും കൂടുതൽ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചപ്പോൾ, കൊച്ചുഞ്ഞു് വേദാന്തത്തിലും സന്യാസവൃത്തിയിലും മിസ്റ്റിസിസത്തിലും ദത്താവധാനനായി. ഇക്കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടു രണ്ടുപേരും ക്രിസ്ത്യാനികളെമാത്രമല്ല, മറ്റുള്ളവരേയും ഗണ്യമായ ഒരളവിൽ ആകർഷിച്ചിരുന്നു. രണ്ടുപേരും ഉഗ്രവ്രതന്മാരും സമരശീലക്കാരുമായിരുന്നു, വേദസംബന്ധവും ഉപദേശപരവുമായ തർക്കങ്ങളിലും സമരങ്ങളിലും സൈമൺ അനേകം പ്രതിയോഗികളെ അടിയറ പറയിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചുഞ്ഞിന്റെ സമരമാകട്ടെ, ഒരു വലിയ അളവിൽ തന്നോടുതന്നെയായിരുന്നു. ഇത്രനിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായി സ്വന്തം ശരീരത്തോടും സ്വന്തം മനസ്സിനോടും പൊരുമാറിയിട്ടുള്ള ഒരു വ്യക്തിയെ ഈ ഗ്രന്ഥകാരന് പരിചയമില്ല. ഈ രണ്ടു മഹാവ്യക്തികളും കെടാവിളക്കുകളായിപ്രശോഭിച്ച ആ കാലഘട്ടം സ്വദേശത്തിനു അഭിമാനകരവും തെക്കേ ഇൻഡ്യയ്ക്കു പ്രയോജനകരവും ആയിരുന്നു.

മുപ്പതാമത്തെ വയസ്സുമുതൽ അവസാനംവരെയും 'പരിവർജ്ജനവ്രതം' (സ്ത്രീവിഷയത്തിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞിരിക്കുക) സാധു കൊച്ചുഞ്ഞു് അനുഷ്ഠിച്ചു. പകൽ ഒരിക്കലും എത്ര ദാഹവും ക്ഷീണവും ഉണ്ടായാലും പച്ചവെള്ളംപോലും കുടിക്കയില്ല. ഒരു മാസം 14 മുതൽ 19 വരെനേരം മാത്രമേ ഭക്ഷണം കഴിയ്ക്കയുള്ളൂ. അപ്പോൾതന്നെ ഒന്നോ രണ്ടോ പിടി ചോർ മാത്രമേ എടുക്കയുള്ളൂ. സസ്യമേ ആവൂ എന്നും ആകെ മൂന്നിനത്തിൽ കൂടുതൽ പാടില്ലെന്നും നിർബന്ധമായിരുന്നു. പ്രലോഭനങ്ങളെ കീഴടക്കുവാനായി അദ്ദേഹം പല അച്ചടക്കങ്ങളും പാലിച്ചുവന്നു. ഇത്തരത്തിൽ ആത്മസമരം നടത്തിയ ഒരു സാധുവായിരുന്നു ചരിത്രപുരുഷൻ. അതുകൊണ്ടാണു്

സമുദായത്തിനുവേണ്ടിപ്പലതും ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞതു്. പല കായ്ങ്ങളും ഡയറികളിലും നോട്ടബുക്കുകളിലും മറ്റുമായി അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്ന എന്നതു ചരിത്രകാരനു വളരെ സഹായകരമായിരുന്നു. അതിനാൽ താജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനമായിരുന്ന ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വലിയദുർഘടപ്രശ്നം. ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രത്യേകസ്വഭാവമെന്താണെന്നുവ്യക്തമാക്കുന്ന ശ്രീ. എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ അഭിപ്രായം ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ:

"സാധു കൊച്ചുഞ്ഞിന്റെ പേഴ്സണാലിറ്റിയുടെ അപഗ്രഥനസങ്കലനങ്ങളിൽ ശ്രീ. ജോർജ്ജിനു തന്റെ മുൻഗാമികളായ ഭാഷാജീവചരിത്രകാരന്മാരേക്കാളധികം വിജയം സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.....ഭാഷാരീതിയല്ല പിന്നെയോ, ഈ അപഗ്രഥനസങ്കലനങ്ങളുടെ കായ്ക്ഷമതയാണ് ഒരു ജീവചരിത്രത്തെ മഹത്തായ ഒന്നാക്കിച്ചമയ്ക്കുന്നതും. ശ്രീ. ജോർജ്ജിന്റെ ഭാഷാരീതിയൊ ഉജ്ജ്വലവും പ്രസന്നവുമാണുതാനും. അതുകൊണ്ട് ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ഇന്നുവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള നല്ല "സങ്കീർണ്ണജീവചരിത്ര"ങ്ങളിൽ വച്ചു "സാധു കൊച്ചുഞ്ഞു"" ഉത്തമമാണെന്നു പറയേണ്ടതായും വരുന്നു... മനഃശാസ്ത്രപരമായ അപഗ്രഥനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മതയ്ക്കും ലാളിത്യത്തിനും പേരെടുത്തിട്ടുള്ള ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ ഇടയ്ക്കു, ഈ മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ അപഗ്രഥനത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത കാണുന്നതു് അത്ഭുതകരമല്ലെങ്കിലും, ആദ്ധ്യാത്മിക (metaphysical) അപഗ്രഥനത്തിനു പേരെടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മാനസികാപഗ്രഥനത്തിൽ അധികം അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഭാരതീയരുടെ ഇടയ്ക്കുള്ള ഒരു വിശ്വാസിയായ ശ്രീ. ജോർജ്ജിന്റെ മതമനശ്ശാസ്ത്രപരമായ അപഗ്രഥനസങ്കലനപാടവം കണ്ടിട്ടു ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുന്നു. തന്റെ കലാപരമായ കർത്തവ്യത്തെ അലങ്കോലപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രീ. ജോർജ്ജു് തന്റെ മതവിശ്വാസത്തെ അനുവദിക്കാതെയിരുന്നതിലാണു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയത്തിന്റെ രഹസ്യം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതും..."

ഒരു മതപ്രാസംഗികന്റെ സാധാരണജീവചരിത്രം എന്ന മട്ടിൽ മാറിവയ്ക്കാതെ സങ്കീർണ്ണവ്യക്തിത്വത്തോടുകൂടിയ ഒരു സാധാരണമനുഷ്യന്റെ ജീവിതകഥയായി ഈ

കൃതിയെഗണിക്കണമെന്നാണ് ഇതുവായിച്ചിട്ടില്ലാത്തവരോട് ഈ ഗ്രന്ഥകാരനു പറയാനുള്ളത്. ആ സങ്കീർണ്ണവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ കുരുക്കുകളിലും കുടുംകെട്ടുകളിലും ഇടപെടുമ്പോൾ ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ അനുഭവിച്ച സന്തോഷം-യത്നത്തിലൂടെയുള്ള ആനന്ദം—വാക്കുകൾക്കു അതീതമാണ്. മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ അപഗ്രഥനത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഒരു ജീവചരിത്രമായി ഈ കൃതിയെ ഗണിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

തച്ചിൽ മാത്തുത്തരകൻ

1947

എം. ഒ. ജോസഫ്

സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിലോ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തോ സേവനമനുഷ്ഠിച്ച ഒരു വ്യക്തിയല്ല തച്ചിൽ മാത്തുത്തരകൻ. ഒരുപക്ഷേ അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം അദ്ദേഹത്തിനു അർഹിക്കുന്ന പ്രശസ്തി ലഭിക്കാതിരുന്നിട്ടുള്ളതു്. ഏതാനും ജീവചരിത്രകൃതികൾ ഉൾപ്പെടെ പലഗ്രന്ഥങ്ങളും കൈരളിക്കു കാഴ്ചവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നല്ല സാഹിത്യകാരനായ നെടുങ്കുന്നം എം. ഒ. ജോസഫ് മാത്തുത്തരകന്റെ ജീവചരിത്രം എഴുതിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ, സംഭവബഹുലവും അത്യാകർഷവുമായ ആ ജീവിതം വിസ്മൃതമായിപ്പോയേനെ. മാത്തുത്തരകന്റെ അപാദനങ്ങളെപ്പറ്റി ഡോ: പി. ജെ. തോമ്മസ് 1924-ലെ കേരളദാസനിൽ എഴുതിയ ലേഖനമാണ് തരകനെപ്പറ്റി ഉപരിപഠനം നടത്തുവാൻ തന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താവു മുഖവുരയിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഡോക്ടർ തോമ്മസ് തന്നെയാണ് ഈ ചരിത്രം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. കേരള ചരിത്രത്തിൽ മാത്തുത്തരകനുള്ള സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയും, ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രസക്തിയെക്കുറിച്ചും അവതാരികയിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള പരാമർശം ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമാണ്:

"കേരളത്തിൽ മുൻകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രമാണികൾ രാജാക്കന്മാരോ അവരുടെ മന്ത്രിമാരോ ആയിരുന്നു. സാമ്പത്തികരംഗത്തു അടുത്തകാലംവരെ ചുരുക്കം ചിലർ മാത്രമേ പൊങ്ങിവന്നിട്ടുള്ളു. അവരിൽ സർവ്വഥാ പ്രമുഖൻ തച്ചിൽ മാത്തുത്തരകൻ ആണ്.

"രണ്ടായിരത്തിലധികം കൊല്ലങ്ങളായി കുരുമുളകു മുതലായ ചരക്കുകൾവിദേശികൾ കേരളത്തിൽ വന്നു വില കുറച്ചു വാങ്ങി വളരെ കൂടിയ വിലയ്ക്കു യൂറോപ്പിൽ വിറ്റു വർത്തകരായിട്ടുണ്ട്. ഇൻഡ്യക്കാരായി ചില ഗുജറാത്തികളും മറ്റും ഇവിടെ വന്നു ഈ ചരക്കുകൾ ശേഖരിച്ചു വിദേശികൾക്കു വിറ്റു പണം ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ വ്യാപാരം വൻതോതിൽ നടത്തിയ ആദ്യത്തെ കേരളീയൻ—ദക്ഷിണേന്ത്യൻ—മാത്തുത്തരകനാണ്..."

"യൂറോപ്പിൽ മറ്റാർക്കുംകിട്ടാത്ത ഈ തടി (കേരളത്തിലെ തേക്ക്) ഉപയോഗിച്ചു് ബ്രിട്ടൻ ശക്തിയേറിയ ഒരു കപ്പൽസമൂഹം ഉണ്ടാക്കി പൊരുതിയതുകൊണ്ടു അന്നു നെപ്പോളിയന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പൊങ്ങിവന്നിരുന്ന ഫ്രാൻസിനെ തോൽപിക്കാൻ സാധിച്ചു. എത്ര വലിയ ഒരു സേവനമാണു് താൻ നടത്തിയതു് എന്നു തരകൻ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. നാട്ടിൽ ആരും അറിഞ്ഞിട്ടുമില്ല."

ഇങ്ങനെ വമ്പിച്ച വ്യാപാരം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന തരകനിൽനിന്നും തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാരിനും വലിയ ആദായം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അക്കാലത്തു കാർത്തികതിരുനാൾമഹാരാജാവിൽനിന്നും തരകസ്ഥാനവും വീരശൃംഖലയും ലഭിക്കുകയുണ്ടായി; ടിപ്പുവുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹം സർക്കാരിനു വളരെ പണം കടം കൊടുത്തു സഹായിച്ചു. ഇങ്ങനെ സുപ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്ന തരകനു് ബാലരാമവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തു വലിയ അപ്രീതിയും അപമാനവും ശിക്ഷയും സഹിക്കേണ്ടിവന്ന കഥ ജീവചരിത്രം വായിച്ചതന്നെ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണു്.

ഈ കൃതി ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവചരിത്രംമാത്രമല്ല, ആ കാലത്തെ രാജ്യചരിത്രം കൂടിയാണു്. 28 അദ്ധ്യായങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പകുതിയോളം രാജ്യചരിത്രവും ക്രിസ്ത്യാനിസമുദായചരിത്രവുമാണു്. ചില അദ്ധ്യായങ്ങൾ ഇത്തരം പശ്ചാത്തലങ്ങൾക്കായി പൂർണ്ണമായി വിനിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ചില അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ തലക്കെട്ടുകൾ തന്നെ നോക്കുക: "അന്നത്തെ കേരളം, നസ്രാണിസമുദായം, ഭരണമാറ്റങ്ങൾ, ആലങ്ങാടിന്റെ അനന്തരഗതി, സുറിയാനിക്കാരുടെ അമളി, സ്വജാതി മെ

ത്രാൻ, മാർത്തോമ്മാ പുനരൈക്യം, ചരിത്രപക്ഷങ്ങളിൽ, തമ്പിയും മെക്കാളെയും''. ഒരു ജീവചരിത്രം എന്നനിലയിൽ മാത്രം നോക്കുമ്പോൾ സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായുള്ള പരാമർശങ്ങൾ ഇതിന്റെ മേദസ്സു് ക്രമാധികം വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന വിമർശനത്തിനു സ്ഥാനമുണ്ടു്. പക്ഷേ ഇത്തരം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ വിരളമാകയാൽ, കൂട്ടതലായുള്ള പശ്ചാത്തലവിവരണം ഒരളവിൽ ക്ഷന്തവ്യമായിത്തീരുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കു് ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലുമുള്ളമിക്ക പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളും ജോസഫ് ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അടിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ബാക്കിരേഖകൾ അനുബന്ധമായി ചേർത്തിട്ടുമുണ്ടു്. അങ്ങനെ അടിസ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചു വിശ്വസനീയത വർദ്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു സംവിധാനക്രമമാണു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉടനീളം കാണുന്നതു്. ജോസഫിന്റെ ഭാഷ ലളിതസുന്ദരവും കാര്യമാത്രപ്രസക്തവുമാണു്. ഒരു അപൂർവ്വവ്യക്തിയുടെ ജീവിതകഥയും ഒരു സമുദായത്തിന്റെ ചരിത്രവും ഇടകലർത്തി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കൃതിക്കു പൊതുജനസ്വീകാരം ലഭിച്ചു എന്നതിനു തെളിവാണു് 1962-ൽ ഒരു രണ്ടാംപതിപ്പു വേണ്ടിവന്നു എന്നതു്.

ഡോക്ടർ ഏബ്രഹാം മാർത്തോമ്മാ മെത്രാപ്പോലീത്താ

1948

കെ. എൻ. ഡാനിയൽ

ഡോക്ടർ ഏബ്രഹാം മാർത്തോമ്മാ കേരളത്തിലെ സ്വതന്ത്ര ക്രൈസ്തവസമൂഹമായ മാർത്തോമ്മാസഭയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ ആയി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ച ഒരു മഹാത്മാവാണെന്നു് അറിയാത്ത മലയാളികൾ ചുരുങ്ങും. ഈ പുണ്യാത്മാവിന്റെ മരണത്തോടടുത്തു അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി സുപ്രസിദ്ധ അമേരിക്കൻമിഷ്യനറിയായ ഡോക്ടർ സ്റ്റാൻലി ജോൺസ് 'ക്രിസ്ത്യൻ സെഞ്ചുവറി' എന്ന വാരികയിൽ (1947-സെപ്തംബർ 24) എഴുതിയ ലേഖനത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങളുടെ വിവർത്തനം താഴെ ചേർക്കുന്നു: ''ഭാരതീയ ക്രൈസ്തവസഭാനഭോമണ്ഡലത്തിൽ ഏറ്റവും വലിയ പ്രഭയോടു

കൂടി ശോഭിക്കുന്ന ഗോളം മാർത്തോമ്മാ സഭയാണ്. മാർത്തോമ്മാസഭയിലെ ഏറ്റവും വലിയ ജ്യോതിസ്സ് ഏബ്രഹാം മാർത്തോമ്മാമെത്രാപ്പോലീത്താതിരുമേനിയുമായിരുന്നു. ഈ പ്രശസ്തസഭയുടെ ആത്മാവും ജീവനുമായിരുന്നത് അദ്ദേഹമാണ്.... വിദേശങ്ങളിൽ നിന്നും യാതൊരു സഹായവും ലഭിക്കാത്ത ഒരു തനിദേശീയസഭയുടെ നേതൃത്വമാണ് തിരുമേനി സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. അമ്പതിനായിരം ജനങ്ങൾ കൂടുന്ന ആ മഹായോഗത്തിനു് (മാരാമൺ കൺവൻഷൻ)—ലോകത്തിലേ ഏറ്റവുംവലിയ ക്രിസ്ത്യൻമഹായോഗത്തിനു—ഞാൻ ഓരോ വർഷവും പോകുമായിരുന്നു.... കൺവെൻഷൻ കേന്ദ്രമായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത് ബിഷപ്പ് ഏബ്രഹാമാണ്. ഇതിന്റെ പ്ലാൻ ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നതും ഇതിനെ നയിക്കുന്നതുമെല്ലാം അദ്ദേഹംതന്നെ എന്നു പറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലോ."

സ്വവിശേഷപ്രചരണാർത്ഥം വളരെയൊക്കെ പ്രവർത്തിക്കയും ഒരു വലിയ സഭയെ നയിക്കയും, മറ്റു സഭകൾക്കു പ്രോത്സാഹനം നൽകുകയും ചെയ്ത ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലം മതമായിരുന്നുവെങ്കിലും, സാമൂഹികരാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വേണ്ടത്ര താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽനിന്നു വേർതിരിഞ്ഞ ഒരു സ്വതന്ത്രതിരുവിതാംകൂറിനുവേണ്ടി സർ സി. പി. രാമസ്വാമി അയ്യർ പരിശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ദുർഘടസന്ധിയിൽ ധീരമായും ശക്തമായും അതിനെതിരായി പൊരുതിയ ഏകവൈദിക മേലദ്ധ്യക്ഷൻ ഏബ്രഹാം മാർത്തോമ്മാ ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മാർത്തോമ്മാസഭാ കൗൺസിൽ അംഗീകരിച്ച പ്രമേയങ്ങളിൽ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം: "തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ആധുനികനില ഭാരതത്തിന്റെ ഇതര ഭാഗങ്ങളോടു് ചേർത്തു ആലോചിക്കുമ്പോൾ, സർവ്വപ്രധാനമായി ആവശ്യപ്പെടുന്നതു് വിസ്തൃതമായ വോട്ടവകാശത്തിന്മേൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന നിയമനിർമ്മാണസഭകളോടു ഉത്തരവാദമുള്ള ഒരു ഭരണസംസ്ഥാപനമാണ്. ഇപ്പോൾ ആവിർഭവിച്ചുവരുന്ന ഐക്യഭാരതത്തോടുള്ള സംബന്ധത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ നില എന്തായിരിക്കണമെന്നു ആലോചിക്കേണ്ടതു അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ഭരണക്രമം മാത്രമാണ്." സി. പി.

വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന സ്വതന്ത്രതിരുവിതാംകൂറിന്റെ ബീജാവാപം ജനങ്ങളുടെ ഭാവിക്കു നല്ലതല്ല എന്നു കൗൺസിൽ വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു. ആയിടയ്ക്ക്, സഭ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നു എന്ന കാരണം വച്ചുകൊണ്ട് മെത്രാപ്പോലീത്തായെ അറസ്റ്റു ചെയ്യാൻ പോകുന്നു എന്ന ശ്രുതി ദേശത്തെല്ലാം പ്രചരിച്ചു. അദ്ദേഹം ജയിലിലേക്കു പോകാനായി സാമാനങ്ങളും പെട്ടിയും തയ്യാറാക്കി നോക്കിയിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ജനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അരമനയുടെ മുമ്പിൽ തടിച്ചുകൂടി. തങ്ങളുടെ ശരീരങ്ങളുടെ മീതെ കൂടിയല്ലാതെ ഒരു കാറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസതിയിൽ എത്താതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം റോഡിൽ നെടുനീളെ കിടക്കുന്നതിനു അവർ സന്നദ്ധരായി. ഇക്കാര്യങ്ങൾ ഇന്നു പലർക്കും ഓർമ്മയുള്ളതാണ്. ചരിത്രനായകന്റെ ആത്മീയപ്രഭാവവും ആദർശനിഷ്ഠയും തെളിയിക്കുന്ന ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്.

ചരിത്രനായകനും ചരിത്രകാരനും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന അടുത്തബന്ധവും ആദർശൈക്യവുമാണു ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷത. ഗൃഹസ്ഥാശ്രമജീവിതംപോലും ത്യജിച്ച ജീവിതം മുഴുവൻ സഭാസേവനത്തിനും സുവിശേഷഘോഷണത്തിനും ആയി വിനിയോഗിച്ച ഒരു അപൂർവ്വ വ്യക്തിയാണ് ചരിത്രകാരനായ കെ. എൻ. ഡാനിയൽ. അദ്ദേഹം മുഖവുരയിൽ പറയുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്: "സുഖപുരുഷനും ഈ എഴുതുന്ന ആളുമായി ഇരുപതുസംവത്സരം അത്യസാധാരണമായ സഖിത്വം പാലിച്ചുപോന്നു. ഒരു വിധം ചെറിയ സംഗതികൾപോലും രണ്ടുപേർക്കും ഒരുപോലെ ബോധപ്പെട്ടെങ്കിലേ ചെയ്യൂ എന്നാണ് വച്ചിരുന്നതു്... ഒരുമിച്ചു കൂട്ടുമ്പോൾ ഇരുവരുടെയും അസംഖ്യം പ്രശ്നങ്ങൾ ആലോചിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു തീരുമാനിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെവീട്ടിലും അദ്ദേഹം എന്റെ വീട്ടിലും എത്തി താമസിച്ചാൽ രണ്ടു സ്ഥലത്തിനും മദ്ധ്യേയുള്ള പുല്ലാട്ടുവഴിയമ്പലമായിരുന്നു അനുയാത്രയുടെ പരിധി....അദ്ദേഹം മെത്രാച്ചൻ ആയ ശേഷം ഞങ്ങൾതമ്മിൽ പരിചയക്കാർ എന്ന നിലയിൽ മാത്രമാണ് അന്യോന്യം പെരുമാറിയിട്ടുള്ളതു്." ഈ ചരിത്രത്തിലെ രേഖകളെല്ലാം അതതു കാലത്തു് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണെ

ന്നു് ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു. ഊഹങ്ങളും സങ്കല്പങ്ങളും അതിശയോക്തികളും ഇതിൽ ലേശംപോലും ഇല്ലെന്നതും, വിശദാംശങ്ങളോടുകൂടെ അട്ടക്കിനു പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നതും എടുത്തു പറയാവുന്ന ഗുണങ്ങൾ തന്നെ. രസകരങ്ങളായ ധാരാളം കത്തുകളും ഡയറിക്കുറിപ്പുകളും ഇതിൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ തീയതിവച്ചുള്ള പ്രതിപാദനം ആവശ്യത്തിലധികമാണെന്ന പ്രതീതി ഉണ്ടാക്കുന്നുവെന്നതുമറച്ചു വെയ്ക്കുന്നില്ല. കലാസൗഷ്ഠവമല്ല, വിശ്വസനീയതയും ചരിത്രനായകന്റെ സ്വഭാവത്തെ പ്രതിഫലിക്കുകയുമാണു് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷ്യമായി ഡാനിയൽ കരുതിയിരുന്നതു്. അതിൽ അദ്ദേഹം വിജയിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്.

നിസ്സാരമെന്നു തോന്നിക്കുന്നതെങ്കിലും, ചരിത്രപുരുഷന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്കു വെളിച്ചമടിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ തിരഞ്ഞു പിടിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നല്ല വൈഭവം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. "സ്വയ്പുരുഷൻ പട്ടം ഏൽക്കുന്നതിനു മുമ്പു് മാതുഭവനത്തിൽ താമസിക്കുമ്പോൾ, മാതുലന്റെ മകൾ കൊച്ചുകുട്ടി ഏതൊ ഒരു കൂട്ടാൻ ഉണ്ടാക്കി അപ്പനും അച്ചാച്ചനും ഉണ്ണാനിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിയതാണെന്നു പറഞ്ഞു അവരുടെ മുമ്പിൽ വിളമ്പി. നിന്റെ കൂട്ടാൻ നല്ലതുതന്നെ, ഇതു കുറേക്കൂടെ കൊച്ചായിട്ടു അരിയേണ്ടിയിരുന്നു; അല്പം കൂടെ ഉപ്പു വേണ്ടിയിരുന്നു, അല്പം കൂടെ വേകേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നിങ്ങനെ ആയിരുന്നു അച്ചാച്ചൻ പറഞ്ഞതു്. കുട്ടിക്കു ഇച്ഛാഭംഗമുണ്ടാകാത്ത വിധത്തിലാണു കുറേ പറഞ്ഞതു്." എത്ര ഭംഗിയായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം സത്യം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്! മറ്റുള്ളവരെ എത്ര കരുതലോടുകൂടിയാണു് സ്വയ്പുരുഷൻ കരുതിവന്നതു് എന്നു് ഇതു തെളിയിക്കുന്നു.

സാഹിത്യകുശലൻ ശേഷഗിരിപ്രഭു 1949

തുറവൂർ മാധവപ്പൈ

തുറവൂർ ആർ. മാധവപ്പൈ എഴുതിയ ഈ കൊച്ചുജീവചരിത്രത്തിനു് ഇതിനകം രണ്ടു പുതിയ പതിപ്പുകൾ ഉണ്ടായി

ട്ടുണ്ട്. ആദ്യത്തെപ്രസിദ്ധീകരണം 1949-ൽ ആണ്. ചരിത്ര നായകനും ചരിത്രകാരനും ഗൗഡസാരസ്വതബ്രാഹ്മണസമുദായത്തിലെ അംഗങ്ങളാണ്. പ്രസ്തുത സമുദായത്തിലെ നാല് പ്രമുഖന്മാരുടെ (ഡോക്ടർ വി. നാഗോജിറാവു, എൻ. ജി. നാരായണറാവു എൻ. കൃഷ്ണക്കമ്മത്തി ഏ. രാമപ്പൈ) അഭിനന്ദനങ്ങളോടുകൂടിയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം ആരംഭിക്കുന്നത്. കൂടാതെ മഹാകവിഉള്ളൂരിന്റെ ഹൃദയസ്പൃക്കായ ഒരവതാരികയും ഈ കൃതിയെ അലങ്കരിക്കുന്നു. തന്റെ ആത്മമിത്രത്തെക്കുറിച്ചു ഉള്ളൂർ ഇങ്ങനെയാണു പറയുന്നത്: "കേരളത്തിൽ ഏറ്റവും താണ നിലയിൽനിന്നു സ്വപ്രയത്നം ഒന്നിന്റെ അവലംബം കൊണ്ടു മാത്രം പ്രതികൂലങ്ങളായ എല്ലാ പരിതഃസ്ഥിതികളെയും പദേപദേ തട്ടിനീക്കി ഓരോ നിമിഷവും ഒന്നിനൊന്നയന്ന വിജയത്തിന്റെ അത്യുച്ചമായ ശൃംഗാഗ്രത്തിൽ എത്തിച്ചേരുവാൻ സാധിച്ച മഹാന്മാരിൽ—നിശ്ചയമായും സരസ്വതീദാസന്മാരായ സാഹിത്യവീരന്മാരിൽ—അദ്ദേഹം അഗ്രഗണ്യമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെ എത്രകാലത്തും അലങ്കരിക്കുമെന്നുള്ളതിൽ പക്ഷാന്തരത്തിനു് അവകാശമില്ല."

'ശേഷഗിരിപ്രഭു' എന്ന നാമധേയം കേൾക്കുമ്പോൾ തന്നെ മലയാളത്തിന്റെ ഒരു പ്രസിദ്ധവൈയാകരണൻ എന്നാണ് ഭാഷാഭിമാനികൾ സ്മരിക്കുക. പക്ഷേ അദ്ദേഹം ഒരു സരസഗദ്യകാരനും, സമുദായോദ്ധാരകനും ആയിരുന്നു. അപഗ്രഥനവിദഗ്ധവും, തികച്ചും ശാസ്ത്രീയവുമായ ഒരു മേധ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ആക്ഷേപമോ ആക്രമണമോ ഭയപ്പെടാതെ തനിക്കു ശരിയെന്നു തോന്നുന്നതു വ്യക്തമായി, വളച്ചുകെട്ടു കൂടാതെ, പറയുന്ന ഒരു സ്വഭാവക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ആ ജീവിതത്തിൽ ഈ സ്വഭാവംകൊണ്ടു പല പല വിജയങ്ങളും പരാജയങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട് എന്നതു് ഈ ജീവചരിത്രം ശ്രദ്ധിച്ചു വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാകുന്നതാണ്. ഉപോദ്ഘാതം, ജീവിതകാലം എന്നീ ആദ്യത്തെ രണ്ടു അദ്ധ്യായങ്ങൾകൊണ്ടു പശ്ചാത്തലസൃഷ്ടിയും ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനസംഭവങ്ങളുടെ വിവരണവും ഗ്രന്ഥകാരൻ നിർവ്വഹിക്കുന്നു. അടുത്ത അദ്ധ്യായത്തിൽ ശേഷഗിരിപ്രഭുവിന്റെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഒരാസ്വാദനം ചേർത്തിരിക്കുന്നു. പിന്നീടുള്ള രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ഒരു വൈയാകരണൻ എന്ന നി

ലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനയെ വിലയിരുത്തുന്നു. സമുദായോത്തേജകൻ, മാതൃഭാഷാപ്രണയി, ലേഖകൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള തലക്കെട്ടുകളിൽ മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങൾക്കുടെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലുണ്ട്.

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ സുപ്രസിദ്ധവ്യാകരണഗ്രന്ഥമായ 'കേരളപാണിനീയം' പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട കാലത്തു്, അതിനെ സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചു വ്യാഖ്യാനപരമായും വിമർശനപരമായും പ്രഭൂഅവർകൾ ഭാഷാപോഷിണിയിൽ എഴുതിയ ലേഖനപരമ്പര സാഹിത്യലോകത്തു പ്രഖ്യാതി നേടിയിരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഈ ലേഖനപരമ്പരയാണു് ശേഷഗിരിപ്രഭുവിനെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയനാക്കിയതു്. അതുപോലെ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രസിദ്ധി നൽകിയ ഒരു പ്രൗഢകൃതിയാണു് 'വ്യാകരണമിത്രം'. ശേഷഗിരിപ്രഭുവിനെ ഇങ്ങനെയുള്ള കൃതികളിൽക്കുടെ ഭംഗിയായി മാധവപ്പൈ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ലളിതവും പ്രസന്നവുമായ ഭാഷയിൽ വിരചിതമായ ഈ ജീവചരിത്രം സഹൃദയനും പണ്ഡിതനുമായ ശേഷഗിരിപ്രഭുവിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ വെളിച്ചമടിക്കുവാൻ സമർത്ഥമാണു്.

ശ്രീനാരായണപരമഹംസൻ 1950

കെ. കെ. പണിക്കർ

ഒരു വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചു ഒന്നിലധികം ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടാകാവുന്നതാണു്. പുതിയ വസ്തുതകളോ പുതിയ സമീപനരീതിയോ ഇല്ലാത്ത പക്ഷം ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ എണ്ണം വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിൽ അർത്ഥമില്ല. നാരായണഗുരുസ്വാമിയെക്കുറിച്ചു പല ജീവചരിത്രങ്ങളും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അവയിൽ ചിലതൊക്കെ അല്പം ചില മാറ്റങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ആവർത്തനങ്ങളാണു്. കെ. കെ. പണിക്കർ തന്റെ കൃതിയുടെ ആമുഖത്തിൽ ഇത്തരം ഒരാക്ഷേപം ഉണ്ടായേക്കാമെന്നു് കരുതി സമാധാനം പറയുന്നുണ്ടു്: "നാരായണഗുരുസ്വാമികളെപ്പോലുള്ള പുണ്യാത്മാക്കളുടെ ആജന്മപവിത്രങ്ങളായ ജീവികാചരിതങ്ങൾ—മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ മാതൃകാപാ

ഠങ്ങൾ—മാനവസമുദായത്തിനു എന്നെന്നും ആരാധ്യങ്ങളും അനുകരണീയങ്ങളുമാണു്; പോരാ, ആസ്വാദ്യങ്ങളുമാണു്. അവ ഏതെല്ലാം ഭാഷകളിൽ എങ്ങനെയൊക്കെ എത്ര തവണ ആവർത്തിച്ചാലും അല്പവും അധികമാവുകയില്ല." ഈ തത്ത്വത്തോടു് പൂർണ്ണമായി യോജിക്കാൻ വല്ലവരെയും കിട്ടുമോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ഏതായാലും ഈ ജീവചരിത്രരചനയുടെ നീതീകരണം അതു തന്നെയാണെന്നു വരുന്നു.

422 പുറങ്ങളുള്ള ഈ പുസ്തകത്തിനു എത്ര അദ്ധ്യായങ്ങളുണ്ടെന്നും ഓരോന്നിന്റെയും തലക്കെട്ടെന്തെന്നും അറിയണമെങ്കിൽ പുസ്തകം മുഴുവൻ മറിച്ചു നോക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അപ്രകാരം ചെയ്തു ഞാൻ ഒരു ഉള്ളടക്കം എന്റെ പ്രതിയിൽ എഴുതിയുണ്ടാക്കി. 17 അദ്ധ്യായങ്ങളായിട്ടാണു് ഈ കൃതിയുടെ സംവിധാനം. അതിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ജീവചരിത്രസ്പർശിയായി ഒന്നും തന്നെയില്ല. ധർമ്മം, അവതാരവും ഉദ്ദേശവും, ഈഴവസമുദായം എന്നീ പ്രാരംഭാദ്ധ്യായങ്ങളിൽ കുറെ ഉപദേശവും കുറെ സമുദായചരിത്രവുമാണുള്ളതു്. ഒടുവിലത്തെ രണ്ടദ്ധ്യായങ്ങൾ പത്രപ്രസ്താവനകളും സ്മരണകളുമാണു്. ഇടയ്ക്കുള്ള 12 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ നാരായണഗുരുവിന്റെ ജീവചരിത്രം പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മുൻചരിത്രങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്കു് ഏതെങ്കിലും പുതിയ വസ്തുതകൾ ഇവിടെ ലഭിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. സൗകര്യം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു വ്യാഖ്യാനിക്കുകയെന്നുള്ളതാണു് ഈ ചരിത്രകാരന്റെ ഒരു പ്രത്യേകത. തന്നെയുമല്ല, സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും ഉപദേശങ്ങൾ ഇറക്കുമതി ചെയ്യാനുള്ള ഒരു വാസനയും അദ്ദേഹത്തിൽ പ്രകടമാണു്. നല്ല കെട്ടുറപ്പുള്ള ഭാഷയിൽ വിരചിതമായ ഈ ജീവചരിത്രം, സ്വാമികളുടെ മറ്റു ജീവചരിത്രങ്ങൾ വായിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്കു് വൈരസ്യംകൂടാതെ വായിച്ചുപോകാം.

ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള

1950

പി. ശ്രീധരൻപിള്ള

"പഠിക്കാനും ചിന്തിക്കാനുമുള്ള ഒരു ഗഹനവിഷയമാണ് വാസ്തവത്തിൽ ശ്രീ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി അടുത്തറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ വളരെ ചുരുക്കമാകുന്നു. കേരളത്തിന്റെ വൈജ്ഞാനികപുരോഗതിക്ക് അദ്ദേഹം നല്കിയിട്ടുള്ള സംഭാവനകളുടെ വ്യാപ്തിയും മൂല്യവും നിർണ്ണയിച്ചിട്ടുള്ളവർ അതിലും ചുരുക്കമത്രേ." 'ഏ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള' എന്ന ചെറുപുസ്തകം (127 പുറം) അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ കുറിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള പറയുന്ന ഏതാനും വാക്കുകളാണ് മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ചതു്. കഥാപുരുഷനെ ശരിക്കറിയുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനകളുടെ വ്യാപ്തിയും മൂല്യവും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ചുരുക്കം ചിലരിൽ ഒരാളാണ് ഗ്രന്ഥകാരനായ പി. ശ്രീധരൻപിള്ള. വിഷയം വിനോദമാകട്ടെ വിജ്ഞാനമാകട്ടെ, മാധ്യമം ഗദ്യമാകട്ടെ പദ്യമാകട്ടെ, ഏതിലും വ്യക്തിമുദ്ര പതിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു പ്രതിഭാശാലിയാണ് 'സീതാരാമൻ' എന്ന തൂലികാനാമത്തിലും അറിയപ്പെടുന്ന നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥകാരൻ. സംവിധാനക്രമം നോക്കിയാൽ ഈ കൃതി, സാധാരണ നാം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതരം ഒരു ജീവചരിത്രമല്ല; എന്നാൽ ഒരു നല്ല ജീവചരിത്രം മുഖേന സാധിക്കാവുന്ന പലതും ഇതുമൂലം സാധിക്കുന്നുണ്ടുതാനും. 1124 മേടം 27-ാംനു കേരളസാഹിത്യകാരന്മാർ പറവൂർ വച്ചു ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഷഷ്ടിപൂർത്തി കൊണ്ടാടി. സമുചിതമായ ഒരു സ്മാരകഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിനു സമർപ്പിക്കുന്നതിനു തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷേ ഒരു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞിട്ടും അതു സാധിതപ്രായമായിക്കാണായ്കയാൽ ശ്രീധരൻപിള്ള തന്റെ വകയായി സമർപ്പിച്ച ഒരു ലഘുനിബന്ധമാണ് ഇതു്.

എട്ടദ്ധ്യായങ്ങളും രണ്ടനുബന്ധങ്ങളുമാണ് ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ഒന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ജീവചരിത്രസംഗ്രഹമാണ് പ്രതിപാദ്യം. 'കേസരിസദസ്സ്' എന്ന രണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൊതുജീവിതത്തിലേക്കു ഗ്രന്ഥകാരൻ വെളിച്ചമടിക്കുന്നു. പിന്നീടുള്ള അഞ്ചദ്ധ്യായങ്ങളിൽ, വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പല രംഗങ്ങളിൽ

അദ്ദേഹം നൽകിയിട്ടുള്ള സംഭാവനകളുടെ സ്വഭാവവും മൂല്യവും വിശദീകരിക്കുന്നു. താഴെ ചേർക്കുന്ന തലക്കെട്ടുകളിൽ നിന്നു അവയുടെ വൈവിധ്യം വ്യക്തമാകും: 'ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയും മതവും', 'ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയും കലകളും', 'രാഷ്ട്രീയചിന്തകൻ', 'ചരിത്രഗവേഷകൻ','സാഹിത്യനിരൂപകൻ'. ഒടുവിലത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ ഒരു 'സാമാന്യചർച്ച'യും ഉണ്ട്. സാഹിത്യകാരന്മാർ അദ്ദേഹത്തിനു സമർപ്പിച്ച മംഗളപത്രവും അതിനു അദ്ദേഹം ചെയ്ത മറുപടിപ്രസംഗവും അനുബന്ധങ്ങളായി ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

ആ മറുപടിപ്രസംഗത്തിൽ പരിവർത്തനരഹിതരായ നിരൂപകരെ ഹൃദയത്തിൽ തരിമ്പുംവിധം പരിഹസിക്കയും ഒരു സാഹിത്യനിരൂപൻ എന്ന നിലയിൽ തന്റെ ലക്ഷ്യമെന്തായിരുന്നു എന്നു വെളിവാക്കുകയും ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ചെയ്യുന്നു. "അതുകൊണ്ടു നിങ്ങളെ പണ്ടത്തെ ഗ്രീക്കുകഥയിലെ പ്രോക്രസ്റ്റസ് എന്ന പ്രസിദ്ധ കൊള്ളക്കാരനോട് ഞാൻ ഉപമിക്കുന്നതു ക്ഷമിക്കണമെന്നപേക്ഷ. .... ഈ മനുഷ്യൻ വഴിപോക്കരെ പിടികൂടി ഒരിരുമ്പുകട്ടിലിൽ കിടത്തും. വഴിപോക്കന്റെ ഉടൽനീളം കട്ടിലിന്റെ നീളത്തെക്കാൾ കുറഞ്ഞിരുന്നാൽ അയാൾ അവനെ അതിനോടൊപ്പം വലിച്ചു നീട്ടിക്കൊല്ലും. ഉടൽനീളം കൂടിപ്പോയാൽ, അവന്റെ ശരീരത്തെ വെട്ടിക്കുറച്ചാണ് അവനെ കൊല്ലുന്നതു്. ഇമ്മാതിരിയുള്ള ഇരുമ്പുകട്ടിലല്ല പിന്നെയോ വലിച്ചു കുറെ അധികം നീട്ടാവുന്നതും കുറെ അധികം കുറുക്കാവുന്നതുമായ സ്പ്രിംഗുകട്ടിലാണ് സാഹിത്യാഭിവൃദ്ധിക്കു വേണ്ടതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു സ്പ്രിംഗുകട്ടിലുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു എളിയ ശ്രമമാണ് ഞാൻ ഭാഷാസാഹിത്യലോകത്തു നടത്തിവന്നതു്. ജാതിയോ മതമോ സ്ഥലമോ വയസ്സോ നോക്കി ഞാൻ ഒരു സാഹിത്യകാരനെയും കട്ടിലിൽ കിടത്തി വലിച്ചുനീട്ടുകയോ കുറുക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല." നിറം ചേരാത്ത ഒരു സത്യമാണ് ഈ പ്രസ്താവനയിൽ കാണുന്നതു്.

ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ മരണത്തിനു മുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ട ഒരു കൃതിയാണല്ലോ ഇതു്. അദ്ദേഹം വില പിടിച്ച അനേകം കൃതികൾ പല സാഹിത്യകാരന്മാർക്കും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അവയും ഡയറിക്കുറിപ്പുകളും രേഖരിച്ചു സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു ജീ

വചരിത്രം ഇനിയും രചിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നത്. 'സ്വദേശാഭിമാനി'യെന്ന രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെക്കുറിച്ചു പറയാറുള്ളതുപോലെ, ഒരു പത്രത്തിന്റെ പേരുകൊണ്ട് മലയാളത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്ന മറെറാരുവ്യക്തി 'കേസരി' ബാലകൃഷ്ണപിള്ള മാത്രമാണ്. കേസരിപത്രാധിപരും പത്രാധിപ കേസരിയും, കേരളത്തിലെ ഏറെറവും വലിയ സ്വതന്ത്രചിന്തകനുമായിരുന്ന ആ മഹാന്റെ അസാധാരണജീവിതത്തിന്റെ മമ്മഭാഗങ്ങളിലേക്കു വെളിച്ചമടിക്കുന്ന ഒരു നല്ല നിബന്ധമാണ് ജീവചരിത്രസ്പർശിയായ ഈ പുസ്തകം.

നിധീരിക്കൽ മാണിക്കത്തനാർ 1950

വി. സി. ജോർജ്ജ്

മലയാളത്തിലെ വലിയ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണിതു്. ചെറിയ ടൈപ്പിൽ 570 വലിയ പുറങ്ങളിലാണ് ഇതു പരന്നു കിടക്കുന്നതു്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മുഖവുരയിൽ ഈ വലുപ്പത്തിനും ഇതിന്റെ പ്രത്യേകസംവിധാനത്തിനും നീതീകരണമായിപ്പറയുന്നതു് 'ദിവ്യശ്രീ നിധിയിരിമാണിക്കത്തനാരുടെ ചരിത്രം കേരളത്തിലെ നസ്രാണിസമുദായത്തിന്റെ ചരിത്രം ആണു്" എന്നതത്രെ. ഇതിൽ കുറെ അതിശയോക്തി കലർന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഈ ചരിത്രം വായിക്കുന്നവർ മാണിക്കത്തനാർ ഒരസാധാരണനായിരുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കാതിരിക്കയില്ല. "ജനകീയനേതാവു്, മതഭക്തൻ, സമുദായാഭിമാനി, സ്വാതന്ത്ര്യവാദി, ഭാഷാപ്രണയി, ചരിത്രപ്രിയൻ, സംസ്ക്കാരപ്രേമി, പ്രഭാഷണചതുരൻ, ഭിഷഗ്വരൻ, സാഹിത്യരസികൻ, രാഷ്ട്രീയചിന്തകൻ, നീതിനിഷ്ഠാനിരതൻ, ആത്മപരിത്രാണലോലുപൻ, പരോപകാരതല്പരൻ എന്നീ വിവിധനിലകളിൽ ഏതിലാണു് മാണിക്കത്തനാർ കൂടുതലായി ലാലസിച്ചതെന്നു് ഈ ഗ്രന്ഥപക്ഷങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെടുന്ന വായനക്കാർതന്നെ തീരുമാനിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണു്"" എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു. ഇതിൽനിന്നും ചരിത്രപുരുഷന്റെ സകലകലാവല്ലഭത്വവും സമുദായനേതൃത്വവും തെളിയുന്നുണ്ടല്ലോ. 1842-ൽ ജനിച്ചു 1904-ൽ മരിച്ച ഈ

മഹാന്റെ ജീവിതകഥ അറുപതു് അദ്ധ്യായങ്ങളിലായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇതിൽ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതകഥ മാത്രമല്ല, ഒരു വലിയകുടുംബത്തിന്റെ ചരിത്രവും, കേരളസുറിയാനിക്കാരുടെ ചരിത്രവും സഭാസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിൽ വിദേശികൾ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനശക്തിയുടെ ഗുണദോഷവിവേചനവും എല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നു. പ്രമാണപ്പെട്ട പല രേഖകളും ഇതിലേക്കായി ചരിത്രകാരൻ സജ്ജീകരിക്കയും ഉപയോഗിക്കയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മഹാനെ കേന്ദ്രമാക്കി നിർത്തി അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ച മണ്ഡലങ്ങളുടെ ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുകയാകുന്നു ഇവിടെ ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ജീവചരിത്രം എന്ന മാനദണ്ഡം വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ പശ്ചാത്തലവിവരണത്തിനു അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനം കൂടുതലാണെന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. വി. സി. ജോജ്ജിന്റെ ഭാഷാരീതി പ്രൗഢവും ചരിത്രപ്രതിപാദനത്തിനു ചേർന്നതുമാണു്. എഴുതിത്തഴക്കം വന്ന ഒരു തൂലികയുടെ വിലാസം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉടനീളം പ്രകടമാകുന്നു.

മഹാകവി കെ. വി. സൈമൺ 1952

റവ. എ. കുര്യൻ

വേദവിഹാരം മഹാകാവ്യത്തിന്റെ കർത്താവായ കെ. വി. സൈമൺ ഭാഷാതൽപരർക്കു് അപരിചിതനല്ല. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു മതചിന്തകനും വാഗ്മിയും ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതനുമായി സാഹിത്യലോകം അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സാഹിത്യവിശാരദ് റവ. എ. കുര്യനാൽ വിരചിതവും 1952-ൽ പ്രസിദ്ധീകൃതവുമായ ഈ ജീവചരിത്രത്തിനു തന്നെയും അർഹിക്കുന്നത്ര പ്രചാരം ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അതിനു ചില കാരണങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല.

1058 മകരത്തിലാണു് സൈമൺ ജനിച്ചതു്. വിദ്യാലയം മുഖേന ലഭിച്ച വിദ്യാഭ്യാസം പരിമിതമായിരുന്നുവെങ്കിലും പണ്ഡിതനായ സ്വസഹോദരനിൽ നിന്നു് സംസ്കൃ

താഭ്യസനത്തിനു വേണ്ട സൗകര്യം കഥാപുരുഷനു ലഭിച്ചു. സ്വന്തം പരിശ്രമത്താൽ സംസ്കൃതം, തമിഴ്, ഇംഗ്ലീഷ്, ഗ്രീക്ക്, ലത്തിൻ തുടങ്ങിയ പല ഭാഷകളിലും അദ്ദേഹം പ്രാവീണ്യം നേടി. സൈമന്റെ മേധാശക്തിയും പ്രതിഭയും അസാധാരണമാണെന്നു ബാല്യത്തിൽ തന്നെ വ്യക്തമായിരുന്നു. എഴ വയസ്സു മാത്രമുള്ളപ്പോൾ പോലും സമസ്യാപൂരണത്തിലും പദ്യരചനയിലും ബാലൻ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നുവത്രെ. 13 വയസ്സായപ്പോഴേക്കും കവിതാവാസനയുള്ള ഒരദ്ധ്യാപകനായി അദ്ദേഹം സമുദായസേവനം നിർവ്വഹിച്ചുതുടങ്ങി. മാർത്തോമ്മാസഭയിൽനിന്നു വേർപെട്ട 'വിയോജിതസമൂഹം' എന്ന ഒരു പുതിയ സഭാവിഭാഗം സംഘടിപ്പിച്ച ഉജ്ജ്വല സുവിശേഷപ്രഭാഷകനായിട്ടാണ് കഥാപുരുഷൻ പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു്. പക്ഷേ ജാതിമതഭേദമെന്യേ എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യത്തെയും സ്വഭാവനൈർമ്മല്യത്തെയും ബഹുമാനിച്ചിരുന്നു എന്നു് ഈ ഗ്രന്ഥകാരനു് ഉറപ്പിച്ചു പറയാൻ കഴിയും. സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങൾ പഠിപ്പിച്ചും, സാഹിത്യരംഗത്തു് താൽപര്യപൂർവ്വം ആനയിച്ചും ഈ ഗ്രന്ഥകാരനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച ഒരു ഗുരുഭൂതനാണു് മഹാകവി എന്നു നന്ദിപൂർവ്വം ഇവിടെ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

നാന്നൂറുപേജോളമുള്ള ഒരു വലിയ ജീവചരിത്രമാണു് ഇതു്. ഡയറികളിൽ നിന്നും, അടുത്തറിവുള്ള ആളുകളിൽ നിന്നും ഗ്രന്ഥകാരൻ ധാരാളം സാമഗ്രികൾ ശേഖരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തി ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. തന്നെയുമല്ല, ചരിത്രനായകനെ നേരിട്ടറിയുകയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താഗതിയുമായി താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കയും ചെയ്ത ഒരാളാണു് ചരിത്രകാരനായ കൃഷ്ണൻ. അതുമൂലം ഊഹാപോഹങ്ങൾകൊണ്ടു് ഓട്ടയടയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം ഇതിൽ ലേശവും കാണുന്നില്ല. പക്ഷേ, എല്ലാ കാര്യങ്ങളും വസ്തുനിഷ്ഠമായി നിരീക്ഷിക്കുവാനും വിലയിരുത്തുവാനും ഗ്രന്ഥകാരനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഏതു ക്രിസ്തീയസഭാവിഭാഗത്തിന്റെ ഉജ്ജ്വലപ്രവാചകനായി മഹാകവി സൈമൻ പ്രവർത്തിച്ചുവോ, അതിന്റെ പ്രചാരകനായിട്ടാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇവിടെ വർത്തിക്കുന്നതു്. മഹാകവി ഏറിയ കൂറും ഒരു മതപ്രവർത്തകനായിരുന്നതുകൊ

ണ്ട്, ഈ ജീവചരിത്രത്തിൽ അങ്ങനെയൊരു ശക്തീകരണം വരുന്നതു് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്. പക്ഷേ സൈമൺ എന്ന ബാലൻ ഒരു മഹാസാഹിത്യകാരനായും ഒരു സഭാനേതാവായും എങ്ങനെ വളർന്നു വന്നുവെന്നും ആ വളർച്ചയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രതിബന്ധമായും പ്രോത്സാഹജനകമായും നിന്ന ഘടകങ്ങൾ ഏവയെന്നും, അവയെ എങ്ങനെ അദ്ദേഹം അഭിമുഖീകരിച്ചുവെന്നുമാണല്ലോ സാധരണവായനക്കാരനു് അറിയേണ്ടതു്. അത്തരമൊരു വളർച്ചയെ-വ്യക്തിത്വപരിണാമത്തെ-ചിത്രീകരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ കണ്ണെത്തിയിട്ടില്ല എന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വളർച്ച മുറ്റിയ ഒരു "മി: സൈമൺ" മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടിട്ടുള്ളൂ. കഥാനായകനെ ജനനം മുതൽ മരണം വരെ, ഗ്രന്ഥകാരൻ 'മി:സൈമൺ' എന്നും 'സൈമൺസാർ' എന്നുമാണു് സംബോധന ചെയ്യുന്നതു്. ഗ്രന്ഥകാരൻ ചരിത്രപുരുഷന്റെ ശിഷ്യനും ആരാധകനുമായിരുന്നാലും, ഗ്രന്ഥം രചിക്കുന്ന ആൾ എന്ന നിലയിൽ, വസ്തുനിഷ്ഠമായി കാര്യങ്ങൾ കാണാനും പ്രതിപാദിക്കാനും കഴിയുന്ന ഒരു നിലവാരത്തിൽ എത്തിച്ചേരേണ്ടതാണു്. ചരിത്രനായകനു് മാതാപിതാക്കന്മാർ ഇട്ട പേരു് എന്താണെന്നോ വീട്ടിൽ വിളിച്ചുവന്നതു് എങ്ങനെയാണെന്നോ പോലും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഏതായാലും "മി: സൈമൺ" എന്നായിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. ഭാഷാശുദ്ധിയിലും ഗ്രന്ഥകാരൻ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയതായിക്കാണുന്നില്ല. എന്നു വരികിലും, കേരളക്രൈസ്തവസഭയുടെയോ, ക്രൈസ്തവസാഹിത്യത്തിന്റെയോ സമ്പൂർണ്ണമായ ചരിത്രം രചിക്കുന്ന ഒരാളിനു അവഗണിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത ഒരു കൃതിയാണു് മഹാകവി സൈമന്റെ ഈ ജീവചരിത്രം.

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്സ്. വാരിയർ 1953

കീഴേടത്തു വാസുദേവൻ നായർ

കേരളത്തിലെന്നല്ല, തെക്കേ ഇൻഡ്യയിൽ തന്നെയും ഉള്ള ജനങ്ങളിൽ ഒരു നല്ല വിഭാഗത്തിനു 'വാരിയർ' എ

ന്നോ 'കോട്ടയ്ക്കൽ' എന്നോ കേട്ടാൽ, ഉടനെ എണ്ണയുടെയും അരിഷ്ടത്തിന്റെയും കായ്പും ഓമ്മ വരുമെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു് ഒരതിശയോക്തിയല്ല. ഇതിനുത്തരവാദി വൈദ്യരത്നം പി. എസ്സ്. വാരിയർ എന്ന മഹാനാണു്. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു ശ്രീ. കീഴേടത്തു വാസുദേവൻ നായർ എഴുതിയിട്ടുള്ള ജീവിതകഥയാണു് നിരൂപണവിഷയം. അമേരിക്കക്കാർ ഫോർഡിന്റെയും റോക്ഫെല്ലരുടെയും കായ്ങ്ങൾ പറയുമ്പോൾ, കേരളീയർക്കു തുല്യമായി പറയാനുള്ളതു പി. എസ്സ്. വാരിയരുടെയും, തങ്ങൾക്കുഞ്ഞുമുസലിയാരുടെയും കഥകളാണു്. പക്ഷേ അതു പറയേണ്ട ചുമതല നമുക്കുണ്ടു്.

കൊല്ലവർഷം 1044 മീനമാസം 4-ാംനു ആണു് കഥാപുരുഷൻ ജാതനായതു്. ഒരു നല്ല വൈദ്യനായിത്തീരാൻ പറ്റിയ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ കഥാപുരുഷൻ വളർന്നവന്നു. കേരളത്തിൽ അനവധി നല്ല വൈദ്യന്മാർ പണ്ടുണ്ടായിരുന്നു; ഇന്നും ഉണ്ടു്. പക്ഷേ ശങ്കുണ്ണിവാരിയർ അവരിൽ നിന്നെല്ലാം ഭിന്നനാണു്. അസാധാരണമായ ഉൽക്കർഷേച്ഛയും സംഘടനാപാടവവും, ദൂരദൃഷ്ടിയും ഉള്ള ഒരു മഹാൻതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അതുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ആയുർവൈദ്യശാല ഉറച്ച അടിസ്ഥാനത്തിൽ ക്രമേണ വളർന്നുവരുന്നതു്. 1903-ൽ ഔഷധവില്പന 1033 ഉറുപ്പിക മാത്രമായിരുന്നുവെങ്കിലും അമ്പതുകൊല്ലംകൊണ്ടു് അതു പത്തുലക്ഷം ഉറുപ്പികയിൽ അധികമായിത്തീർന്നു എന്നതു ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു കാര്യംതന്നെ. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ഇതു അത്ഭുതാവഹമായ ഒരു വളർച്ചയാണെന്നു തോന്നിയേക്കാമെങ്കിലും, പി. എസ്സ്. വാരിയരുടെ ജീവിതപ്രമാണങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്ന ഒരാളിനു ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചില്ലെങ്കിലാണു് അത്ഭുതം ഉണ്ടാവുക.

പി. എസ്സ്. വാരിയരേക്കാൾ ധനം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരും പൊതുജനശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിട്ടുള്ളവരും കേരളത്തിൽതന്നെയുണ്ടു്. പക്ഷേ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം പഠനാർഹമാക്കുന്ന ചില പ്രത്യേകധർമ്മങ്ങൾ, അതിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്നതു് സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്കു കാണാൻ കഴിയും. അദ്ദേഹം വലിയ ഒരു ത്യാഗിയോ യോഗിയോ ആയിരുന്നില്ല. "ജീവിതത്തിന്റെ സുഖകരമായ വശങ്ങളിൽ അദ്ദേഹ

ത്തിനു ഒരു പ്രത്യേകതാൽപര്യംതന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. ഹൃദ്യമായ ഭക്ഷണം, നിർമ്മലമായ ശുഭ്രവസ്ത്രങ്ങൾ, ചുറുപാട്ടം അഴകും ആകർഷകത്വവുമുള്ള സാധനങ്ങൾ, ശുചിയുള്ള പരിചാരകന്മാർ, ഭംഗിയും ഗുണവുമുള്ള മോട്ടോർകാർ — ഇവയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു പ്രിയംകരങ്ങളായിരുന്നു." എന്നാൽ ചില ധനാഢ്യന്മാരേപ്പോലെ 'എല്ലാം എനിക്കും എന്റെ കുട്ടികൾക്കും' എന്ന വിചാരക്കാരനായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹം. 'എനിക്കു സുഖമായി ജീവിക്കണം. എനിക്കുള്ളവരും സുഖമായിരിക്കണം. പക്ഷേ അതിനു് ഇത്രമാത്രമേ ആവശ്യമുള്ളു. ബാക്കിയുള്ളതു പൊതുജനങ്ങൾക്കാണു്. പൊതുജനങ്ങളുടെ ആരോഗ്യത്തിലും സുഖത്തിലുമാണു് എന്റെ സുഖത്തിനു പൂർണ്ണത കാണുന്നതു്.' ഇതായിരുന്നു ശ്രീ. വാരിയരുടെ ജീവിതലക്ഷ്യം.

ഒരു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതദർശനം മനസ്സിലാക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഏറ്റവും നല്ല ഒരാധാരമാണു് അയാളുടെ മരണപത്രിക. 32 അദ്ധ്യായങ്ങളായി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ ജീവചരിത്രത്തിൽ, ശ്രീ. വാരിയരുടെ അന്തസ്സത്തയിലേക്കു കൂടുതൽ വെളിച്ചമടിക്കുന്നതു 'മരണപത്രം' എന്ന അദ്ധ്യായമാണു്. തനിക്കു ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട സ്ഥാപനങ്ങൾ അവിഘ്നം എന്നും നടക്കണമെന്നും പൊതുജനസേവനം എന്ന ലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നു് അവ ഒരിക്കലും വ്യതിചലിക്കരുതെന്നും ശ്രീ. വാരിയക്കു വലിയ നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനു വേണ്ടി അദ്ദേഹം എത്ര വിശദമായും വിദഗ്ധമായും ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും ആസൂത്രണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും തെളിയിക്കുന്ന ഒരു രേഖയാണു് പ്രസ്തുതമരണപത്രം. യോഗ്യന്മാരായ ട്രസ്റ്റികളെയാണു് സ്ഥാപനങ്ങൾ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. തന്റെ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ആളുകളെ അർഹിക്കുന്നവിധം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനും സഹായിക്കുവാനും അദ്ദേഹം എന്നും താൽപര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ ആദർശനിഷ്ഠയും വിശാലമനഃസ്ഥിതിയും ഇല്ലായ്മയാലാണു് നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പല സംഘടിതപ്രവർത്തനങ്ങളും തളർന്നും തകർന്നും പോയിട്ടുള്ളതു്; അല്ലാതെ ബുദ്ധിയുടെയോ പ്രാപ്തിയുടെയോ കുറവുകൊണ്ടല്ല.

ആര്യവൈദ്യശാലയും ആര്യവൈദ്യപാഠശാലയും സ്ഥാപിക്കുകയും നടത്തുകയും ചെയ്ത ഒരു നല്ല വൈദ്യനും സംഘടനാചതുരനും മാത്രമായിരുന്നില്ല ശ്രീ. വാരിയർ. ബഹുമുഖതാൽപര്യങ്ങളിൽക്കൂടെ നല്ലവണ്ണം വളർന്ന ഒരു വ്യക്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സാഹിത്യത്തിലും കലാപ്രകടനങ്ങളിലും അദ്ദേഹം അതീവതൽപരനായിരുന്നു. സാഹിത്യപരിഷത്തു് തുടങ്ങിയ സംഘങ്ങളെ അദ്ദേഹം പല തരത്തിൽ സഹായിച്ചുവെന്നതു കൂടാതെ, 'ബൃഹച്ഛരീരം', 'അഷ്ടാംഗശരീരം', 'ഔഷധനിർമ്മാണക്രമം' തുടങ്ങിയ ചില പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 1909-ൽ അദ്ദേഹം ഒരു നാടകക്കമ്പനി രൂപവൽക്കരിച്ചു വളരെ നാൾ കലാപ്രകടനങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു എന്നതും എടുത്തു പറയേണ്ട ഒരു കാര്യം തന്നെ. 1944 ജനുവരിയിൽ എഴുപത്തഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ പി. എസ്സു്. വാരിയർ ചരമമടഞ്ഞു.

ശ്രദ്ധേയമായ ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ രചനയെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, ശ്രീ. പി. എം. വാരിയർ (അന്നു മാനേജിംഗ് ട്രസ്റ്റി) എഴുതിച്ചേർത്തിരിക്കുന്ന പ്രസ്താവനയിലെ ആദ്യവാചകമാണു് ഓർമ്മവരുന്നതു്. "ശ്രീമാൻ വൈദ്യരത്നം പി. എസ്സു്. വാരിയർ അവർകളുടെ വിശുദ്ധവും വിജയശ്രീലാളിതവുമായ ജീവിതത്തിലെ ബഹുമുഖപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിൽക്കൂടെ ഒരു പര്യടനം നടത്തുന്നതു്, കേരളീയർക്കെന്നല്ല, പരിശ്രമശാലിയായ ഏതു വ്യക്തിക്കും ആരോഗ്യകരമാണു്." എനിക്കു പറയാനുള്ള മിക്ക കാര്യങ്ങളും ഈ വാചകത്തിൽനിന്നെടുക്കാം. വൈദ്യരത്നം വാരിയരുടെ 'വിശുദ്ധവും വിജയശ്രീലാളിതവുമായ' ജീവിതം ഇവിടെ നല്ല തെളിമയോടെ ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ മനുഷ്യസഹജമായ എന്തെങ്കിലും ചില കുറവുകളെക്കുറിച്ചോ അപജയങ്ങളെക്കുറിച്ചോ ഒരു കുറ്റ രേഖപോലും അതിൽ കണ്ടില്ലല്ലോ, അങ്ങനെ വരുമോ, എന്നൊരു സംശയം ആർക്കും ഉണ്ടാകാതിരിക്കയില്ല. കഥാപുരുഷൻ രൂപം കൊടുത്തിട്ടുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു് ധാരാളം വിവരങ്ങൾ ഇതിൽ ചേർത്തു കാണുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഈ പുസ്തകം ഒരു ജീവിതകഥയുടെയും പ്രസ്ഥാനചരിത്രത്തിന്റെയും സങ്കലനമാണു്. രണ്ടും പരസ്പരം സഹായിക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ തന്നെയെങ്കിലും,

രണ്ടു ഭാവങ്ങൾക്കും ഏതാണ്ടു തുല്യപ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്, ഒരു ജീവചരിത്രം എന്ന നിലയിൽ നോക്കുമ്പോൾ, ഒരു ന്യൂനതയായിപ്പറയാം. പ്രസ്ഥാനചരിത്രത്തിനു സ്ഥാനമുണ്ടു്, പക്ഷേ അതു പശ്ചാത്തലമായിരിക്കണമെന്നേയുള്ളു. ആര്യവൈദ്യശാലയുടെ മുമ്പിൽ വാരിയരെ നിർത്തി തന്റെ ഒരു ഫോട്ടോ എടുക്കുമ്പോൾ, ഫോട്ടോ നന്നാകണമെങ്കിൽ വൈദ്യശാലയുടെ മുഴുവൻ രൂപവും അതിൽ വരുത്തുവാൻ ഉദ്യമിക്കരുതു്.

സാമഗ്രികൾ വസ്തുനിഷ്ഠമായി വീക്ഷിച്ചു്, വികാരാവേശംകൂടാതെ, അതിശയോക്തി കലർത്താതെ, ഋജുവും ലളിതവുമായ ഭാഷയിൽ കാര്യം പറവാൻ കഴിവുള്ള ഒരു സാഹിത്യകാരനാണു് ശ്രീ. കീഴേടത്തു വാസുദേവൻ നായർ. ഉജ്ജ്വല നിരീക്ഷണങ്ങൾകൊണ്ടു് വായനക്കാരനേ ചൊടിപ്പിക്കുന്ന ഒരു നിരൂപകനോ, മാദകാനുഭൂതിയിൽ മനുഷ്യനെ മയക്കുന്ന ഒരു കലാകാരനോ അല്ല ഗ്രന്ഥകാരൻ എങ്കിലും, അടുക്കും മുറയുമുള്ള, വിശ്വസിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന, ഒരു നല്ല ചരിത്രകാരനാണു്. അതിനാൽ ഈ കൃതികളിൽ അദ്ദേഹം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു് യാതൊരു ശങ്കയും വേണ്ട. പക്ഷേ അവിടെയും ഇവിടെയും കുറേ രേഖകൾകൂടെ ആധാരമായി ചേർക്കാമായിരുന്നു; പ്രത്യേകിച്ചു് കഥാപുരുഷന്റെ ഡയറികളിൽനിന്നു് (അദ്ദേഹം നിഷ്ഠയായി ഡയറി എഴുതുന്ന ആളായിരുന്നു) ജീവിതത്തിന്റെ കുറേ വശങ്ങളെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ഏതാനും കാര്യങ്ങളെങ്കിലും ഉദ്ധരിക്കാമായിരുന്നു എന്നു തോന്നാതിരിക്കുന്നില്ല.

മലയാളത്തിലെ ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ സാധാരണ കാണാത്ത ഒരു വിശേഷത ഇതിനുണ്ടു്. ധാരാളം ഫോട്ടോകൾ ചേർത്തിരിക്കുന്നു എന്നതാണു് അതു്. നല്ലതു തന്നെ. പക്ഷേ ഈ ജീവിതകഥയ്ക്കു് അത്യാവശ്യമല്ലാത്തതും വൈദ്യശാലയുടെ ചരിത്രത്തിൽ പ്രസക്തമാവുന്നതും ആയ പലതും അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്നു.

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ 1953

കുറിപ്പുറത്തു കിട്ടുണ്ണിനായർ

ഈ ചെറുഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പുറംചട്ടയിലുള്ള തലക്കെട്ടാണ് മുകളിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്, പക്ഷേ അകത്തുള്ളതു് 'മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ സാഹിത്യജീവിതം' എന്നാണു്. ഗ്രന്ഥകർത്താവായ കിട്ടുണ്ണിനായർ ഇങ്ങനെയൊരു തലക്കെട്ടു് കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു മനഃപൂർവ്വമാണു്. അതിന്റെ കാരണം ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണു്: "മഹാകവിയുടെ പൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവചരിത്രമാണിതെന്നു ഞാൻ അഭിമാനിക്കുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ ആരെഴുതിയാലും അങ്ങനെ അഭിമാനിക്കാനൊട്ടവകാശവുമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രം അവസാനിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. ഈ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണു് ഞാനീ പുസ്തകത്തിനു 'വള്ളത്തോളിന്റെ സാഹിത്യജീവിതം' എന്നു നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്." ഇതൊരു പൂർണ്ണമായ ജീവചരിത്രമല്ല എന്നതിനോടു വിയോജിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. സ്വയ്പുരുഷന്റെ സാഹിത്യജീവിതത്തിനാണു് ഇതിൽ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു് എന്ന കാര്യം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഇതിലെ ചെറിയ തലക്കെട്ടുകൾ ഓടിച്ചുനോക്കിയാലും മതി. ഏതായാലും ഇതു് വിലയുള്ള ഒരു രേഖ തന്നെ.

വള്ളത്തോൾ വിശ്വവിശ്രുതനായിരുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകഥയിലെ പല കാര്യങ്ങളും അറിയാവുന്ന ആളുകൾ ചുരുക്കമായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്തു അദ്ദേഹം എഴുതിവന്ന ഡയറികൾ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി. 1089-ൽ നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോൻ അന്നുവരെയുള്ള ചരിത്രം ചുരുക്കി എഴുതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ആ രേഖയും കിട്ടുണ്ണിനായരുടെ ഓർമ്മയുമാണു് ഈ ചരിത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസാമഗ്രികൾ. പക്ഷേ കിട്ടുണ്ണിനായരുടെ ഓർമ്മ വളരെ വില പിടിച്ച ഒന്നു തന്നെ. കാരണം അദ്ദേഹം മഹാകവിയുമായി വളരെക്കാലം അടുത്തിടപെടുവാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ച ഒരു വ്യക്തി ആയിരുന്നു. സുപ്രസിദ്ധമായ വള്ളത്തോൾകമ്പനിയിലെ അംഗങ്ങൾ, മഹാകവിയെക്കൂടാതെ സുപ്രസിദ്ധകവിയായ കുറിപ്പുറത്തു കേശവൻനായരും കിട്ടു

ണ്ണിനായരും ആയിരുന്നു. ഇന്നു് എല്ലാവരും യവനികയ്ക്കുപ്പുറത്താണു്. അങ്ങനെ ഈ രേഖയ്ക്കു പൂർവ്വാധികം വില ഏറിയിരിക്കുന്നു.

അതിശയോക്തിയോ കൃത്രിമതയോ കൂടാതെ കാര്യം പറഞ്ഞുപോകുന്ന ഒരു രീതിയാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഏതാനും തലക്കെട്ടുകളിൽനിന്നു പ്രതിപാദനത്തിന്റെ സാമാന്യസ്വഭാവം ഊഹിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. വിദ്യാഭ്യാസവും കവിതാപരിശീലനവും ശിഷ്യസമ്പാദനവും, അവധാനവിശേഷം, കലാകൗതുകവും നാടകാഭിനയവും, വിദ്യാർത്ഥിസമാജപ്രവർത്തനം, ഗൃഹസ്ഥാശ്രമപ്രവേശം, പിതാവിന്റെയും ഗുരുമാതുലന്റെയും മരണവും വൈദ്യവൃത്തിയും, സാമ്പത്തികാദർശം, വാല്മീകിരാമായണം തർജ്ജമ, കേരളകല്പദ്രുമം മാനേജ്മെൻറു്, ബാധിയ്ക്കുബാധ, പരിചിതന്മാരും സുഹൃത്തുക്കളും, ദേശസഞ്ചാരം, വെണ്മണി പ്രസ്ഥാനം — ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ആ വിഷയസംവിധാനം. ഓരോ വിഷയത്തിനും ശരാശരി രണ്ടും മൂന്നും പുറങ്ങൾ മാത്രമേ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളു. ദീർഘവും സംഭവബഹുലവുമായ ആ ചരിത്രത്തിൽ എത്രത്തോളം 140 ചെറിയ പുറങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കാൻ കഴിയുമെന്നുള്ളതു ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളു. ആ ഒരു പരിമിതിയാണു് ഈ ജീവിതകഥയേക്കുറിച്ചു പറയുവാനുള്ള ഒരു കുറവു്. നല്ല ഗദ്യത്തിൽ, തികഞ്ഞ ആത്മാർത്ഥതയോടെ, സാഹിത്യത്തിൽ ദൃഷ്ടി ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു കൊച്ചുജീവചരിത്രമാണു് കുറിപ്പുറത്തു കിട്ടുണ്ണിനായരുടെ ഈ കൃതി.

രാജാരവിവർമ്മ 1954

ജി. കൃഷ്ണപിള്ള

കേരളീയനൃത്തകല, സംഖ്യാശബ്ദനിഘണ്ടു മുതലായ കൃതികളുടെ കർത്താവായ ജി. കൃഷ്ണപിള്ള എഴുതി 1954-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു ലഘുജീവചരിത്രമാണു് 'രാജാരവിവർമ്മ'. ചരിത്രപുരുഷന്റെ മകനും ചിത്രകലയിൽ സാമാന്യം പ്രശസ്തി സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള ദേഹവുമായ ആർട്ടി

സ്റ്റ് രാമവമ്മയുടെ അവതാരികകൂടാതെ സാഹിത്യത്തിലും ചിത്രരചനയിലും പേരെടുത്തിട്ടുള്ള ചിത്രമെഴുത്തു കെ. എം. വറുഗീസിന്റെ അഭിപ്രായവും ഈ കൃതിക്കു അലങ്കാരമാണ്. രണ്ടു കലകളിലും പരിചയസമ്പന്നനായ ഒരാളായ വറുഗീസിന്റെ അഭിപ്രായം ആരംഭിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്: "ഭാരതീയചിത്രകലയെ അശാസ്ത്രീയതയിൽനിന്നും കലാദരിദ്രതയിൽനിന്നും ഉദ്ധരിച്ചു, അതിനു ജീവിതത്തോടും രസാത്മകമായ വിഭാവനാപരിപാടികളോടും പൊരുത്തം നൽകിയ അപ്രതിമകലാകുബേരനായ ചിത്രമെഴുത്തു രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ കലാജീവിതചർച്ചയെ വിവരിക്കുന്ന പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം ഭാഷാസാഹിത്യജീവചരിത്രവകുപ്പിലെ ഒരു വമ്പിച്ച സമ്പാദ്യമാണെന്നു പറയാൻ എനിക്കു അതിയായ സന്തോഷമുണ്ട്." ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ കുറേ അതിശയോക്തിയുണ്ടെങ്കിലും അതു ശ്രദ്ധാർഹമാണെന്നതിനു സംശയമില്ല.

രവിവർമ്മയെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ വിസ്തൃതമായ ഒരു ജീവചരിത്രമുണ്ടെങ്കിലും രണ്ടു മണിക്കൂർകൊണ്ടു് വായിച്ചുതീർക്കാവുന്നതും ആ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാനമർമ്മങ്ങളിൽ സ്പർശിച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ഒരു നല്ല ജീവിതകഥയാണു് ഇതു്. ബാല്യവും കലാവാസനയും, പ്രാരംഭപഠനം, ചിത്രമെഴുത്തും ഭാരതപര്യടനവും, സമ്മാനബഹുമാനാദികളുടെ പ്രവാഹം, സംഗീതസാഹിത്യാദികലകളിൽ, 'വരുന്നതൊക്കെയും വരുന്നു ദുഃഖങ്ങൾ', അന്ത്യരംഗവും അനുശോചനങ്ങളും, ഒരു തിരിഞ്ഞുനോട്ടം, ഉപസംഹാരം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഒൻപതദ്ധ്യായങ്ങളിലൂടെ ആ കലാകാരന്റെ വ്യക്തിത്വം വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരാൻ ഗ്രന്ഥകാരനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ചു്, വാസനാവൈഭവം അനിയന്ത്രിതമായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കുട്ടിക്കാലത്തെ ചേഷ്ടിതങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രത്യേകിച്ചും ഉജ്ജ്വലത പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. "ശരച്ചന്ദ്രികപോലെ വെണ്മയേറിയ കൊട്ടാരത്തിന്റെ ഭിത്തികളിലെല്ലാം കരിക്കട്ടയും ചെങ്കല്ലുംകൊണ്ടു കാക്ക, കോഴി, പട്ടി, പൂച്ച മുതലായി പലേ ജീവികളുടെയും ചിത്രങ്ങൾ വരച്ചു മലിനപ്പെടുത്തുന്ന ജോലി കൊച്ചുതമ്പുരാന്റെ ദിനകൃത്യങ്ങളിൽ ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഒന്നായി പുരോഗമിച്ചുപോന്നു." പുസ്ത

കം ചെറുതാണെങ്കിലും പ്രധാനപ്പെട്ട പല രേഖകളും കത്തുക ളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്താൻ ഗ്രന്ഥകാരനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ജീവചരിത്രത്തിൽ ചരിത്രനായകനേറതിനോടൊപ്പം ചരി ത്രകാരന്റെയും ഫോട്ടോ ചേർത്തിരിക്കുന്നതിൽ ഔചിത്യം കാണുന്നില്ല.

കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള 1955

ആർ. വാസുദേവൻ കത്താ

വിദ്യാർത്ഥിമിത്രം പ്രസിദ്ധീകരണശാലയ്ക്കുവേണ്ടി വാ സുദേവൻ കർത്താവു് എഴുതിയ ഒരു ലഘുജീവചരിത്രമാണു് ഈ പുസ്തകം. ഈ ഗ്രന്ഥരചനയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രത്യേക ലക്ഷ്യം ആമുഖത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നു: "ഈ നാട്ടിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഉചിതമായ ഒരു പാരായണ ഗ്രന്ഥമായിട്ടാണു് ഇതു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. അതുനിമി ത്തം രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവും വ്യാവഹാരികവും മററു മായ ഉപാധികളിൽ കഥാനായകൻ അനുചരന്മാക്കു കൊട്ട ത്തിട്ടുള്ള നേതൃത്വത്തെക്കുറിച്ചും അന്യന്മാരിൽ പ്രയോഗിച്ചിട്ട ള്ള പ്രേരണാശക്തിയെക്കുറിച്ചും പ്രതിപക്ഷകക്ഷികളെ ദമനം ചെയ്യുന്ന കായ്മ്മയിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വാശിവൈ രാഗ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അധികമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടില്ല." ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ഇതൊരു സമഗ്രജീവചരിത്രമായിട്ടില്ല എന്നു സാരം. പക്ഷേ അങ്ങനെ ഒരു സമ്പൂർണ്ണജീവചരിത്രം അർഹിക്കുന്ന ഒരു അപൂർവ്വവ്യക്തിയാണു് കെ. സി. മാമ്മൻ മാപ്പിള. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു അവതാരികാകാരനായ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു് പറയുന്നതു നോക്കുക: "പരേതനായ കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള കേരളീയജനതയ്ക്കു അഭിമാനിക്കുവാനുള്ള ഒരു മഹാപുരുഷനായിരുന്നു. നമ്മുടെ സാംസ്കാരികവും രാ ഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ രംഗങ്ങളിലേക്കു നോക്കൂ. പുരികം നരച്ചിട്ടും കാഴ്ചപ്പാടിൽ നര കേറാത്ത, തനിക്കു ഊന്നു വടി ആവശ്യമായിരുന്നപ്പോഴും സമുദായത്തിനും രാഷ്ട്രത്തി നും നീന്തനില്ലാൻ സ്വയം ഊന്നുവടിയായി വർത്തിച്ച, ആ മഹാനുഭാവന്റെ ഗംഭീരമായ ശിരസ്സു അവിടെയൊക്കെക്കാ

ണാമായിരുന്നു." അങ്ങനെ നമ്മുടെ സമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ജീവിതത്തിൽ മായാത്ത മുദ്ര പതിച്ച ഈ വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചു വിസ്തൃതമായ ഒരു ചരിത്രം ഇതുവരെയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല എന്നതു ഖേദകരമാണു്. അതിനാൽ ഒരു ചെറിയ ചരിത്രമെങ്കിലും നമുക്കു സംഭാവന ചെയ്ത കർത്താവിനോടു് നാം കൃതജ്ഞരായിരിക്കേണ്ടതാണു്.

ഗ്രന്ഥകർത്താവിനു് ചരിത്രനായകനുമായി വളരെ അടുത്തിടപെടാൻ സൗകര്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ സൗകര്യം അദ്ദേഹം ശരിക്കുപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ഇതിലെ അവലോകനങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു. ജനനവും ബാല്യവും, വിദ്യാഭ്യാസവും വിവാഹവും, അദ്ധ്യാപകവൃത്തി, പത്രാധിപർ, വട്ടിപ്പണക്കേസു്, ഉത്തരവാദിത്വഭരണം, നിരോധനവും പുനരുത്ഥാനവും, മാമ്മൻമാപ്പിളയുടെ ചരമഗതി എന്നീ ഒൻപതദ്ധ്യായങ്ങൾകൊണ്ടു് സംഭവബഹുലമായ ആ കഥയുടെ ഒരു രൂപരേഖ നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ നിരീക്ഷണകൌശലം വിശദമാക്കുന്ന ഒരു ഭാഗം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം: "മാമ്മൻ മാപ്പിള ഒരു വലിയ വർഗ്ഗീയവിദ്വേഷക്കാരനാണെന്നാണു് നാട്ടുമ്പുറങ്ങളിലെ ക്രിസ്ത്യേതരന്മാരായ ബഹുജനങ്ങൾ ധരിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതൊരു വലിയ മിഥ്യാബോധമാണു്. സ്വസമുദായത്തെ സ്നേഹിക്കയെന്നുള്ളതും അതിന്റെ ശ്രേയസ്സുകൾക്കു മാത്രനിദ്ദേശം ചെയ്കയെന്നുള്ളതും ഒരു മഹാപാപമായി ആരും ഗണിക്കാറില്ലല്ലോ. സകലജനനേതാക്കന്മാരിലും ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും കാണപ്പെടുന്ന ഒരു സാമാന്യസ്വഭാവമാണിതു്...പത്രത്തിന്റെ പ്രചാരവും അതിനെ ആശ്രയിച്ചുനില്ക്കുന്ന ധനസ്ഥിതിയുടെ സുരക്ഷിതത്വവും പ്രധാനലക്ഷ്യമാക്കാതെ മുമ്പോട്ടു പോകുവാൻ നോക്കുന്നപക്ഷം പ്രവർത്തനം പരാജയത്തിൽ കലാശിക്കുമെന്നുള്ളതിനു ഇക്കാലങ്ങളിൽ നമ്മുടെ നാട്ടിൽ മുളച്ചുവന്നു നശിച്ചുപോയിട്ടുള്ള വർഗ്ഗീയപത്രങ്ങളിൽ പലതിന്റെയും അനുഭവം മതിയായ തെളിവാണല്ലോ. ആ നിലയിൽ നോക്കുമ്പോൾ വർഗ്ഗീയത്വമാകുന്ന കുതിരയെ കടിഞ്ഞാണിട്ട നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടുപോവുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളു....പരിതഃസ്ഥിതികളെ അവഗണിച്ചു ആദർശസംരക്ഷണത്തിനുമാത്രം പുറപ്പെട്ടാൽ, ആദർശം മാത്രം ശേഷിക്കും" (പുറം 51). ഇരുവശവും കാണാനുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്റെ

സാമർത്ഥ്യം ഇവിടെ വിശദമല്ലേ? മലയാളത്തിലെ പല ജീവചരിത്രങ്ങളിലും കഥാനായകന്മാരുടെ ഗൃഹജീവിതത്തിനു വേണ്ട സ്ഥാനം കൊടുത്തുകാണുന്നില്ല. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഈ ജീവചരിത്രം ഒരപവാദമായി നില്ക്കുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു മാത്രമല്ല, എല്ലാവർക്കും വായിച്ചു രസിക്കാവുന്ന ഒരു നല്ല ജീവചരിത്രമാണ് 'കെ. സി. മാമ്മൻമാപ്പിള'.

മഹാകവി കട്ടക്കയത്തിൽ ചെറിയാൻമാപ്പിള 1955

മനയാനിക്കൽ ഡി. കുരുവിള

'ശ്രീയേശുവിജയം' എന്ന സുപ്രസിദ്ധമഹാകാവ്യത്തിന്റെ കർത്താവായിട്ടാണ് മലയാളികൾ കട്ടക്കയത്തിൽ ചെറിയാൻമാപ്പിളയെ സ്മരിക്കാറുള്ളത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും മഹത്തായകൃതി 'ശ്രീയേശുവിജയം'തന്നെയാണെങ്കിലും, കാവ്യങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ, ഗദ്യകൃതികൾ എന്നീ വിഭാഗങ്ങളിൽ ഗണ്യമായ പല സംഭാവനകളും ആ തൂലികയിൽ നിന്ന് നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ സാഹിത്യകൃതികളെക്കുറിച്ച് അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട വിവരങ്ങൾ ഈ ചെറുകൃതിയിൽനിന്നു നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പത്തും അവസാനത്തെ അഞ്ചും പുറങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് സാഹിത്യപ്രവർത്തനത്തിൽനിന്നു വ്യതിരിക്തമായിട്ടുള്ള ജീവിതവൃത്താന്തങ്ങൾ ഉള്ളത്.

ഈ കൃതിയിൽ പ്രത്യേകിച്ചു അദ്ധ്യായവിഭജനമൊന്നും ഇല്ല. കുടുംബം, ജനനവും മാതാപിതാക്കന്മാരും, വിദ്യാഭ്യാസം, വിവാഹവും കുടുംബഭരണാരംഭവും, സാഹിത്യപരിശ്രമസമാരംഭം എന്നു തുടങ്ങിയ കൊച്ചുകൊച്ചുതലക്കെട്ടുകൾ കൊണ്ടു പ്രതിപാദ്യത്തിന്റെ ക്രമവൽക്കരണം സ്പഷ്ടമായി മനസ്സിലാക്കാം. ചെറിയാൻമാപ്പിളയുടെ സാഹിത്യകൃതികളുടെ, പ്രത്യേകിച്ച് കവിതകളുടെ, ശയ്യയും രീതിയും മനസ്സിലാക്കത്തക്കവണ്ണം ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇതിൽ ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യകൃതികളുടെ വിലയിരുത്തുന്നകൂട്ടത്തിൽ, പ്രസ്തുതരംഗത്തു ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംഭാവന വേണ്ടത്ര പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്ന പരാതികൂടെ ഗ്രന്ഥകാരൻ സമർപ്പിക്കു

ന്നുണ്ട്. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ 'കവിഭാരതം' പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോഴുണ്ടായ പ്രക്ഷോഭണത്തെക്കുറിച്ച് മൂലൂർ പദ്മനാഭപ്പണിക്കരുടെ ജീവചരിത്രം നിരൂപണം ചെയ്ത ഘട്ടത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കയുണ്ടായല്ലോ. മൂലൂരിന്റെ കവിരാമായണത്തിൽ കട്ടക്കയത്തിന്നു അർഹിക്കുന്ന സ്ഥാനം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു വേണ്ടത്ര പരിഗണന ലഭിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് കുരുവിളയുടെ മതം. സാഹിത്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം തന്നെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്ന അക്കാലത്ത് കുറെ നോട്ടപ്പിഴകളും പക്ഷപാതങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ന് ആ വിവരങ്ങൾ അറിയുന്നതിലാണല്ലോ നമുക്ക് ഔത്സുക്യം. അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട പല വിവരങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൊച്ചുജീവചരിത്രമാണ് ഇതു്. ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഉയന്ന മാനദണ്ഡമനുസരിച്ചുള്ള നിരൂപണം ഇത്തരം കൊച്ചു ചരിത്രങ്ങളുടെ വിഷയത്തിൽ അത്ര പ്രസക്തമല്ല. അതിനാൽ കൂടുതൽ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല.

ഉള്ളൂർ മഹാകവി

1955

വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മ

മൂന്നുനാല് വ്യാഴവട്ടക്കാലം കേരളസാഹിത്യത്തെ സേവിക്കുകയും നയിക്കുകയും ചെയ്ത ശേഷം 1949-ൽ ചരമമടഞ്ഞ മഹാകവിഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യരുടെ ജീവചരിത്ര സംഗ്രഹവും സാഹിത്യസംഭാവനകളുടെ സമഗ്രനിരൂപണവും അടങ്ങുന്ന വിലപിടിച്ച ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ് ഇതു്. 733 പുറങ്ങളുള്ള ഈ ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ 79 പുറങ്ങളാണ് ജീവചരിത്രപ്രതിപാദനത്തിന്നായി വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ പുസ്തകനിർമ്മാണത്തിൽ തന്റെ പ്രധാനലക്ഷ്യമെന്തായിരുന്നു എന്നു വടക്കുംകൂർ പ്രാരംഭമായി പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. "മഹാകവിയുടെ സാഹിത്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ കഴിയുന്നതും പൂർണ്ണമായ ഒരു സ്വരൂപം കാണിക്കുക, അതു ഭാരതീയ(കേരളീയ)സംസ്കാരത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെ പഠിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ എത്ര പങ്കുവഹിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പ്രതിപാദിക്കുക, പ്രാചീനമായ സംസ്കൃതസാഹിത്യ

(ശാസ്ത്ര)സമുച്ചയത്തോട്ട അതിനുള്ള അടിസ്ഥാനബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കുക, വിശ്വോത്തരനായ ഒരു കവിയുടെയും ആചാര്യന്റെയും നിലയിൽ ഉള്ളൂർ അവകാശപ്പെടുന്ന സ്ഥാനം ഏതെന്നു നിശ്ചയിക്കുക, മലയാളഭാഷയ്ക്കും മലയാളികളുടെ വിജ്ഞാനസമ്പത്തിനും ഉള്ളൂർ സാഹിത്യം പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന അഭിവൃദ്ധിയെക്കുറിച്ചു നിരൂപിക്കുക എന്നിവ എന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ മുഖ്യങ്ങളാകുന്നു." ഈ ഉദ്ദേശം ഫലപ്രാപ്തിയിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നതിനു സംശയമില്ല. ഉള്ളൂർകവിതയോട് തനിക്കു ജന്മസിദ്ധമായ ഒരു പക്ഷപാതം ഉണ്ടെന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ തുറന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. ആ പക്ഷപാതം ഈ സാഹിത്യവിചാരത്തിൽ ചിലടത്തെല്ലാം അതിശയോക്തിക്കു കാരണമായി ഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും സമുദ്രം പോലെ പരന്നു കിടക്കുന്ന ആ ഗദ്യപദ്യസംഭാവനകളെ അട്ടക്കിപ്പെറുക്കി നല്ലഭാഗങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം വിരൽ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടുള്ള ആ വിസ്തൃതനിരൂപണം വളരെപ്രയോജനപ്രദമാണെന്നു സമ്മതിക്കണം. ഈ നിരൂപണത്തിനു ഒരു പശ്ചാത്തലമായിട്ടാണ് ഉള്ളൂരിന്റെ ജീവചരിത്രസംഗ്രഹം ചേർത്തിരിക്കുന്നതെന്നു തോന്നുന്നു.

ഏതായാലും പുസ്തകത്തിന്റെ പേരുകൊണ്ടു ഒരു ജീവചരിത്രമാണെന്നാണ് ആരും മനസ്സിലാക്കുക. 'ഉള്ളൂരിന്റെ ജീവിതവും സാഹിത്യസംഭാവനകളും' എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഈ കൃതിക്കു കുറെക്കൂടെ യോജിച്ച ഒരു നാമകരണമാകും. ശരിക്കും ജീവചരിത്രവിഷയകമായ പ്രതിപാദ്യം ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പത്തിലൊന്നുമാത്രമേയുള്ളുവെങ്കിലും, മലയാളത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള പല കൊച്ചുജീവചരിത്രങ്ങളുടെയും വ്യാപ്തി അതിനുണ്ട്. വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളായ ചരിത്രസാമഗ്രികൾ തേടിപ്പിടിക്കുന്നതിൽ വടക്കുംകൂർ വളരെ ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയതായി കാണുന്നു. മഹാകവിയുള്ളൂരുമായി വളരെക്കാലം അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന ഒരു സ്നേഹിതൻ എന്ന നിലയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിനു പലകാര്യങ്ങളും നേരിട്ടറിവുള്ളവതന്നെ ആയിരുന്നു. എങ്കിലും ഒരു ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടിവരുമ്പോഴാണ് ആത്മസുഹൃത്തുക്കളെക്കുറിച്ചുപോലും നമുക്കുള്ള അജ്ഞത വെളിവാകുന്നത്. വസ്തുതകൾ രേഖരിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ, ഉള്ളൂരിന്റെ അടുത്ത ബന്ധുവും ഒരു സാഹിത്യകാരനുമായ

എസ്. പരമേശ്വരൻ ഗ്രന്ഥകാരനെ ഗണ്യമായി സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രനായകനെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുന്ന പല ഘട്ടങ്ങളിലും 'പരമേശ്വരയ്യൻ' എന്നാണ് വടക്കുംകൂർ പറയുന്നതു്. അയ്യരേ അയ്യനാക്കിയതിൽ വല്ല ചരിത്ര രഹസ്യവും അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. ഈ പുസ്തകത്തിലെ ജീവചരിത്രവിഭാഗം കായ്മാത്രപ്രസക്തവും, സാഹിത്യവിചാരം പ്രൗഢവുമാകുന്നു.

സ്വദേശാഭിമാനി 1956

കെ. ഭാസ്കരപിള്ള

സ്വദേശാഭിമാനി, ചട്ടമ്പിസ്വാമികൾ, ടോൾസ്റ്റോയി എന്ന മൂന്നു ജീവചരിത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു കാഴ്ച വെച്ചിട്ടുള്ള ഒരെഴുത്തുകാരനാണ് കെ. ഭാസ്കരപിള്ള. നാടുകടത്തപ്പെട്ട സ്വദേശാഭിമാനി കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ജീവചരിത്രമാണ് അക്കൂട്ടത്തിൽ ഏതുകൊണ്ടും പ്രധാനം. ചട്ടമ്പിസ്വാമികളെക്കുറിച്ചുള്ള ജീവചരിത്രം വെളിയിൽ വന്നതു് 1960-ലാണ്. അതിനുമുമ്പ് പറവൂർ കെ. ഗോപാലപിള്ളയുടെയും, എൻ. ബാലകൃഷ്ണൻനായരുടെയും ചരിത്രങ്ങൾ വെളിയിൽ വന്നുകഴിഞ്ഞു. ഈ രണ്ടുകൃതികളിലുമില്ലാത്ത ചില ചരിത്രസാമഗ്രികൾ ഭാസ്കരപിള്ളയുടെ കൃതിയിൽ ഉണ്ട്. എങ്കിലും ചരിത്രപുരുഷന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ ഒരു പുതിയ രീതിയിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. സംവിധാനഭദ്രതയും കുറിക്കുകൊള്ളുന്ന വർണ്ണനയുമാണ് ഈ കൃതിയുടെ സവിശേഷത. അതു സാമാന്യം കൊള്ളാവുന്ന ഒരു ജീവചരിത്രമാണെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു പ്രകൃതത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കാം.

ജീവചരിത്രരചനയിൽ താൻ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ആദർശങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഭാസ്കരപിള്ള 'സ്വദേശാഭിമാനി'യുടെ മുഖവുരയിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നുണ്ട്. "ചരിത്രാംശം, വിമർശം കലാസൗഷ്ഠവം—ഇവയുടെസമീചീനമായ സമ്മേളനം ഒരു ജീവചരിത്രത്തിനു ആവശ്യമാണ്. വസ്തുതകളെ മാത്രം പ്രകാരിപ്പിച്ചാൽ ഗ്രന്ഥം ശുഷ്കമായിരിക്കയേയുള്ളു. വസ്തുതകളുടെ

അട്ടക്കിനു ഭംഗംകൂടാതെ കലാസൗഷ്ഠവത്തോട്ടുകൂടെ പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ ഒരു കലാശില്പത്തിൻെറമനോഹാരിതഅനുവാചകനും അനുഭവപ്പെടുന്നു. വിമർശാംശം ചിലപ്പോൾ ആവശ്യമല്ലെന്നു വരാം. എന്നാൽ വിചാരത്തിലും ആചാരത്തിലും വിപ്ലവം കൈവരുത്തുവാൻ വെമ്പൽ കൊണ്ട ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ വിമർശാംശത്തിനും വ്യക്തമായ സ്ഥാനമുണ്ട്." വിമർശാംശം ചിലപ്പോൾ ആവശ്യമല്ലെന്നു വന്നേക്കാം എന്ന അഭിപ്രായത്തോട്ട എല്ലാവരും യോജിച്ചെന്നു വരില്ല. ഏതായാലും ഈ ആദർശങ്ങൾ സാക്ഷാൽക്കരിക്കുവാൻ എത്രത്തോളം ഗ്രന്ഥകാരനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു് നോക്കാം.

തിരുവിതാംകൂർരാഷ്ട്രീയത്തിൽ അല്പകാലത്തേക്കു വമ്പിച്ച വേലിയേറ്റങ്ങൾ ഉളവാക്കിയ ഒരു വൃത്താന്തപത്രമാണു് സ്വദേശാഭിമാനി. അതിൻെറ അധിപരായിരുന്ന കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള നാടുകടത്തൽ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നതും ആ പത്രത്തിൻെറ പേരു് ആ പത്രാധിപരുടെ മറെറാരു പേരായിത്തീർന്നതും ഇന്നത്തെ തലമുറയ്ക്കു് ഒരു വാർത്ത ആയേക്കാം. ഏതായാലും 'സ്വദേശാഭിമാനി' എന്ന നാമത്തിലുള്ള ഈ കൃതി രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ സാമാന്യം സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവചരിത്രമാകുന്നു. ഈ കൃതിയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണം 1956-ൽ ആണു്. രാമകൃഷ്ണപിള്ള മരിച്ചതു് 1915-ലും. ചരിത്രനായകൻെറ ഭാര്യയായിരുന്ന ബി. കല്യാണിയമ്മ 'വ്യാഴവട്ടസ്മരണകൾ' എന്നപേരിൽ ഒരു ലഘുജീവചരിത്രം 1916-ൽ തന്നെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അതിനേക്കുറിച്ചു വിമർശിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ (പുറം 188), രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകനും പത്രാധിപരുമായ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ അതു മിഴിവോടുകൂടി ആഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നില്ല എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വാസ്തവത്തിൽ സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവചരിത്രം രചിക്കുകയല്ലതൻെറ ഉദ്ദേശമെന്നു് 'വ്യാഴവട്ടസ്മരണകൾ' എന്ന നാമകരണത്തിൽ തന്നെ കല്യാണിയമ്മ പരോക്ഷമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. അങ്ങനെയൊരു ജീവചരിത്രം നിർമ്മിക്കുവാനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം നാല്പതുവർഷത്തേക്കു ആരും കൈയ്യേൽക്കായ്കയാൽ യുവസാഹിത്യകാരനായ ഭാസ്കരപിള്ളയിൽ അതു വന്നുചേർന്നു. വളരെ ഉത്സാഹത്തോട്ടം സന്തോ

ഷത്തോടും കൂടെയാണു് അദ്ദേഹം ആ ഉദ്യമത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടതെന്നതിനു് ഈ ഗ്രന്ഥവും മുഖവുരയും തെളിവു തരുന്നു.

അഞ്ചാറു കൊല്ലത്തെ പരിശ്രമം മൂലമാണു് വേണ്ടത്ര ചരിത്രവസ്തുതകൾ ശേഖരിക്കുവാൻ ഭാസ്കരപിള്ളയ്ക്കു് കഴിഞ്ഞതു്. കഥാപുരുഷന്റെ നിര്യാണത്തിനു ശേഷം മുപ്പത്തഞ്ചിൽപരംവർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു അന്വേഷണവും സാമഗ്രിശേഖരണവും കൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ടുകളുണ്ടാക്കി. മലയാളി, സ്വദേശാഭിമാനി, ആത്മപോഷിണി. കേരളദർപ്പണം മുതലായ പത്രങ്ങളുടെ പഴയ ലക്കങ്ങളിൽ ഉപയോഗപ്രദങ്ങളായവ എല്ലാം തേടിപ്പിടിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. കൂടാതെ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരനായ ശ്രീ. എൻ. കെ. പദ്മനാഭപിള്ളയിൽനിന്നും മിസ്സസ് പദ്മനാഭപിള്ളയിൽ നിന്നും പ്രധാനപ്പെട്ട പല വിവരങ്ങളും രേഖകളും സമ്പാദിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ഇങ്ങനെ ശേഖരിച്ച വിവരങ്ങൾ ഭാസ്കരപിള്ളയ്ക്കു് ഒരു ഭാരമായിത്തീർന്നിട്ടില്ല എന്നതു് ഉചിതസ്ഥാനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഓരോ രേഖയും വസ്തുതയും എടുത്തു പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

കഥാപുരുഷന്റെ ശാരീരികവും മാനസികവുമായുള്ള വളർച്ചയേയും, രാഷ്ട്രീയവും സാഹിത്യപരവുമായ കാര്യങ്ങളിലേ ആരോഹണഗതിയേയും മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടാണു് പുസ്തകത്തെ 22 അദ്ധ്യായങ്ങളായി തിരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതിൽ ആദ്യത്തെ നാലഞ്ചദ്ധ്യായങ്ങളിൽ കഥാപുരുഷന്റെ "തിരുവിതാംകൂർനാട്ടകടത്തലും" കല്യാണിയമ്മയുടെ 'വ്യാഴവട്ടസ്മരണ'കളും നല്ലവണ്ണം പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ടു്. അതു ക്ഷന്തവ്യമാണെന്നുമാത്രമല്ല ഒരളവിൽ അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നു തന്നെയും പറയണം. ബാക്കിയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന വസ്തുതകൾ അജ്ഞാതങ്ങളും സുജ്ഞാതങ്ങളുമായ പല മൂലങ്ങളിൽനിന്നും സമാഹരിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. 'ചരിത്രാംശ'ത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ ധന്യനാണെന്നും, അവ 'അടുക്കിനു ഭംഗംകൂടാതെ' പ്രതിപാദിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും സമ്മതിക്കണം. ഒരു കലാശില്പത്തിന്റെ മനോഹാരിത അതുകണ്ടു ഈ കൃതിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞുകൂടാ. അംഗോപാംഗസംയോജനത്തിൽ ഗ്ര

ന്ഥകാരന്റെ ദൃഷ്ടി പതിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ, 'സുന്ദരിയല്ലെങ്കിലും അംഗവൈകല്യമില്ലാത്തവൾ' എന്നേ ഗണിക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു. എന്നാൽ വിമർശവിഷയത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒരു പടികൂടി ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നു.

ചരിത്രപുരുഷനെക്കുറിച്ചു ഗ്രന്ഥകാരനു വലിയ ബഹുമാനമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ അദ്ദേഹം ഗ്രന്ഥപ്രണയനത്തിനായി ഏതാനും വർഷങ്ങൾ ചെലവഴിച്ചതു്. പക്ഷേ പ്രശംസാപരമായ പ്രസ്താവനകൾ മാത്രം കുന്നുപോലെ കൂട്ടിയാൽ വിശ്വാസയോഗ്യമായ ഒരു ചിത്രം ലഭിക്കുകയില്ലെന്നു അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. 'അരമ്യാംശങ്ങളെ ഗോപനം ചെയ്യാതെ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്', എന്നു മുഖവുരയിൽ പറയുന്നതു ശരിയാണെന്നു ഈ കൃതിയുടെ ഒടുവിലത്തെ അദ്ധ്യായങ്ങൾ പ്രത്യേകിച്ചും വ്യക്തമാക്കുന്നു. ചരിത്രപുരുഷന്റെ ഗ്രന്ഥനിരൂപണസമ്പ്രദായത്തെ പരാമർശിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ ധർമ്മരാജാ, മറിയാമ്മ നാടകം ഇവയെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമീപനം എങ്ങനെയായിരുന്നു എന്നു പറയുന്ന ഘട്ടം നോക്കുക: "ഒരു ആക്രമണകാരിയുടെ സാഹസികതയോടുകൂടി അവമേൽ ചാടിവീണു ഹിംസിക്കുവാനുള്ള വ്യഗ്രതയാണു നിരൂപണങ്ങളിൽ പ്രകടിപ്പിച്ചു കാണുന്നതു്. ജീവിതവൃത്തിയിൽ അനുവർത്തിച്ച സാഹസികത സാഹിത്യത്തിലേക്കും കഥാപുരുഷൻ പകർന്നുവെന്നുള്ളൂ....ഒരു നല്ല സാഹിത്യവിമർശകനുവേണ്ട സമചിത്തതയും അതോടെ നശിച്ചു. എങ്കിലും പ്രതിപാദനരീതിയും വാഗ്വൈഭവവും ആ വികാരപ്രവാഹത്തിൽകൂടി അനുവാചകനെ ബഹുദൂരം കൊണ്ടുപോകുന്നു." നിസ്സംഗതയോടുകൂടെ നടത്തുന്ന ഇത്തരം അവലോകനങ്ങൾ വ്യക്തിത്വചിത്രീകരണം നന്നാക്കുവാൻ ഉപകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഏറിയകൂറും ഗാർഹികരംഗത്തുള്ള രാമകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ വികാരോദ്ഗ്രഥനമായ ഒരു ജീവചരിത്രമാണു് വ്യാഴവട്ട സ്മരണകൾ എങ്കിൽ, രാഷ്ട്രീയവും, സാമൂഹികവും, സാഹിത്യപരവുമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ വിപ്ലവത്തിന്റെ തിരമാലകൾ ഇളക്കിവിട്ട പ്രൗഢനായ ഒരു പൊതുജനനേതാവിന്റെ പ്രമാണസഹിതമായ ഒരു ജീവചരിത്രമാണു് 'സ്വദേശാഭിമാനി'. ശുദ്ധിപത്രത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളതു കൂടാതെയും പല തെ

റുകൾ ഈ നല്ല ജീവചരിത്രത്തിൽ കടന്നുകൂടിയതു് ദുഃഖകരമായിരിക്കുന്നു. അവ പരഹരിച്ചാൽ ഭാസ്കരപിള്ളയുടെ ഭാഷയുടെ ആർജ്ജവവും ശക്തിയും കൂറെക്കൂടെ തെളിയുകയും ചെയ്യും.

മഹാകവി കുമാരൻ ആശാൻ 1958

സി. ഒ. കേശവൻ

ആധുനികമലയാളകവികളിൽ അഗ്ര്യപൂജ അർഹിക്കുന്ന കുമാരൻ ആശാൻ അന്തരിച്ചതു് 1924-ൽ ആണു്. സാഹിത്യനിരൂപണങ്ങളും പഠനങ്ങളും മുഖേന ഇത്രത്തോളം പരാമൃഷ്ടനായ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ നമുക്കു അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായിട്ടില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു സമഗ്രജീവചരിത്രത്തിനുവേണ്ടി നാം 1958-വരെ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നുവെന്നതു് അത്ഭുതകരമായിക്കുന്നു. കൂറെമുമ്പു്, കൃത്യമായിപ്പറഞ്ഞാൽ 1932-ൽ, കുന്നത്തു ജനാർദ്ദനമേനോൻ 'കേരളഭാഷാപ്രണയികൾ' എന്ന പരമ്പരയിൽ ആശാന്റെ ലഘുജീവചരിത്രവും സാഹിത്യസംഭാവനകളുടെ സ്വരൂപവും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ സി. ഒ. കേശവൻ തയ്യാർ ചെയ്ത 1958-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഈ ജീവചരിത്രമാണു് വാസ്തവത്തിൽ ആശാന്റെ ആദ്യത്തെ ജീവചരിത്രം. ഇതിന്റെ ശേഷം (1963-ൽ) കെ. സുരേന്ദ്രൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള ജീവചരിത്രത്തിനു ചില മേന്മകളെല്ലാം ഉണ്ടെങ്കിലും, ആശാന്റെ ജീവചരിത്രം രചിക്കുന്നതിനുവേണ്ട പ്രധാനപ്പെട്ട രേഖകളും മറ്റു സാമഗ്രികളും സമ്പാദിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തുവാൻ ഏറ്റവുമധികം പരിശ്രമിച്ച വ്യക്തി സി. ഒ. കേശവനാണെന്നുള്ളതു മറക്കുവാൻ പാടില്ല.

കേശവന്റെ ഗ്രന്ഥം 36 അദ്ധ്യായങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിൽ മൂന്നിലൊരു ഭാഗം രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവുമായ വിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു തലക്കെട്ടുകൾതന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇതിൽ അല്പം കൂടുതൽ സ്ഥലം സാഹിത്യാവലോകനങ്ങൾക്കായി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ബാക്കിയുള്ള ഭാഗം, അതായതു ഏക

ദേശം മൂന്നിലൊന്നരംശം മാത്രമാണു് തികച്ചും ജീവചരിത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സാഹിത്യപ്രവർത്തനം കൂടാതെ, സാമുദായികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ രംഗങ്ങളിൽ തീക്ഷ്ണമായും നിരന്തരമായും പ്രവർത്തിച്ചുവന്ന ഒരു അപൂർവ്വവ്യക്തിയാണല്ലൊ കുമാരൻ ആശാൻ. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ, ആശാനേപ്പോലെ സംഘടനാപരമായ കാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഇത്രയധികം സമയം ചെലഴിച്ച ഒരു വൻകിട സാഹിത്യകാരൻ നമുക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. അതിനാൽ അത്തരം പ്രവർത്തനരംഗങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഒഴിച്ചുവിടാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു സമ്മതിക്കണം. പക്ഷേ സംഘടനയുടെ ചരിത്രവും വ്യക്തിയുടെ ചരിത്രവും രണ്ടായിക്കാണാനുള്ള കണ്ണു ചരിത്രകാരനാവശ്യമാണു്. സംഘടനാചരിത്രത്തിൽ വ്യക്തികളും, വ്യക്തിചരിത്രത്തിൽ സംഘടനകളും വരാതെ നിവൃത്തിയില്ലെങ്കിലും, ദൃഷ്ടികേന്ദ്രം എവിടെയെന്നതാണു് പ്രധാനം.

ഈഴവരുടെ അവശതകളെയും, ശ്രീനാരായണ ധർമ്മപരിപാലനസംഘത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെയും കുറിച്ചു് പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ പലപ്പോഴും ഇതൊരു ജീവചരിത്രമാണെന്നകഥ കേശവൻ വിസ്മരിച്ചുപോകുന്നു.

ഏതാണ്ടിതുപോലെ തന്നെയാണു് സാഹിത്യാവലോകനങ്ങളുടെ കഥയും. ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചതന്നെ ഒരദ്ധ്യായം ഈ ജീവചരിത്രത്തിലുണ്ടു്. ആശാൻ ഭാഷയിൽ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനം ആരംഭിച്ചുവെന്നു കാണിക്കുകയാണു് കേശവന്റെ ലക്ഷ്യം. അതിനുവേണ്ടി ഒരു കൊച്ചുസാഹിത്യചരിത്രംതന്നെ പശ്ചാത്തലമായി അവിടെ എഴുതിച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ചേലപ്പറമ്പുകൂട്ടരുടെ അരഡസൻ ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കുമാരനാശാന്റെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഇവയ്ക്കെന്തു പ്രസക്തിയാണെന്നു വായനക്കാർ സംശയിച്ചുപോകും. ആശാനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിലപ്പെട്ട വളരെയധികം രേഖകൾ ഗ്രന്ഥകാരൻ സംഭരിക്കുകയും ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതു നല്ലതു തന്നെ. പക്ഷേ അക്കൂട്ടത്തിൽ ഈ ജീവചരിത്രത്തിനു ഒട്ടും ആവശ്യമില്ലാത്ത പലതും ഇതിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടെന്നതു നിർഭാഗ്യകരമായിരിക്കുന്നു. പ്രസംഗങ്ങളോ, ലേഖനങ്ങളോ, എഴുത്തു

കളോ, കവിതകളോ ഉദ്ധരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയാൽ പിന്നെ നിയന്ത്രണം വിട്ടുപോകുന്ന ഒരു സ്വഭാവം ഗ്രന്ഥകാരൻ പല ഘട്ടങ്ങളിലും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പകർപ്പവകാശബാധകമാകുംവണ്ണമുള്ള ഉദ്ധരണികളും കുറവല്ല.

ആശാന്റെ ഗാർഹികജീവിതത്തിൽ വെളിച്ചമടിക്കുന്ന പല ചരിത്രവസ്തുക്കളും ഈ ചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും അറിഞ്ഞതും അറിയിക്കേണ്ടതും മുഴുവൻ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ ചില ഘട്ടങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ മടിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഒരു മനുഷ്യൻ എന്ന നിലയിൽ ചില ദൗർബ്ബല്യങ്ങൾ ആശാനും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. അവയെക്കുറിച്ചു ചില സൂചനകൾ നൽകിയിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ചിത്രം കുറേക്കൂടെ യഥാതഥമായേനേ. അതുകൊണ്ട് അനുവാചകർക്കു ആശാനെക്കുറിച്ചുള്ള ആദരം കുറയുമെന്നു കരുതുന്നതു മൗഢ്യമാണു്. ബാംഗളൂരിൽനിന്നു നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങിവരുമ്പോൾ, ആയിടെ വിധവയായിത്തീർന്ന സ്വമാതാവിനെക്കാണാനെങ്കിലും വീട്ടിലേക്കു ആശാൻ ചെല്ലാതിരുന്നതിന്റെ കാരണം കേവലം അജ്ഞാതമായിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. 'വൈരാഗ്യമേറിയൊരു വൈദികൻ'പോലും ഒരു പൂവിനെ നോക്കുന്നതു് കൂഴപ്പുള്ള കായ്മല്ലെങ്കിൽ, പെറ്റുവളർത്തിയ മാതാവിനെ, കണ്ണിലെണ്ണയൊഴിച്ചു കാത്തിരുന്ന അമ്മയെ, കാണുന്നതു 'ചിന്നസ്വാമിക്കു്' അപകർഷം ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു കായ്മാകുമോ?

സങ്കീർണ്ണമനസ്കനും, പ്രായേണ അന്തർമ്മുഖനുമായിരുന്ന ആശാന്റെ വ്യക്തിത്വം പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കുക പ്രയാസം; ഗ്രഹിച്ചിടത്തോളംതന്നെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതു അതിലേറെ പ്രയാസം. കേശവൻ ആ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അപഗ്രഥനത്തിനായിട്ടല്ല ശ്രമിക്കുന്നതു്. ആശാൻ പ്രവർത്തിച്ചതും, എഴുതിയതും, പറഞ്ഞതും എന്തൊക്കെയെന്നു വിവരിക്കുകയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം; അവയിൽക്കൂടെ ആ വ്യക്തിത്വത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാൻ അനുവാചകർ ശ്രമിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്ഷം. ഈ സമീപനത്തിൽ തെറ്റൊന്നുമില്ല. മനഃശാസ്ത്രപരമായ മണ്ഡലം അപകടം നിറഞ്ഞ ഒരു മേഖലയാണു്. ആ തോട്ടത്തിൽ കാഴ്ചക്കാരെ നയിക്കുന്നതിനുപകരം അതിന്റെ വടിവാതിൽ

തുറന്നുകൊടുത്തിട്ട മാറിനില്ക്കുന്നതു ഒരുതരത്തിൽ ബുദ്ധിയാണു താനും. ആശാന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിൽ ഒരു ദ്വിധ്രുവീകരണം (dichotomy) ഉണ്ട്: രണ്ടാശാന്മാർ ഒരാളിൽത്തന്നെ കാണുന്നു. കേരളത്തിനു അഭിമാനിക്കാവുന്ന ഒരു വലിയ ഗുരുവിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ 'ശിഷ്യനാ'യിരുന്ന ഈ 'ആശാൻ'. ശാന്തനും ശുദ്ധനും ദിവ്യനുമായ ഒരു ഗുരു; ഉജ്ജ്വലനും കർമ്മധീരനും കലാകാരനുമായ ഒരു ശിഷ്യൻ. ഗുരുവിൽ ഭാഗ്യവാനായ ശിഷ്യൻ; ശിഷ്യനിൽ ഭാഗ്യവാനായ ഗുരു. ഇങ്ങനെ പരസ്പരപൂരകവും, ഫലസന്ദായകവുമായ ഒരു ഗുരുശിഷ്യബന്ധം കേരളത്തിൽ വേറേ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഒടുവിൽ അവർ അല്പമൊന്നു് അകന്നു രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ സമുദായസേവനം നിർവ്വഹിക്കേണ്ട സ്ഥിതി വന്നു. ആശാന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിലെ ദ്വിമുഖഭാവമാണു് ഇതിനു കാരണം. സ്വാമികൾ ഇതു മനസ്സിലാക്കി മൗനം അവലംബിച്ചു. ചരിത്രകാരന്മാരും വായനക്കാരും ഇതു ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കിയില്ലെന്നുവരാം. ശാഖാചംക്രമണംമൂലം കുറേ സ്ഥൂലിച്ചുപോയെങ്കിലും, പ്രമാണപ്പെട്ട രേഖകളുടെ ധാരാളതകൊണ്ടും, വ്യക്തമായ പ്രതിപാദനം മൂലവും ഉപയോഗപ്രദമായ ഒരു ജീവചരിത്രമാണു് കേശവന്റെ 'മഹാകവി കുമാരൻ ആശാൻ.'

സഖാവു് ഇ. എം. എസ്സ്.

1958

എം. ഏ. ജോർജ്

സഖാവു് എന്ന വിശേഷണം ചേർക്കാതെതന്നെ കേവലം ഇ. എം. എസ്സ്. എന്ന മൂന്നക്ഷരംകൊണ്ടു ഏതൊരു വ്യക്തിയെയാണു കുറിക്കുന്നതെന്നു് കേരളത്തിൽ മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യയിലൊട്ടുക്കും കണ്ണുതുറന്നു ജീവിക്കുന്നവക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ ഇന്നു പ്രയാസമില്ല. അമ്പതുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞാലുള്ള സ്ഥിതി ഇതായിരിക്കണമെന്നില്ല. അപ്പോൾ ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങളായിരിക്കും ഈ ത്ര്യക്ഷരിക്കു് കുറെയെല്ലാം പ്രചാരവും പ്രസക്തിയും കൊടുക്കുന്നതു്. ജീവചരിത്രരചനയിൽ നമ്മുടെ എഴുത്തുകാർ വേണ്ടത്ര താൽപര്യം കാണിക്കാറില്ല. മഹാന്മാരായ വ്യക്തികൾ മൃതിയടഞ്ഞു വളരെ വർഷങ്ങൾ

കഴിയുമ്പോൾ, അവരുടെ ജീവിതകഥകൾക്കുവേണ്ടി അഭിലഷിച്ചു മിക്കവാറും ഭഗ്നാശരാകുകയാണു് നമ്മുടെ സാധാരണ അനുഭവം. അങ്ങനെയുള്ള മലയാളനാട്ടിൽ അമ്പതുവയസ്സു തികയുന്നതിനുമുമ്പു ഒരാളുടെ രണ്ടു ജീവചരിത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയെന്നതു് ആശ്ചര്യകരമായി തോന്നിയേക്കാം. പക്ഷേ ആശ്ചര്യപ്പെടേണ്ടതില്ല. അതിനു ഒന്നിലധികം കാരണങ്ങളുണ്ടു്. ഒന്നാമതായി സംഭവപ്രധാനവും, നാടകീയവും, രസകരവുമായ ഒരു ജീവിതമാണു്, 'ഇ. എം.' എന്നും 'ഇ. എം. എസ്സു്.' എന്നും പറയപ്പെടാറുള്ള ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിപ്പാടിനേറതു്. രണ്ടാമതു്, അദ്ദേഹത്തിനെറ പ്രവർത്തനരംഗം പൊളിററിക്സു് (രാഷ്ട്രീയം) ആണു്. ഈ രംഗത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെപ്പോലെ അതാതു കാലത്തു പൊതുജനശ്രദ്ധ ആകഷിക്കുന്ന മറെറാരു കൂട്ടരില്ല. മറുപല ശക്തികളെയും തൽക്കാലത്തേക്കെങ്കിലും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി പൊളിററിക്സിനുണ്ടല്ലോ.

ഈ ജീവചരിത്രത്തിനെറ കർത്താവു് എം. എ. ജോർജാണു്. രണ്ടു കാരണങ്ങൾകൊണ്ടു മലയാളത്തിലേ ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഈ കൃതി വേറിട്ടനില്ക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി ഇതൊരു രാഷ്ട്രീയജീവചരിത്രമാണു് (Political Biography). ഇത്തരം ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ഇല്ലെന്നതന്നെ പറയാം. ഇത്രയധികം ആളുകളെ നേരിട്ടകണ്ടു സാമഗ്രികൾ ശേഖരിച്ചു ഒരു ചരിത്രം ചമയ്ക്കുവാൻ മലയാളത്തിൽ അധികം എഴുത്തുകാർ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയുന്നില്ല. "നൂറിൽപരം വ്യക്തികളിൽനിന്നു ശേഖരിച്ച വിവരങ്ങളേ ആസ്പദമാക്കിയാണു് ഗ്രന്ഥരചന നടത്തിയിട്ടുള്ളതു്" എന്നു് രണ്ടാംപതിപ്പിനെറ മുഖവുരയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നു.

270 പുറങ്ങളുള്ള ഈ ജീവചരിത്രം മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ജനനം മുതൽ സത്യാഗ്രഹിയായിത്തീരുന്നതുവരെയുള്ള കഥയാണു് ഒന്നാംഭാഗത്തിലുള്ളതു്. വീട്ടുകായ്മയും നാട്ടുകായ്മയും ഇടകലർന്നതും ആഗസ്റ്റുവിപ്ലവംവരെ നീണ്ടുനില്ക്കുന്നതുമായ ചരിത്രമാണു് രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ. നൂറുപുറത്തിൽ കവിഞ്ഞുള്ള മൂന്നാംഭാഗത്തിൽ 'കമ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടി'യുടെ വികാസത്തിൽ ചരിത്രനായകൻ വഹിച്ച പങ്കു്" ആണു് പ്രധാനപ്രമേയം. ഈ ചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു നിരൂപകന്മാർ

പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുള്ള വിമർശങ്ങൾ, സമാധാനം ബോധിപ്പിക്കാനായിട്ടാണെങ്കിലും, രണ്ടാംപതിപ്പിന്റെ മുഖവുരയിൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഒരു ജീവചരിത്രമെന്നതിനെക്കാൾ ഒരു പാർട്ടിയുടെ ചരിത്രം എന്ന നിലയാണ് ഈ കൃതിക്കുള്ളതെന്നത്രേ ഒരു പ്രധാനവിമർശം. അതിനു ഗ്രന്ഥകാരനു പറയാനുള്ള മറുപടി ഇതാണ്: "കേരളത്തിലെ കമ്യൂണിസ്റ്റുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ജനയിതാക്കളിൽ ഒരാളുടെ ചരിത്രമാണീ പുസ്തകം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രവും പാർട്ടിയുടെ ചരിത്രവും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്നു. ചുരുങ്ങിയ തോതിലാണെങ്കിലും ആ പ്രസ്ഥാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരാളുമാണ് ഞാൻ. ആ നിലയ്ക്കു കമ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു പ്രാമുഖ്യം നൽകിയതു ഒരപരാധമാവുകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു." ഇപ്പറഞ്ഞതിൽ കുറേ പരമാർത്ഥമുള്ളതുകൊണ്ടു നമുക്കു അദ്ദേഹത്തോടു സഹതാപം തോന്നുമെന്നതു ശരിയാണെങ്കിലും, ഒരു ജീവചരിത്രം എന്ന നിലയിൽ ഈ കൃതിയുടെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ മേൽ ചേർത്ത വിമർശനത്തിൽ സത്യമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. 'കമ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയും ഇ. എം. എസ്സും.' എന്നാണ് പുസ്തകത്തിന്റെ തലക്കെട്ടെങ്കിൽ ഈ വിമർശനത്തിനു യാതൊരു പ്രസക്തിയും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. പക്ഷേ ഇതൊരു ജീവചരിത്രം ആയിരിക്കെ, കഥാപുരുഷന്റെ വ്യക്തിത്വവും അതിന്റെ വളർച്ചയുമാണ് കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തു നില്ക്കേണ്ടതു്. ഒന്നാംഭാഗത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ ലക്ഷ്യത്തിനു ഭംഗമുണ്ടായിട്ടില്ല. രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ പകുതിയോളം നീതീകരിക്കാവുന്ന പശ്ചാത്തലചിത്രീകരണങ്ങളാണ്. എന്നാൽ മൂന്നാംഭാഗമാകുന്ന കമ്യൂണിസ്റ്റ്പാർട്ടിചരിത്രപ്രപഞ്ചനത്തിൽ ഇ. എം. എസ്സിനെക്കാണുന്നതു് ചുരുക്കംചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമാണ്. അവിടെ ആ വ്യക്തിത്വത്തിനു് വേണ്ടത്ര മിഴിവും ലഭിച്ചുകാണുന്നില്ല, ഏതൊരു ചിത്രത്തിലും ഒരു പ്രധാന വിഷയവും അതിനുചേർന്ന ഒരു പശ്ചാത്തലവും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഇവിടെ വിഷയം ഇ. എം. എസ്സാണ്; പശ്ചാത്തലം സാമൂഹികരാഷ്ട്രീയരംഗങ്ങളും. ജീവചരിത്രം എഴുതപ്പെടുവാൻ അർഹതയുള്ള വ്യക്തികൾക്കെല്ലാം ചെറുതോ വലുതോ ആയ ഒരു സമൂഹവുമായി ഗണ്യമായ ബന്ധം ഉണ്ടായിരിക്കും. അ

പ്പോൾ ചിത്രത്തിൽ രണ്ടും കൂടിയേ കഴിയൂ. പക്ഷേ കാമറയുടെ ഫോക്കസ് (രശ്മികേന്ദ്രം) എവിടെയാണെന്നുള്ളതാണ് പ്രധാനചോദ്യം. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ദൃഷ്ടി വ്യക്തിയിൽ ഫോക്കസ് ചെയ്യുമ്പോൾ മാത്രമേ ശരിക്കുള്ള ജീവചരിത്രം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, ഈ ചരിത്രത്തിന്റെ രണ്ടും മൂന്നും ഭാഗങ്ങളിലേ ഫോക്കസ് വ്യക്തിയിൽ നിന്നും വ്യതിചലിച്ചു രാഷ്ട്രീയത്തിലായിപ്പോയെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിവരും. അതിനാൽ പലപ്പോഴും ഇ. എം. എസ്സ് പശ്ചാത്തലത്തിൽ മറ്റു പലരോടും ചേർന്നു മാത്രമാണ് കാണപ്പെടുന്നത്.

ഇതിലേ ഒന്നാംഭാഗം വളരെ ഹൃദയാവർജ്ജകമായിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ വിജയത്തിനു ഒരു പ്രധാന ഹേതു ഇതിൽ ധാരാളമായി ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഇ. എം. എസ്സിന്റെ സ്മരണകളാണ്. ഗ്രന്ഥകാരനായ ജോജ്ജ് മറ്റുപലരേയും സമീപിച്ചു സംഭരിച്ചിട്ടുള്ള സാമഗ്രികളും ഈ കഥയ്ക്കു ചൈതന്യവും ആകഷ്കതവും നൽകുന്നുണ്ട്. ശേഖരിച്ച സാമഗ്രികൾ സംവിധാനം ചെയ്യുന്നതിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന സാമർത്ഥ്യം പ്രത്യേകിച്ചു് അഭിനന്ദനീയമായിരിക്കുന്നു. രണ്ടും മൂന്നും ഭാഗങ്ങളും പ്രയോജനപ്രദങ്ങളായ സമവലോകനങ്ങൾ തന്നെയാണ്.

ജോർജ്ജിന്റെ ആഖ്യാനശൈലി ഉജ്ജ്വലവും സരളവുമാണ്. ശുദ്ധനിന്ദയും, പരിഹാസവും, ശരപ്രയോഗവും ഒക്കെ മൈതാനപ്രസംഗത്തിലെ ഒഴുക്കോട്ടുകൂടി പലപ്പോഴും ആ തൂലികയിൽനിന്നു നിഗ്ഗളിക്കുന്നതുകാണാം. നാട്ടരാജാക്കന്മാരെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗം മാത്രം ഉദാഹരണമായി ഉദ്ധരിക്കാം: "സൂര്യനസ്തമിക്കാത്ത (ഇപ്പോൾ അസ്തമിക്കുന്നുണ്ട്) ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ചെങ്കോൽ പിടിക്കുന്ന ബ്രിട്ടീഷ് ചക്രവർത്തിയുടെ അധികാരാവകാശങ്ങളോട അസൂയ തോന്നുന്ന ഒരൊറ്റ മഹാരാജാവുപോലും ഇന്ത്യാരാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല; നേരേമറിച്ചു്, അവർക്കു അദ്ദേഹത്തോട വലിയ സഹതാപം തോന്നിയിരിക്കണം. ജനസാമാന്യം ചോരനീരാക്കി ഖജാനയിലടയ്ക്കുന്ന നികുതിപ്പണം മുഴുവൻ കനകക്കൊട്ടാരങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാനും, കുതിരപ്പന്തയങ്ങളിൽ ചൂതാടാനും, മൂന്നും നാലും റാണിമാർക്കു പുറമേ

പത്തും നൂറും വെപ്പാട്ടികളെ വച്ചു പുലർത്തി, കാമക്കേളികളാടാനും, അവയൊന്നും പോരാഞ്ഞു പാരീസിലേ വേശ്യകളോട്ട നമ്മസല്ലാപം ചെയ്യാനും ഇന്ത്യയിലെ മഹാരാജാക്കന്മാക്കു അവകാശമുണ്ടായിരിക്കെ, ജനങ്ങളാൽ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പാർലിമെൻറിൻെറയും മന്ത്രിസഭയുടെയും വിധിക്കു കീഴടങ്ങി താൻ സ്നേഹിച്ച സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്യാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി കോഹിനൂർ രത്നം കൊണ്ടലങ്കരിച്ച കനകക്കിരീടമുപേക്ഷിച്ച പാരീസിലേക്കു കെട്ടുകെട്ടേണ്ടിവന്ന ബ്രിട്ടീഷ് സാവ്വഭൗമൻ എഡ്വേർഡ്വ് എട്ടാമൻെറ തിക്താനുഭവം ഇന്ത്യയിലെ പൊന്നുതിരുമേനിമാക്കെങ്ങിനെ മറക്കാൻ കഴിയും?"

കേരളത്തിൻെറ വീരപുത്രൻ

1959

വി. എസ്സ്. കേരളീയൻ

ആരാണീ കേരളത്തിൻെറ വീരപുത്രൻ? പുസ്തകത്തിൻെറ പുറംചട്ടയിലുള്ള ആ രൂപം — തടിച്ച മീശയും നീണ്ട മൂക്കും അൽപം ചരിച്ചുവെച്ച തൊപ്പിയും ഉള്ള ആ മുഖരേഖ-കാണുമ്പോൾ മിക്കപേർക്കും മനസ്സിലാകും മഹമ്മദബ്ദുൾ റഹിമാൻ സാഹിബ്ബാണ് ആ വീരപുത്രനെന്നു്. കേരള രാഷ്ട്രീയാന്തരിക്ഷത്തിലെ ഒരു തേജഃപുഞ്ജമായിരുന്ന ചരിത്ര പുരുഷൻ. 47 കൊല്ലങ്ങൾ മാത്രമേ തനിക്കു വിധി ജീവിതം അനുവദിച്ചുള്ളുവെങ്കിലും, അക്കാലത്തിനുള്ളിൽ ദേശീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും വർഗ്ഗീയരഞ്ജിപ്പിനുംവേണ്ടി വളരെയധികം പ്രവർത്തിച്ച ഒരു വലിയ നേതാവായിത്തീർന്ന അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വികാരോജ്ജ്വലമായ ജീവിതകഥയാണ് ഈ കൃതി.

ഇതൊരു സാധാരണ ജീവചരിത്രമല്ല. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും ഇതിനുള്ള പ്രത്യേകതകൾ പലതാണ്. "110 പേജുണ്ടായിരുന്ന ആദ്യഗ്രന്ഥം ഇന്നീനിലയിൽ വളർന്നു; ഒരു പത്രറിപ്പോർട്ടാണു തുടക്കം" എന്നിങ്ങനെ ആമുഖമായി കേരളീയൻ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഏതായാലും നാനൂറു പേജായി വളർന്ന ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ ആരംഭത്തിലും അവ

സാനത്തിലും ഒരുഡസനിലധികം ആളുകളുടെ അഭിപ്രായങ്ങളും ആശംസകളും കാണാം. അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ പെരുപ്പവും ഖണ്ഡികകളുടെ പരിമിതിയും ബാഹ്യരൂപത്തിൽ തന്നെ കാണുന്ന മറ്റുചില പ്രത്യേകതകൾ ആണ്. നല്ല തലക്കെട്ടുകളുള്ള 107 അദ്ധ്യായങ്ങളുണ്ട് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു്. അരപ്പേജിനുള്ളിൽ നില്ക്കുന്ന നാലഞ്ചദ്ധ്യായങ്ങൾ അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. ഖണ്ഡിക വിഭജനത്തിനുള്ള വ്യവസ്ഥ എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസമാണു്. പലപ്പോഴും ഓരോ കൊച്ചുവാചകംകൊണ്ടു ഓരോ ഖണ്ഡിക പൂർത്തിയാകും.

ഇനിയും പ്രതിപാദനത്തിലുള്ള വിശേഷസ്വഭാവങ്ങൾ എന്തൊക്കെയെന്നു നോക്കാം. ജീവചരിത്രങ്ങൾ സാധാരണ ചരിത്രപുരുഷന്റെ ജനനത്തോടുകൂടിയാണു് ആരംഭിക്കുക. ഇവിടെ നേരേമറിച്ചു മരണവിവരണത്തോടുകൂടിയാണു് തുടക്കം. വീരചേതന, ദുഃഖത്തിലാണ്ട നഗരി, ശ്മശാനയാത്ര എന്നീ മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങൾ കഴിഞ്ഞശേഷമാണു് 'സാഹിബ്ബിന്റെ കുടുംബം' എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു ചരിത്രനായകനായി വളന്ന ആ കൊച്ചുകുഞ്ഞിന്റെ കഥയിലേക്കു ഗ്രന്ഥകാരൻ കടക്കുന്നതു്. നോക്കുക, എങ്ങനെയാണു് ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രഥമാദ്ധ്യായം തുടങ്ങുന്നതെന്നു്: "1945 നവമ്പർ 23. സമയം രാവിലെ 7 മണി. ഞാൻ അശോക ആസ്പത്രിയുടെ വരാന്തയിൽ നില്ക്കുകയാണു്." അങ്ങനെ നില്ക്കുമ്പോഴാണു് ആ മരണവാർത്ത ഗ്രന്ഥകാരൻ കേൾക്കുന്നതു്. "ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി, എന്താണീ കേട്ടതു്. കേരളത്തിന്റെ കരൾത്തുടിപ്പു നിന്നുപോയെന്നോ. എന്റെ സർവ്വനാഡികളും തളന്നു....ഞാൻ ജോസ് വില്ലയുടെ അടുത്തെത്തി. തുടിക്കുന്ന ഹൃദയങ്ങൾ! ചുടുബാഷ്പം നിറഞ്ഞ കണ്ണുകൾ! വാടിയ മുഖങ്ങൾ! ആകെപ്പാടെ അവിടെ ഒരു ദുഃഖോന്മാദം ഒഴുകുകയാണു്. ആർക്കും സഹിവരുന്നില്ല. പലരും വാവിട്ടുകരയുന്നു." ഈ ശോകച്ഛായ ഇപ്പുസ്തകത്തിൽ ഉടനീളം കാണാം. ജീവചരിത്രം ഒരു ചരമലേഖനമല്ലല്ലോ. അതിൽ ശോകത്തിനും തോഷത്തിനും, വിനോദത്തിനും പശ്ചാത്താപത്തിനും, പ്രശംസയ്ക്കും വിമർശനത്തിനും ഒക്കെ സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കും. എല്ലാംകൂടെ ചേരുമ്പോഴാണു് ഒരു സമഗ്രവീക്ഷണം ലഭിക്കുന്നതു്. കഥാനായകനേ ചരമശയ്യ

യിൽ കിടത്തി ഒരു ചരമപ്രസംഗമോ വിലാപകാവ്യമോ തയ്യാറാക്കുന്ന മട്ടിലാണ് കേരളീയൻ തന്റെ ചുമതലനിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ സമീപനം ജീവചരിത്രത്തിനു അത്ര യോജിച്ചതല്ല.

ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഒരു പത്രറിപ്പോർട്ടറായും മറു ചിലപ്പോൾ ഒരു തൂലികാചിത്രകാരനായും ആണ് കേരളീയനെ ഈ കൃതിയിൽ കാണുന്നത്. അതിന്റെ ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും പ്രതിപാദനത്തിലുണ്ടതാനും. ഹൃദയഹാരിയായ കൊച്ചുകൊച്ചു വാചകങ്ങൾകൊണ്ടു സജീവമായ ഒരു ചിത്രം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ വരച്ചുകാട്ടുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യം മുകളിൽ ഉദ്ധരിച്ച ഭാഗത്തുതന്നെ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. ആവേശത്തിന്റെ ആധിക്യംകൊണ്ടോ എന്തോ, ചിലപ്പോൾ വാനയക്കാരനു എല്ലാം അറിയാമെന്നമട്ടിൽ അത്യാവശ്യമുള്ള കാര്യങ്ങൾ പോലും പറയാതെ വിട്ടുകളയുന്നു. കുറുപ്പുമാസ്റ്ററും, ജോസ് വില്ലയുമൊക്കെ നാം നേരത്തേ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണെന്നാണ് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മതം. അവയൊക്കെ വേണ്ട സന്ദർഭങ്ങളിൽ വിവരിച്ചുതന്നു വായനക്കാരേ സഹായിക്കുന്ന ചരിത്രകാരന്റെ കാര്യക്ഷമത ഇദ്ദേഹത്തിൽ കാണുന്നില്ല.

കേരളീയന്റെ ലളിതോജ്ജ്വലമായ ശൈലി വികാരനിവേദനത്തിനു പറ്റിയതാണ്. അതിനാൽ അനുവാചകഹൃദയത്തിൽ ആവേശമുളവാക്കുകയും നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകയും ചെയ്യുന്ന ചുരുക്കം ചില ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ഈ കൃതി. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുമുമ്പുള്ള ഒരു കാൽശതകത്തിലെ സമരചരിത്രത്തിന്റെ പ്രധാന കണ്ണികൾ ജീവിതകഥയുമായി ഇതിൽ ഇണക്കിക്കോർത്തെടുക്കുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരനു് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അനുവാചകന്റെ വിചാരമണ്ഡലത്തെക്കാൾ വികാരമണ്ഡലമാണ് കേരളീയന്റെ ശ്രദ്ധാകേന്ദ്രം. പത്രലേഖനത്തിൽനിന്നു വളർത്തിയെടുത്ത ഒരു ജീവചരിത്രമാണ് ഇതെന്നു് പ്രതിപാദനരീതി പരിശോധിച്ചാൽ ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാം.

മന്നത്തു പത്മനാഭൻ 1959

പ്രസന്നൻ ജി. മുല്ലശ്ശേരി

ജീവചരിത്രരചനയിൽ താൽപര്യമുള്ള ഒരു സാഹിത്യകാരനാണ് പ്രസന്നൻ ജി. മുല്ലശ്ശേരി. ഈ. എം. എസ്. സുബാഷ്ബോസ് എന്നിവരെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം ലഘുജീവചരിത്രങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടുത്തകാലത്തുണ്ടായ വിമോചനസമരത്തോടുകൂടി 'ഭാരതകേസരി' എന്ന ജനകീയ ബഹുമതിനേടിയ മന്നത്തു പത്മനാഭന്റെ ലഘുജീവചരിത്രമാണു പ്രകൃതഗ്രന്ഥം. 108 പുറങ്ങളുള്ള ഈ ലഘുകൃതി 14 ഖണ്ഡങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വിഭാഗങ്ങൾക്കു പ്രത്യേകമായി തലക്കെട്ടുകൾ കൊടുത്തിട്ടില്ല. കൊടുക്കുകയാണെങ്കിൽ ഏതാണ്ടു താഴെച്ചേർക്കുംപ്രകാരം ആവാം: നായർപാരമ്പര്യം, ജനനം വിദ്യാഭ്യാസം, അദ്ധ്യാപകവൃത്തി, വക്കീൽപ്പണി, നായർസമുദായ ഭൃത്യജനസംഘം, നായർസർവ്വീസ് സൊസൈറ്റി, വേലുക്കുട്ടിമേനോന്റെ സഹകരണം, കേരളാ സർവ്വീസ് ബാങ്ക്, വൈക്യം സത്യാഗ്രഹം, ക്ഷേത്രപ്രവേശനം, കുടുംബജീവിതം, എഴുത്തുകാരൻ, ജയിൽവാസം, നിർമ്മാണ പ്രവർത്തനം, വിമോചനസമരം.

"എൺപത്തിനാലാം വയസ്സിലേക്കു കാലൂന്നിയ ഭാരതകേസരി ശ്രീ മന്നത്തു പത്മനാഭനു സ്നേഹബഹുമാനാദരങ്ങളോടെ"യാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം സമർപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. മന്നത്തിന്റെ അതുവരെയുള്ള ജീവചരിത്രം ഒരു കഥപോലെ വായിച്ചുപോകത്തക്കവണ്ണമാണ് പ്രസന്നന്റെ പ്രതിപാദനം. നായർ സമുദായത്തിന്റെ ബഹുമുഖവികാസത്തിനും സുസ്ഥിതിക്കുംവേണ്ടി ഊണും ഉറക്കവുമുപേക്ഷിച്ചു സുദീർഘമായ തന്റെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ജോലി ചെയ്യുകയും, അനവധി ക്ലേശങ്ങൾ സഹിക്കുകയുംചെയ്ത ഒരു മഹാപുരുഷനാണ്— ഒരു സംഘടനാവിദഗ്ധനാണ് - മന്നത്തുപത്മനാഭൻ. അഞ്ചുരൂപാ ശമ്പളത്തിൽ അദ്ധ്യാപകനായി ജീവിതം ആരംഭിച്ച ഈ മനുഷ്യന്റെ അംഗുലീചലനമനുസരിച്ചു് വർത്തിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ ഇന്നു് 1200-ൽപരം അദ്ധ്യാപകരുണ്ട്. കോളേജുകളും, ഹൈസ്കൂളുകളും, ആശുപത്രികളുമായി എത്രയെത്ര സ്ഥാപനങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം സംഘടിപ്പി

ച്ചുവളർത്തിയെടുത്ത നായർ സർവ്വീസ് സൊസൈറ്റിയുടെ കീഴിൽ ഇന്നുള്ളതു്. ഉന്നതമായ ഒരു ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടി, എ ന്തുംപ്രയത്നസാദ്ധ്യമാണെന്നുള്ള ഉറച്ചവിശ്വാസത്തോടുകൂടി പ്രവർത്തിച്ച ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയത്തിൽ അത്ഭുതപ്പെടാ നൊന്നും ഇല്ല. പക്ഷേ ഇത്തരം മഹാവ്യക്തികൾ അപൂർവ്വമാ യിമാത്രമേ കാണപ്പെടാറുള്ള. പ്രസന്നന്റെ പുസ്തകത്തിൽ ആ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാനഭാഗങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടുന്നുണ്ടെങ്കിലും അ സമഗ്രമല്ല. ഏതു മഹാപുരുഷന്റെയും വ്യക്തിജീവിത ത്തിൽ കുറെ ദൗർബ്ബല്യങ്ങളും കുറ്റുകളും ഉണ്ടായിരിക്കും. ശക്തിയും ദൗർബ്ബല്യവും, വെളുപ്പും കറുപ്പും എല്ലാം ചേരേണ്ട തുപോലെ ചേർത്തുസംവിധാനം ചെയ്താൽ മാത്രമേ ഒരു ജീ വചരിത്രത്തിനുവേണ്ട മിഴിവും വിശ്വാസയോഗ്യതയും ലഭി ക്കയുള്ള. മന്നത്തിന്റെ ഒരു സമഗ്രജീവചരിത്രം ഭാവിതല മുറകൾക്കു പ്രചോദനം നൽകുമെന്നതിനു സംശയമില്ല.

ശ്രീ ശങ്കരാചാര്യരുടെ ജീവചരിത്രം 1961

ശ്രീ ശ്രീകണ്ഠാനന്ദസ്വാമികൾ

പുസ്തകത്തിന്റെ പേരിൽതന്നെ 'ജീവചരിത്രം' എന്നു് ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ഇന്നു നാം മനസ്സിലാക്കുന്ന ത രത്തിലുള്ള ഒരു ജീവചരിത്രമല്ല ഇതു്. ലോകാചാര്യപദവി യിൽ എത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു കേരളീയനാണല്ലോ ശങ്കരാചാ ര്യർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ജീവചരിത്രം മലയാളഭാഷയിൽ ഇ ല്ലെന്നുവരുന്നതു് ഏതായാലും ശരിയല്ല. തികച്ചും വിശ്വസനീയ ങ്ങളായ വസ്തുതകൾ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഈ മഹാന്റെ ഒരു ജീവചരിത്രം രചിക്കുക ഇനി എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ല. ഒരുശതാ ബ്ദത്തിനു മുമ്പുള്ള കേരളീയരെപ്പറ്റിത്തന്നെ നമുക്കു് അതു് ദുഷ്ക രമായിരിക്കുമ്പോൾ പന്ത്രണ്ടോ അതിലധികമോ നൂറാണ്ടു കൾക്കുമുമ്പു ജീവിച്ച ഒരു മഹാന്റെകാര്യം പറയേണ്ടതുണ്ടോ? മാധവാചാര്യർ, ആനന്ദഗിരി, മാക്സ്മുള്ളർ, തിലകൻ മുത ലായവർ സംസ്കൃതത്തിലോ ഇംഗ്ലീഷിലോ ശങ്കരനെക്കുറി ച്ചുഎഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. കുഞ്ഞുക്കുട്ടൻതമ്പുരാനും വടക്കുംകൂറും മല യാളത്തിലും ശങ്കരചരിതം രചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ജനനകാലം, ജന്മ

ദേശം ആദിയായവയെപ്പററിപ്പോലും അഭിപ്രായവ്യത്യാസം അവയിലൊക്കെക്കാണാൻ കഴിയും. ശങ്കരന്റെറ മതപരവും തത്ത്വചിന്താപരവുമായ ഉപദേശങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുകയാണ് ഈ ചരിതങ്ങളുടെ പ്രധാനലക്ഷ്യം. എന്നാൽ ശ്രീകണ്ഠാനന്ദ സ്വാമികളുടെ ഈ ലഘുകൃതിയാവട്ടെ, ശങ്കരൻ ആരായിരുന്നുവെന്നും എങ്ങനെ ജീവിച്ചുഎന്നും സാധാരണക്കാക്ക് ശ്രമരഹിതം മനസ്സിലാക്കുവാൻ ഉപകരിക്കുന്ന ഒരു നിബന്ധമാണ്.

ഇതിന്റെറ പ്രതിപാദനം പ്രസന്നവും ലളിതവുമാണ്. ആദ്യന്തം ഒരു കഥപോലെ സുഖമായിവായിച്ചുപോകാം. അനേകം അത്ഭുതകഥകളും സംഭവവിവരണങ്ങളും ഇതിൽ ചേത്തിട്ടുണ്ട്. ഐതിഹ്യങ്ങളും, പരമ്പരയാപ്രചരിച്ചിരുന്ന കഥകളുമാണ് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യത്തിനു മുഖ്യാവലംബം. അതുകൊണ്ടു വിശ്വസനീയതയെക്കുറിച്ചു ഉറപ്പിച്ചു പറയാൻ ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. പരമശിവൻ ശ്രീശങ്കരനായി അവതരിച്ചതാണെന്നാണല്ലോ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വിശ്വാസം. ആ വിശ്വാസത്തിനു ചേരുന്ന വിധത്തിലാണ് ഈ മഹാപുരുഷന്റെറ അത്ഭുതചരിതങ്ങൾ ഇവിടെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പത്തു 'സർഗ്ഗ'ങ്ങളിലായി ഈ ജീവിതകഥ ആഖ്യാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സങ്കല്പത്തിനും അതിശയോക്തിക്കുമായി ഒരു നല്ല ശതമാനം മാററിവച്ചാലും, ആ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു സ്വരൂപജ്ഞാനം ലഭിക്കുവാൻ ഈ ലഘുകൃതി ഉപകരിക്കുന്നതാണ്.

വള്ളത്തോൾ 1962

വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ

വള്ളത്തോൾ നാരായണമേനോന്റെറ ജനനം 1878 ഒക്ടോബർ 16-ാംതീയതിയാണ്. മരണം 1958 മാർച്ചു് 13-ാംതീയതിയും. ഇത്ര ദീർഘകാലം ഇത്ര ആഴത്തിലും പരപ്പിലും കൈരളീസേവനം നിവ്വഹിച്ച ഒരു മഹാകവി അടുത്ത ശതകങ്ങളിലെങ്ങും നുകുണ്ടായിട്ടില്ല. സംഭവബഹുലവും പരമധന്യവുമായ ആ ജീവിതത്തിന്റെറ പ്രതിഫലനവും സ്വാഭാവികമായി ബൃഹത്തും മഹത്തും ആയിരിക്കേണ്ടതാണ്. മഹാകവിയുടെ മരണത്തിനു മുമ്പു അദ്ദേഹത്തിന്റെറ ജീവച

രിത്രത്തെ ആസ്പദമാക്കി രണ്ടു ലഘുകൃതികൾ പുറത്തുവന്നിട്ടുണ്ട്. മഹാകവിയുമായി അടുത്തബന്ധം പുലർത്തിവന്ന രണ്ടു സാഹിത്യകാരന്മാരാണ് അവയുടെ കർത്താക്കൾ. അവയിൽ നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോൻ എഴുതിയ ലഘുചരിത്രം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ മഹാകവിക്ക് 35 വയസ്സുമാത്രമേയുള്ളു. അന്നേ ഒരു ജീവചരിത്രം കുറിച്ചിടത്തക്ക യോഗ്യത അദ്ദേഹം നേടിയിരുന്നു എന്നതാണ് നാം ഇതിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കേണ്ട ഒരു കാര്യം. എങ്ങനെ നോക്കിയാലും കുറെക്കൂടെ പൂർണ്ണമാണ് കുറിപ്പുറത്തു കിട്ടുണ്ണിനായർ 1953-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ജീവചരിത്രം. അന്നു വള്ളത്തോളിനു 75 വയസ്സായിരുന്നു. പിന്നെയും ആ ജീവിതം മാത്രമല്ല സാഹിത്യസേവനവും ഭാഗ്യവശാൽ തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ചരിത്രപുരുഷന്റെ മരണാനന്തരമുണ്ടാകുന്ന ജീവചരിത്രത്തിലാണല്ലോ നാം എല്ലാത്തരത്തിലും സമ്പൂർണ്ണത പ്രതീക്ഷിക്കുക. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരെപ്പോലെ വള്ളത്തോൾക്കവിതയുമായി നാലഞ്ചു ദശാബ്ദങ്ങളോളം ഉറ്റബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന ഒരു സാഹിത്യമർമ്മജ്ഞന്റെ തൂലികയിൽനിന്നും ആ ജീവചരിത്രം ലഭിക്കുമെന്നായപ്പോൾ, പ്രതീക്ഷകൾ ഒന്നുകൂടെ വിജൃംഭിതമായി. അങ്ങനെയുള്ള പ്രതീക്ഷകളുടെ മുമ്പിലാണ് ഈ കൃതി സമാഗതമായിരിക്കുന്നതു്.

ഒരു പുസ്തകം ആദ്യം കയ്യിലെടുക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ കെട്ടും മട്ടും മുദ്രണരീതിയും വല്ലപ്പവും ഒക്കെയാണല്ലോ നമ്മെ ആകർഷിക്കുന്നതു്. 450 പുറങ്ങളോളമുള്ള ഈ പുസ്തകം, ബാഹ്യരൂപത്തിൽ നമ്മെ ഒട്ടും നിരാശപ്പെടുത്തുന്നില്ല. പക്ഷേ ഇതിലെ ഇരുപത്തിയേഴ് അദ്ധ്യായങ്ങളും വായിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രതികരണം എന്തായിരിക്കും? മഹാകവിയുടെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനനാഴികക്കല്ലുകളൊന്നും ഇതിൽ വിട്ടുപോയിട്ടില്ല. ജനനം, വിദ്യാഭ്യാസം, വിവാഹം, പ്രധാനപ്രവർത്തനങ്ങൾ, മരണം ഇവയൊക്കെ ഏതു ലഘുജീവചരിത്രത്തിലും നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാം. ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന നമ്മിൽ പലർക്കും വള്ളത്തോളിന്റെ മഹനീയമായ ആ വ്യക്തിത്വത്തെക്കുറിച്ചു പലതും അറിയാം. പക്ഷേ ഒരമ്പതുകൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷമുള്ള മലയാളവായനക്കാരുടെ സ്ഥിതി ഒന്നാലോചിച്ചുനോക്കുക. നമ്മുടെ ഭാഗ്യം അവർക്കുണ്ടായിരിക്കുക

യില്ലല്ലോ. വള്ളത്തോളിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാകൃതികളും അന്നും വായിച്ചു രസിക്കാനും നിരൂപണം ചെയ്യാനും ലഭിക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല. പക്ഷേ ആ പഠനത്തിനു് സമ്പൂർത്തിയും സംതൃപ്തിയും ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒന്നായിരിക്കും ആ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ സവിശേഷതകളിലേക്കു വെളിച്ചമടിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം-അല്ലെങ്കിൽ ശരിയുള്ള ഒരു ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥം. ഉള്ളൂർ കൃഷ്ണൻനായരുടെ ഈകൃതി അത്തരമൊരു വിടവുനികത്തുന്നുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. അമ്പതുകൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം വള്ളത്തോൾ കൃതികളും കിട്ടുണ്ണിനായരുടെ ലഘുജീവചരിത്രവും വച്ചുകൊണ്ടു ഒരു സാഹിത്യനിരൂപകനു എഴുതാവുന്ന ഒരു കൃതിയേക്കാൾ വളരെ ഉയർന്ന സ്ഥിതിയിലല്ല ഈ ജീവചരിത്രം നിലക്കൊള്ളുന്നതു്.

ഈ പുസ്തകത്തിലെ 27 അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ തികച്ചും ജീവചരിത്രസ്പർശിയായ അദ്ധ്യായങ്ങൾ എട്ടെണ്ണം മാത്രമാണു്. ഗുരുകുലം, ഗൃഹസ്ഥാശ്രമം, കേരളകല്പദ്രുമം, കവനകൗമുദി, പത്രപ്രവർത്തനം, കേരളകലാമണ്ഡലം, വിദേശസഞ്ചാരം, വ്യക്തിപ്രഭാവം എന്നീ തലക്കെട്ടുകളിലാണു് അവ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. ഇവയിൽ കേരളകല്പദ്രുമം, കവനകൗമുദി, പത്രപ്രവർത്തനം എന്നീ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ സാഹിത്യചർച്ചകൾ ധാരാളമുണ്ടെങ്കിലും, അവ പ്രായേണ ആ ജീവിതത്തിന്റെ പുരോഗതിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടനിൽക്കുന്നവയാണു്. ബാക്കിയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളുടെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുവാനായി ചില തലക്കെട്ടുകൾ മാത്രം ഉദ്ധരിക്കാം. സാഹിത്യപശ്ചാത്തലം (2), വാല്മീകിരാമായണം (6), ബധിരവിലാപം (7), ചിത്രയോഗം (8), സാഹിത്യമഞ്ജരി (10), മഗ്ദലനമറിയം (13), കൊച്ചുസീത (19), ശാകുന്തളം (22). വള്ളത്തോൾ കവിതകളിൽനിന്നു നല്ലനല്ല ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആസ്വാദനങ്ങളും നിരൂപണങ്ങളുമാണു് നാം ഈ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽകാണുന്നതു്. "പെരുപ്പാ നോക്കിപ്പേരിട്ട" എന്ന തത്ത്വമനുസരിച്ചു ഈ കൃതിക്കു യോജിക്കുന്ന പേരു "വള്ളത്തോൾ സാഹിത്യം" എന്നതായിരിക്കും. അല്ലാതെ നോക്കിയാലും, ഇതിന്റെ കേന്ദ്രതന്തു സാഹിത്യംതന്നെയാണെന്നു് തെളിയും. ഉദാഹരണമായി 'ബധിരവിലാപം' എന്ന ഏഴാം അദ്ധ്യായത്തിനു് പേരിട്ടിരിക്കുന്നതു നോക്കുക. 17 പുറങ്ങളുള്ള ഈ അദ്ധ്യായ

ത്തിൽ 'ബധിരവിലാപം' എന്ന കാവ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം ഒട്ടവിലത്തെ നാലുപുറങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. കവിക്കു ബാധിര്യം സംഭവിച്ചകഥയും, അതു പരിഹരിക്കാനായി നടത്തിയ ശ്രമങ്ങളുമാണു് ബാക്കിയുള്ള ഭാഗം. എന്നിട്ടും ഒരു പുസ്തകത്തിന്റെ പേരുതന്നെ അദ്ധ്യായത്തിന്റെ തലക്കെട്ടായികൊടുക്കണമെന്നു ഗ്രന്ഥകാരനു നിഷ്കർഷയുണ്ടായിരുന്നു. സാഹിത്യപശ്ചാത്തലം എന്ന രണ്ടാമദ്ധ്യായത്തിൽ കൃഷ്ണഗാഥ മുതലുള്ള മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ പുരോഗതിയെ വിഹഗവീക്ഷണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അവസാനത്തേതായ ഒറവാചകം മാത്രമാണു വള്ളത്തോളിനെക്കുറിച്ചുള്ളതു്. "ഇങ്ങനെയുള്ള സാഹിത്യരംഗത്തിലേക്കാണു് യുവാവായ നാരായണമേനോൻ കടന്നുചെല്ലുവാൻ ഒരുക്കം കൂട്ടിയിരുന്നതു്". രണ്ടോ മൂന്നോ ഖണ്ഡികകളുള്ള ഒരു പശ്ചാത്തലംകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ ജീവചരിത്രത്തിനു കുറെക്കൂടി യോജിക്കുമായിരുന്നു. ഇതും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സാഹിത്യവിചാരപക്ഷപാതം തെളിയിക്കുന്നു. എന്തിനുതെളിവുകൾ! അദ്ദേഹം തന്നെ പ്രസ്താവനയിൽ, കലാമണ്ഡലസ്ഥാപനത്തിനും മറ്റും വേണ്ടത്ര സ്ഥലം അനുവദിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു് സമാധാനം പറയുന്നതു നോക്കുക. "കാവ്യജീവിതത്തിന്റെ ഒരവിഭാജ്യഘടകമാണു് വള്ളത്തോളിന്റെ കലാപോഷണതല്പരത എന്ന നിലപാടിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണു് ഞാനീ ജീവചരിത്രം സംവിധാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. അതുകൊണ്ടു് സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ഇതിൽ അധികം പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചുകാണാം. കലാമണ്ഡലത്തെപ്പറ്റിയോ കുടുംബജീവിതത്തെപ്പറ്റിയോ ഞാൻ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടില്ല."

വള്ളത്തോൾ നമുക്കു് എല്ലാറ്റിനുംമീതേ മഹാകവിയല്ലേ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാനപ്രവർത്തനം കാവ്യരചന ആയിരുന്നില്ലേ? അപ്പോൾ അതിനുവേണ്ടേ ആ ജീവിതകഥയിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം നൽകുക? എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചിന്താഗതി ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിൽനിന്നു പ്രവഹിച്ചിട്ടുള്ള വിശിഷ്ടശ്രോതസ്സുകളാണു് ആ കവിതകൾ. അതിനാൽ അവയുടെ പഠനം ഒരളവിൽ ആവ്യക്തിത്വത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാൻ നമ്മെ സഹായിക്കുന്നുമുണ്ടു്. പക്ഷെ പ്രധാനപ്പെട്ട കവിതകളുടെ മർമ്മങ്ങൾ ചൂ

ണ്ടിക്കാട്ടി വ്യക്തിത്വവുമായി യോജിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുപോകേണ്ട ചുമതല ജീവചരിത്രകാരനുണ്ട്. പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതികൾ രചിച്ച സന്ദർഭങ്ങളും അവയുണ്ടായ പ്രേരണകളും കഴിയുന്നിടത്തോളം വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവരുന്നതു് നന്നായിരിക്കും. ഇതിനു ഗ്രന്ഥകാരൻ അധികം ഉദ്യമിച്ചതായിക്കാണുന്നില്ല. പക്ഷേ കവിതകളുടെ വിമർശനങ്ങളെക്കുറിച്ചും കവിയുടെ പ്രതികരണങ്ങളെക്കുറിച്ചും രസമുള്ള പലവിവരങ്ങളും ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉണ്ടു്. ചിത്രയോഗം, മശലനമറിയം എന്നീ കൃതികളെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനങ്ങളും, വള്ളത്തോളും ആശാനുമായുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലും വിശേഷിച്ചും രസപ്രദമായിട്ടുണ്ടു്.

കവിയായിരുന്ന വള്ളത്തോളിനെക്കുറിച്ചു നമുക്കു പലവിവരങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നുലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ മനുഷ്യനായിരുന്ന വള്ളത്തോളിനെക്കുറിച്ചു നമുക്കു ഇനി പലതും അറിയാനുണ്ടു്. കവിയെക്കാൾ വലിയതു മനുഷ്യനാണല്ലോ. സ്നേഹമുള്ളവരെക്കാണുമ്പോൾ ആ ദീർഘബാഹുക്കളിൽ ബന്ധനസ്ഥരാക്കുന്ന ആ വിശാലഹൃദയനെക്കുറിച്ചു്, തക്കംകിട്ടിയാൽ ആരെയും ഒന്നു കളിയാക്കിവിടുന്ന ആ ഫലിതപ്രിയനെക്കുറിച്ചു, കലാസപര്യയ്ക്കുവേണ്ടി പോക്കറ്റടിനടത്തുന്ന ആ മനശ്ശാസ്ത്രവിദഗ്ദ്ധനെക്കുറിച്ചു്, ആംഗ്യഭാഷയുടെ അതിരുകൾ വികസിപ്പിച്ച ആ കഥകളി പ്രചാരകനെക്കുറിച്ചു്, സ്വാദും ഗുണവുമുള്ള നല്ല ഭക്ഷ്യങ്ങൾ കഴിക്കുവാൻ ആഗ്രഹമുള്ള ആ കേവലമനുഷ്യനെക്കുറിച്ചു്, എവിടെയും തല ഉയർത്തി നില്ക്കുന്ന ആ മഹാനെക്കുറിച്ചു് പലതും നമുക്കു് അറിയാനും മനസ്സിലാക്കുവാനും ഉണ്ടു്. ആ ബഹുമുഖവ്യക്തിത്വത്തിലേക്കു് വെളിച്ചം വീശുന്ന സംഭാഷണങ്ങളും, സംഭവങ്ങളും, അനുഭവകഥകളും എത്രയോ സംഭരിക്കുവാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില ദൗർബല്യങ്ങൾകൂടെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ വ്യക്തിത്വത്തോടു നമുക്കുള്ള ബഹുമാനം വർദ്ധിക്കുകയേയുള്ളൂ.

ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരുടെ പ്രതിപാദനരീതി ഹൃദയാവർജ്ജകമായിട്ടുണ്ടു്. ബഹുഭാഷാപണ്ഡിതനായ അദ്ദേഹം ഉചിതപദങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ ചതുരനാണു്. വിഷയസ്വഭാവമനുസരിച്ചു സംസ്കൃതപദങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരുമ്പോൾ മുഴച്ചുനില്ക്കാതിരിക്കാൻ അദ്ദേ

ഹം ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. പ്രായേണ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലി പ്രസന്നവും അക്ലിഷ്ടവുമാണ്. പ്രൌഢിവേണ്ടിടത്തു് അതും കൈവരുത്തുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രയാസമില്ല. കലാമണ്ഡലത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തെ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന വിധം നോക്കുക. "അന്നോളം അവിചലിതമായ ഏകതാനതയോടെ കവിതാകാമിനിയ്ക്കു് ചാർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന അനുരാഗം അന്നുമുതൽ ഒരു സപത്നിക്കുകൂടി പങ്കിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതായിവന്നു. പ്രൌഢയും പരിണതാശയയുമായ പ്രഥമപരിഗ്രഹത്തിനു് അതുകൊണ്ടൊട്ടും അപ്രിയം തോന്നാനിടയില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയതുകൊണ്ടായിരിക്കാം നവോഢയുടെ ഹാവഭാവാദികളിൽ കാമുകൻ അത്രയധികം മയങ്ങിപ്പോയതു്. അഥവാ പണ്ടത്തേ ധരാവല്ലഭന്മാക്കെന്നതുപോലെ കലാവല്ലഭന്മാക്കും പരിഗ്രഹബഹുത്വം നിഷിദ്ധമല്ലല്ലോ!" ധാരാളം പദ്യഭാഗങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിൽ ചിലതു് മുദ്രണം ചെയ്യപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളിൽ ലഭിക്കുന്നതല്ലതാനും. ഈ പദ്യഭാഗങ്ങളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശനായരുടെ ഉചിതജ്ഞതയും സാഹിത്യമർമ്മജ്ഞതയും ഒരുപോലെ കാണാൻ കഴിയും. വള്ളത്തോളിന്റെ ജീവിതത്തിലെപ്രധാന നാഴികക്കല്ലുകൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണു് ഇതെങ്കിലും, സമഗ്രമായ ഒരു ജീവചരിത്രമെന്നതിനെക്കാൾ സമർത്ഥമായ ഒരു സാഹിത്യാസ്വാദനം എന്ന നിലയ്ക്കായിരിക്കും ഇതിനു സ്ഥാനം ലഭിക്കുക.

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ **1953, '61, '63**

എം. ഭാഗീരഥിഅമ്മതമ്പുരാൻ
എം. രാഘവവർമ്മരാജാ

സർഗ്ഗാത്മകസാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു തികഞ്ഞ ഉല്പതിഷ്ണുവും വിപ്ലവപ്രകൃതിയുമായിരുന്ന എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ ശാസ്ത്രകാര്യങ്ങളിൽ ഒരു നല്ല യഥാസ്ഥിതികനായിരുന്നു. വിവർത്തനം, ഗദ്യരീതി, കാവ്യകല്പന, ആദിയായ കാര്യങ്ങളിൽ വളരെയധികം നവീനതകൾ അവതരിപ്പിച്ച ഈ വ്യക്തിതന്നെയാണു് വ്യാകരണം, അലങ്കാരം, വൃത്തശില്പം എന്നീ ശാസ്ത്രീയവിഷയങ്ങളിൽ പഴയ അടി

സ്ഥാനങ്ങൾ ഉറപ്പിക്കയും വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തതു്. ഈ മഹാനുഭാവന്റെ ജീവിതത്തെ ആസ്പദമാക്കി രണ്ടു ചെറു ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ സമഗ്രമായ ഒരു ജീവചരിത്രം ഈയിടെ മാത്രമാണു് കൈരളിക്കു ലഭിക്കുന്നതു്. ചരിത്രനായകന്റെ മകളും (ഭാഗീരഥിഅമ്മ തമ്പുരാൻ), മകനും (എം. രാഘവവമ്മരാജാ) ചേർന്നു മൂന്നു വാല്യങ്ങളായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രസ്തുത ചരിത്രമാണു് ഇവിടെ നിരൂപണവിഷയം. 213 പുറങ്ങളുള്ള ഒന്നാം വാല്യം ആദ്യം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു് 1953-ലാണു്. ഇതിൽ ജനനം (1038) മുതൽ ചരിത്രനായകൻ മഹാരാജാസ് കോളേജിൽ നാട്ടുഭാഷാപണ്ഡിതനായി നിയമിതനാകുന്നതുവരെ (1074) യുള്ള ചരിത്രം പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. 455 പുറങ്ങളുള്ള രണ്ടാം വാല്യം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു് 1961-ൽ ആണു്. സംസ്കൃതത്തിന്റെയും ദ്രാവിഡഭാഷകളുടെയും പ്രൊഫസർ സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നതുവരെ (1085) യുള്ള ചരിത്രമാണു് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം. 469 പുറങ്ങളുള്ള മൂന്നാം വാല്യത്തിൽ സംഭവബഹുലമായ ഒടുവിലത്തെ എട്ടുവർഷത്തെ ചരിത്രം പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചരിത്രം രണ്ടു വാല്യങ്ങളായി എഴുതി മുഴുമിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പ്ലാൻ. എങ്കിലും എഴുതിവന്നപ്പോൾ ആ സംവിധാനക്രമം പരിഷ്കരിക്കേണ്ടിവന്നതാണെന്നു ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ പറയുന്നുണ്ടു്.

ആയിരത്തി ഇരുന്നൂറോളം പുറങ്ങളുള്ള ബൃഹത്തായ ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പിന്നിലേ സംവിധായകർ ആരൊക്കെയാണെന്നു നോക്കാം. സഹോദരനും സഹോദരിയും ഈ ജീവചരിത്രകൃതിക്കു ഒരുപോലെ ഉത്തരവാദികളാണെങ്കിലും, മലയാളഭാഷയിൽ ഇതിനു കരടുരൂപം നൽകിയതു ഭാഗീരഥിഅമ്മതമ്പുരാനാണു്. എഴുതിപ്പാകതവന്ന ഒരു തൂലികയുടെ ഉടമസ്ഥയാണല്ലോ ആ മഹതി. രാഘവവമ്മയാണെങ്കിൽ വളരെക്കാലം ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയും സാഹിത്യവും കോളേജിൽ പഠിപ്പിക്കയും, ബോസ്വെൽ തുടങ്ങി സ്ട്രാച്ചിവരെയുള്ള ആംഗലജീവചരിത്രകാരന്മാരുടെ കൃതികളുമായി ഗാഢപരിചയം നേടുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു പ്രൊഫസറാണു്. അദ്ദേഹം രചനയിലും സംവിധാനത്തിലും ഗണ്യമായ പങ്കു വ

ഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൂടാതെ, ഒന്നാം വാല്യത്തിൽ ഡോ: ഗോദവർമ്മയുടെയും, രണ്ടിൽ എം. രാജരാജവർമ്മയുടെയും, എല്ലാറ്റിലും എം. എച്ച്. ശാസ്ത്രികളുടെയും ഉപദേശങ്ങളും ഭാഷാപരമായ പരിഷ്കരണങ്ങളും ഈ കൃതികൾക്കു മേന്മ വരുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുവേണം വിശ്വസിക്കാൻ.

മലയാളഭാഷയിലെ ജീവചരിത്രങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ 'എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ' പല പ്രത്യേകതകളും പുലർത്തുന്നുണ്ട്. മൂന്നു വാല്യങ്ങളിലായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതും ഇത്രയും കനപ്പെട്ടതുമായ മറ്റൊരു ചരിത്രം നമുക്കില്ല. ചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇത്രയും സുലഭത അവകാശപ്പെടാവുന്ന ഒരു കൃതിയും വേറെ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ചെറുപ്പകാലം മുതലേ ഡയറി എഴുതി സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ നിഷ്കർഷ പാലിച്ചുപോരുന്ന ഒരാളായിരുന്നു എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ. ഡയറികളും ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളും എഴുതിപ്പോന്നവരാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ രണ്ടുപേരും. അവരുടെ രേഖകളിലും ചരിത്രനായകന്റെ ജീവിതത്തിലെ അന്ത്യഘട്ടത്തിലെ പല കാര്യങ്ങളും ഉദ്ധരണയോഗ്യങ്ങളായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ, മൂന്നു വ്യക്തികളുടെ ഡയറികൾ ജീവചരിത്രവസ്തുതകളുടെ ഒരു വലിയ കലവറയായിത്തീർന്നു. കൂടാതെ സ്വന്തം സ്മരണകളും, ബന്ധുക്കളിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന വിവരങ്ങളും എല്ലാംകൂടെ ചേർന്നപ്പോൾ സാമഗ്രികളുടെ ദുർല്ലഭതയ്ക്കു പകരം ധാരാളതയാണ് ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾക്കു നേരിടേണ്ടിവന്ന പ്രശ്നം. പ്രമാണപ്പെട്ട രേഖകളും താരതമ്യേന അപ്രധാനങ്ങളായ വസ്തുതകളും ശേഖരിച്ചു ശേഖരിച്ചു കുമ്പാരംകൂട്ടിയിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രതീതിയാണ് ഈ ജീവചരിത്രം തരുന്നതു്. ഇവയിൽ ചിലതെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കുകയും മറ്റു ചിലതെല്ലാം ചുരുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ ഈ കൃതിക്കു കുറേക്കൂടെ അംഗോപാംഗസൗഷ്ഠവം ലഭിക്കുമായിരുന്നു. ഒടുവിലത്തെ ഭാഗങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ അല്പം നിയന്ത്രണം വിട്ടുപോയതുപോലെ തോന്നുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഒരു 'ബുള്ളറ്റിൻ' മട്ട ചില ഭാഗങ്ങളിലെല്ലാം കാണുന്നതു്. ആംഗലസാമ്രാജ്യം, ചാരുദത്തൻ തുടങ്ങിയ കൃതികളെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനങ്ങൾ സാമാന്യാധികം ദീർഘിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടെന്നതു് പറയാതെ തരമില്ല.

അടുത്തതായി എടുത്തുകാട്ടുവാനുള്ള ഒരു പ്രത്യേകത ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ ചരിത്രനായകന്റെ മക്കളാണെന്നുള്ളതാണ്. ഇതു് ഒരേസമയം ഒരു സൗകര്യവും അസൗകര്യവും, മേന്മയും ദുഷ്യവുമാണു്. അനേകവർഷങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു കഴിയുന്ന മക്കൾക്കു പിതാവിന്റെ ജീവിതവുമായി ഇണങ്ങിച്ചേരുന്നതിനും, അതിന്റെ അന്തർദ്ധാരകളിലേക്കു അയത്നം പ്രവേശിക്കുന്നതിനും സൗകര്യം ലഭിക്കുന്നു. ഏതു മഹാന്റെയും ചരിത്രത്തിൽ പൊതുജീവിതത്തിനും ഗാർഹികജീവിതത്തിനും സ്ഥാനമുണ്ടല്ലോ. ഗാർഹികജീവിതത്തിൽകൂടെ മാത്രമേ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ചില ഉള്ളുകളിലികളിലേക്കു പ്രവേശിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളു. സാധാരണജനങ്ങളേ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അണിയറയ്ക്കുള്ളിലെ ആ രംഗം പ്രായേണ അജ്ഞാതമായിരിക്കും. എന്നാൽ കുടുംബത്തിലെ അംഗങ്ങൾ അവിടത്തെ കഥാപാത്രങ്ങളാണു്. ഔപചാരികത്വം ലേശവുമില്ലാത്ത ഗാർഹികരംഗങ്ങളിൽ കഥാനായകനെ അവലോകനം ചെയ്യാൻ മക്കൾക്കു കഴിയുന്നു എന്നതു വലിയ ഒരു മേന്മതന്നെ. പക്ഷേ അതേസമയം തന്നെ മക്കൾക്കു, സാധാരണഗതിയിൽ ജീവചരിത്രകാരനുണ്ടായിരിക്കേണ്ട, നിസ്സംഗതയും നിരുപകദൃഷ്ടിയും ലഭിക്കുക എളുപ്പമല്ല. സ്വന്തം പിതാവിന്റെ ദോഷവശങ്ങൾ കണ്ടു മനസ്സിലാക്കാനും, മനസ്സിലാക്കിയാൽത്തന്നെ പുറത്തു പറയാനുമുള്ള കഴിവു സന്താനങ്ങൾക്കുണ്ടാവുക എത്ര അസാധാരണമായിരിക്കും. അതുപോലെതന്നെ ചരിത്രനായകന്റെ യോഗ്യതകളെ കീർത്തിക്കുവാനും മക്കൾക്കു മടിതോന്നും. മേൽക്കാണിച്ച ഗുണങ്ങളും ദോഷങ്ങളും നമ്മുടെ ചരിത്രകർത്താക്കളെയും ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മറെറാരു ചരിത്രകാരനും നേടുവാൻ കഴിയാത്ത ചില രേഖകളും വിവരങ്ങളും ഈ കൃതിയിലുണ്ടു്. സ്വന്തം അച്ഛന്റെ കായ്മാണെങ്കിൽതന്നെയും കഴിയുന്നിടത്തോളം വസ്തുനിഷ്ഠമായി പ്രതിപാദനം നടത്തുവാൻ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ ആ പരിശ്രമം തുടച്ചയായി നടത്തുവാനോ, അതിൽ ആദ്യവസാനം വിജയിക്കുവാനോ അവക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ആകെപ്പാടേ ഒരു സ്ഥിരവ്യവസ്ഥയില്ലായ്മ പ്രതിപാദനത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ചരിത്രനായകനെ സംബോധന ചെയ്യുന്ന രീതിയിൽനിന്നുതന്നെ ഇതു തെളിയുന്നു

ണ്ട്. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക 'രാജരാജവമ്മ', 'ചരിത്രനായകൻ' എന്നീ പദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ചരിത്രപുരുഷനും ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം കേവലം ഔപചാരികമാണെന്നാണല്ലൊ ധ്വനി. മറ്റുചിലപ്പോൾ 'അച്ഛൻ' എന്നാണ് സംബോധന. അപ്പോൾ ചരിത്രകർത്താക്കൾ പെട്ടെന്നു മക്കളുടെ ബന്ധത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നു. ഈ ആന്ദോളനം സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്കു തെല്ലസുഖമുണ്ടാക്കുന്നതാണ്. തുല്യസന്ദർഭങ്ങളിലുള്ള രണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കാം:

"ഈ പ്രവർത്തനത്തിൽ 'രാജരാജവമ്മ'ക്കുണ്ടായ ആവേശം എത്രമാത്രമായിരുന്നുവെന്നറിയുന്നതിനു ഡയറിക്കുറിപ്പിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നു." (III — 269).

"തമ്പി പതിവുപോലെ ഉത്സാഹമായിട്ട സംസാരിക്കയും ഫലിതങ്ങൾ പൊട്ടിക്കയും ചെയ്യു'—എന്നു തന്റെ സന്തോഷം 'അച്ഛൻ' രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു." (III — 397.)

കഥാനായകനെക്കുറിച്ചുള്ള കഥ ഇങ്ങനെ. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശവും ചിലപ്പോൾ കൗതുകമുണ്ടാക്കുന്നു. സന്താനങ്ങളാണെങ്കിലും ഒന്നിലധികം വ്യക്തികൾ ചേർന്നു രചിക്കുമ്പോൾ വസ്തുനിഷ്ഠത പാലിക്കുവാൻ കുറെക്കൂടെ എളുപ്പമുണ്ടെന്നതു വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ 'ഞങ്ങളും' മറ്റുചിലപ്പോൾ 'ഞാനും' ആണു കാര്യങ്ങൾ നമ്മോടു പറയുന്നതു്. ഇതിലെ 'ഞാൻ' തീർച്ചയായും ഒഴിച്ചുവെയ്ക്കേണ്ടതായിരുന്നു. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഭാഗീരഥിയമ്മയാണ് 'ഞാൻ' എന്നു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മറ്റുചില ഘട്ടങ്ങളിൽ 'ഞാൻ' ആരെന്നറിയാതെ നാം വിഷമിച്ചുപോവും. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ 'അച്ഛനും' 'ഞാനും' കൂടവു ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു ജീവചരിത്രമെന്ന നിലയിൽ ഇതിന്റെ യോഗ്യത ഗണ്യമായി വർദ്ധിച്ചേനേ. അതുകൊണ്ടു ജീവചരിത്രത്തിൽ സ്മരണകൾക്കു ഒട്ടും സ്ഥാനമില്ലെന്നു് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതായി ധരിക്കരുതു്.

സാമഗ്രികളുടെ ധാരാളതയും, സത്യസന്ധതയുമാണ് ഈ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ പ്രത്യേകമേന്മകൾ. മറ്റെന്തു ന്യൂനതകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും, അമൂല്യമായ ഈ സവിശേഷതകളുടെ മുമ്പിൽ അവ നിസ്സാരങ്ങളായിത്തീരുന്നു. വിനയമനസ്കരായ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ മൂന്നാംവാല്യത്തിന്റെ പ്രസ്താവന

യിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. "ഈ ഗ്രന്ഥരചന ഒരു മഹാകാര്യമാണു സാധിച്ചതെന്നൊന്നും ഞങ്ങൾ ലേശം അഭിമാനിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും ഒരു കാര്യം ഞങ്ങൾക്കു സധൈര്യം അവകാശപ്പെടാം. ഇതിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം പരമാർത്ഥമാണു്." രാജരാജവർമ്മയുടെ ഏറ്റവും വിശ്വാസയോഗ്യമായ ഒരു ചരിത്രമാണു് നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല. 'സത്യത്തെക്കാൾ വലുതായിട്ടൊന്നുമില്ല' എന്നു വിശ്വസിക്കുന്ന നമുക്കു് ഈ ഗ്രന്ഥരചനകൊണ്ടു് ഒരു മഹാകാര്യംതന്നെ അവർ സാധിച്ചുവെന്നു പറയാൻ കഴിയും. ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ അതവകാശപ്പെടാതിരിക്കുന്നതു് അവരുടെ സംസ്കാരവിശേഷംകൊണ്ടു മാത്രമാണു്.

ഒന്നാം ഭാഗത്തിനു ഏ. ഗോപാലമേനോന്റെയും, രണ്ടും മൂന്നും ഭാഗങ്ങൾക്കു സർദാർ കെ. എം. പണിക്കരുടെയും അവതാരികകൾ അലങ്കാരങ്ങളാണു്. മൂന്നാം വാല്യത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ സർദാർ പണിക്കർ ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരവലോകനംകൊണ്ടു ഈ നിരൂപണം അവസാനിപ്പിക്കാം. "രാജരാജവർമ്മയുടെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹവാത്സല്യമസൃണമായ കുടുംബജീവിതം, അദ്ദേഹത്തിനു സാഹിത്യസേവനത്തിലുണ്ടായിരുന്ന നിരന്തരമായ താൽപര്യം, ഗുരുജനങ്ങളോടുള്ള ഭക്തി, ശിഷ്യസമൂഹത്തോടുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹം ഇവയെല്ലാം തെളിയിച്ചുകാണിക്കുന്നവിധമാണു് ഈ ജീവചരിത്രം എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു ചരിത്രനായകന്റെ ഒരു സജീവചിത്രമാണു് നമുക്കു കാണാൻ സാധിക്കുന്നതു്." അർഹിക്കുന്ന ഒരു പ്രശംസയാണു് ഈ സമീക്ഷണത്തിലടങ്ങിയിട്ടുള്ളതു് എന്നു മാത്രമേ ഇവിടെപ്പറയേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ.

കുമാരനാശാൻ 1963

കെ. സുരേന്ദ്രൻ

1958-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതും സി. ഒ. കേശവനാൽ വിരചിതവുമായ ആശാന്റെ ജീവചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു

പ്രതിപാദിച്ചുവല്ലോ. അതിൻറെശേഷമുണ്ടായ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു ജീവചരിത്രമാണു് കെ. സുരേന്ദ്രൻറെ കുമാരനാശാൻ. ഇതൊരു 'ലിറ്റററി ബയോഗ്രഫി' ആണെന്നാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ മുഖവുരയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതായതു് സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു പ്രാമുഖ്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ജീവചരിത്രമാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻറെ ലക്ഷ്യമെന്നു് താൽപര്യം. ഏതുഘടകത്തിനു പ്രാമുഖ്യം കൊടുത്താലും ജീവചരിത്രത്തിൽ ആവശ്യമായിട്ടുള്ളതു് ചരിത്രനായകൻറെ വ്യക്തിത്വത്തിൻറെ അനാവരണമാണു്. ഈ അനാവരണം പേഴ്സണാലിറ്റിയുടെ അപഗ്രഥനവിശകലനങ്ങളിൽ കൂടെയാണു് സാധിക്കേണ്ടതു്. അതിൽ ചരിത്രനായകൻറെ പ്രധാന പ്രവൃത്തിമണ്ഡലം, സാഹിത്യമായാലും സമുദായമായാലും, ഉപയോഗിക്കയുംവേണം.

കുമാരനാശാൻറെ സാഹിത്യകൃതികളെ ആസ്പദമാക്കി വളരെയധികം ആസ്വാദനങ്ങളും പഠനങ്ങളും ഭാഷയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ജീവചരിത്രപരമായി ഉപയോഗമുള്ളഏതാനും കൃതികളും ഇന്നു ലഭിക്കാനുണ്ടു്. അവയെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചു പഠിച്ചുകൊണ്ടാണു് സുരേന്ദ്രൻ ഈ ജീവചരിത്രരചനയ്ക്കു മുതിർന്നതു്. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിനു് ഏറ്റവുമധികം ഉപകരിച്ച രണ്ടു കൃതികൾ സി. ഒ. കേശവൻ എഴുതിയചരിത്രവും, ചരിത്രനായകൻറെ സ്യാലനായ കെ. സദാശിവൻറെ സ്മരണകളുമാണു്-പ്രത്യേകിച്ചു കേശവൻറെ ചരിത്രഗ്രന്ഥം. അതു വിലപിടിച്ച ജീവചരിത്രസാമഗ്രികളുടെ ഒരു നല്ല സമാഹാരമാണെന്നു് മുമ്പു പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. അതിലെ വസ്തുതകളും രേഖകളും സമർത്ഥമായി ഉപയോഗിച്ചതു് സുരേന്ദ്രനാണെന്നു പറയണം. ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിനു മറെറാരു ഗ്രന്ഥത്തോടു സാധാരണഗതിയിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന കടപ്പാടിൽ വളരെയധികമാണു് ഇവിടെക്കാണുന്നതെന്നു പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. ഏതായാലും സുരേന്ദ്രൻ തൻറെ കൃതി സി. ഒ. കേശവനു സമർപ്പിച്ചതു് ഉചിതമായി,ബുദ്ധിപൂർവ്വവുമായി. താൻ തുന്നുവാൻപോകുന്ന ഉടുപ്പിൻറെ രൂപത്തെക്കുറിച്ചു നല്ല നിശ്ചയമുള്ള ഒരു തുന്നൽക്കാരൻ കത്രികയുമായി എങ്ങനെ നിവർന്നു കിടക്കുന്ന തുണിയെ സമീപിക്കുന്നുവോ, അതുപോലെയാണു സുരേന്ദ്രൻ കേശവൻറെ ബൃഹത്തായ കൃതിയെ സമീപിക്കുന്നതു്. അടിസ്ഥാനരൂപം അങ്ങനെ ശരിപ്പെടുത്തിയശേഷം,

ബാക്കിആവശ്യമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ മറ്റു കൃതികളിൽനിന്നും, നേരിട്ടുള്ള അന്വേഷണങ്ങളിൽനിന്നും തേടിപ്പിടിക്കുന്നു. പിന്നെയും ആ രൂപത്തിൽ ചില വിടവുകളെല്ലാം കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞ ആ കലാകാരൻ സ്വന്തം മനോധർമ്മംകൊണ്ടു അവിടമെല്ലാം തുന്നിമൂടി ഭംഗിയാക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ നിർമ്മിച്ച ഒരു കൃതിയാണു് കെ. സുരേന്ദ്രന്റെ ജീവചരിത്രം.

മനഃശാസ്ത്രബോധത്തോടെയുള്ള സമീപനവും, സാഹിത്യപരമായ സൗഷ്ഠവവും, ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനം മൂലമുള്ള ഒതുക്കവുമാണു് ഈ ചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സവിശേഷതകൾ. ആശാൻ എന്തൊക്കെ പ്രവർത്തിച്ചുവെന്നും എഴുതിയെന്നുമാണു് സി. ഒ. കേശവൻ പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. എന്തൊക്കെപ്പറഞ്ഞുവെന്ന കാര്യം രേഖപ്പെടുത്തുക എളുപ്പമല്ലല്ലോ. എങ്കിലും അന്വേഷണം മുഖേന കിട്ടിയ കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം നമ്മുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സുരേന്ദ്രൻ ഇതിനെല്ലാം പുറമേ, അദ്ദേഹം എന്തൊക്കെ, എങ്ങനെയൊക്കെ ചിന്തിച്ചു എന്നുകൂടെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഉദ്യമം കൊള്ളാം. പക്ഷേ അതു വെറും സങ്കല്പത്തെമാത്രം ആശ്രയിച്ചുള്ള ഒരു പോക്കാണല്ലോ. ഒരാൾ പ്രവർത്തിച്ചതും പറഞ്ഞതും മാത്രം അറിഞ്ഞതുകൊണ്ടു അയാളെ പൂർണ്ണമായി അറിയാൻ കഴികയില്ല. അയാൾ ചിന്തിച്ചതുകൂടെ അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാരണം ചിന്ത പലപ്പോഴും സംഭാഷണത്തിലോ പ്രവൃത്തിയിലോ സാക്ഷാൽക്കരിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. എന്നാൽ ചിന്തിക്കാതെ ഒന്നും പറയാനും പ്രവർത്തിക്കാനും ഒരാൾക്കു കഴിയുന്നതല്ല. അതിനാൽ ഒരാളുടെ ചിന്താമണ്ഡലംമാത്രം ശരിക്കറിയാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അയാളെ പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്. പക്ഷേ ആ മണ്ഡലം മറ്റുള്ളവർക്കു് പ്രവേശിക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല. അതുകൊണ്ടു പ്രവൃത്തി, സംഭാഷണം ഇവയിലൂടെ മാത്രമേ അവിടേയ്ക്കു് എത്തിനോക്കുവാൻ കഴിയൂ. കേശവന്റെ വീക്ഷണം താരതമ്യേന ബാഹ്യമാണെങ്കിലും വിശ്വാസയോഗ്യമാണു്. സുരേന്ദ്രന്റെ അവലോകനം കൂടുതൽ ആന്തരികമാണു്; പക്ഷേ അതിൽ ചില ഭാഗങ്ങൾ കല്പിതവും സന്ദേഹാസ്പദവുമാണു്. അത്തരം സങ്കല്പചിത്രങ്ങൾ യുക്തിയുക്തമാക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം സാമാന്യാധികം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും സമ്മതിക്കുന്നു. പക്ഷേ അവ ചരിത്രസത്യങ്ങളല്ല എന്നതാണു്

തകരാറ്. ഉദാഹരണമായി, മൂന്നാമദ്ധ്യായത്തിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ചിത്രീകരണവും സംഭാഷണവും നോക്കുക. 17 വയസ്സുകാരനായ കുമാരുവിന്റെ കൗമാരപ്രണയവും പാവ്വതിയുമായുള്ള സംഭാഷണവും കേവലം ഭാവന മാത്രമാണ്. അതുപോലെ നാരായണഗുരുവുമായി നടത്തിയതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സഭാഷണവും സംഭവ്യമെന്നു പറയാനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഒരു ജീവചരിത്രത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സങ്കല്പത്തിനു എത്രത്തോളം സ്ഥാനം കൊടുക്കാമെന്നതു ചിന്തനീയമായ ഒരു വിഷയമാണ്. ജീവചരിത്രസാഹിത്യനിരൂപകന്മാർ ഉഗ്രമായി വിമർശിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സമീപനവുമാണ്.

ഏറ്റവും സങ്കീർണ്ണപ്രകൃതിയും അന്തർമ്മുഖനുമായ ആശാന്റെ വ്യക്തിത്വം ആക്കുതന്നെയും ഒരു കീറാമുട്ടി ആയിരിക്കും. സാഹിത്യകൃതികളിൽകൂടെ ആ ദുർഗ്രഹവ്യക്തിത്വത്തിൽ എത്തിക്കൂട്ടുവാൻ സുരേന്ദ്രൻ കിണഞ്ഞു പണിയുന്നുണ്ട്. ചിലപ്പോഴെല്ലാം അദ്ദേഹം കുറെ ഉയരത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നുണ്ട്. മറുചിലപ്പോൾ ശരിക്കു പിടികിട്ടാതെ തെറ്റിത്താഴെവീഴുന്നുമുണ്ട്. ലീല, ദുരവസ്ഥ, ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി എന്നീ കൃതികളിൽകൂടെ ആശാന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അന്തർദ്ധാരകളിലേക്കു പ്രവേശിക്കാൻ കുറെയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ 18-ാം അദ്ധ്യായത്തിലെ സമഗ്രദർശനത്തിൽ (രാജശില്പി) അദ്ദേഹം കുഴഞ്ഞുപോകുന്നതായിത്തോന്നുന്നു. "ജീവിതം മുഴുവൻ അപ്രതീക്ഷിതങ്ങളായ ഇടുക്കുകളിലേക്കു തള്ളിനീക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന വിധിയുടെ ഒരു കരുവായിരുന്ന ആശാൻ." എന്നു ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിൽ സുരേന്ദ്രൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. ഇതിനോടു പലരും യോജിക്കയില്ല. ആശാന്റെ വ്യക്തിത്വവും ചൈതന്യവും കുഴിച്ചുമൂടുന്ന ഒരു ജീവിതവീക്ഷണമാണ് ഇതു്.

കുമാരനാശാന്റെ അമ്പത്തൊന്നു വർഷത്തെ ജീവിതത്തിൽ ഏറ്റവും നിർണ്ണായകങ്ങളായ രണ്ടു ഘട്ടങ്ങൾ, ഈ ലേഖകന്റെ നോട്ടത്തിൽ, രണ്ടു സന്ദർശനങ്ങളാണ്. ആദ്യത്തേതു്, 18-ാം വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം നാരായണഗുരുവിനെക്കാണുന്നതാണ്. ആശാനെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന വിദ്യാഭ്യാസവും, അദ്ധ്യാത്മചിന്തയും, സംഘടനാപ്രവർത്തനവും എല്ലാം അന്നു തുടങ്ങിയ ആ ഗുരുശിഷ്യബന്ധത്തിന്റെ ഫലങ്ങളാ

ണ്ട്. രണ്ടാമത്തേത് 43–ാമത്തെ വയസ്സിൽ പതിനഞ്ചുകാരിയായ ഭാനുമതിഅമ്മയെ അദ്ദേഹം കാണുന്നതാണ്. അന്നു തുടങ്ങിയ ഗുരുശിഷ്യബന്ധമാണ് രണ്ടുവർഷം കഴിഞ്ഞു വിവാഹത്തിലും, ആരോഗ്യപൂർണ്ണമായ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമജീവിതത്തിലും കലാശിക്കുന്നത്. ഈ രണ്ടു ഗുരുശിഷ്യബന്ധങ്ങളും രണ്ടുതരത്തിൽ പ്രധാനങ്ങളാണെന്നു പറയണം. എല്ലാ മനുഷ്യനിലും മൃഗത്തിന്റെയും ഈശ്വരന്റെയും അംശങ്ങൾ ഉണ്ടല്ലോ: ഈ രണ്ടുഭാവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരം ജീവിതാവസാനംവരെ ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ആളിന്റെ സംസ്കാരമനുസരിച്ച് ഈ മത്സരത്തിന്റെ മേഖലകൾ മാറിയിരിക്കുമെന്നേയുള്ളൂ. ഒരേസമയം ആശാൻ ഒരു യോഗിയും കാമുകനുമായിരുന്നു. ഈ ഭാവങ്ങളുടെ അനുപാതത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നേയുള്ളൂ. സ്വാമിയുടെ സ്വാധീനശക്തികൊണ്ടു, കായികവും മാനസികവുമായുള്ള ശക്തികൾ അദ്ദേഹം സംഘടനാപ്രവർത്തനങ്ങളിലും സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലും തിരിച്ചുവിട്ട മഹത്വീകരിക്കുക (sublimate) ആയിരുന്നുവെന്നുവേണം ഗണിക്കാൻ. അപ്പോൾ കാമുകൻ 'തലപൊക്കിടാതെ അണലിപ്പാമ്പുകണക്കെനിദ്രയായ്' കിടക്കുകയായിരുന്നു. കേവലം അദ്ധ്യാത്മികഭാവം മാത്രമുള്ളവർക്കു് സംഘടനാപാടവം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതിന്റെ കാരണം ചിന്താർഹമാണ്. അത്തരം യോഗിമാർ കൊള്ളാവുന്ന ശിഷ്യന്മാരെ കണ്ടുപിടിക്കുമെന്നതാണ് സത്യത്തിന്റെ മറെറാരു വശം. നാല്പത്തഞ്ചുകാരനായ ആശാൻ കേവലം 17 വയസ്സുള്ള ഒരു പെൺകുട്ടിയെ, പ്രത്യേകിച്ചു ടൃഷ്ണൻ പഠിപ്പിച്ചുവന്ന ഒരു കുമാരിയെ, വിവാഹം കഴിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു ചില തെററിദ്ധാരണകളും അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. "അനിയന്ത്രിതമായ് ചിലപ്പോഴീ മനമോടാത്ത കുമാഗ്രമില്ലെടോ" എന്നു അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. ഒരു വലിയ ആദർശത്തിനുവേണ്ടി ബ്രഹ്മചാരികളായി ജീവിതം സമർപ്പിക്കുവാൻ ചുരുക്കം ആളുകൾക്കു മാത്രമേ കഴിയുകയുള്ളൂ. അല്ലാത്തവർ ആത്മവഞ്ചനകൂടാതെ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയാണ് ഉചിതം എന്നു് പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരാളാണ് ആശാൻ. ജീവിതാന്ത്യത്തിലെ നാലഞ്ചു സാഹിത്യകൃതികൾ ആരോഗ്യകരമായ ആ കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ ഫലമായി റിയലിസത്തിലേക്കു താണുവന്നി

രിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആദ്യകാലകൃതിയായ നളിനി ഒരു ഫാന്റസി (fantasy) ആണെന്നുവേണം പറയാൻ. സ്വാമിജിയുടെ പ്രേരണയിൽ സബ്ലിമേറ്റു ചെയ്ത പ്രണയത്തിന്റെ ബഹിർപ്രകടനമാണു് അതിൽ കാണുന്നതു്. അങ്ങനെ സാഹിത്യകൃതികളിൽ രണ്ടു് ആശാന്മാരെ (സ്വാമിയുടെ ശിഷ്യനും ശിഷ്യയുടെ സ്വാമിയും) യാണു നാം കണ്ടുമുട്ടുന്നതു്.

സ്വാമിയും ആശാനും രണ്ടു മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടി സമുദായസേവനം നിർവ്വഹിച്ചു. ഒരാൾ മതത്തിലൂടെ-അപരൻ സാഹിത്യത്തിലൂടെ. സ്വാമി സമുദായപരിഷ്കരണത്തിനു ആദർശവും പ്രേരണയും നല്കി. ആശാൻ അതു പ്രവൃത്തിമണ്ഡലത്തിൽ-സംഘടനാരൂപത്തിൽ-കൊണ്ടുവന്നു. ആശാനിൽ തങ്ങിനിന്നിരുന്ന മാനസികവും കായികവുമായ ശക്തിവിശേഷമാണു് സംഘടനാപ്രവർത്തനത്തിനു അദ്ദേഹത്തെ പ്രാപ്തനാക്കിയതു്. മാനുഷികവികാരങ്ങൾ തിങ്ങിനിന്നിരുന്ന ഒരു വ്യക്തിത്വമായിരുന്നു ആശാന്റേതു്. അതിന്റെ അപഗ്രഥനവും പഠനവും അത്യന്തം രസാവഹമാണു്. അതിനു ഏറെക്കുറെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു ജീവചരിത്രമാണു് സുരേന്ദ്രന്റെ തൂലികയിൽനിന്നു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള വിശിഷ്ടകൃതികൾ വായിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കാരമാണു്, സാമാന്യനിലവാരത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ജീവിതകഥ രചിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചതു്. കഥാനായകന്റെ ദുർബ്ബലവശങ്ങളിലേക്കു ഒന്നു വിരൽ ചൂണ്ടുവാൻ അദ്ദേഹം ധൈര്യപ്പെട്ടതും അതുകൊണ്ടാണു്. 'പ്രകൃതിയുടേയും വിജയം' എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ ആശാന്റെ പ്രണയകഥ, സൂക്ഷ്മസുന്ദരമായി ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഏതൊരു സഹൃദയനെയും ആകഷ്ടിക്കാതിരിക്കയില്ല. പക്ഷേ ആശാൻ ഒരു ബ്രഹ്മചാരിയായിരുന്നുവോ എന്ന ചോദ്യത്തിനു ശേഷമുള്ള വ്യംഗ്യത്തിനു അടിസ്ഥാനം ഊഹം മാത്രമാണെങ്കിൽ അതു തികച്ചും അനുചിതമായിപ്പോയി. ഇംഗ്ലീഷുവായനയുടെ ഫലമായിട്ടായിരിക്കാം, ക്രിസ്റ്റലൈസ്, സ്പ്രിംഗ്ബോർഡു്, സിഗ്നൽ, സീനിയോറിറ്റി, ഇമേജ്, ബാലൻസ് മുതലായ ഇംഗ്ലീഷുപദങ്ങൾ ധാരാളമായി ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നു. ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഇതാവശ്യമാണെങ്കിലും ഇതൊരു 'ഫാഡ്' (ഭ്രമം) എന്ന നിലയിലെത്തി

യതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് അറിഞ്ഞുകൂടാത്ത വായനക്കാർക്കു ആ പ്രയോഗങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലതാനും.

ചില ചില പ്രശ്നങ്ങൾ ഇനിയും ഉത്തരം കിട്ടാതെ കിടക്കുന്നു. ബാംഗ്ലൂരിൽനിന്നു നാട്ടിൽ എത്തിയ ആശാൻ, വീട്ടിൽപോയി അമ്മയെക്കാണാതെ മാറിനടന്നതിന്റെ രഹസ്യമെന്താണെന്നു് ഒരു സൂചനപോലും കൊടുത്തു കാണുന്നില്ല. ബാംഗളൂരിലെ അദ്ധ്യയനം ആശാൻ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നതു് പ്ലേഗുബാധകൊണ്ടോ ജാതിപ്രശ്നംമൂലം പ്രിൻസിപ്പാൾ ഇറക്കിവിട്ടതുകൊണ്ടോ? ഗാർഹിക ജീവിതത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൗർബ്ബല്യങ്ങൾ എന്തൊക്കെയായിരുന്നു? ഇങ്ങനെ സസാരങ്ങളും നിസ്സാരങ്ങളുമായ പല കാര്യങ്ങളും ജീവചരിത്രത്തിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതുണ്ടു്. ജീവിതത്തിൽ ആകപ്പാടെ ഒരു മിതത്വം ദീക്ഷിച്ചിരുന്ന ആശാന്റെ ആത്മാവിഷ്കരണവൈമുഖ്യം ജീവചരിത്രകാരനു് ഒരു പ്രശ്നമാണു്. ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ തന്നെ കമ്പിവാചകങ്ങൾപോലെയാണു് കാണുന്നതു്. രേഖകൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ നമ്മുടെ ആളുകൾ വളരെ പിന്നോക്കമാണു്, അതിശയോക്തിയിൽ അവർ ചതുരന്മാരുമാണു്. ഈ രണ്ടുതരം പ്രതിബന്ധങ്ങളുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, സാമാന്യംതൃപ്തികരമായ ഒരു ജീവചരിത്രം രചിക്കുവാൻ സുരേന്ദ്രനു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിലെ ലിറ്ററി ബയോഗ്രഫികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇതിനു ഉയന്നൊരു സ്ഥാനം ലഭിക്കുവാൻ രണ്ടു കാരണങ്ങളുണ്ടു്. ഒന്നാമതു് ഇതു കുമാരനാശാന്റെ ജീവചരിത്രമാണു്-രണ്ടാമതു് പഴയ പതിവിൻപ്രകാരം സാഹിത്യകൃതികളെ പറിച്ചെടുത്തു പ്രത്യേകമായി ചെണ്ടുകെട്ടാതെ ജീവിതത്തിന്റെ ഏതു സന്ദർഭത്തിൽ എന്തുകൊണ്ടു അവ അങ്ങനെ രൂപം പ്രാപിച്ചുവെന്നു ചിന്തിച്ചു ചരിത്രഗാത്രത്തിൽ യഥോചിതം ലയിപ്പിക്കുവാൻ ഉദ്യമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതാണു്.

കഥാനായകന്റെ മാനസികവളർച്ചയെ കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചുകൊണ്ടു രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചുരുക്കം ചില മലയാള ജീവചരിത്രങ്ങളിൽ ഒന്നാണു് ഈ കൃതി എന്നതിനു സംശയമില്ല.

അദ്ധ്യായം പതിമ്മൂന്ന്

ആത്മകഥ

'ബയോഗ്രഫി' എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പദത്തിനു തുല്യമായിട്ടാണു് നാം ജീവചരിത്രം എന്നു് ഉപയോഗിക്കാറുള്ളതു് എന്നു് മുമ്പു പറഞ്ഞുവല്ലൊ. 'ഓട്ടോ ബയോഗ്രഫി' (Autobiography) എന്ന സാഹിത്യശാഖയ്ക്കു സമാനപദമായി നാം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു് 'ആത്മജീവചരിത്ര'മെന്നല്ല, 'ആത്മകഥ' എന്നാണു്. ജീവചരിത്രസാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പുസ്തകത്തിൽ ആത്മകഥയെക്കുറിച്ചുള്ള വിചാരത്തിനു പ്രസക്തിയുണ്ടോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ ഉത്തരം രണ്ടുതരത്തിലുമാവാം. പരിമിതാർത്ഥം വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേക സാഹിത്യവിഭാഗമാണു് ആത്മകഥ. എന്നാൽ 'വ്യക്തികളുടെ ജീവിതകഥ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഒരു സാഹിത്യവിഭാഗമാണു് ജീവചരിത്രം' എന്ന ഓക്സ്ഫോർഡു നിഘണ്ടുനിർവ്വചനം അടിസ്ഥാനമാക്കി നോക്കുമ്പോൾ, ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഒരു വിഭാഗമായിത്തന്നെ ആത്മകഥയെ ഗണിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ലെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഏതായാലും വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അനാവരണം സാധിക്കുക എന്ന പരമലക്ഷ്യത്തിലേക്കുള്ള ഒരു നല്ല മാർഗ്ഗമാണു് ഒരുവന്റെ കഥ അവൻ തന്നെ പറയുക എന്നതു്. അങ്ങനെ വ്യാപകാർത്ഥത്തിൽ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ ഒരുപശാഖയായി ആത്മകഥയ്ക്കു സ്ഥാനം കൊടുക്കാവുന്നതാണു്.

മനുഷ്യൻ ഒരു സങ്കീർണ്ണജീവിയാണു്. മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ വ്യാപരിക്കുന്ന വിവിധശക്തികളും പ്രേരണകളും, അവ തമ്മിലുള്ള മത്സരങ്ങളും, അവയുടെ പ്രത്യാഘാതവും സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിക്കുന്നതു് ശ്രമസാദ്ധ്യമായ ഒരു കായ്മാണു്. പക്ഷേ അതിനുള്ള പരിശ്രമംപോലെ

മനുഷ്യനെ രസിപ്പിക്കുന്ന മറെറാന്നില്ല. മറ്റൊരുവന്റെ രഹസ്യജീവിതത്തിൽ കയറിക്കൂടി, അവന്റെ ആവേശങ്ങളും ആഗ്രഹങ്ങളും വിശ്വാസങ്ങളും ദൗർബ്ബല്യങ്ങളും രഹസ്യമായിട്ടെങ്കിലും മനസ്സിലാക്കുവാൻ എന്തൊരുത്സാഹമാണ് സാധാരണ മനുഷ്യനുള്ളത്. ഈ ചോദനത്തിന്റെ സംസ്കൃതരൂപമാണ് ജീവിതകഥാരചനയിലും പാരായണത്തിലും കാണുന്നത്. സുന്ദരകലകളിൽ അഗ്രിമസ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന സാഹിത്യത്തിന്റെ സവ്വപ്രധാനമായ ആദർശംതന്നെ മനുഷ്യസത്ത എത്രയും പൂർണ്ണമായി ഗ്രഹിക്കുകയെന്നുള്ളതാണ്. അതിനു പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ ഉള്ള മാർഗ്ഗം അവലംബിക്കാവുന്നതാണ്. ജീവചരിത്രവും ആത്മകഥയും, മൊത്തത്തിൽ പറയുന്നപക്ഷം, പ്രത്യക്ഷമാർഗ്ഗത്തെ അവലംബിക്കുന്നു.

പൂർണ്ണസത്യം ഗ്രഹിക്കുവാൻ പ്രയാസം

ഒരു വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള പരിപൂർണ്ണസത്യം അയാളോ, മറ്റുള്ളവരോ ശരിക്കറിയുക അസാദ്ധ്യം തന്നെ. ഒരുവനെക്കുറിച്ചു അയാൾക്കുതന്നെയുള്ള അഭിപ്രായം ഒന്ന്, മറ്റുള്ളവരുടെ അഭിപ്രായം വേറൊന്ന്, പരിപൂർണ്ണസത്യം മൂന്നാമതൊന്ന് — ഇങ്ങനെ മൂന്നു പടികളിലാണ് പ്രസ്തുത വിഷയത്തിന്റെ നില. ഇതിൽ ഒന്നാമത്തേതിന്റെ പ്രകാശനത്തിനു് ആത്മകഥയെന്നും രണ്ടാമത്തേതിന്റെ ആവിഷ്കാരത്തിനു ജീവചരിത്രമെന്നും നാം പേരുകൊടുക്കുന്നു. ഇവ രണ്ടും, മൂന്നാമത്തേതായ പരിപൂർണ്ണസത്യത്തിന്റെ ഗ്രഹണത്തിനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളാകയാൽ പ്രയോജനപ്രദങ്ങളാണ്; പരസ്പരപൂരകങ്ങളുമാണ്. താരതമ്യേന ഇവയിലേതാണ് സത്യത്തെ കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മമായും കളങ്കരഹിതമായും ആവിഷ്കരിക്കുന്നതെന്ന ചോദ്യം പരിഗണനാർഹമാണ്.

"ഏതൊരുവന്റെയും ജീവചരിത്രം അവനവൻതന്നെ എഴുതുന്നതാണ് നല്ലത്" എന്നു ഡോക്ടർ ജോൺസൺ പറയുന്നു. ഒരു വ്യക്തിയെക്കുറിച്ചു, മറ്റുള്ളവരേയപേക്ഷിച്ചു കൂടുതൽ അറിയുന്നത് അയാൾ തന്നെയാണെന്ന് അധികം ആലോചിക്കാതെ ആരും അഭിപ്രായപ്പെട്ടും. ഇതിൻപ്രകാരം

ആത്മകഥാകഥനം തന്നെയാണ്, സത്യഗ്രഹണത്തിനു കൂടുതൽ യോജിച്ച ഉപായമെന്നു വരുന്നു. എന്നാൽ ഒരുവനെക്കുറിച്ചു അവൻ വളരെ അറിയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ആത്മനിരൂപണത്തിനു അയാൾക്കു ശക്തിയുണ്ടാകണമെന്നില്ല. ജീവചരിത്രത്തെയപേക്ഷിച്ചു ആത്മകഥയ്ക്കു എന്തെങ്കിലും മേന്മകൾ ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അവ ഏതേതു അംശങ്ങളിലാണ് പ്രകടമാകുന്നതു? അതുപോലെ, ആത്മകഥയ്ക്കു സ്വതസ്സിദ്ധമായുള്ള ന്യൂനതകൾ ഏതെല്ലാം അംശങ്ങളിലാണ് പ്രത്യക്ഷമാകുന്നതു? ഇക്കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ഉപരിചിന്തിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ആത്മകഥയ്ക്കുള്ള മേന്മകൾ

ആത്മകഥയിൽ, ആന്തരികമായ ചോദനങ്ങളും പ്രത്യേകപ്രവൃത്തനങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശങ്ങളും, വിജയപരാജയങ്ങളും, തന്മൂലമുണ്ടാകുന്ന ഹർഷസന്താപാദി വികാരങ്ങളും പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ട സൗകര്യമുണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള പല അംശങ്ങളും ഒരു ജീവചരിത്രകാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടുവെന്നു വരുന്നതല്ല. സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ പി. കെ. നാരായണപിള്ള എഴുതിയ 'സ്മരണമണ്ഡലം' മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ആത്മകഥകളിൽ ഒന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'സാഹിത്യ പഞ്ചാനനത്വ'ത്തെക്കുറിച്ചു എല്ലാവരും കേട്ടിരിക്കുമെങ്കിലും, സംഗീതവാസനയെക്കുറിച്ചു പലരും അറിഞ്ഞിരിക്കയില്ല. ഫിഡിൽ വായന അഭ്യസിക്കുന്നതിലും, കീർത്തനങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിലും ഇദ്ദേഹം കുറേ സമയം ചെലവാക്കിയിട്ടുണ്ടെന്നു സ്മരണമണ്ഡലത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതോടുചേർന്നു അതിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ കാര്യം ഉദ്ധരിക്കാം: "ഇപ്പോഴും നല്ല സംഗീതം മറ്റാരെങ്കിലുമോ അഥവാ ഞാൻ തന്നെയോ പ്രയോഗിക്കുന്നപക്ഷം, ഹൃദയനാഡികൾ ചഞ്ചലീഭവിക്കുന്നതായും നയനങ്ങൾ അശ്രുപൂർണ്ണങ്ങളാകുന്നതായും തോന്നാറുള്ളതു അനുഭവസിദ്ധമാണ്. ഇയ്യിടെ സുഖക്കേടുനിമിത്തം അവശനായിത്തീർന്നശേഷം 'കരുണാനിധേ' എന്ന നളചരിതപദം ഞാൻതന്നെ പാടുവാൻ തുടങ്ങുകയും, എന്റെ പുരുഷസ്വരത്തിൽ സ്വയമേവ ലയിച്ചു

'ആരിതോത്തു ദൈവവിധി' എന്ന ഭാഗമായപ്പോൾ, നിയന്ത്രിച്ചിട്ട് അടങ്ങാതെ അശ്രുക്കൾ നയനങ്ങളെ രോധിക്കയും ചെയ്യും." ഇപ്രകാരം രസാവഹങ്ങളായ ഭാഗങ്ങൾ ആത്മകഥകളിൽനിന്നോ, അവയേ അടിസ്ഥാനമാക്കി എഴുതുന്ന ജീവചരിത്രങ്ങളിൽനിന്നോ മാത്രമേ അറിയാൻ കഴിയൂ. അടുത്തിടപെടുന്ന ആളുകൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഗീതവാസനയെക്കുറിച്ചു അറിയുമെങ്കിലും, ഇവിടെയുദ്ധരിച്ച ഭാഗത്തു കാണുന്ന വികാരപൂർണ്ണമായ സംഭവം നാം കഥാപുരുഷനിൽനിന്നു നേരിട്ടറിയുകയേ നിർവ്വാഹമുള്ളൂ.

മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ "എന്റെ സത്യാന്വേഷണ പരീക്ഷകളെ"പ്പോലെ ഹൃദയത്തിന്റെ ഉള്ളറകൾ ഇത്ര നിസ്സങ്കോചം തുറന്നു കാണിക്കുകയും, ആത്മപരിശോധനയുടെ ഫലങ്ങൾ ഇത്ര ആത്മാർത്ഥമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ആത്മകഥാഗ്രന്ഥം ഇന്നു ലോകത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അച്ഛനു ദീനം കലശലായിക്കിടക്കുന്ന ആ രാത്രിയിൽ, തന്റെ അമ്മാവൻ വന്നതിനാൽ, യുവാവായ ഗാന്ധിക്കു ശുശ്രൂഷയിൽനിന്നു അല്പനേരത്തേക്കു ഒഴിവു കിട്ടുന്നു. അദ്ദേഹം നേരിട്ടുപോകുന്നതു ശയനമുറിയിലേക്കാണു്. ആ റേഴ്മിനിട്ട കഴിഞ്ഞശേഷം അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടിയ വാർത്ത "അച്ഛൻ കഴിഞ്ഞുപോയി" എന്നായിരുന്നു; ഗാന്ധി പറയുന്നു: "എനിക്കു കലശലായ ലജ്ജയും ഖേദവും തോന്നി. ഞാൻ അച്ഛന്റെ മുറിയിലേക്കോടി; ഞാൻ വിഷയാസക്തനല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ അവസാനംവരെ അച്ഛന്റെ കാൽതലോടിക്കൊണ്ടേ ഇരിക്കുമായിരുന്നു" ഇതുപോലെ ആ മഹാത്മാവിന്റെ അനേകം ജീവിതരഹസ്യങ്ങൾ പ്രസ്തുത മഹാഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു നൂറു ജീവചരിത്രങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായാലും, ഈ ആത്മകഥയെപ്പോലെ തന്റെ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിനു് അവയ്ക്കു കഴിയുന്നതല്ല. ജീവചരിത്രകാരനു് അറിയാൻ കഴിയാത്തതും, എന്നാൽ പൂർണ്ണസത്യഗ്രഹണത്തിനു് അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതുമായ പല സംഭവങ്ങളും അവലോകനങ്ങളും ആത്മകഥയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നതു നിശ്ചയമായും ഒരു മേന്മതന്നെ.

മനഃശാസ്ത്രതത്ത്വങ്ങളുടെ സ്വാധീനശക്തി അടുത്തകാലത്തു സാഹിത്യസരണികളിലും ഗണ്യമായി നിഴലിച്ചിരിക്കുന്നു. ജീവചരിത്രരചനയിലും മനഃശാസ്ത്രപരമായ നേട്ടങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിനു ചില പരിധികൾ ഉണ്ട്. അതിൽ കഥാപുരുഷന്റെ ആശങ്കകളും, മനസ്സിന്റെ അതിസൂക്ഷ്മങ്ങളും ലോലങ്ങളുമായ ഗതിവിഗതികളും വ്യക്തമാക്കുക എളുപ്പമല്ല. എന്നാൽ ആത്മകഥകളിൽ ഇവയ്ക്കു യോജിച്ച പരിതഃസ്ഥിതികൾ സുലഭമാണ്.

സരസസാഹിത്യകാരനായ ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള അവർകളുടെ 'ജീവിതസ്മരണക'ളിലേക്കു ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചുനോക്കാം. പല പരാജയങ്ങളും വിജയങ്ങളും കുറവുകളും ചതിവുകളും ഒക്കെ സരസവും ലളിതവുമായ രീതിയിൽ രേഖപ്പെട്ടത്തിയിട്ടുള്ള കൂട്ടത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ലേഖനം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തിയ ചുറ്റുപാടുകൾ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ആലപ്പുഴനിന്നും മി. ടി. എം. മുതലാളിയുടെ ഉത്സാഹത്തിൽ പുറപ്പെട്ടിരുന്ന 'പശ്ചിമതാരക' എന്ന പത്രത്തിനാണ് ആ ഭാഗ്യമുണ്ടായതു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "ഏതു വിഷയത്തെപ്പറ്റിയാണെന്നു ഇപ്പോൾ എനിക്കോർമ്മയില്ല. ഞാൻ ഒരു ലേഖനവുമായി പലതവണ മി. മുതലാളിയെ പോയിക്കണ്ടു. ഒടുവിൽ എന്റെ ഉപദ്രവം സഹിക്കവഹിയാതെ അദ്ദേഹം ആ ലേഖനം പത്രത്തിൽ ചേർത്തു. 'ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള' എന്നു പേർ അച്ചടിച്ചു കണ്ടപ്പോൾ ജഗദീശാ! ഞാൻ കൃതാർത്ഥതയുടെ പരമമൂർദ്ധാവിൽ എത്തി." അതു കഴിഞ്ഞു ഭാഷാപോഷിണിയിൽ 'രാജഭക്തി' എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു ഒരു ലേഖനം പ്രസിദ്ധപ്പെട്ടത്തിയ കഥകൂടെ ഉദ്ധരിക്കാം. "ഞാൻ ആ ലക്കവുമായി എവിടെയെല്ലാം നടന്നുവെന്നു വർണ്ണിക്കുക വഹിയാ. കൈയ്യിലേ വിയപ്പ്പോറു അതു ചിന്നിക്കീറിപ്പോകുന്നതുവരെ ഞാൻ ആ മാസികയിലെ ലേഖനം പലരേയും വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു...." അധികകാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു സാഹിത്യപ്രവർത്തനംമൂലം പേരും പെരുമയും സമ്പാദിച്ച ഫലിതസാമ്രാട്ടായ ഈ. വി.യുടെ സാഹിത്യജീവിതത്തിലെ ശൈശവലീലകളും ആകാംക്ഷകളും വിഭ്രമങ്ങളും, പത്രാധിപരുടെ ഔദാര്യത്തെ കാംക്ഷിച്ചു നടക്കുന്ന ക്ഷുദ്രലേഖകന്മാരെപ്പോലും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും, എല്ലാവരേയും

ഒന്നുപോലെ രസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ്. ഇതൊക്കെ ഒരാത്മകഥയിൽനിന്നല്ലാതെ എവിടെനിന്നാണ് ലഭിക്കുക.

ഒരാളുടെ പ്രവൃത്തികളും ഭാഷണങ്ങളും അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ലോകം അയാളെ വിധിക്കുന്നത്. അയാളുടെ ചിന്തയ്ക്കും അതുപോലെ പ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനം കൊടുക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും, ലോകം അതു നേരിട്ടറിയുന്നില്ല. ചിന്തയുടെഫലമല്ലേ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും, എന്നു ചോദിച്ചാൽ പരിപൂർണ്ണമായി അതു സമ്മതിക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ല. ഒരുവന്റെ സകല ആലോചനകളും വികാരാനുഭൂതികളും, വാക്കുകളോ പ്രവൃത്തികളോ മൂലം പ്രകാശിതങ്ങളാകുന്നില്ല. എന്നാൽ ഒരുവൻ ജനനം മുതൽ മരണംവരെ എന്തെല്ലാമാണ് ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നറിയാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ അയാളെക്കുറിച്ചു നാം വേണ്ടവണ്ണം അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. പിന്നെ പ്രവൃത്തികളും വാക്കുകളും അറിയേണ്ട ആവശ്യം തന്നെയില്ല. ജീവചരിത്രകാരൻ പ്രധാനമായി പ്രവൃത്തികളും പിന്നെ ഭാഷണങ്ങളുമാണ് ആരായുന്നത്. ചിന്താഗതിയെക്കുറിച്ച് അയാൾക്കു ഊഹിക്കുന്നതിനുമാത്രമേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ആത്മകഥാകഥനത്തിൽ തൽക്കർത്താവു നമ്മേ തന്റെ ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലെ ചിന്താഗതിയെയും അതിന്റെ വൈചിത്ര്യ വൈവിധ്യങ്ങളെയുമാണ് പ്രധാനമായി തുറന്നുകാണിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ആത്മകഥയ്ക്കു മനഃശാസ്ത്രരംഗങ്ങളിലേക്കു കൂടുതൽ പ്രവേശം ലഭിക്കുന്നു.

ലോകത്തിൽ ഇപ്പോൾ ജീവിക്കുന്ന ഏഴു മഹാന്മാരിൽ ഒരാളും നാലോ അഞ്ചോ വിഷയങ്ങളിൽ ഡാക്ടർ ബിരുദം സമ്പാദിച്ച അസാമാന്യപണ്ഡിതനും, കുഷ്ഠരോഗികളെ ശുശ്രൂഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തന്റെ സകല ശക്തികളും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു മഹാത്യാഗിയും ആണ് ആൽബർട്ട് ഷ്വയിറ്റ്സർ (Albert Schweitzer). ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ബാല്യസ്മരണകൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥം ആദ്യന്തം അതിസുന്ദരമാണ്. ഇദ്ദേഹത്തിനു സ്മരിക്കാൻ സാധിക്കുന്ന ആദ്യത്തെ സംഭവം, മൂന്നോ, നാലോ വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ളപ്പോൾ പിശാചിനെ കണ്ടതത്രേ. "ഞായറാഴ്ചതോറും സംഗീതയന്ത്രത്തിനു സമീപത്തു ഒരു ഭംഗിയുള്ള ചട്ടക്കൂട്ടിനകത്തു ഒരു വികൃതമുഖം വന്നു നിഴലിക്കുകയും പള്ളിയുടെ അകത്തേക്കു നോക്കുകയും പതിവാ

യിരുന്നു. പാട്ട തീരുന്നതുവരെ അതിനെ അങ്ങനെ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ എന്റെ പിതാവു് (ആ പള്ളിയിലെ പട്ടക്കാരൻ) പ്രാർത്ഥിക്കാൻ തയ്യാറാകുമ്പോൾ ആ പിശാച് എവിടെയോ പോയി ഒളിച്ചും വന്നു. പിന്നെയും പാട്ടുപാടുമ്പോൾ ആവിർഭവിക്കയും, പിതാവു് പ്രസംഗത്തിന്നാരംഭിക്കുമ്പോൾ വീണ്ടും നിഷ്ക്രമിക്കയും ചെയ്യും. ഇതു പിശാചു തന്നെ എന്നു ഞാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഞായറാഴ്ചതോറും ഉണ്ടാകുന്ന ഈ സംഭവം എന്റെ ശിശുസഹജമായ ഭക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു.....അവിടെ ആവിർഭവിച്ചരൂപം വംശീവാദകന്റെ (organist) തായിരുന്നുവെന്നും എന്റെ പിതാവു് പ്രസംഗപീഠത്തിലും പ്രാർത്ഥനസ്ഥലത്തും പോകുന്നതു് അയാൾക്കു കാണത്തക്കവണ്ണം തൂക്കിയിരുന്ന ഒരു കണ്ണാടിയിലാണു് ആ പിശാച് വന്നു നിഴലിച്ചതെന്നും വളരെ നാൾ കഴിഞ്ഞശേഷമേ എനിക്കു മനസ്സിലായുള്ളൂ." മറ്റൊരിക്കൽ ഒരു തേനീച്ചക്കൂട് ആൽബർട്ടിന്റെ പിതാവ് ഇളക്കിയപ്പോൾ ഒരു തേനീച്ച ബാലനായ ഇദ്ദേഹത്തെ ഉപദ്രവിച്ചു. അതിനെക്കുറിച്ചു സ്മരണകളിൽ ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുന്നു. "അമ്മയും അച്ഛനും വേലക്കാരിയും എല്ലാം എന്നെ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനും സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും പാടുപെട്ടു. വേദന നിശ്ശേഷം മാറിയിട്ടും ആവിധ പരിലാളനങ്ങൾ കൂടുതൽ ലഭിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി വളരെനേരത്തേക്കു ഞാൻ വല്ലാതെ കരഞ്ഞുകൊണ്ടുതന്നെയിരുന്നു. എന്നാൽ കുറെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതിനെക്കുറിച്ചു എന്റെ അന്തഃകരണം കുറ്റപ്പെടുത്തുകയാൽ മനസ്സിനു തീരെ സുഖമില്ലാതെവന്നു." ആദ്യത്തെ സംഭവത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന നിഷ്ക്കളങ്കതയും, രണ്ടാമത്തേതിൽ ബീജനിലയിലെങ്കിലും ഭാസിക്കുന്ന സ്വഭാവമഹിമയും ആരെയും വശീകരിക്കുന്നതാണു്. ഇവയൊക്കെ സാധാരണ ജീവചരിത്രത്തെ അപേക്ഷിച്ചു് ആത്മകഥകളിൽക്കാണുന്ന മേന്മകളാണു്. മാനസിക വളർച്ചയുടെ ഒരു യഥാർത്ഥരൂപം കിട്ടണമെങ്കിൽ ഇപ്രകാരമുള്ള സ്മരണകളെ അവലംബിക്കതന്നെയാണു് ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം.

ചില ദൗർബ്ബല്യങ്ങൾ

ഇതൊക്കെ ശരിയെങ്കിലും സത്യഗ്രഹണത്തിനു ആത്മചരിതകഥനം സർവ്വഥാപര്യാപ്തമാണെന്നു് വിചാരിച്ചുകൂടാ. അതിനും സ്വതസ്സിദ്ധമായ ചില ബലഹീനതകൾ ഉണ്ടു്. ഒന്നാമതു് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനുള്ളതു മനുഷ്യസഹജമായ മറവിയാണു്. ആത്മകഥ എഴുതത്തക്ക പ്രാമാണ്യം ഒരാൾക്കുണ്ടാകുമ്പോൾ, അയാൾ ഭൂതകാലത്തിൽ കണ്ണോടിച്ചുനോക്കുന്നു. അപ്പോഴാണു് എന്തെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ വിസ്മൃതിയിൽ ആണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടെന്നു് ബോധപ്പെടുന്നതു്. പ്രത്യേകിച്ചും ചെറുപ്പകാലത്തെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു ചില ചിതറിയ ചിത്രങ്ങളല്ലാതെ തുടർച്ചയായി ഒരു വിവരണം എഴുതുക ആരേക്കൊണ്ടും സാധ്യമല്ല. മൂന്നോ നാലോ വയസ്സിനുമുമ്പുള്ള ഏതെങ്കിലും അനുഭവമോ സംഭവമോ ഓർക്കാൻ സാധിക്കുന്നവർ തീരെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. സ്മരണമണ്ഡലത്തിൽ പി. കെ. നാരായണപിള്ള പറയുന്നു: "എന്നെ എഴുത്തിനിരുത്തിയതു് ആരാണെന്നു് എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. മെട്രിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചതിൻറെശേഷം, എഴുത്തിനിരുത്തിയതിനെപ്പറ്റി രണ്ടുപേർ തമ്മിൽ അവകാശത്തർക്കമുണ്ടായതായറിയാം." അസാധാരണ മേധാശക്തിയുണ്ടായിരുന്ന പി. കെ. യുടെ കഥ ഇങ്ങനെയാണെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരുടേതും വളരെ വ്യത്യസ്തമായിരിക്കയില്ല. അതുകൊണ്ടു ജീവിതസരണിയിൽ സ്മരണകളുടെ ശ്യാമളകേദാരങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങായി കണ്ടേക്കാമെങ്കിലും, ഏറിയകൂറും വിസ്മൃതിയുടെ മണലാരണ്യങ്ങൾ മാത്രമായിരിക്കും. മാതാപിതാക്കളിൽനിന്നും മറ്റു പരിചിതരിൽനിന്നും കിട്ടുന്ന അറിവുകളാണു് ബാല്യകാലചരിത്രസൃഷ്ടിക്കു അടിസ്ഥാനമായിരിക്കുന്നതു്. മാത്രവുമല്ല, സ്മരണകളായി നാം മനസ്സിൽ കൊണ്ടുനടക്കുന്ന പല കാര്യങ്ങളും, പല തരത്തിലും രൂപത്തിലും രേഖപ്പെടുത്താവുന്നവയാണു്. നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഫലം കിട്ടത്തക്കവിധം സ്മരണയ്ക്കു് രൂപം കൊടുക്കുന്നതും ഒരു പ്രശ്നം തന്നെയാണു്.

ഇനിയൊരുവശം ചിന്തിച്ചാൽ, മറവി ഒരനുഗ്രഹമാണെന്നു് പറയണം. പ്രകൃതിതന്നെ പ്രധാന സംഗതികൾ തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ വിസ്മൃതിയിലൂടെ നമ്മെ സഹായിക്കുക

യാണ്. ജീവിതത്തെ പ്രധാനമായി സ്പർശിച്ചിട്ടുള്ള കായ്യങ്ങളാണല്ലോ നമ്മുടെ സ്മരണയിൽ തങ്ങിനിൽക്കുക. അങ്ങനെയുള്ള കായ്യങ്ങളാണ് വ്യക്തിതപചിത്രണത്തിനു കൂടുതൽ ഉപകരിക്കുന്നതും. ഭൂതകാലത്തിന്റെ പുനർനിർമ്മാണത്തെക്കാൾ, വിദഗ്ധവാഖ്യാനമാണല്ലോ ആത്മകഥയുടെ ജീവനാഡി. മറന്നാലും മറക്കാനാവത്ത കായ്യങ്ങളാണ് അത്തരം ജീവിതാവിഷ്കരണത്തിനു പറ്റിയ മൂലവസ്തുതകൾ.

ആത്മചരിത്രം എഴുതത്തക്ക ജീവിതമാഹാത്മ്യം ഉള്ള ചില വ്യക്തികൾ അതിനു് അപ്രാപ്തരാണെന്നു നമുക്കറിയാം. ഒരു പ്രശസ്തസാഹിത്യകാരനായിരുന്നാൽ തന്നെയും ആത്മകഥ രചിക്കുന്നതിനു യോഗ്യതയുണ്ടായിരിക്കണമെന്നില്ല. തന്റെ ജീവിതവൃത്താന്തം ഒരു ഭംഗിയുള്ള കലാസൃഷ്ടി ആക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനും, മറ്റു ചിലതു് ചായം കൂടുതൽ കലർത്തി ലേഖനം ചെയ്യുന്നതിനും ഒരുവൻ പ്രേരിതനാകുന്നു. അതിപ്രധാനങ്ങളായ ചില സംഭവങ്ങൾപോലും, അവയിലെ ആക്ഷേപാർഹമായ ചില ബന്ധങ്ങൾമൂലം ആത്മകഥാകൃത്തുകൾ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയുന്നു. എന്നാൽ ഒരു ജീവചരിത്രകാരനു് ഈവക സംഭവങ്ങൾ നിസ്സങ്കോചം പ്രതിപാദിക്കയും, സധൈര്യം വിമർശിക്കുകയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. സ്വന്തം കായ്യങ്ങൾ വസ്തുനിഷ്ഠമായ വീക്ഷണകോണത്തിൽ ദർശിക്കുന്നതിനു ശക്തിയുള്ള ചില മഹാന്മാരുണ്ട്. അവരാണ് അഭികാമ്യമായ ആത്മചരിതങ്ങളുടെ രചനയ്ക്കു തികച്ചും അർഹന്മാർ. ഗാന്ധിജിയുടെയും ജവഹർലാൽ നെഹ്റുവിന്റെയും ആത്മകഥകൾ ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞു് ഒരു കുട്ടിയുടെ അച്ഛനായിക്കഴിഞ്ഞ യുവാവായ ഗാന്ധി, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അവിവാഹിതനെന്നു നടിച്ചു നടന്നതും, അതിന്റെ ഫലമായി ഒരു യുവതിയുടെ സാഹചര്യത്തിൽപെട്ട ചില സൈരസഞ്ചാരങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതും, ഒടുവിൽ കാപട്യത്തിന്റെ ഭാരം താങ്ങാൻ വയ്യാതെ ക്ഷമാപണം ചെയ്യുന്നതും മറ്റും പച്ചയായി 'സത്യാന്വേഷണപരീക്ഷകളിൽ' വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്വന്തം അപദാനങ്ങൾ വർണ്ണിക്കാനായി എഴുതപ്പെട്ടുന്ന ആത്മചരിതങ്ങളാണ് സാധാരണ കണ്ടുവരുന്നതു്. ജീവചരിത്രകാരന്മാരുടെ വിമർശ

നത്തെ ഭയന്നു്, തെറ്റിദ്ധാരണകൾ ഉണ്ടാകാതാരിക്കട്ടെ എന്നു കരുതി എഴുതപ്പെട്ടന്ന ആത്മകഥകളും പാശ്ചാത്യദേശത്തു് ഒട്ടും അപൂർവ്വമല്ല. തങ്ങളുടെ കുറ്റങ്ങളും കുറവുകളും, തങ്ങൾ ചെയ്യപോയിട്ടുള്ള അബദ്ധങ്ങളും ചതിവുകളും, ലോകസമക്ഷം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിനു സാധാരണക്കാക്കൊക്കെ മടിയുണ്ടാകാനേ തരമുള്ളു. സത്യത്തിനുവേണ്ടി ആത്മാഭിമാനം ബലികഴിക്കുന്ന പുണ്യചരിതന്മാരാണു് വാസ്തവത്തിൽ മഹാന്മാർ. വിനയം മൂലം, ഉള്ള സദ്ഗുണങ്ങൾ തുറന്നുപറയുന്നതിനും പലക്കും സങ്കോചമായിരിക്കും. മേൽവിസ്തരിച്ചതുപോലെ, ചില കായ്ങ്ങൾ മറക്കുന്നതിനും മറയ്ക്കുന്നതിനും, മറുചിലതു് ഉള്ളതിൽ കൂട്ടതൽ പ്രഭാപൂർണ്ണമാക്കുന്നതിനും ആത്മകഥക്കാർ പ്രേരിതരാകുന്നു. ഈ ദോഷങ്ങൾ ജീവചരിത്രകാരനെ അത്രത്തോളം ബാധിക്കുന്നതല്ല.

ഏതെങ്കിലും കായ്ങ്ങളിൽ തന്നോടു ചേർന്നു പ്രവർത്തിച്ച ചില സ്നേഹിതരെക്കുറിച്ചു വളരെ കരുതലോടെ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനു ആത്മകഥാകൃത്തു് നിർബ്ബന്ധിതനാകുന്നു. സ്വന്തം കായ്യം ആത്മാർത്ഥമായി പ്രസ്താവിച്ചാലും, മറുള്ളവരെ പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ആത്മാർത്ഥതാരഹിതമായ ചില പരാമർശങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടിവരുന്നു. നേരേമറിച്ചു് ചിലർ അപരന്മാരെ വിമർശിക്കുന്നതിനും ആക്ഷേപിക്കുന്നതിനും ഒരു സന്ദർഭമായി ആത്മചരിതത്തിനെറ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. ഈ. വി. യുടെ ജീവിതസ്മരണകളിലും, പി. കെ. യുടെ സ്മരണമണ്ഡലത്തിലും ഇത്തരം ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

ഒരു വ്യക്തിയുടെ പൂർണ്ണമായ ജീവിതകഥ ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ ജീവചരിത്രത്തിനല്ലാതെ ആത്മകഥയ്ക്കു സാധ്യമല്ല. ജനനം മുതൽ മരണംവരെയാണല്ലോ ഇവിടെ കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതു്. മരണത്തിനു മുമ്പു് മാത്രമേ ആത്മകഥ രചിക്കാൻ ഒരാൾക്കു കഴികയുള്ളു. പലപ്പോഴും മരണത്തിനു വളരെ മുമ്പായിരിക്കും എഴുത്തുകാർ ഈ കൃത്യത്തിൽ വ്യാപൃതരാകുക. പിന്നെയും ജീവിതം ഫലപ്രദമായി മുമ്പോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കും. ഓർമ്മവെയ്ക്കുന്നതിനുമുമ്പുള്ള കാലത്തെപ്പറ്റി രേഖപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, ആത്മകഥാകാരൻ ജീവചരിത്രകാരന്റെ നിലയിലെത്തുന്നുവെന്നു് മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അങ്ങനെ

ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു നട്ടഭാഗം മാത്രമേ ശരിക്കും ആത്മകഥാകാരന്റെ കൈയ്യിൽ എത്തിച്ചേരുന്നുള്ളു. പക്ഷേ അതും വളരെ പ്രധാനമാണു്. ഹൃദയത്തിൽനിന്നു ഹൃദയത്തിലേക്കുള്ള പ്രവാഹം ആത്മകഥയിലെപ്പോലെ ജീവചരിത്രപ്രതിപാദനത്തിൽ സാധ്യമല്ല. അതുകൊണ്ടാണു് ആത്മകഥകൾ കൂടുതൽ ആസ്വാദ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നതു്.

ആത്മചരിതകാരനെ അപേക്ഷിച്ചു് ജീവചരിത്രകാരനുള്ള പ്രത്യേകവൈശിഷ്ട്യങ്ങൾ ചിലതെല്ലാം മുമ്പുതന്നെ സൂചിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അവയെക്കുറിച്ചു ഇവിടെ കൂടുതൽ വിസ്തരിക്കുന്നില്ല. ജീവചരിത്രം രചിക്കുന്നതു് പൊതുജനങ്ങൾക്കു രസവും വിജ്ഞാനവും നൽകുന്നതിനാണു്. ജീവചരിത്രകാരൻ പൊതുജനങ്ങളുടെ ഒരു പ്രതിനിധിയാണു്. അതുകൊണ്ടു പൊതുജനദൃഷ്ടിയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങൾ വിവേചിക്കുന്നതിനു അയാൾക്കു കഴിയുന്നു. ആത്മചരിതകാരൻ ഈ വിഷയത്തിൽ വിവേചനാരഹിതനായെന്നു വരാവുന്നതാണു്. വെളിക്കുനിന്നുകൊണ്ടു നിഷ്പക്ഷമായ നിരൂപണബുദ്ധിയോടുകൂടെ കഥാപുരുഷനെ വീക്ഷിക്കുന്നതിനും വിമർശിക്കുന്നതിനും ജീവചരിത്രകാരനു സാധിക്കുന്നു. അയാൾക്കു ആരേയും ക്ലേശിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. പക്ഷേ അപ്പോൾതന്നെ സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങളും ആദർശങ്ങളും അറിയാതെതന്നെ അയാളുടെ പരാമർശങ്ങളെയും നിരൂപണങ്ങളെയും വ്യാഖ്യാനങ്ങളെയും നിറം പിടിപ്പിക്കാതിരിക്കയില്ല.

ആത്മകഥയുടെ വിഭാഗങ്ങൾ

ആത്മകഥകൾക്കു് പ്രജ്ഞാപരം എന്നും വികാരപരം എന്നും രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ആത്മകഥാപ്രസ്ഥാനത്തിനു സഹജമായുള്ള ബലഹീനതകൾ പ്രജ്ഞാപരമായ വിഭാഗത്തിനുവളരെ കുറവായിരിക്കും. ബുദ്ധിപരമായ വളർച്ചയുടെ ഒരു ചിത്രമാണു് അതിൽ പ്രധാനമായി ലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടുന്നതു്. നമ്മുടെ ആശയങ്ങളെക്കുറിച്ചു നാം ലജ്ജിക്കപതിവില്ല. അതിനാൽ അവ മറച്ചുപിടിക്കാതെ പ്രതിപാദിക്കാൻ നമുക്കു എളുപ്പം കഴിയുന്നു. "പിതാവും പുത്രനും" എന്ന പേരിൽ സർ എഡ്മൺഡ് ഗോസ്സു് (Father and Son by Sir

Edmund Gosse) പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ആത്മകഥ പ്രജ്ഞാപരമായ വിഭാഗത്തിലെ ഒരു നല്ല മാതൃകയാണ്. വികാരപരമായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് എല്ലാ ആത്മകഥാകാരന്മാരും അർഹരായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. ഈ വിഭാഗത്തിലുള്ള ആത്മകഥകൾ പലപ്പോഴും പരാജയമടയുന്നതായിക്കാണാം.

ആത്മകഥകളെ മറ്റുചില ഉപാധികൾ ആസ്പദമാക്കി അഹംബോധവത്തു് (Self-conscious) എന്നും അഹംബോധരഹിതം (unself-conscious) എന്നും രണ്ടായി തിരിക്കാവുന്നതാണു്. ഒരുവൻ സ്വന്തം പ്രസിദ്ധിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു് പരപ്രേരണകൂടാതെ, തന്റെ ജീവിതത്തിൽ പ്രധാനങ്ങളെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ചില സംഭവങ്ങൾ ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നതിനായി ഒരു ആത്മകഥ രചിക്കുന്നപക്ഷം, അതു് അഹംബോധവത്തു് എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. വേറെ ഒരാൾ ഒരാത്മകഥ എഴുതത്തക്ക പ്രാമാണ്യം തന്റെ ജീവിതത്തിനുണ്ടെന്നു് അഭിമാനിക്കുന്നില്ലെങ്കിലും, ആരാധകരായ ചില സ്നേഹിതരുടെ പ്രേരണ നിമിത്തം അതിന്നായി ഉദ്യമിക്കുന്നു. ഉൽക്ഷുഭ്ങളായ ചില പ്രസ്ഥാനങ്ങളോ പരിപാടികളോ ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരാളുടെ ജീവിതവുമായി അവിഭക്തമായി സംഘടിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യും. ഉദാഹരണമായി ഒരു രാഷ്ട്രീയനേതാവു് തന്റെ ജീവിതകഥ എഴുതുമ്പോൾ, സ്വന്തം അപദാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു പെരുമ്പറയടിക്കുന്നതിനല്ല ഉദ്യമിക്കുന്നതു്. തന്റെ ജീവിതത്തെക്കാൾ എത്രയോ മഹനീയമായ ഒരാദർശത്തിന്റെ പ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടിയുള്ള ശ്രമവും അതിന്റെ പ്രവർത്തനപരിപാടികളിലുള്ള വിജയാപജയാനുഭൂതികളും വിസ്തരിക്കയത്രേ അദ്ദേഹം ചെയ്യുന്നതു്. തന്മൂലം അഹംബോധഭാവം വളരെ അകറ്റി നിർത്തുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു് എളുപ്പം സാധിക്കുന്നു.

നെഹ്രുവിന്റെ ആത്മകഥ ഇതുപോലെ അഹംബോധരഹിതമായ ആത്മകഥയ്ക്കു ഒരുത്തമദൃഷ്ടാന്തമത്രെ. ഭാരതത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തോടും, ദേശീയപ്രസ്ഥാനത്തോടും അതിന്റെ വികാസത്തോടും താദാത്മ്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ജീവിതകഥയാണു് അതിൽ കാണുന്നതു്. യുദ്ധകാലത്തെ ഇൻഡ്യൻ രാജ്യകാര്യങ്ങൾ, സത്യാഗ്രഹവും അനുബ

സാറും, ഞാൻ പുറത്താക്കപ്പെട്ടതും, കഷ്കരുടെ ഇടയിൽ, നി സ്സഹകരണം, ആദ്യത്തെ ജയിൽശിക്ഷ, അഹിംസയും ഖഡ് ഗസിദ്ധാന്തവും, സിവിലാജ്ഞാലംഘനം, കറാച്ചി കോൺ ഗ്രസ്സ്, വട്ടമേശസമ്മേളനം, ബ്രി. ഗവണ്മെൻറിൻെറ ഇരു തലനയം, ഡൊമിനിയൻ പദവിയും പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യവും, വർഗ്ഗീയത്വവും പത്രപ്രവർത്തനവും എന്നിങ്ങനെ 68 അ ദ്ധ്യായങ്ങളുള്ളതിൽ, സ്വകാര്യങ്ങളെയും കുടുംബകാര്യങ്ങളെയും കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനു കഷ്ടിച്ചു പത്തദ്ധ്യായങ്ങൾ മാ ത്രമേ വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ളു. ഇതിൽ നിന്നും കഥാപുരുഷൻെറ വളർച്ചയും, ഭാരതീയ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിൻെറ പുരോഗതി യും എത്രകണ്ടു അവിഭക്തമായി സമ്മേളിച്ചിരുന്നുവെന്നു് ഊഹിക്കാവുന്നതാണു്. പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നും ചില ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു ഇക്കാര്യം സമർത്ഥിക്കുന്നതിനു വിസ്തര ഭയം അനുവദിക്കുന്നില്ല.

ഗവേഷണങ്ങൾ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ മുതലായവയ്ക്കു വേ ണ്ടിയോ, മനുഷ്യരാശിയെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന ചില ദുർ ഘടപ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിനുവേണ്ടിയോ, സ്വജീ വിതം അർപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മഹാന്മാരുടെ ചരിത്രം അവരുടെ ഉദ്യമങ്ങളോടു പരിപൂർണ്ണമായി ലയിച്ചിരിക്കുന്നതു മൂലം അ ഹംബോധവത്തായി വരികയില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ആത്മകഥ കൾ തികച്ചും മനോരഞ്ജകങ്ങളായിരിക്കും. കാരണം പ്രചാര ണോദ്ദേശ്യം അവയെ തീണ്ടിയിരിക്കപോലും ഇല്ല. രാഷ്ട്രം സമുദായം സാഹിത്യം ശാസ്ത്രം മതം ഇവയിലേതെങ്കിലും ഒ ന്നിനെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള ഉന്നതവും വികാരനിർഭരവുമായ ഒരാദർശത്തിൻെറ പ്രേരണകൾക്കു വശംവദനായിരിക്കുന്ന ഒരാളിൻെറ ജീവിതകഥ - ആത്മകഥ - തീർച്ചയായും മഹ ത്തും സ്വാത്മവിമുഖവും അഹംബോധരഹിതവും ആയി രിക്കും.

ആത്മകഥയുടെ അംശങ്ങൾ, പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ ഉദ്ദേ ശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത എഴുത്തുകളിലും ഡയറികളിലും കാണുന്നതാ ണു്. അതുപോലെ ചില സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതിക ളിൽ - പ്രത്യേകിച്ചു നോവലുകളിലും നാടകങ്ങളിലും - അ വരുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ പരോക്ഷമായി പ്രതിപാദിച്ചി രിക്കുന്നതായി നമുക്കറിയാം. ഡിക്കൻസിൻെറ 'ഡേവിഡ്

കോപ്പർ ഫീൽഡു', 'ചാർലട്ട് ബ്രോൺടേയുടെ 'ജെയിൻ ഏറ്' മുതലായി പല നോവലുകളും തൽക്കർത്താക്കളുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ ഭംഗിയായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെയെല്ലാം പരോക്ഷമായ ഉപാധി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതുമൂലം, കാര്യങ്ങളുടെ സത്യസ്ഥിതി, മറവിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു മറയ്ക്കാതെ പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. അവ പൂർണ്ണമായ ആത്മകഥകളല്ലെങ്കിലും, ഉള്ളിടത്തോളം യഥാർത്ഥവും അകൃത്രിമവും ആയിരിക്കും.

ആത്മകഥകളും സ്മരണകളും

ആത്മചരിത്രപരങ്ങളായ രേഖകൾ പലതരത്തിലുണ്ട്. ഡയറികൾ, കത്തുകൾ, വൃത്താന്തക്കുറിപ്പുകൾ, സ്മരണകൾ ഇവയൊക്കെ അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു ആത്മകഥയിൽ ഇവയ്ക്കെല്ലാം സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കും. പക്ഷേ സ്മരണകളായും വൃത്താന്തകഥനങ്ങളായും (reminiscences, memoirs) പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ടല്ലോ. ഇവയും ആത്മകഥയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്ന രേഖ അത്രവ്യക്തമായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുവാൻ എളുപ്പമല്ല. മൊത്തത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ആത്മകഥയിലെ രശ്മികേന്ദ്രം എഴുതുന്ന ആളും, സ്മരണകളിലേത് മറ്റുള്ളവരും ആകുന്നു. എഴുത്തുകാരൻ സ്മരിക്കുന്ന ആളാകയാൽ അയാൾക്കും സ്മരണകളിൽ ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനം ഉണ്ടാകാതെ നിവൃത്തിയില്ല. സാധാരണ സ്മരണയുടെ ആസ്പദം ഒരു പ്രത്യേക സംഭവമോ പ്രത്യേക രംഗമോ ആയിരിക്കും. ബാഹ്യരംഗങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണം മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കി സ്മരണയും ആത്മകഥയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുക എളുപ്പമല്ല.

ആധുനികനിരൂപകന്മാർ ആത്മകഥയുടെ പ്രത്യേക നാഡീചലനങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കാനായി ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മനോഭാവമെന്ത്, രചനയുടെ പ്രധാനലക്ഷ്യമെന്ത് എന്നിങ്ങനെ അപഗ്രഥനം ചെയ്ത് ഈ വിഷയത്തിന്റെ ഉള്ളുകള്ളികളിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാനാണ് അവരിൽ ചിലർ ഉദ്യമിക്കുന്നത്. സംഭവാഖ്യാനം ചെയ്യുക (Chronicle), ഏറുപറയുക (Confess), വിശദീകരിക്കുക (Expound)

ഇതിലേതെങ്കിലും ഒന്നായിരിക്കും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം. പക്ഷേ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ പലപ്പോഴും കലർന്നിരിക്കുമെന്നുള്ളതാണ് ഇതിന്റെ മറ്റൊരു വശം. പ്രത്യേകമായ ഒരു സാഹിത്യരൂപമായി ആത്മകഥയെ വീക്ഷിക്കുവാനാണ് മറ്റു ചിലർ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നത്. വ്യക്തിപരമായ ഒരു സമ്മർദ്ദത്തിന്റെ — ആന്തരികമായ ഒരു ആവിഷ്കാരതല്പരയുടെ — ഫലമായിട്ടാണ് ആത്മകഥാരചന നടക്കേണ്ടത്. അല്ലാതെ തന്റെ ജീവിതരഹസ്യം അറിയാൻ ഒരു കൂട്ടർ കാത്തിരിക്കുന്നു, അവർക്കുകൊണ്ടു പ്രയോജനമുണ്ടാകും, അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ എഴുതുന്നത് — എന്നു കരുതി എഴുതപ്പെടുന്ന ആത്മകഥകൾ ഒന്നാംകിടയിൽ എത്തുക സാദ്ധ്യമല്ല. എന്റെ ജീവിതം ഒരുപക്ഷേ കുഴഞ്ഞതാവാം, എനിക്കു വ്യക്തമായി മറ്റുള്ളവരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു ഒന്നുമില്ലെന്നു വന്നേക്കാം, പക്ഷേ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒന്നു പുറകോട്ടു നോക്കി അതിലേ പ്രധാനചലനങ്ങളും ചോദനങ്ങളും പെറുക്കിയെടുത്തു നിരത്തിവയ്ക്കുക എനിക്കുതന്നെ ആവശ്യമാകുന്നു — എന്നു കരുതി എഴുതപ്പെടുന്ന ചരിത്രം സാധാരണഗതിയിൽ നന്നാവുക തന്നെ ചെയ്യും. അപ്പോൾ ഒരു ആത്മകഥയുടെ വില നിർണ്ണയിക്കുന്നത്, ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ആത്മാവിന്റെ സ്വഭാവഗുണമനുസരിച്ചാണെന്നു വരുന്നു. ഡാവ്വിന്റെയും, ഫ്രോയിഡിന്റെയും സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അടിസ്ഥാനരഹിതങ്ങളെന്നുവന്നാലും, അവരുടെ ആത്മകഥകളുടെ വിലയ്ക്കു മങ്ങൽ തട്ടുകയില്ല. ആത്മാർത്ഥതയാണ് ആത്മകഥയുടെ ജീവൻ. വായിക്കുമ്പോൾതന്നെ ആത്മാർത്ഥത തുടിക്കുന്ന ആത്മകഥയാണ് ശരിക്കും വിജയിക്കുന്നത്.

ആത്മകഥയുടെ പ്രത്യേകചൈതന്യം

ആത്മകഥ ഒരു ചിത്രത്തിന്റെ അനാച്ഛാദനമല്ല; വസ്തുതകളുടെയും ബന്ധങ്ങളുടെയും അനാവരണവുമല്ല. അതൊക്കെ ജീവചരിത്രത്തിന്റെ രംഗങ്ങളാണ്. എഴുത്തുകാരന്റെ മൂല്യബോധമാണ് ആത്മകഥയുടെ സംഭാവനയായി നമുക്കു ലഭിക്കേണ്ടത്. ബാഹ്യലോകം കാണുന്ന തായിത്തടിയുടെ അകത്തുള്ള കാതലാണ് ആത്മകഥയിൽക്കൂടെ പ്രത്യക്ഷമാകേ

ണ്ടതു്. കാലം കഴിയുമ്പോൾ ജീവചരിത്രം മാറി എഴുത പ്പെടേണ്ടതായി വന്നേക്കാം. പക്ഷേ ആത്മകഥയെ സംബ ന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ ചോദ്യം ആവിർഭവിക്കുന്നില്ല.

പരിപൂർണ്ണമായ സത്യഗ്രഹണത്തിനു ജീവചരിത്രവും ആത്മകഥയും പര്യാപ്തമല്ല. ആത്മകഥകൾക്കു ശേഷം വിര ചിതങ്ങളാകുന്ന ജീവചരിത്രങ്ങൾ താരതമ്യേന നന്നായി രിക്കും. രണ്ടിനും മേൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ ചില ന്യൂ നതകളും മേന്മകളും ഉണ്ടു്. ഇവയിലേതാണു് സത്യത്തെ കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മവും പൂർണ്ണവുമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നതെന്ന കായ്മും പ്രധാനമായി ഗ്രന്ഥകാരനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. സത്യഗ്രഹണത്തിനു രണ്ടും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണു് ഏറെ നല്ലതു്. ഹൃദയസാമ്രാജ്യം പിടിച്ചടക്കുവാൻ കൂടുതൽ സമ ർത്ഥമായിട്ടുള്ളതു് ആത്മകഥയാണു്; കാരണം അതിന്റെ ഉറ വിടം ധന്യമായ ഒരു ഹൃദയമാണെന്നതുതന്നെ.

ലോകപ്രശസ്തങ്ങളായ ചില ആത്മകഥകൾ

മറ്റു സാഹിത്യശാഖകളെപ്പോലെ ആത്മകഥയ്ക്കും അ തിന്റേതായ ഒരു ചരിത്രമുണ്ടു്. ജീവചരിത്രത്തിന്റെ കാ യ്മത്തിലെന്നതുപോലെ ആത്മകഥയുടെ വിഷയത്തിലും നാ യൂറോപ്പിലേക്കുതന്നെ നോക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. പ തിനെട്ടാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തോടുകൂടിയാണു് ആത്മകഥാസാഹിത്യം അവിടെ ശരിയായി രൂപംകൊള്ള ന്നതു്, അതിനുമുമ്പുള്ള ചില കൃതികളെ പ്രഥമാങ്കുരങ്ങളാ യി ഗണിക്കേണ്ടതാണു്. പഴയ കൃതികളിൽ ഏറ്റവും പ്ര ധാനപ്പെട്ടതു് ആഗസ്റ്റിന്റെ 'ഏറ്റുപറച്ചിൽ' (Confessions) ആണു്. ആത്മശാന്തിക്കായി ക്രിസ്തുമതാനുയായികൾ പാതി രിയുടെ സന്നിധിയിൽ പാപം ഏറ്റു പറയുന്ന സമ്പ്രദായ ത്തിന്റെ ഒരു സംസ്കരിച്ച രൂപമാണു് ഇതെന്നു ചില നി രൂപകന്മാർ പറയുന്നു. ഏതായാലും സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഉറച്ച സ്ഥാനം നേടിയിട്ടുള്ള ഒരു ക്ലാസ്സികൃതിയാണു് ആത്മ കഥാസ്പുരിതമായ "ഏറ്റുപറച്ചിൽ". സൂസോവിന്റെ 'സേവകജീവിതം' (The life of the servant), പെട്രാക്കി ന്റെ 'ഭാവിതലമുറയ്ക്കുള്ള കത്തു്' (Letter to Posterity)

എന്നിങ്ങനെ ഏതാനും കൃതികൾ സ്മരിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ നാം സെല്ലിനി (Cellini) യുടെ ആത്മകഥയിലേക്കു എത്തിച്ചേരുന്നു. പതിനാറാം ശതകത്തിൽ വിരചിതമായ ഈ കൃതിയിൽ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പ്രത്യേകലക്ഷ്യം തന്റെ കൃതികളുടെ രചനയെക്കുറിച്ചു പൊതുജനങ്ങളെ അറിയിക്കുക എന്നതാണു്. പക്ഷേ അതു ഒരു കലാകാരന്റേതെന്നതിനെക്കാൾ ഒരു മനുഷ്യന്റെ കഥയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. അതാണു് അതിന്റെ വിജയരഹസ്യം. ജിറോലാമോ കാർഡനോവിന്റെ 'എന്റെ ജീവിതഗ്രന്ഥം' (Book of my Life) സെല്ലിനിയുടെ ആത്മകഥയെക്കാൾ ചില അംശങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധാർഹമാണു്. അദ്ദേഹം അന്വേഷിക്കുന്ന സത്യം സംഭവങ്ങളിലേ ചരിത്രപരമായ സത്യമല്ല, സ്വന്തം വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ (വികാരങ്ങളുടെയും ആഗ്രഹങ്ങളുടെയും) സത്യമാണു്. അപഗ്രഥനാത്മകമായ ഒരു സമ്പ്രദായമാണു് അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഈ മണ്ഡലത്തിലെ മറെറാരു നാഴികക്കല്ലാണു് ജോൺ ബന്യാന്റെ 'കൃപ പെരുകിയതു്' (Grace Abounding). പതിനേഴാം ശതകത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഈ കൃതിയുടെ ലാളിത്യവും ആത്മാർത്ഥതയും ആരേയും വശീകരിക്കുന്നതാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മകഥയുടെ ഒരു വശം മാത്രമേ ഈ കൃതിയിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നുള്ളു. സുപ്രധാനമായ മറെറാരു വശം (Relation of the Imprisonment of Mr. John Bunyan) എന്ന ലഘുകൃതിയിലുണ്ടു്.

ഡേവിഡ് ഹ്യും, ബഞ്ചമിൽ ഫ്രാങ്ക്ളിൻ, എഡ്വേർഡ് ഗിബ്ബൺ എന്നിവരാണു് ആത്മകഥാരചനയിൽ ഒരു പുതിയ യുഗം ആരംഭിക്കുന്നതു്. ഹ്യുമിന്റെ 'ജീവിതം' (Life - 1776) വിസ്തരിച്ചുള്ള ഒരു ജീവിതാഖ്യാനമാണു്. സാഹിത്യജീവിതം രേഖപ്പെടുത്തുകയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനലക്ഷ്യം. അതിൽ കുറേസമ്മതവും ഏറുപറച്ചിലും ഒന്നും കാണുകയില്ല. 'ആത്മപ്രശംസ കൂടാതെ അധികനേരം ഒരാൾക്കു തന്നെക്കുറിച്ചുതന്നെ സംസാരിക്കാൻ കഴികയില്ല. അതിനാൽ ഞാൻ ചുരുക്കിയേക്കാം' എന്നാണു് ഹ്യും പറയുന്നതു്.

ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലുള്ള ആത്മകഥകളിൽ വച്ചു് ഏറേറവും അവക്രവും പ്രസന്നവുമായ ഒന്നാണു് ഫ്രാങ്ക്ളിന്റെ ആ

ത്മകഥ (1771). സ്വന്തം മാഹാത്മ്യബോധം കൊണ്ട് അല്പം പോലും ചലിക്കപ്പെട്ട ഒരു ഹൃദയമായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. താൻ ഇടപെട്ട കായ്ങ്ങൾ അതിശയോക്തിമൂലം വലുതാക്കാനും അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. ഇക്കാരണത്താൽ ഈ ആത്മകഥ നല്ല മാനുഷികമൂല്യമുള്ള ഒരു രേഖയായിപ്പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചില നിരൂപകന്മാർ അന്തഃസാരവിഹീനമെന്നു ഗണിച്ചു പരിഹസിക്കുന്ന ഇതിലേ 'നിസ്സാരകായ്ങ്ങൾ' ആണ് വാസ്തവത്തിൽ ഈ കഥയ്ക്കു ചൈതന്യവും പ്രാധാന്യവും കൊടുക്കുന്നത്.

1788നും 1793നും ഇടയ്ക്കു ആത്മകഥാപരങ്ങളായ ആറു ലേഖനങ്ങൾ ഗിബ്ബൺ എഴുതുകയുണ്ടായി. ഏഴാമത്തേതു് അപൂർണ്ണമായ ഒരു രേഖയായിരുന്നു. ഈ ലേഖനങ്ങൾ സമാഹരിച്ചു 1799-ൽ ലോർഡ് ഷെഫീൽഡു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ഒന്നാംതരമൊരു ജീവിതാഖ്യാനമാണ് ഈ സമാഹാരം. "ചിത്രങ്ങളും ഉപകഥകളും കൊണ്ടു വായനക്കാരെ രസിപ്പിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിയും. പക്ഷേ ഒരു വ്യക്തിയുടെ സ്മാരകത്തെ, പ്രശംസയ്ക്കും പരിഹാസത്തിനുമുള്ള ഒരു വാഹനമായി അധഃപതിപ്പിക്കുവാൻ എനിക്കിഷ്ടമില്ല" എന്നാണ് ഗിബ്ബൺ പറയുന്നതു്. ഇതിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തീകരണം എവിടെയാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്.

റൂസ്സോവിന്റെ ഏറ്റുപറച്ചിൽ സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു കൃതിയാണ്. "എന്റെ തോഴരുടെ മുമ്പാകെ ഒരു മനുഷ്യന്റെ യാഥാർത്ഥചിത്രം വരച്ചു കാട്ടണമെന്നു ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ആ മനുഷ്യൻ ഞാൻ തന്നെയാണ്." ഈ പ്രസ്താവനയോടുകൂടെയാണ് പ്രസ്തുതകൃതി ആരംഭിക്കുന്നതു്. ആത്മകഥാസംഭവങ്ങളുടെ ഒരു രേഖയോ, പേഴ്സണാലിറ്റിയുടെ (വ്യക്തിമുദ്രയുടെ) ആവിഷ്കാരമോ മാത്രമല്ല, സ്വയം കണ്ടുപിടിക്കാനും വേണ്ടിവന്നാൽ അനുരഞ്ജനത്തിൽ എത്തുവാനുമുള്ള ഒരു പരിശ്രമം കൂടെയാണ്. ഉന്നതമായ ഈ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുവാൻ റൂസ്സോവിനു് ഏറെക്കുറെ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. "നല്ലതും തിയ്യതും ഞാൻ ഒരുപോലെ വെട്ടിത്തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ...അല്ലയോ അനശ്വരചൈതന്യമേ! അവിടുന്നു എന്നെക്കണ്ടതുപോലെ ഞാൻ എന്നെ അനാവരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ബഹുക്കളായഎന്റെ തോഴർ അട്ടത്തുകൂടി എന്റെ ഏറ്റുപറച്ചിൽ കേട്ടിട്ട്, എന്റെ അയോഗ്യതകളെ കുറിച്ചു വിലപിക്കട്ടെ, അപൂർണ്ണതകളെക്കുറിച്ച് ലജ്ജിക്കട്ടെ. അതുകഴിഞ്ഞു അവരിൽ ഓരോരുത്തനും അങ്ങയുടെ സിംഹാസനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വീണു ഹൃദയശോധനചെയ്യ ഇത്രയും ആത്മാർത്ഥതയൊടെ കഴിയുമെങ്കിൽ പറയട്ടെ 'ഞാൻ ഈ മനുഷ്യനെക്കാൾ ഭേദമായിരുന്നു' എന്നു്." റൂസ്സോയുടെ ഏറ്റുപറച്ചിലിന്റെ പരമലക്ഷ്യം ഈ വാക്യങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

കുറേക്കൂടെ പരിമിതമായ ഒരു വിഹാരരംഗമാണു് വേഡ്സ്വത്തിന്റെ ആത്മചരിത (The Prelude) ത്തിൽ കാണുന്നതു്. രഹസ്യാനുഭൂതികൾക്കു് റൂസ്സോവിനെപ്പോലെ, വേഡ്സ്വത്തും പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നുണ്ടു്. തന്റെ പ്രത്യേക വൈഭവത്തെക്കുറിച്ചു റൂസ്സോവിനെക്കാൾ ബോധവാനാണു് ഇദ്ദേഹം. പക്ഷേ ആ വൈഭവം ഒരു ട്രസ്റ്റ് അല്ലെങ്കിൽ ഈശ്വരദാനം ആയിട്ടാണു് അദ്ദേഹം കരുതുന്നതു്.

ഗൊയ്ഥേയുടെ ആത്മകഥയുടെ പേരു് 'കവിതയും സത്യവും' (Poetry and Truth) എന്നാണു്. റൂസ്സോവിന്റെയും വേഡ്സ്വർത്തിന്റെയും ആത്മകഥകളെക്കാൾ കുറേക്കൂടെ വിസ്തൃതമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കൃതിയാണു് ഇതു്. ഇരുപത്താറാം വയസ്സോടുകൂടി ഇതിലെ കഥ സമാപിക്കുന്നു. ബഹുമുഖമായ ആജീവിതത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിൽ എത്തുവാൻ ആത്മകഥയ്ക്കു നിവൃത്തിയില്ലെന്നതു സമ്മതിക്കുമ്പോൾ തന്നെ, കുറേക്കൂടെ ആ മഹാഗ്രന്ഥകാരനിൽ നിന്നും ലഭിച്ചില്ലല്ലോ എന്ന പശ്ചാത്താപവും നമുക്കുണ്ടാകുന്നു. തന്നെത്താൻ അറിയാൻ മനുഷ്യൻ ശ്രമിക്കുന്നതിൽ ഗൊയ്ഥേയ്ക്കു പരാതിയില്ല. പക്ഷേ ഒരതിർത്തിക്കപ്പുറം ആത്മശോധനമൂലം അവനു പുരോഗമിക്കാൻ കഴികയില്ലെന്നദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നു. പിന്നെ അവൻ തന്നെപ്പററി കൂടുതൽ ഗ്രഹിക്കുന്നതു് വെളിയിലുള്ള കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിൽ നിന്നുമാണു്. "ഓരോ പുതിയ കാര്യവും നാം ദർശിക്കുമ്പോൾ നമ്മിലെ ഒരു പുതിയ അവയവം വികസിക്കുകയാണു്" എന്ന അഭിപ്രായമാണു് ഗൊയ്ഥേക്കുള്ളതു്. 1808-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുടെ ഒരു സമ്പൂർണ്ണസമാഹാരം വെളിയിൽ വന്നു. അതു് രചനാകാലം അനുസരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തിയതാ

യിരുന്നില്ല. ഈ കൃതികളുടെ ബീജാവാപത്തെക്കുറിച്ച അറിയണമെന്നു പൊതുജനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, അദ്ദേഹം എഴുതിയതാണ് 'കവിതയും സത്യവും'. 'ഒരു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ജീവിതത്തിലെ ശൂന്യസ്ഥലങ്ങൾ നിറയ്ക്കുക' എന്നതാണ് ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശമെന്നു അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിയ്ക്കുവാൻ കാരണവും ഇതുതന്നെ.

ഇതോടുകൂടെ ആത്മകഥയുടെ ക്ലാസിക്കൽ യുഗം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്നു പറയാം. ആധുനികയുഗത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ കൃതികൾ നൂറുകണക്കിനുണ്ട്. അവയിൽ പലതും പരാമർശം അർഹിക്കുന്നതുമാണ്. വെൽസ്, യേറ്റ്സ്, സാർത്രേ, മോഗം മുതലായവരുടെ ആത്മകഥകൾ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്* . അവയുടെ സവിശേഷതകളിലേക്കു പ്രവേശിക്കുവാൻ സ്ഥലപരിമിതി അനുവദിക്കുന്നില്ല.

ലോകപ്രശസ്തി സമാർജ്ജിച്ചിട്ടുള്ള ചില ആത്മകഥകൾ ഈ നൂറാണ്ടിൽ ഇൻഡ്യയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായിട്ടുള്ളതു് മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ 'എന്റെ സത്യാന്വേഷണപരീക്ഷകൾ' ആണ്. അതിന്റെ പ്രത്യേകചൈതന്യത്തെക്കുറിച്ചു് നേരത്തേ തന്നെ ചിലതെല്ലാം പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. എങ്ങനെ നോക്കിയാലും അതിന്റെ സമീപത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു കൃതിയാണ് ജവഹർലാൽനെഹ്രുവിന്റെ ആത്മകഥ. ഭാരത റിപ്പബ്ളിക്കിന്റെ ആദ്യത്തെ രാഷ്ട്രപതിയായിരുന്ന ഡോക്ടർ രാജേന്ദ്രപ്രസാദിന്റെ ആത്മകഥയും കീർത്തിനേടിയ ഒരു കൃതിതന്നെ. രാഷ്ട്രത്തിനുവേണ്ടി ജീവിതം ഉഴിഞ്ഞുവെച്ച ഈ അപൂർവ്വ വ്യക്തികളുടെ ജീവിതത്തിന്റെ അന്തർദ്വാരകളിലേക്കുള്ള പ്രവേശം ആർക്കാണ് ആകർഷകമായിത്തോന്നാത്തതു്!

(*) Wells H. G. Experiment in Autobiography (1934, 2 vols.)
Yeats Y. B. — Reveries over Child-hood and Youth, (1915)
Maugham Somerset — Of Human Bondage (1915),
Summing Up. (1938)

അദ്ധ്യായം പതിനാലു്

മലയാളത്തിലെ ആത്മകഥകൾ

ജീവചരിത്രങ്ങളെപ്പോലെ ആത്മകഥകളും മലയാളത്തിൽ ചുരുക്കമാണു്. ആത്മകഥാരചനയിൽ വളരെ പ്രയാസങ്ങളുണ്ടു്. "ഒരാൾ തന്നെപ്പറ്റിത്തന്നെ എന്തെങ്കിലും എഴുതുക എന്നുള്ളതു കഠിനവും ലോലവുമായ ഒരു വിഷയമാണു്. ആക്ഷേപകരമായി എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതു സ്വന്തം ഹൃദയത്തിനും, സ്തുതിപരമായി എന്തെങ്കിലും കേൾക്കുന്നതു വായനക്കാരന്റെ കാതുകൾക്കും പരുഷമായി അനുഭവപ്പെട്ടുന്നു" എന്നത്രേ ഏബ്രഹാം കൗലി പറയുന്നതു്. കാര്യമിങ്ങനെയാണെങ്കിലും മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ ആത്മകഥകൾ ധാരാളമായി എഴുതപ്പെട്ടുന്നുണ്ടു്. മലയാളത്തിൽ ലക്ഷണമൊത്ത ആത്മകഥകൾ ചുരുക്കമാണെങ്കിലും, ആത്മചരിതസ്പർശമുള്ള രേഖകൾ കുറെയെല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. മിക്കതും പത്രങ്ങൾക്കായി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്മരണകളാണു്. ആർ. ഈശ്വരപിള്ള, പാച്ചുമൂത്തതു്, സി. വി. കുഞ്ഞിരാമൻ, കരിമ്പറ്റ ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിനേത്യാരമ്മ മുതലായവർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള സ്മരണകൾ ഉദാഹരണങ്ങളായിട്ടെടുക്കാം. അടുത്ത കാലത്തു് ധാരാളം സ്മരണകളും, ആത്മകഥയുടെ അംശങ്ങളും പത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കാണാറുണ്ടു്. സ്മരണകളിൽ ചിലതു് അന്യകഥാപരങ്ങളാണു്. സി. ഐ. രാമൻ നായരുടെ ഈ. വി. സ്മരണകൾ, ഈ. എം. കോവൂരിന്റെ 'ഞാൻ കണ്ട ഈ. വി', കെ. സദാശിവന്റെ 'കുമാരനാശാൻ–ചില അനുസ്മരണകൾ' എൻ. ശ്രീകണ്ഠൻനായരുടെ 'എന്റെ അമ്മ', 'കഴിഞ്ഞ കാലചിത്രങ്ങൾ' എന്നിവ അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ഉള്ളൂരിന്റെ 'സ്മരണമാധുരിയും' സി, കെ. മറാത്തിന്റെ 'സ്മരണാകിരണങ്ങളും' ചേലനാട്ടു് അച്യുതമേനോന്റെ 'സ്മരണാഞ്ജലി'യും, ഐ. സി. ചാ

ക്കോയുടെ ജീവിതസ്മരണകളും ആത്മകഥാപരങ്ങളായ സ്മരണകൾതന്നെയാണ്.

ആത്മകഥാസ്പർശമുള്ള ഇരുപതോളം മലയാള പുസ്തകങ്ങളിൽ കഷ്ടിച്ച് പകുതിമാത്രമേ തികച്ചും ആത്മകഥകളായി ഗണിക്കാൻ നിവൃത്തിയുള്ളു. ബാക്കിയുള്ളവ സ്മരണകളോ ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകഘട്ടത്തെക്കുറിച്ച് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആത്മകഥാംശങ്ങളോ ആണ്. "എന്റെ നാടുകടത്തൽ" എന്ന പേരിൽ സ്വദേശാഭിമാനി രാമകൃഷ്ണപിള്ള എഴുതിയിട്ടുള്ള പുസ്തകമാണ് ആത്മകഥാംശമുള്ള കൃതികളിൽ ഏറ്റവും പഴക്കം (1911) ഉള്ളതു്. തകഴി ശിവശങ്കരപിള്ളയുടെ "എന്റെ വക്കീൽ ജീവിതം", പൊൻകുന്നം വർക്കിയുടെ "എന്റെ വഴിത്തിരിവു്", തോപ്പിൽ ഭാസിയുടെ 'ഒളിവിലെ ഓർമ്മകൾ' ചങ്ങമ്പുഴയുടെ 'തുടിക്കുന്ന താളുകൾ', വി. എ. കേശവൻനായരുടെ 'ഇരുമ്പഴിക്കുള്ളിൽ' എന്നീ കൃതികൾ പേരുകൊണ്ടുതന്നെ ആത്മകഥയുടെ പൂർണ്ണതയിലെത്തുന്നില്ല എന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. സ്വജീവിതത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേക ഘട്ടമോ ഘടകമോ സംഭവമോ ആസ്പദമാക്കി സ്മരണകളും അവലോകനങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ കൃതികളിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. അവ ആത്മകഥയുടെ ഒരു ഭാഗമാണെന്നു സമ്മതിക്കാം; എങ്കിലും തികച്ചും ആത്മകഥകൾ അല്ല.

എന്നാൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ കാൽ ശതാബ്ദകാലത്തിനുള്ളിൽ നമുക്കു കൊള്ളാവുന്ന ഏതാനും ആത്മകഥകൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നതു് സന്തോഷാവഹമാണ്. എണ്ണത്തിൽ കുറവാണെങ്കിലും നമ്മുടെ ജീവചരിത്രങ്ങളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, അവയുടെ സാമാന്യനിലവാരം കൂടുതൽ ഉയർന്നതാണെന്നും പറയണം. ഇതിനു ചില കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. പി. കെ. നാരായണപിള്ള, ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള, കെ. എം. പണിക്കർ, സി. കേശവൻ, കെ. പി. കേശവമേനോൻ, പി. കേശവദേവു്, ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി ഇവരൊക്കെയാണ് ആത്മകഥാരചനമൂലം നമ്മുടെ ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ ധന്യമാക്കിയിട്ടുള്ളതു്. ഇവരൊക്കെ നല്ല എഴുത്തുകാരാണെന്നുള്ളതാണ് ആദ്യമായി നാം ഓർക്കേണ്ടതു്. ഹൃദയസ്പർശകമായി കാര്യങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കാൻ അവർക്കു പ്രത്യേക

സാമർത്ഥ്യമുണ്ട്. ഓരോതരത്തിൽ പൊതുജനസേവനം നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ള ഇവർക്ക് വിലയുള്ള പല അനുഭവങ്ങളുണ്ട്. അവ ആത്മാർത്ഥതയോടെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ കഴിവുമുണ്ട്. ഇക്കാരണങ്ങളാലാണ് ഇവരുടെ ആത്മകഥകൾ ആസ്വാദ്യങ്ങളായിരിക്കുന്നത്. മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ആത്മകഥാപരങ്ങളായ എല്ലാ കൃതികളെയും ഇവിടെ പരാമർശിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പ്രധാനപ്പെട്ട ചില കൃതികളുടെ പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളെ സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ലഘുനിരൂപണങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

സ്മരണമണ്ഡലം 1938

പി. കെ. നാരായണപിള്ള

ഏതാണ്ട് കാൽ ശതകത്തിനു മുമ്പു തിരുവനന്തപുരത്തു നിന്നും 'സഹൃദയ' എന്ന പേരിൽ ഒരു സാഹിത്യമാസിക പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. നടന്നിടത്തോളം കാലം – അതു വളരെ കുറവുതന്നെ – നന്നായി നടന്ന ഒരു മാസികയാണ് അതു്. സഹൃദയമാസികയുടെ രക്ഷാകർതൃത്വം വഹിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ പി. കെ. നാരായണപിള്ള പ്രസ്തുത പത്രത്തിൽ ഖണ്ഡശഃ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്ന സ്മരണകളാണ് 1938-ൽ 'സ്മരണമണ്ഡലം' എന്ന പേരിൽ പുസ്തകരൂപത്തിൽ അവതരിച്ചതു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു് പറയുന്ന ഒരു വാചകം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. "വിദ്വജ്ജനങ്ങളുടെ ലേഖനഖനികൾ മാസികഗ്രന്ഥത്തിനു പ്രയോജനപ്പെടുവാൻ പല ഉപായങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ച കൂട്ടത്തിൽ ആയാസഹീനമായും ലളിതമായും പേലവമായും ഞാനുംകൂടി മാസികഗ്രന്ഥത്തിലേക്കു എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനു പ്രിൻസിപ്പാൾ ഏ. ഗോപാലമേനവൻ പ്രയോഗിച്ച സൂത്രം തൽക്കാലം ബുദ്ധിമുട്ടായിട്ടു തോന്നിയെങ്കിലും ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനെ പരിണമിച്ചല്ലോ എന്നു സന്തോഷിക്കുന്നു". നാരായണപിള്ളയ്ക്കു ആരോഗ്യഹാനി സംഭവിച്ചിരുന്ന ആ ഘട്ടത്തിൽ 'ആയാസഹീനമായും ലളിതമായും പേലവമായും' എഴുതുവാനേ സാദ്ധ്യമായിരുന്നുള്ളു. ഈ വി

ശേഷണങ്ങൾതന്നെയാണു് മിക്കവാറും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനുള്ള സവിശേഷതകൾ.

ശൈശവം തുടങ്ങി ആയുസ്സിന്റെ പകുതിയെന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ട മുപ്പതുവയസ്സുവരെയുള്ള കാര്യങ്ങളാണു് ഈ ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഇതിന്റെ രണ്ടാം ഭാഗം എഴുതുവാൻ ഗ്രന്ഥകാരനു കഴിഞ്ഞില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ തന്നെ സമഗ്രമാണെന്നു പറയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. വാസ്തവത്തിൽ ആത്മചരിതത്തോളം തന്നെ അന്യചരിതവും ഇതിൽ ഇടകലർന്നു കിടക്കുന്നു. ചാമിപ്പിള്ള ആശാൻ, അനന്തകൃഷ്ണയ്യൻ, മുൻഷി രാമക്കുറുപ്പ്, സി. എസ്. ബോയിൽ, ഏ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ, കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, സി. അന്തപ്പായി ആദിയായവരെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനങ്ങൾക്കും, വെള്ളപ്പൊക്കം, പോലീസ് ബഹളം, കച്ചേരിഭരണം, മുതലായവയുടെ വർണ്ണനകൾക്കും പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരിക്കയാൽ ആ കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ചും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ സമകാലികന്മാരെക്കുറിച്ചുമാണു് നാം കൂടുതൽ അറിയുന്നതു്. 'സ്മരണമണ്ഡലം' എന്ന പേർ ഇതിനു സർവ്വഥാ ഉചിതമാണു്. എന്നാൽ ആത്മകഥാംശത്തിനു കുറെക്കൂടെ കൊഴുപ്പും മുഴുപ്പും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, ആത്മകഥയെന്ന നിലയിൽ കുറെക്കൂടെ ഉപരിയായ സ്ഥാനം ഈ കൃതിക്കു ലഭിച്ചേനേ.

ഈ കൃതിയുടെ മാഹാത്മ്യം അതിന്റെ പ്രതിപാദനശില്പത്തിലാണു് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു്. അതിന്റെ വിശേഷമുദ്രകളാണു് ആയാസഹീനതയും ലാളിത്യവും. പി. കെ. നാരായണപിള്ളയുടെ സാധാരണ ഗദ്യം പ്രൗഢവും, സംസ്കൃതപദപ്രചുരവുമായിരിക്കും. ശബ്ദാഡംബരത്തിനുവേണ്ടി സംസ്കൃത മലയാളപദങ്ങൾ കൊണ്ടു കസർത്തു കാണിക്കുക അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാധാരണ വിനോദമാണു്. എന്നാൽ പ്രായേണ വ്യത്യസ്തമായ ഒരു രീതിയിലാണു് അദ്ദേഹം സ്മരണകൾ എഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. ശക്തിയുള്ള നാടൻ ശൈലി അദ്ദേഹത്തിനു സ്വായത്തമായിരുന്നു എന്നു ഈ കൃതിയുടെ ഓരോ പുറവും തെളിയിക്കുന്നു. എങ്കിലും കൃത്രിമ ഭംഗി ഉണ്ടാക്കുന്ന സ്വഭാവം അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്തത്തിൽ തന്നെ ലയിച്ചിരുന്നുവെന്ന സത്യം അവിടെയും ഇവിടെയും പ്രകട

മാകുന്നുണ്ട്. 'വിക്രമികളായ നക്രങ്ങൾ', 'ഭൃത്യന്റെ കടിതടശകടത്തിൽ ഇരുന്നു', 'സ്ഥൂലദേഹന്മാരേപ്പറ്റിയുള്ള ഗണനയിൽ ഗണപതിയായി ഗണിക്കേണ്ടതു്", മുതലായ പ്രയോഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടപ്പിറപ്പായി തീർന്നുപോയി. ഒരാളിന്റെ വണ്ണന നോക്കുക. "ദൃഢവും വിശാലവുമായ വക്ഷസ്ഥലവും, ഇന്ദ്രലുപ്തത്തിന്റെ ആക്രമംകൊണ്ടു് രോമശൂന്യവും ക്ഷുരകലോകത്തിന്റെ നിരാശതാഖനിയും ആയ മൂർദ്ധപ്രദേശവും, മുസലസദൃശങ്ങളായ ബാഹുദണ്ഡങ്ങളും മാംസളങ്ങളായ ജംഘകളും ബലിഷ്ഠമായ ശരീരവുംകൊണ്ടു ആരുടെ ശ്രദ്ധയേയും ആകഷ്ടിക്കത്തക്കവിധത്തിലുള്ള ഒരു 'കുറിയാൻ' ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം." ഈ 'കുറിയാൻ' പ്രയോഗത്തോട്ടകൂടിഅതിനുമുമ്പുള്ള പ്രൗഢപദങ്ങളെല്ലാം ക്ഷീണിച്ചു പോയതുപോലെ തോന്നുന്നില്ലേ? എങ്കിലും അവയുടെ വക്രഭംഗി ശ്രദ്ധേയമാണു്. ഇനി ആലപ്പുഴ വണ്ണന നോക്കുക. "യാനപാത്രങ്ങളെ നയിക്കുന്നതിനു ചക്രദീപസൗധവും, രാമസേതുവിനോടു മത്സരിയായ കടൽപാലവും, അനവരതം വ്യാപാരവും ദീർഘങ്ങളായ തെരുവുകളും തോട്ടകളും വലിയ കച്ചേരികളും ഘോരാകാരമായ കാരാഗാരവും പുരുഷാരവും" ഒക്കെയുള്ള ഒരു പട്ടണമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ആലപ്പുഴ. ഇത്തരം വാചകങ്ങൾ 'പൂവൻ പഴം അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ പ്രിയമാണു്", 'ഞാൻ ക്ലാസ്സിൽ എതിർവാദം ചെയ്യുമായിരുന്നു' എന്നിങ്ങനെയുള്ള സംഭാഷണ ശൈലിയുടെ ഇടയ്ക്കാണു് കലർത്തിവിട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഏതും അദ്ദേഹത്തിനു ആയാസം കൂടാതെ സാധിക്കുമായിരുന്നു. ശബ്ദവിഷയകമായ ഭ്രമത്തെക്കുറിച്ചു ആദ്ദേഹം തന്നെ ഏറ്റുപറയുന്നുണ്ടു്. "യാമകമയമായ യുധിഷ്ഠിര വിജയം പിന്നീട്ടു് എനിക്കു ശബ്ദവിഷയമായ അഭിരുചിയെ ഉപേക്ഷിക്കാൻമേലാത്ത വിധത്തിൽ ഗാഢമായി ജനിപ്പിച്ചു എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു". (പുറം 61)

സ്മരണമണ്ഡലത്തെ ഹൃദയാവർജ്ജകമാക്കുന്ന മറെറാരു കായ്വും അതിലെ ഉപകഥകളുടെ ധാരാളതയാണു്. ചാമിപ്പിള്ള ആശാന്റെ സവിധത്തിൽ ശിഷ്യഗണങ്ങൾ 'ചെവികൾ ഹാജരാക്കി മുദ്രയടിപ്പിച്ചു പോരുന്നതു്", സ്ത്രീകളുടെ ഇടയിൽ നിന്നു് തിരുവാതിരകളിക്കുന്നതിൽ രാമനാശാൻ ചാതു

ര്യം കാണിക്കുന്നതു്, ധീരനായ അനന്തകൃഷ്ണയ്യന്റെ 'പാദം കൊണ്ടുള്ള പിതുക്കു നിമിത്തം, പാമ്പിന്റെ തല വിത്തുചേമ്പു വേകിച്ചതുപോലെ അരഞ്ഞു ഭ്രമിയോടു ചേരുന്നതു്' ഇങ്ങനെ എത്രയെത്ര ഉപകഥകളാണു് അദ്ദേഹം സരസമായി ഹൃദയത്തിൽ തറയ്ക്കുംവിധം ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്!

തികഞ്ഞ ഫലിതബോധത്തോടുകൂടെയാണു് അദ്ദേഹം പഴയ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു സ്മരിക്കുന്നതും, അവയെ മനസ്സിൽ രൂപപ്പെടുത്തി ആവിഷ്കരിക്കുന്നതും. തടിയന്മാരെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കാനായി ഒരദ്ധ്യായം (നാല്പു്) തന്നെ അദ്ദേഹം വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ആത്മചരിത്രവുമായി അതിനു വല്ല ബന്ധവുമുണ്ടോ എന്നു അദ്ദേഹത്തിനു നോട്ടമില്ല. 'രസിക്കണം, രസിപ്പിക്കണം' - ഇത്രതന്നെയാണു ലക്ഷ്യം. അതു ഭംഗിയായി സാധിച്ചിട്ടുമുണ്ടു്. വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അഗാധതലങ്ങളിലേക്കു് ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങി, അവിടത്തെ ആഘാതപ്രത്യാഘാതങ്ങളോ, ആകാംക്ഷകളോ ആവേഗങ്ങളോ ചികഞ്ഞെടുത്തു വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവരണമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനുദ്ദേശമില്ലായിരുന്നു. സ്മരണമണ്ഡലത്തെ ഗൗരവമുള്ള ഒരാത്മകഥയായി ഗണിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പരിഹാസചതുരനായ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ വിനോദാത്മകം ലളിതവും പേലവുമായ രീതിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയ സ്മരണകളുടെ സഞ്ചയമായിട്ടാണു് അതിനെ കരുതേണ്ടതു്.

ജീവിതസ്മരണകം 1941

ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള

മലയാളത്തിലെ ഒരു മികച്ച നാടകകൃത്തും കാഥികനും ഫലിതസാമ്രാട്ടുമായ ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള ജനിച്ചതു് 1070 (1895) ചിങ്ങമാസത്തിലാണു്. 1113-ൽ, അതായതു് 44-ാമത്തെ വയസ്സിൽ, അദ്ദേഹം പരലോകപ്രാപ്തനാകയും ചെയ്തു. ഈ ജീവിതത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ ഏതാനും വർഷങ്ങൾ ഒഴിച്ചു ബാക്കിയെല്ലാം ജീവിതസ്മരണകളിൽ പ്രതിപാദ്യമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടു വാല്യങ്ങളായിട്ടാണു് ഈ ആത്മകഥ തിരുവനന്തപുരം ശ്രീവിലാസ് പ്രസ്സുകാർ പ്രകാശനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ഇതിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ ഗ്രന്ഥകാര

ന്റെ ജീവിതകാലത്തുതന്നെ 'എന്റെ വിദ്യാലയ സ്മരണകൾ' എന്ന പേരിൽ മലയാള മനോരമ ആഴ്ചപ്പതിപ്പിലൂടെ പൊതുജനശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമായതാണ്. എങ്കിലും പുസ്തകാകൃതിയിൽ ഇതു വെളിയിൽ വന്നതു് ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ചരമത്തിനുശേഷമാണു്. ഈ ഗ്രന്ഥപ്രസാധനത്തിൽ ഗണ്യമായ ഒരു പങ്കു നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളാണു് വെൺകുളം ജി. പരമേശ്വരൻപിള്ള. അദ്ദേഹത്തിനു ജീവചരിത്രത്തിലുള്ള താല്പര്യത്തെക്കുറിച്ചു് മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അദ്ദേഹം ഇതിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി പരിശോധിക്കുക മാത്രമല്ല, പ്രസക്തമായ ഒരവതാരിക എഴുതിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

ജീവിതസ്മരണകളുടെ പ്രത്യേകമുദ്ര എന്തെന്നു് പരമേശ്വരൻപിള്ള ഒരു വാചകത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ടു്. "ജന്മസിദ്ധമായ ഫലിതം, സ്വന്തം സ്വഭാവദൂഷ്യങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധത, ആരേയും രസിപ്പിക്കുന്ന ഗദ്യരീതി എന്നിവയുടെ സമ്മോഹനമായ ഒരു സമ്മേളനരംഗമത്രേ ഈ. വി.യുടെ സ്മരണകൾ". നാടകീയങ്ങളായ ചിത്രീകരണങ്ങൾ, മനംകവരുന്ന വർണ്ണനകൾ, തക്കംവരുമ്പോൾ മറ്റുള്ളവരേയും തന്നേത്തന്നെയും പരിഹസിച്ചു വിനോദിക്കുവാനുള്ള താല്പര്യം, സങ്കുചിതത്വം തീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്ത ജീവിതവീക്ഷണം, അണ്ടേയറ്റത്തെ ആത്മാർത്ഥത എന്നിവകളുടെ ഈ ആത്മകഥയുടെ സവിശേഷതകളായി കരുതാവുന്നതാണു്. താരതമ്യേന പറയുന്നപക്ഷം ഒന്നാംഭാഗത്തിലാണു് ആത്മകഥയ്ക്കു പ്രാധാന്യം കാണുന്നതു്. രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചുള്ള വിമർശനം കുറച്ചധികം ഉണ്ടു്.

ഈ. വി. യുടെ ആഖ്യാനസാരസ്യത്തിനു ഏതു ഭാഗവും ഉദാഹരണമാകും. അദ്ദേഹം ജനിച്ചതും, ശിശുവായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ മരിച്ചതും, കുഴി വെട്ടിമൂടാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ഒരു വലിയ മഴ വന്നു അല്പം താമസിപ്പിച്ചതും മറ്റും ഇവിടെ മുഴുവൻ ഉദ്ധരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. എങ്കിലും മാതൃകയ്ക്കായി ചില ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം ഉദ്ധരിക്കാം. "കച്ചിത്തുരുമ്പു വണ്ണം മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന ശിശു അതിനു വഹിക്കുവാൻ വഹിയാത്ത രോഗത്തോടുകൂടിയാണു ഭ്രൂണപ്രവേശം ചെയ്തതു്. പിറന്നു നാലഞ്ചുദിവസം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പിൽ

പുറമേ നിഴലിച്ചു വീഴ്ത്ത നീരു ഒൻപതു മുഖമായി ചുവന്നു. ഫലപ്രദമായ യാതൊരു ചികിത്സയും ആ പ്രായത്തിൽ സാദ്ധ്യവുമല്ലായിരുന്നു. കണ്ണു തുറക്കാതെ, കരയുന്നതിനുപോലും ശക്തിയില്ലാതെ, അമ്മയുടെയും മറ്റും കരങ്ങൾ നോവിച്ചു കൊണ്ടു ആ പ്രാണി ചരമത്തിലേക്കു അടുക്കുകയായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ അതൊരു സായാഹ്നത്തിൽ മരിച്ചു. അമ്മൂമ്മ നിലവിളിയോടുകൂടെ ഈ വാർത്ത വെളിയിൽ പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു പുരുഷന്മാർ എല്ലാം നാലുകെട്ടിലേക്കു കടക്കുന്നതിനുപോലും ഒരുങ്ങാതെ പൂമുഖത്തിലും വരാന്തയിലും നിശ്ശബ്ദരായി ഇരുന്നു.....ഏഴെട്ടുദിവസം ഉറക്കൊഴിഞ്ഞ ക്ഷീണത്തിനു ഒരവസാനം വന്നുവല്ലൊ എന്നു സന്തോഷിച്ചു ശുശ്രൂഷക്കാരിപ്പെണ്ണുങ്ങൾ ആശ്വസിച്ചു.....അമ്മൂമ്മ ശിശുപ്രേതത്തെ ഒരു പാളയിലാക്കി ഒരു തുണിയിട്ടു മൂടി ഒരു തുണിനും ഭിത്തിക്കും ഇടയ്ക്കുവച്ചു, ഓട്ടവിളക്കിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ മണ്ണെണ്ണച്ചിമ്മിനിവിളക്കു കത്തിച്ചു അതിനു സാക്ഷിയായി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു മുറിയ്ക്കുവെളിയിലേക്കിറങ്ങി.....ഏറെനേരം കണ്ണീർ പൊഴിച്ചിട്ടു വേലുപിള്ള അമ്മാവൻ അനുജനോട് "തെക്കുവശത്തു ഒരു കുഴി വെട്ടടാ കൊച്ചുരാമാ!" എന്നു ആജ്ഞാപിച്ചു.....കുഴി വെട്ടാനുള്ള കുന്താലി കയ്യിലെടുത്തു മുറ്റത്തേയ്ക്കിറങ്ങിയതും, ആയിടെയെങ്ങും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്തവിധം ഒരു പെരുമഴ വീണതും ഒരുമിച്ചുകഴിഞ്ഞു. .....അടുത്തു താമസിച്ചിരുന്ന ഒരമ്മാവി "കൊച്ചുകല്യാണീ! കുഞ്ഞു ചത്തുപോയോ?" എന്നു ചോദിച്ചിട്ടു പ്രേതത്തിന്റെ തലയ്ക്കൽ ഇരുന്ന വിളക്കു ഊക്കോടെ മാറ്റി. ചിമ്മിനിവിളക്കു മറിഞ്ഞു കുഞ്ഞിന്റെ ദേഹത്തിൽ വീണു. തുണി കത്തിക്കാളി. അമ്മ 'അയ്യോ! അതിനെ ചുടാതിരിക്കിൻ' എന്നു പറഞ്ഞു തുണി തട്ടി ദൂരെയിട്ടു. തന്റെ അവിവേകത്തിൽ ലജ്ജിതയായിത്തീർന്ന അമ്മാവി, വിളക്കു ശരിയാക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു അമ്മ കുഞ്ഞിനെ വെറുതേ കൈയ്യിലെടുത്തു. മരിച്ചുപോയിരുന്നാലും താൻ പ്രസവിച്ചതല്ലേ? അതിന്റെ ശരീരം ആ അവസ്ഥാന്തരത്തിലും ഒന്നു സ്പർശിക്കുക പരമാനന്ദപ്രദമല്ലേ? കൈയ്യിലെടുത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ കുഞ്ഞിന്റെ തേള ഇടിക്കുന്നുണ്ട്." അങ്ങനെ മരിച്ചു ജീവിച്ച കുഞ്ഞുതന്നെയാണ് എല്ലാം കണ്ട ഒരു സാക്ഷിയെപ്പോലെ

ഇക്കഥ വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അല്പം സങ്കല്പവും അതിശയോക്തിയും ഒക്കെ ഇതിൽ കലന്നിട്ടുണ്ടാവുമെങ്കിലും, എത്ര ഹൃദയാവജ്ജകമായ ഒരു ആഖ്യാനരീതിയാണു് ഇതെന്നു നോക്കുക.

പച്ചൻകുളം വാസുപിള്ളയുടെ പത്രാധിപത്യത്തിൽ നടന്നുവന്ന 'രസികൻ' എന്ന വിനോദമാസികയിൽ കള്ള പ്പേരുവെച്ചു പലരുടെയും തൂലികാചിത്രങ്ങൾ ഈ. വി. എഴുതിയിരുന്നു. ആദ്യമായി 'ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള'യുടെ തൂലികാചിത്രം തന്നെയാണു് പ്രസിദ്ധീകൃതമായതു്. അതുതന്നെയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ആത്മചിത്രണമെന്നു തോന്നുന്നു. ഒരു ആത്മകഥാകാരനുവേണ്ട ഗുണങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ചും സ്വയം വിമർശിക്കുവാനുള്ള പാടവം, ആ ലേഖനത്തിൽത്തന്നെ തെളിഞ്ഞുകണ്ടിരുന്നു. എങ്ങനെയൊക്കെയാണു് അദ്ദേഹം തൂലികാചിത്രങ്ങൾ എഴുതിയതെന്നു വിസ്തരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഗം ജീവിതസ്മരണയിലുണ്ടു്. ''വാസുപിള്ള വല്ലവഴിക്കും വന്നെന്നെ പിടികൂട്ടും. ചിലപ്പോൾ ആരുടെ ചിത്രമാണു് എഴുതേണ്ടതെന്നു അയാൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. പലപ്പോഴും അങ്ങനെയല്ല. നല്ല നേരമ്പോക്കിനു വകയുള്ള ചിത്രം ആരുടേതായിരിക്കണമെന്നു ഞങ്ങൾ സംഭാഷണത്തിൽ തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നു. ആ സംഭാഷണത്തിനിടയിൽത്തന്നെ ഞാൻ ആ വിഷയങ്ങൾ സംബന്ധിച്ചു ചില ഫലിതങ്ങൾ പറയുന്നു. അതു വളരെ കേമമായെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ വാസുപിള്ള ചിരിച്ചു രസിക്കുന്നു. ഈ പ്രോത്സാഹനം എന്നെ ഉന്മത്തനാക്കുന്നു. 'കടലാസ്സും പെൻസിലും എടുക്കുക' എന്നു പറയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അയാൾ തയ്യാറായിക്കഴിയുന്നു. ആ വിദ്വാൻ എഴുതുന്നു. നല്ല നേരം പോക്കുകൾ വരുന്ന ഘട്ടത്തിൽ അയാൾ എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമായിരിക്കും തല അറഞ്ഞു ചിരിക്കുന്നതു്....." വാസുപിള്ളയുടെ തല അറഞ്ഞുള്ള ചിരി ഇദ്ദേഹത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനു കരുതിക്കൂട്ടിച്ചെയ്തതാണെന്നുള്ള അപഗ്രഥനചിന്തയും ആദ്യന്തം ഓളംവെട്ടുന്ന ആത്മാർത്ഥതയും ആക്കാണു് ഹൃദ്യമാകാത്തതു്? ഇങ്ങനെ ആദ്യവസാനം ആത്മാർത്ഥത ഓളമടിക്കുന്ന ഒരു ആത്മകഥയാണു് ജീവിതസ്മരണകൾ.

സ്വന്തം കുറവുകൾ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള കഴിവും, യാതൊരു കലവറയും കൂടാതെ തുറന്നു പറയുവാനുള്ള മനസ്സും ഈ. വി. യെപ്പോലെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ആത്മകഥാകർത്താക്കൾ മലയാളത്തിൽ തീരെ ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയണം. അദ്ദേഹത്തിനു ജീവിതംതന്നെ ഒരു വിനോദനാടകം ആയിരുന്നതുകൊണ്ട്, ആ ന്യൂനതകളേ നമ്മ്ബോധത്തോടെ വീക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. "മുഖത്തു നോക്കി നിരസിക്കുക പ്രയാസമാകയാൽ, ഒക്കെച്ചെയ്യാമെന്നേറു പറഞ്ഞിട്ട, പിന്നെക്കാലുമാറുക എന്ന രീതിയും എനിക്കു അത്ര അപരിചിതം അല്ല." എന്നു തുറന്നു പറയാൻ എത്രപേർ തയ്യാറാകും! വി. വി. പ്രസ്സുടമസ്ഥൻ ഈ. വി. യുടെ ബാഷ്പവഷ്ം മുദ്രണം ചെയ്യണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ട ജി. പി. യോട "വക്കാലത്തുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു ഫീസു ചോദിച്ചുകൊള്ളണം. അല്ലാതെ വഴിയേ നടക്കുന്നവൻ എല്ലാം എഴുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ എല്ലാം അച്ചടിപ്പിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞു കയറിവരരുതു്." എന്നു താക്കീതു ചെയ്ത എന്നു പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. വിനയംകൊണ്ട്, ഉള്ള സദ്ഗുണങ്ങൾ തുറന്നു പറയുന്നതിനും, സാധാരണ പലക്കും സങ്കോചമുണ്ടാവും. ഈ വിഷയത്തിലും ഈ വി. വ്യത്യസ്തനായിരുന്നു. "കൂട്ടിക്കാലം മുതൽക്കു സരസമായി സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതിൽ ഞാൻ വിരുതനായിരുന്നു" എന്നു പറയുന്നിടത്തു ആത്മപ്രശംസയല്ല, വസ്തുനിഷ്ഠതയോടുകൂടി സ്വയം നോക്കിക്കാണാനുള്ള പാടവമാണു കാണുന്നതു്. വാഗ്ദാനലംഘനം, കള്ളത്തരം, വഞ്ചന, സ്തുതിപ്രിയത്വം, അസൂയ, മദ്യപാനം, വൈരിവിദ്വേഷം തുടങ്ങി തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന മിക്ക ദുർഗ്ഗുണങ്ങളും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഒരു മടിയും അദ്ദേഹം കാണിച്ചിട്ടില്ല.

ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള ഒരു മനഃശാസ്ത്രവിദഗ്ധനായിരുന്നു എന്നു് ഈ കൃതിയിലെ പല ഭാഗങ്ങളും വിളിച്ചുപറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരഹൃദയജ്ഞാനം അത്ഭുതകരമായി തോന്നുന്നു. ഈ സിദ്ധിയാണു് സർഗ്ഗാത്മകസാഹിത്യരചനയിലും, ആത്മകഥാപ്രണയനത്തിലും അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ വിജയം നേടിക്കൊടുത്തതെന്നു തോന്നുന്നു. ആത്മകഥയിൽ അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്തിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങളിലും ഉപകഥകളിലും ഒരു നല്ല ഭാഗം തന്റെ മാനസികവളർച്ച

യെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നവയാണ്. ഒരു ചെറുമൊട്ട് ക്രമേണ വളർന്നു വിടരുന്നതുപോലെ അത്ര നൈസർഗ്ഗികമായി ആ മാനസികവികാസം അതിൽ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലെ ആശകളും ആശങ്കകളും, മറക്കാതെയും മറിക്കാതെയും അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈ കൃതിയിൽ ഏതുഭാഗം എടുത്തു നോക്കിയാലും ഈ വസ്തുത തെളിയുന്നതാണ്. പക്ഷേ ജീവിതസ്മരണകളിലെ പതിനാറാം അദ്ധ്യായം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമായി എനിക്കു തോന്നി. അതിന്റെ നിറവും ഭംഗിയും നിസ്തുല്യമാണെന്നതന്നെ പറയണം. ഈ വി.യ്ക്കു സഹജമായുള്ള ആജ്ജവവും ലാഘവവുമല്ല, പ്രത്യുത പ്രൗഢിയും ഗഹനതയുമാണ് നാം പ്രതിപാദനത്തിൽ കാണുന്നു. സരസനും പ്രസന്നനുമായ ഈ. വി. ഒരു ഗംഭീരാശയനും അഗാധചിന്തകനുമായി വേഷം മാറുന്നു. ഒരു നാഗരികകാമുകന്റെയും ഒരു ഗ്രാമീണകാമുകന്റെയും പ്രണയമാത്സ്യത്തിനു അദ്ദേഹം പാത്രമായിത്തീർന്ന കഥയാണ് അതിൽ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഒരുപക്ഷേ എഴുതേണ്ടതില്ലായിരുന്നുവെന്നു ചിലർക്കു തോന്നിയേക്കാവുന്ന ഈ പ്രമേയം, അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള പശ്ചാത്തലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാമാന്യമായ പ്രതിഭാവിലാസത്തിനു് ഒരുത്തമനിദർശനമാണ്. ഫലിതപ്രബന്ധങ്ങൾ എഴുതുന്നവർ ഉപരിപ്ലവബുദ്ധികളാണെന്ന ധാരണ എത്ര തെറ്റാണെന്നറിയണമെങ്കിൽ ഈ അദ്ധ്യായം ഒന്നു വായിച്ചുനോക്കിയാൽ മതി. ആ കാലഘട്ടത്തിലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താഗതിയും അതിനുള്ള ശാസ്ത്രീയമായ യുക്തതയും എത്ര ഭംഗിയായിട്ടാണു് അവിടെ ആവിഷ്കൃതമായിരിക്കുന്നതു്! പുരുഷന്റെയും സ്ത്രീയുടെയും അനുരാഗത്തോടു ചേർന്നുകിടക്കുന്ന അടിസ്ഥാനപ്രേരണകളെ താരതമ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള നിരീക്ഷണത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ഉദ്ധരിക്കാം: "തനിക്കു താലോലിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ദിവ്യശുകമായിട്ടാണ് അവനു് (പുരുഷനു്) അവളെ കിട്ടേണ്ടതു്. സ്ത്രീക്കു നേരേ മറിച്ചാണു്. പരിക്ഷീണയായ തനിക്കു ശിരസ്സണയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു വിശാലവക്ഷസ്സാണു് അവൾ ആരായുന്നതു്. തനിക്കു ലഭിക്കുവാൻ, തന്റെ സകലഭാരങ്ങളും അർപ്പിക്കുവാൻ, പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ കാഠിന്യത്തെപ്പറ്റി യാതൊന്നും ചിന്തിക്കുവാനി

ടവരാതെ ശ്രമരഹിതം കണ്ണുകൾ അടച്ചു, പ്രണയഗായകന്റെ മധുരഗാനങ്ങൾ ശ്രവിച്ചു സുഖിക്കുവാൻ, മാവിൽ മുല്ലപോലെ പടരുവാൻ, ഇതിനു തന്നെ പ്രാപ്തനാക്കുന്ന പ്രണയസമ്പൂർണ്ണനായ ഒരു ബലിഷ്ഠനെയാണ് സ്ത്രീ അന്വേഷിക്കുന്നത്." എത്ര ഭംഗിയായിട്ടാണ് ഒരു മനഃശാസ്ത്രതത്ത്വം അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു് നോക്കുക!

ആലപ്പുഴ സനാതനം ഹൈസ്കൂളിൽ ചേർന്നു പഠിക്കുവാൻ വന്ന ആണിയിളകിയ ഒരു മേനോന്റെ ആഗമനം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക: "ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ ഒരു വലിയ മെത്തക്കെട്ടും രണ്ടുമൂന്നു പത്തായപ്പെട്ടികളും, കൊച്ചീ ബോട്ടുകടവിൽനിന്നു ചുമപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു അസാധാരണ മുഖക്കാരൻ ഹോസ്റ്റൽ ഗേറ്റു് കടന്നെത്തി. ശീലക്കുട കണ്ട ബഹളംകൊണ്ടു തല ഉയർത്തി നാലുപാടും നോക്കുന്ന മൂരിക്കുട്ടനെപ്പോലെ, മുന്നോട്ടുനീങ്ങിയ ആ വക്രിതാധരന്റെ മുഖത്തിനു പ്രധാനാലംകാരമായി കാണപ്പെട്ട ഉയർന്ന ദന്തനിര, നിരവധി മാസങ്ങളിലെ അഴുക്കടുക്കുകൾകൊണ്ടു മഞ്ഞളിച്ചിരുന്നു.....ഒരു അരക്കിറുക്കൻ ആയിരുന്നു അയാൾ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ സമ്പാദ്യത്തിന്റെ മുഴുവൻ ശ്രപവും വകവയ്ക്കാതെ ശതമാനം കുറച്ചുകളഞ്ഞതെന്തെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിചയക്കാർക്കു ന്യായമായി ചോദ്യം ചെയ്യാവുന്നതാണു്." എന്തൊരു പരിഹാസമാണു് ഓരോ വാക്യത്തിലും ഓരോ പ്രയോഗത്തിലും അദ്ദേഹം ഒളിക്കിവച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോഴാണു് ആ ആഖ്യാനശില്പത്തിന്റെ പ്രത്യേകവൈശിഷ്ട്യം നമുക്കു മനസ്സിലാകുന്നതു്.

ജീവിതസ്മരണകളിൽ അനേകം ആളുകളെ ഈ. വി. തനിക്കു സ്വന്തമായ എക്സ്റേ പരിശോധനയ്ക്കു വിധേയരാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ചില ഘട്ടങ്ങളിലെ പരിഹാസം കുറച്ചുകൂടിപ്പോയില്ലേ എന്നു തോന്നാവുന്നതാണു്. വ്യക്തിപഠനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു സ്വാഭാവികമായി താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മുഴച്ചുനില്ക്കുന്ന പ്രത്യേകതകൾ കാർട്ടൂണിലെന്നതുപോലെ, വലുതാക്കിക്കാണിക്കാൻ അദ്ദേഹം പ്രേരിതനായിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ വ്യക്തിവിദ്വേഷം ആരോപിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. മതം, ജാതി, സമുദായം ആദിയായ അടിസ്ഥാനങ്ങൾ വച്ചുകൊണ്ടു ആളുകളെ വീക്ഷിക്കു

ന്നതിനു കഴിവില്ലാത്ത ഒരു വിശാലഹൃദയനായിരുന്നു ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള. ഏതു കൂട്ടത്തിലും കൂടാനും, ഏതു മാർഗ്ഗം ഉപയോഗിച്ചു രസിക്കാനും സുഖിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു മടിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു ഒന്നും അധികം താണതും, ഒന്നും അധികം ഉയർന്നതും ആയിരുന്നില്ല. പല ദൗർബ്ബല്യങ്ങളും ശക്തികളും അദ്ദേഹം തുറന്നു സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. "എനിക്കു ഒരു നിർബ്ബന്ധസ്വഭാവമുള്ളതു് അധികാരത്തിൽ നിന്നും തിരികെപ്പോന്നുകഴിഞ്ഞ ആളുകളെ ആവശ്യത്തിലധികം ബഹുമാനിക്കുക എന്നുള്ളതാണു്. പെൻഷൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടു ഈ നയം ഞാൻ സാവ്ത്രികമായി എടുക്കുന്നുണ്ടു്.....പ്രതാപം അധികാരം എന്നിവയിൽനിന്നു ഗളഹസ്തം ചെയ്യപ്പെട്ട അവയേപ്പറ്റി ഓർമ്മിച്ചു പ്രേതങ്ങളായി ഉഴറുന്ന പെൻഷൻകാക്കു ആ ദയനീയ വാദ്ധ്യക്യത്തിൽ ഇപ്രകാരം ഒരു തണുപ്പു നൽകുക ഏറ്റവും വലിയ സുകൃതംതന്നെയാണു്." അധികാരത്തിൽ ഇരിക്കുന്നവരേ തക്കം കിട്ടിയാൽ ആക്ഷേപിക്കണമെന്നുള്ള നിബ്ബന്ധത്തിന്റെ മറുവശം മാത്രമാണിതു്.

എങ്ങനെ നോക്കിയാലും അത്യന്തം ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു ആത്മകഥയാണു് ജീവിതസ്മരണകൾ. മനുഷ്യസ്വഭാവനിരീക്ഷണപാടവം, നർമ്മബോധം, ചിത്രീകരണപാടവം, ആകെപ്പാടെയുള്ള ശില്പസൗന്ദര്യം എന്നീ ഘടകങ്ങൾമൂലം മലയാളത്തിലെ വിലപെറ്റ ആത്മകഥകളിലൊന്നാണു് ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ തൂലികയിൽനിന്നും നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

ആത്മകഥ 1953

കെ. എം. പണിക്കർ

സർദാർ കെ. എം. പണിക്കരുടെ ആത്മകഥ ഒറ്റയിരിപ്പിനു ഞാൻ വായിച്ചു തീർത്തു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു് എനിക്കോ, പണിക്കക്കോ അഭിമാനകരമല്ല. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചുമില്ല. കാരണം 475 വശങ്ങളുള്ള ഒരു വലിയ പുസ്തകമാണതു്. പക്ഷേ, ഒരു കാര്യം തീർത്തുപറയാം. പണിക്ക

രുടെ ആത്മകഥ വായിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു കേളിയ്ക്കാനും ഊണുകഴിയ്ക്കാനും, മറ്റു ചില അത്യാവശ്യകാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കുവാനും പോയതു വളരെ മടിയോടുകൂടെയായിരുന്നു. അത്തരം കൃത്യങ്ങൾ മുഷിപ്പാനായി തോന്നിപ്പിക്കുവാൻ കൂടെ ഈ ആത്മകഥ പോരുന്നതായിരുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കണം. വായനകഴിഞ്ഞിട്ടും കുറെ നാളത്തേയ്ക്ക് അതിലെ പല സംഭവങ്ങളും, നിരീക്ഷണങ്ങളും അയവിറക്കുന്ന മാതിരി മനസ്സിൽ ചുറ്റിക്കറങ്ങിയിരുന്നു. പിന്നെ അവ സ്വാഭാവികമായി അജാഗരിതഹൃത്തലത്തിലേയ്ക്ക് ക്രമേണ ലയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്നു വീണ്ടും ആ പുസ്തകം കൈയിലെടുത്തപ്പോൾ മറ്റു പലതിനേയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ തള്ളിമാറ്റിയിട്ട് ഒരു ചിത്രം മനോമുകുരത്തിൽ വ്യക്തമായി ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്താണതു്?

വൻകിടസർക്കസ്സുകളിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരിനമാണു് സിംഹങ്കളെ കൂട്ടിൽനിന്നും ഇറക്കിവിട്ടു ചില കളികൾ നടത്തുന്നതു്. ഒരിക്കലും പരിപൂർണ്ണമായിട്ട് ഇണക്കുവാൻ കഴിയാത്ത മൃഗരാജന്മാർ ഗംഭീരഭാവത്തിൽ സടകൾ ഉതിർത്തുഭയങ്കരമായി രണ്ടുമൂന്നു് അലറുമ്പോൾ പ്രേക്ഷകരെല്ലാം നിശ്ചലരും നിശ്ശബ്ദരുമായിത്തീരും. എന്നാൽ അവയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ മെഡലുകൾ നിറഞ്ഞ കുപ്പായമിട്ട് ഒരു നീണ്ടവടിയും കൈയ്യിൽ വച്ചുകൊണ്ട് ഒരു കൂസലുമില്ലാതെ അവയ്ക്ക് ആജ്ഞകൊടുക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യനെക്കാണാം. അയാളെ അനുസരിക്കാതെ ഗതിയില്ലെന്നു് ഈ മൃഗരാജന്മാർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്: തന്നെക്കാൾ വളരെ മടങ്ങു ശക്തിയും ശൗര്യവുമുള്ളവയാണു് ആ മൃഗങ്ങൾ എന്നു് തനിക്കു് അറിയാമെങ്കിലും അയാൾ ആത്മബലത്തിൽ ആശ്രയിച്ചുനില്ക്കയാണു്. എന്നുവരികിലും അപകടത്തിന്റെ അതിർത്തിയിലാണു് തന്റെ നിലയെന്നും അയാളുടെ ഏകാഗ്രമായ ആനോട്ടത്തിൽനിന്നു സ്ഫുരിക്കുന്നുണ്ടു്. നരേന്ദ്രമണ്ഡലത്തിലെ പണിക്കർ, മൃഗേന്ദ്രമണ്ഡലത്തിലെ ഈ അസാധാരണമനുഷ്യന്റെ ചിത്രമാണു് എന്റെ മുമ്പിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതു്.

കേരളീയരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആത്മകഥ എഴുതത്തക്ക പ്രശസ്തിനേടിയിട്ടുള്ളവർ വളരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിൽ, അതിനൊരു കാരണം അവരുടെ പരിതഃസ്ഥിതികൾ തന്നെയാണു്.

തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി എന്നീ നാട്ടരാജ്യങ്ങളിൽ, ജനിച്ചു വളർന്ന ആളുകളുടെ അഭിലാഷത്തിന്റെ ചക്രവാളം സാധാരണ ഗതിയിൽ വളരെ പരിമിതമായിരിക്കയേയുള്ളൂ. മലബാറുകാരുടെ മഹാഭിലാഷം മദിരാശിവരെ ചിലപ്പോഴൊക്കെ നീണ്ടു പോയിട്ടുണ്ട്. വ്യത്യസ്തങ്ങളില്ലെന്നല്ല ഈ പറഞ്ഞതിന്റെ സാരം. ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തിൽ സർദാർ പണിക്കരെപ്പോലെ മായാത്ത മുദ്രപതിച്ച കേരളീയർ വളരെ കുറവുതന്നെയാണ്. അതിനാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അറിയുന്നതിന്നു് അഭ്യസ്തവിദ്യനായ ഏതൊരു കേരളീയനും കൗതുകം തോന്നാതിരിക്കുകയില്ല. മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിലും മികച്ച ഒരു മുതൽക്കൂട്ടിനു കാരണക്കാരനായ പണിക്കരെ വിശേഷിച്ചും അഭിമാനപുളകത്തോടെയല്ലാതെ സ്മരിക്കുവാൻ നമുക്കു് സാദ്ധ്യമല്ല.

പണിക്കരുടെ സാഹിത്യസംഭാവന പ്രായേണ കേരളത്തെ മാത്രം തലോടുമ്പോൾ, തന്റെ രാഷ്ട്രീയജീവിതം ഭാരതത്തെ മുഴുവനും സ്പർശിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഒരുവിധത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ ചരിത്രകാരൻ, രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞൻ എന്ന നിലകളിൽ കാണുന്ന പണിക്കർ, സാഹിത്യകാരനായ പണിക്കരെക്കാൾ കുറേക്കൂടെ ഉയർന്ന ഒരു സ്ഥാനത്തു നില്ക്കുന്നതായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണു്. മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ആത്മകഥയിലെ രണ്ടും മൂന്നും ഭാഗങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തെയാണു് പ്രധാനമായി അവലംബമാക്കിയിരിക്കുന്നതു്. 1928-ൽ നാട്ടരാജ്യങ്ങളും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറുമായുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി ആലോചിക്കുന്നതിനു ചേർന്ന ഒരു കമ്മിറ്റിയിൽ പണിക്കർ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിക്കുന്നതോടുകൂടി ആത്മകഥയുടെ ഒന്നാംഭാഗം അവസാനിക്കുന്നു. അന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു 33 വയസ്സുണ്ടു്. അതുവരെയുള്ള വളർച്ചയുടെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ വിവരണമാണു് ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ ഉള്ളതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യപരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളാകട്ടെ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളിലും ഇടകലർന്നു കിടക്കുകയാണു്. (ഇതിന്റെ ആദ്യഭാഗങ്ങൾ സ്മരണദർപ്പണം എന്ന പേരിൽ മുമ്പു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നതാണു്.)

ഒന്നാം ഭാഗത്തിന്റെ രസം അധികവും അനുവാചകന്റെ താരതമ്യനിരീക്ഷണത്തിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഓക്സ്ഫോർഡു സവ്കലാശാലയിൽനിന്നും ഒന്നാംക്ലാസ്സു് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള വളരെ ചുരുക്കം ഇൻഡ്യാക്കാരിൽ ഒരാളായ പണിക്കരാണ് മടിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയ്ക്കു തോല്ക്കുകയും, തന്നിമിത്തമുണ്ടായ പരാജയമൂർദ്ധന്യത്തിൽ ക്ലോറോഫാറം വാങ്ങി കഴിക്കുകയും ചെയ്തതെന്നു കേട്ടാൽ അത്ഭുതം തോന്നുകില്ലേ? ലണ്ടനിലും, പാരീസിലും, ചൈനയിലും, ഈജിപ്തിലും, ഇന്ത്യയിലും, അതിശീഘ്രം പറന്നു നടക്കുന്ന സർദാർ പണിക്കരാണ്, തീബോട്ടും തീവണ്ടിയും ഉള്ളപ്പോൾ കാവാലത്തുനിന്നും തിരുവനന്തപുരംവരെ പലതവണയും വള്ളത്തിൽത്തന്നെ യാത്ര ചെയ്തതു്. പരീക്ഷയിൽ തോല്ക്കുന്നതും തല്ലുകൊള്ളുന്നതും വള്ളത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതും വിശേഷിച്ചു രസാവഹങ്ങളായ കാര്യങ്ങളല്ല. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ നിലയിൽ പണിക്കരെ അറിയുന്നവർക്കെല്ലാം ഇത്തരം കഥകൾ ഏറ്റവും കൗതുകകരങ്ങളായിരിക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല.

അമ്പലപ്പുഴത്താലൂക്കിലുള്ള കാവാലം എന്ന കരയിൽ 'ചാലയിൽ' എന്ന സുപ്രസിദ്ധമായ കുടുംബത്തിൽ കൊല്ലവർഷം 1069-ാമാണ്ടു് ഇടവമാസത്തിലാണ് മാധവപ്പണിക്കർ ജനിച്ചതു്. അഞ്ചുവയസ്സായപ്പോൾ വിദ്യാഭ്യാസം ആരംഭിച്ചു. എന്നാൽ മുഷിഞ്ഞിരുന്ന പാഠങ്ങൾ പഠിക്കുവാൻ മടി കാണിച്ചിരുന്ന പണിക്കർക്കു് അടി, ബന്ധനം മുതലായ ശിക്ഷകൾ ധാരാളം ലഭിച്ചുവന്നു. തിരുവനന്തപുരം, ആനപ്രാമ്പാൽ, കോട്ടയം ഈ സ്ഥലങ്ങളിലാണ് സ്കൂൾ വിദ്യാഭ്യാസം അദ്ദേഹം നടത്തിയതു്. അന്നൊക്കെ പഠിക്കണമെന്നു തനിക്കു് ഒരു നിർബ്ബന്ധവുമില്ലായിരുന്നു എന്നു പണിക്കർ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്. മടിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയ്ക്കു തോറ്റപ്പോൾ പഠിത്തത്തിനു വേണ്ടത്ര ബുദ്ധിയില്ലാത്തവനാണ് എന്ന പരിഹാസം സഹിക്കവയ്യാതായിത്തീർന്നു. അപ്പോഴാണ് ജീവിതം അവസാനിപ്പിക്കാൻ ക്ലോറോഫാറത്തെ ആശ്രയിച്ചതു്. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെയും, ഭാരതരാഷ്ട്രത്തിന്റെയും ഭാഗ്യത്താൽ ആ ക്ലോറൊഫാറത്തിനു പണിക്കരുടെ നാഡിയെ നിശ്ചലമാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വീട്ടുകാര്യം നോക്കാൻ ഒരാൾ വേണമല്ലോ, അതിനു മാധവപ്പണി

ക്കർ ഇരിക്കട്ടെ എന്നു് എല്ലാവരും തീരുമാനിച്ചുവെങ്കിലും ശീമയിൽ അന്നു് വൈദ്യം പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന തന്റെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തെ മദ്രാസിൽ അയച്ചു പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഒടുവിൽ അവർ നിർബ്ബന്ധിതരായി. അങ്ങനെ വെപ്പരിയിലുള്ള സെൻറുപാൾസ് സ്കൂളിലും, അതിനുശേഷം മദ്രാസ് ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിൽ ഇൻറർമീഡിയറുക്ലാസ്സിലും പണിക്കർ ചേർന്നു. ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജിലെ പഠനം കഷ്ടിച്ചു് ആറുമാസം ആയപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഉപരിപഠനത്തിനായി ലണ്ടനിൽ പോയി. അവിടെവച്ചു് 'മന്ദൻ' എന്നു സങ്കല്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മാധവപ്പണിക്കർ ഒരു മഹാബുദ്ധിമാനായി തെളിഞ്ഞുതുടങ്ങി. 1917-ൽ ഓക്സ്ഫോർഡിൽനിന്നും ചരിത്രത്തിൽ വലിയ ബഹുമതികളോടുകൂടി ഒന്നാംക്ലാസിൽ അദ്ദേഹം ജയിക്കുകയും ചെയ്തു. 1918-ൽ ഇന്ത്യയിലേക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ പണിക്കർ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന കപ്പൽ ജർമ്മൻ ടോർപ്പിഡോ ഏറ്റു കടലിൽ താണു. 273 ആളുകളിൽ 52 പേർ മാത്രമാണു് അക്കൂട്ടത്തിൽ രക്ഷപ്പെട്ടതു്.

അടുത്തു നടന്ന പ്രധാന സംഭവം കഥാപുരുഷന്റെ വിവാഹമാണു്. നാട്ടിലെ നടപടിയനുസരിച്ചു് അമ്മാവന്റെ മകളെ അദ്ദേഹം വിവാഹം കഴിച്ചു. അതിനുശേഷം ആലിഗർ കോളജിൽ ചരിത്രപ്രൊഫസറായി അദ്ദേഹം നിയമിതനായി. "കാറും വെയിലും കൊള്ളാതെ വളരണ" മെന്നു് അഭിപ്രായമുള്ളവരെ പുച്ഛിച്ചിരുന്ന പണിക്കർ "ജീവിതക്കടലിന്റെ തിരകളിൽ" കളിക്കുവാനായി 1922-ൽ പ്രൊഫസറുദ്യോഗം രാജിവച്ചു. പിന്നെ 'സ്വരാജ്യ' പത്രത്തിന്റെ അധിപർ. ഗാന്ധിശിഷ്യൻ, 'ഹിന്ദുസ്ഥാൻ ടൈംസ്' പത്രത്തിന്റെ സ്ഥാപകൻ, അധിപർ, എന്നീ നിലകളിൽ അദ്ദേഹം മൂന്നുവർഷം കഴിച്ചുകൂട്ടി. ബന്ധുക്കളുടെ ഉപദേശത്തെ ആദരിച്ചു നിയമപരീക്ഷയ്ക്കു പഠിക്കുവാനായി 1925-ൽ പണിക്കർ വീണ്ടും ഇംഗ്ലണ്ടിലേയ്ക്കു പോയി. ഇക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിലും ഫ്രാൻസിലുമുള്ള പല പത്രങ്ങളോടും പ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരന്മാരോടും ഗാഢസമ്പർക്കം പുലർത്തിപ്പോന്നു. അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതവീക്ഷണത്തെ ഗണ്യമായി വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം ഐ. സി. എസ്സ്. പരീക്ഷയുടെ പരീക്ഷകനുംകൂടി

യായിരുന്നു. മുമ്പേ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ കാഷ്മീരിൽ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം 1927 അവസാനത്തിൽ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു മടങ്ങിയതു്.

1928 മുതലുള്ള 20 വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ, സർദാർ പണിക്കർ പറയുന്നതുപോലെ, ഇന്ത്യയിൽ ഒരു യുഗപരിവർത്തനം തന്നെ നടന്നിരിക്കുന്നു. ഈ പരിവർത്തനത്തിൽ അദ്ദേഹം വഹിച്ച പങ്കിന്റെ ഗൗരവവും മഹത്വവും ഈ ആത്മകഥ വായിക്കാതെ അറിയാൻ കഴിയുന്നതല്ല. കാരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രവർത്തനങ്ങളെല്ലാം അണിയറയിൽ നിന്നുകൊണ്ടതന്നെ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. പാട്യാല, ബിക്കാനീർ തുടങ്ങിയ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ മഹാരാജാക്കന്മാരുടെ മന്ത്രിയായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ഒരു സമർത്ഥനായ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻ മാത്രമായിരിക്കും സാധാരണക്കാരുടെ നോട്ടത്തിൽ സർദാർ പണിക്കർ. എന്നാൽ ആദ്യവസാനം രാജസേവയെക്കാൾ രാജ്യസേവതന്നെയായിരുന്ന പണിക്കരുടെ ജീവിതവ്രതമെന്നു് ഈ ഗ്രന്ഥം ശ്രദ്ധിച്ചു വായിക്കുന്നവർക്കു മനസ്സിലാകുന്നതാണു്. വാസ്തവത്തിൽ നാട്ടരാജാക്കന്മാർ പൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യവാദം മുഴക്കിക്കൊണ്ടുവന്നകാലത്തു് അതിന്റെ അർത്ഥശൂന്യതയെ അവർക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുവാൻ പണിപ്പെട്ടതും, അവരുടെയും കോൺഗ്രസ്സിന്റെയും മദ്ധ്യത്തിൽ അതിസമർത്ഥനായ ഒരു രഞ്ജകപ്രമാണിയായി പരിശോഭിക്കുകയും ചെയ്ത ആളാണു് സർദാർ പണിക്കർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ സേവനം ഇവിടെയാണു് ഞാൻ കാണുന്നതു്. നരേന്ദ്രമണ്ഡലത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ സൂത്രധാരനായിരുന്നതുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഇതു സാധിച്ചതു്. നാട്ടരാജ്യങ്ങളുടെ ഭാവിയെക്കുറിച്ചു വളരെ മുമ്പുതന്നെ എത്ര വ്യക്തമായും കണിശമായും ദീർഘദർശനം ചെയ്ത ആളാണു് പണിക്കർ എന്നറിയണമെങ്കിൽ അതിനു ധാരാളം പ്രമാണരേഖകൾ ഈ ആത്മകഥയിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ടു്. അഭിനവപരശുരാമനായി അവതരിച്ച സർദാർ പട്ടേലിനെ രാജ്യസംഹാരത്തിൽ സഹായിച്ച സർദാർ പണിക്കർക്കു നാട്ടരാജ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അഭിപ്രായം ഇതായിരുന്നു. "ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യം ഇന്ത്യയിൽ നിലനിൽക്കുന്നിടത്തോളം കാലം രാജാക്കന്മാരുടെ സംസ്ഥാനങ്ങൾ സ്വദേശഭരണത്തിന്റെ ഒരു ഛായ

യെന്ന നിലയിലെങ്കിലും സംരക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ഇന്ത്യയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം കിട്ടിയാൽ രാജാക്കന്മാരുടെകാലം കഴിയുമെന്നുള്ളതിനും എനിക്കു സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ല."

കവിത, നാടകം, ഉപന്യാസം, നോവൽ എന്നീ സാഹിത്യശാഖകളിലെല്ലാം നല്ല കൃതികൾകൊണ്ടു കൈരളിക്കു മുതൽക്കൂട്ടിയ ഒരു പ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരനാണല്ലോ സർദാർ പണിക്കർ. കുട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ സാഹിത്യവാസന അദ്ദേഹത്തിൽ കണ്ടിരുന്നു. എങ്കിലും ആലിഗറിൽ പ്രൊഫസറായിരുന്നപ്പോഴാണ് അതു പൊതുജനശ്രദ്ധയെ ആകഷ്ടിക്കുംവിധം വളർന്നതു്. ദൊരശ്ശിനി, നൂർജഹാൻ, പ്രേമഗീതി എന്നിവ അന്നത്തെ കൃതികളാണു്. മിക്കവാറും എല്ലാ കൃതികളും വിശ്രമവേളകളിൽ എഴുതപ്പെട്ടവയാണു്. "എന്തെങ്കിലും പ്രധാനമായ ജോലിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, മനസ്സിനു വിശ്രമം കൊടുക്കുന്നതിനായി സാഹിത്യപരിശ്രമത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നതു് എനിക്കു ചെറുപ്പംമുതലേ ഉള്ള ഒരു പതിവായിരുന്നു...സന്തോഷാവസരങ്ങളിൽ യാതൊരു കൃതിയും നിർമ്മിച്ചതായി ഞാൻ ഓർക്കുന്നില്ല." എന്നാണു് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്. വാസനയും അഭ്യാസവും കൊണ്ടാണു് ശ്രീ പണിക്കർ ഈ മണ്ഡലത്തിലും ഗണ്യമായി ഉയർന്നതു് എന്നു സമ്മതിക്കണം. "എത്ര ജോലിത്തിരക്കുണ്ടായാലും ദിവസത്തിൽ കുറച്ചുനേരമെങ്കിലും സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങൾ വായിക്കുക എനിക്കൊരു പതിവായിരുന്നു." പുസ്തകങ്ങൾ എഴുതിയ പരിതഃസ്ഥിതികളും, അവയിൽ ചിലതിലെ സാങ്കേതികമാർഗ്ഗത്തേയും ലക്ഷ്യത്തെയും കുറിച്ചു ചുരുക്കമായ ചർച്ചകളും ആത്മകഥയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു വളരെ ആസ്വാദ്യമായിരിക്കുന്നു.

ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയനായ ഒരു ഭാരതീയനായി പണിക്കരെ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നതു തന്റെ വ്യക്തിമാഹാത്മ്യം മാത്രമാണെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രേരണയും ഗണ്യമായ ഒരു ഘടകംതന്നെ. എങ്കിലും വിരുദ്ധസാഹചര്യങ്ങളെ പിടിച്ചടക്കി മുമ്പോട്ടുപോകുന്നതിനുള്ള തന്റേടവും ശുഭപ്രതീക്ഷയും സാഹസപ്രതിപത്തിയും അദ്ദേഹത്തിൽ നിതരാം വിളങ്ങിയിരുന്നു. ഈ സ്വഭാവത്തോടൊ

പ്പംതന്നെ വിലയുള്ള മറെറാന്നു പണത്തോട്ട് അദ്ദേഹം പുല ത്തിവന്ന മനോഭാവമാണ്. "പണം സമ്പാദിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹമോ സാമത്ഥ്യമോ ഒരുകാലത്തും എനിക്കില്ലായി രുന്നു." എന്നും, "എന്തോ കാരണവശാൽ ധനാജ്ജനം ഒരു വലിയ കാര്യമായി എനിക്കു തോന്നിയിരുന്നില്ല" എന്നും അ ദ്ദേഹം പറയുന്നതു് ശ്രദ്ധേയമാണു്. ആത്മാത്ഥമായി ഇങ്ങ നെ പറയാൻ കഴിയുന്ന ആളുകൾ എത്ര ചുരുക്കമാണു്. വലിയ തുകകൾ രാജാക്കന്മാരിൽനിന്നും കൈയ്യിലാക്കുവാൻ എത്രയധികം സന്ദർഭങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും അതൊക്കെ അ ദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിക്കയായിരുന്നു ചെയ്തതു്. പണത്തോട്ടുള്ള ഈ മനോഭാവമാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായസ്വാത ന്ത്ര്യത്തിനും, നല്ല പേരിനും അവലംബമായിരുന്ന ഒരു പ്ര ധാനഘടകം എന്നതിൽ സംശയമില്ല. എല്ലാററിലും ഉപ രിയായി മതത്തിന്റെയും സമുദായത്തിന്റെയും ഇട്ടങ്ങിയ ഭി ത്തികൾക്കുള്ളിൽ കുടുങ്ങാത്ത ഒരു വിശാലഹൃദയം, മാതൃരാജ്യ ത്തോടും ഭാഷയോടുമുള്ള അഭിമാനംകൊണ്ടു പുളകിതമായ ഒരു വിശിഷ്ടഹൃദയം, കൂടെ തന്റെ വകയായിത്തീന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധേയനായിത്തീന്നതിൽ അത്ഭുതത്തിനു് അവ കാശമില്ല.

രാഷ്ട്രീയസാഹിത്യമണ്ഡലങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ നേടി യിട്ടുള്ള സ്ഥാനത്തിന്റെ ഔന്നത്യംകൊണ്ടുതന്നെ ഈ ആത്മ കഥയ്ക്കു മലയാളത്തിലെ ആത്മകഥകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉയന്ന സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നു. പ്രതിപാദനരീതിയുടെ കാര്യത്തിലും ഇതു പ്രസ്തുത ശാഖയിൽ ഒരു നല്ല മാതൃകയായിട്ടുണ്ടെന്നു നി സ്സംശയം പറയാം. 'സ്മരണമണ്ഡല'ത്തിലെ കലാകൌശ ലമോ, 'ജീവിതസ്മരണ'കളിലെ ഫലിതചാതുര്യമോ ഇതിൽ കാണുകയില്ല. ഇതിന്റെ ഗാംഭീര്യവും ഊർജ്ജസ്വലത യും അവയിലും പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതില്ല. ഗൗരവപൂർണ്ണവും കാ ര്യമാത്രപ്രസക്തവും അവക്രവുമായ ഒരു പ്രതിപാദനം ഈ ആത്മകഥയിൽ ഉടനീളം കാണാം. കാര്യം പറയുക, അതു കാര്യമായി പറയുക—ഇതായിരുന്നു സർദാർ പണിക്കരുടെ ആദർശമെന്നു തോന്നുന്നു. പാണ്ഡിത്യപ്രകടനമോ വളച്ചു കെട്ടോ ലേശംപോലും എങ്ങും കാണ്മാനില്ല. തുടങ്ങുന്ന വാ ചകംതന്നെ നോക്കുക. "കൊല്ലവർഷം 1069-ാമാണ്ടു് ഇടവ

മാസം ഉത്രം നക്ഷത്രത്തിലാണ് ഞാൻ ജനിച്ചത്.'' ചിത്രീകരണങ്ങൾകൊണ്ടോ തത്ത്വചിന്തകൾകൊണ്ടോ കുഴഞ്ഞുമറിയാത്ത ഒരു പോക്കാണ് ആദ്യവസാനം കാണുന്നത്. എന്നാൽ വേണ്ട സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഒന്നാംതരം അവലോകനങ്ങളും കാണാം. കഥാപുരുഷന്റെ വിസ്തൃതമായ വിജ്ഞാനം ഈ ആത്മകഥയ്ക്കും കനം വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ, ഇതു വായിക്കുന്നതു ഒരു വിദ്യാഭ്യാസംതന്നെയാണെന്നു പറയാം.

ഈ ആത്മകഥയുടെ മറെറാരു വിശിഷ്ടഗുണം ഗ്രന്ഥകാരന്റെ അസാമാന്യമായ ആത്മാർത്ഥതയാണ്. അതോടുകൂടെ വിരുദ്ധപ്രതികരണത്തെ വകവയ്ക്കാത്ത ഒരു ധീരതകൂടെ ചേർന്നപ്പോൾ, ഒന്നാന്തരം ആത്മകഥയ്ക്ക് അനുപേക്ഷണീയങ്ങളായ സ്വഭാവങ്ങൾ അതിൽ ചേരുകയും ചെയ്തു. ഒന്നുരണ്ടു് ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുക്കാം. ''തിരുവിതാംകൂർകാരനെന്നു് ഒരഭിമാനം എനിക്കു് ഒരുകാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല; തിരുവിതാംകൂർ രാജകുടുംബത്തോടൊരു ഭക്തിയോ, മഹാരാജാവു് നമ്മുടെ പൊന്നുതമ്പുരാനെന്ന ഒരു വിചാരമോ എന്റെ ഉള്ളിൽ ഉദിച്ചിരുന്നതുമില്ല....ഒരു കേരളീയൻ എന്നതിൽ എനിക്കു പൂർണ്ണമായ അഭിമാനം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ഭാരതീയൻ എന്ന നിലയിൽ മാത്രമാണു് എനിക്കു രാജ്യഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നതു്.'' ''ശാഖയിൽ കയറി ഇരുന്നതിയിട്ടു് അതിന്റെ മൂലച്ഛേദം ചെയ്യുന്ന സ്വഭാവം പ്രായേണ രാജാക്കന്മാക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു.'' ഇതുപോലെ നിശിതങ്ങളായ നിരൂപണങ്ങൾ ഈ ആത്മകഥയിൽ ഒട്ടവളരെ ഉണ്ടു്.

ശ്രീ. പണിക്കരുടെ ഗാർഹികജീവിതത്തെക്കുറിച്ചു കുറെക്കൂടെ അറിയണമെന്നു് ഒരു വായനക്കാരൻ അഭിലഷിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു സർദാർ സ്ഥാനം കിട്ടിയ കഥപോലും ഇതിൽ കാണുന്നില്ല. ഒരുപക്ഷേ ആ ബിരുദലബ്ധിയെ അദ്ദേഹം വിലമതിച്ചിരുന്നില്ലെന്നുവരാം. എങ്കിലും അതു് ഒരു ചരിത്രസംഭവമാണു്. മരുമക്കത്തായം തകർന്നു മക്കത്തായം രൂപംകൊള്ളുന്ന ആ പരിവർത്തനം പരോക്ഷമായി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണുന്നു. ശ്രീ. പണിക്കരുടെ അമ്മാവന്മാരുടെ അപദാനങ്ങളെക്കുറിച്ചും വർത്തനരീതിയെക്കുറിച്ചും അതിശയോക്തി കലരാത്ത ധാരാളം പ്രസ്താവങ്ങൾ

ആത്മകഥയിലുണ്ട്. അവയെല്ലാം രസകരങ്ങളാണുതാനും. എന്നാൽ അച്ഛനെക്കുറിച്ചു് ഒരു പരാമർശം മാത്രമേ അതിൽ കാണുന്നുള്ളൂ. അതു സ്നേഹമസൃണവും ഭക്തിപൂർണ്ണവുമാണെന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രേരണമൂലം, അടുത്ത തലമുറയിൽ അനന്തരവരേക്കാൾ മക്കൾക്കു മുൻഗണന ലഭിക്കുന്നതായിക്കാണാം. അതു കേരളത്തിൽ മൊത്തത്തിലുണ്ടായിവരുന്ന ഒരു പരിവർത്തനത്തിന്റെ പ്രതിഫലനവുമാണു്.

അങ്ങനെ സർദാർ പണിക്കരുടെ ഈ ആത്മകഥയിൽ, ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതകഥയും, ഒരു ചെറുസമുദായത്തിന്റെയും ഒരു വൻരാഷ്ട്രത്തിന്റെയും പരിവർത്തനങ്ങളുടെ രീതിയും രഹസ്യവും ഇടകലർന്നു കിടക്കുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു ഭാഷകളിലും ഇംഗ്ലീഷിലും വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെടേണ്ട ഒരു വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥമാണു് ഈ ആത്മകഥ.

ജീവിതസമരം I & II

1954, '55

സി. കേശവൻ

ഒരു പുസ്തകം എഴുതുന്നതിനേക്കാൾ പ്രയാസമുള്ള കാര്യമായിരിക്കും ചിലപ്പോൾ അതിനൊരു പേരിടുന്നതു്. പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രത്യേകസ്വഭാവത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പേരു് കൊടുക്കണമെന്നു നിർബന്ധമുള്ളവർക്കു മാത്രമേ അതൊരു പ്രശ്നമായിത്തീരുകയുള്ളുവെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. ഈ പ്രയാസം ഏറ്റവുമധികം നേരിടുന്നതു് ആത്മകഥയുടെ കാര്യത്തിലാണു്. കാരണം ഏതൊരാളും 'എന്റെ ജീവിതം' എന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെയാണല്ലോ ആത്മകഥ എഴുതുന്നതു്. മലയാളത്തിൽ ജീവിതസ്മരണകൾ, സ്മരണമണ്ഡലം, സ്മരണദർപ്പണം എന്നീ പേരുകളാണല്ലോ പ്രകൃതഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. ഈ മൂന്നുപേരുകളും ചേർച്ചകേടുകൂടാതെ ഏതു ആത്മകഥയ്ക്കും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതാണു്. കേശവൻ തന്റെ കഥയ്ക്കു 'ജീവിതസമരം' എന്നു പേരു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു ശരിക്കു യോജിക്കാത്തതും, സ്വകൃതിയുടെ പ്രത്യേകസ്വഭാവ

ത്തിൽ അടിയുറച്ചതുമായ ഒരു പേരു് ശ്രീ. സി. കേശവന്റെ ആത്മകഥയ്ക്കു ലഭിച്ചുവെന്നതാണു് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ വിജയം.

തന്റെ ജീവിതകഥ ശരിക്കു തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു്, പ്രാരംഭമായി 62 വഷ്ക്കാലത്തെ ജീവിതത്തെ, ഹിമകണത്തിൽ കാനനം എന്നപോലെ, സി. കേശവൻ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഗ്രന്ഥനാമകരണത്തിന്റെ ഔചിത്യവും വ്യഞ്ജിക്കുന്നുണ്ടു്. "അസാധാരണമായി യാതൊന്നും എന്റെ ജീവിതത്തിൽ കാണുന്നില്ല; എങ്കിലും അതു് അരനൂറ്റാണ്ടുകാലത്തെ ഒരു ജീവിതസമരം ആയിരുന്നു. അതിന്റെ ഇരുണ്ടും തെളിഞ്ഞുമുള്ള ഒരു ചിത്രം എന്റെ മുമ്പിൽ ഞാൻ കാണുന്നു.... പട്ടിണിപോക്കാൻ ഞാൻ പടവെട്ടി, പഠിച്ചുമാന്യനാകാൻ വേണ്ടുവോളം കഷ്ടപ്പെട്ടു, മാനമായ ഒരു ജീവിതാവസ്ഥയ്ക്കുവേണ്ടി, പല കവാടങ്ങളിലും ഞാൻ കാത്തുകിടന്നു. സമുദായനീതിയെന്നും രാജ്യനീതിയെന്നും ഉള്ള പേരിൽ നിലവിലിരുന്ന അക്രമങ്ങളിൽ പ്രതിനോട്ടം ഞാൻ പൊരുതി. രാജാവിനെതിരായിപ്പോലും ഞാൻ സമരംചെയ്തു. എന്നെയും എന്റെ സമുദായത്തെപ്പോലെ സങ്കടപ്പെട്ട സകല സമുദായങ്ങളുടെയും, എന്റെ രാജ്യത്തിന്റെയും സർവതോമുഖമായ ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി ആത്മാർത്ഥമായി." മയ്യനാട്ടു തട്ടാന്റെ കിഴക്കേതിൽ തുടങ്ങിയ ആ ജീവിതസമരം വീടിന്റെയും, ദേശത്തിന്റെയും, സമുദായത്തിന്റെയും അതിർത്തികളെ ക്രമേണ കടന്നു തിരു-കൊച്ചി സംസ്ഥാനത്തിലെ പ്രധാനമന്ത്രിപദം വരെയും വ്യാപിച്ചിരുന്നുവെന്നതു മായം ചേരാത്ത ഒരു സത്യമാണു്.

ജീവിതസമരം രണ്ടു വാല്യങ്ങളായിട്ടാണു് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. 44 അദ്ധ്യായങ്ങളുള്ള ആദ്യത്തെ വാല്യം 1954-ലും, 38 അദ്ധ്യായങ്ങളുള്ള രണ്ടാമത്തെ വാല്യം 1955-ലുമാണു് പുസ്തകരൂപത്തിൽ വെളിയിൽ വന്നതു്. രണ്ടുവാല്യങ്ങളും അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് കേശവന്റെ പുത്രനായ കെ. ബാലകൃഷ്ണനാണു്. രണ്ടാം വാല്യത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ ഓരോന്നിന്റെയും വിഷയവ്യാപ്തിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. "ഒന്നാം വാല്യത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ രംഗത്തു ഇനിയും പ്രവേശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത സി. കേശവന്റെ ബാല്യകാല

ത്തെയും വിദ്യാർത്ഥിജീവിതകാലത്തെയും സ്മരണകളായിരുന്നു. ആ സ്മരണകൾ അന്നു് നിലവിലിരുന്ന സാമൂഹ്യാചാരങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അദ്ദേഹം വരച്ചെടുത്തു. സജീവ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തേക്കു ഒരു വെള്ളച്ചാട്ടംപോലെ കുത്തിപ്പാഞ്ഞു വീഴുന്നതിനു തൊട്ടുമുമ്പുവരെയുള്ള സി. കേശവന്റെ ചിത്രമാണു് രണ്ടാം വാല്യത്തിലെ ഉള്ളടക്കം.'' അങ്ങനെ ജീവിതത്തിന്റെ ഏറ്റവും കർമ്മോജ്ജ്വലമായ രംഗത്തേക്കു ഗ്രന്ഥകാരൻ ഈ ആത്മകഥയിലൂടെ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടില്ല എന്നു വരുന്നു.

'ജീവിതസമരം' വളരെ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടെയാണു് ഞാൻ വരുത്തിവായിച്ചതു്. ജീവചരിത്രശാഖയിൽ എനിക്കുള്ള താൽപര്യം കൊണ്ടുമാത്രമാണു് അങ്ങനെ ചെയ്തതെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു സത്യമല്ല. സ്വസമുദായ പരിഷ്ക്കരണത്തിലും നിവർത്തനപ്രക്ഷോഭണത്തിലും, സ്റ്റേറ്റ് കാൺഗ്രസ്സ് സമരത്തിലും അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ച നിസ്വാർത്ഥസേവനമാണു് ആ താൽപര്യത്തിനു കാരണം. ഇന്നു സി. കേശവൻ വെറും മയ്യനാട്ടുകാരനോ ഈഴവസമുദായത്തിലെ ഒരംഗമോ മാത്രമല്ല. ''വാനോർക്കും വാണവക്കും പറയനും'' തുല്യാവകാശങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിനായി പടപൊരുതിയ ഒരു ധീരയോദ്ധാവു് എന്ന നിലയ്ക്കു് അദ്ദേഹം ഉത്തരവാദിത്വബോധമുള്ള സ്വതന്ത്രജീവിതം കാംക്ഷിക്കുന്നവരുടെയെല്ലാം ഉത്തമസുഹൃത്താണു്. അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രേഷ്ഠസുഹൃത്തിനെ ക്ഷുപ്പെട്ടെത്തിയ ചുറുപാട്ടുകളെല്ലാം അറിയാൻ നമുക്കു താൽപര്യമുണ്ടു്. തന്മൂലം കഷ്ടിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടിയ ആ കാലങ്ങളും, കുസൃതിമൂലം കാട്ടിക്കൂട്ടിയ ബഹളങ്ങളും, പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ആ വിദ്യാലയജീവിതവും, സവർണ്ണരിൽ നിന്നും സഹിച്ച പീഡനങ്ങളും എല്ലാം നമുക്കു രസാവഹമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അപ്പോൾ പറഞ്ഞുവന്നതിന്റെ സാരമെന്താണു്? ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതകഥയ്ക്കു സമുദായമധ്യത്തിൽ വിലനൽകുന്ന ഘടകം, ആ ജീവിതം മനുഷ്യസമുദായത്തെ എത്ര പരപ്പിലും എത്ര ആഴത്തിലും ഏതെല്ലാം മാർഗ്ഗത്തിലും സ്പർശിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്നതാണു്. അതിനാൽ സാമുദായികപശ്ചാത്തലം മാറ്റിനിർത്താൻ സാധ്യമല്ല എന്നു വരുന്നു. ജീവിതസമരത്തിൽ ഈ പശ്ചാത്തലത്തിനു കൂട്ട

തൽ സ്ഥാനം കൊടുത്തിരിക്കുന്നുവെന്ന ഒരു വിമർശനമുണ്ട്. ഈഴവസമുദായം അനുഭവിച്ചുവന്ന അവശതകൾ സപ്രമാണം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് 'ജീവിതസമര'ത്തിന്റെ വില വർദ്ധിക്കുന്നതേയുള്ളു എന്നാണ് ഈ ലേഖകന്റെ അഭിപ്രായം. ഓരോ സന്ദർഭത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ അനുസരിച്ചു പശ്ചാത്തലഭാഗം കൂടിയും കുറഞ്ഞും വരാവുന്നതാണ്. അതു സാരമില്ല. തൂലികയുടെ രശ്മികേന്ദ്രം ചരിത്രനായകനിൽ നിന്നു വ്യതിചലിച്ച് പശ്ചാത്തലത്തിലേക്കിറങ്ങിയിട്ടുണ്ടോ എന്നതാണു പ്രധാനമായ ചോദ്യം. 'ജീവിതസമര'ത്തിലെ കേശവന്റെ വ്യക്തിത്വം, വസ്തുവിവരങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മങ്ങിപ്പോകുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല.

ഈ ആത്മകഥയുടെ രചനയിൽ കണ്ട ചില പ്രത്യേക സ്വഭാവങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചില കാര്യങ്ങൾ പറയാം. നോവൽ പോലെ രസിച്ചു വായിച്ചു പോകാവുന്ന ഒരു കൃതിയാണ് ഇതു്. അതായതു് ചരിത്രത്തിന്റെ ഉണങ്ങിയ രീതിയല്ല, കഥയുടെ കൗതുകകരമായ രീതിയാണ് ഇതിൽ പ്രകടമായിരിക്കുന്നതു് എന്നു സാരം. ആ കലാഭംഗി ഈ കൃതിക്കു ലഭിക്കുവാൻ രണ്ടു കാരണങ്ങളുണ്ട്. സാഹിത്യം, സംഗീതം, അഭിനയം ആദിയായ കലകളിൽ നിഷ്ണാതനായ ഒരു സഹൃദയനാണ് സി. കേശവൻ. ഈ ഗുണങ്ങളുള്ളവർ എഴുതുന്നതെല്ലാം കലാസുഭഗമായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. കേശവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ ഗ്രന്ഥരചന തികച്ചും ഒരു ആത്മവിമോചനമായിരുന്നുവെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. ഹൃദയത്തിൽ വളരെനാൾ കോളുകൊണ്ടുകിടന്നിരുന്നതു് ഒന്നു പെയ്തൊലിപ്പിക്കുന്നതിലുള്ള ആശ്വാസവും സുഖവും അദ്ദേഹം ഇതോടുകൂടി അനുഭവിച്ചിരിക്കണം. ഈ വിമോചനത്തിന്റെ ഉൽക്കണ്ഠയിൽ, വിഷയങ്ങളുടെ ആസൂത്രണവും, ഭാഷാശൈലിയുടെ ഭംഗിയുമൊക്കെ ഗണ്യമായ പരിഗണനയ്ക്കു വിഷയമായിട്ടുണ്ടോ എന്നും സംശയമാണ്. എങ്കിലും അവിടെയെങ്ങും വലിയ പന്തികേടുകൾ ഇല്ലതാനും. ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഭൂരിഭാഗവും നല്ല ലളിതവായ സംഭാഷണശൈലിയാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങളും തമിഴ് പദങ്ങളും സ്വാഭാവികമായി കയറിവന്നാൽ, മലയാളപദങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അവയെ അദ്ദേഹം വെളിയിൽ തള്ളാറില്ല. 'എനിക്കു വലിയ അപ്പു്

ളാസ് അന്ന കിട്ടി', 'അയാൾ ഒരു കൊച്ചു ടൈറൻറുമാണ്', ബുള്ളികൾ, സപ്ളിമെൻറു, ബ്രദർ ഇൻ ലാ, ഡിസിപ്ലിൻ ഇങ്ങനെ ധാരാളമുണ്ട് ഇതരഭാഷാപദങ്ങൾ. "അതു കട്ടായം കൊട്ടത്തുതന്നെ തീരണം" എന്നതിലെ കട്ടായം എത്ര സ്വാഭാവികമായി ചേർന്നിരിക്കുന്നു. രസികൻ വർണ്ണനകളും ചിത്രീകരണങ്ങളും ഇതിൽ സുലഭമാണ്. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് കലയുടെ പരിമളം ചൊരിയുന്ന വർണ്ണനകളും ഉണ്ട്. "ആയിരം തെങ്ങുകാവിലെ നിബിഡമായ തരുവൃന്ദങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു പൊൻകൂടം പോലെ ശോഭിക്കുന്ന പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ. ആ നിറകുടത്തിൽ നിന്നും അനർഗ്ഗളമായി പാലുപോലെ പ്രവഹിച്ച പൂനിലാവിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ചു പുളച്ചു കിടക്കുന്ന പനവെളിയും നാടകകൊട്ടകയും". ഇങ്ങനെ ശോഭ ചിതറുന്ന പല ഭാഗങ്ങളും ഈ ആത്മകഥയിലുണ്ട്.

ആത്മവിമോചനത്തിൻെറ ഒരു അനുപേക്ഷണീയസ്വഭാവമായിത്തന്നെ കണക്കാക്കേണ്ട ഒരു ഗുണമാണ് ആത്മാത്ഥത. ആത്മകഥയ്ക്കുവേണ്ട ഗുണങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതും ആത്മാത്ഥതന്നെ. കായ്ക്കുങ്കൾ മായ്ക്കുവാനും, മറയ്ക്കുവാനും ആത്മകഥാകാരൻ മുതിരുന്നപക്ഷം ആത്മകഥാഗ്രന്ഥം നിഷ്ഫലമായിപോകുന്നതാണ്. "ഓർമ്മയിൽ വരുന്ന യാതൊന്നും ഒളിക്കണമെന്നു ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല." എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രാരംഭത്തിൽ തന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. 'ജീവിതസമര'ത്തിൽ ആത്മാത്ഥതതുളുമ്പുന്ന ഭാഗങ്ങൾ തേടിപ്പോകേണ്ട ആവശ്യമില്ല. എവിടെ നോക്കിയാലും അതിൻെറ ഉദാഹരണങ്ങളായിരിക്കും കാണുന്നത്. ഈ ആത്മകഥയുടെ വമ്പിച്ച വിജയത്തിനു മുഖ്യഹേതു ഈ ഗുണം തന്നെയാണ്. കുടുംബത്തിലെ വിഷമസ്ഥിതികളും, വ്യക്തിപരമായ ദൗർബല്യങ്ങളും സമുദായത്തിൻെറ അവശതകളും, യാതൊരു ആവരണവും കൂടാതെ പച്ചയ്ക്കു പറയുന്ന ആ രീതി അന്യാദൃശ്യമാണ്, തീർച്ചതന്നെ. ചെറുപ്പകാലത്ത് പഞ്ചസാരക്കൊതിയനായിരുന്ന കൊച്ചുകേശവൻ അമ്മയുടെ കണ്ണാടിഡപ്പിയിൽ നിന്നും ഒരു ചക്രം മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി പീടികയിൽ നിന്നും പഞ്ചസാര വാങ്ങിത്തിന്ന കഥ നല്ല റിയലിസ്റ്റിക്കായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. "എൻെറ ജീവിതത്തിലെ ആദ്യത്തേയും അവസാനത്തേയും മോഷണം, അപഹരണമാ

ണിതു'' എന്നും അക്കൂട്ടത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അതു അവസാനത്തേതായിരുന്നില്ല എന്ന ഒന്നാംവാല്യം 243-ാം പേജിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന മറെറാരു സംഭവം വെളിപ്പെട്ടുത്തുന്നു. ഫിഫ്ത്ത്ഫോമിൽ പഠിക്കുന്ന കാലത്തു് മൈലക്കൽ ജ്യേഷ്ഠന്റെ പീടികയിൽ നിന്നും ആറുചക്രം മോഷ്ടിച്ചെടുത്തുകൊണ്ടാണു് മയ്യനാട്ടേയ്ക്കു തിരിച്ചുപോന്നതു്. ആത്മാർത്ഥതയില്ലാതെയാണു് ഒരു മോഷണമേ നടത്തിയിട്ടുള്ളു എന്നു പറഞ്ഞതു് എന്നു വിചാരിക്കരുതു്, അതു് എഴുതിയപ്പോൾ മറേറക്കാര്യം ഓർമ്മയിൽ വന്നില്ലെന്നു മാത്രമേയുള്ളു. പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തപ്പോൾ ഈ നോട്ടക്കുറവു പരിഹരിക്കാമായിരുന്നു.

നല്ല നർമ്മബോധമുള്ള സി. കേശവന്റെ ആത്മകഥയിൽ ഫലിതം സ്വാഭാവികമായി ഇടകലർന്നിരിക്കുന്നതിൽ അത്ഭുതത്തിനു അവകാശമില്ലല്ലോ. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ഉഗ്രമായ പരിഹാസവും കാണാൻ കഴിയും. പരിഹാസത്തിനു ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുക്കാം. സ്വയം കളിയാക്കിച്ചിരിക്കാനും അദ്ദേഹത്തിനു കഴിവുണ്ടു്. 'ചിലന്തിസാർ' എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ട രംഗം നല്ല ഉദാഹരണമാണു്. 'പൊതുനിരത്തുകൾ പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ ഒരു വിരോധാഭാസം മാത്രം. മറു കായ്ങ്ങൾ പോകട്ടെ; വഴി നടക്കാൻ ഒരു നായ്ക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ചോദിക്കാൻപോലും ഈഴവൻ അന്നു ധൈര്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല'. ഇനി മറെറാന്നു്, ഇതിലധികം പരിഹാസവും അത്രയും കൗശലവും കലർന്നതു്. ക്ഷേത്രപ്രവേശനവിളംബരം, പബ്ളിക്കു് സർവ്വീസ് കമ്മീഷൻ മുതലായ പരിഷ്കാരങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറയുമ്പോൾ, ''അവയ്ക്കു നാം നാടുവാഴിയോടും സർ ഹബീബുള്ളയോടും, സർ സി. പി. യോടും കൃതജ്ഞരായിരിക്കുക. അതിൽ തെറെറില്ല. നാടുവാഴിക്കുള്ളതു നാടുവാഴിക്കും, സർ ഹബീബുള്ളയ്ക്കുള്ളതു അദ്ദേഹത്തിനും, ചെകുത്താനുള്ളതു ചെകുത്താനും ഇരിക്കട്ടെ.'' എന്നാണു് അതു അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്. Give the devil his due എന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പഴഞ്ചൊല്ലിന്റെ തണലിൽ, സർ സി. പി. യ്ക്കു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന സ്ഥാനപ്പേരു് സൂക്ഷ്മപരിഹാസത്തിനു പറററിയ ഒരുദാഹരണംതന്നെ.

ബാലനായ കൊച്ചുകേശവനു് ഒരു സ്ലേറ്റു് കിട്ടിയ പ്പോഴത്തെ അത്യാശ്ചര്യം എത്ര സരസമായിട്ടാണു് വണ്ണിച്ചി രിക്കുന്നതു്! വിദ്യാത്ഥികളെല്ലാം കോട്ട ധരിച്ചുകൊള്ളണ മെന്നു നിബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന അക്കാലത്തു് കേശവനെ ശി ക്ഷയിൽനിന്നു മോചിപ്പിച്ച ആ 'കിരാലൻ' കോട്ടിന്റെ കഥ രസപ്രദമായ മറ്റൊന്നാണു്. "വെക്കേഷൻവരെ ആ കിരാലൻകോട്ടു് നിരന്തരമായ ഊർജ്ജിതസേവനം എന്നിക്കു നൽകി. ആദ്യമായി അലക്കിച്ചതു ആ വെക്കേഷൻ കാല ത്തായിരുന്നു എന്നു ശപഥം ചെയ്യുന്നു." "ബീ. എ. ക്കാരും സൈക്കിളും അക്കാലത്തു അപൂർവ്വചരക്കുകളാണു്." ഇങ്ങ നെ എത്ര ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും എടുക്കാൻ കഴിയും.

സ്മരണകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പല വ്യക്തിക ളെയും പ്രസ്ഥാനങ്ങളെയും കർശനമായി വിമർശിക്കുന്നുണ്ടു്. അതേസമയം പ്രശംസ അർഹിക്കുന്നവക്കു് അതു കൊടുക്കുന്ന തിൽ ഒരു ലുബ്ധും അദ്ദേഹം കാണിക്കുന്നില്ല. ഉദാഹരണ മായി മൺറോസായിപ്പിനു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രശംസ നോ ക്കുക, "ഈ രാജ്യത്തിന്റെ ശാശ്വതമായ ക്ഷേമൈശ്വ ര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഈ മഹാൻ ചെയ്ത കായ്യങ്ങളെ എത്രവേണ മെങ്കിലും പ്രശംസിക്കാവുന്നതാണു്. ഈ മിഷനറിമാരുടെ 'ആക്രമണം' ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഏഴജാതികൾക്കു അന്നു് അഭയം എവിടെ കിട്ടുമായിരുന്നെന്നും, ഈ രാജ്യത്തെ വിദ്യാ ഭ്യാസനിലവാരം എങ്ങിനെ നില്ക്കുമായിരുന്നെന്നും ഊഹിക്കു വാൻപോലും സാദ്ധ്യമല്ല." ഇപ്രകാരം ചെകുത്താനുള്ളതു ചെകുത്താനും, ദൈവദൂതനുള്ളതു ദൈവദൂതനും കൊടുക്കുവാൻ കേശവനു് യാതൊരു മടിയുമില്ല. വിദൂരകാലത്തു സംഭവി ച്ചിട്ടുള്ള പലതും ചിത്രീകരിക്കുവാൻ കേശവനു കഴിഞ്ഞി ട്ടുള്ളതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാധാരണമായ ഓർമ്മശക്തി കൊണ്ടാണു്. പക്ഷേ ഈ ഓർമ്മശക്തി കർമ്മരംഗങ്ങളിലും കഥാപാത്രങ്ങളിലുമല്ലാതെ കാലഗണനയിൽ ഒട്ടും കാണു ന്നില്ല. ആണ്ടു മാസം തീയതികൾ ഈ സമരചരിത്രത്തിൽ തീരെ ഇല്ലെന്നതന്നെ പറയണം.

കഴിഞ്ഞ കാലം 1958

കെ. പി. കേശവമേനോൻ

എല്ലാ ജീവിതവും രസമുള്ളതാണെങ്കിലും അവയിൽ ചുരുക്കം ചിലവമാത്രമാണ് രേഖപ്പെടുത്തിയാൽ ദീർഘകാലം വായനക്കാർക്ക് വിജ്ഞാനവും വിനോദവും പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതു്. അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ ജീവിതം ഒരു വലിയ കൂട്ടം ജനങ്ങളുടെ ജീവിതത്തെ വളരെ ഗാഢമായി സ്പർശിച്ചിരിക്കും. അസാധാരണന്മാരായി ജനിച്ചു് അസാധാരണന്മാരായി ജീവിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തികളെക്കുറിച്ചു മാത്രമാണ് പണ്ടൊക്കെ ജീവചരിത്രങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ ഇന്നാകട്ടെ സാധാരണന്മാരായി ജനിച്ചു് അസാധാരണന്മാരായിത്തീർന്നവരിലാണ് നമുക്കു കൂടുതൽ താൽപര്യം. കേരളത്തിലെ ചുരുങ്ങിയ ചുറ്റുപാടുകളിൽ, ജന്മസിദ്ധമെന്നതിനേക്കാൾ കർമ്മസിദ്ധമായ പ്രഭാവംമൂലം പ്രസിദ്ധനായിത്തീർന്ന കേശവമേനോന്റെ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു തിരിഞ്ഞുനോട്ടമാണ് 'കഴിഞ്ഞകാല'ത്തിൽ കാണുന്നതു്.

ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതകഥ പൊതുജനശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം ഒരു നല്ല ആത്മകഥ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു് പ്രതീക്ഷിച്ചുകൂടാ. ആ വ്യക്തി ഒരു നല്ല എഴുത്തുകാരനായിരുന്നാൽത്തന്നെയും ആത്മകഥാരചന നന്നായിക്കൊള്ളണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ല. അതിനു ചില പ്രത്യേക യോഗ്യതകൾ കൂടിയേ കഴിയൂ. കേശവമേനോന്റെ രചനാരീതിയിൽ പ്രസ്തുത യോഗ്യതകൾ വേണ്ടത്ര വിളങ്ങുന്നുണ്ടെന്നു് 'കഴിഞ്ഞകാലം' തെളിയിക്കുന്നു. പക്ഷെ, ഈ ആത്മകഥയിൽ മാത്രമല്ല, അതിനുമുമ്പുള്ള കൃതികളിൽത്തന്നെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസംഭാവന ഏറിയകൂറും ആത്മാനുഭൂതിയിൽ അടിയുറച്ചതാണെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല. അല്പം വിശദീകരിക്കാം.

മേനോന്റെ കൃതികൾ മൊത്തത്തിൽ എടുത്തുനോക്കുന്നപക്ഷം അനുഭവപ്രധാനമായിട്ടുള്ള സാഹിത്യത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവന ഗണ്യമായിട്ടുള്ളതെന്നു കാണാൻ കഴിയും. 'ബിലാത്തിവിശേഷം' ഒരു സഞ്ചാരവിവരണമാണെങ്കിൽ, 'ബന്ധനത്തിൽനിന്നു്' ഗ്രന്ഥകാരനു വൈക്കം

സത്യാഗ്രഹത്തിലുണ്ടായ ജയിലനുഭവങ്ങളാണ്. കഴിഞ്ഞ യുദ്ധകാലത്തു മലയായിലും സിംഗപ്പൂരിലും വച്ചു ഗ്രന്ഥകാരനുണ്ടായ അനുഭവങ്ങളും ജപ്പാൻ രാജ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചുരുങ്ങിയ വിവരണങ്ങളും 'ഭൂതവും ഭാവിയും' എന്ന കൃതിയിൽ കാണുന്നു. 'ജീവിതചിന്തകളിൽ' ആകട്ടെ ശ്രീ മേനോന്റെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നും അങ്കുരിച്ചു വികസിച്ച തത്ത്വോപദേശങ്ങളാണ് അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതു്. അങ്ങനെ ഇവയെല്ലാം അനുഭവപ്രധാനങ്ങളായ കൃതികളാണെന്നു വിശദമാകുന്നു. ഈ അനുഭവങ്ങളിലും അവലോകനങ്ങളിലും ഒരു നല്ല ഭാഗം 'കഴിഞ്ഞകാല'ത്തിലും പ്രതിഫലിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. സമ്പൂർണ്ണമായ ഒരാത്മകഥയിൽ അതു കൂടാതെ കഴിയുകയുമില്ല. എന്നാൽ ഊന്നലിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്നതു വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. 'ബിലാത്തിവിശേഷത്തിൽ' കേശവമേനോൻ കണ്ട ബിലാത്തിയാണ് വിഷയമെങ്കിൽ 'കഴിഞ്ഞ കാല'ത്തിൽ ബിലാത്തി കണ്ട കേശവമേനോനാണ് പ്രാധാന്യം. ചുരുക്കത്തിൽ മേൽ സൂചിപ്പിച്ച അനുഭവങ്ങളുടെയും അവലോകനങ്ങളുടെയും തത്ത്വചിന്തകളുടെയും പിന്നിലുള്ള കേശവമേനോനെയാണ് ആത്മകഥയിൽ കാണുന്നതു്. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കഥാനായകനെ വേണ്ടതരത്തിൽ അരങ്ങത്തു് അവതരിപ്പിക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്ന രംഗോപകരണങ്ങളും പശ്ചാത്തലവുമായി അനുഭവാദിവിവരണങ്ങൾ ഒതുങ്ങിക്കഴിയുന്നു.

ആത്മനിരൂപണം ആത്മകഥയിലെ ഒരു അനുപേക്ഷണീയ ഘടകമാണല്ലോ. മറ്റുള്ളവർ കാണുന്നതുപോലെ തന്നെക്കാണുവാൻ കുറെയെങ്കിലും ഒരാൾക്കു സാധിക്കണമെങ്കിൽ അസാധാരണമായ നിസ്സംഗത്വം കൂടിയേ കഴിയൂ. സാധാരണഗതിയിൽ ചിരട്ടയിൽനിന്നു തേങ്ങ ഇളക്കണമെങ്കിൽ വെട്ടി വെയിലത്തു രണ്ടുനാൾ വെച്ചശേഷം നല്ല ബലമുള്ള പാര പ്രയോഗിക്കേണ്ടിവരുന്നു. എന്നാൽ നല്ല ഉണങ്ങിയ നാളികേരം വിശേഷിച്ചു യാതൊരു പ്രയോഗവും കൂടാതെ ചിരട്ടയുമായുള്ള ബന്ധം ഉപേക്ഷിച്ചു് അകത്തുതന്നെതെല്ലൊന്നു് ഒതുങ്ങിക്കഴിയുന്നു. മനുഷ്യനും വളരെ നാളത്തെ ജീവിതചിന്തയുടെയും അച്ചടക്കത്തിന്റെയും ഫലമായി ഇങ്ങനെയൊരു നില വന്നുകൂടായ്കയില്ല. ഒന്നെങ്കിലും രണ്ടായിക്കാ

ണാൻ കഴിയുന്ന ഈ നിസ്സംഗതയിലാണ് ആത്മകഥാരചനയ്ക്ക് ഒരാൾ തികച്ചും അർഹനായിത്തീരുന്നത്. കെ. പി. കേശവമേനോനു് സ്വകഥാരചനയിൽ ഇത്തരത്തിലൊരു നിസ്സംഗത്വം പരിപാലിക്കുവാൻ വളരെയേറെ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

തന്റെ ബാല്യകാലസ്മരണകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പലഹാരക്കൊതിമൂലം മേനോൻ ആദ്യം കടക്കാരനായ കഥ വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക: "സ്കൂളിന്റെ സമീപത്തു ഒരു വൃദ്ധ പലഹാരം ഉണ്ടാക്കി വില്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ദിവസേന പലപ്രാവശ്യവും അതു നോക്കി ആ വഴിക്കു ഞാൻ പോകാറുണ്ട്. ഒന്നു വാങ്ങി തിന്നാനുള്ള പണം എന്റെ കൈവശം ഉണ്ടാവാറില്ല. രണ്ടണ കയ്യിൽ കിട്ടിയപ്പോൾ അതിൽ പാതി ചിരകാലത്തെ ആഗ്രഹം തീർക്കുന്നതിനു് ഉപയോഗിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഒരണയ്ക്കു പലഹാരം വാങ്ങി." കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു് പലഹാരം കടംവാങ്ങി തിന്നുവാൻ തുടങ്ങി. കടം വീട്ടുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതിനാൽ അദ്ദേഹം എന്തുചെയ്യുവെന്നു നോക്കുക. "അതിനുശേഷം ചെട്ടിച്ചിയെ ഭയപ്പെട്ടു ഞാൻ മറ്റൊരു വഴിയേ ഒളിച്ചുപോകുവാൻ തുടങ്ങി. എന്നെ ക്കാണാതായപ്പോൾ ആ സ്ത്രീ ഞാൻ താമസിച്ചിരുന്ന സ്ഥലം അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞു ശാന്തിക്കാരന്റെ മഠത്തിലെത്തി. പിന്നെത്തെ കഥയൊന്നും പറയേണ്ട." ഇതുപോലെ ഇന്നത്തെ കേശവമേനോനു് അഭിമാനകരമല്ലെന്നു തോന്നിക്കുന്ന പല കാര്യങ്ങളും, പച്ചയ്ക്കു പറയുന്നതിനു ഗ്രന്ഥകാരൻ മടികാണിച്ചിട്ടില്ല. "പഠിക്കാൻ മിടുക്കനായ ഒരു കുട്ടിയാണു് ഞാനെന്നഭിമാനിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസകാലം മുഴുവനും ഒരു മോശക്കാരന്റെ നിലയിലാണു് ഞാൻ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു്." മേനി പറയുവാൻ അല്പംപോലും ആഗ്രഹം മേനോന്നില്ല എന്നു തെളിയിക്കുവാൻ വക്കീൽപ്പണി തുടങ്ങിയ കാലത്തു കേസുകിട്ടാതെ വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയ കാര്യംകൂടെ വേണമെങ്കിൽ ഉദ്ധരിക്കാം. അഭിമാനകരമായാലും അല്ലെങ്കിലും സത്യം പറയുകയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവം. സത്യത്തിനുവേണ്ടി അനേകം കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ അദ്ദേഹം സഹിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉടനീളം കാണാൻ കഴിയും. തന്നേക്കുറിച്ചുള്ള യാഥാർത്ഥ്യം ശരിക്കറിയാ

നും പറയാനും കഴിവുണ്ടാക്കുന്ന വസ്തുനിഷ്ഠമായ വീക്ഷണവും നിസ്സംഗതയും ശ്രീ. മേനോനിൽ പ്രകടമായിക്കാണുന്നു.

കേശവമേനോന്റെ 'കഴിഞ്ഞ കാല'ത്തെ നാലു ഘട്ടങ്ങളായി തിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. വിദ്യാർത്ഥിജീവിതം അവസാനിക്കുന്നതുവരെ ഒരു ഘട്ടമാണെങ്കിൽ, അതു മുതൽ പൊതുജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു മലയായാത്ര തുടങ്ങുന്നതുവരെ രണ്ടാം ഘട്ടമായി കണക്കാക്കാം. ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് 'മാതൃഭൂമി'പ്പത്രം ആരംഭിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചതു്. മലയ, ജപ്പാൻ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ 20 കൊല്ലക്കാലമാണ് മൂന്നാമത്തേതു്. 1948-ൽ നാട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവന്ന "മാതൃഭൂമി"യുടെ പത്രാധിപത്യം എടുത്തപ്പോൾ നാലാമത്തെ ഘട്ടം തുടങ്ങുന്നു. ഓരോ ജീവിതഘട്ടത്തിനും അതാതിന്റെ നിലയും പ്രാധാന്യവും ഉണ്ടെങ്കിലും ശ്രീ. മേനോനെ കേരളീയരിൽ ശ്രദ്ധേയനാക്കിത്തീർത്തതു് ദ്വിതീയഘട്ടമാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. മദ്രാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ രാഷ്ട്രീയപ്രബുദ്ധത അദ്ദേഹത്തിൽ വേരുറച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഈ താല്പര്യം മൂലമാണു് വക്കീൽപ്പണി ഉപേക്ഷിച്ചു സംഘടിതമായ സാമൂഹ്യപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ കേശവമേനോൻ ഉദ്യുക്തനായതു്. നിസ്സഹകരണപ്രസ്ഥാനം, മലബാർ ലഹള, വൈയ്ക്കം സത്യാഗ്രഹം പൂജപ്പുര (ജയിൽ) വാസം തുടങ്ങിയ ചരിത്രസംഭവങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ അനുഭവം ഇവിടെ വിവരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഉന്നതമായ ഒരാദർശത്തിനുവേണ്ടി എന്തു ത്യാഗവും സഹിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം പൊതുജനശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചതു്. ഋണബാദ്ധ്യതമൂലം പരിപൂർണ്ണമായി പൊതുജനജീവിതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിനു് പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഭാവത്തിലും മൂല്യനിർണ്ണയനവൈഭവത്തിലും വെളിച്ചമടിക്കുന്ന ഒരു നിരീക്ഷണം കൂടെ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം. "ഞാനില്ലാതെതന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനം മുറയ്ക്കു നടന്നുകൊള്ളുമെന്നു എനിക്കറിയാം. ഇന്ത്യയെ സ്വതന്ത്രയാക്കുന്നതിൽ എന്റെ സഹായം ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണെന്ന വിചാരം എനിക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും വിവരണാതീതമായ ഒരു സംതൃപ്തി, ഒരു സന്തോഷം, അതിലേർപ്പെട്ട

മ്പോൾ എനിക്കു തോന്നിയിരുന്നു. ആ സന്തോഷത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന ദുരവസ്ഥയേ ഞാൻ വെറുത്തു, ശപിച്ചു."

രാഷ്ട്രീയബഹളങ്ങളിൽനിന്നു് അല്പമൊന്നു വിരമിച്ചു 1925–ൽ മേനോൻ മദ്രാസ്സിൽ പ്രാക്ടീസു് ആരംഭിച്ചു. പക്ഷേ, 'പൊളിറ്റിക്സ്'കാരനായ ഈ വക്കീലിനെ കക്ഷികൾക്കു വലിയ പിടിത്തമില്ലാതെ വന്നു. അതിനിടെ ഭാര്യയുടെയും മകളുടെയും മരണവും കടക്കാരന്റെ ശല്യവും! ബിലാത്തിയിൽനിന്നു ബാർ-അറ്റ്-ലാ ജയിച്ചുവന്ന ഒരു വക്കീലാണു് ഇങ്ങനെ കടത്തിലകപ്പെട്ടു ഞെരുങ്ങുന്നതെന്നോർക്കണം. ഒടുവിൽ ബാരിസ്റ്റർ പി. കെ. നമ്പ്യാരുടെ പ്രേരണയ്ക്കു വശംവദനായി ഗ്രന്ഥകാരൻ 1927-ൽ ആഗസ്റ്റിൽ മലയായിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ഒരു പുതിയ ജീവിതം ആരംഭിച്ചു. ഈ മൂന്നാം ഘട്ടത്തിലും മേനോൻ വളരെയധികം ബുദ്ധിമുട്ടുകളും കഷ്ടതകളും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. മുൻഘട്ടത്തിൽ പ്രയാസങ്ങൾ പ്രായേണ സാമൂഹ്യനന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയാണു് അനുഭവിച്ചതെന്നു പറയാം. എന്നാൽ വിദേശത്തുള്ള ഈ പുതിയ ജീവിതത്തിൽ സാമൂഹ്യാദർശങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ത്യാഗമാണു് മുന്തിനില്ക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ജീവിതത്തിൽ തിക്താനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകാത്ത വ്യക്തികൾ ഇല്ലെന്നു സമ്മതിക്കാം. പക്ഷേ മേനോനുണ്ടായിട്ടുള്ള പല അനുഭവങ്ങളും വാസ്തവത്തിൽ പരമദയനീയങ്ങൾ എന്നുതന്നെ പറയണം.

ജപ്പാൻ പട്ടാളക്കാരന്റെ ബൂട്ട്സ്കൊണ്ടുള്ള ചവിട്ടും അടിയും കിട്ടിയതു്, ശരിക്കു ഭക്ഷണം കിട്ടാതെ കോറയും മരക്കിഴങ്ങുമായി കുറെനാൾ കഴിച്ചതു്, തടവിൽവെച്ചു പലതരം ഹീനകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്തതു്, എന്നിങ്ങനെ പലതും ആ തിക്താനുഭവങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. അവയുടെ കാഠിന്യം മനസ്സിലാക്കുവാനായി ഒരനുഭവം ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വാക്കുകളിൽക്കൂടെ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ. "ഒരു ദിവസം വൈകുന്നേരം മുറിയിലിട്ടു് അടച്ചതിൻപേരിശേഷം, 'കുറെ ചോറു കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. അതു വേണോ?' എന്നു് ഒരു വാർഡർ ചോദിച്ചു അടക്കാൻ വയ്യാത്ത അത്യാർത്തിയോടുകൂടിയാണു് ഞാനതു് കേട്ടതു്. ഉടൻ വേണമെന്നു പറഞ്ഞു. മുറി തുറക്കുവാനുള്ള താക്കോൽ വാർഡറുടെ കൈയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മുറിയിൽനിന്നു്

ഒരു ചെറിയ ദ്വാരത്തിൽക്കൂടി ചോറു് അപ്പുറത്തു വെച്ചിരിക്കുന്നതു കാണുവാനേ തരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എനിയ്ക്കൊരുപായം തോന്നി. അടച്ച വാതിലിന്റെ താഴെ ഏകദേശം അരയിഞ്ചുവീതിയിൽ സ്ഥലം ഒഴിഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. ഞാൻ ഇട്ടിരുന്ന കീറിയ കുപ്പായം അഴിച്ചു പരത്തി ആ ദ്വാരത്തിൽക്കൂടെ പുറത്തേയ്ക്കു നീക്കിക്കൊടുത്തു. വാർഡർ ചോറു് അതിൽ വിതറി. ഞാൻ കുപ്പായത്തിന്റെ ഒരു തല അകത്തു നിന്നു പിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ചോറെല്ലാം വിതറിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ പതുക്കെ കുപ്പായം അകത്തേയ്ക്കു വലിച്ചു... വെറും ചോറുമാത്രമായിരുന്നു. കൂടിയ്ക്കുവാൻ വെള്ളംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും എന്തു സ്വാദാണു് അപ്പോൾ തോന്നിയതു്."

ഈ വിധത്തിലുള്ള അനുഭവങ്ങൾ മേനോനെപ്പോലുള്ള ഒരു നല്ല മനുഷ്യനു് ഉണ്ടാകുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണു്? ഇതു വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഒരു ചോദ്യമാണു്. പരിതസ്ഥിതികളുടെയും സ്വഭാവദൗർബ്ബല്യങ്ങളുടെയും ഫലമായി ചില തിക്താനുഭവങ്ങൾ ഒരുവന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാകും. ഇതു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. എങ്കിലും പിന്നെയും ഒരു ഭാഗം വിശദീകരണം കാണാതെ വിധിയുടെ പേരേടിൽക്കൂട്ടി ആശ്വസിയ്ക്കുകയാണു് മനുഷ്യൻ സാധാരണ ചെയ്യാറുള്ളതു്. പ്രകൃതഗ്രന്ഥകാരന്റെ കാര്യത്തിലും ഒരു നല്ല ഭാഗം തിക്താനുഭവങ്ങൾ 'വിധിപൈരീത്യ'ത്തിന്റെ പേരേടിൽത്തന്നെ കൊള്ളിയ്ക്കേണ്ടിവരുന്നു. പല പ്രയാസങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിട്ടുള്ളതു് താങ്ങാൻ വയ്യാത്ത ഋണഭാരത്തിൽനിന്നാണു്. പക്ഷേ എന്തുകൊണ്ടാണു് ഇത്ര വളരെ കടം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായതു് എന്ന പ്രശ്നത്തിനു വ്യക്തമായ ഉത്തരം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. പേരേടിൽ "വിധി"യുടെ പേജിൽനിന്നും ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ എത്രത്തോളം മറ്റു പുറങ്ങളിലേയ്ക്കു പോകുന്നുവോ, അത്രത്തോളം ആ വ്യക്തിയുടെ ആന്തരസത്തയുടെ അപഗ്രഥനം പൂർണ്ണതയോടടുക്കുന്നുവെന്നതു പ്രത്യേകം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഗ്രന്ഥകാരൻ ഒന്നുകൂടെ ആത്മപരിശോധന നടത്തിയാൽ അല്പംകൂടെ വെളിച്ചം ഈ മണ്ഡലത്തിൽ പരത്തുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

തന്റെ അനുഭവങ്ങളും അവലോകനങ്ങളും അടിസ്ഥാനമാക്കി ജീവിതമൂല്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് അഗാധമായി ചിന്തിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വ്യക്തിയാണ് കേശവമേനോൻ. ദീർഘനാളത്തെ ചിന്തയിൽനിന്ന് ഊറിവീണിട്ടുള്ള ആദർശങ്ങളും പ്രമാണങ്ങളുമാണ് 'ജീവിതചിന്തകൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിൽ അദ്ദേഹം ക്രോഡീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ചിന്തകൾ ആത്മകഥയിൽ അങ്ങുമിങ്ങുമായി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ചില വിശ്വാസങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും' എന്ന അദ്ധ്യായത്തിൽ ചില ജീവിതാദർശങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുമുണ്ട്. "പകരംവീട്ടുവാനുള്ള ആലോചന ഒരു കാലത്തും എന്റെ മനസ്സിനെ തീണ്ടിയിട്ടില്ല....ആരോടെങ്കിലും വെറുപ്പു തോന്നുന്നുണ്ടോ, ആരെയെങ്കിലും ശത്രുവായി വിചാരിക്കുന്നുണ്ടോ എന്ന് എന്നോട് ചോദിച്ചാൽ ഒരാളുടെ പേർ പറയുവാൻ ഞെരുങ്ങും." തികഞ്ഞ ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി എഴുതുപേക്ഷ് ഇങ്ങനെ പറയുവാൻ കഴിയും? മറുകക്ഷിയുടെ ചിന്താഗതിയും വീക്ഷണകോണവും സഹഭാവത്തോടെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ മേനോനുള്ള സാമർത്ഥ്യം നിസ്തുലമാണ്. മറുള്ളവരുടെ കഷ്ടസ്ഥിതി അറിയുമ്പോൾ അതീവതരളമാകുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം, പ്രമാണങ്ങൾക്കു വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യണമെന്നുവന്നാൽ പാറപോലെ ഉറച്ചുനില്ക്കും. ഈ സ്ഥൈര്യവും ബലവും അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കുന്ന ശക്തി ഏതാണ്? "ജീവിതയാത്രയിൽ നമുക്കാവശ്യമായിട്ടുള്ളത് ഒരുറച്ച വിശ്വാസമാണ്. ചില മൂലപ്രമാണങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിക്കുക." "ഉള്ളിൽനിന്നു കേൾക്കുന്ന നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു മുന്നിൽ കാണുന്ന വെളിച്ചത്തിൽക്കൂടി പുരോഗമിക്കുമ്പോൾ തെറ്റുപറ്റുവാൻ തരമില്ല." ഉള്ളിൽനിന്നു ശരിക്കു നിർദ്ദേശം ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള മൂലപ്രഭവം ഏതു? "യേശുക്രിസ്തുവിനേറയും ബുദ്ധനേറയും ജീവചരിത്രം എത്ര വായിച്ചാലും മതിയായിരുന്നില്ല. പഞ്ചതന്ത്രവും രാമായണവും അതുപോലെതന്നെ. ബൈബിളിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ എനിക്കു മനഃപാഠമായിരുന്നു." (പു. 35) ഈശ്വരവിശ്വാസിയായ ഇദ്ദേഹം മതങ്ങളെ എങ്ങിനെ കരുതുന്നു എന്ന് ഒരു ഭാഗത്തു വ്യക്തമായിപ്പറയുന്നുണ്ട്. "ഈശ്വരനും മനുഷ്യനുമായുള്ള ബന്ധം ഓരോ കാലത്തു് ഓരോ മഹാന്മാരുടെ ചിന്താവിഷയമായിട്ടുണ്ട്. ആ

ചിന്തകളെല്ലാം മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ പൊതുസമ്പത്തായി കരുതേണ്ടതാണ്."

ഇത്രയുംകൊണ്ടു കേശവമേനോൻ ഒരു യോഗിയോ വൈരാഗിയോ ആണെന്നു ധരിക്കരുതു്. ലോകത്തിന്റെ നല്ല സംഭാവനകൾ ആസ്വദിക്കുവാൻ ആഗ്രഹമുള്ള ഒരു സാധാരണ വ്യക്തിയാണദ്ദേഹം. "ജീവിതത്തിന്റെ രഹസ്യം എന്തുതന്നെയായാലും, ജീവിതസുഖം ആസ്വദിക്കുവാൻ ആഗ്രഹമുള്ള ഒരുവനാണു് ഞാൻ. ജീവിതരഹസ്യത്തെ തേടുന്നതിനു് ഈ ആഗ്രഹം തടസ്സമാണെന്നു് എനിക്കു തോന്നിയിട്ടില്ല. മനസ്സും ശരീരവും പാർപ്പിടവും പരിസരങ്ങളും മലിനമകലാതെ വെടുപ്പാക്കുവാൻ മാത്രമല്ല, ഭംഗിയുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുവാൻകൂടി ശ്രമിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായം എനിക്കുണ്ടു്. പ്രകൃതിമനോഹരമായ പ്രദേശം, സൌകര്യമുള്ള പാർപ്പിടം, വിശാലമായ തോട്ടം, പലതരത്തിലുള്ള ഫലങ്ങൾ, കൌതുകമുള്ള പുഷ്പങ്ങൾ, കളങ്കമില്ലാത്ത മിത്രങ്ങൾ, വിശേഷപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ഓടിച്ചാടിക്കളിക്കുന്ന കുട്ടികൾ, ആനന്ദാമൃതമായ ഗാനങ്ങൾ — എല്ലാം ഞാനിഷ്ടപ്പെടുന്നു." ഈ ആത്മനിരീക്ഷണത്തെ മുമ്പുദ്ധരിച്ച ജീവിതപ്രമാണത്തെപ്പോലെ തന്നെ ഞാൻ മാനിക്കുന്നു.

ഒരുപിടി ചോറിനുവേണ്ടി കീറിയ കുപ്പായം നിലത്തുവിരിച്ച ആ മനുഷ്യൻതന്നെയാണു് സിലോണിൽ ഇന്ത്യയുടെ നയതന്ത്രപ്രതിനിധിയായിത്തീർന്നതു്. ജീവിതത്തിന്റെ ഉയർച്ചത്താഴ്ചകൾ ഒരുപോലെ അനുഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഇദ്ദേഹത്തിനു മഹാത്മാഗാന്ധി, ടാഗോർ, സരോജിനിനായിഡു തുടങ്ങിയ നേതാക്കളോടു് അടുത്തിടപെടുവാൻ സൌകര്യം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെ ജീവിതചക്രവാളം വികസിക്കുവാനുമിടയായി. ഗാന്ധിജിയുടെ വിലപിടിച്ച ചില സ്വകാര്യക്കത്തുകളും ഈ ആത്മകഥയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അങ്ങനെ സംഭവബഹുലമായ ഒരു ജീവിതത്തിന്റെ സായാഹ്നത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞകാലത്തെ സ്മരണകൾ കാലപൌർവ്വാപര്യം ദീക്ഷിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണു് ഈ പുസ്തകം. കേരളത്തിലെ കോൺഗ്രസ്സു് പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ ചരിത്രവും ഈ കൃതിയിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്നു.

ഇതിലെ പ്രതിപാദനം സരളവും പ്രസന്നവുമായിട്ടുണ്ട്. കാവ്യമാത്രപ്രസക്തവും ആശയം പെട്ടെന്നു വായനക്കാരന്റെ ഉള്ളിൽ തറയ്ക്കുവാൻ പരാപ്തവും ആയ ഒരു ഭാഷ കേശവമേനോനു് സ്വായത്തമാണു്. സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പത്രഭാഷയാണു് പുസ്തകരചനയിലും അദ്ദേഹം ഉപയോഗിക്കാറുള്ളതു്. പടർപ്പും തൊങ്ങലുമില്ലാത്ത ഈ ഭാഷാരീതി ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. അനുഭവപ്രധാനമായ സാഹിത്യം നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു സംഭാവനചെയ്തിട്ടുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ മുൻപന്തിയിൽ ശ്രീ. കേശവമേനോനു സ്ഥാനമുണ്ടെന്നതിനു സംശയമില്ല. 'കഴിഞ്ഞകാലം' നമ്മുടെ ആത്മകഥാസാഹിത്യശാഖയ്ക്കു ഗണ്യമായ ഒരു നേട്ടമാണു്.

എന്റെ ജീവിതസ്മരണകൾ 1957

മന്നത്തു പദ്മനാഭൻ

നായർസർവ്വീസു സൊസൈറ്റിയുടെ ജീവനാഡിയായി ആരംഭംമുതൽ ഇന്നുവരെയും വർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മന്നത്തു പദ്മനാഭൻ മഹത്തായ സംഘാടകശക്തിയുടെ പ്രഭവകേന്ദ്രമാണു്. ഫീസിനും പുസ്തകത്തിനുംവേണ്ട നിസ്സാരസംഖ്യയില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു രണ്ടാംക്ലാസ്സിൽവച്ചു പഠിപ്പു നിർത്തുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായ ഒരു ദരിദ്രബാലൻ, അനേകലക്ഷം ബാലന്മാർക്കു വിദ്യാദാനം ചെയ്യുന്ന അനവധി മഹാസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉത്ഭവത്തിനും ഊർജ്ജിതപ്രവർത്തനത്തിനും കാരണക്കാരനായി ഭവിച്ച കഥയാണു് ശരിക്കും മന്നത്തുപദ്മനാഭന്റെ കഥ. എൺപതാമത്തെ വയസ്സിൽ പിറകോട്ടുനോക്കി, അത്ഭുതകരവും ഹൃദയാവർജ്ജകവുമായ ഇക്കഥ അജാഗരിതഹൃത്തലത്തിൽനിന്നു പിടിച്ചെടുത്തു രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചതിന്റെ കഥ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കുകളിൽതന്നെ ഇവിടെ പകർത്തുന്നു.

"എൻ. എസ്. എസ്. ചരിത്രത്തിൽ താൽപര്യമുള്ള ചില സ്നേഹിതന്മാർ അതിനു പറഞ്ഞവരെ കണ്ടുകിട്ടാതെ വന്നപ്പോൾ എന്നെ പിടികൂടിത്തുടങ്ങി. ആ വിഷയത്തിൽ

എനിക്കുള്ള അപ്രാപ്തിയേയും അസൌകര്യത്തെയും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു അവരെ ഒരുവിധം സമാധാനപ്പെടുത്തി ഞാൻ അതിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടു." ഈ ചരിത്രത്തിൽ താൻ പ്രധാനനായകനാണെങ്കിലും, ചരിത്രരചനയ്ക്കു മറ്റുചില യോഗ്യതകൾകൂടെ ആവശ്യമാണെന്ന കാരണത്താലാണു് അദ്ദേഹം ഒഴിഞ്ഞുമാറിയതു്. എങ്കിലും അവിടംകൊണ്ടു ആ ശ്രമം അവസാനിച്ചില്ല. "കുറേ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചിലർ എന്റെ ഒരു ആത്മകഥ എഴുതണമെന്നും അതു് എൻ. എസ്. എസ്സിന്റെ ചരിത്രനിർമ്മിതിക്കും പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നും പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. ആത്മകഥ എഴുതത്തക്ക വലിപ്പമൊന്നും എനിക്കില്ലെന്നു പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്നാൽ 'ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ' എങ്കിലും എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിക്കണമെന്നും രേഖകളിൽ കാണാത്ത അനവധി സംഭവങ്ങൾ സ്വന്തം അറിവിലും അനുഭവത്തിലും ഉള്ളവ ആരുമാരുമറിയാതെ നശിച്ചുപോകാതിരിക്കാൻവേണ്ടിയെങ്കിലും എഴുതേണ്ടതു ആവശ്യമാണെന്നും അവർ പറകയും അതിരുകവിഞ്ഞു നിർബ്ബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തു." ഈ നിർബ്ബന്ധം, ഫലംകൊണ്ടുനോക്കുമ്പോൾ, വളരെ നന്നായി എന്നു പറയണം.

'ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ' എന്നോ 'ജീവിതസ്മരണകൾ' എന്നോ എങ്ങനെ വിശേഷിപ്പിച്ചാലും ഇതു ശരിക്കും ഒരാത്മകഥതന്നെയാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. 'ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ' എന്നു പ്രത്യേകം ഊന്നിപ്പറയുന്നതു്, ഈ ചരിത്രം രചിക്കുന്നതിനു സഹായമായി ഡയറിയോ മറ്റു രേഖകളോ ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നതുകൊണ്ടാണു്. തൊണ്ണൂറഞ്ചു ശതമാനവും ഓർമ്മയിൽ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ഒരു ചരിത്രസഞ്ചയനമാണു് ഇവിടെ നടന്നിട്ടുള്ളതു്. മുഖവുരയിൽ അദ്ദേഹം അതു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്: "ഇതു എന്റെ യഥാർത്ഥമായ 'ഓർമ്മക്കുറിപ്പു' എന്നു പറയുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ആണ്ടുമാസംതീയതിയോ ശ്രുപാത്തുകയോ ആഫീസിൽനിന്നും കുറിച്ചുവാങ്ങിക്കാണും. ബാക്കിയെല്ലാം എന്റെ ഓർമ്മയിൽനിന്നു എഴുതീട്ടുള്ളതാണു്. ഏതെങ്കിലും ഡയറിയുടെയോ കുറിപ്പിന്റെയോ നോട്ടിന്റെയോ സഹായം എനിക്കുണ്ടായിട്ടില്ല.....നായർ സമുദായത്തിന്റെ മാത്രമല്ല കേരളത്തിൽ ഒട്ടാകെത്തന്നെ ഇക്കഴിഞ്ഞ 65 കൊല്ലക്കാലത്തിനിട

യിൽ ഉണ്ടായ സംഭവഗതികളും പരിവർത്തനങ്ങളും ഒട്ടാകെ കണ്ടറിഞ്ഞവനും, പലതിലും പങ്കാളിയാവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായവനും എന്നുള്ള നിലയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഈ ഓർമ്മക്കുറിപ്പിൽ കേരളജനതയ്ക്കു പ്രയോജനപ്പെടുന്ന വല്ലതും ചിലതെങ്കിലും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ കൃതാർത്ഥനാണ്."

മന്നത്തിന്റെ കാലഘട്ടം കേരളചരിത്രത്തിൽ രാഷ്ട്രീയവും സാമുദായികവുമായ പലതരം പ്രക്ഷോഭണങ്ങളുടെയും മാറ്റം മറിച്ചിലുകളുടെയും കാലഘട്ടമാണ്. അതിൽ പലതിലും ഒരു പ്രധാന കഥാപാത്രമായി വർത്തിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണകളും, നിരീക്ഷണങ്ങളും എങ്ങനെ നോക്കിയാലും പ്രയോജനപ്രദമാണെന്നതിനു സംശയമില്ല. അതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഘടകത്തെ ആസ്പദമാക്കി അവതാരകനായ എൻ. ഗോപാലപിള്ള നടത്തിയിട്ടുള്ള അവലോകനം ശ്രദ്ധേയമാണ്. "പണ്ടൊരുകാലത്തു് അന്യാതിശായിയായ പ്രതാപസമ്പത്തുകൾ ഉണ്ടായിരുന്ന ആ സമുദായം (നായർസമുദായം) ക്രമേണ അധഃപതനത്തിൽ ആണ്ടുതുടങ്ങിയിട്ടു കാലാ ഒട്ടേറെയായി. ആ ദുർഗ്രഹയുടെ മൂർദ്ധന്യസ്ഥിതി എത്തിയ ഈ ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭംമുതൽ ഇന്നുവരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിലെ മഹനീയങ്ങളായ സാമുദായികപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ചരിത്രമാണ് ശ്രീ. മന്നത്തുപദ്മനാഭന്റെ ജീവിതസ്മരണകളിൽ നിഴലിച്ചുനില്ക്കുന്നതു്."

ഈ ആത്മകഥ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതു മന്നത്തിന്റെ 81-ാമത്തെ ജന്മദിനത്തിൽ, അതായതു് 1957 ഡിസംബർ 21-നാണു് ആണ്. 414 പുറങ്ങളുള്ള ഈ പുസ്തകം 28 അദ്ധ്യായങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ബാല്യകാലം, വിദ്യാഭ്യാസം, ഉദ്യോഗജീവിതവും വക്കീൽപ്പണിയും, പൊതുക്കായ്ക പ്രസക്തി, ചങ്ങനാശ്ശേരി താലൂക്കു നായർ സമാജം ഇങ്ങനെ പോകുന്ന ആദ്യഘട്ടത്തിലെ അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ കാലപൗർവ്വാപര്യം അനുസരിച്ചാണ് കഥാരചന നടക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ഒടുവിലത്തെ എഴെട്ട അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിഷയമനുസരിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനമാണ് കാണുന്നതു്. നായർസമ്മേളനങ്ങൾ, എൻ. എസ്. എസ്. സമ്മേളനങ്ങൾ, വിദ്യാലയങ്ങൾ, സ്കൂൾഭരണം, കോളേജ് പ്രസ്ഥാനം, എൻ. എസ്. എസ്. കോളേജുകൾ മുതലായ തലക്കെട്ടുകൾ അതിനുദാഹരണങ്ങ

ളാണ്. ഒരു വ്യക്തി ഒരു സ്ഥാപനമായി വളർന്നുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ, വ്യക്തിചരിത്രവും സ്ഥാപനചരിത്രവും വ്യതിരിക്തമല്ലാതെവരുന്നു. ബഹുമുഖപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വ്യാപൃതമാകുന്ന സ്ഥാപനത്തിന്റെ ചരിത്രം കാലപൗർവ്വാപര്യം അനുസരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുക അപ്രായോഗികമാണല്ലോ.

അയത്നലളിതവും ഋജുവുമായ ഒരു പ്രതിപാദനരീതിയാണു് ഈ ആത്മകഥയിൽ ആദ്യന്തം കാണുന്നതു്. "എന്റെ പാവപ്പെട്ട അമ്മയ്ക്കു മൂന്നു ഇളയസഹോദരികൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ" എന്നിങ്ങനെ അനുവാചകനെ അഭിമുഖീകരിച്ചു സംഭാഷണം ചെയ്യുന്ന രീതിയാണു് പ്രായേണ അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കുന്നതു്. സരസങ്ങളായ വർണ്ണനകളും, യുക്തിപൂർവ്വമായ നിരൂപണങ്ങളും ധാരാളം അവിടവിടെക്കാണാം. യഥാതഥവർണ്ണനയ്ക്കു ഒരുദാഹരണം ഇതാ: "അതിരാവിലെ പഴങ്കഞ്ഞിയും കഴിച്ചു ഒരു കൂട്ടുകനിറച്ചു മണലും, കൊണ്ടുകെട്ടിയ ഓലച്ചൂരലും പന്നുവാത്തട്ടുകും നെറ്റിയിൽ അമ്മ തൊട്ടുവിച്ച ഭസ്മക്കുറിയുമായി 'ഏലാൻ' കേറാൻ പോകുന്ന കൗപീനധാരിയായ എന്നേക്കണ്ടിട്ടുള്ള അപൂർവ്വം ചിലർ ഇന്നും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടു്." തെളിഞ്ഞ ഒരു ചിത്രം നമ്മുടെ മുമ്പിൽക്കാണുമാറാകുന്നു ഈ വർണ്ണന വായിക്കുമ്പോൾ.

ഈ കുമാരൻ പത്തുവർഷം അദ്ധ്യാപകനായി ജോലിനോക്കി. 'പറഞ്ഞാൽ കേൾക്കാത്ത കുട്ടിയെ ബഞ്ചിൽ കേറിനിർത്തി' ശിക്ഷിച്ചതു് ഇഷ്ടമാകാഞ്ഞ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ തന്നോടു ചോദിക്കാതെ കുട്ടിയേ താഴെ ഇറക്കി എന്ന കാരണത്തിൻപേരിൽ മന്നം രാജിക്കത്തു കൊടുത്തു. രാജി പിൻവലിക്കാൻ അപേക്ഷ ഉണ്ടായിട്ടും അഭിമാനിയായ അദ്ദേഹം അതിന്നനുകൂലിച്ചില്ല. പിന്നെ പത്തുകൊല്ലത്തോളം വക്കീൽപണിനോക്കി. പ്രതിമാസം 200 രൂപാ മുതൽ 400 രൂപാവരെ വക്കീൽവൃത്തിയിൽ ആദായമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും പൊതുജനസേവനത്തിനുള്ള ഉഗ്രമായ അഭിവാഞ്ഛമൂലം അദ്ദേഹം ആ ഉദ്യോഗവും ഉപേക്ഷിക്കയാണു് ചെയ്തതു്.

സ്വസമുദായത്തിന്റെ ദോഷപ്രവണതകളുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു പ്രവേശിക്കാൻ പാടവവും, യുക്തിപൂർവ്വം അവയെ വിമർശിക്കാൻ ധൈര്യവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണം ഇവിടെ കൊടുക്കാം.

അതു കെട്ടകല്യാണത്തെ സ്പർശിക്കുന്നതാണു്. "എന്നാൽ നായരുടെ വീട്ടിൽ ഒരു കല്യാണം നടന്നു എന്നു കേട്ടാൽ സ്ത്രീക്കു ഒരു ഭർത്താവും പുരുഷനു ഒരു ഭാര്യയും ഉണ്ടായില്ലെന്നാണു് ഞാൻ ധരിക്കേണ്ടതു്. കല്യാണം കഴിഞ്ഞാൽ ഭാവിജീവിതത്തിനു അവർ ഒരു കൂട്ടംബമായിച്ചേർന്നു ഒന്നാകുന്നതിനുപകരം, നായരുടെ വീട്ടിലെ കല്യാണം കഴിഞ്ഞാൽ, യാതൊരു ബന്ധവുമുണ്ടായ ഛായപോലുമില്ലാതെ, അവർ എന്നെന്നേക്കുമായി അവിടെവച്ചുതന്നെ പിരിയുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഈ അവമാനകരമായ നില പരസ്യപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി, ഓരോ കൂട്ടംബവും ചെലവാക്കുന്ന സംഖ്യയും കണക്കില്ല. നെട്ടംപുരയും വിതാനവും കൊട്ടം കുഴലും ഘോഷയാത്രയും നാലുദിവസത്തെ സദ്യയും തുള്ളലും ആട്ടവും ഉൾപ്പെടെയുള്ള ആ മഹാ'മേള' കഴിയുമ്പോൾ തറവാടിനു താങ്ങാൻവയ്യാത്ത ഒരു ഋണഭാരം അതിന്റെ കഴുത്തിൽ തൂങ്ങുന്നതായിക്കാണാം." എത്ര നിശിതമായ വിമർശനമാണു് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്!

വലിയ ആദർശശാലിയായിരുന്ന കഥാപുരുഷൻ, ഇതരന്മാരുടെ വികാരങ്ങളെ വ്രണപ്പെടുത്താതിരിക്കുവാൻ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. വൈക്കം സത്യാഗ്രഹകാലത്തു അയിത്തോച്ചാടനത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ശക്തിയായി വാദിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ഒരു ഭട്ടതിരിയും, അധഃസ്ഥിതനായ ഒരു അഴകനും ഒരു നായരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിൽ എത്തി. അമ്മയുമായി ആലോചിച്ചപ്പോൾ എല്ലാവർക്കും കഞ്ഞികൊടുക്കുവാൻ അവർ സമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അഴകനും മന്നവും ഒരു മെത്തപ്പായിലും, ഭട്ടതിരിയും നായരും മറെറാരു മെത്തപ്പായിലും ഇരുന്നു. അമ്മ എല്ലാവർക്കും കഞ്ഞി വിളമ്പിക്കൊടുത്തു. അഴകനെക്കൊണ്ടു പാത്രം കഴുകിച്ചു എന്നുവന്നാൽ മോശമല്ലെ എന്നു കരുതി, ആരും പാത്രം കഴുകേണ്ടതില്ലെന്നു പറഞ്ഞു. പക്ഷേ വേലക്കാരി അഴകന്റെ പാത്രം കഴുകാൻ വിസമ്മതിച്ചു. അപ്പോൾ മന്നം അതു കഴുകാൻ മുതിർന്നുവെങ്കിലും അമ്മതന്നെ അതു ചെയ്കയുണ്ടായി. ഈ പ്രശ്നങ്ങളൊന്നും അതിഥികൾ അറിയാതെ പരിഹരിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല, അമ്മയ്ക്കും വേലക്കാരിക്കും ഉണ്ടാകാവുന്ന വിഷമതകൾ ശരിക്കും മനസ്സിലാക്കി കഥാപുരുഷൻ വളരെ സഹഭാവ

ത്തോടെ ആദ്യവസാനം പെരുമാറുകയും ചെയ്തു. ആ രംഗം ഹൃദയസ്പർശകമാംവിധം ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനു മുമ്പും മടിക്കാറില്ല. പക്ഷേ ദോഷാരോപണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു താൽപര്യമില്ല. സഖ്യസൊസൈറ്റിയുടെ കാര്യത്തിൽ മലബാറുകാരേക്കൂടെ ഉത്സാഹിപ്പിക്കുന്നതിനു അദ്ദേഹം കിണഞ്ഞുപരിശ്രമിച്ചു. മലബാറിലെ പ്രശസ്തരായ നായർ പ്രമാണികളെ അദ്ധ്യക്ഷന്മാരായി സമ്മേളനങ്ങളിൽ വിളിച്ചു ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്തു. എങ്കിലും അവർ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധയും താൽപര്യവും ഇതിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ല. "അവരുടെ ജന്മദേശത്തെ സ്വജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വായുമണ്ഡലത്തിൽ ഒരു ചലനംപോലും ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിച്ചില്ലെന്നുള്ളതു് സമുദായത്തിന്റെ നിർഭാഗ്യംകൊണ്ടെന്നല്ലാതെ അത്യന്തന്മാരായ അവരുടെ കുറ്റമാണെന്നു പറയുന്നതു ശരിയോ എന്നു ശങ്കിക്കുന്നു." അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹാമനസ്കതയാണല്ലോ ഇതിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നതു്.

പൊതുജനോപകാരപ്രദങ്ങളായ സ്ഥാപനങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ചു വിദ്യാലയങ്ങൾ, സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് സ്വസമുദായത്തെ അദ്ദേഹം അങ്ങേയറ്റം പ്രേരിപ്പിക്കയുണ്ടായി. അതിനുവേണ്ടി ചില താരതമ്യങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടിവന്നപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഭാവം എന്തായിരുന്നു എന്നറിയുന്നതു് വിശേഷിച്ചും രസാവഹമായിരിക്കും. "ക്രിസ്ത്യാനികൾ വിദ്യാലയത്തെ അവരുടെ മതസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഒരംശമെന്നതുപോലെ കരുതുന്നുണ്ടു്. പ്രാണവായുപോലെ അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു കാര്യമാണതെന്നു അവർ വിചാരിക്കുന്നു. പള്ളിയും പള്ളിക്കൂടവും തമ്മിൽ ശബ്ദസാമ്യം മാത്രമല്ല, അഭേദ്യബന്ധമുണ്ടെന്നു പ്രവൃത്തിമൂലം തെളിയിച്ചിട്ടുള്ളവരാണു് അവർ. അവരെ അക്കാര്യത്തിൽ അഭിനന്ദിക്കതന്നെ വേണം."

തികച്ചും നിസ്വാർത്ഥമായ ഒരു സേവനമാണു് മന്നത്തു പത്മനാഭൻ അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതു്. നായർസഖ്യസൊസൈറ്റിയുടെ ഉദ്ഭവം മുതൽ 31 വർഷത്തേക്കു അതിന്റെ ജനറൽ സിക്രട്ടറിയായി അദ്ദേഹം സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. അതുകഴിഞ്ഞു രണ്ടുവർഷം അതിന്റെ പ്രസിഡണ്ടായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം എന്നും ഐകകണ്ഠ്യേനയാണ് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഔദ്യോഗികബന്ധം ഉപേക്ഷിച്ചുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം ഇന്നും ആ മഹാസ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉത്തേജകശക്തിയാണ്; രക്ഷാധികാരിയാണ്. ആദ്യം പത്തുവർഷത്തോളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിമാസശമ്പളം കേവലം ഇരുപത്തഞ്ചു രൂപാമാത്രമായിരുന്നു. പിന്നെ അതു അമ്പതുരൂപയാക്കി വർദ്ധിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ഒൻപതുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞശേഷം അതു 150 രൂപായാക്കി. കഷ്ടിച്ചു ചെലവിനുള്ള വക മാത്രമാണ് അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചുവന്നതെന്നുള്ളതിനു മറുതെളിവുകൾ ആവശ്യമില്ലല്ലോ. ഈ നിസ്വാർത്ഥതയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഘടനാകർമ്മത്തിൽ ഒരു വലിയ ശക്തിയായിരുന്നതു്.

കഥപോലെ വായിച്ചുപോകാവുന്ന ഒരാത്മചരിത്രമാണ് ഇതു്. എന്നാൽ ഇതിൽ ഒരു ചരിത്രത്തിനു അനുപേക്ഷണീയമായ തീയതികളും കണക്കുകളും, പേരുവിവരങ്ങളും എല്ലാമുണ്ടുതാനും. അവയിൽ ഒരു നല്ല ഭാഗം ഓർമ്മയിൽ നിന്നു വന്നതാണെന്നോർക്കുമ്പോൾ നമുക്കു ആ ഓർമ്മശക്തിയെക്കുറിച്ചു പ്രത്യേകം ബഹുമാനം തോന്നും. ദീർഘവും സംഭവബഹുലവും ധന്യവുമായ ഒരു ജീവിതമാണ് മന്നത്തുപത്മനാഭനേറ്റതു്. ആ ജീവിതത്തിന്റെ ബാഹ്യവും ആന്തരികവുമായ എല്ലാ വശങ്ങളെയും ഹൃദയഹാരിയാംവണ്ണം സ്പർശിച്ചുപോകുന്ന ഒരു കൃതിയാണ് ഈ ജീവിതസ്മരണകൾ. "പഴയതിരുവിതാംകൂർ പ്രദേശത്തു എന്റെ ഭിക്ഷാപാത്രം ചെന്നെത്താത്ത പട്ടണങ്ങളോ ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളോ ഇല്ല" എന്നു അദ്ദേഹം പറയുന്നതിൽ ലേശം അതിശയോക്തിയില്ല. പുതിയ കേരളത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മകഥയാകുന്ന ഉപഹാരം എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളിലും ചെന്നെത്തേണ്ടതാണ്. ധാരാളം ഉപകഥകളും, ഉപദേശങ്ങളും, ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നതും, തികച്ചും ഋജുവായ സംഭാഷണശൈലിയിൽ എഴുതപ്പെട്ടതുമായ ഈ ആത്മകഥ ഏതു പ്രായത്തിലുള്ളവർക്കും പ്രചോദനം നൽകുന്നതാണ്.

എതിർപ്പ് I & II

1959, '60

പി. കേശവദേവ്

നാമകരണത്തിലും പ്രതിപാദനസങ്കേതത്തിലും ഒക്കെ അസാധാരണത്വമുള്ള ഒരാത്മകഥയാണ് കേശവദേവിന്റെ 'എതിർപ്പ്'. കഥാനായകൻ യൗവനത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതുവരെയുള്ള ചരിത്രമാണ് 1959-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒന്നാം വാല്യത്തിലുള്ളത്. 1960-ൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ രണ്ടാം വാല്യത്തിൽത്തന്നെയും ഏതാണ്ടു മുപ്പതു വയസ്സുവരെ മാത്രമേ എത്തിയിട്ടുള്ളൂ. 'ജീവിതസ്മരണകൾ', 'കഴിഞ്ഞകാലം', 'കൊഴിഞ്ഞ ഇലകൾ' എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഗ്രന്ഥനാമങ്ങൾ ഏതു് ആത്മകഥയ്ക്കും യോജിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ സി. കേശവന്റെ 'ജീവിതസമരം'പോലെ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവിൽനിന്നും അടർത്തിയെടുത്ത ഒരു ലേബലാണ് 'എതിർപ്പ്' എന്നതു്. വീട്ടുകാരോടും നാട്ടുകാരോടും, പാരമ്പര്യത്തോടും സങ്കേതങ്ങളോടും, വിശ്വാസത്തോടും യാഥാസ്ഥിതികത്വത്തോടും, അസമത്വത്തോടും അനീതിയോടും അനവരതം പടവെട്ടി പടവെട്ടി കുതിച്ചു മുന്നോട്ടുവന്നിട്ടുള്ള ഒരു ജീവിതമാണ് കേശവദേവിന്റേതു്. അത്തരമൊരു ജീവിതത്തിനു ഏറ്റവും യോജിച്ച ഒരു ടേയിഡ്മാർക്കാണ് 'എതിർപ്പ്' എന്നതു്.

ഇക്കഥ തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ 'കൊച്ചുകേശു ഒരു പ്രശ്നമായി' എന്ന അദ്ധ്യായത്തോടുകൂടിയാണ്. അന്നു ഒരു വീടിനു മാത്രം പ്രശ്നമായിരുന്ന കൊച്ചുകേശു ഇന്നു ഒരു നാടിനു മുഴുവൻ പ്രശ്നമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. കേശവൻ എവിടെച്ചെന്നാലും അവിടെ ഒരു പ്രശ്നമായിത്തീരുക പതിവാണ്. പക്ഷേ കേശവനു് അതറിയാമെന്നതാണ് ഏറ്റവും രസാവഹമായിട്ടുള്ളതു്. ഈ കൊച്ചുകേശു ലോകത്തിൽ വന്നിറങ്ങിയ കഥ കേൾക്കൂ. "ശിശുവിന്റെ ശിരസ്സു കണ്ടു. പിന്നെ സാമാന്യത്തിലധികമുള്ള നെറ്റിയും. അതിനു പിറകിൽ ജ്വലിക്കുന്ന രണ്ടു കൊച്ചുകണ്ണുകളും.

ആ കൊച്ചുകണ്ണുകൾ മിഴിച്ചുനോക്കി, കുതിച്ചൊരു ചാട്ടവും, ഉച്ചത്തിലൊരു കരച്ചിലും. വയറാട്ടിയുടെ കൈ

യ്യിൽ കിടന്ന ആ ശിശു കൈകാൽ കുടഞ്ഞു ഉച്ചത്തിൽ നില വിളിച്ചു ബഹളമുണ്ടാക്കി.

'അമ്പോ! ആ കൊച്ചുപുഴുവിന്റെ ഒച്ച!' മാധവിയമ്മ അഭിനന്ദനസൂചകമായി പറഞ്ഞു.

'ഞൊളക്കണ്! ഞൊളക്കണ്'! ലക്ഷ്മിയമ്മയും അഭിനന്ദനം രേഖപ്പെടുത്തി.

'ഉം തറവാട്ട തകർക്കും' — കുട്ടിയമ്മ പറഞ്ഞു.....പ്രസവവാർത്ത അറിയാൻ പൂമുഖത്തു കാത്തുനിന്ന അപ്പുപിള്ള കുട്ടിയുടെ കരച്ചൽ കേട്ട രാമായണത്തിലെ ഏതാനും വരികൾ ഭക്തിപൂർവ്വം ചൊല്ലി."

വായിക്കാൻ രസമുണ്ട്. പക്ഷേ ഇതൊക്കെ സത്യമാണോ എന്നു ചോദിച്ചാൽ ആണെന്നും പറയാം, അല്ലെന്നും പറയാം. പെറുവീണയുടനേ ഉണ്ടായ സംഭാഷണങ്ങൾ കേശവൻ ഓർത്തിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. അന്നേരത്തെ വികാരാവേശം അനുസരിച്ചു വല്ലതുമൊക്കെപ്പറയുന്ന പെണ്ണുങ്ങളും അതു ഓർത്തിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. പക്ഷേ നാം അറിയുന്ന ഈ കേശവൻ ഇത്രയുമൊക്കെ ബഹളം അന്നുതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കണമെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ നമുക്കു പ്രയാസം തോന്നുന്നില്ല. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഭരതു സത്യമാണുതാനും. ഈ ആത്മകഥയിലെ പല ഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും പറയപ്പെടാവുന്ന ഒരു വിമർശനമാണു് ഇതു്. ഈ മർമ്മം മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഗ്രന്ഥകാരൻ പ്രസ്താവനയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു്: "സത്യമേ ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളൂ. സത്യത്തിനു കലാസൗന്ദര്യവും കൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടുതാനും." മേൽ ഉദ്ധരിച്ച തരത്തിലുള്ള വർണ്ണനകളും സംഭാഷണങ്ങളും ഈ പുസ്തകത്തിൽ ധാരാളമുണ്ട്. അവയിൽ പലതും അക്ഷരപ്രകാരം സത്യമായിരിക്കണമെന്നില്ല; ആയിരിക്കയില്ല. എന്നാൽ ആശയത്തിൽ — ആന്തരാർത്ഥത്തിൽ — തികച്ചും സത്യമാണുതാനും. സത്യം രണ്ടുതരത്തിലുണ്ട്. ചരിത്രകാരന്റെ സത്യവും, കലാകാരന്റെ സത്യവും. അല്ലെങ്കിൽ വസ്തുതകളുടെ സത്യവും (Truth of facts), ആശയങ്ങളുടെ സത്യവും (Truth of Ideas). 'സത്യത്തിനു കലാസൗന്ദര്യവും കൊടുക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്' എന്ന പ്രസ്താവനയിൽനിന്നും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ലക്ഷ്യം 'കലാകാരന്റെ സത്യമാണു്', 'വസ്തുത

കളുടെ സത്യമല്ല', എന്നു തെളിയുന്നു. അതിനാൽ മാധവിയമ്മ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുവോ, ലക്ഷ്മിയമ്മ അങ്ങനെ പറഞ്ഞുവോ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചോദ്യം ഇവിടെ സംഗതമല്ല എന്നു വരുന്നു വിശദാംശങ്ങളിലുള്ള സത്യമല്ല, മൊത്തത്തിലുള്ള സത്യമാണ് ഇവിടെക്കാംക്ഷ്യം. വിശദാംശങ്ങളിൽ അസത്യം പുലർത്തിക്കൊണ്ടു മൊത്തത്തിൽ സത്യം പാലിക്കാനുള്ള കഴിവു കലയിൽ മാത്രമേ കാണുകയുള്ളു. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ് 'സത്യമേ ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ളൂ' എന്ന കേശവവാക്യം തികച്ചും സത്യമായിത്തീരുന്നതു്. അങ്ങനെ ഈ ആത്മകഥയിലെ പല സാങ്കല്പികരംഗങ്ങളും സാങ്കല്പിക സംഭാഷണങ്ങളും സത്യത്തിന്റെ മേഖലയിൽ കൊണ്ടുവരാൻ കഴിയുന്നു.

പ്രതിപാദനത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകസ്വഭാവത്തെക്കുറിച്ചാണല്ലോ മുകളിൽ പറഞ്ഞതു്. ഇനിയും പറയുവാൻ പോകുന്നതു്, ഒരുപക്ഷേ ഈ ആത്മകഥയ്ക്കു മാത്രമുള്ള ഒരു സവിശേഷതയായിരിക്കും. ആത്മകഥയെന്നു പറയുന്നതു് ഒരാൾ സ്വന്തം കഥ പറയുന്ന സാഹിത്യവിഭാഗമാണല്ലോ. അപ്പോൾ 'ഞാൻ' 'എന്റെ' എന്നീ ഉത്തമപുരുഷ സർവ്വനാമങ്ങളായിരിക്കും കഥാപുരുഷനെ സ്പർശിച്ചുകൊണ്ടു പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നതു്. എതിർപ്പിന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലും ഈ സർവ്വനാമങ്ങൾ ഒരിടത്തും കാണാനില്ല. കൊച്ചുകേശുവും, അതു കഴിഞ്ഞു കേശവനും ആണു് അതിലുള്ളതു്. കഥാപുരുഷനേ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുവാൻ ആദ്യന്തം ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സർവ്വനാമം 'അവൻ' എന്നതാകുന്നു. ഇതിലെ പ്രഥമപുരുഷപ്രയോഗം യാദൃച്ഛികമായി വന്നുചേർന്നതല്ല; കരുതിക്കൂട്ടിയുള്ളതുതന്നെ. വസ്തുനിഷ്ഠതയോടുകൂടി കേശവന്റെ കഥ പറയണമെന്നതായിരുന്നു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ലക്ഷ്യം. "എന്നേ, എന്നിൽനിന്നു മാറിനിറുത്തി, മറ്റൊരാളായി കാണുവാനാണു് ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു്. വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്തോ?" എന്നാണല്ലോ പ്രസ്താവനയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ പറയുന്നതു്. പറവൂർകാരനായ ഒരു കേശവനേ, മലയാളസാഹിത്യകാരനായ കേശവദേവ് വളരെ അടുത്തുനിന്നാണു് നോക്കുന്നതെങ്കിലും മറ്റൊരാളായിട്ടാണു് കാണുന്നതു്. വളരെ കഷ്ടംപിടിച്ചു

ഒരഭ്യാസമാണ് ഇതു്. പക്ഷേ ഇതിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ വളരെ യധികം വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

നോവലുകൾ എഴുതുമ്പോൾ സ്വന്തം കഥകൂടെ കലർത്തി യെഴുതുന്ന സമ്പ്രദായം എണ്ണപ്പെട്ട പല കാഥികന്മാരും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാണു്. പക്ഷേ അവ നോവലുകളായിട്ടാണല്ലോ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നതു്. ആത്മകഥാംശമുള്ള നോവലുകളെന്നേ അവയെക്കുറിച്ചു പറയുകയുള്ളു. ചില കഥകൾ ഉത്തമപുരുഷസർവ്വനാമം ഉപയോഗിച്ചു പ്രതിപാദിക്കപ്പെടാറുണ്ടു്; ഇതു് ആത്മകഥാംശം ഉള്ളതുകൊണ്ടാവണമെന്നില്ല. അതിനുള്ള മേന്മ ഒരാത്മകഥയുടെ ഗാഢസൗഹൃദം (Intimacy) അവയ്ക്കു ലഭിക്കുന്നു എന്നതാണു്. ഇവിടെ നടക്കുന്നതു നേരേ മറിച്ചുള്ള ഒരു പ്രവൃത്തിക്രമം ആണു്. ആത്മകഥയാണു് വിഷയം; പക്ഷേ പ്രതിപാദനം മൂന്നാമതൊരാളുടെ കഥയെന്നമട്ടിൽ. അതുകൊണ്ടു വസ്തുനിഷ്ഠത കൂട്ടുകയും ഗാഢസൗഹൃദം അല്പം കുറയുകയും ചെയ്യും. വസ്തുനിഷ്ഠത എത്രയധികം പാലിച്ചാലും, മറെറാരാൾ കേശവദേവിന്റെ ജീവചരിത്രം എഴുതുന്നതുപോലെ, കേശവദേവിനു തന്നെക്കുറിച്ചു എഴുതുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരു ജീവചരിത്രകാരനു ഒരിക്കലും അറിയാൻ കഴിയാത്ത പലതും കേശവദേവിന്റെ സാമഗ്രികളിൽ ഉൾപ്പെട്ടും. അയാൾക്കു് എടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതും എടുത്താൻ അയുക്തമായിപ്പോകുന്നതുമായ പല സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും കേശവദേവു് എടുക്കും. വായനക്കാർക്കു് അതു ദുസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളായി തോന്നുകയുമില്ല. ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണം എടുക്കാം. കൊച്ചുകേശുവിനെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുമ്പോൾ 'അവൻ' എന്നു പ്രയോഗിക്കുന്നതു് ഉചിതമാണു്. പക്ഷെ ഇരുപത്തഞ്ചു കഴിഞ്ഞ പ്രൌഢനായ കേശവനെക്കുറിച്ചും 'അവൻ' എന്നു തുടർച്ചയായി പറയുന്നതു് യോഗ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മറെറാരാളാണു് ഈ കഥ എഴുതിയതെങ്കിൽ ഉത്തരഭാഗത്തുള്ള ഈ 'അവൻ പ്രയോഗം' അരോചകമായിത്തോന്നും. പക്ഷേ 'എതിർപ്പു' വായിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു ഈ പ്രയോഗത്തിൽ അസുഖം തോന്നുന്നില്ലെങ്കിൽ, അതിന്റെ കാരണം ഗ്രന്ഥകാരൻ ആരാണെന്നു അറിയുന്നതു തന്നെ. ചരിത്രപുരുഷനെ മറെറാരാളായി തികച്ചും മാറിനിൽക്കിയിരുന്നുവെങ്കിൽ കേശവദേവു് ഈ സ്വാതന്ത്ര്യം എടുക്കുകയില്ലാ

യിരുന്നു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രസ്താവന നശിച്ചുപോയാൽ, ഇതൊരാത്മകഥയാണെന്നു തെളിയിക്കാൻ വലിയ പ്രയാസമായിരിക്കും. പിന്നെ മനഃശാസ്ത്രപരമായ ചില ഗവേഷണങ്ങൾകൊണ്ടേ സത്യം അറിയാൻ കഴികയുള്ളു.

ഈ കൃതിക്കു ആകെപ്പാടെ ഒരു സംവിധാനഭദ്രതയുണ്ട്. കഥാനായകന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ വിഘടിച്ചു നില്ക്കുന്ന അംഗങ്ങളില്ല. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ സമർത്ഥനായ ഒരു കലാകാരൻ വരച്ച ചിത്രത്തിലെ അംഗോപാംഗസംയോജനസുഭഗത ഇതിൽ കാണുന്നു. ക്യാമറയിലെ റിയലിസം അല്ല ഇതിന്റെ മുദ്ര. അതുതന്നെയാണ് വിശദാംശങ്ങളിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടായിരിക്കുമെന്നു മുമ്പേ സൂചിപ്പിച്ചതു്. സ്മരണയിലെ വിടവുകൾ സങ്കല്പംകൊണ്ടാണ് നികത്തിയിരിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടാണ് ഇതിന്റെ കർത്താവു് ചരിത്രകാരനെന്നതിനേക്കാൾ കലാകാരനായിരിക്കുന്നതു്. ഈ കൃതിയുടെ ഗുണവും ദോഷവും സൂക്ഷ്മദൃക്കുകൾക്കു് ഈ വിമർശനത്തിൽ ദർശിക്കുവാൻ കഴിയും.

ഇതിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന സംഭവങ്ങൾ എന്നു നടന്നതാണെന്നറിയാൻ ഒരു മാർഗ്ഗവുമില്ല. 'ആണ്ടുമാസം തീയതി'യിൽ തീരെ വിശ്വാസമില്ലാത്ത ഒരെഴുത്തുകാരനാണ് ഇതിന്റെ കർത്താവു്. കേശവദേവ് എന്നാണു് ജനിച്ചതെന്നറിയാൻപോലും ഈ ഗ്രന്ഥം സഹായിക്കുകയില്ലെന്നു പറയുമ്പോൾ ചരിത്രപരമായി ഇതിനുള്ള നില ഊഹിക്കാവുന്നതേയുള്ളു.

'ഒരു കാഥികൻ മൊട്ടിട്ടു' എന്ന അദ്ധ്യായം എടുക്കുക. (ഒന്നാംഭാഗം പുറം: 63) കുമാരനായ കേശവൻ ശബരിമലയ്ക്കു പോയി തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ കൂട്ടികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു വീരനേതാവായി. അയാൾ കാട്ടാനയെക്കണ്ട കഥ തോഴരോടു പറയുന്നതെങ്ങനെയെന്നു നോക്കുക. "കരിമലേടെ അടിവാരത്തിലാ. ഒരു അരുവീം ഉണ്ട്. ചുറ്റും ഈറക്കാട്ടം ഉരുളൻകല്ലും. അച്ഛനും ഞാനുംകൂടെ കുളിക്കാൻ പോവ്വാ. കൊറെ അങ്ങട്ട് ചെന്നപ്പള് ആന പിണ്ടം ഇട്ടിരിക്കുന്നു. അപ്പളിട്ടതാ. പുക പറക്കുന്നു. 'അപകടാ'ന്നു പറഞ്ഞു അച്ഛൻ. തിരിയെ പോരാന്നു വിചാരിച്ചപ്പള് ഈറക്കാട്ടിലു് 'പടപടാ'ന്നു് ഒരൊച്ച! എന്തോന്നാ വിചാരിച്ചേ...

ആന ഈറ്റ ഒടിക്കണതാ. അച്ചൻ കയ്യോണ്ട കാണിച്ചു മിണ്ടല്ലെന്ന്. വരണ വരട്ടെന്ന കരുതി മിണ്ടാണ്ടെ, സ്വാമിയേം വിചാരിച്ചോണ്ട ഞാനവിടെത്തന്നെ നിന്നു. അപ്പക്കാണാം കാട്ട ഞെരിച്ചോണ്ട വരണ ഒരൊറ്റയാൻ!... വിദ്വാന്റെ എല്ലു ആകാശത്തു ചെന്നു മുട്ടണൂന്നു തോന്നും. കൂറൻ രണ്ട കൊമ്പും. വിദ്വാൻ ഇങ്ങോട്ട തിരിഞ്ഞാ ഞങ്ങടെ കഥ കഴിയും. സ്വാമി തൊണച്ചെന്ന പറഞ്ഞാ മതീല്ലൊ. വിദ്വാൻ അങ്ങട്ട തിരിഞ്ഞ് ഒരലർച്ചേം നടേം!'' കുമാരനു ചേന്ന നാടൻ ഭാഷ. തികച്ചും നാടകീയമായ ചിത്രീകരണം. പക്ഷേ കേശവൻ അന്നീ കഥ പറഞ്ഞുവോ, ഈ വാചകങ്ങൾ തന്നെ ഉപയോഗിച്ചുവോ, അതെല്ലാം അപ്പാടെ ഇന്നും ഓർത്തിരിക്കുന്നുവോ എന്നൊക്കെ ചോദിച്ചാൽ ചരിത്രകാരന്റെ ഉത്തരം 'നിശ്ചയമില്ലാ' എന്നും കലാകാരന്റെ ഉത്തരം 'ഉവ്വ്'' എന്നും ആയിരിക്കും. ഇവയിൽ പലതും സംഭവിച്ച സത്യങ്ങളെന്നതിനെക്കാൾ സംഭാവ്യമായ സത്യങ്ങളാണ്. അല്ലെങ്കിൽ കലയിലെ സത്യം. ''കണ്ണും മിഴിച്ചു വായും പിളർന്നു കഥ കേൾക്കാനിരിക്കുന്ന സഹപാഠികളോട കേശവൻ അങ്ങനെ പല നുണക്കഥകളും കെട്ടിയുണ്ടാക്കി പറയും.'' (പുറം 68) എന്നു ഗ്രന്ഥകാരൻ സമ്മതിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ കേശവനെക്കുറിച്ചും ഇതു പരമസത്യമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അന്നത്തെ കേശവനെക്കുറിച്ചു എത്രത്തോളം ഇതൊക്കെ സത്യമായിരിക്കും എന്നു നമുക്കു സന്ദേഹം തോന്നുന്നതു്. ഉത്തമകാഥികനായി വളർന്നുവന്ന കേശവന്റെ ഒരു പ്രലംബനം (Projection) കൊച്ചുകേശവന്മാരിൽ പലപ്പോഴും കാണാൻ കഴിയുന്നു. കുമാരനായ കേശവനിൽ, മേൽക്കാണിച്ച മാതിരി ചിത്രീകരണവൈഭവം കണ്ടിരുന്നു എന്നു വിശ്വസിക്കാൻ നമുക്കു പ്രയാസമില്ല. പക്ഷേ കൗമാരഘട്ടത്തിൽ കലാവാസന ലേശം പോലും വികസിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വ്യക്തികളും ഉത്തമകലാകാരന്മാരായി രൂപപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിനു ധാരാളം ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉണ്ടല്ലൊ.

രസകരങ്ങളായ സംഭവങ്ങളും ഉപകഥകളും ഈ ആത്മകഥയിൽ ധാരാളമുണ്ട്. സാധാരണമായുള്ള ആഖ്യാന (Narration) ത്തെക്കാൾ ഉജ്ജ്വലസംഭാഷണങ്ങളിൽകൂടെ നാ

ടകീയമായി കഥ അനാവരണംചെയ്യുകയാണ് കേശവദേവിനു സ്വീകാര്യമായിത്തോന്നിയ പ്രതിപാദനരീതി. അതിനാൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിന്റെ പ്രതീതിയാണ് അനുവാചകനു ലഭിക്കുന്നത്. ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുള്ള ആത്മകഥകളിലെങ്ങും ഇത്രത്തോളം സംഭാഷണം കണ്ടിട്ടില്ല. 'സത്യത്തിനു കലാസൗന്ദര്യം കൊടുക്കുക' എന്ന പ്രഖ്യാപിതലക്ഷ്യമാണ് ഈ സവിശേഷതയ്ക്കു കാരണം. സ്വന്തം ചരിത്രം മറ്റൊരു വ്യക്തിയുടെ അനുഭവമായി ദർശിക്കുവാനും, അംഗോപാംഗസൗഷ്ഠവമുള്ള ഒരു നാടകീയകഥയായി രചിക്കുവാനുമുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഔത്സുക്യത്തിൽ, ഈ ആത്മകഥയുടെ ശക്തിയും ദൗർബല്യവും അധിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നു.

എ. കെ. ജിയുടെ ആത്മകഥ I & II

1958, 59

എ. കെ ഗോപാലൻ

'എ. കെ. ജി.' എന്നു പറഞ്ഞാൽ എ. കെ. ഗോപാലൻ. പക്ഷേ ഈ പേരു പൂണ്ണമായി വികസിപ്പിച്ചാൽ 'ആയില്യത്തുകുറേറരി ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ' എന്നാകും; അപ്പോൾ പലർക്കും ആളെ മനസ്സിലായില്ലെന്നും വരും. ഇൻഡ്യയിലെ കമ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ ഏറ്റവും വലിയ നേതാക്കന്മാരിൽ ഒരാളാണ് എ. കെ. ഗോപാലൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മകഥ രണ്ടുഭാഗങ്ങളിലായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 200 പുറമുള്ള ആദ്യഭാഗം വെളിയിൽ വന്നതു 1958-ൽ ആണ്. പക്ഷേ അതിനുമുമ്പ് "എന്റെ അഗ്നിപരീക്ഷകൾ" എന്ന പേരിൽ ഇതിന്റെ ഒരു ചുരുങ്ങിയ രൂപം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നതാണ്.

ഒന്നും രണ്ടും അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തെ അനുഭവങ്ങളെയും, ഏഴുവയ്ത്തെ അദ്ധ്യാപകവൃത്തിയിൽ പഠിച്ച പാഠങ്ങളെയും സ്മരിക്കുന്നു. അമ്മയെക്കുറിച്ചും അച്ഛനെക്കുറിച്ചുമുള്ള സ്മരണകൾ വിശേഷിച്ചു ഹൃദ്യമായിട്ടുണ്ട്. അച്ഛൻ ഒരു പൊതുക്കാര്യപ്രസക്തനും, പ്രാസംഗികനും ഏതിനും മുൻകൈയെടുക്കുന്ന ഒരു നേതാവുമായിരുന്നു. സ്നേഹത്തിൽ എല്ലാം പൊറുക്കുന്ന അമ്മയെക്കു

റിച്ചു അദ്ദേഹം പറയുന്നതു് 'അവരുടെ പ്രധാനരാഷ്ട്രീയം എന്നോടുള്ള വാത്സല്യം ആയിരുന്നു' എന്നാണു്. 1928-ൽ കോൺഗ്രസ്സിലെ ഒരു ഖാദി പ്രചാരകനായിട്ടാണു് എ. കെ. ജി. പൊതുജീവിതത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുന്നതു്. അന്നു മുതൽ പലതരത്തിലുള്ള പ്രക്ഷോഭണങ്ങളിലും സമരങ്ങളിലും അദ്ദേഹം പങ്കുകൊള്ളുന്നുണ്ടു്; ജയിലിലും പുറത്തും പലവിധത്തിൽ യാതനകൾ അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. സാധാരണജനങ്ങളുടെ ഉന്നമനത്തിനുവേണ്ടി തനിക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന കാഴ്ചപ്പാടനുസരിച്ചു വളരെയധികം ത്യാഗം അനുഭവിക്കുവാൻ സന്നദ്ധനായ ഒരാദർശശാലിയെയാണു് നാം എ. കെ. ഗോപാലനിൽ കാണുന്നതു്.

1941-ൽ ജയിൽ ചാടി കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയതുവരെയുള്ള ആവേശകരമായ കഥകളാണു് ഒന്നാംഭാഗത്തിലുള്ളതു്. തന്നേ സാമാന്യം പരിചയമുള്ളവർക്കുവേണ്ടിയാണു് ഇക്കഥയെഴുതുന്നതു് എന്ന മട്ടിലാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ രചന നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നതു്. തന്മൂലം ചില പ്രധാന കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഈ ആത്മകഥയിൽ വിട്ടുപോയിട്ടുണ്ടു്. എന്നാണു് അദ്ദേഹം ജനിച്ചതെന്നുപോലും നമുക്കു ഈ ആത്മകഥയിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ആദ്യത്തെ അദ്ധ്യായത്തിൽ അമ്മയെക്കുറിച്ചു സ്മരിക്കുമ്പോൾ ഇങ്ങനെയൊരു വാചകമുണ്ടു്: "സുശീല വീട്ടിൽ വന്ന അവസരത്തിൽ അവരേ അമ്മ എങ്ങനെ സ്വീകരിക്കുമെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടു." ആരാണു് ഈ സുശീലയെന്നു വായനക്കാരനു മനസ്സിലാകണമെങ്കിൽ പുസ്തകം മുഴുവനും വായിക്കേണ്ടതായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്.

ലേശംപോലും മേനി നടിക്കുന്ന ഒരു സ്വഭാവക്കാരനല്ല എ. കെ. ഗോപാലൻ. വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഈ സവിശേഷത പല ഘട്ടങ്ങളിലും പ്രതിഫലിക്കുന്നുണ്ടു്. കുറസമ്മതംപോലെ ധ്വനിക്കുന്ന ചില വാചകങ്ങൾ ഒന്നാംഭാഗത്തിൽനിന്നു ഉദ്ധരിക്കാം. "ഞാൻ ജയിലിൽ പോയിട്ടുണ്ടു്. നാട്ടുകാരുടെ ഇടയിൽ ദേശീയബോധമുണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. സത്യാഗ്രഹപ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. മാമൂലിനെതിരായ ഒരു മനോഭാവം നാട്ടിൽ വളർത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ, എന്റെ ഏറ്റവും അടുത്തവർക്കു് — എന്റെ ഭാര്യയ്ക്കും 'കുട്ടം

ബ'ത്തിന്നും — ആ ബോധം ഉണ്ടാക്കിയില്ല, ഉണ്ടാക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചില്ല... വീട്ടിനേ നന്നാക്കാതെ നാട്ടിനേ നന്നാക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതിന്റെ അബദ്ധം എനിക്കു മനസ്സിലായില്ല." ഇനി മറെറാന്നു: "ഞാൻ കാര്യങ്ങൾ തുറന്നുപറയാത്ത ആളാണെന്നും എല്ലാവരേയും സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന ആളാണെന്നും എന്നേപ്പറ്റി ചില പ്രവർത്തകന്മാർ പറയാറുണ്ട്. അതിൽ കുറേ വാസ്തവം ഉണ്ടായിരിക്കാം. പക്ഷേ, അനാവശ്യമായി ഞാൻ ആരേയും വെറുപ്പിക്കാറില്ലെന്നുള്ളതു പരമാർത്ഥമാണു്. ആ കുറ്റത്തിനു ഞാൻ ഉത്തരവാദിയാണു്; തീർച്ച. പക്ഷേ ഉത്തരവാദപ്പെട്ട പൊതുപ്രവർത്തനമാണു് എന്നേ ഇങ്ങനെയൊരു നയം സ്വീകരിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്."

രണ്ടാംഭാഗത്തിലെ ഉള്ളടക്കം പരിശോധിച്ചാൽ ഒളിവിലുള്ള അനുഭവങ്ങൾ, അറസ്റ്റുകൾ, കേസ്സുകൾ, സമരാനുഭൂതികൾ, നാടുകടത്തൽ, ജയിൽജീവിതം എന്നിവയുടെ ഒരു ഘോഷയാത്രയാണു് കാണുന്നതു്. അക്കൂട്ടത്തിൽ വിദേശയാത്രകളെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾക്കും പ്രധാനസ്ഥാനം കൊടുക്കണം. മൂന്നദ്ധ്യായങ്ങൾ അതിന്നായിത്തന്നെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'വിവാഹം, വിദേശപര്യടനം' (ആറാം അദ്ധ്യായം), 'വിദേശങ്ങളിലെ ഓമ്മകൾ' (ഒൻപതാം അദ്ധ്യായം), 'വീണ്ടും വിദേശയാത്ര' (പത്താം അദ്ധ്യായം) ഇവയിലൂടെ സോവിയററുനാട്ടിലേക്കു മാത്രമല്ല ഈജിപ്തു്, ഇററലി, പാരീസു്, ലണ്ടൻ, ചെക്കോസ്ലൊവാക്കിയ, ഹങ്കറി മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിലേക്കും അദ്ദേഹം നമ്മെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. കാര്യമാത്രപ്രസക്തമായ ഒരു പ്രതിപാദനരീതിയാണു് ആദ്യന്തം കാണുന്നതു്.

സത്യസന്ധതയുള്ള ഈ ജീവിതകഥനത്തിൽ കലാപരമായ സൗഷ്ഠവം കമ്മിയാണെന്നു പറയണം. സുശീലയോടുതോന്നിയ താൽപര്യം, പ്രണയമായി വികസിച്ചതും ഒടുവിൽ വിവാഹത്തിൽ കലാശിച്ചതും വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ ഗ്രന്ഥകാരൻ പതിവിലധികം സരസ്വതീപ്രസാദമുള്ളവനായിക്കാണുന്നു. "വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സുശീല എന്റെ ഹൃദയത്തിലേക്കു കടന്നുവന്നു. ആ കൊച്ചുകുടുംബത്തിലെ വാത്സല്യനിധിയായ കൊച്ചു സഹോദരി ദുരിതപൂർണ്ണമായ എന്റെ ജീവിതത്തി

ലേക്കു കടന്നുവരുന്നതു നന്നായിരിക്കയില്ലെന്നു എനിക്കു തോന്നി. ഞാൻ എന്റെ ഹൃദയഗതിയെ നിയന്ത്രിച്ചു. പക്ഷേ, സ്നേഹംകൊണ്ടെന്നേ വീർപ്പുമുട്ടിച്ച ആ കൊച്ചുനജ്ജത്തിയെ മറക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലായിരുന്നു..... ആലപ്പുഴ തൊഴിലാളികൾ കെട്ടിയെടുത്ത ചുവപ്പുമാലകൾ കൈമാറിയതൊഴിച്ചാൽ വിവാഹസാധാരണമായ ചടങ്ങുകൾ ഒന്നും ഞങ്ങളുടെ വിവാഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ ഏറെക്കാലമായി ഞാൻ കൊതിച്ച രീതിയിൽ എന്റെ സുഖദുഃഖങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ, എന്നോടൊത്തു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ, എന്റെ ഹൃദയഗതിയെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിവുള്ള ഒരാൾ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ പങ്കാളിയായി. ഒൻപതു നീണ്ടവർഷങ്ങളുടെ കാത്തിരിപ്പു ഞങ്ങളുടെ ഒത്തുചേരലിനു മാധുര്യം ചേർത്തു."

വളച്ചുകെട്ടുകൂടാതെ കാര്യം നേരിട്ടങ്ങുപറയുന്ന രീതിയാണു് ഈ ആത്മകഥയിൽ കാണുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിനു പറയാൻ പലതുമുണ്ടു്. ആശയങ്ങളും, അനുഭവങ്ങളും, ആദർശങ്ങളും കഥയിൽക്കൂടെ അങ്ങനെ സ്വാഭാവികമായി വിരിഞ്ഞുവരികയാണു്. കൃത്രിമതയോ ആർഭാടമോ തൊട്ടുതേച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഇതിലെ ഗദ്യരീതി ഏറിയകൂറും സംഭാഷണശൈലിയിൽ കരുപ്പിടിച്ചതാണു്. ആ ശൈലിയുടെ ഗുണവും ദോഷവും ഇതിനുണ്ടു്. പല വാചകങ്ങളും ഒതുക്കാനും മിനുക്കാനും കഴിഞ്ഞെന്നുവരും. പക്ഷേ ഒരാത്മകഥയിൽ നമുക്കു വേണ്ടതു ഗ്രന്ഥകാരന്റെ നേരിട്ടുള്ള ഹൃദയനിവേദനമാണു്. അതിനു്, പരന്നതെങ്കിലും പ്രസന്നമായ ഈ ഗദ്യരീതി ഉപകരിക്കയും ചെയ്യും.

കൊഴിഞ്ഞ ഇലകൾ

1960

ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി

'കൊഴിഞ്ഞ ഇലകൾ!' ആ പേരിൽത്തന്നെ കുറച്ചു കവിതയുണ്ടു്. അതിലടങ്ങിയിയിട്ടുള്ള ഭാവനയുടെ ചില വശങ്ങൾ ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്നെ മുഖവുരയിൽ കുറച്ചു വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ടു്. വാസ്തവത്തിൽ ആ കൊച്ചു മുഖവുര (ഒരു വാക്കു്) ഈ കൃതിയുടെ മർമ്മങ്ങളിൽ സ്പർശിക്കുന്ന ഒരു നിരൂപണവു

മാണ്. "കൊഴിഞ്ഞ ഇലകൾ മുഴുവൻ കാറ്റത്തു പറന്നു പോകുമോ? ഇല്ല. നല്ലൊരു ഭാഗം കടയ്ക്കൽതന്നെ കിടന്നു പാകപ്പെട്ട പുതിയ ഇലകൾ നാമ്പെടുക്കുന്നതിനു വളമായിത്തീരും. അത്തരം ഇലകളെ മാത്രമേ ഞാൻ ഇതിൽ അടിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടുള്ളൂ." ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതം ഒരു ചെടിയാണെങ്കിൽ, അയാളുടെ അനുഭവങ്ങൾ ഇലകളാണെന്നും, അവയിൽ ഒരു നല്ല ഭാഗം 'പ്രയോജനരഹിതമായി കാറ്റിൽ പറന്നുപോകുന്നുവെന്നും, ചിലതു മാത്രം ഇതരജീവികൾക്കു ഉപകാരപ്രദമാകുമെന്നും നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും, അവയെ മാത്രം 'സ്വരൂപിച്ചു' വയ്ക്കുകയുമാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ആത്മകഥാരചനയിൽ അനുപേക്ഷണീയമായ ത്യാജ്യഗ്രാഹ്യവിവേചനമാണ് ഈ ആശയത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. ഈ വിവേചനത്തിൽ, പ്രകൃതി തന്നെ മറവി എന്ന മഹാനുഗ്രഹത്താൽ നമ്മെ വളരെയധികം സഹായിക്കുന്നുണ്ട്". എങ്കിലും ആവശ്യമില്ലാത്ത പലതും നാം ഓക്കാറുണ്ടല്ലൊ.

പക്ഷേ ഇതൊരു ആത്മകഥയാണോ? ഈ വിഷയത്തിൽ ഗ്രന്ഥകാരനു തന്നെ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടെന്നു കാണുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "അപ്പോൾ, തികച്ചും ഇതൊരാത്മകഥയാണോ? അല്ല. ഓർമ്മയിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്ന കുറേ അനുഭവങ്ങളുടെ ഏറെക്കുറെ ക്രമാനുഗതമായ ഒരനുസ്മരണം മാത്രം. അതും 1952 വരെ..... അനുഭവസ്മരണകൾ മാത്രമാണോ? അല്ല. അഭിപ്രായങ്ങളുമുണ്ട്." ആത്മകഥയല്ല, അനുഭവസ്മരണകൾ മാത്രമല്ല, അഭിപ്രായങ്ങൾ മാത്രമല്ല, എന്നൊക്കെപ്പറഞ്ഞാൽ പിന്നെ എന്താണ് ഈ സാധനം എന്ന ചോദ്യം വരുന്നു. സ്മരണകളില്ലാത്ത ആത്മകഥയില്ല; ആത്മകഥാംശം ഇല്ലാത്ത സ്മരണകളും ഇല്ല. അഭിപ്രായങ്ങളില്ലാത്ത ആത്മകഥയോ സ്മരണകളോ കാണാനും പ്രയാസം. പിന്നെ മുൻതൂക്കമനുസരിച്ചാണല്ലൊ മുദ്രകുത്തേണ്ടതു്. 'കൊഴിഞ്ഞ ഇലകൾ' എന്ന ഗ്രന്ഥനാമത്തിന്റെ ശേഷം വലയത്തിൽ 'സ്മരണകൾ' എന്നാണ് കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. അതിൽ തെറ്റു പറയാനൊന്നും ഇല്ല. ഒരാൾക്കു തന്നെക്കുറിച്ചും മറ്റുള്ളവരെക്കുറിച്ചും പലതും സ്മരിക്കുവാനുണ്ടാകും. പലപ്പോഴും സ്മരണകളിൽ ഈ രണ്ടംശവും ഇടകലർന്നിരിക്കയും ചെയ്യും. ആത്മാംശത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള സ്മ

രണകളുടെ സമാഹാരമാണ് ആത്മകഥയുടെ അസ്ഥിപഞ്ജരം. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ 'കൊഴിഞ്ഞ ഇലകൾ' ആത്മകഥകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. പക്ഷേ ആത്മകഥ വെറുമൊരു കഥയല്ല ഒരു വ്യക്തിയുടെ ചരിത്രമാണ്. സംഭവങ്ങളെ സ്ഥലത്തിലും കാലത്തിലും പ്രതിഷ്ഠിക്കുമ്പോഴാണല്ലൊ ചരിത്രമാകുന്നത്. കാലത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കാത്ത സംഭവങ്ങൾ പ്രായേണ കഥകളായി നിലനില്ക്കുകയേയുള്ള. 'കൊഴിഞ്ഞ ഇലകളി'ലെ സംഭവങ്ങൾ കാലത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതങ്ങളായിക്കാണുന്നില്ല. പശ്ചാത്തലവർണ്ണനകൾ ഭദ്രമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഒന്നിനും കാലനിർണ്ണയം ചെയ്യാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ജനനം, വിവാഹം, ഉദ്യോഗലബ്ധി ആദിയായ പ്രധാനകാര്യങ്ങൾപോലും എന്നുണ്ടായി എന്നറിയുവാൻ ഈ കൃതി സഹായിക്കുന്നില്ല. ഡയറി സൂക്ഷിക്കാത്ത വക്കുപോലും സ്വജീവിതത്തിലെ പ്രധാനസംഭവങ്ങളുടെ കാലം അറിയാതെ വരില്ലല്ലൊ. മുണ്ടശ്ശേരിയും അക്കാര്യത്തിൽ വ്യത്യസ്തനല്ലെന്നതു തീർച്ച. പക്ഷേ കാലം രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം മറന്നുപോയി. ഈയൊരു ന്യൂനത മാറ്റിവച്ചാൽ ഒരാത്മകഥയ്ക്കുള്ള മറ്റു പല യോഗ്യതകളും ഈ കൃതിക്കുണ്ട്.

അദ്ധ്യാപനം, സാഹിത്യസൃഷ്ടി, പത്രപ്രവർത്തനം, സഹകരണം, രാഷ്ട്രീയം ഇങ്ങനെ പല രംഗങ്ങളിൽ പയറ്റിത്തെളിഞ്ഞ പ്രഥമർ മുണ്ടശ്ശേരി, കൊണ്ടും കൊടുത്തും തഴക്കം നേടിയ ഒരഭ്യാസിയാണ്. നല്ല ആത്മനിയന്ത്രണമുള്ള ഒരാൾക്കു മാത്രമേ നീണ്ട സമരങ്ങളിൽ തളരാതെ നില്ക്കുവാൻ കഴിയൂ. മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ ജീവിതവിജയത്തിനുള്ള ഒരു പ്രധാനഹേതു തന്റെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ വാശി അദ്ദേഹം ബുദ്ധിപരമായ വ്യായാമത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ട എന്നതാണ്. (പുറം 330). പാണ്ഡിത്യം നേടണമെന്നുള്ള വാശി അദ്ദേഹത്തെ എങ്ങനെ പരിവർത്തനംചെയ്യു എന്നു തെളിയിക്കുന്ന പല ഭാഗങ്ങളും ഈ കൃതിയുടെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിലുണ്ട്. സ്വതന്ത്രചിന്താശക്തി ഗർവ്വിന്റെ വകഭേദമായും, അഭിപ്രായധീരത ഉഗ്രതയുടെ ഘനീഭൂപമായും ധരിക്കപ്പെട്ടവാൻ ഇടനൽകിയ ഒരു കാലഘട്ടം മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ ജീവിതത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ വളരെയേറെ ശാന്തനും, പക്വമതിയും,

മഹാമനസ്കനുമായ ഒരാളെയാണ് കൊഴിഞ്ഞ ഇലകളിലൂടെ കാണാമാറാകുന്നതു്.

മേനിയും മാനവും നോക്കാതെ സ്വന്തം ജീവിതത്തിലുണ്ടായ കഷ്ടതകൾ അദ്ദേഹം അങ്ങേയറ്റത്തെ ആത്മാർത്ഥതയോടെ ഈ കൃതിയിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു, അതാണ് ഈ കൃതിയുടെ വിജയത്തിനു ഒരു മുഖ്യഹേതു. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നപ്പോൾ തനിക്കു അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന കഷ്ടപ്പാടുകൾ യാതൊരു കലവറയും കൂടാതെ അദ്ദേഹം തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇൻറർമീഡിയറു ക്ലാസ്സിൽ പഠിക്കുമ്പോഴത്തെ ഒരനുഭവം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം: "പത്തു മണിയോട്ടുകൂടി തിളച്ചു കഞ്ഞിയും മാങ്ങാച്ചമ്മന്തിയും അകത്താക്കി കുട്ടുകുട വിയത്തു നട്ടപ്പറ വെയിലത്തു നടന്നു കോളേജിലെത്തുമ്പോൾ പ്രൊഫസർ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാരുടെ ആ കേട്ടിരിക്കാൻ കൗതുകമുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് ക്ലാസ്സ് പകുതിയായിട്ടുണ്ടാവും.... അക്കാലത്തുച്ചയ്ക്കു ഒരു കോപ്പ കാപ്പിപോലും കുടിക്കാതരമുറുക്കിക്കെട്ടിക്കഴിച്ച ദിവസങ്ങളുണ്ട്. ഒരു ദിവസം അരയണയേ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ..... ഒടുവിൽ ഒരു കഷണം റൊട്ടി വാങ്ങിക്കഴിച്ചതിനു മീതെ പച്ചവെള്ളം വാങ്ങിക്കുടിച്ചു ക്ലാസ്സിലേക്കു പോയി. ഈ ക്ലേശങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടും എനിക്കു വാശിയായിരുന്നു ഇൻറർമീഡിയറു അവസാനിപ്പിച്ചേ ഇരിക്കൂ എന്നു്."

സാഹിത്യം, രാഷ്ട്രീയം, വിദ്യാഭ്യാസം ആദിയായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ അദ്ദേഹവുമായി കൂട്ടിമുട്ടിയ അനേകം പ്രമുഖന്മാരേക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണകളും അവലോകനങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ഉജ്ജ്വലഭാഗങ്ങളാണു്. എം. പി. പോൾ, കെ. കെ. രാജാ, പനമ്പിള്ളി, സി. കേശവൻ, ടി. എം. വറുഗീസ്, കെ.എം. പണിക്കർ, കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ, കുറിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള, നാലപ്പാടൻ, വള്ളത്തോൾ, ബഷീർ, കേശവദേവ്, തകഴി, ആറൂർ കൃഷ്ണപിഷാരടി, ഐ. സി. ചാക്കോ എന്നിവരെല്ലാം അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. മാതൃകയ്ക്കായി ചില അവലോകനങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

"മറ്റാരും പറയാത്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ — അവ ഒരു പക്ഷേ അത്ര ശരിയല്ലെങ്കിൽതന്നെയും — ഊറ്റത്തോടവതരിപ്പിച്ചു തലനാരിടയ്ക്കുപോലും വിട്ടുവീഴ്ചചെയ്യാതെ വാശി

യോട്ടകൂടി അവസ്സാവേണ്ടി വാദിച്ചുനില്ക്കാനൊരു രസമാണ് മാരാക്ക്.... നമ്മുടെ സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ മിക്കവരും തങ്ങൾക്കാരാധകന്മാരെക്കിട്ടാൻ നടക്കുമ്പോൾ ശ്രീ. മാരാർ തനിക്കാരാധ്യന്മാരെക്കിട്ടാനാവും ശ്രമിക്കുന്നതു്." (പു. 223)

"എന്നാൽ എതിരാളിയുടെ മർമ്മം പിളക്കുന്ന ഫലിതം പൊട്ടിക്കാൻ ഒട്ടും മടിക്കയുമില്ലദ്ദേഹം (സർദാർ പണിക്കർ). എങ്ങനെ സംസാരിച്ചു പിരിഞ്ഞാലും ശരി, ഇറങ്ങിപ്പോരുമ്പോൾ വെറുംകയ്യോടെ വേണ്ടിവന്നിട്ടില്ല ഒരിക്കലുമെനിക്കു്." (പു. 221.)

"വ്യൂഹം കെട്ടി സമരം ചെയ്ത ആ സേനാനിയിൽ (സഞ്ജയൻ) നിന്നു അമ്പുകളായ അമ്പുകളെല്ലാം ഏറ്റിട്ടും ആയുധം വസ്സാൻ കൂട്ടാക്കാതെ, മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ ഭാഷയിൽ 'ക്ഷീണിക്കാത്ത മനീഷയും മഷിയുണങ്ങീടാത്ത പൊൻപേനയു'മായി, തട്ടത്തും കൊട്ടത്തും നിരന്തരമെഴുതിപ്പോന്ന ആ ചങ്കൂറ്റമേതൊന്നാണോ, അതു സ്വതം വിശ്വരൂപം കാട്ടിത്തരികയുണ്ടായി ചങ്ങമ്പുഴയുടെ ആ പ്രസംഗത്തിൽ." (പു. 260). കോട്ടയം പുരോഗമനസാഹിത്യസമ്മേളനത്തിൽ ചങ്ങമ്പുഴ ചെയ്ത പ്രസംഗത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിരീക്ഷണമാണു് ഇവിടെച്ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്.

"താൻ (ബഷീർ) എഴുതുന്നതെന്തും ലോകോത്തരമാണെന്നുള്ള അഭിമാനത്തിന്റെ നിഴലാട്ടം ആ ഫലിതധോരണിയിൽ എപ്പോഴും കാണാം. ഏതാണ്ടൊരു ഓസ്കാർ വൈൽഡു പ്രകൃതക്കാരനാണു് അദ്ദേഹം — ജീവിതത്തിൽ വിശേഷിച്ചും. സാഹിത്യചർച്ചകളിലൊന്നും അദ്ദേഹം തൽപരനല്ല. വന്നുകയറിയാൽ മറേറാരോന്നങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കും. സദസ്സിൽ എപ്പോഴും വക്താവായിരിക്കാനേ അദ്ദേഹത്തിനിഷ്ടമുള്ളൂ.... ഈ വാചാലത അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യത്തിനില്ല. നേരേ മറിച്ചൊരു പ്രകൃതക്കാരനായിരുന്നു ശ്രീ. ചങ്ങമ്പുഴ. ആരോടായാലും വളരെ സൗമ്യമായും പരിമിതമായും മാത്രമേ അദ്ദേഹം സംസാരിക്കൂ; എഴുതുമ്പോഴാകട്ടെ നേരേ മറിച്ചും." (പു. 267)

മേൽക്കാണിച്ച തരം നിപുണനിരീക്ഷണങ്ങൾ ഈ സ്മരണകളിൽ ധാരാളമുണ്ടു്. മർമ്മം പിളക്കുന്ന പരിഹാസശരങ്ങളും ഇടയ്ക്കിടക്കു തൊട്ടുത്തുവിടാറുണ്ടു്. അവയിലെ

ധികവും കത്തോലിക്കാ സമുദായത്തിലെ മേലാളന്മാരിലാണെ ചെന്നു തറയ്ക്കുന്നതു്. പനമ്പിള്ളിയുടെ ഭരണകാലത്തുണ്ടായ വിദ്യാഭ്യാസവകുപ്പുപരിഷ്കാരത്തിൽനിന്നു മുണ്ടശ്ശേരിയെ കാലുമാറിക്കാൻ ശ്രമിച്ച സാലസ്സച്ചനെക്കുറിച്ചു് പറയുന്നതു നോക്കുക. "ഞാനെന്തായാലും ഗവണ്മെൻറുപക്ഷത്തായിരിക്കുമെന്നും അതെങ്ങനെയായിരുന്നാലും താൻ പദ്ധതിയെ മലത്തിയടിച്ചേ അടങ്ങൂ എന്നും തീരുമാനിച്ചുകൊണ്ടാണു് 'ദൈവത്തിൻെറ പ്രതിനിധിയായ ആ തവിട്ടളോഹക്കാരൻ' ഞാനുമായിപ്പിരിഞ്ഞതു്." (പു. 385). മറെറാരു ഘട്ടത്തിൽ പനമ്പിള്ളിക്കു നേരേയും ഒരു ശരം അയയ്ക്കുന്നുണ്ടു്: "ഡോക്ടർ അംബേദ്കർക്കും ശ്രീ. അല്ലാടിക്കും മറ്റും മറ്റും വിദ്യോപദേശം നൽകാൻ ഇന്ത്യയുടെ തെക്കേ അറത്തുനിന്നൊരു യാജ്ഞവല്ക്യനുണ്ടായതിൽ അന്നത്തെ കൊച്ചിക്കാർ അഭിമാനിക്കാതെന്തു ചെയ്യും?" (പു. 361).

വർത്തമാനകാലസമൂഹത്തെ മൂന്നുനാലു രംഗങ്ങളിൽക്കൂടി സ്മരിച്ചിട്ടുള്ള മുണ്ടശ്ശേരിയെ ഭാവികാലം സ്മരിക്കുവാൻ പോകുന്നതു ഒരു സാഹിത്യകാരൻ എന്ന നിലയ്ക്കാണു് — പ്രത്യേകിച്ചും ഒരു സാഹിത്യനിരൂപകൻ എന്ന നിലയ്ക്കു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ നിരൂപണഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഓരോന്നും എഴുതുവാനുണ്ടായ പ്രചോദനങ്ങളും അതിൻെറ ചുറുപാട്ടകളും ഈ ആത്മകഥയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നമ്മുടെ നിരൂപണസാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ വിലപ്പെട്ട രേഖകളാണവ. കരുണ, മഗ്ദലനമറിയം, പിങ്ഗള എന്നീ കൃതികളുടെ നിരൂപണം ആദ്യം മംഗളോദയം പംക്തികളിലാണല്ലൊ മുണ്ടശ്ശേരി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു്. അതു മൂന്നുംകൂടിയൊരു പുസ്തകമാക്കണമെന്നു് മംഗളോദയം മാനേജർ നിർദ്ദേശിച്ചതിനെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം പറയുന്നു: "ഞാൻ ആ നിർദ്ദേശം സ്വീകരിച്ചതിൻെറ ഫലമാണു് എനിക്കു സാഹിത്യരംഗത്തിൽ എതിർപ്പും എതിരേൽപ്പും ഒന്നിച്ചു നേടിത്തന്ന 'മാറാലി'." ഇങ്ങനെ തുടങ്ങി 'രൂപഭദ്രതാവാദം' വരെയുള്ള നമ്മുടെ നിരൂപണസാഹിത്യചരിത്രത്തിൻെറ അടിയൊഴുക്കുകൾ പലതും ഈ ആത്മകഥയിലുണ്ടെന്നതു എടുത്തുപറയത്തക്ക ഒരു കാര്യം തന്നെ.

മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ ഗദ്യത്തിനു അതിനേറതായ ഒരോജസ്സും തെളിച്ചവുമുണ്ടു്; മറെറങ്ങും കാണാത്തതായ ചില പ്ര

യോഗവിശേഷങ്ങളും അതിലുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ഒരു ശൈലീവല്ലഭനായി ഈയിടെ അദ്ദേഹത്തെ ചിലർ അഭിനന്ദിച്ചതു്. എഴുതുവാനും സംസാരിക്കുവാനും തുടങ്ങുമ്പോൾ, ഭാഷാപാണ്ഡിത്യത്തെ മാററിവയ്ക്കാനുള്ള തന്റേടം അദ്ദേഹത്തിനുണ്ട്. പറയുവാൻ എന്തെങ്കിലും കാര്യമുണ്ടായിരിക്കുക, അതു വ്യക്തമായും ശക്തമായും വളച്ചുകെട്ടു കൂടാതെയും അങ്ങു പറഞ്ഞുവെയ്ക്കുക — ഇതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്നു തോന്നുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായി ഏതടവും സ്വീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനുമടിയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ധാരാളം നാടൻപ്രയോഗങ്ങളും കുറെയൊക്കെ ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. 'തീരഞ്ഞും' 'പമ്പരവിഢ്ഢന്മാർ' മുതലായി മറുള്ളവരുടെ ഗദ്യത്തിൽ കാണാത്ത പല പദപ്രയോഗങ്ങളും മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ ഗദ്യത്തിലുണ്ട്. ആ ഗദ്യരീതിതന്നെ കാലം കഴിയുന്തോറും കൂടുതൽ ലഘുവും സരളവുമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നു് ഇക്കഴിഞ്ഞ 25 വർഷത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ പരിശോധിച്ചാൽ വ്യക്തമാകും. പ്രശ്നസമീപനത്തിലും ആവിഷ്കാരസമ്പ്രദായത്തിലും ഗദ്യശൈലിയിലുമെല്ലാം പാകതയും നിയന്ത്രണവും വന്ന ഒരു സംസ്കൃതചിത്തനെയാണ് കൊഴിഞ്ഞ ഇലകളിൽ കാണുവാൻ കഴിയുന്നതു്.

ഉപകരിച്ച പുസ്തകങ്ങൾ

Britt, Albert	*The Great Biographers*
Dunn, Waldo H.	*English Biography*
Pascal, Roy	*Design and Truth in Autobiography*
Clifford, J. L.	*Biography as an Art*
Longaker, Mark	*Contemporay Biography*
Maurois, Andre	*Aspects of Biography*
Nicolson, Harold	*The Development of English Biography*

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

KOTTAYAM

Cl. No. 920.002 CHE.O.J Acc. No. 81649

This book should be returned on or before the date last stamped below.

If the book is not returned on due date
a fine of ₹1 per day will be charged

920.002 81649
GEO·J

ലോ. കോൺഫ്. കെ. ഷം
ശ്രീവചരിത്ര സാഹിത്യം

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
Call No. 920.002 പ്ലീ E0:J Acc.No. 81649
Author. ഡോ. ജോർജ് തെ. എം
Title. ശിവചരിത്രസാഹിത്യം

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org